

8729

AARON BEN JOSEPH, HA-ROFE,

אהרון בן יוסף, הרופא.

HA-MIVHAR VE-TOV HA-MISHAR

עבודה.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

[15--]

BYZANTINE SCRIPT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

עליון נכבד כמקדמי איבנו בקצוה פו יאס עליו בקצוהיה שכל שעה קצוהיה יהיה
 רבן אל המים ואל המים שמתחבבו שגש הוא נקרא מים ולפי השעה קצוהיה בו הרין
 לפירות העבר ולקלות המים שיהיו חמים מקינים אותנו מכל צד וכן הוא נקרא הקל את המים
 והשם ית' למן עשה לפי חממתו קלן המים והפרישם מהקף את הקרן שכל צדויה
 להוריע טהור הנוהל פונק ועשה במה שרצה וזו היא העברה שאמרו חכמינו על
 ואם תמוג במאמרים החיים שלם הנושא ברובו נמלא אין פליטה קרן אליו חסון
 חלוכו וקצתם היוו שנה החיוב החיוב הנושא כלן השכל וקצתם חסונו כחצב החום כלן חסון
 הסל והקפן לחם ונשאוב מלקוח שנקרבו ומה המים יחולו מקוד העמנו באזור ונחמקת
 מן האור ישומו העבים מים ויכלו על הארץ ועל הפקוד ההוא רובו והמים אשר שכל
 השמים וירעם מהנביאים מפניש שלשם היונא חומנו מהולות יסיונו יס ונחל
 וזולתם והפתיח קצתם למי היש ששש חומנו לפי המאורות והפתיח יסין כלמן
 שכל המררים אלמן חסונה ויקרא אלהים להקיע שמים שמינו סודו קל על השמים
 טבריש מים א' יס שמי היה יאני שמי וכן האשוי פלוג השמי קל על מה היה היו העקר
 להקל וכן קודם לשמים
 יקרו לשון קפון וכן ולקחה המים ויחל עלמקן קנ תהו כלומר שיהיו בגבול והוא בשקל
 וילוו עליה מין כפול נשקפון מקבל את הקל וסוקרהו ילמד קצתם אשר כדון
 ויעבורו שנה וזה אשר הוצרם לרעהו סי מהקפון העומדים לא יכלו לעולם כפול סובל
 מקרה מין הקל וכאשר הוא כפול שחכמה קפולתו יהיו יסיון זה נקלמתי הושא סח המהלך
 לא החולק ומה נהיה פשו היה ביהוד מהקעלים העומדים וכמו שאתמור להסכעל מפלי
 כפול מן האור נכפול מפלי כפול ומהו נשכח קוד יסיון וקודם
 המקנה נקרא יס פשו כפול ליד מכפול איבנו על המים חסונים וידם אלהים פתיחם
 זה של יס שמי פו שמה נמורה כלפנתו הקרא לופין הכפול ופתיחה שיהיה דאני
 בריית המאורות פו מכה החלשות יעלה קר וישקה פני הקצוה ומהו קודם לרוביה חכמים
 ורבים חסונו פתיחם מן כי באשר ביקר הבלות היבשה רצה לחסלים בעולותיה ואני יס
 מורה כן רק הכפול ענה הודיענו קשטת אצתי פתח כאשר היו פו חסונו ביכלתו עשה
 כלילה לא שיהיה כדיו בסבות הרפדים ואם באחרונה נראה עולם כפולנו הרוח
 וארד לער והפתיח נכל שיהי בשדה תמלא כירוש יסא בשטח שהוא סוב כולל רפוי
 חלוקי הצורה והוא כפול עמל והאות תמלא כי רשעיתו כדבר והעץ הוא סוב שכל
 איבנו מין מיותר והוא נשא לרשע עלמן קוד לעמל סודיע זרע שנה סובלתו עץ כן
 בחסון הוו ונברא פתיח מיה ואם כל עשה בראשית מקדמתו כדראו וכן עשה
 מפין ואילן למיכו פו העץ סוב כולל כל אילן עלמן הוצרן לומר למיכו שכל אומר
 מינו והאילן מין כנה הצומח נשם כלל למינו נעץ אילן אומר כלל ויאמר פתיח
 וכן עשה ונקרא היונא מהר כרי מלשון כרו כי האילן כרללות אדם וכן צורחתו

והקולר שהשמים אינם נשפטים ואינם נכבדים אין נבל פחד השתנות שכליכה ופחדו
 עכמו שהמכשיר אינו נשפטים ונלגליהם לא בן קצתם משהיהם וקצתם פאקריים סי הגשמיים
 בגורל ופקטיות ובשאר גמיותם אם לא היו כל קלה פונתק הסמון עשה הכל פחד
 ופדונתו ית שמו אשר אין כלוהו ואף פועלשמו יומן אותם פאקדו שמים פדוף הקיום
 ולמשול זה סמך לאוסר שהכוכבים חיים שאין מוטל ופועליו בזה שלק ידע גם קדו
 להיות אור הכוכבים והיפק סמך השמש ואם אין ראיה לדבר סמך לדבר לשמש שד
 חל בהם וידוע שאם היה אורו מעצמו לא היה מפרטל שמוג גזכוכי הירח פבל הימין
 חזי גוכו פאקד וחזי גוכו פאקיל ופשעת הלכות יהיה הסודר פאקיל כי נכנס פמוק
 על הקרן וקצת שהכל עומד על יקיע פופב קינו עומר כעבר חמה וקינו יכול לבוא
 בתוך הכל פמיות הלכמה וכל הקרן כעכב למו פיד אור השמש בלילה סי לולי והייתה
 השמש פאקד בלילה לדרי הקרן סי הקרן קמה כעכב השמש פמו טורעת ולטא
 פיוס על ולקטיל על הקרן

ישק צון יוצא פאקד ושעמו שכרים ורמז פכעס אחר גם שרץ הענק פכללו ומוק
 שום לזן קדמם דגלים סי אשר הוא פטה הלום נקרא ענק כעק ששקד
 מנעמו העומכות ויקטילן שרץ כשקן שלמה פמיה וקינו נכון גם פן נשאלת הימין
 שכן פשטין ואין עפתיין ושקל ישכף יפון והענק נברא מהמים והעבר למן
 אחר על הקרן על כפי שעמו לכפי דקיע השמים פמו להתייב על יד ויפרא עליהם
 פעבור גורל הגבראים ולא אסור ויהי פן כי הענק משכי פקומות אין הנכנסת מן
 לא יתגדר לעולם פמך למינהם פכליל התמימים ושרץ נכס חיה ויפון לשון תופכת לאמר ולא
 ויחמד יא פעבור שאין שכל ופיה כד כרו ורבו פלוגיה וליו פביד ופמו בהר
 את המים פמיים להכליל הנחלים והענק ירב לכי ששפא משמיים ופמו וינו
 יק עליהם מן הקדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים תרצא הקרן הקרין
 פדיאת הרבים פפדיאת חית הקדמה להגדועה ופמו גדול שלק הימין ורמזים פסל
 כן טבר והוא היטל פי אעס שמורת הרבים פכלים ופמאם נבראן בידוע שאין
 והסכיו והקשקשת מן המים ופמאן קדמות גדולות פכלענותיהם ורוב פלוגתה
 ממה שיבוא מן הנחלים אל הים ולזה כמזאים ברוב פכשה ואי אפשר היות כל
 מונם פרגים אחרים אימנו פמוק הקרן פפבל נכר חנה וכפסר והוא חו
 מונם מן הקרן פי ירנע ששקד נמוקן יחייב שיהיה פשעם העון אחר סוג
 פן יעמוד מן קצבו מכלל שרץ נכס חיה פכל בהמה ורמז כרע
 וחימו הון נוסף בהמה הנפלת והנרבת ורמז פגובים ופכלים הולעים
 ויתנשים וכיוצא בה וקומת חיות פרא את חית הקרן ממה שכסן החול כמנהגו
 כעצמה ארס אמר אחר מהכפמים שהגדיר ית שמו תחלת כל דבוי והארס סוף
 פל דבוי וזה נרמז פי הפמיות אשר למטה לא פכלטו פאקדו בשום אופן

ואעפ שהכל אכיל
 חפני כי כוכב
 כוכב אתנונוע
 כתנועת החמה
 בשמה יוס/רביע
 והלרחק בין כוכב
 חלקו בין כוכב
 כוכב האלטה
 חלקו יעל
 לא יתגדר לעולם פמך
 עם כוכב חלק
 נשעל עמלו הכל
 חלק שאין כן בכוכב
 לבית פתח
 חכום חלק
 חלקו יעל
 בחלקו יעל

קודם וישפוט פלטון בתי אדם כי השם נשגב מהגשמות אף כי מתקדש ויפון פרמל
 שרשתי א כשעם טמא כי לא יתכן לומר אל העתיר מעבדו המן ולא על השופרים בשמי
 ויקרא שהכריזו מותר הימים אשר ברא אלהים לעשות אעמו חללעות פסו עד בלשמי קהל
 ויקרלו למטות העיר און השעם להמציא ולעשות כל ש יא למינו
 זקלה מולדות משקל מוצאות שלטון סת יר יוד סכנר נפיווד בהפיראס אחר הפרזק
 כפית בטובעותיכם עשות סלית עשייה מתברשת כשעם ברייה און שעם
 תקון לעשות את השבת וקנה החל הפתום לעלות שהשקיד יתג שלם והאון תמן את
 ובלה לקיום העולם השכל וכל שיה משלישי הנציאה הקרן העשב נעץ כרי נקלל היו
 נויים סבות כי השם ברא העיקריה סתון והיוצא מהם בלא סבה עכשיו צדיק להיות הכל
 נכחות המתהנות סתור ופן הודיע שהקדם בהפירא סבלו ששים עתה שמים להעמיד המון
 לפן החל לבאר כי שיה ויבול השדה הנעבר לא יצמח שאין יקדים לעבור את הקדמה
 וקרוי שגבורא קרב וקר יעלה ושמא ימריטן רעת בה אלו ואלו לא נסמו עד טידרו
 שמים עליות טעמו אלו ואלו עז ועלכלא ועצי מן עמץ יהם עכסם אסורו
 בקימתם ספרון ואין פוסלות ערכל והשכל יתג עברו הלביט לכל אחר
 צורת אברו להיותם מעורבים ופסור כח המחודות המפריח פד ושופל אחר אל
 לקודמו לפני מסכר קיום תמצה סכור המשר בכליות בעולמות וייר נכתב פולטמו
 בטקל וייקף פת והרוא ידוע כי בא אסור ויער דחיות פס מחסור הקומד יני פלומד יני
 לכוור הגה בטבע גכור שעמיו לשונ אל ארמית עכור מן הארסיה ולא אסור מן
 הארסיה לבר שלח בראהו כמו רמשי הארסיה אלכ מחלק שפן המוצעת בטוב ויכח פשיל
 יטע פשמת חייב רמט גרול עלהמקרות הכפס ומי שיסתכל פפוכה ישיע ברו
 חייה וחי כסמן פקטיו הקליף הסתור פנבלה פי תקף עיר קסון לפסוק מוציא אור
 אוב ימפיה הכסו עלמץ מי שימנעור אכין מיר ימות לעכס חיה לא ישלוח פו המות
 ויל רמט לעכס המדקשות המכשיתם מפוכה הדבר וההדגש ספסל דפת הרמיון לדיו
 פה וההמות אנהמות לנולדיון והמיר מלשור כוונה מי יעקבשכלל לט בחקקה כוונה
 הרבר פרמיונה לא היה זה וישע יקו פגבור סעבלת הפך פגבור מן שהס מטעז
 וכל כפסר פלשרת אל הכועל האמת מקדם מטרים קודם שגור מרשה הקרן און
 מירד מות הקרן ומחוק היותו סומרת מערן שם מקום שאורי אומי המקום רק
 ומעיון ומרוב דקותו אין שם עבים עכ כידת ומהר יקח מערן יכסח מבעין
 וכן הכעיל ומעמו וכבר הכליח וכן וישע לפדיה הקדם ולמחלל הקרן בתוך
 שמי טגי פשמה אשונה אקחרוכג בתוך המן אכסע רחם פי הקסועה הרק אין פי
 שדרע אמת קודמך דק השם לפרו ועץ הרמת רעת טוב ורע כפסו סופפה העם הגה
 ויפס מן ויש לשתול למה לא קרן הכתוב לפעך הרעת עץ פסיות כמו שקרא לחלכו
 עץ החיים והתשובה שאין עץ החיים מררים דבר אחר אולת החיים פסת שעץ הרעת

והעקר שכתב עמרו לא תארו באחר מהם ואמרנו כי הנחש הנק' יצר הרע והאשה היא צוננת
 החמד במורסו להצילך מאשה ארה ואשת חיל היא צורתו הנבלית והאדם הנבדל
 מן ערו הוא תאדם ההמוני הסופת מאשה הגדה שהאבולתו עץ הרעת ונגלדה עליו המות
 ויש במין קצרים שאי אפשר שלא ושלח יד ויחבל מעץ החיים וחי לעולם שאין עמול
 בו כעמול ההמוני הנאמר בערו לעבול את הארמה טפל עמלו תרחת הטמט ואמר
 אעב מאדם האשה שאי ארע ארע לכך רועל כמו מנעק ארע האשה ביצר הרע היא
 שיטוף לנחש בתחלה והנחש בפנה שלא לבה לחיותו מאדם עשהו היצר שהוא הנחש ב
 באחרונה והבדויים אמר שהוא הטפל העליוני שעל פן אינם כלונטעים לאדם מלשלוה יר
 בעץ החיים ולחט החרב בכוהו טפל הרמיון שהוא ההרגש לפן הוא ממשקיע וסוגע
 וטעמו ברובי אלה הדברים וביולא כס על קרמטתם שאני חושב שי פוגתם ביה טהסורא
 האלה באו לתב בקבלה בני רעמב דבל בעיניכם והצבירו בטמט של עץ הרעת כי אסר
 עץ הרעת לא עלה הקבה אמתו אולן לאדם ולא עתור לגלותו כעבור כי לא טברט כפי רעת
 מקומו והלא חנה אורה וספרי העץ אשר עתק הנו ופירש בעץ החיים סחלק חמט מות
 טנה וכל מימי בראשית מתלבין תחתיו וכן אסר שהנחש היה גרול בגמל וסחלק היה רוכב
 עליו והקבה טוחק על צדמל נוכבו ואמרנו אל חקרי בתנות עני אלא בתנות אור עלה תאנה
 עלה תואנה וחבורות מלשון חמות אחרת יקן והבל קטן הבל והוסוכו הבל על הבל
 טפרי ירעת כי אלהינו ית טמו כבר עלה לנו על ידי נביותו עולמות מתורתו ופל כן רצה
 להפליג רעות האדם לרעת האדם והסתוד הדברים ועל אומר בבה וזה אומר בבה ואס לא טפל
 למצוא הדברים מכת ונהמת מחיכו נכחיש רבדי אלהים חיים ונוצא אותם מוטמטעם חזק מאט
 יתכן להוציאן מוטמטעו אם פן טעמם בביעות ככה ואינו לו כל הטאוד לעשות פן וירוע אצל
 יראי אלהים כי המטמטל למצוא האמת יוצאנו ולע אוללתו להביא כלל אמריהם ופרטי ר
 פאמריס הנבויים לפן טוב פאטר נקראנו
 ויאמר יד אלהים והלא אמו עלר סגרו טיהא בהם טפע לתער אט מטה כח החולרה מטטהס
 ופדעת טענטי ההבנה לא רבו הפתוב נכונה כי לא היה טעמ ריק כטלון טצורת החסר
 ויבא הביאם קרוב לגן ערו לראות האדם אשר יקרא לו כסו ויטמו את טעמו ולכר לו מקו
 טנים כמס טאל אבד ויעארך וטעמו יקבל האדם לעקם חיה ולארם נלעצקו טמונה
 הכתוב ויפא ויבטנם ידעלם ויקהל את כל ביה והורה להטיב את הבלוטה לרחפער בגן שלמה
 אנה הטמות למין החי האלם היה לבל מין ומין פכללו לא ככרט לכל טטא אחת פטמורה
 הארס עלה אחר אחר פאמריס טנה מורה טאין אמרתה ר
 והטברה פטמורה לבל אחר ואחר ולא האביר הכרתוב טקרא האדם טמורה לצונה
 ולרומס אעכ טהוא קראים בטס מכת טעדיך בלה והאביר פרוי האלם מכת טתי
 פבורת הארת מכת העור טלא יארת לו אחר טהס כסובן טאת המטם טעמ
 מעטמי ומטמית לתביר מטטה הנחש כי הארס הוא בטן ויכל בטקל ויעל מהבטן ר

תכל

2

2

עשה

טוב ויפה וקין לשאול כי חן השיח השם לנחש לכמה שהקדים ושאמר מונא הריש חן ויפה
 כי הבורא ית שמו ללמד לאדם לעשות השם אע"פ שאמר ונקמה בידים ימי כל חי
 הנפוש במעשה בראשית וזו היה מכל מין כחי לקיים כל מין מוטו וקטרוש לא
 אבל אדם מעט הועת לא היה טען בתורה אבל היה לו הכעל בקיום המין לבד
 לא לתאוה שכבר ידוע ליום אכול אדם מעט הועת ענין כל אדם במשגל וזכר
 חכמי הערבה בתקנות היום הקודם ולא יסבור בהנני וכמו שראו בראי החלוקה את
 הקדם ישר ולזה קלל הנחש בחרו מוכי שהאכל בלחונה לעצב הלויה סקלה
 והאכילה והיא המובעת בלב יומי מהאכיל והקדם שאכל מעט בלתי ^{הקדמה}
 והכיר כל אלה מצוה התנוונת ית שמו להנודיעך כי הקדם באולתו סוף רוכן וכן
 האכיר כי קין הרג להבל סוף חסדו כי עקבותיו והאכיר כי הביא הסבול
 והטחית את כלם מלבו חסדו מצא חן ומה אצירע פבו האכיר פרו שארז את
 יגבו את המון וירע במקומו לבו את השם המיוקר והיה קודם בני אדם לעבודתו
 אך בה - בו הא ולעשו וכן ופס בספר לו סכח טרוס כי יועתיו למען אשר יכנה
 את בניו וראה כי המצווים עבדו על כוונת וזה שלח כונה מתחלה בראי האכיר
 ואין לא יסור לו השם ולעשע אחריו כמה שפסול להיות ידעו אחריו ולא עבדו
 הקדם לפנות קצתו נבחר נקצתו בלאם אין זה בחכמה כי זה הרען יסור במקרה
 ולא יטען ענין הסוכר בדברי קפמי ^{הקדמה} חסד זה לנלי השם המסוכר
 היה קלל במור לא אסור ולענין סוכת מוכר כל הקדמו יגד פבר התנונית כלו
 עשה ולא תעשה להיות הערה למצווים לקבל יסוף להם פתו אבא לפי שהגדר
 אע"פ שמעשה בראשית והסכרבים הקנר מים ספונים על גולת אלה יודוע כי
 חכמת השבע קודמת ליריעת השם ית יודעת השם ית קודמת ליריעת התורה אם
 מן לא נאכרו רק להירוח מה שמתעוררו כמה שגדלו פקעת זה ולכן תמונ
 הרמי אדם אדם וסוף הכל יזכרנו עד סוף כל סוף מעליש ברוך שהורנו הלוא
 מתורתו כי יודע אלהים יא שהוא בטעם שבועה וקינו נכון ונכחו עיניו
 לא פקחת הלב כי מתעוררו כמה שלח הלא צושים מתחלה והייתם באלהים הנחש
 ברוי ובנספוק הכמו הגדיל מאכל כחי העץ וקוד היתה יודעת שהיא עם בעלה
 בלש אלהים בפסוק ומשה שלח הקודם לקבול מלואו כי אם מוכח ששלחן נקבחה
 פנייה לא היה יודע אדם וזה צוה השם וקם לא צוד ולא יקר עץ בתשובתו קף פיוסו
 רק כלל הכל ומה שזבת הצטה נרמז כל הענין המתוב מצלה טכה ומפסה טכה
 יודעי טוב והעיוולק אמת וטקר כי הקמת נהטקו אשמו ^{הקדמה} צדיק נוסם לעולם כי אדם
 בחושכל ומלא האשה בלפת ומחץ כי בחושכל ויחלונב וכי תקוב פשו ^{הקדמה}
 ושם לעשים ומק מרת הצטה בראית בתחלה שאינה מתחלה וקודו כן סולפת ויחלונב
 ומכמה אקדמים וכי תקנה לולי הלא היתה התיו מהטק פורן סגורה סגורה

שנתה לנסן המן - את המעקב שיהיה סרה אל מעמדתו והיחזקו בסוף
 הטוקתו - הפהן קמו מלשון טון כלומר סדוקת - וקטני חלום אסור הרוח מן הרז
 עמל וילך המעשה הרעה - והגשים העצבון והעלל - וקם תשתוקק לבטלה סוף החמר
 ולביט צורה ויבטיח צורה כי סודת החמר סוף העדר על כן לא תעמנו לר צורה לעולם
 המושג לכרית - אדומה הקרסה עלק תמן סרו הרקו לחדם ער שיקרנט ויטודר ויקתח
 ארמתו שכן אחר מעבורך - בעמון מקבלתה תחבל כריה פלו זרם קובלים אותה מעי
 הבורתה וקוף ילום ודררי מלשון צדור אל סוף רחבת יום שהסך מן דמיון נגה הוא
 הסקין ומגלגל לגבי סוכה - וקבלתה תפגם הטרדה וקבלתה וכל מוט יקרת וחקר
 שיקתרה בטעשה בהמה וקבל בעמל בהמה - וקפכב לק יתה בלי עמל ויגע כי קם
 מועתה וקטקדס טורח מדיע ~~המקור~~ וקם חכמל לק יתרו ביטע וקטט
 נטתנו עקמתה לק נטתה פועת מן תנועתה - ער סוףך אל הקרחה דמו טוקן
 חמט המטבלת צריכה למחבל - כי עמר קתה כי רוב מין הקדס מהעמר ^{ועל סומין}
 קדים ויבטיח מעבר - וקנד לתוסיר בתנופת חמט כי בהאפיר בעללה ויעמנו בעמתי
 כי מופת הרברים אצל ימן מהעללה - לפן הדקוב שלחה עמ קבזי מטכות התכוח והרוח
 תשוב קלה להיום קטור נתשה הופיע כי טקקו ישנו אל דוקולו - קה כי מטה רבינו עמ
 סמן לו הן הקדס היה כחקר מלחמ - קטמקדו עלק יתעור עם חיה - קטכל קיטור סודי
 כתבות עור עלק היו כזמור נמן מטי בהתקבירות חוש אל קוץ סך טבעי - וקמוב כל
 בלי עור - וקל תמלה על מלת ויטע ילי כי עמק המבוקה להתלות כל הרברים אל ר
 המלכותי הכל סוקן - עמי הקטור נקדס היראשון קלח טחט המת כמוב והכל הביז גם הוא
 וקדמתי וילי צנה להמר את עמק אחיותוכל - הן קטור היה ים כי סלח היה
 מוטבת בעמלה וקדית עמלה - וכן קירטו היה סחקר סולמו ויהי לרעה טקטורעג - על
 הקדס טמי פחות כמ עליונטי טהוק הסיקר קדרי ו והטמי כמ סקר - וטענ ינדע טלח טע
 וקירט מלת מן מטעם אולי סמן מן ידקה יל דמע בעיניו - כי כדעת זה הסכרין טען
 וטל על חיי העולם הבא - והמה לכפיו ויטעו - ויט כי מלת היה סודי על עמרי
 כשכפיר טיה סחקר מטעם שלם נעכטיו ור מלעלמין וקתקייב - והמכון אכל ילי
 רבו חמטוב כשחטבת הקדס טעל זה טלקן ידס וקפלו סעק הרעה להיוותם כאלהים
 יודעי טוב ורע - ומה חן ידני להיוותם כמן ערן לקבול מעק החייד - כי הם סחקר
 הוקיל ופסרו הסכרית לו קין ימות למוב מן העדרם אלהקטין אחר טמאסוהו עתבלית
 הסוקנס - ולעגלם לק ימלא בוחר כי אחר סור הרמות כטקו הענרון תסיר - כקמרון
 כמלאק או אימו כמלאק ולא יעבור קמלעי ביניהם - קבל בטמי עכביס יתכן וקבול
 קם לק יהיו ברעב אחר והבן אה - ויטלחמן עמלנו הברוט ממן עמק - ועל דעת ר
 בעלו החמל לק יכדט זה הכטוק מטעמה - והמק אמיו לקת לרברי - וי יוסף מן כמתי
 ול קירט אומו לשון אחוזה טען כמי דעתו התקדרי הימתי - וכן קירט כטחמל מעק ר

ויהי עתה כהן ויהי עתה כהן ויהי עתה כהן
 ביום קבלת משיחו מות תמות ולא נלכח בפרו הדיוק שבו ואת מלך שבעת ימים
 והספר שמונו מעצמו שהיה בירשותו היה ידע להיות פתח בפתח קטון נעשה
 במטרת נפשו בלעך כלומר בקנה אע"כ שכללית מלת לחור מלכ וקיימנו סגור
 ויתכן להיות מלכו מעצמו כי כשנזכר פך בלי פליבות לחור קדתי טעם או אולי
 מלכו ומוצה שהוצרכת לדעתו כי חור יחור ביום ויחור בעקר ויחור
 ויחור במספר ויחור במקרה אם קיימנו את במקרה בלנו שבקמור השלב השני
 הלכות א' ולא בסמין כמו שתחמת בפר סלנו א' ורבר סלנו א' ולא במסך
 שתחור רחובן ולנו חור באמצעות ולא פסוק יענה בעקל פי אין פסוק והתחיל
 החת פוגח פנים שבכחו נטקרת פת עם אבודקו ית סגור אם פן לא נטקרו אלה לידת
 בחור חור ביום במקרה יחס בעל הבית אל ביתו והפסד החובל אל הסכום החור
 שבו שרץ רב החובל לדעת כל עניני הסכום פני היכולת פן כירך בעל הבית
 לדעת בצורך בני ביתו ופנה מוקט הן הקרם היה בחור לחמן והפן זה נאמר פניו
 המחטבת וט מכרם כל שלוח לשון בירוש ואחריו חס חס לבניו ואלס פתח ופי
 מלחמו קטני מעמך אשר לקח מלם בלנו שבעו חטבו פתקום מולדתו ולא
 הכבוד ויגרו ופארו גרו את הקרם למען קטבץ עם הכרובים שבעה ואלו
 נהנים מלם הכן השומר הראשון שהיה טעל שכי מקרל יח לרדק וקיימנו סגור
 דן טעמו מתחלת יקיים הקרם פי איננו סגור לכן ערן פי אין ימים שנסתרה ברבו
 קורם היותו או טעמו מתחלה ששהכסיה עץ החיים ויהיה ויחכן טעם חור סגור
 בתוכה עם הפן כחטטעו והלשכול והחייט ואם תרביב למדכה בתוך השמחה
 כרובים לפן הכל בטם כרוב וקרע פי כרובים חמה ואת להט דמות להט חורם
 המתחצפת חמה ומטה בלעין בעומה חרבי ומד פותהככת עליו נאמר פתחה
 קיימה לשמור את דרך עץ החיים פעמין מוצקו התחריד הסובבים בלדי ונתן
 את ותקדם ידע כפוי לשכיבה פי הכל טען הדעת קיימנו העניינה פתח חסר
 מתכשרת עם הקטין קונה שמים נחץ עושה שמים את ינו ליו פתח חסר
 את הכתן או עם ויש למוסיכיל מלם על את את הכל בטמו פן קיימנו סגור
 פן שלח חוליד כלל עובר פרמה פעמין כי עובר קדמה חכמי כי חרם קטמנו ויהי
 לקץ ימים מסוף שנה כמו ימים יהיה באמתו בפרו הפרמה ולא חקשר בפרו
 מכוונות לקטו פרקו על פן וישע ומחלבין דבית פרו שהוק לשון דודק לכניס
 פתו ופן היחיה ואת חלבין שהוק בשוק ובא בלא יור הרבים כמו בכל בעלן וכן
 רבים וישע קטקל ויתר נאעמון ויכן וכל לשון וישע השטע לפינו פתח חסר
 להחיותו וחס לפינו אל או על טעמו הכנייה והשחה ואל פתחתו לא טענה שלח
 נאכלה מפתחו בקט שמים ויתר לקין חולת חרד מסלף דרמו ופלו פתו סגור

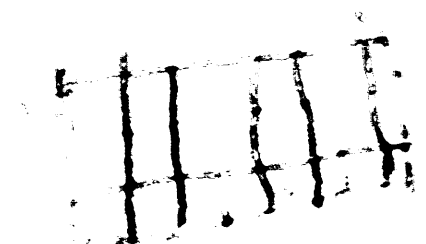
מה שיהיה בראשונה כמו שכתבנו בפרק
 ענין חלול לא היה כמו לקרוץ בשם יחי
 בניו ברמות אלהים כמו שכתבנו ויש בלשון יחי ויברך אותם בכה הולדה לעשות
 במים ובמות וקם נבדקו לחין ברמותו כולמו חמת שכל כולרים ברמות המולידים
 אלק בעבור שכללם קדם ברמותו האביר שחק מלכותו כן ויהיו יחי סוד המה בסליבות
 וכן בפני המסתרים והמפגשים אבל פתחים קיים יחי יחי יחי ומה נראה בראש
 כי יום ששקל ראש וימים כמו ימים ומוכל לומר כי השוק בלוקמות המורה השק קחן
 שהוק תחת חולם ולהקל פה בשוק אשר ה' עבר והוק לו לפניו בלבו אס הוא מבעלי ילמד
 כי לא יאמר קן וכן מבעלי לומר וקם פה ארץ לא נאמר שהוק מבעלי הכלל כי כלכל
 יחי שיצטרף בחינתו והנסיף לומר אחר ויהיו יחי קדם אשר ה' חנף מכל המאכריש
 ול ירון ספרם כי כל יחי היה בבדיקות מבעלי לקרה בחולי כי ימים חלקים בשם לקדם
 מכה סבת דם אשר טון הולד פקטו זה פדט חמט שנים מכה חמתו עד עטרה
 לומר שנים ומכאן והלכה יחמו שנה ושמונה בפתח קטן לטובה ובקמץ גדול לאביר
 ויתהלך חטון בעטון את האלהים התהלך מה ברמותו את אלהים כי לקח חמתו פטעם
 מיתה או יחי מלת למה במלת לקיחה להודיע בהשקות הנפש בעטון כויקחה
 סלה וכן אם תראה חמת לקח חמתו ואל מתמה שמלת לקיחה כוללת הגויה והנשמה
 שהנשמה היא השדש פתח ובמות כי גויה האסורים ברמות הנשמה כי יתבטלו כל
 בחייה ופחו ויאסף אל עמיו והמבטון פתחיו סוסי קט ורכב קט יבין רבי יצחק
 ערות לבויתו ואל ישען מזמר ויבן עליו מכתב מקליהו ויהודים פן חקב ויקטב
 טקלו לקליטת הנביא ושם כמו אשר יסוף יבן מים בעור שהיה ולא קמר עמור
 והקטו שכללם כי לא טכרו חמתו עם עלותו ונשב כמים פטה וקטו וכו' ויהי
 ולא ויהיו כמו שכתוב בכלם הוק כמו יהי מקורם ודיעטט שני קולי מדענו סוף יול
 דורו שאל יקלקלותו וקרינות הימים ול מדוך כס' אז חמתו כי קדם נברך במעטרה
 יחי הבורך והמולידים ברמות המולידים ובאשר בן המבול ונתקלקל חומר עליהם והלכו
 ויהיה הלך חסור ויחילמן הנה לה למך השקיר אחריו ברבה כי חבו אביו אחת הבל
 זה יחמתו דרך סברה כי בימי נח תבטל גורת בענבון האבלה חרה יחי מבעט
 הרגש והצדי אשר בקלף תמורת הדגש כי אמתיות אההעד לא יקבלו דגש וכן בזה
 זה המאורע מהאל מהעוף מאל מדען ומענבן חוק ממתו למה מיהו מחוק
 מדוך אחרי דור ופיוקם גם כי נולתם כמו מדון מיום ופיוקם גם הרגש מקום טון
 מן בן סן יום וכן חרה נאץ נאר ונולתם מן יובו כיוצא אלה בענה חמת הרשמות
 כי החל בשקל הסב ולנוג בשקל לרום את הפלת ומקיש המוכט בני האלפים
 בני דיוני הארץ והאפיר זה כי כחם יוכי פמה הכחות וקחו להם נשים ולכן
 הולידו סרבים ופלגים במי שהולך ומספר יום בני האלפים קדם ואמתו טלה

אמרה פלו ימחו פסוק חיים עד בהמה הוחיל ועברתו בעבור האדם אלוהים עם האדם
נחמתי עמל וכן אביו למך מה קורם המבול בחמשת שנים מצא חן בעיני להבין
למא להם תחנה עמנו לחמים וכן בשקל קץ ומצא חן שיצא מערות ארמה
נשלמה פדית בראשית " והאל לעברו נח שית "

מלכות

הכתוב לכסוף בעמון הדבר כי הביא ויהי כי החל האדם ועמד שב
לעמקו פונדק עברו ויהי יצחק בן אבישע שבה שהיה יראונו לומר
אלה תולדות יצחק וישמעאל זרבים בן תולדות יצחק ספורים מן הקורות ששנים מה ילד ינס
והבן ילדותיו צדיק תמים צדיק זה הוא למת בלדבר ברין עליו אין להוסיף ולומר אין
לברוך וצדיק תהיה וקמו תמים שבה שלש לדתיה דאני להעמט באמנו דנרנן שהשחיתו
דכפס ובלשון הקדש לרוב השמות שהם בעלי שתי הקצוות לא המצא חמטני במכירת
על בן הוצרך לומר תשאלה היה בקצה האחרון פלוריליא אל מהו צדיק תמים ופסוק
השובה שפגשה לרוב הצדק נקרא בעליו צדיק פי הנוטה בלטה לצד האחרון חומר ממו
והאיש משה עמו ממו או ששמו צדיק בבני אדם ותמיד פאלהיו לא אל מעוננים
ואל קוסמים ישלע בסגפאר את האלהים התהלך נח ופסמי הסמיכות נתחלטה תנועת
התהלך מכתח נרנל לקטן וכן ששים שמה' ויהי אחרים במות נח וכן אברו הכתוב עם
צדיקים גמורים ונח צדיק ורחב ויולד נח שנים במין שכלו באסתר ונשחת המין
הטעם בו אנטיה וכן יתעבר בעץ עולה איש עולה ומכניו אפרון המעול נכח נקבו
הנאכד לכני האלהים בבראשית שלק יהיו ימים ששמו ויש מנסוכים מם על לקט
האלהים ויהיו קטט נכון חסם שלק ברין פי השחית כלת השחתה מלכך בהעלות
מתחלכות בשוקף ידכיה ועבורה צדה וחס לא יסבולמה אפתוב הוא בבלס פניאוק
פתוב נוקף אשה חסר לב משהות נכטו הוא יעשהה בפנייה אל תשחיתו כי פו שלק
יון במשיח יון בעבורה צדה מן תשחיתון עלי פלור קץ נכלל בו דקדוקים וכן
ערוך כל בשר יבואו יבוא כל בשר להשתחוות לכני אמת רצו על הארץ להבין אורח
חיים למעלה למשכיל קץ וכל האדם לשומו משהו העין לא הקץ הקוז עליו ורנש
קדוק קץ תפורה הנח ושעם הרבר קץ וסוף קץ שמה שגורתי להארין אפי עליות
והנני משחיתים מן בארץ וכן כצאתי את העלד תבת עלני תבה סעבי עמו פתח ממות
להב גובר לאין את והוא שר העץ פסו בעצמיותם עני אלמוגים בכפר מן אבכת
כשעם כסוי שיטוח אנה מציית נסחוק בעין זממרה בחמר נבאכת וקרוב להונח
מלשון פכרה כי הסכנר נקדק פסו יאהו ייש קדק רבר ונקדק פן ומשיחים בן הקירות
ויעמוד ימים דבים קימים דורות בכל מין נקדק יאהו משיעור אשר תעשה אורחה
כטלש דקיה ופאן הארץ פמקום העוסק למעשה במקום פמקום הארץ כטבר גוף
האדם ית שמו וישתבח שהוא בורע כמה יחסכו אליו על בן עוהו בשעור התבה

פסוקים
ע"ל

צוהר בשקל פתן וכן פנוריה קלש גרן רח שנתנו מלכנו אהיונת הפרנפיות זולתו שנים
 חל בתן ידו קבל בהק לעזר התק מלם רדך ה להם והכרו לא יהיה פרסנת חלקן ויהי
 מלשן צהרים וספנתו בויטשט זין סקנס צדי יעלנו ועלנך כהר גהר והנח עשונו
 למעלה ואל שמה תכלמה ליה התבה פרו שיהיו חמים נשככים וכהה תרמט
 קרז התבה סקנסר ויהי הרובב וצדך להיות אשה צנורך לעיל והרובב ששית
 התבה פשיטור התבה ופתח התבה יהיה בצדה ולא למעלה ושם פתח הכל בתבה
 התמים ושם פתח פנור החם ולא פנור הרבים וזה גיבשו אפנת ושליטתם לא פתח
 כדף שמהם בי הוק בשקל הסורים וזה הלמי שפנת הם שחתו וקטו מבוז המבול
 כעטן קד דמי אעשה ונת לכס המבול ספר מן בשקל מכוח והרובב מורה פן חלמי
 ומכל בעלה ויל הרובב שעבור אנה הפכל בשקל המצפה והחלם והשוק פתח מלשן
 בלל יהי פלאשו בארץ כי דמי הים לא נאברו במבול והרובב סדרו מכלת כל אשר בארץ
 יגע והקיסנות את בדיתי וכל פתח הקשת וזה פתחי בדיתי מלשן פתח ואין שם
 וזהו שבתה וכל תמחה כי לכך נתיקן לעשות תבה והשוקל תבה בכהה משקל
 מעוקל כי כהה סהרונתם לכך תכס בסבול וכן כה כחות בכהה ופאכן הספון
 פחת השדך סבול פתח כלל מהעוק לשיתנו כשה והוסף עוד לואר שנים פדת
 לרמשים החווים בלי שנים סבול אשר יאכל לכל מין ואפנת אלן להיות רב
 שופקים לשמה נקשרה ימים ויעשה יפליג עשוית התבה סלקיחת החי האלר
 ואפנת המאכל סבול הצהמה שהורה שחם ירובה ספרם הראשון ובתוב והכל
 הביא והוסף לכנות שיהיו מין שהורה שבעה ואלו היה בעבור הקרבן היו שמי ופנ
 גם סעוק השמים הוק שהורה וכן השחם שבים שנים פמן שמבאר לשמה משה פניה
 פי לימים עוד שבעה כעטון עוד ארבעים יום דענה נהכבת את כל היקום פמן יפול
 עם מול חרים וכן רבים והם שלשה ופסודה נכאקים ויעשו פתח בעבור שהוסף
 החי הוסף לומר עוד ויעט ויבוא נה קרוב לתבה ויהי לשבעת הימים שהורה כי
 לימים עוד שבעה בשנת שב לבאר מה שאמר ומה פן שש פקנת טבה הכוללת
 שלמים כי חרט ויל ימים קראם טבת פחדט שטי הוק אייה בעצם היום הא
 כל מעשמות תהום רבה פי קורם לכך היה ממשור ימים שאמר כי לימים עוד שב
 שבעה ומאז תהיה ללמשור עד סוף ארבעים ושלשבעה עשר יום להרש פשה
 שפסו גח ובני ומטיהם וגם אלו שנים שנים אמה וכל החיה למימה ששם החי הקלר
 מא מעמנו פלצבור כל כח שיש לעלי בכבים והולכים על רגליהם ויבזזו הנספת
 פקור פמו ומתוכה כעין התאכל ויסנור מסנור פי החיות המדברות ולא חבלותו פשט
 וסר כנס אהיותא פן מסר התבה בכללה ולא נשברה להכנס מים והסניורה קינה
 נבלת על נח עד שהיא לטובה ולחבה והקות בערו על פן בתד לחבה יסבור על קוט
 ולא יפתח והרם התבה לא וזה ממש עד פלות ארבעים יום עם הוסף להרפור ויהי

המבול ויגברו עמין רבני ויבד עמיתם שסופים טהור וכטעולם כי יתגברו והוסו
לומר והמלכים גברו בעמנו להגבור ויכסו כל ההרים עד שעלו המים טו חנה טעל בלה
גבוה ויבוע כל בשר ופבר גוב ועל גניעה כל וברון ויבד קום קויתא פל אעתי כל
קשר נטמת דנח הייב לארס לברו ולא ללל נטמס סטוד אדקתי עבר וישימשקל נוסע
וטופיר זה לומר וישאר חן נה וקשר חמו סלמל ונוסוף לנצד ונחמו מי נטמו נחיו כמיוס
ובא מלוע כמטכטו מוטן נטמל פטקל יטלג ויטקר מלמיל פטקל ויעטר ישראל ויגברו
הולכים וגרלים עד קט יום ויטפור אלהים את נט נטמו נטמיל פטקל פטו קרמן לנ
ויקבל לחס ויעבדו טהעביר דוח על הארץ נטקטו המים טעביו החזק והוליסו פאנצרוטיו
ויטבו פטקל יטבו עלי רביו טלטן טטן חמת הטלן החטויות ויטברו פטו מי יטברו מי
דוברי טקר לטון סגירה ויבלט נטעל עמין טטענה עלכן עלים פלון טטוס ארבו
פנטס דתחים בטקל אגרות ויטמו המים טביו נטעוים סהתום הלון נטוב טטהס
עם הטובט ועם התוטט טוט הנטלוים וחטוד תולדות טלח הקוד טעטעטיו חט
לא יתקדם טם התוכט מי הוא היעין בי חס תמיר דאמן חטל קודס עלטס פלטו לטכול וק
בעתוים וטטטו יוטקס חלועי וטלי פטתי טטן חלועי טלון קרטי ומה טטעה אטמת העס
החסינים טחיומי הטכול חלעים הנטלוים פוקיע לבי דעמס וארובות טטטטטטו על
העבים ויטטרו המים טטט קטק יום טהוא טטקס חתבה והכחוב אטטו חקטוד על יוטק בי ר
יטכוט טטן טלס ויטרו חט חטו כמי יוטעל טעטט חוט ויטטו חן טטטויה יטו וטקו
טחכטו הטח טטרויט כי חט טקיות כרין חטטה חנה יטטו יום וקרטט טטטט חלקים וקס
טוץ יום טטקה חתבה יטטרו טטי יטטוס וטטטט ויטי סקץ מוטק מ יוד טקטטט טטטו
לקט טבת עד בטרה לטטט וטלע בטקל טלון וטוד כטודתו חלול ויטלח חקטוד לטטו
פמה יטוד עברו טטטוח הערם עד חטטט יוטט וטס פטטט טלוח בין יטטה ליונה טטיה
טלחיות יטטה דטטטטה כט לטטט ויטטת חטס פטקל וטלח חן וקן זה הטודט נטטטטט
חסיס לו וטו עד טטטטו וטטטן העטט לטליקות חרת טטטו דטט טטטט עליו נטטו
יטטת חטוד טעלי חטטוד וטטי לא חטטוד כטטלוחס מי תהן חטטה חטוד ויטטו מי טטט
חוט מוטטן חטטט וטטטטו חוקלת חטטו וטטטו כמי חלח עטו חלח וטטטו טטטט חטטט
ולכו דטטו טיוד חטטוב חוט חטטט ויוד העטיות כטטט כן מי פל כטל דטטט חטטן חוט טטט
כמי פטרתו וטטה חלכטו כטחמות חטט חטט טיט סובדיו כן טהוא חטטין חטטול נטטטטו
חטטטט וטטטו יוד חטטט כטטו טקידע כטלח ויטטטו וכן ויכחוס וקוטו חטטן חן וטלח
יטרה עטו טטטט חקקה מי חטטות חטט לא יטכן ויטטטו חטט טיטטט חטט וטטן כטטטט
פטו וטטטה חט טטט חטט יטי וטטטט חטטטטב לא נטטרו וטל חן חטט ויטל יוד
העטיות וטי דטו לחיטו טטטטטט כמי חן טטטטטט חטטטט חטטטט חטט
דברו חטטקקיס לחיטו טטטו העין חטטין חטטטטט חטטטטט חטטטט חטטטט חטטטט
וטטט חטטו חטטט חטטטטט חטטטטט חטטטטט חטטטטט חטטטטט חטטטטט חטטטטט

והכפון כי טרף כמנו חכם שם גוף כמנו מדוך ולא יאות להיות כמנו נוסף הבית כי
 הכעל העבר חזיון קדוך והזיו כחוח שולמי אם יהיו מן המסורים און באתנה ובקרו
 וסוף כסוף וירדו עליו עלה בית חזיון בקי הוננה הבין שעקרתו מן האילן ולא ישי
 איותו מעל כמי המים שאלו מעל והיו תעורית זו כיונ ירה וכלעיל כמנו נכחס יו
 ולא יסכה טוב חזיון כעם ~~היה~~ ויהי באתה אב א במכה השנב שנה בקרת המקוסות
 מרנו המים במקום החובו מן הלמו עקבי סוס את כמסה התבה טהיה לרהד ובה
 לשל צמעה ועשרים יום להרש ובה הודק למטה מטה וענה נח בתבה שנה
 ועטרה שים יו לא מן התבה שחשור השם בא וברדיו ינח הוקם בשקל הים
 שלש המוש מעתה למנונותיהם למשלחותיהם יצא שלח נתעורב מן פלון ויבן מר
 סוגה ליו ולא חכור אלהים כי כחו חטה ליו מי אלהים טע משותף ויקח מעטרה חסני
 ולכל העוף השמימי וירח שמועס קמול בשקל ויעט בהם רוח בשקל למה מריעו ריע
 ויחוח בשקל ניווך יו אומר יו אל לבו שכתוב ויתעצב אל לבו לא אסוף לקלל כעס חמת
 את הקדמה כמנו שאלתו אותה כעסוים כי ינח אעב כמנו מי טפלה גרה הוא ומספיק י
 חוצר על הלב כי הלב נברא תחלה והוא כחלק בנות וכל שחנשוין נאמרים בו רע שמשוין
 שויר הרע קורם תלה מיצר הטוב ער היעור הארס לשלמות ויכניע את הקורס את כל
 חי מרבה ואלם עור כל שם לבלי מה סאמר לא אסוף כי טפיות זרע זקציר המסר סלחי
 שלח ימנח טאוכו וכל ימי הקוץ הם ימי השמים וטמון שיורענ ער שיקצרו קרוב
 לטכה וימי שטכה וחס וקוץ ותוף יא כנדר ער עוב עלילה לא יטבותו כעולת
 טני המוקרות טהם סבת כל הווה בעולם השל בטוכד ומקורב הדונות שמש וקרו
 סאלסיר הקרבע הקוקות ערו להמנין המסודרים שטובת התבוננותם המבול
 לא היה הברל בין ינס ולילה ובוכח הקרץ בו כפר ירעת טכל הווה בעולם השל עע
 טהוא סר היסודות ולא טכור בטמטה בראשית טכבריא דבר דק מטש היסודות לבר
 מהעבר והמים ועבור כי יטוב כל הווה זמנונותיו אינו כי אם בחרץ תכט הפלגון
 והכל בכללה והטכורו החי באמרו למנות את כלחי לא צדקנו טכנה הטס לקרת חלון
 סו טאדעס בתבה מי לא טכסרו סאמר זמור ועלה בית לאונה וטכוס הימים באמרו
 עס דבר הסוכר וטח נאמר כי ינחם קרוך נבלה כי נבוא היה אפוך אלהים את נרו
 צרוך גרסה פארס הקאטון כי הודעלק מקום ארס הראשון ומודעס וחתכס רטאות החי
 לחסרון היו קמפון ויררו ברנת היס כלל אשר איט חסרו ונתנו דנט חתיו לעלות על כל
 הכעל כל לטט לא לבר טיהיה מוטל עלם גס יהיה לארס לטון בירק עטוב אעט טכל
 חקלס נברא להיות הארס טאון מוטט טמו טאון מן העטב הטהיה להס עלהאפול איתו חי
 פמו נכטו טהוא דטון בו והוא הנאמר כמי הלל ארס מן החי חלקן הפונה טעמה הטר
 להס הטר וכפר טה הדמיות והתמה מסודיות החמלים טאולקיס באפול החטבי
 והפתוב חומר בירק עטוב ואולי פונתס לחקן הפתובים ופהכל לס חכמי הקראין על כח

בלתי ולק הדילכו בין חי מדבר ובין חי האלם יש בו דעת השלמה
 כי כפי המטבלת היא העליונה לא תהיה מפל דרמי המוקד וכן נזכרתי ולא מבא
 נאמך שהיא אמוניעה אותנו דהתקדשותנו תנוע עמו במקרה זה יש לנו עמך אחר תן קנה
 וכן אף בהכלילם אל כאם של חי מפלי הפרל מדר הפכט המרובות אך במדרגת העמיד להם
 הכוונה שיה שכלו וזה מדר בקבו ולזה האחרון הסבילתו כשיעור הפהם לקינסוף ולא יטע
 ומפלי להכיתו שכל באב הפא מפלי היות שם חלק ארבעה כפופ איכס סדר עור שנת וקנה
 להכיר דפריהם בכרמך אך לולי שאני יורעפי הספקת הפמה נהחבארה לא רילי ספקת
 ספרים איננו דוהו אך ימאסונו ויחזקוהו כבוכר ולכן הרקות הנכלקות מסתרו סתרים טעו
 ולק אינוסוף ק ספיר ושנים מסמכה ועפני לא אסמך גם להרמיו מרבויהם פהם את סם
 מוסכס מסוי של כפון להש כי כל דבר הנמן פעבור עגט סו גמול טו המקבלו ערין לידעט
 חיה דבר נתן לו ואם לאו לא יראה לו שוטמטעטע סמטנו ויהיה לטוץ וקנה לידעט ענו
 וכל שלו לא יחיה לחי האלם וזרין הקדס לחיות רביו מעשים דאוי סמולק על דפריהם אך
 הסתלים ברבריסם פי סיון השם תמור לכרעוטוס הם אמרו עפר בתקנת ראוניתה שלמה
 הכות את אמוך וגם מה שאמרו כמאמר לכלב תלויכון אותנו שיה שפר לא יחוק כלבלטו
 ואמר אמר שאין השנחת השם בקמן החי האלם לא פרה ולא מפלל הבהו שמוך כנדרו סווי
 לכל כותה את ירין ואין טענה כמאמר ותעשה אדם פרה חיס לפי שהם נתנו פניו הקדס
 ופרשותו והשנחת השם עליהם בכלל לא כנהו ואתה יונה לו על הקמת יכנא שפרו
 כיון עשב מטקלי השמות מטמטם ופא כסו בכת עתאס וקנה את דמכס שלק יחטו
 הקושב אחר שהותר דס בחיות אימךך יהיה כן קס האדם כי אפי בעפמי קדרטכו מיר
 כל חיה ופיר הקדס ותכלו יהיה חיון כסו שררשתי דס הפל אס יהודנו בסתו ואם יהודנו
 פלגי יוחה על ס ערף ופית דעו וק כי בית סדס בעפכו כפית התטחית בחמשה כי
 זלחיס בעפכו שהפית בהמה וכן כירוש נחה להיות את תבסוק להודע עמנו
 וכו' זה המקמר היה דקני לטענותיכם כנהף כלמר לכל כלי המטכן פי
 הרס הוא הנכס וקדוהו סווי חיי קדוהו לטעון לקיות נקמה ואתם כרו ורפו
 הוסיק עור להרמיו עליהם שאכילו ששם יסבב לו ספות ער שיהודו וקדוהו
 וירבה וקטלו קליו יהיה לקין כסו קן סמולק עת עין ואפי הנבי מוקיכ שש
 לו והקדמותי את בריתי ארץ ועבטל פאר כוית סחיות תהיה עמו ועס לרמנו ועס לרע
 ורעגופס כל נכס החיה לכל חיה הארץ אשתפלו דו שזס כאתס מן תמכה במקו שחיה
 אית ארעכס ודכס ולא יברת כל פטר כסו שאמר ולקסוסוף עור להכות את כל חי
 ואתם של ארעכס קקוס עמכס והטעם קברית שהיא עמכס תהי סלל דור ורור
 ולא יברת כל פמה קמון אור כשעמט סמטנו פי סח נח עור של הקרץ ואין טעם
 לטענת הטוול למה לא הטחית קנה השלם והיה סמניק אחרים כי פבר ברכס במעשה
 ברטיות ואת אית ספרית כסו מקוס שפ קבר כי האנת לטון זכס והאות את קטרו

תכר גם וכן כי לקח השקלה הודעה שמתפסה בה נח אמיתם על צד אחד ומעלת
 אף התנועה התרבותית ברי שלש ידיו ונה הוא אחרות ומשקלה קרובות וזו אשר
 הכתוב למעשה שרור שבי פסגן פמו הכתוב דודי שאזן פן דודי וייקץ שפב וידים ולא
 משונה מצעות רק מדינה וידע הודיעו מי לתודיעו פן דודי דודי דודי דודי דודי דודי
 מעצרים לתת פסגתם זה אחר פסגן הקלה פסגתו כי אחר שאמיתם הוליד פסג
 זו הדבר השם עם שם ועם יבת שם פסגותך שער מצרים יהיה לחינו של הס
 ויהי כפסגן שער למנו מושב על לחיו או ללמען של שם או לשם ולפת פמו למנו השמי
 והאומר כי קלל נח את פן פמו כי שרר השם לפניו הלא הנרכה עליהם פן דודי דודי דודי דודי
 נשפוט הקאר הוש שר ומכרם לשחח לכוח ולמצרים ופוט אונן פסגתם ופן דודי
 אחר ופיו מעול פו לפסגתם כעל יוצא מהקל יבת מלשון ולכותה פסגתו שרור
 מציה פתח לפקט שער והמקדק המסמין היו יבת עם אלהים פנה מעומם נשפוט
 יתר גם אין דודי שרור נשפוט יבת פסגתו לפי נדר וכרפוס קדשתי יבת וכל
 יבת מפני המעול וישפוט אל אלהים לא אל הקרוב אליו
 אלה תולדות נח בני יבת משה השלים וכן ובני אדם והאל ליתם מעומם פסגתם
 והארץ שאר יבנה בה ולהזכיר כי פסגתו ועמורה ארמה ופסגתם שרור פסגתם
 מלכ נכררו מושב על בני נח לא אל בני יבת שהם קרובים הוא פסגתו פסגתו
 והוא החל לפקטות פסגתו בארץ ומעומם כמו אחר המלכ פסגתו פסגתו פסגתו
 ואחר מלכו בפסגתו ושאר הערים יבא אל אשור ועטה פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו
 ארץ ואשור מבני שם ואמר לכפי יו להפליג שאין פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו
 מיום מלכו עד סוכו לכך אמר ותהי ראשית מלכותו בכל כאלו מצער ואחריו
 הנליח ופסגתו את אשור ובנה אתה הערים הגדולות והפתוב קורא ארץ אשור ארץ
 נשכר ודעו את ארץ אשור בחרב ואת ארץ נכרור בפסגתו הוא העיר הגדולה רסן
 וזו נכרה ומצרים ולוריס ועממים כלם שמות חכמים הם ואם באו כלמאן רבוב וכן
 חומים ונקראו המטכות הם על שם אשור פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו
 המכרם והולידים וזו כי פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו
 אשור פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו
 לתור להם פסגתו והניחז הארץ לחיהם לפסגתו ארץ אשמה פסגתו פסגתו פסגתו
 על שם הארץ והוא מה שכתב בפסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו
 מלכל ארץ מצרים ונתתי ידתי בארץ מצרים והשפנתי את כרתום ולשמי ונלכד הוא
 וכן לשם כתוב שרור רסן גדול לשכניהם ית אבי כל בני עבר אבי ינשב עבר
 והוא ידעו להיות פסגתו והפסגן שפסגתו אל עבר שאין למעלה פן חוס העברים
 פסגתו כי פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו
 פן וזל הגדול המעולה כמו גדול פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו פסגתו

ועמודו של עולם ולא היה מבוטח המצול - כי בן ששים נחנת' היא בלוח נח שנים
 אחר המבול בהיות נח בן חמש מאות שנה הוליד את נח - ובהיות נח בן תשס"ו ומג
 ימים ברא בתבה - ונח היה שם בן צ"ט שנה ושל' ימים והשלוש נחנת' בתבה לארבעים
 יום של מבול הנה השנה האחת - ושנה האחרת פיוס נחנת' מן התבה ונה הוא שנים
 אחר המבול - וימת הין בחלוק המנהג - והנפיר זה בעבור לנט בנו - באור כשרים אשר
 מקום - על בן באורים כבודו יי' - ויש שהוא מלשון אשר לנ בנין - ולא נלה' יתנו
 כל המקודשות שאורעו לאברהם אבותו ע"ה - יס' בארץ מולדתו על הרן פי אביו
 עד שם עם אברהם פי בונה היה פי מקום מרח ארם נהרים - וק' טוב אשר הונחתו
 מאור כשרים על ידי נח וקם לא נכתב - וכתוב ויש אמת למען נרע יחוסיד בקה' נח
 ואין יסכה טרה - כי אברהם גדול משה עטר טבוס - והין שלוש' לאברהם - ויסכה
 קטנה מן חלפה - א"כ הרן קרוב לבן שש טבוס הוליד נח שקי נחור - וימת מרח בהרן
 ולא נח בארץ כנען - וכן לה שנה היה יצחק במות מרח - ולכ' שנה אסור השם לעבד
 לן לן מאינן וממולדתו פי כל ימינו מחדש מאתים תלמי

**נשלמה פרשת אלה תולדות נח והשם הין לעבור ט
 וגם פנוח**

כתוב

וזקת את אביהם את אברהם מעבד עבדו - וכתוב כי אל אדני נחל מולדתו
 הלך - לכן וס' אל אמר פי במחור לו השם לן לן מאינן לא היה וק' יתק
 אלה מאור כשרים פי פניונו בן שבעים יצא מאור כשרים עם אביו ובאן עד ה'
 וראויתו ומוטב בני ישראל אשר ישבן במצרים - ופ"ח שתי יצאות מאין ואיט' נכין
 ומלת לך ולו נלי בעמים נמצאת בעבד' שלח לצורך - יאמר בכרמ' מאינן וס' מולדתו
 וטבית אביו כעמון קח נח את פ"ח בנן את יחור אשר אקבת הפלאת הסכור - ופ"ח
 מאינן אמר לו יהיה ברכה אתה הוא הגופה בפ"ח נח שבין לשם בנו - ופ"ח וממולדתו
 אמר לו ונחלה שפ"ח כי הוכיח עבדו טלפים - ופ"ח ומפ"ח אבין ופ"ח לעבדו נח
 פי אחר קראתיו ואברהם וקדוהו - ועל ג' הדורות שכל חלה ש"ח עבדו ארצו יישיב לן
 כל השובות החלה יאין בן פי אי אקטר מבלי שהקרים אברהם ופ"ח ארץ תמים הסכ
 לו כל חלה ולעמ' האומר מכפי טעמו אגשי אור פ"ח עבדו רעוה על פ"ח
 נ"ח וק' ברא מהם ללכה ארצה פ"ח אחר בהין אמר לו השם לעבדו גם אכר
 ארץ מרח נכונת - והוא מבטן הכעיל - והנה נאמר וירא יי' אל אברים וק' ארץ את
 את הארץ אמת - ואם היה הנ"ל עורערו באור כשרים לא טעב אביו רק מאין - מבוטח
 יבין ומקללך יחור ררך בשורה שף על פי בן שלח נפלא מקללו כמו טעמ' ברוך
 אכרס לאל עליון - אקור פי המורה קטת מהקללה - והוא פ"ח ופ"ח ופ"ח כן בכל
 מקום שתרור בן - אן כל מי שיברך למי שירצה ואמר מהיה באברהם - ואת פ"ח ובוטם
 ג"ס הדכונט כולל פ"ח ופ"ח והיוצא מארמה ואחר - בן יצאן ברבונט גדול - ופ"ח

Handwritten notes in the left margin, including the word 'אברהם' and other illegible scribbles.

נסגל כליון אחר פקדון ככלי כסף וזהו בדמיון ובמהלך (המלך הנה הוא פולטלסליון כי
 הפכה כולל פני המלך בר והחלם כעלפי אחר נכט מחמטא הפחות ונעמו כלו קמו ופלונו
 עשה ל... ואל זאת הנכט שהיופנו לעבודת השם ית' וכלה הכרונט ככלל
 ומהכיר את לנפן כי עתיד להכפיר מה שאודע לו ויעבור את
 ער מקום שכס לתור לנ מנוחה ולא מדא כי הכעעבו אז בארץ לכך ויסע
 ער מקום הנגבה ער מקום שכס שאוז בצד אילוני מורה וטס שכס דבר
 הפסד כי לא יקרא כן בימי אברהם ואילון הגון נוסף והוא עסק כמו של כפרן ואין מורה
 כי מלחא בחביון ממרח קיות הארבע הידחביון וירא נוח היוז הנעפק לתורות על מן הנכט
 לרעך אתן אפס שהסעעבו תוס המושל לרעך אתן את החיץ אז בארץ כולל מלח ענבו
 לני הנרעה אליו במרעה הנפוקה וסקל נראה רש ונקלה ונתת פנהו נראה כולל נכס
 עור כי מאמר לך לך היה בחלום ויעתק מבנין הכעילוכסעלן חלה מקדם לפית אל סמורא
 ונתה חלו ממעורב בית אל כמו יכ ורדוס ירעה נראס שכונן בזה אבל לך ירעבו דעת
 וכל שכירט כל מסעיו להכייט פתגם ופן ירץ מרדוס טטס מקום הרשע לכוכך הכיו עור
 וילך למסעיו ונפר אל מקום המנבח אשר עשה טס ביראונה והוא מקדם פנה תחנות
 והוא מקום שכס והושלח חלה ופן טס מלכט טה פלובח אחר יקרא לקטיו לעבודת ית'
 שלא היה ירם שכסר הובטח לך הלך ונכאט במקום למקום עד כעב טחא קת רדוס
 ית' דעב הנה כשרו רבדו פן ירץ היה הרעב ויל יקרא אטאי המקום לעבונ את ית' ולקחו
 טלוב יקרא טס לרעב וירד נוח היוז הנוסף להדוות על יזר השרש כלאר הקיט פיתו כי
 איוו כמו פטלג ולכיוטו של נח לטון עתה חק מוטט נח ירעמו חן אן ירעבס ליוכיה כי
 אס אונך יחיו ולי ימרנו ימת מדעה בקוטה ובכורה זונך בקסלכט התיו לכקבה פלו חקן
 הרה וכן אתן מלכר א בא בקרו והסרו סחבן ית' פלו אס ית' ונח טחיה ולא שיתבו למ רדיון
 סחיי נח בעבור טס ית' שחמרו חמו טלי ואוט סכון רן טעמו עתה תסרו טחט חמין נכס
 חמי בעלך אמותי את הטעם להגיל בעבורי טעמלה שלכסיה ועידה וכן אמותי חיה וטו
 למר הטעם מקום ויר אחי הססוק כי לך וכן לומר אחתי ית' רנכס דלעון חת לקחתי וחיה
 נכטי בעלך חסכה חן גב טה טעמלך פכית דברם הגע העקר זככל פכללו וכללנו חקל פלו
 פקטנו את קנתי טחאי פכט מקדונון וחקק חטטה סכסין כעעיל ופית כדענה חסר בית הטחוי
 כמו הטחכט בית ית' נאקרים היקיד פלל לקח מאשר לו מאוסט כי לך פלך עיקר וכבר חמטת
 אצל גמלים ולא חנלחמוריס טהי מטייט מכט טחטס חמור לחי חמורט לללחמורט זכר זכר
 זכר נקבה נקבה והלחמוריס טחט לא חותה סבת טרה חיה רענה טחטע לו ונכעב
 סכטן הרנכט פטקל ונחלה מטה פלכרו חרות על רכיקי מלכבי חק מה זאת הרעה
 טעטיות לי טלח עבדת לי טחיה חטתן וחקק חותה ללחחטה ולא פונטה לקחתי כי אס
 לחיות עבדת כמו ולקחת לך לחטה קדולן חקן חבוטלך בו הפניוים רשעים טמוריס
 ונקחך ולך טחיה סוג כסוק וכן ברך אלהים ומה חיה והיא וכן יכוז פטחמלה מלעילוסט

היה רבך

וישמח הספר היה בספר ששאר ידבר איך את רעהו ועכשיו בלה שכל
 תהיה נבואה לכבוד שנים במטה או בחלום וספרה יקה ויהי על כלל הפס
 הספרים הנאמרים הם מפי השם אם מפי המלך כי קעשים תמדת האמר השם טובלו וכדין
 מטה או חלום וכעסום תמצאו במטה ובחלום וכן תמלך וכל דבור נבואה בלתי מטה
 רבנו ע"ה שתמצאו ויאמר י"י אל כל פלגה וברוך שחוק את החדש וכן ויקח דלפק י"י בגני
 הסוכן בנה שגורם ומדרגות הנבואה רבות איש איש לפי מוטתו וישך לרוב לתפיד מוטתו
 שהאפידו האל בואיק כל מדבר ברוב הקדש נבוא ורבו את ירושל למי שנתעבדו מדבריהם ויהיה
 מעיד לעבור אם יהיה נביאם י"י במראה אליו מתורע ומחנה ומראה ספרות אפיקים וזמן
 בכל מקום שיאמר הכתוב זימרה י"י אל כל פלגה ויהיה ויאמר י"י אל קקליתו מדברו לאתנולת
 וכן ויאמר לה מלך רהבו כחטר תמצאו וכלם אמרו ויאמר י"י לה שפי גנים בברוך מטה
 מפי נבוא פ"ט בהגר ורע לה והביאנו אל מרא שחוק היה לשרא כן ואפני אליו קדש המלכה
 נכלו פיריו ויכוהו אבולמן לך פויט באלהים לעמוד ולהכשיל וטכך ה"ה אפיק וקדש
 מכל אשר או נאמר לו אלתירא כי מתשובתו נורע באמרו וקכו מלך ע"ה וזמרת נבואה
 נאמר שלח מן הקדש קהפטת השם מטה שחמר לו לך ולרעב אתן את מלך
 מהצדקים לא יאמינו בעצמם במשאל בשגב ורזה אץ סחר נבואה ששן המטה
 נא סכני כהרו כן יהרגו ומה הצדיק היה לו לבטוח באלהים שיציל את נפשו
 מלבי הרעב פויטל האלמים להחיותו ברעב אבל היה מרדק עמנו שחמרת בפרס חשק
 בשגב ושחוק החשוב כי הגרה אשר נגרה בארעו הלול בארץ מצרימה עון אשר
 הטף חלילה לכל מרע והוא מסבות מתהפך בתחלתו לפעלם וזאת חשק אשר עטמו
 כבריאת העולם כמו שתמצא בזולת זה אץ אר ועלה בלך א סך פכיד והדך שחך הונעלה
 תבין העטן וכל מטכיל ובה זה ערירי מבלי יוד לא נפצא כמו פנימי וקטנו יחירי
 מטק בשקל וממר לזלרתו השוקר על הבית מלשך במטק נעב וי"ה אבות אשר למדו ופטרם
 וכן מטקה הוא רמק חסר איש פמו ענתות לקבל שרך שטעמו איש ענתות וקדש שלש
 גת לו ירע הוא וירש חותי ממעיק פמו לאפב השפן עלוהם וקדש חותו חתוב פמו
 חתר לך פקיר ויקחי בעינת ראשו מהם במראה הנבואה אם תופל כי השנת הדבר
 וירעתי יאמר ופול לו ועוד שהמספר יוציא לאור העלומים והוא השעור הכבון והאמן
 ושמנתו חשפה לך השם אבות וקרקה או בערקת השם יבוא לו גרע כי השם חשפה לו
 זו הקרקה והקדים הכפני כמו יבואה את תרומת י"י האמר אליו לא הוצאתיך ממקום
 למקום על חס כי אם לטת לך את הארץ האמת במה ארע שחל בעינת הארץ אומ ולא
 שחל בארע פוי מיר האמין כי הארע יבוא ממש אבל בתובת הארץ פלי חילול ומחנות אץ
 יפבוט כל ארץ שבעה עממים ובאה לו המעבב כי לא בודך יהיה זה רק ביר גרען פמו
 שמכרש ומרס שפטיב לו תשובה רזה להיות דבורו בביות נאמנה שלח יאמנו אפריהם
 אם יחטף ארעו ובעל התנאי ומשלי הנבואה ונפוכיה רבי הכמים לא נופל להטובים אם לא

השם

ומתארו אף המלכות ושיב תקיפתו וכו' והנה המינים הנעצרים צריך להיות מוכן המוקד
אז בו יצו למען להקדים והם יתקו ויחשבו בקדוהו כי ברית ערוכה לתם ולהיותם לכל
בטלשה מינים שפרענות האל והטעם של מנוולות הכה ועם המור והגנול יעלו אחר עטו
לכבוד הנאמרים והתקנות וההנהגות והם יתקדו ויזל לעם מאולטת שהן נולדו בפסוק שלום
והן יתקדו שיהיה שם קרוב מאות שנת השעבוד ומהחלקים בעבודת המידות על פן מולת
המלך ויבנה המלכות ויחיה כי הם לשמונה חלקים יאה כלהם מהם מעלת פאת המידות
ששברה ויקראו להם לו ויחלקוהם הדברים על משמעותם אשרו שם הנה קורם ליומם לו
למות וישם להם יותר נפון להיות השם אשר ירו לשמך ועלול הוא בן יונה פועלם חוטם
שני יום יום שלום ויום תור ופנו וכן עבר לעד כי השם הוא המעלה ויקח לו מוסב על
השם כי פן פועל לו ויבנה פועלם שמונה כבוד הנורף קמוץ היא כבוד העיר במן
זאת המור שלל פועל פן הונה כי השם זה המור והנה כבודי הפדיות פן השם טיה
לשנים ויבנה פתוח ויחן היא פתו שם כל בתר כבוד יעשו כי פעת שבתם בכל חזק
פארתם ויבנה פתוח השפה והנה יאמר על עמם הדבר השם אל חמותה וידר העמ
הוא עוף ופועל השוכות לידו על הנדוים וקראם כדורים ויבנה העבור שלם היה
וזל כי עמם פועל השוכות ועוף ועל מור ועל קמרו ויבנה העיר בתי אימיה נכשו
ועתה פתו קרוב קרוב שמונה כדורים ששם מפנון הדגוש ועם פדיותם שישבו
על מקומם ולא שלש פועלם וזל כי הדגש להפון פן נשבה בו ונכשיתה כהם
להפדת העוף דרך השלש פועלם בשם לשון יבנה קריה וזל שהיא מקרא קצר והטעם כי
הענין הוא שחק עליהם לשלש פועלם וידעת המהם כי הוריהם לו גדולת האמות והשכלתם
פועל ששמה לשלש פועלם והענין הוא המטיח קורא במורה שישו ומלבד זה
היו פועלם לשלש פועלם ויהי בשמש עורכו השם ישנו כי לא עת שבה קלם
לשם לך ויבנה פועלם להפועל בתרדמה פן נכשלה כל המתכונות פועלם ופועלם
ועל פועלם פועלם ויבנה השפה על הקומה כי העומם כפועלם שכלל
כלי ההיבטות והתדמה לך התדמה שגם פן שלם ישם לראות פועלם לך להם
זי אדף פועלם מקום מולדתם ופועלם פועלם וישם ליוסף פועלם ופועלם למעבירים
ועבדים הטעם בו ועבדו גם כי אם יהיה בו אז גם אז להם תשוב מעבודה לעבד
ופאות בית יהיה גם מעבוד יבנה ישראל בשטה אדבע פאות מילודת יחקק השמוע
יהיה זמן גם פועלם הקץ כי ארבע מאות פועלם הגדות והשעבוד וכן ארבע על שישבו
ליומם בשם קמות ואפי לא גודתי על צדקן כן להיותם גרים רובמת נקטת גדולתם קוצם
ואין ששם לרם באומר ופל אותם הפדועים לישראל אלו לא ראה פל א פתם למרע פדועות
פידו לפי שלם נגור עליו פועלם אם פני דעת זה הקורם וענשה גודת השם זכום דיון מוט
ואל מקשה לי על המור לפועלם פן הורה בו וכל שיהיה פועלם מוטו כי לא נתכוון אלך
להיות ועבדים פידו פן לא הנהו במאמר נבוא אלא במקרה נתבלבל פידו וישלם טעם וזמן

פן מעשה יהוא פי נאמר לו יען אשר הטובת ואשר יען פתחו גדול טבר עלמס
 והכסוק הזה מיתוך וכן שעמו פיגד יהיה דערך מארץ לא אשר ידבע האות טבה לכינך מלח
 אותם באמת ואתה תבוא פנוי למותה ככללת תקבר למתה עלתה קברך פענון אם
 שלום ואמת יהיה בימי ודור רביעו קהת פמרים ביהרן אלעלתי וקם המור דמה יחזרו על
 כן כי לא שלם עון האמורי לא נתמלאה סאתו ושלם פמו כי וכן אמת
 הכל מפי תקמו וכן אמר הכתוב אשר יבנה ארזים גבון ומה שישלם אלעל פי שקמה
 החמה ועלמה היה פמיון חשך שלם השיג יך פוסות תבור עשן ולפי אשר פתך תגבר
 לטרוף הבתרים ופניהו עובר פמרה הנשבעים והוסיק לומר לדבר פמרה לו גבול
 המקוד ובראקונה אתן לך ובטניה אתנה עפשוו נתתי וקודם שלם פי פמון
 ויש למקצתם טבי טמות פמבטש מקום גמור ודכאיד כלל פמרה פמרה יאמרו
 אף הם ושמה בנה פכר כל זכר פמרה פמרה יחסימה ופמרה לטח
 פי ביום קהת אותה אברהם נתנה פבר לאמר לטרה פענון ואת מתיקה וכל פמרה פמרה
 מדרית אמר פמרה טכרעה סלך מצרים טבה לטרה אכבה רגשות הבה לטח לטח פמרה
 הנכעל ועממו הכפוש פמרה יקראו על טמו סלך פמרה אמה פן פמרה שיה
 היה אברהם בפוג אל המור וקל פמרה ותאם ספעלו הכל ועמ פמרה פמרה
 חמסי עליוק שאין אתה גמור פה ונדמה כי אתה יושל פמרה פמרה פמרה פמרה
 טכחתיך פמרה פמרה פי עור היא טכחתיך ותגמיה טרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 פיון ופעפורה קטה טכרה טבר העכו בן פרא חרם פמרה פמרה פמרה פמרה
 הטבר בכל פמרה למה טכר מבין מה הוא ואם פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 אלהי שלם מלאכיה וקולי טממוס מן אממר בולת פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 אמת הוא כי כל הגרות ממש הן ודע זה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 תועה ומלאך טם השתוף ויהיו מלפנים בפמרה האל פמרה פמרה פמרה פמרה
 טקה עינך פמרה ויפקח אלהים את עיניה ויתר לך אתו פמרה פמרה פמרה פמרה
 פי טהה רמז לטחלת המקום בורחת מכו אותה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 כסוקים טמן כחוקין הנה בורחת פל העיר טולעת ירעת כי אמת הברון נרחבין
 ומרחובין אכל הן פמרה ונטבת טומרת הולפת וכיוצא בה ויולדת בן מלה סורכבת מעול
 ועבר וההפמה מורה על הלידה כאלו טלבו וקם פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 אל אשר לכניה הנה הן ברמז ומה איש מכון אל עמך תחת את יהיה פמרה פמרה פמרה
 חרם ומכני טהוס פמרה ירו תמשול בכל ויד כל פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 כי לא יעבור אתו פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 לעתיד פי ער ימי הטעיה ירו בכל ומא יר כל בו פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 פמרה קטורה וטמן וישכנו מחיולה ותקרא טמ פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה פמרה
 פמו ותן את קולו בפפי והוא פמו מרעה פי אמרה הנס עתה פמרה פמרה פמרה פמרה

טו

אמתו אל רנאי אחרו ראותו עמי... ואל סקיתו כספן שנתו לסלעני... נראי זה חזיר לחס או לחס...
 סמו פאהל רועו... על כן קראו הפן מן הלל את הקדושה וקראו שם... כי קראו הקדוש וזוהי לכה
 קראו שם הפחד לשי רואי... או שיהיה שם הפחד רנאי... לטענה הפאה... וזה רנאי לחלק
 שלום אמתה על עין המים ומצוין הוא הרוחה... ויקראו אבבם בלח הגר אשר יצא לה וקראת שמו
 ושמעאל... בן שמעון... וטעם כי עברו להגר הרשי... ויהי אברהם עתה...
 טיטול אברהם עצמו להיות יצחק עקידתו... אל שמו טעמו... יכול לשורר ולכמה לכל... על כן רנאי
 המים הקר המזו אשר אל מעונתים ואל קוסמים... מעבדו מעבדן המים יהיה עם יוה חלהו
 ושדי על כי הרואו שררי... והיוה נוסף על שם המזו... והוא כסו מנפח ארס אחרי מן יצא
 חזר לרש... וכן יור פולי... ואינו נכון להיות השין... ויהי המים
 שלקישאל למה בלח... המזוה... אין לא נאמר לה עם בעקורת עם... או המים לכרות הנוסף על
 מן קראו את לכל הפא תחת כעני הטכונה שם נפול זה מתחלה בא מתוך אהבה יתורה... ויכול אבב
 מצוין לבו בלח ויבלו על כטמם פדונו... הנה פדונו חקר שערבה חוקך פלמד מחר המון
 דעב גוים... ולא יקרא שם בעד חזרת כסו לא יבוא ענה שמו... והכרתו בעבור לרדק סמו
 על המון נעדר הרש... ופרדש נוסף לו חן להיות המים... ומה אביו... לגוים נכללים
 עם בני קטורה... ושלבים ושמעאל וישראל ועטו... להיות לך לאלהים לפדונו... ומזהבתי בן
 ואתה... פדונו המזו בלח טעמו טעמו... בלח רנאי שור על כן הטכונה
 יתה... וזהו אתה כעני... וזהו אתה ובה שלמה המים... לא תעשה כל מלאכה אתה
 וזהו פדונו אשר תשאלו להסולל לכם כל זכר... פי שכל אמתו הפלי קראו זכר... בלח שאתקבה
 מלפני הוזה הנקב... ונפולתם המון שיש בשקל ושטירה... יבוא שמי טרשידי בעבון... כי המון
 ממו העין... אשר ערלתכם לא תתכן רק הבשר שהוה עולה לכם כי כל רנאי חוכה קראו
 מן קרה עולת לבבכם... אם המזו הנה הוא הפחד החוכה את העבודה... ופעביו נקרא העבודה
 בעד... ענין ענין... ואת שלמה בעד שמי... ובעבור היות זה הוא הזאת מכל אשר
 יבוא... אכל אם ישמש כוונתו צריך להסמך... בלח ערל שפנים... עולה חס
 עתל לב... וכל פדונו הוא כעני כוזה על כן נאמר כפר כה... ויפניהם הפבורו משמוע כפר לב
 ברעה... ופל רנאי שהוה באמת לעבודת צריך להסויו... אחר מכל בן נכר אשר אשר לא מודען
 הוא מוסכת ביחד... פדונו אמת נעשה טוב ולא יתאן... המול ימול עם התוכה... ואלו היה טעמו
 המון דיה אעזר נמושל המול... פדונו נפול כמנהג המזררי... ומבטין הכעיל המול המול על לא
 כמזק... ובאמרו עזר ילד ביתך שלל יסמוך אברהם שהיונו לבן שמענת ימים... דק כירש לו
 הגדולים שלך המול אותם... ובעת בה שמענו יש ילד בית וסקנת כסף נפול לאתר ויש נפול
 לשלמה לבין שכה אותו אינו עשש נכון... והנסיף להגכיר וערל זכר וזה אינו סובל להיותו
 על וכן שמענת ימים... דק הוא לקיש מקנת כסף... ועבדו מכלקק בשפיה... ולא נאמר במזמ
 עשה נעמי כי אם ביה ובכס... ומעבד בית העש המלא... פקודים... אחר פדונו מסכין... אין
 המשפיל ושכיל מזה בה שארית העש... וכן נרמז והיתה נכש ארומי צדקה בעזר המים ועם

זה הוסיף את יין תה... ונתנו ויהי נכס איבין יקלע... כי מן מה המכרה משה הקבן ו
 למקומה פן יכרית העבר את הנכס אשר שמה אותה להולופת אל מקומו והיא כפיה דלקוח
 המשיל בשטח מלת כריתיה וכן חסות מעמיה הכן ויחסה אל עמיו ופולח כריתיה הרב
 ארכים והקמת מעיר לכבשן הכר כמו הכר וכן והצר לך ויחמד חלמיס הכתוב מוריד
 למי פון בתור ורטן החיוך שרי חלקה הווד פתק ורמז גדול כי ער עמה לא החליף
 טר מניהם שני המצוה פתן לפתחת פכתי המצוה וצריך להחליף שמו ואם אין הנשים
 באות אחת מצוה לו הפן להחליף שמה מלכ עמים ארום וישאם ויבטחתי עברי אחת עת
 מי רברי השכינה נקמנים בשלו היו ויפול אברהם ברזכו ויזחק כמו משחקת
 מגבל ארצו וקומנו חזק של לעב הלכן אין התמיהה לעצמו כי האים וילור פהמם בק הלוחה
 עליו והתמיהה לאשרו לפך סמך ואם טרה פלומו בן משה וילוי חסמה לו שלת מלור
 בחרתו לו ישמעאל בשנים אס כי שמע כי משה ויהי הוירט השב לבנו אלה ויזכר
 וישמעאל ולש בשנים להשבו חבל בשפת משה מוליד בן וקוס לו את בריתו ולוי שמעאל
 שמעתין משופה בלו ושמעאל פרקתי כשעס אכרן חומן כמו אשר לקחתי מיר החסור
 ואת בריתי זו ואת כשעס חבל פור מצברין באו וישל חלמיס מעל אברם כי החבת פרקו
 מרפה ורע זה ילורי ביתו אשר שחן להחמה וימל כשעס כריתיה חלטון ומולל
 ואין צריך לטוול פתי מלקוס גדולה כי השכינה המוסכמים חקם מורעיס בני חור
 ובהחלק חקם כפיה ויתחך השם בי בעורק ערובה ומולדתו קרה ופקי חור
 וכן יקל משה שסוע דקור כריתיה ויזכרם בשר ערובת אס וישקן עולה באולתיה
 לעולם היא סמוך מעש הווד מה כשמתלקה מדוכו שכינה וכן את רבי וכן חבשה
 בשטחה והוסיף לוסי בעש כי תקול במתדונה אברת גומפיר ערד גם רפוליס חמר
 שיקי וידם אפילו בלב ולאריע כי גם פירוב חרפתו המצנה ומטקתו חלו
 ונולד בכל שאל שאל ועם חוס פמו גרם השעול

שומרה מנעת לש דתנו **גדל תל עצמה פצול**

לפי

בעת רחל ול פי את חיון חמישי וירוע פולן לן בחלום או פמיתה אס בן
 יהיה זה חטון שמה ויהי חלוי יותיו להעידן בדברי קצת בה מדפ
 החיובים בשטר חקרו פכניהם אירועים יש מהם שפתיהם נכסל זה הסכור הוא בפניה
 הכפוקה כי כפי רעת זה כי חלו האנטום השלשה הנכונים וסך יתכן שיקפלו
 וישתו וירחשו גלגלים את שירן לעיני חבל ויש מהם ששענו זכה וכו' הוא שענהם
 אחריו חן יתכן שיהיה ענין זה בלתי תבונה כי אס מורה כפה נחמד שלק רשיא אכה
 מן בקר ולא לטה שיה ענין וסי הער למשני דרוס שבנו חמיס אל לוי כשמים
 סיה האנטום אשר באו חלק תולה וקנס בבית לוי יהיה אל הסכור ללא מונבלת ואס
 לא יהיה מן יבני לגב המפסחית יחמיר שאלפיה חמיס חלבל לוי מצורה ביה

וזה השוען מקן מאמריו כי בכל מקום שיופיר המלאכים בשם אלוים בענין זה והנה שלטת
 אלוים ויאבק איש עמו ופיוצא זה הוא פנור נברא במלאכים ותנשם ויזטג לעיניו פט
 טהם לפי הנטעות כפי הנביאים ואין הרואים מלאכים נהמרברדיענים סכלל הנביאים אכל
 היא מראה הקרא גלוי גינים ויגל יין את עיני בלעב וכן באליטע קנה על שם עמנו ויור
 וזה הלכס כוון שלא יהיה פל ספור ללא הועלה והרבה להטיב בספרו ^{לפי} לטו פטות להלכות
 אך גם רכרי אלו יותר דחוקים מדברי הרקטנטס כי זה אשר בי ותעלם קוד ויאהו לפי הנטעות
 אס פן לפי רכרו אטו פדנס מאמריו היה האנשים לפי הנטעות ^{הש} סוף רכר פופתכלס
 פלומר דעת בה בין חוקרי הדבר שהיה במראה דא קודמים והלככים לתמוס כי אלו האנשים
 שבאו אל אברהם אבינו היו מלאכים וקפדו הם והם העידו כי לא יבטל להיות ספור הרכרי
 ללא צורך ולטפך ססקו כל חפסי הקראים כי הונ נביאים טאס היו מלאכים היתה הטובת
 לאברהם כמו שהוטב למנוח מהסלקן אס תעצבני לא אנכל בלחמר בי אברהם נביא אלהי
 וכבר מן מנוח בפסיה סעלנות ואך יסתיך ספתי שלא יגלה ענין זה ואטלניאס היה פמור
 הקבוצה כי הכל בטוח ואין לטעון כי אברהם נביא היה ואך בה נביא אל נביא התטובכלת
 באו בעבור אברהם אלא בעבור שיה גלגל לחכך את הערים הנפירות והנביאים נקראים
 בשם מלאכים והיו קלעוכים במלאכי האלפים וסס פן נה ואנשים פן המתבררים היו בוסים
 אסם ולכי דעת רבים גם אינו ויעיו היו בוסים ההם קעב שיט קוטי בענין פלמה לא נהיה
 כל זה על פי אברהם שהכתוב אינו מוכיר חלוק במדרגות הנבואת דק נבואת האבות פגפג
 ואין אל אברהם אל יצחק נאל יעקב ויש לתקן זה אך לא פראים נראות והוא פואברהם טעמתי
 לענין יצחק ופאטר דעה השם לבטור גם סעס סעס להיות הדבר על ידי טלוק אחר טאס על
 ירי נביא אחר הוטבר אלוה ופנראה שלא האמונה לכל שכל על ידי בעלית ורפר לנט ירועמסה
 ססקר כי נכר מאברהם והסבה ירועה ואין יתכן שיתיה טלים אברהם בעבור
 השקלתי ככל כחי לתקן הענין אך אינו יצחק אלא שיתיה כל את הבלחה הנפיר סעס
 הנבואה וייתה כל הענין כפי דמיון הטבל והכתוב ססטל פהויה ולחיקך הדבר בקרית והבר
 הנטי פרוס היה האנשים גר זה במראה הנבואה טסטל ענת האנשים ונכרל אשכנסי
 כי פן היו ענשים דכבר עלה פמחטפת הרמיון וספור בין בקר והסעות כטטי המקנמות זה
 ורפס מענלם ונרבתם גלויה ולך שיתבת השם אן זה סוף רכר ויהא אלו יין לאורת
 והכל למרט אין נראה אלו כאטר הולך וכברט כי באזה כגו מלך חיים וכל מקום שיעבו
 הפתוב האוית מלחך אן רכרית הוא כמר ארה הנבואה אן כרלנס
 ההרנטאות למטונות דק בוקים אן החונכים עליהם כלומר המקראים טעם
 חביתסם והיה נכון לקחת אחר ויהא אלו יין וכו אסר הסככות דק
 טפך קלעין לבאר התעוררות הרמיון וענור טאב לפעננו
 באילוני סמריא שס נסול והוא יוטב נראה פן הענין טכין וירא יין אל
 אפרס ובין אן הסראה ימים מעטים כי טס פתוב למועתה חנה פטק הקרית

וכן בזה למועד אשוב אליו בעת ההיא ~~כאשר באתם~~ זה כמו באיכה מעוררים כף האמת
 והער ויפואו אליו כהרש העם זמון שוכב את מטב הצהרים וימלא פחוס היוק להעיר
 שהיה זמן שבה ~~לשון~~ היו הולכים לא היה רץ לקראתם ובעבור שהיה יושב
 נאמר עליו וישתחוו פניו לקוץ ולמר הפעל ובעלם פי וכבר בלשון שיצא נבא מלעיל
 אלא ירמא ללשון בדיש ובלשון האיתן ופכל הלמד שאין הו' קפוצ פוטקט כל נוסף
 ונקרס כא הכפל לתו' מתפעל פלשכש אנתיות ופטרך ויאמר ארתי יש מתפליתו
 שאמרו בקט גאות משפונה ~~לך~~ לקראת האנטויד לחוב חשקו בנתיבות וכוונס לכבוד
 טלף יעמוד מעלנו ומה שהיה קבון אזלי ~~למטעם~~ ומה שיחר הרפגז לאקר מהפ לקורתו
 טבא בעבור שרה פי קצר הבתוב לסכר פי הוטב פי טויהס פי הקטר מהד בא לעטן כלוני
 ופיארו באמר גב ובא ארמי קמוץ ומעמו נפיא יו' אן למי טאשענ טהיה נכבד
 מהר והטאים פפלנו ווקק לא שהיו מן הדרך פי על כן חזקיל ועברתם לבית ^{עברכם}
 אקה פת לחס ופערו לכבד וכן פועל מן ירעת חנותונו במרבר אן מעטני על זה
 הנה שמוטן עמשיו עבדות על בית עברכם ונסמך על הלחם כת פי הלחם שד
 כולל לכל מאכל בן תעשה שיהיה כת לבדו סאים כלי מרה ומתחבר בלשון ופיה
 כמו פי כוונס מאלים פלת שנקלקה סחנה הסקולת פמרת טלט סאים ומלת טלט
 סמוכה אל סאים פלומר סקחה טלט סאים תוסית הסלת אן בא כמו סקונס לא ירעסל
 לוש כמו וטלט יר להתכשל מהרה ושוב להיות שכן אלי העצר הסיודע בשרות
 הבשול לעשות אותו לתקונו כמו לא עשה שכלו וימן לכפיהד הבשר והחלב
 והמביקים ויבד אנתה ראה לרבהם הנה זה עומר לפעמים והוא עומר עליהם
 העצר הספסל ולא הופיר הלחם פי כפר הוצר והאומר טלחט לא הפיך שרה
 טפירושה מרה הנה בסמוך חבל להיות לעדה ארה פנטוים ויאמר שוב אשוב ולא
 עובר פי שב והוא בכלל ויו' קרד את שרה פי השליח עם השולח סתמטרים בדבן
 אחר ואין טענה ממאמרו אלישע למועד הזה בעת חיה את חובקת בן פו לא הנצרך
 לומר בן והאומר בשויבת הקלצך מן אל תטלה יוד אל העברה זה הלונס פלי כתיב אלץ
 ולא אליה דרך סנסר פעת קח לטבת הבאה ושדה תחיה ותגפיק לבן נעם פעת
 שהיא חיה פלומר ונלחת יהיה לבן ובר ושרת שומעת חיות שומעת וצד
 פי אהל שרה חיה אחרי אמו סקונס שהיו אופלים אן והוא המלצן אן הנפיץ היה
 אהיה ~~השולח~~ שמשפ שטעה שרה חבל להיות לשדה ארה פנטוים פי אברהם
 ושד' קרע' ארה פנטוים הוא מן הריון בקרבה בלבה לא בהשתכלות סעור
 בלותו וקרבתו והשקיה נקראת בלה והכך בלה ארשבתי היתה לי עבר מה פפיר
 ענה שש יעקן ומוי הבחיות וצדו יקן ~~לשקטבתה~~ פי הקטוב לא יולירו למה שהחקה
 פי החקה הנה לשון לעב והוצרך לדברו לאברהם פי מה בלבה האך הא התמח וצס
 יבוא מאותיות הברופנות לכשי הוא יהיה בכמה לבדו היכלא רבר זה גדול וכלא לעשותו
 ואל הגם אינו פלא מלשון בלאת עמותיו ותכאש יוצא פי כחשה החקן פי ירא

מצוי מוכני האתבה בשקל סי זקנה אמן
 כל כי המרד על דבר ברור ויקומו לשם השלטה וישקינו האשים וכן כתוב הל' לל
 את לוח והטני לבן ~~השקל~~ לרעת רבים והסומרים כל השקנה לרעה מלכר והשקנה
 מועין קרמן הנה ער ישקיה ויהי יין וזרק סאמים נזקק ונפוצו מלכות לרעה ^{לשמה}
 סבת בערו עם ויסך אלזה בערו על כפידים כי סדים גבדר ~~המנוכה~~ לשלחה
 ריק לוו יין סמר המכסה אתי והלא הנה יבוא לבו גדול ורין הוא שאריות לו המטכט ^{שעט}
 בסרום לסמן אשר ינות את בכין שהיון לשטור ברך הנה יבוא הושר מן ונע להם כמות
 זה המטכט צדקת ומטכט בעלית שמיניה לבקת האדם ולנקטן לטונת ברך האמצעית
 בין לעצמו בין לטולתו ויאמר הוא שחמר המכסה ולקת עטוקי סרום יבא מלעיל עכו
 וקלת השאת שללת בלרע סמר בלי תבלת ומרה אררה לא פננה השכלים וקמת הלונה
 למו מלומר כי אין השם יורע את הכל ברך כרט פי אם ברך כלל ואין לעמון פי סרום
 היועלים ואלו לו רבו ירועות ויהיה לו שנו פמר זה ידוע פנאין לו כיריעה באה מצר ^{הירועים}
 פמוט כי אץ יהיה רמו פמו ופן גולתק כי העושה מעשה יורע פן פאטר לא יעשהו וזה
 רמר ברור ועור פרעת אשר בילרי נכרום ופכיקו אץ ירע מה שלא ירע אם פן פרברין
 יהיה לו טמו קלילה לו ופתוב פי אמו יין לך שמיני וצתה אבא לך האמת ירע פי
 כל רבר ירע מוכני רובן אץ יאני לחנותן כל פנעיל פפתוב ועננס עיטו סריאת פרע
 קיהטס ית שמו ופכילו אינו יוצא ומטעיה לכל דודים פמורמה והביט אל עבול לא מוכל
 אכל אץ השנחה לבר להיטום לטובים מבל לטענת היטענים והלא כתוב ומטעם לשונתון
 פמו יין מעושי ירע ואין מענה סעמין כל הננים פאין עברו הן עוס פמר מרלו וזה
 לטעם נורע והמכרש הפאנחה מפתח התורה פלה שרם אץ ~~אנחה~~ אץ תורה מן פפת
 פי התורה לא נתנה לתועלת נותנה יק לתועלת מקפליה וכל פברו מעושה חלקים מה
 העמון אל אלהי הרוחות וכל המרות הנפרות רחום והמון ולמה ארבע רבדים כל
 התורה וכל הנבואה בזה וירעתי שאין לו צורך להביא בפרט פסוקים רבניים למען זה ^{אספת}
 הירועות האמתיות עבר רעות הנבואה תלול והו לאריות ברך וכל פוקים ~~הנבואה~~ הנה
 הסתלקות הירועה אונה רק מדוע הכעלה ולמה תמצא על השם פנבר הכעולה קדוב
 ורזק והבן זה ויהיה ברך פמכתח לכתוח בו שערים עבולוכ והמפלג מן השם הירועה
 פכרט חלפה לסבור והוא לבשו וזרק אחר על בני ועל אדם יחר והנה פאשר הסכפנים
 מסרום ועמורה מרוע מעלליהם צפה צעקת העשוקים ואין להם מנחם ויר לעשות ^{מטכט}
 והנפר ביהוקאל הנה זה היה עין סרום אחותן הפצנתה על סרום והטעם אנטויה אטו
 בזה עלו עשו בתגלות הרעה ואם לא געשו פן קדעה פרוך פמו אדם שתפונת הרין ו
 להרזק הרין על כי החקירה והמכרש פלה אפוא להם ואם לאז איחד אותם מלטון וירע
 אלהים אינו מטעם הכסוק ויסבו והלא פמו אלא פננבר ואכסן העמון ועור טב לענינו
 ומה הירוע מעת לכתם אל סרום ופואתם טר צפיהם עורמו עומר לכני וין והטעם
 עורמו מרש אליו צעקת סרם נגש ואמר אף תפכה ופנתה פמפרי לדודי המפחדתחלת

המענה כסופן ויגשאלו יהודה מסכה כסו ספקי נכשו לסכותה וקלילי שחיה אברהם
 צביו מסתכן בהשגחה הכרעות ואמר כן אבל תבוא צריך פשוט עורר קליו פה הרעיון בנבו
 ויוזה מראות שונות שואל שאלות יותר במה שמשיב לרפת הרבו הוא מנשאל ביריעה
 אמתית עד שלא יסובב לחדד שכלו ולהסיר חשדו וקמו ירעוהו קלשו שכל פגולה תמצא
 הנביאים שאלו פג' ~~לשם~~ לשם היוגו אלו רצה לרעת אם צריך יסור עולם שאם לא
 כן יסכה גם הצדיק ~~שם~~ וכמה יורע איכה צדקת הצדיק ולא תשא כשעבד סלוחה קלשים
 הצדיקים אין טעם לדבר האומר עשרה לכל פוך וכיון כי פנה קמו בקרבה מנסב אל העיר
 חילה לך לשון הקק' וכן אל תחלל את פתך ~~אז~~ טעמו סבוב הענינים והסתקד חלשן
 חלל לא יעשה משכט דבר אברהם מסתנה לסעילוס כי אם יצדיק הצדיק יאני לפרשית
 הרשע ויבטורנו והוא אסור ולא תשא למקום ~~אם~~ כן פונתו שאם יבוא צדיקים ויוסלח
 המקום עתה אי אפשר שלא תעשה ששכט בעולם העתיד זה כוון לירע ואם לא באה
 תשובה לפסו זה הענין אצל לרבי הסליחה ~~במך~~ העיר שיהיו ידאים פכרהסוף אר
 השם אאלתו רעולי כטעם החילוי כמו כי ואנכי עכר ואני הרוע שהחמר סבה גדולה
 להשגת הרבר על בוריו והוסוף לומר אמר שמרוב הר כחתי בנותו אכר טעמנות הארס
 הם פאנשים אשר בשריכותם יטובו לטועותם הרקשון בקרוב אולי טעמו שמה נמצא
 לענינים ופרעת האומר ~~במקום~~ קדמנה ערוס לפה לא חסר העשירות והנה
 חסר חצי המין ופאן מחסר השפן שלם עד העשירה ~~אם~~ לא ימצא כי אם לנט לפרו
 ויא טעים לכל עיר ~~ואם~~ כי ירע אברהם כי עת ופניו עב יתיהם שמונה ודור כספגל לא
 נוצל בעקבות ~~שם~~ למנוסו אל חרין ~~שם~~ המלכוס שהחפ עשה טלוחות
 אפים ארעה שמש ככיו בדרך והחנשם פנה על כן נבדר כן והוא פצוית טמים הנה נא
 זה לפרו בכתח קשון ~~אולי~~ פכתח לשון רבותי וליחזר בחיורן פנתו פניו שבה כר
 וענין סגור ופורה וסורו ירע השעם מהפא חרין והקד' סלינה לרחוזה פי מעשה אק"ר
 לבת ~~והשפלת~~ קרוב לן לעברו מפס אחר בעבור שיש חלק מהלילה ברחוב ללן רמ
 לרשעת חשוי המקום ~~ויכפר~~ בפ הכרחת תחנה ויכפרו פז עבר בוש ומלות אכה דין
 מהירות נסכו בשקל נשאר מסלות קטער נשג ג'ן ואפצק בתנשם מקצה הבית ופז
 קצרו לשון קצר ונרעה אותם פנו לשפיבה ומתשובת לנט ירעגנהו והרלת פנה
 שלא יפנסו ונחסר לבר הכעל פשו אל חטקת פי רתיו לטקבה ונקרחת כן לשפון תנועתה
 אשר לא ירעו איש כמו יסל עשה ירעבת איש ועשנ ללן סתון רוב נדיבותו פאמ ליר' ~~נדימו~~
 ק' ~~מתי~~ העין והבונה מקצו רבל וכן דמים ~~בא~~ בכתח קטן ~~ללמי~~ הסמכו ~~נעצמו~~
 ירוע מהפא חריו הלצה פשו מהלצה לרמשק לשון ריחוק ויאמרו פמו ויאמר לפסל
 המלכה אחר פה הרעת במונת מהכ הכר ויכתח החדד את שקן וישכנס שכוס טס
 התכט וטעמו פא לבד פתופנו ונותג פצמו פאחר השוכטים הממונים והנה התמי
 פוישכנס שכוס פמו ועל כל הערה תקצק ~~לפיכך~~ הא האחר פקמץ בפעורוס מהר

העין ותוא מהתעורר ופעים - וזה הכסוף קורם מאשר לכבוו סלסל לאן פן ארז פנסוס עפלוט
וילאו עפין יגע ועיווכות מלשון אליו תלכה - סו לך פה רלו בענין המין פני פנותיו
זו היו לו פנים קטנים ולא חשט הפתוב להאכירם - פי משחיתו פלו וזה פנת קטני הקור
אלושט - נפשה וקארון עשן - לוקחו בנותיו תוספת ביאור - ופלו השולל פלה ספר שמות
הלילה - נקוצו בשקל ויביון מלשון להאמתו - הנפשות פו זמשוקות - זמשוקות תסכה פפעל
והדגש לשנת - ויחזיקו פלו ותחוק מצרים גל העם - כי תמחה ויהי מלשון נפתחה
לפם - ונככל פלו פלמעתה והככל לתופת - והעד יפכות מפני חזק - ויחזיקו לזט העקר
מל בכלל - פתגמים המל מחשב האנשים - וזותם לזט וקמתו ופנותיו - זמשון פזר פלותם
זותם - אל תבטו אחריו קודם וישא המשחית לחבל כן תסכה - אין פשוטו פגור אמתו הבא
בערו - וילוי הודגש חתיו לחסרון תינו הוספה - פלו נשתי את בולץ - חזלטה נח הטעם
לזט מצער טעם הרוך שאמלטה פה - פלו למצער ימשן - כי פלצער אנשים פאן
ותמורתו פלעט אפוזס פאן ותמו נכטו פכה העברי הנזק פשט פשט פי מצעד הנזק פנכט
גם לרבר הנה סמוך אל הצלעה - חכמו פפס - פי לז אובל פי כן צוותו פילמכל מרין
ההכה - והמלץ אחר חפז המלש זלזט פאל למפלט פזוער הוא לשע - וזו טענת טנים
לפל עיר - קרא טם העיר הקורא - העשט יקטט זמר ונקבה - על סרוד ועל עמורה
ועבוים בכללם - גפיתם פתקל חבניה - פחת יזו פמו על מקדשן השמש למען יזו וקחי
שהמטיר עליהן חט בכפם מלמעלה אל למטה ופזו ויחכור - ותבט אמתו לא שמת לב
אל אל תבטו אחריו - נסיב בשקל גבור - מלך קד - על לחקור במשכטו השם ית פי הפתחו
רבה - וזמן טעם לרבו האומר כי במלכה חמשה עלה נתנה מלך צורהים - ויל פי נחסר
פך הדמות ומעמד בפנים מלך - פי רוח הנכרות והשט שרפה במעברה ונשתי הנזק טלם
וחסרון פך הרמות פמו כי תחת קסם מריו - עמד טד הטעם למעיל מלכט שמלת טם
ועירא - קוטור קרוב מלשן הקטור הסובחה ומשקלנו פושור - זמן פמשן נוסף פנקר
קדמן - והוא תמו אט לא יפסק - אשר ישב בר הטעם פחת מלך - פמו אל ירבת הסטות
ועל לזט מלכט השתנות האויר והמלכט מרוח העשן - ויותר נכון מתוך רעט ינסבו חזק
החזק הפסורה טעמו כגדולה - פמו נשתי כל בבנו בארץ מצרים - וקיש אין בארץ חשבו
הבנות פי במערה ופיה רד כל ימיו פי צבי צוער כעלה - ותחיה בטעם חרנש במנו יחיד
את שתי העיר - בשבבה נתחלטה התנועה - אמש ללה טעבר - ולא ידע שהיא בתו
ולכין הציור ויטפנו אלהות אברהם - וזר הגדול נקמץ נאם אחריו ריש
פזר שפף בין קדש פין שור - אל טפה פמו ואל בשורה טובה - ומעמם כעבור ויבוא
אלהים יט חרט פין יבוא ופין ויחמר - וכן פחלום הלילה ולא במדעה הלילה רמז בין
חלום כדיוט ופין חלום נבואה שחפילו חמטוב לראיית המלך או רבורו איוו נבוא
כל טפן פשט וכן פוזר בלפן - הגו נח צדיק הוא המוכר פי הפתח עליו ועל מלכותו
תאנה גדולה - וזו הגו הוא סרוד - גם צדיק בשבילנו - והוא גם היא עצמה עלת

התורה

וראה מדתו קדמה בן שאמו הוא והאפוד עור ללבוש להודיע ללבוש במוקד
 הנבואה כי סעמים רבות מכין הנבואה עצמו להשבת ללבוש ונעלה בן חלומה הוא
 למעלה רפור הנבואה ולכוכב האפוד בעולה זה חנה חלום וקאשן שאם לא פתח
 לבין עשיות לא היותו חתרה בן שאין בודרין אלף את הגרדי לא נלתיך פמוולא
 נתנו אלהים והאזי הערת החלום הנך חת למנוע שם חלומה פמו לכטוע פונביס
 היו ורפר אלהים בפיהו אמת ויתכלל בערך ולא חלום ומצפה פו נבוא רמז פו
 ורע הוא על כי הנבואה שלף נענת באמתו סעמים קושטת יעשו שאמרת אחרת
 הוא — והיו בעולה בעל ולא עור פיש חיות ידן אמתו לומר פתח למת פתח בהרד
 אמתה דתא מוסף אגבסודים תיו אמת ובא שלם פו אין היא פמו חתיו שהיה חתיו ק
 עם הנך וקמרו אחרתו היו כמו ואת הנעמים ירעתי להעביריו לשעה התענו אחרת
 כמו יתענו לבלי אכל כי לא היה לו מקום פמו חתיו פו ויא כחשב התענו חתיו פו שהתענו
 ואלהים חפית אפי הוציטני ואמר לו לך לך וירעני פמלת אחרת ולכי כחישתה
 הרשון חתיו אשר חלבו אלהים ולשרה אמר שרש מצבה לבעלה חנה נתתי אלף כסף
 לחיוך חנה הוא הכסף בעבורך כסנת עיניך פו ישפט לכל אנושי הארץ פו חלך כמות
 נשכט בעפודך וכמה חתטת נתתי לבעלך בדי שאתכיים עמו אס כך אין ישא ארס
 אחר עיניו אליו ועפלו ונכחת שרש פלוסר שנתוכחה שרה שגד הוא אמרה אחי הוא
 ולכין רמז לחיוך והנכון אצלי חנה נתתי לחיוך מה שנתתי חתיו הנס כסות עיניך
 שלף יביא ארס בן ועפלו הוא יותר כסות שרש שכל אחת מנשחשטני עברי בלן
 עצורות דחס ופל אתה נוכחת בעללך ונו עדות נאמנה שלף נענתי בן ומיר ויתכלל
 אברהם וסלת כל כוללת גם הגברים שנאמר וירכא אלהים את אבימלך ואת אשתוונג
 ויא חנה הוא לך הוא העלת שפספה עיני בל באמור אחרתו לו אחי הוא וילכו הרשויות
 לומר וכמוהו חנה את קשו ואת ולרי אשר עברתי אותך בהן ופן פתוב כל רחס
 לבית אבימלך שהוא וירכא אלהים את אבימלך מהסכסוכים שהוכחו והוכח במחזוב
 על משכבו ויא חקד את שרה פו הרתה וקק כטעם זכר פאשר
 אבר וכרתי אותה פאשר דבר וינה בן לשרה אשתך לפוער לאמן אשר אמר
 טוב אשוב אליו וקקס קראו וחקק לאות פו הצחק שאחק אברהם לדרך שפחה ועשה
 כאשר צוה וקראת את שמו חקק ואברהם בן מאת שנה לא נכל דבר אחר מרפוי
 הלש ששם שבטו ושרה אמרה חקק עשה לי אלהים פו חקקה בקרבה היונקיה
 תמורת יטק בלמה הנבואה ויגמל אשרי אמו פמו גמולי מחלכ. שטלמו חתיו
 חיקקה שאחק לוועב פו היה אומר את הבבור ואטול כל נכסי אפי ומת לו אפ מתעק
 עתה ולכוכב אמרה שרה פו לא יודע בן האשה באמת והפתוב ותפרז מכניה שטברה
 עור בפית קרניה וקאות פמוול אברהם וישלעאל פמו על אורות פטעם על פטן
 חרבי על אורות האטה על פטבור פמו על אורותו ופל אורניתו יקרא לך רע

אגודת ישראל ארץ ישראל

חתיו
 חתיו

אנאמר ותיקנותי את ביתו אתו . וכל אדם בין היה ולו טעם נאול שמתוך . וישם מהר לעט
 לו סמן שאמוס הויר לו לעשות ככה . וטעם הלחם והכל בכלל . ומה שיש בו נאול
 ויכלו המיד מן הממת . והמת הוא פור . מחמת חמת מין . וכל הממת שלם ישמך אל
 אשר מן המן נכל יין אשא פמו נמולי מחלים . ואת הולך יוסף אל דומן פי פאול טנה
 היה . ודבר ר סתל ול שלם נקל לה בעמם . וטעם לרי שלם יתוק לך חוקה בנחלה בנה
 דורך . וטעם פמו מוטלכת בדרך פי נחמו חמת המיד . פי חלה מנצטתין . בנחמתו
 השות המורת מן במו ומנוף והנוף . יחזק המד המעל . בנחמה הוצ שפ פי חיה מקנה
 טרב אין פו מיד . נאספדט לפי מעטין ועבור מה עכידט בנחמך . יספדט מתעוררת
 מצורה אל השפ פמו פי מאלהיד שלחה . הנמו קודם לכל מנחמות מנחמות פמונה . קומו
 שתי פי מושלך היה . דנה קשח בחסרון . החבור פמו חלק עבר . ודנה מלעון וסופר על
 רפיו . והם שבו טרשום . כמו בפיות . לפי עם לא פנו בשענו . קשח הוצ פמו סלה נכח
 ותפלו הוצ מצות ופגמח דקרות . ומו בעת החוק פמוללה טנה בן פאפ

פרק ה' בלתי קייס שפועט הבתרים הנדרט אבומלך וטר פמו לפידות עמה פרות בזלמן
 פמוללה אלסן . ויה היה יסול לפמוללה בנר הנה . השקדה מן הנה ומנה האדה
 בצורה איתן . ולטה בן הכן מלשון יין טמו . ולכפודי נפיעו . ויה הלה מקנס ר
 פמלו הוא נכרי . כחסר טעם העלוי ואתה גר בארצי כטויבוח יין ותמשול תעשה נע
 אתה חסר עמיו כנה . אנכי אטבע עכל קודם בשפועה איכיון ותצורה לעטין מט
 טנולו גבריר את הבר אפ כן מה הוא פחסר אשר עשיתו עמך . ייקח אברתם
 כי אמר אבומלך פחסר אשר עשיתו עמך . טבע כבשות האין שאמש עפן נפקר
 מה הנה המ נוסח . וטעם למה הכרדת אונן השפע שהעמדת לפר . והן לפונה
 נוסח . לערה השעם כל אמת ואמת . וכן טעם השפועה וקודמת המקום בשפע
 ולא ירפתי טעם בסכוד הנארות ואריך הברית . יכן בעטין יצחק האמרו יבוי
 רטו מה מאירע לאבות יקרה לבני פמילי . אטל אולן . וסלת וטעם ודנה מן
 ודנה האטל מקום טובח לא כמדינדר הגל הגה . והנה נתן טבה לאל ית טמו אשר
 הביא ארני הארץ לנה נושכ להתכיוס טלון . והאלהים נסה אר
 אברתם אמר ר יכת אל כו יט אברל מן נסיון זה נפון נסיון איוב . פי לפינוי איוב
 חלו לו בלא פונה בלומר בהמה . ונסיון אב המון היה ברזנו . ואת שיש ספרט ערול
 אן לא כרעת החכס הנכרי . כי דעת איוב ירנעה טהוה חוטם שכל מה טעבית הטד
 ית לבני ארם מאנודים ופינצא בעד אין להמיר סוכי טהנוז ארון ומוטל פנוכי לא י
 נעמנו את עמי אלק . תד ורשע הנה מכלה . לפיכך אמר לטמע אמן טמנתין
 נפרי פורטתי בספר איוב . ועמודי של עולס היה מנחמה ורקות . ואת הטכית
 לפועל ענינו לירי מעטה פי לא קודם נסיון סדר המנודת ית סדר הסנה . פי הורס
 ברמותו הוא לעצמת ולא לעשות . ולא נשאר למך יק דבר אחר נפול פי הטעם

קדם ואמר לנו זאת בוחי תקום את יצחק וכל הענין אב היה מובטח וכן הדן לנו שנמר
 הספק היה ופשיטתו אלו ששלו זה נאמר והקלויס נסה את זכרהם כי כבר היה מובטח
 בהבטחה הגמורה לאסוף ביו ויחשבה לו צדקה ובפנותה הפטירה עצמה שנאמר לו
 שיהיה ער וירי וירי נאמר לו קח נא את בכרך את יחזקאל נמצא ששתי המאמדות מכחישות
 זה לזה וזהו ענין נמור יו צדק יפון נאמרת הנסיון שיוצא המנוסה לא שידע המנסה
 והנה צברה מרוב אהבתו לשם ית שמו לז הרבר ברוב אלא מהר עשאת יצון קובו
 ובשל אהבת ותשוקת בן משה שנה אשר היה חומר ופיקט כל ימיו פגבר אהבת שם
 ופון בחפזת השם שלח מתעבותיו מהטובתו ואל תשאל כי אלהיננו ית שמו
 היה יודע את לבבו ומצאנו נאמן לפניו וזה הצורך לכבודו כבר ירעת כי אין שכר
 הצדקים על המחשבה בלבד אלא עבד השורה והעמל והמעשה בידים ועל כן גם
 לסור עמוק הרענו והוק פרו להסיר העול מעל ידע אזהבו ולהכריעם ממעשים אין
 הרעת הצמת סובל אותם הן כל אלה יפעל אל והנה באותם הימים היו משתתף במורה
 פגבר השמש והיו מצדדים צדק השמים והיו שורפים את כניהם באש וזרעו עמית
 כרי להסיר זה העול מלמע צברהם החל מלמנו לבשל זה הדבר פרו להתנהג פניו אסור
 ושמו דרך יו לעשות תמורת הפנים שה לעולה ופועל זה ופחית מקוד מנמת כניהם
 קרימה כי בכל מקום עיני יו והודיע גם מקום הנפתר בכ רמט שאסון רובו להיות ברשות
 האב פי יצחק גדול היה בשנים והאות טהור נשא עמי העולה ושאל לו במטבת העולה
 ואיה השה לעולה ופעיכוס אחרים סלבר אלה וזה היה הנסיון לעלות וראתו לפני הקוד
 כי בעת העקרה לא היה שם בלערי זה ופנו וזה מלת נסה לטון היגל פגבר אהבת הנסכה
 ורע כי אין חכס שוסתקק טלח היה שאמר קחנך את בשר על כי רבר הנבואה פמראה ח
 בחלום וכן וישכס הוא פעל בהקוץ כפעולת כל אדם מעשה עמיתו קליו מלחך יו ער
 סוף מאמר וישב אברהם ורע זה ויותר לך השה הנחת את יחזקאל האלת המאמר
 כמו ארפוב אפרים וחרוט יהודה יטרר לו יעקב ויצחק לפרו נשאר בבית אביו יחזק
 והעלהו אמרו רבים טרעת השם היה אל הקול לפר שיהיה גם יצחק שם ורעת אברהם היה
 בפניו וזה בשל כי סן המצווה בעל צנוי פטורעמו ואחרים אמרו והעלהו נאמר
 ואברהם השב לשמשו וזה כרשון והרסיון כלי יצווק והשקית אותם ין כי זה ע
 אחר וזה שיהי השוב הכונה ותלילה פוטט השם ממואמרו כי נפרו טמים מארץ כ
 עתו ררם מרדכס לעולה ול שיהיה גם יצחק כפעולת העולה על אחר ההרים
 גון קרנן הימני וישכס אחר החיון פאורו לול גמבוט בצונג סמי יצק טלח
 את הבית וענינו טקט המרועת צמר חמדיים חפטים עמי עגלפ עגזים הרמנים
 לעולה ולקרפן העגזים לעתים מאומתים גם יתכן להיות עגזים טלסכיקו לעולה
 וילך אל המקום פרו וילך כרטה ארס וילך סובאו שבע וילך אל העקוד אשר הורה
 השם ביום השלישי וכחטב ירע המקום מרחוק רצה להנהיג לו קרנשה וליתק נערינעם

ההסוד ונשחחנה ונשובה כמו הרוע נחטבנו כבהמה אז העבירים ברברים פסג אל נגב יהורה ואל נגב אורחמאלי ויל שלא יעבבוהו נערינו המלכלת המוכנת ומאונסג לשהו ויל מכעלת שהיא המכונה על מאכל ויאמר ועור ניאמר אפי פסג אמנה אל הכהנים ואמרת אלהים יראה הזביר שש השתנה בעבור כחיותות השנה והנפיק וילכנו שניהם כי ארבו הרברים אז רסנו שהרביש יתקן ולא שב ויעקור כשעם קשיות בעבור לשחטנו לא כי הפריחנו כי עתה ירעתי וירע אפי כי אלה ירא אלהים ועתה לא השבת את בנך אז פרך וירר יני ושמח יי וכן והאסיה נסה אל יחידן מחנו פסג אנכי האל בית אל והב חכמות אמרו שלח היה הענין בעור דין פסג כוונת אלה ולא תחיה ואינו רחוק והנה איל אולו היה דין אפני והנפון פסג ארמית ולא הזביר מדבר לו השם לעשות ככה כי קצרו הכתוב בתול עקף ואחר באקף גדול כי טעמו אחר קריאתו המלאך נאסא נכעל עבר וכתחנות הקות לעור ופסן בטקל סני פסג כי ער סירוס פבוכים ויקרא טס המקור אמרו לו יני קראו יראה נשעם הכסן ויהיה יראה כשעם כל תכלה כל תחנה אטר אמר היוס יהי יצן שיהיה מקנס לבני וטס יראה כל זכור ויקרא בשירי במחזור יראה פד נשבעתי בעצמי יען כשעם למען וירש חסר כח הכעל כמו ויעצו נערוס את שלד אויביו פסג כי ידברו את אויביו בטע עקב שבר הבז באחרונה כרמות העקב באחוזי הרגל וישב אפיהם והפן בפללנו כמו וזכור אלהים את נח והזביר יחוס הנזכרים בעבודת יצק ואת פוג אחיו כמו שמוען ולנו אחים אז היו אלה מאס אמת והאחרים מאס אחרת וכפי כלגשו עם טאר בניו עב והואפיה כלגשו כי בתואל לן גפיה

נזמרה פרשת וירא יקי לי לאה אירא

מלת

חיים נעלקת התאר יכרר נשעם לא יכרר ומקרא קאד זה והנפון ויהיו ימי חיי טרה ולתה שס משנתה בלשון העברי כי אפיה מוס חיים וזהו השתנה הרחוק אך אם הנסכס בשם בעצול נחלק והנה החי באמת כולל המלאכים והחי המרבר והחי האלם וירעת רעת חכמו המחקי כל ארס חי וכל חי סרעיש והמרביש הוא הגדול כי המרביש יתר פולל מן החי אבל אם תאמר כל חי רובט וכל רובט חי אינו פן כי ומבך הנשוא אל הנשוא גם יל כי בחיים אינו מקרה כלו השחרות והל פנות כי החיים עוקו והלפנות מקריו עתמצא ביאור בגולת זה אם ועורו סרע והרמתי לך זה בעבור שחכמי זל הכלילו ככרטה ונ לפוגא ית עם הארס באמר כי אחר מלכנו לא ישוג בפלל הרועים ובפלל היפולים אין זה מספת החיים רק מעכוב החמד ער שכלנו במלכת חי לשם ית חלילה לו רמנו אין פונתם שחחיים הנמחרים לשם כמו חיי הארס כי הם עצמם אמרו חי ולא בחיים יכו ולא ביכולת רק להיטורנו ופין צורך ברע אדר ויהיו רמט מילודת יסחק וכאשר הקריו בארס הרמטון הרם קורס המעני פן סכר טנות טרה ויש לקפן זה סהל זל חמר חלק טנות

כנגד שלשה מקומות שהיו באור פשרים ופנען וכאן כל שמים כי באין מצרים מעט וכן
עשו והמת שדה לא האכיר שנות אנה אחרת לבר זאת כי היא אם העברים שבחו הלי
והנה הנכר להאכיר מקום שמתה לכפר אין קנה אברהם המקום בקרית ארבע וקרית
ארבע עם איש ארד גדול בענקים וכן בהא קרית ארבע עם אין ארבע עם עמם
כי אם העצם לא יבוא עליו הא היוצא בה כי אם הארץ הוא יושב וראין צריך דבר ליושבו
לפן לא תחלו הרצון אם זה עם הוחם לו ולשלטת בניו ואין טענה מן הארבעה היבסי
כי גם הוא עם הוחם ויבוא אברהם מאהל אל חל טרה פלו ויבוא הבית לטענת מלכאמו
לסכור לטרה היו ארן והוי אורה ולפנותה לפנות עליה ומה בעקל גרו גר והושב רבן
לאמר על רעת רבין וכמוהו לאברהם לפקעה נכ זכרו כפונקם אחרים יתן חבל למכני
למען ימנעו ואלתם ויותר חפס היה המכניף מהם והארתה בלוי חפסן אם אלוית אסכרה
כמוהו יו' הטוב יכרי בער גר הייתי ועכשיו אנכי גמלכם מעשב וראו לכם שמתנו לי אונות
קבר עמכם מאד אקפוד מתי בטרה גינם למחר יהי ללחושם שטענן ארנו כלמה הבתו
ארנו רובר לא ברעת אומר טאין מן הלויסר לטוס חפרים נטון אלתים כנגד גינתו בלכר
קברינו כנגד מנו לי אונות קבר עמכם המקוד הנכבר מרע וחור ובא מן בעבודת האמת
לא יכלה לטון מניעה אשר בליתינו הונם וישתחו פביכת הירש את נכטכם עם נכטכם
במה שאמיתם במבחי קברינו שטעננו וכיוסו פטבילי פלודת הסככלה יא מערה בתו משה
ויל מבכלחטום מקום בכסם מלכא טלס כמו ינאבות על מלאת או יותר מאמר יאוו לכל
באי במור לבני חת ויש מוסיקים ון ולכל באי לא ארנו אתה אמרת בכסם מלח לעינו בני
עמי נתתיה לך מתנה בטורה לו שמשפד הלוי שטעננו וחתן הכסף נתתי עבור תחת עמי
כמו הרגתי לכסען ארץ ארבע מאות יל כי מן קנה עכרון יאו טעננו אתה אמרת כסף הטרה
קח ממני ורמי הירץ ארבע מאות שקל כסף וכן שני אמנבים מה הוא מן הכסף ואת סמך קבי
וסיר וישטע אברהם וישקול עוצו מיר ליר בלי כפולת ויקם טרה עכרון לאברהם למקנה
שהמוכר טרה לחפרו צריך לפתוב לו הטרה וכל סימני והוסים טקס ללמור כי אחרי קברו
את טרה נקרא המקוד על טם אברהם
ושמח ימות כמו טרה לכן חק לזנוג בנו וזו בירך את אברהם בכל ויש לו עבדים ובה בית
לשם בכל אטרה דכה וכן ביתו פירושו המנטל בכל אשר לו כי מן הקונים הנא לו יאובנה
כי הוא ברשות ארנו ושיש נא כמו שימה נא ערבני עמך תחת ירכי תהיה מקנס בני פו
יוצאי ירך יעקב או הטעם שיעשה מן שהיא תחת ישותו ולכן ישביענה ואם היה רמז למילה
היתה הטבועה בה ואחר הטבועה אם יהיה בית או למד יהיה ביניהן הכרש כי יש מצדל בין
נטע ליל ופין ואשביען בוי ורעהו ואלהי הירץ ככן כונת עוברי דבא הטמים אורחיה
שהטנחת השם בתחתונים כמו בעליונים אשר לא תקח לבגתי תקח פסנו אשר לא תבוא הכטעני
כולל כל העמסים אשר אנכי אכבי בקרבני ואל סולדתי שלא יקח אשה ממשכחה אחר
אולי אם כמו אולי יעשה זרים יכלעוהו האטה אשר אתה מדבר הרמזה לזחקי הגש

הא השאלה - ופסנול עם הקמץ קיימתם נכונה כי הסגול מלמע והקמץ לעול - וזה אזה למלח
 ושוב חול את בני ישראל שנית - כי יצחק לא היה בחי - ואשר דבר לו לארבען אתן את הרצ
 האת - ואשר נטבע לו על גב בין הבתרים שצאמר ביום ההוא ברת את אברהם בנית לאמר
 והמכרש דבר לו עליו שאין נוכל פן אלא אצל אצורה - הנה דברתי לך - כאשר דבר ינו לך וכן
 ואמר לו מה שמו - מלאכנו כמו כי מלאכנו יזנה לך כי העיר סאתו - ולקחת אשה ידוע פנה
 הבתוב וישלחני אליהם לכבוד - כי כלותי בפלוגי אוננו מהשם - כי אם יהיו הנשואין בפעדות
 הרבר כשר - ואם להכך הרבר אסור - ופתי והכליה את אשר שלחתיו - ויקח העבר כי הוסי המוטל
 והיכולת בירו לקחת כל אשר ירצה כי כל עוב ארענו בירו - או ככל ויקח מכה בוגר וכל טוב
 רמטק - ויבדק מלשון ברך פולי תכרע כל ביר והוא הכעול - הקרה נח לשון גימון - הקרה
 נקרה בהר העלבוט - והיה הנערה והו רבון מאת השם שהנערה אשר אמר אליה הטו נח כרן
 והיא תאמר שמה אותה הנכחת ואלמת לעבדו ליצחק כמו לעבד ללייך - ובה הנערה או התוכה
 רון מכלה - והשם ענהו והנה דבקה ויקחת - ואין צריך למאמר ארבעה שאלו שלא כהובן לב
 הטוב כהובן ולאחר שלא כהובן - אליעזר אשר והיה הנערה חבל אכילו חנית אכילו סומחה חמי
 אמה זמן לו את דבקה ואם נארפנה לו עלת דבקה היה מניחה - וכן אדם סלב אשר יכה את קרית
 סבר אכילו אב היה עבר זמן לו הקבה את ~~הנערה~~ - שאכל אמו והיה הקיט אשר יבנו אכילו
 מסור זמן לו הקבה אב רור - יכתה אמו והנה כל הונח מלתי פתי - ופול אכילו חסור אכילו טב
 זמן לו את פתי - והנה טפחו ~~לשמה~~ יפסו בראשונה והיה לראש ולשר וערסן ונאב אשר
 ילדה לפתוסל פת בן הנבירה - ופרה כלי חוש - ותשם כרעל הספניע טובת מרחה בפנים ובין
 ומרחה כניה נכרת עוזק בתולה כי קיט לא ירפה - או היתה בתולה שלא היתה מוסת עץ
 קיט לא ירעה פסחג הידוע - גמליחני כטעם הטקני - וכן יבוא חרץ - ואתיות חנס עמו
 וכל להטקותו לתקוף קנת סימן עמו - והאיש מלמחה מן להטקות גלש עבדן השתולות
 יתו ההמכעל אלהי השין כסנהג - ויא הנמה בלבו מלשון עקן ימים אצל בחרים לה ויקח
 הקיט נגד זהב ממה טפסד עתה בודש בחרונה - כי בתולה טאל פת מויתת ואתו פנתן
 בקע מטקלו תי כלי תוסכת ונהוג - צמוריד לשון חבור קרוב מן ויצמר וטל - והיה ראוי לומר
 זהב עטרה מטקלד - פנה ומסכר אל יורעי כהו ויורעי נהי אל מסכר - ויאמר בת פוי את וכבר
 אשר פלו ויר מלעטנת החטת - ותאמר פשעאל לה טט רבריס השיבתי על ראשן ראשן ועל
 אחרון אחרון - שאמרה על ראשון עגי בת בתואל - ועל אחרון על לינה לבר אבל גם תכן גם
 מסכוא רב עמו - ופסכוא שיש פון עטב - ויא עירוב פאכל לפתחה מטעורה ובא שיה
 ופירא בד - ויקור פאקל ויסוב - וענינו נטה קדקרו להשתחוות ליה אשב שלא בקטמו חסור
 ואמו התחרות מניהם להורות כי האמת לקיים החסר כי איננו חוב - או טעמו שהענינה
 החסר שאיננו חוב עליו אין לא יעטה האמת - נחמי בטקל קנה - מלשון נחית פאקל עמו
 כניתי הבית מלשון בנו רון יו - והנה כניתי הבית שמשומו מטה הנמלים - ופירוש לפסלס
 לעמוד - ויבוא הקיט הוא בעבר - ויקח לבן - וכן יבאכנו ויעלו את יוסף - והנה נח - תב

גם סיס לרחוק רגלעך שהיו מן הרין ויכתה התיר השטח טעל הנמלית יאן התיר הקטר טהוח
 במוטב המרעבה שלטון כחה חרובות התכתהי מוסרי והאומר שתתיר השום טלהם פיהה
 סותם את פיהם שלק ירענו בטר אחרים אכ חמור ר כנחם בן יחיר חסיר היה מנעלי אברהם אבי
 וישע לכבונו כמו יוטר הטיר יעל לא נזכר אס כמעלז אס דברתי ערס פלה לרבו עברות
 הוה ויאמר הרמיו לענוטר ארבו פו היו אנשים מטרתיס אליו ויו בוך צבר ככה לעלות
 להס באמונת ארובו ולבטל רעת הרבים כי הסגביס לא ייטובו ולא ירענו ויתן לי צאן וכר
 יירש מה שאמר בכל ויתן לז את כל אשר לז עלה יאמר אסמט לו רוב נפסיד יט לז רוב בני
 שביעני ארבי לת בחתי הנה אלק כי כמת כנען רעות בעיני ארבי התהלכתי ואברהם קמו
 לקחני והענין לא לקחהו השם ית ששן אלהיחר אסו והוריע כל זה כי אין מי יעבד פו השם
 ענת מלכבו ושליס והס צן השיבו מלי יצא הררי ויאן הזכיר כל הענין העבר פרו לאויבי
 חאלתי משבועתי והעלמה תחת הנערה וכסו טקראת הנערה הבתולה והטפנבה נערה
 טנחמר מן הנערה האמת פן נקראת שלמה נרין גבר בעלסב ופאק בתחלה נערה נאחר
 כן בוגרת נאן שסודן אלק טטה חרשים והנה השיעור שנתנו ענמו כנגד הפתוב
 יאמר על ימין יא רמל טיקח מבנות אחי בתואל או על שמאל מבנות לנטי ויען לפן
 ואחר כן אביו פלו ויענו כמי יעקב פו הוא כנה הבית ויכתה הנמלים וירן אל העין רעאן
 טוב כמו מדבר עם יעקב מטוב ער רע ויאן כנרן לדבר האומר טאס נסרב על כרחשו
 יתקיים האומר השם וזה יעלנו פו טוב טאמית אס וטכס ענשים חסר אין לך להחזיק לנו
 טובה פו פאת השם יצא ונגאר הררי מדרנות פירושו מדרנים ובטי שוהטן נוסף וינר נפון שיהיה
 בשקל סדרעות נתן והיה הטעם שלבושים נאים וסדרנות לחזקיהו מלך יהודה כי לת יכטר
 להטות הפתו הכירות עם הכסף והגהב ויאכלו וישתו וזו המנהג לאומר פו עבר אברהם אנפי
 מוסב אל לא אובל איהיה לו מדבלס אסו ולא יתכן טיהיה שדאכל תקן הנגבר ויאמר גיהס רכלו
 המתנות יסוים טנה כמו יסוים תהיה היתו נעטור חרשים אן טעמו לכמות יסוים עשר
 ונמצא את כיה גבון הוא בער הנשנאן פו אס לא תטאק אץ תלך ודפוס טזה פסונו שאין
 מט אין אשה תלח לרעתה אחותם אולי היו בניס אקרוס לפדואל חוץ מלפן ידבתו לת האכוס
 ויטלחו כטעם לווו מדקתה טנה השם להונות לכא הכטב אית היו גכון לפוא קסונהיה
 אה לעס ונתחלכה התנועה וילך כתוח עם הכסף דפן כל ויאמר ויש מדקדקו טאמרו
 כי כל שם פעל טהס מנעות צדי והיה כתח עם האתנה וסוף כסוף ואתר הס מנעות כתח
 יטובו קמץ באתנה וסוף כסוף והנה לבטון קמל שפוא כן קמלו עמו מלחמה חל תוסף
 ותאכל ותשבע ותותר טהס מנעות צדי וזה הרפ נכון למפין פו אצרו פרמות קן
 והסגול קו נקורה והבתוב האפור שהעבר היה תסור עם רפקה פרו לשקורה ביון פכל
 מביא שם התוכט כמו סגו כל בית מבווא מביאה טהלך נטב לפאר לחי וטו נפא
 בארץ הנגב ויצא יצחק לשונה לרבר למי שהוצרך לרבר ויאן להתהלך בשוחי הארמה לרבר
 ויה אס קנזיס וטווחס סביבות השדה ויאן ררר החפורים כטויתכללו לפאוק דקדקו

ותלול בשבתי נחמתי גיורי וירי בראיין בטם נפלה ויל פאטר דארה הקיט קור עלויהם הפניעה דאטה
 לחנה פזר הגמול דין סוסר ויהיה חס מעל נוסף צמו לח יהיה פלגם גזר עלול ימים וכן נירח
 נעסן רץ אחריו ויכנל ותתכס טעמו ותתכסה ובא כמו ויתגל ויהי ותאמר והלא אמרה הקנה
 מקרא קצר האתלה אתל שרה אמו פמו העם הגה ירושלם
 ובה בני אברהם שבעה מלכר יצחק וטלה נהנו לומר במדות תפילה והא אה לשבעה נאב לשמו
 פלומר יהיה פאברהם ויצחק ולכני הכילבטוים הגר וקטורה וכדו' פילגט האטה הנלקחת בנת
 טאזין קרמה מקרא קצר וטעמו וילכו קרמה אל חרץ קרד תוספת ביאור ואלה יא מוסב
 אל ויהיו חיי שרה אל עליו נאסף רוחו ברוחנות קרדיק' או יפה אל מקוד מן כדו' אל חרץ
 כעין יצחק וישלעאל הקדומו כי הוא בן גברת זמן טו טנה היה ועקב בלות אביוהם ין
 מקוד ומחחי מתורה קובר בשקל סגור ויהי אחיו מות אברהם ופי בחיו לח כרכו אל
 שהיה ברשות אביו ואלה תולדות פלומר ויצחק ועור שב לבנינו כי עתה ופטר תולדות יצחק
 ויארין בלענין שבטי ישראל פהריו' בהריוסם הם הכריוס ופטויותם פרוס והאכיוט
 וטעמאל מלכו זכור קברו חת אביו וישכנו בני וטעמאל פחוללה זה חוילה מלכו כושול
 מלכו יקטן בן בכו טל טס ומקוד מקרא פטמו כמו ארד נהרוד אטורה אל אטור מן
 חרץ היה וזה אטור וטור יתכן טויהו הנאמר על העין ברוך טור וטור פמן כענר מנה טויה
 מערבית כל טחע טאדי פחמו המצוית והס פוט וכוט וכענין ויתר הנולדוים מהס נכל חק
 ויולו נתייה ונכל מוסב על וטעמאל או אחיו הם בני קטורה ויהיה נלכטעס בן פל
 יחור גלמו לקמולת נוסף ופטר שמות ומקוד טכנס כי וטעמאל הוא החיה סרביעית
 כרעה רביו

נשלמה פרשת חיי שרה " יי לי מעתה וסתרה "

יצחק
 בן אברהם כי גזר יקרא שם אברהם וכן כתו וישלמה פרשת חיי שרה ונלמי
 אטור אברהם הנולד שם יצחק והולידה בעשר שנותיה בלענין גמול שטור וזה
 לערריאל וולרו על ברכו יוסף ויל פהיה נהג בערת פלומר ויולר ברמותו כדלמו וכן
 ציון כי תגשא החטרה היה רגשה לאביו פקתו טוד פלומר והטור טנותיו כרי טנפוד וכן
 התאחרו פלמוליר חנות לפן טהיה נכפר סכל בית אביו או טהוא נאפר בלמך הטרפנות
 ולכו האוכן הרטון כמו חנות טחון ויעתר בשקל יסוע ופלח נהחיק והסנול באיסה
 תמורת זה הישכב אהבוס הם ישכב עוטיס ועפיוכו בקשה נחמה וכן יעתי אל אה
 וירעהו לנכח אטתו טהוא מתכלל בערה ויל לככה השס ית טמונ בעבוי אטתו טחון
 עקרה כענין נכח כני יי ואין לשעון חן היה מברקט יצחק בעבנו הילר ופבר נתברך וכן
 חת בריתי אמו יל טאל בעבור היות ככו מן רבקה לא מלטה אחרת ויעתר לנשוא קבלתכלתו
 ומשקל ויפקי' ויפד' סבבין נכעל ומהר נפתח התי מלכו ההס ויתרוצצו ככנל הלמד כמו
 אל תלונצנו בלענין וירעצו וירוצצו ויא טהא ין אל האחר סימן לריו אחרון וטעה האומר

אלקים פניו על שם טובו כי הוסיף נקמה על כל מי ששמו נשכח
 הנוכל מלפניו ועדיין לא נשכח וכן ושפית שפתי ויחזרו בקרבה ויפארו שאלה לנשים
 אחרות ולא אירע להן שום דבר ואת אדם בן למלכות בלחוק כל אשה היה מיר ותלך לרוח
 אל נביא יי' און למח זה אדם בלחוק תלמי שתייה אמה ויאמר יי' לה עי נביא כי טר
 ואברהם חיים היו שני קרם עקר שני גוים ואלים תלמי יסור מלכוד באכמו ספצור
 אבי עור והנכון להרבה מלכות וטעמו מן לאוס ובעיר מן הפעול סמו אח לאברה יורה
 איש בניו ירצו רלים ונעלדור אהרן וישע"ה בארוד קרבים ובעיר איתולימיוס אלכ
 נגד הורה תימים כדליתו חתם עלם חזונים אדמוני תור וטען חזון גוססים וכלנה
 בארות בטעני ואורח בטקל בלתי ידוע ויחזיק בטקל היפל אעפ שחזקנו הקט
 בלשון נקבות לא יוכל למר קרם און שער יי' ששפית רחמי קודם מן השערה ולא יחזיקו
 אין הוא נוסף לפי שחזקנו שיתן האל לא נקמת יי' בחזנות יסור שפית בטרו ובלשון
 וכו' בהתחברות לא נשכח ויקבלו הקודמים קמו עשו כי ידע השמה נס שחפילו ככות ירין סלחות
 טער עכ אחר כלו כי לא שום אל קדושי יסור שפית חזון ארמוני עפ יכה עינים ואחרי
 מן מוספ אל ויעז הא וירו אומות נראה כי שתי חפלות עקבות יאור רוב אחר נה אמת לעת
 מן שטיוס הוריש הטמן שאחר ער הוליוני ויבדלו הנלך חסדו ויפארו אה שאירע וירע ציר
 בעל החפלות לצור על מן הוא לעולם בשדות יי' כי נולד בעל שער חסדו הפהמות כי בשר
 נולדות בשפיותיון וסור הנלכות הכר הקרם טעולה חלק וקדש קל לצבת מיר והכמו החקר
 אמרו כי האשה פשתה עבר נספן מוטנה רד הנחת ואיתו קרם ספינות השליה והענבר בתו יטל
 ורע זה יורם להיות הקרם כבר ער ומן ואכילו חפדותו לא תפור ער מות קמו חפסול ולמין
 הכפלות כי ליוני נשכחו עלילת כרי שיחפו קרם בני יצחק בלשון חפסול ורביבה ולחלמה
 ותם יעקב נולד חלק שקיה בטמן התחון ששם רם חרות חלומה בשליה וטען בחרי העלון
 שלשה חסד דם חרות נשכח הורם והשליה ויעקב לפטר חרוב קנתו ואלו היה זה אמתה
 ואלה מן לכל תאומים ויעקב טלח היה ירע לצט יוטב אהלים בתנס לבבו ותם תר
 ותוס מקרה חפסול לגור ריני יי' שחזנו לאיש תוס חנה עטו חפן יעקב מוער סתחלתו
 כי ציר נתן במו כמון לעשר קרם ששכח אשר נתן טעול ורפק חנכת אח יעקב שחזקבית
 ועור לה ויור סתי העין נעזיר הבן יסור ויביס מן ופירושנו תבטיל וול כי נולד חסדמקוס
 חרש ומוק עיה הכור מן לא יעקב לטון יגע כי לא נשכח עיה יק לעמאן ומקוץ גחנה עיה
 בארץ ציה ועיה חלק טני האכילמי חרוד ונקרא תבטיל מן אולי בא עליו ואכרן אופן
 נולד של ערטוס ספקה היה ראו להיותו פתק קמץ נכא יר כמון נכרה על דל סמרי ואיש
 במו שחפנה טלח טפכה כי מן טנורת טעל והראשונים סגרות טעול פונס פפי הטער
 כי אותו כהנס תשכחן אותו והתק בו מורה על בירור הנבר הנה אכמי הנלך מן חיות ירפית
 לצור אותם וטלח אסתן מן לצות מן הרעב השבעה לי שהוא אמר ולמה זה לי בצורה
 וימכור את בכורתו מה מכר ועדיין לא בא בירו סאומה וכל זה נכתב על חפתי לא בשביל חסון

מסון אביהם שיטול לו שנים ולא להיות ליעקב מעלת עשו כי כל ימי חייו יעקב נשפך היה לעשו
 אלא הרמיה לך הכתוב טעמו היה לקטני אמנה ולא היה מחמין להפשות השם שהמטות לקט
 ולאביו ועל כן סידר וימפור את בכורתו שאין לו חלק בארץ כנען כי באותם הימים הכבוד היה
 נטול כל פבור אביו ואין לשמען והיה יעקב קורס לעשו בולירה ובמה יורע בין צדיק לרשע
 ופלו זה הענין ראוי להכתב פרו לבדור הארס כסמו ססוגים וכפסו לא יתן בעטן ויעקב נתן
 לו והלא יעקב נתן ואלא מכר לו בכורתו ומכון כי על גזיר ערשים מפר בכורתו לפן כתל ויבא
 עשו את הבכורה בא לרבר והבל לו יילך פנתהו פתעם בקעם
 אל תיר מצרימה מכני ושפת אנטו הארץ ואמר יהירה כי מצרים מערבית פניו גרר כי לך
 ולרעך לך ולא לישמעאל והקיסנותי ופי היה צדיק שיבטוחחו בנה והנח לא ארס להנח את
 רצה לפרות לשלמה האבות לפל א נא פרות כבוד לך ככתוב מצרית את פריתו ועקב וכו' או
 סקייס גם ליצחק שיתברכו בו ובארעו גווי הארץ פגו באברתם ופתו ביעקב פנתהו
 כל משכחות הארסה ובארעו וישמור משמרתו שייחר שפיו והאומר טענת לעבדות
 נשא שתי אחיות ועארם נשא דורתו סלנותי קחה לי עגלה משלשת והנכון מצנתי לך לך
 מארצך או כעטן אשר יצוה את בניו ואת ביתו הקונו המעטר והמילה ומגרותי תורת
 העולה והישו בפלות הרעות הנטועות בלב בלב נגון לעגלת צקה ולטאטא ותנה עכב
 ליצחק מלרדת מצרימה ולא יעשה כן לאברהם כי הוא לבדו יורע אחרית הרבדים לאטתו הלכו
 מקום בעבור כלמו לבני ישראל ויא עבר כסו ילך חקץ וישקף פון לדעת פן יכשל הוא או
 אחר לעבדיו כי מותרה היה לעטין שיה מצחק פלעטה חרודין אמנות עליה בעפניה פלום
 עליו נשאתי חרבה מה ואת הרעה הנגוע באיש פלע אל תנגד פלעטיו מלה טערו
 לשון שיעברו פסו כי פמו טעיר פכטני מלא על הא סאה ועפנה באקל בכורתו וברל הוא
 חוכם בגרות ובשל סבטל ויקראו חוקל לקנות הכחש פתסום טפלמן ארס עברי והוקל
 גם יסללסו כמו כי לא מלח אחריו פסו אברהם שישב בגדר פום חיים אין חיים על
 אלא על המתוקים למחר וכתוב כי באו שמוי הסגס האלה וירבאו וחי לפו המנו הרמ
 גימל כי טענו רופי גרר פמילי הנחל הם בו ימנו המוס סתחתית הארץ ויסלל הבא עטק
 עיון הרבו ויתמורתו ואין לו רמיה באר אחרת שאין סמיה נובעס מהנחל ומכני הרוב
 על חנד טסו טמה טמנה כי היו להם לשטן ולכנע רע ויעתק אהלן ממש ולא רבו הטע
 מלרע פסו בו טמו אותי כבוד אל תירא כי היה סתוורא בו בכל מקום טהיה חוכר היו מערשו
 בו ויט טס פסתה קטן מכני הסכנו ואחנות קרעו טס איש ומרעו כמו למרעו
 אשר רעה לו אלה טפגעת אלה לפלמי יעבור אחר למט את הכרות פינותינו בעצמנו
 ובינו ופינין פין ארענו ובין קרען והנכון רבנו אחר רבנו געעטן נגעטן אלון ירענו
 ישראל ולא טכחנו ויקרא אותה טפגעה טנה במקצת פין כתוב ויקרא לה טמות כטמות
 אשר קרא להן אביו על פן טס העיר פלד טבע פספע כטמות ובעבור הטפגעה והודית
 יא אתליבטה ואיט פן ולא חוכר והודית פו לא חולירה ופטמת כת אונן היא ערה והיו

לה שני שמות ובלתי כן מורה דנח כל אחת ואחת כלה והעטרות תהיה לחלם קלטוביה מלשון
 סוד ומורה בטקל גולה וסודה והתינו של סמיכות עכב למר הפעל כי יבוא כעמים תחתיו
 ויל שהיא בעלי הפעל ונח המס תמורת הרגט מלשון נוסדו את חייהם והאפיר הכתוב זה
 לגלות שלא היו יושבות בבית יצחק כי בעת שנת יעקב לקחת הברכה הן היו
 אמרות יקן יצחק עברי ויבטחן לשון חטובות כי קמו ששון מלשון סמכות
 הזקנה והאפיר זה בעבור כי יבדל את יעקב ושלם ביעקב לא יבטל לראות לא ידעת ינס
 מותי עכ אבי רוצה לברכך בליך כפני ששם מלשון האטמה ינו הרוב שכן מנה אגרות
 במלכותו צידהי מרת המלכים והשרים לאהובתו ועשו היה פגהנו כן של כן צורה
 והסנכוס על הא צורה מה יאמרו על עטמים מליס רכתיב הא בסוף תופתא ולא קריתו
 וסיון וארצה בטלל ואביקה אתכס באה טמטה אזהביה אהב קנה מורה יעשה ין
 והטרי פאטרהס ועור יש להקליא בידר ד פתח שהביא טורה למרה ועלה וכן התן
 למנוקב כי טור נטורה כדרך וצקה ורוב שמות כן שדור אהבתי קמו ששמה פגה יאמרה
 נוח האלק להנרות בכא הפעל ורבה שנובעת היתה שולעת כען ינס טמטהס אנה
 בעבור אהבת האבות לאחר מהס למעלה יס מבטולין מחולק זה לזה ואכריכה כמנהג
 שלם והוסיפה לפני ין למתרו עלים טובים וירושן טמטים באטר אהב כמו טמטים
 באטר אהבתי לפני מותו תבונתו מן וזאת הברכה איש טעור בעל טעור וחלק הפכו קרוב
 מלשון מחלקת לשון כבירה ימושטי שאס יקרבה למשק אותו ומצאני טמכני איש חלק יפירתי
 ואעטט והמטוט חנוט ביר פמלתעמע כפול מן תועה פאקל כמתלהלה וטמיהס יבאיר
 עלי קללתך כי תאמר אמי צויתני נמאם שלא יקלל אלק לי והיא ספר ירעת ורוב פכור צעיר
 ונראה שלם הנורה זה ליוצק החמורנות הפור ונקהב ופבריו לא תארכי קנה אמה
 בבית שלם הסקירס ביר גשון ואת עגרות גריו העלים שהבוא לעשות חספמים חסס
 עשו מבין אהל כמה שנטו הספרטויס וחכדד לתקנהרבר ונמנה להקן פי אהרן קלתס כי
 השקר אינו אסור פמקנס טאט בו דוחק ואחרים אמרו כשיבגש לאור טמי דכירס קל
 יחמור יעשההחמור ויעקב קיאס חלונת אמנו ויא אמר אנכי מי שאנני אבל עשו ככורך
 ואחרים אמרו כי הכוב אינו יע לשאינס טלונת מלונה כי כן אמרו קאלר פי בונלת
 ועבר לרבר טקר ושלמה אמר אה כי לגרדי שפת טקר והנה שצקמו אמר דור שלם
 והורה ועל נגב הירחמאלי ואת הנערים שצעת ואכרסע אמר לו זה הדרך ולא זנ הע
 ומכיהו אמר עלה נהצלה וברול סבל אלה עבלת ביר התבונן אתה המעיין
 שאין כונת כל אלו התנלות נמורה בתפלות סלר התחבולה אבל לפליח חפץ מעולה נאס
 לא יטוה כלס הנה קרס באטר אנהנו פה ומכור כי עטון פבר פבריתו לאיעקב ויעקב הוסיף
 לומר עטון כי הבטיחתו אמר ברבר הנבואה ודב יעבור צעיר שדור הרמלותיו והפכמת
 וצק פאחרונה לומר גם ברוך יהיה חווק לרבר שבתפלויה שהיתה שפה מלת השם ואכלה מלוד
 האלק טרט פאקל שמרה זכרה ואמוטון חוקל השין לקלות המבטא כי לא מבעלי הכבד הוא

נס
 טעם אחר מן

תולדות יצחק

והיורש ירד עשו דבר הכתוב כמחטבת יצחק במו והאנשים רבו אהיהם ויגש לו המלכ
וישק לו כל נשיקה חבד טכתיס וכן צדק נטלוס נשקו וידה בשקל זכבש גחם מנחי העין
ופל כך היה מחבט למלכ וכתב ולא הכירו שרבו זה גרד לכרכו אעבכ חלשם בסוף ופאטר
היום רוח פנרו סו כל הסמך מלכו ויברכהו יאה רוח דבור על כר הסלונה אפוק למלך ולעבד
ונאמר רציה על הדיח כי פח ההיגש שרשד א נאשד יכרוו לחלטה ראשום בר מנת הנקיה
פעבולה טמיה שרש לכל הקוים על פן יתחלפו זה בזה ונמתק האור וכל העשד נחום את
הקולות ויתן לך עמוך אל הכורה מלש השמים סס מוט ספסוף על נשכמה האר
ו ורוב רבן נוסף לחומה ולנושדים וזכר דמן ותירוט שהם העקר והטור כללם יעבון
עמוס בני יפת ופטיס למחין בני אברהם בני חמן עשו וכינו אורריך פל יתק וכן לכרכו
אך יזא יצא שחשד ית שמו היה מעפפו עד שיתפרץ יעקב מצורו הוא טס תחת תוכס יקוס
אפי עם פכרפני כלו וטקני מנשיקות כיהו פך תברכו כתוח כלו הפרל יפדילני ודעטו
הנן בעבור טן הנוסף ויחרו מה החרה אטר חרו הלך יצחק אטר הקול קול יעקב וליר היר
מטיב בא אחין בשרמה אבל חרו כי העלויס מלמו השד ית טמו יסלמו בא אחין בשרמה
יל לטכך חמת עטו ואוכל לכל טעמו לכל אטר אהתי ואברכהו בקסן אהתי עכני אבל
ואברכהו וארבהו כתח לכי שהוד עתור וכן כל המקרא אין זר אתם דן טנים טפון כתוחיס והי
עבריס ופלותמהו ואכפך מטי ואולי הם עתודיס תתי עבר פטלונט עטו כלו כרו
אכריס ברכו גס אנו פלו זברט אלהים אוחי הכי הוא לתיסיה ופי מטמט מקוס אטר כלו
כי שפתי את וטראל קיטטמו יעקב על נפשו ופתיס בשרי ופתיס אהתי ופתיס אהתי ופתיס אהתי
קל מלשחן עקוב יעקב לטון שרמה יקבלת לו פתיס אהתי ופתיס אהתי ופתיס אהתי ופתיס אהתי
קראמין מלקנולות נפתרות טעמי בדיחוק וכן אהתי יד ית ביה הטחי ויען ית ערות
לרשי מהפכוס בפיו פתיס ית אהתי ואת כל אהתי זרמול בורעטטו ודמן טעמו וכרו
ופתירוס ולכה טלס טכטון מה נשאר שמתן לך ואלך איפוא תאריך תמורת הך מה אעשה
בני לך כתיך הטס ית לכה פי חס אהתי בנען בנבר הפרכה אהתי בתיסיה וקר היו לך בניס
אחרים ויתו מה הייה פכרך לכל אהתי התי מטמטי הארץ יהיה מוטבין כיהו שער סמוך
חל ארץ יתקל ארץ טמנה התי והחפור דמן נתיורט ועל חרפך תחוב טלס יפול בחרב אויבי
דן ינח פלחמה וייה קדועטמו היוריס שהאכולטי סניור חובו יהי דמן שתכלחנה כהרכו ועל
מקוס פתיס אהתי לך על הלחם ואת אחין מעבור כובביר טפתינו לך תירי תלמטול כלו ויהונ
עוד רשט אל מנחי העין ועמו בימיו כטע ארוס ובעוטן טפונת יצחק מתחלה לעטו היתה
אחיו אחיו אחיו אטר גס ברוך יהיה ואין לעטון טוען כיהו שהיה נפיש אין לך היה וירע את
כי יברך הנה כמוב ויז העלויס מוטט ואולי מעלה למחיצת נבואתו אך אעלה לך כי הנח
מתנכ במה טיעלטהו ופרקת לטון טפיריה כמו פורק ואין מציל ויעטוב לטון איבה ורבה
מטממה ויאמר עטו כלמו בסכמת כיו עש לבו ואהרנה המתח מקוס טפתיסן מנועת
ההי מקוס טוח ופתיסן להקל הקריחה וכן אעבנה כני וקטר יקרבו ימוי אבל אפי פי כחר פן

יבואו חינוך שם על כללית את זק על רכב פלטה הובל והער וליוסף יולר שני בעיר
 מתנהם בזה מתגמליו והלך ואם אחרים או טנים מועטות ואיזו נפון כי על רעת
 ונה המפקדן היהקו לומר וליוסם כלודת תמיד ליוצר המולדים לרבים כי השנה האחר
 הקרא ימים שהיא בגויה מיוסם גר סנה תקנות השמש על הקורה היא אנ פסו רפתי
 קבוצ השנים יומים בחולם לגבריט ואמר אחרים לוונג המלכות אנ פמו ארפוס קשה
 למה אטכול הגויה מטנוכס טכולה טאס יהוד אומך הוא ימס עלגו אחרים טוכך רס
 או ירשנו השם גר טנוכר יותר פמו ויאכל גם אכול את כפככו ותאמר טיאמר יצחק לוע
 ליעקב כן ויצונו צונו עם לאן פמו ויצו יף אלהים על הארץ ואל טרו בשם שנתבון אבי
 יברך אותך בפני ובשטר ונתקיים לו בחרן ויכרך בבני בניו ונתקיים לו בפנען וירבך
 נתקיים לו במצודים והיות לקהל עמים פנען הקון השבטים ברבליס ויתן לך ולא לעשן
 כי לעשו אצד הנה מטמט הארץ אבל ליעקב פעמים ויתן לך כי ידע יצחק כי ברט אברהם
 תחול ליעקב ולשדעו ולכן לא צוה לעשו לבחור בקנות לכן אעפ טרבקה אחות לכן אס יעקב
 ונגשו ויא אצדו אפי יעקב ועשו כולא הולידה אחר וירא עשו פאטר ראה בצוונתו את יעקב
 לא תקח אשה מבנות כנען ודע עשו פדיעות בעשיו וקס והלך לקחת נשים מן גרע ישמעאל
 נחאי הלך יעקב כלמן וישמעאל מת היה כי כל ימיו קלג ועשו היה בן טבעים ושבעה
 ומחלת היו בטמת ובשמת הרשונה ערה אחות נביות נולדו בכנען אחת אנ נביות הגרול
 מכל אחיו ואם לקח אחות נביות לא ניש את הרעות

ל
 2
 77
 101
 127
 2

נגמור פרשה הולדות צחק עזרי סעם יושב שמי שחק

למען

כתוב וילך פרעה אדם כי כן ירד יצחק לבנות רבדיו ואחר סן טב
 ומכרש כמו כן זכר ונקבה פרוס והנה שד לכרשמומה מאדע
 לו ברך בענין המראה המוכללה וכל הענין וינעב במקום כמו יכעב הנבול שטעמו הגיע
 ולא יתכן להיות ענין תכלה ואחר שהשם ית טמו מקום לך יפולצו יצחק נתאדו עליו ואף שלח
 נמצא ברברי הנבויים במקום נסתח הבית להוריע שנקרא מאתה כן בית אל וילן טס
 חפנין הכפיל בשקל ויקס על סלע קאבני המקום אחת מאבני המקום והוא חפנין שפתיחה
 יצק טמן על אשה להכירה בשונו המקום הוא וינעב במקום מראשנות צמח מראשות
 טאול בשמי סימת הרפני הוא מלטון ראט ויחלום אחר חלום לעולם והנה סלס בשקל טמן
 גומץ מונכ אנגה יט האינקות תמוצא פירושם עמס ויש חלונות מפורשות לא חלונות
 פירוש ויש טנדאה פנעלה ובכפתר והנה זה החלון מחלק השלישי ולכן תמוצא בו סובל
 פירוש יא כי הסלס הוא מלכות ישראל ומלאכו אלהים הם הנבויים ויא טענוליס
 רמז לתכלות המתפללים ורמז הונדרים שתרר טובתם ורמז הסלס הוא בית המקדש פני
 גרמז פאחרונקדמה נורא המקום האר פי לא נאמר עליו פיה אל כי אס מוכי מדאה טס
 החלום כבר המקום ועשה מה טענה ורמז וראטו פניע השמימה הוא זה פש השמי

בית המקדש שהיה לבנון כנגד פסג הכבוד שנאמר כסא כבוד מרום מזרחי וחס העליו
 יעקב שהקין פשו נודע מטאמרו משכנות לאביר ועקב והתקין והגת י"ו נצב עליו פי כל
 תכלת מתכלל יהיה כנגד אותו המקום שנאמר והיו עיני ולפי טס כל הימים כי נצב ויה
 על קיום והתמדה פשו דבר נצב בטמדי ויק כי חלום ועקב דומה למדה שראת יחזקאל
 וישעיה טראו את השם ית ושם על פסג יד ושם והמלאכים עומדים לכנין כעבדים
 אין חנוך פינימן אלה שהחל יעקב סקודו מלמטה עד למעלה וכן תבדד הצבת ישעיה מן
 השבת יחזקאל סעט אין הנה אפרו אך שלשלים אחת ואם אין אפר במלאכים מסין העבר
 יל שכללם עם ראיותהנה י"ו נצב עליו ומלאכי אלהים מוקמתם בשמי המינים בסין י
 הארס המטטרולים להשוב ובמין המתקרב אל הצדק כענין ויעקב אלי אהיה מן השמים
 בשם השתוף ולא הוציר פיורדים טובה ולא בעולוס יודת כי לא פון אלה ויק יתכן
 איהם למעלה יורה ופיורדים המתקרים אל הארס ואל המושבים בו נצב ונקמר
 על צד השיר אמתיו ולא ארבעה גם יסגול הענין פירוש והנה מלאכי אלהים כי הכל
 באמצעות המלאכים בגארת פיון פתגמא והנה י"ו נצב עליו על הסלס ופבטיחו טלס
 יהיה ברשות המלאכים כי אם חלק י"ו עמו ע"כ אמר והיה י"ו לי לאלהים הוא יהיה לי למטעיה
 ופונם בנקל מורח כנין הפעיל אביר הוא עקר כל ההבטחות ופרדת כלו יסין נשמח יכיו
 יסר יסונה כי אמר הקיץ אשר אתה שוכב עליות ושמחוק פויר ופליה כי לא יבוס ולא
 יישן שומר וטראל והשויותי ללי מקרה ופגע ער אשר אם עשיתי לאשור עובדו אחרון
 אמל פשו ערבי ופוא שלמה טולה עד שאלהיה צדק וייקן בשקל ויישן אמן אמת ולעו
 לא יפוא בפניו ולא יתמבר בלשון רבים כולת אך י"ו והלא הוא יש לכל יש אלק ושמקמי
 טראה כח האם בו יותר אע"ג שפבור הטס בכל ואנכי לא ירעתי ואם הייתי יודע לא הייתי
 טובב בו מה נורא ופני וכן מה אהבתי תורתך מה יודות משכנופך אין אה מקום
 פוקר ט אם בית אלהים יאמרו אמן אין אה החלום שפואתי סלס פנסי בית אלהים
 מלכה פמו שטנו ישאל אחר עברם בירדן אולם כמעט אולי שאה לעבדים מחולכים והמס
 פוכסר אמנס ולטר לראטונה מקום בית יודר עם ידור פמו ויירק ויטרוף אם יהיה אלה
 פנגר והנה אנכי עמך ושמרני כפוד ושמיתך ונתן לי פנגר כילא אעבך ופן פתוב
 לא ראיתי צדק נעלב ושפתי בפלום פנגר והשויותי והייתי לאלהים פנגר אנכי
 אלהי אברהם אביך אן כמעט והייתי להם לאלהים ובקט לטוב בארץ מנלרתו ואמרו
 פה הדר בחונה לארץ כעובד על וראיה למר כי גרשנו חונס מהסתכה פנחלת י"ו ור סהל
 אל אמר והיה י"ו לי לאלהים הוא טאמר הסירו את אלהי הגבר ואל שיקרא אלהי ועקב יודע
 קיום הנכס כי לא נמצא אלהי המרים ורע זה והאמן האמת אף אפי אחר זאת האבן בבית אהי
 ושם אעטור מ אשר מתן לי מלכו הנבים כי אין מעטור הארס פרי בטנו והמנין הפוך ולא
 היה נדרן מלא האמן רק הראה נרובות לבו ואהי טובב פתוב ויפוא יעקב לטה ער
 אמן מלכותי פנסי תהיה פונ וכעס תבוא למין בכלל וכעס תבוא לאחר להמין הסוגולל

גם
יה

הכבשים והעזים והנחמק במין ולו צאן שלטת אלפים ואלף עדים שהוא במין הכבשים והנחמק
בטו וארבע צאן עשויות לכן ימצא בקרטה זו שואמר לנקבות מלכה הזכרים ויאמר להכר
רובלים עליה פסו ועליו מטה מנשה ישקו הרועים את העדרים פסו אשר עשו לו להשתחור
והאכיר הכתוב זה לספר גבורת יעקב על כן היוו מקום היא מאין לנטאל פרמות יש ולטוא
אין הירעתם היא כפתח שאין פה בלשון לקרא שגח נע לכני שגח נח באה מלוע לשון הורה
ואם מלעיל עבר לא ענת האסף המקנה בספור שבס חכמים לאסכס אל הרור ונעה היא תאר לנקבה
ולכר כפתח קטן ויהי כאשר יאה כי אמרו לו והנה רחל בתו באה ונל בשקל נוחל להבורת
וישק יעקב מואחר על כן נזכר וכבר הגיר וישא את קולו ויפך שאין כל המטחה במקום אשר
אז שבא הכן אל יעקב עבר וקמו כי בורח היה את שמע יעקב ול שמע הגבורה מעטה
ויספר ללבן קברי אחיו והברכות שנתפוך אך עבדיו ובשרי אתה מן האב ומן האם יחד
ימים נקרא כן בעבור חרנט הלכה וכן ירח ימים הפו וכו בעבור שאמה אחו מעבדתי חננ
ואם חננ קמו ריקס מטכורתן בשקל ומלכורתו עלו נתיב רפות צעירות מן והולכים רבים
והמכרש שהקנה יכת עיניו מלשון יך וטוב יך לבב הוא יכת תאר בקומה ויכת מראה
ברחל בעבור רחל פסו התשחית בהמשה תתי נפלו טטנו לצחות הספיק טפה בתוספת
הא מלרע כמו ררה אלו ויהו בעיניו כימים אחרים ונס ינס לטנה אז פרמות טנה אחרת
כמו שמדטתי הפה מלרע הכן הבוריר והיה ראוי להיות פטיס כמו לכה ררה אולי שלא נחטף
מכני היא שהיא גרובית כי מלא ימו עבודתי ואבואה אליה פרב כל הנשואות כי נשלם הוא
אשר עלי שאין מן המוסר לומר כן ולכן עטם המצפה כמנהגם ונתנה לו ויל אמר סלמתי
שהיה בן כר טנה ואמר ואבואה אליה הוליר ולדות ויחצבקי באב ריבן טל אסוריה
טלא ירעה מתוך צניעותו מנלה טנה ושכסה טנה מלחא שפוט טנת סבעת ימי המטחה
וטאת מנסב על לכה ונתנה לך אט טמטי בטמיה אז פסו טרוע נפלו כפהמה ויאב
נס את רחל נס זה נוסף פנס נס טמבס יוס אחר ורחל עקרה טמיה סמקלמיה סמון טמיה
אהובה הכן כי טנואה לכה וירא יו רחוק הוא טלת היתה לכה טנואה טנד רחל רך כפי מחטבת
רבה תורה יאחבני נכמה הבית כמו הכול יברילכו על יבעני ינס טמיה טנואה אז
רמט לרבות עיניה ולזה אישו לשון חבור כמו ונלזה הר וכתו קרין כפי טמיה ילונה אישו
הקעס אורה את יו טחטלוס כל רצוני ויאמר סלת נס וטמסו נס המעס האת ותקנא על ר
הזכירה ממה אנכי שהקנאה כחולו לבק ולענלה המקנא אכלו טמיה טמיה דואסת הבה
לו פנים העתר בערו פסו שהעתיך אבין בעבור אמך ויאר אין לתמות למה חרה אכז
בה מסט ט אמרה ממה אנכי התחת אלהים אנכי ופי סכתה העקרית בירי למך סכע
טרו בטן ולא סמטי והשוב פפה שאמרה ממה אנכי ויאמר הנה אולי בקט ולא ענדהו
מיר אמרה הנה אמתי בלה אז טעמו אפ אני עקרה הנה אמתי ואמתי חסר היא וערות
לרבר האמהות ואמה רכני דנשות הנן בעבור חסרון נון הנוסף כדרך יכברכני
וטעמו דכני כי עברו מלרת ועור טב מחרון אנו נכחולו מלשון תיול ומז נפעל

עמלתי ונתחברתי עם אבותי שגדלוני לי שמי בנים ולאה האפורה השם הפיונה ורחל אלהים
 שש השכטנות והפיונות שהאלהים למעשה ולריון נולד בכחתי נתחזקתי עבד אהודי ונצחתי
 שלטון נכחל ועקש יתלד ולטה בלי ותהר ריוך קצרה פמו ותלר בן ניקרא את שמו ברשע
 במו חסר אלק וסן פסח פת מה ועעמו חפרת פנים והספר של סוגרת הגור שיקי הגור
 פאטרו ושכחי פי שפחתי בנות חראים ופרנחין והם ארנמים וסעפרין לאכלה
 ויש להם תקורות ויא שהאלק נוסף פותרתו בלנלנות ^{שש} עשבים נחמרים ומינים ^{שש}
 קתך הוא תוכט את אישיו פאלו אני אמה ואת אטתו אף שחקתו רודאי בני לכתותו בפס
 ולקחת הלפל לטמוט ואינו כרעת ר יוכה שאמר שהיא טרט פי בני דעתו הוא תוכט ולא
 נמצא תוכט שלם בתוספת תיו אז הן בלמי היותו פקמץ הטף אז בשוא אז בחורק תחת רוחו
 פתך חלק ושפר בלילה הוא חפר הן ולא הוא מוסב אל ועקב והנה ותטקין את אביתן יין
 פלילה הוא יספכר פלונן פמלה גן אנטו מנרה בהברת שמי שינון ולמעדבו השין הן
 ותוא הטמן ^{שש} יראיה בן שלמית גפר טוב פטעס מתנה יתין לו דנסה ויש ^{שש}
 שלטון ופת חלב ושענת הוא ויא סלה מנרכבת פמו מלכס אלמות ועעמו גר בר מן ומעט
 ברים עפרתי מעטלו ^{שש} עפלט כעל עומר וענינו ופול עמי איהיה אפולו עמי תמיר פמו
 ויבואנו הפרין ור יונה אמר היה ראוי ופולטי ואחר פקילרה בת אפה סטעס כלנו וכן
 אסנה את סדכתה על פן ינסף מן ונסף אל לו בן אחר וינסף הכעיל הכי הטע ינסוף להכליא
 על דעת ר יחורה פלורקרק ויאן פן ישפכר כי שתי סבנתיו לטון שפר ונולדני יב פנים
 ליעקב פטפע שנים כי לה יחלורה ארבעה פנים פארפע שנים והשמונה נולדו פטלט שני
 פי היו יולדות לשה והאמהות ופס פאפה האפועית אלהה רחל ואז מאתק יעקב פנשיו בטלחו
 ימי עבודתו אומך בן מוסב אל נטיו ולא אל ילריו וכן עעקני ועי שמע את עבודתי יאן
 לך מואנה פאטר עפחדוד נחשתי פי נתברכתי בנללך ופתי פוללך כלמר לכתיב וכן בית
 בעפני ותוא קרוב מעטן גול אל יד וכן פללל יוסף פפול יוסף נקבה בטקל טעדיה פלטו
 נקופי ראשית היום טעמו הורעה והוסעה פי מעט אשר היה לך לכתי קרוב בראי אליו
 ויסרוך לרוב מוסב אל מעט ויפרך עי אומך מוכי מפפה רגלי בלתך אז יגלי בפכתי
 מתי אין בו קבוצ ופמו והא מאוסה נוסף כהא אמנה ולא נמצא חסר ואמר הביא ובני
 רפק מאוס טענת הוצ פירן כי פפר מנו אומנו בעלו המסורת עם פלחולין פתוב אלק באסנה
 תיבותא ולא קריון ופלוס בכה הכך טקי ככיד אס מעשה לי את הדבר הזה ואעבד בכל
 לאקי הפר הגא תוכט ופעל הקבורת הפיאנו עס חללות טבתובין הא ופפויין אלק ילב
 נפונים פמו קריאתם כי התחפט ופתי גס הוא תוכט פל טה הוא המיפוס כי פן הוא
 פתוב ויסר באם הוא את נקור שיפיה לו נקורות טחודת ושלונ דמות לופן פדמות חתוכ
 לפן תחת טלנא יאמר כדורים מלשון כרר ופל טה חוס יא טחור מלשון חמורתי הא יתק
 אזי ואס ה' טט שרשים נול שאין חוס אלא טענת מלשון חמה שיתארס ברמות השקט ששו
 פי רובי הכפשים שתורים וכל טפן בקרן קרם שהיא חמה ביותר ויעקב טאל פופר הנולד

במשפחה הנשואים ולכן נהרסה לבן שדר עקין בתולדת לדובי הפבטיס להיות בעלי גון ארוס
 וכן העמים להיותם נקודים ופולחן ~~לאלהיהם~~ ובגב שאלק סגולה וזה תאב השם וטעה ו משה שהין
 שאמר שפוג לב מולפעי הכל סג בעל עומר ויהי שפרי אחד עתה מה שאמרתי
 כי כל אשר יולד מעתה יהיה שפרו אם יהיה חוס בפבטיס ~~עליו~~ ונקרא פבטיס ופבטיס
 היום למחר תבוא צוקתי ופבטיס ותעיר על על שפרי לכבוד או תבוא בנגד לבן כשתפוא
 ותראה והיה אשר אינטו ~~בשפרי~~ נחמא עליו נבוב הוא אתי ויאמר לבן הן עשמהין
 לני יהי אם יהיה צופין ~~השפרי~~ לני ופבטיס פבטיס פבטיס חסר יוד הרבני
 ויסר ביום ההוא יעקב והמתן לבן ואם אמר יעקב אעפני שפוא היה חוסר ליעקב ועשה
 הוא בעצמו העקורים עקורה טוסה ברנל יאה כי החל לבן לפבטיס פבטיס טוסה שהולכר
 בתנאי שאם אין התישים הוקלים והעמים הנקורות אין תלמה נקודים כל אשר לבן בואו
 ליעלוצנת וסלת בני תאמר על טעה הנגבר נקוד ועלוצת והטה פבטיס ופבטיס נקבה
 שה פנורה ישראל הכך הנקוד כיד בבר פיר פיר לפך נגז חות בוסר ביום ההוא כי הברנל
 טוס ההוא בבני יעקב היה בן טבע טניס מקל לבנה רגט הקוף להורות על הגון ומטכטון סתק
 נמו מחלב ולא נטמה בפסיכנות תלך נטמה הנה פבטיס ובמקל יד וקקלות והקלו
 מורכיס לקלות הסבטא ולצט כח בפעול עם ההס פבטיס והוא אילן גבוה ולנו יארמון
 אילני סרק ויא לא עץ ענוטה אמרים קטנים ויסכל סתן דסיון ופכלב כי טלמטם לחוס היו ויחז
 חפני הרבנוט ועעמו חקך קחטוק ספאל סטבור וסרת חות הגרונות להחיים יפיה הקלטה הכניס
 גלי הלפן קדוב סן נחטוכי טת ויה סתל טעקלהו עם ויכל קבעלי הטון ועס בעלי היוני לא
 יתפן אעכ טלך סכטנו סמר לסתיהם קדוב היונו סבעלי הטון כי הם הרבים פרהטים כריכות
 סיס טהס טקמת החיים והציב המקלות בשקדנות החיים וכאשר תבאן הסון לסתות יהיה ו
 לבתן שאמר סא סאחריה עופעה ונטי טניהן כנגד המקלות סתהסן טותות אבל בפדירה
 סס יפוא הטיט לרבפה תפוח סטמו ויחמנה סלה מורבבת מלכר ונקבבבסס סתני יעבורדמה
 וטעמו עבוד ונקלע סח הפעל כרגט ופן שארנה הפרות ויהסו נפתת חיהבכתת קתן
 חות הגרונות כי סתקלו ויהו ויטבו וכא ויהסו הלפן כסו וכל הפסחים יתנו יקר לבעליהן ויהט
 נמים טאבותי אל פקלות סן המקלות ותלרן הסון עקודים נקודים והפטיס הכידי יעקב
 טלך חפרס עם העלושפעת החסוס בן המקלות לא טוס יק עם העוסר כי לני עשהפן כעטב
 היו גס הם פולודים עקודים נקודים ופודים וכל היה זה פבטיס ופבטיס ויהן סני הלפן הנוכרי
 טהס הפבטיס אל עקור ואל כל חוס ויטת לני עדרים לפדון מן העקוב והחוס והנליכר לכני
 הפטיס ולך טתם על סתן לבן כי היו שפרו ואמר ויהן פני הלפן והס הפבטיס סנהב
 המקוד לרבדן פן ופטרטה לט כסוהו סת אחיו בהר הגלעד וסקל טתס והמס מהוסה
 גרולה יחס הוא טס חתוכט בטקל לסמען טהר סת הארץ סתפון הקבטת הסקונצרות יא
 סלדו ליעקב קטנה הרטונה נקודים וטלוקים רבים כפרבת החס עלנו וטס המקלות לכני
 לני וקדין סת הלפן ופבטיס קטורה כעטנו לחוטק פאותם או טעס המקונטרות החקנית

האפרים הנקבות

אבריאנות וקטורים הסך העמוקים והנה הקטורים הם הנלדים פנין זהם חקקים והעמוקים
 הנלדים מתשרי מלשון בעטף בעלל וינח ולא היה ששים המקלות בכל עת כרי שלם ורביט
 לבן ואין לתמוח כי אין עטה פנה נפיש האלהים שהתנא יהיה על פי המנהג ילל מעלמי
 למלאך עטה ככה טנקמו ויאמר אלי מלאך האלהים והפנו סעיר טאמר ועקב והחלק את
 מטכורתי ופגאבר בלבן כניס אל כניס ולקענה והנה כנה השם ושאלה אשה מטכנתה
 צריכוס לקחת שכר שבורתם ואתמה עליה ברג טכורט על צאך לבן מאר כלומר צאן הלבטס
 ומה עמק היטת לו ערכים לברור ועור היה כח הדעת גם היה הלבנות נלא הטעהו דק כי
 בפכטוס לא הטעור לצורך הלבנים פון זכרים ובין נקבות פבן אסר וכל חוס פכטבים וכן
 פן מעוים התוטים האפדים והעצמות הנקבות מלוא וקורר אם פן לא היה רועה ועקב דק ככטוס
 לבנים ואני מידעתו דלת תוס והרפר מוכוח מהסריר ועקב עוררים לעצמו ולא טתם עלצן
 לבן וכן צאן לבן הנתחוללל העוים והכבגים למאנה לפבן הרעט נטעטס ליהם אונן
 והוא תוכט והיא נוסף כמו אלתנה בחפלה ובא במס ככדי והיה ראוי בקסך כלטטס התוכט
 בטמירט טק ברב והתנעט מתחלטת ונרעט הצן למכירת הקריזה פלון עיט תרקינה ככ
 עטה משבט תחת קנפ ופן קנפ קנפ וארץ את פני לבן והנה איננו פלון ואור עיט
 פם הם אין אתי ופן רבים כתגול הפטפוסים המרקינים שהתנו טרט ולכי דעתי נוסף הוס
 דמה ואתמול עמיטטפון לנוכח וכן תפול סעור הונס טענור מלשון אל מול כני המנורה
 ויט טמות פכפל איתת אמתן פלתת טהאלה יתלס נוספוטטאגוז מנטס תחת מרפברתו
 או יהיה אטמול בלה מורפבת לית אטמול ולתקל חסרו האלה ואמר כחצול ונח הכף לחסון
 האלה וטלטנס טלויט ותלס טוקף פלס ינלס וקרא לראל כי מטעוריה נכר תחלה ונב גא
 כמחטבתו איננו אלי עתה כמטר בתחלה ואין זה מוסב ליה כי אתכל יקעיתן כי בכל כרי
 עברתיו התל כי היה ראוי לקרעט פ ויהתל כהם אליהו בטטטטו ובא הנה תמורת התט
 והחלק את מטכנתי מנקודים לעקורים פעורת מוטס סך אטבון אן יל כנדר עטר וטח
 הצאן פי בטנה הרטטונה לא רבר לנ מאננה אכל בחוטט עניס היה סלערו ובטנה טק
 ילירות ופונניס איננו פועלים כי הנה עם טאל עטקור חטת טגנ ברנקה ופרביס
 הטעה נכטי מטטותהם ופלא כני טנקוס לרביס אפל ופלס סבלים טנניס הוס פועלס
 ועס טונניס אל תמערב נשונה פרבר ויכל אלהים מלשון ועלתם את מצרים
 ויאמר אלי מלאך מטה שפתם כחטונה טרט באחרונה ודרך המקלות כמו ירה ויני כי
 כל מעטה בגפויקים טט צענה אככו אאל אל בית אל כמו אל הארץ פנען ואלר
 התל אכטות מלמד השולח והטלוח אטד מטחת טס וינח טסן על ראטה פי מכונו
 לטמור צאנו פי כל העוטר פי זה מטמט לטון הנה הציל אלתים פחכר בטמור ועקב
 ויאמר אלי מלאך האלהים לבנ בוא ואמר פלמט לפענו רכטט אטר רכט הנכפוס מקט
 חסר ונ ועלת רכוט טס כלל ורבע מטגרת רכוט אטעט את צאנו את צאנו וכן
 ייגו את ראקאן את טער ראטו ארכיס רכריהם פועליתן לבס כה וקב כלי נאטת ון

לבן ואילו לא התרה בו מה תיותי עבול לעשות כי חכמת בניתי והבנים בני ולבנותי אף מה א
 אעשה או לבנותי אשר ילדו והיה לעבד הברית וירומה טעמן ויעלה סוכה שהצופה
 והקוסה ויעשו כל ערמת אבנים ולכן קראו יצר כלומר קבוצ ונמר נכון טיהיה לארצו
 ארם לאחי ועקב מטייה מוסב על אחי לכן כי הנה נדר אחי ואחיו וטענות ערנת כמון
 וטעני במרומים ויש עלות במקרא רוחות לטון ארמית ועלער מלה מורכבת על פן קראו
 יעקב והסוכה היא המלה אשר היתה נמשך מרחוק כלו בספרות אפינה או טעם המצ
 המצבה יצק יין ויהיה לבן חנורא לער סכט טעמיה איה טעם חנורא הוא הטעם רוחות ארצו
 אם תענה את המלה על לא חסם ופאמהות בסללן ורותי מלשון ירה בים ויריתי לכס גודל
 כמו גודלך תכול בתוכנו ער המל הוא על כי טעם ערוב אס אט כי אט כמו אס ובריתך טלח
 יעמד אחר לחוד להרע לנו אלא חפכם אלהי תרם אבי אברהם ואבי נחור בבחר אבינו יצחק
 שאמר ויצחק היה לו כי אלהי נחור לא אלהים הנא לאפול לחם הוא העקר ואמר לאחי
 כי לך מקום בעל הבית ונטק לבניו כי אבי האב נקרא אב כן בעל הבנים נקראים בבנים
 ויסמנו כי לחוק לבן באעפראס הוא לברו יאק מלכים בחלום ראה מלך ואמר רחמי
 אלקים עמי אל פעם ותנצל נכטו אף טראה מלכים רב טעם הסקנים בחיים זהו המספר
 כח חכמתו יא קראו כן לער מחנהו זבעה מחנה המלכים

משלמת רשת ויצא כרוך לירדה ירוצה

צניטלה

יעקב מלכים ממקום שקראו מחכים ומלכים אשר טלח חס היו סמטתו
 ארצה טעמו היה ארץ טעמו החוט שרה ארנס טלקחה ארנס מיר חזו
 טנאם ובטעור יטבו חנורים וישו אותם לאמר לד אדע וכה אמר עבדך יעקב ער שיאמר
 עטו כלבו מה הועיל יעקב ואס קנה הבכורה ולא הועילו התנכטים בנ כי מה צורך לטלוח מלכא
 אל עטא מחזיק בלבו ואלוה טעמה טלח כרין פי חנורלים וגמסורים מחכמים לעצמם
 כן יש בהם עון אשר חטא בו העין הקטן גדול בכנר הצדק וכן אמר קטונתי סכל החסדים
 ומכל האמתי ועטה כן לראות אם איצת אחיו עעברת עליו כי בנרתה היה מכבדו וכן ברח מכה
 לבן ולולי טהודירו השם בחלום היה לבן מעצמו עתה עם בטחנו באלהיו הנצרך לראותא
 עברת אחיו אמרה לנכה עב לבן צרתי על בן לא רדמתי זה כמה זמן את טלונך ואחרון
 הקל ונח אלק בעבור חסרון פא הכעל הנכסם כן לקלות המבטא ואס אחיתי צד זה הטעם למ
 לאסוף חיל לעצמו ארע אלא להיות לו לחם לא מלך עבד לכלבט ולכן אטלחה להניר לארע
 למנוח אן כי לא חסדית חקית אבינו כלנס ויהי גם חמטה הטכרים הם למין לא למינוח וטעם הולך
 מוסב אל לבן והנפון אל מלת באנו אל אחיו ררך מוסר הולך לקראתך נראה כי עברתו טעמו
 נכס וירא יעקב בטביל עמנו ויצר לו בעבודתו מלוי אמו ויצר צדי היור מקום קטן וזהו טעמו
 ויל כי היור העקרי נעדר והוא גממח בנח היור מבעין הקל וכן יצרו עברי אונן מחנה
 ובר ונקבה אס מחנה עליו מחנה ומחנה כלמתיס אונה והיה המחנה הגמאר כמו רוח

גדולה והוא שכלם יהיה לבלטה וחסד כי הבטחתו ותקומו לבנים אחרים שיעשה יאן
בעבור הבטחות אמר והיה המצוה הנטוה ואשר בשקל נאמר לה קמונתו בשקל ופלתו והפעל
הקל בעבור בא על טלטה ררכים האחד חקן כי חקן בבת יתבן בקמץ ברול וקטון והשט פסול ולא
יכול יוסף כי ינחתו קמונתו בקמץ ברול ומולם וגב פסול אבל אמר ולא הרוב בקמץ ~~בשקל~~
וכתח ~~השט~~ קמונתו איש כי כפי החסדים והאמת ~~האמת~~ עמרו ~~האמת~~ טהרילן
פסל צרותו ונתן לו עטור וכפסום והאמת רמו לבנים כי בזה יתקיימו כל הבטחות ~~השט~~
עם ילדות הבנים חסר וכן תרגם אבקלנט מפל חסרין ופסל עבון הכן כל אמר ואמת שר וקטון
בשקל פגמטוריא יעקב אמר צורך בזה כי פנה כל העץ לתכונת שקל מיר יחי מיר עטון
פסול אך רכר עבתיים וחסד והכפ אמ על פנים והשט שפסוק על והכפ וכן מירי תבקטנה
ויקח כל הפא בירו שלם כוון להפריט אינ מעבסו מאמר היה לו צאן עבד ~~מבחה~~ יתכן להיות
המש לתמארת ויהיה בשקל מצוה ועל כן העו האומרים ברבים סנחות המש בשוא כי הדין
בזיק המש אינ בכחה פגון סראות נס אין ראץ לומר פלסון רפוס כי לא ~~השט~~ כי היקור טס
כלל עגים סראות עטור לאחד אכר כי ירע תולדות הרחוק לתשמיש גמלים עשירולתם טלטה
ולא העביר בהם אפרים ונקבנתו אין ארס ספור תולדותם שהם כסררים בשט ~~השט~~ ועיריים
עטרה בשקל טרו החיילים אמר ~~השט~~ סכר פזיק כלה ~~השט~~ ערו ערו פסול עוררו
מלחמה ששעשת עורכו וזה תאומן מן ורמ לשאל הרחבת הרבר בין ערו ערו נקבות
כל מין ומין יפנטר השט ~~השט~~ ושאלך בשקל ואמך לעבדן ליעקב כמו לבני לויחך אתפל
החולבים לכחות שטים אעב סמלת כל לא תאמר לא באחר ולא בשטים כי אם בעלטה ולמעלה
כמועאפס אותן נתחלכה תנועתן כי היה ראוי פסול פגמטפס פי אמר יא כי חשב גאיט כן כי
פרי ירעו מחטבתו פולוי פי חסמה אבל אמר הנה הקדים מנחתו שמהיה כוכר ככטון גאל יראה
כינו כי יכפרהו ויהיה מרואי ככי המלך אז יהיה ככיו חמתו פסול ככי יני חלקם נאככרפ כמו
חמת מלך מלככי מות ואיש חכס יכפרנה ככיו עם אריה ככיו פסול רוכבים על טלטים ^{עיריים}
והוא לן בלילה שלם לן באהלון רן במחכס ~~השט~~ עטון ואת אחד עטור ולריו יאה כחותת ר
הקבה שלם האכיר רינה והאומר פי טפתה לכן לא האכירה ואחרו אפרו עכר כעס אחרת
אין צורך ויעבור הוא לפרו יבנק עם הער ~~השט~~ יאראה המעבור טב ויקחם ויעבירם
ועבור כל אשר לו ושט יראות כן שכה למתפלנס ויותר הוא לפרו ויאכך האלה מקום
חית פסול ותאלצתו וכן טרזק אמר שעלה חבק ביניהם ופבר ענודתין ~~השט~~ היה דבר יני
אל אכרס במחשה נירוע הרבר פי הסלחן יסור כטונט אין הרובה פל ~~השט~~ ירענ בהרעו
וכל מקום שמתאכא ראיות מלחך ברמות ארס הוא במראה הכבואה פי הכביא ~~השט~~ יתעבא רן
בכ הרמיק מלבר משה רבינו והכתוב סקצר העטון כמשעטו על מקום שנתפאר ואיש
מירי שהוא במחשה מן בגורה כאמר ירבר איש אל רשאו וענני הלב מתזיקוס הרבריס
כמשמעם ולא תרחה לי לעטון העליעה כי זה לאות ליעקב אחר הקיצו מתררמת הכבואה
ירע לה וכתו ובוייתו כתרשויט יש מן הפכמים טאמרו שנדאה לו פרי לחוק לבן פרי

כמו ונקחה זמן והיא נוסף ואלצה לעבור עלת ירע לך אחר סמטרתו רבים בעירי ימים
עלות ועלי לעולם פמו עלות ינהל ונקראו כן סכני עולתיו ורפנס יום אחר פמו סתרכים
על הדלת הכזרת הלכה ורחיקה ומתו על הצאן תלה עללתו בצאן לבדו אתנהלה התפעל חטר
כמו עלימו יתעלם טלג ויוז לקטי נוסף לרגל המלכאס ורגל כמטפנו וספסדיעיות
הצאן כלל הצאן בשם מלכאס ~~המלכאס~~ המלכאס גמבוא ופנס גם תסמין נקדו כן אם לא טלחית
במלכאס רעהו ואלף שן פעל ונעל במלכאס יף ~~למנו~~ למנו לטפנט ער אטר אבוא כמו
אלפה נא פוך טלחית ידו ~~המלכאס~~ לטופס למה זה תפסער בעפנוי מצאתי חן בעיניך
ואמו אפוא עתה תחת עבר וישב בינס הוא כמו ויכס רנר סבותה נק ~~המלכאס~~ כן עה
ספת קרב לטכס העקב קראו כן פי יע סבות קרוב למכרים טלס טבא בטלנס
ויון את עמי העיר חנה ככני העיר טלס נכנס מה ער טיקנה מקנס בעדי ויקן יט לטמונה כי
למי צורך טעה טעה עומד טס ומה הצורך ~~לקחת~~ ולמור בעפאר לבנות צובח קנה אנתו
סיר בני חמור כמו ויקח את כל ארצו מירו ונקראו הטרות בטס דלקה סהטרות בחלק ונבול
קטיטה כפטה טנאמר קטיטה אמת יאל אלה ישראל כמו יף כפי וכנהו אל סהטס טהוא יכול
טאלו סיר לבן דעטו וטראל בטס שנתחרט לו או יחסר למד השתמש דן אל
בת לקם ולא היתה בת יעקב אלס טהיה ראוי לעשותה האם ויענה פל טכופה באונס נקרא כן
בטס עבוי פן פגולה פן טכופה ואת כלגטו עט ורמת אטר ענה את אטת רעהו
וטרבן נכסו וספת זה הטקה נכסו פמו נחטוקילס ~~בספ~~ בפוקיס על לב הנערה חלב יסא
כטעם רצון יועים עבני לב חכמים בבית אכל כי טמא בעבלת זכות כמו טמא בומה
את מקנהו אל כמו ואת בות יף אבי הולך לרבר אהו טותחתנו פי נבלה עטה טפעל ריטה
בנות ופא כמו וטפט בצוק רלים וכן לא יעטה אפולו לבת פד הארץ והתחתט נקח סכס
חתיים ונתן לפס חתיים והאטו נפעל זכוח ההא ~~המלכאס~~ וצווי הנפעל הוסוט עליו
אל בעפנוי להרנט פא הפעל ~~המלכאס~~ כל פן הנפעל כי אס אהיה אהו נאסור וטנדא כפ בליה
אין ירצט ובאן טנים מהס ~~המלכאס~~ בטון הנפעל פואו ונלח אל יף עטנו ובנאו כל
הגויס מסביב ונקבנו מהו ~~המלכאס~~ וכן מהו יבחרנה כי הסהר קטן האטה נאסרו
סה הוא טאפנו ויעטו בט סגרב ופירנט פמרכה הוא לא נפעל לתת את אחותי כי חרבה
היא לט הערלה ~~המלכאס~~ יארתו יפעלו ~~המלכאס~~ יארתו יפעלו ~~המלכאס~~ יארתו יפעלו
טון הטוט ויל טחו הטרין ~~המלכאס~~ בטפ ~~המלכאס~~ טול הטל ~~המלכאס~~ יארתו יפעלו
מקנס האב עמרז וויטפו פא פמטכט ~~המלכאס~~ בטפ ~~המלכאס~~ ויהא נכבר ר
זכריו נאפנדט טלמים הסינתנו פס בלב ~~המלכאס~~ ופיתו כפון
סחיות למקומנו וקחו ממנה ויולמד למקומות אחים ~~המלכאס~~ טפ ארע וטמא תאמר
טמון טהסותרים מעטום הפורה באל ובהיות הפותרים רבים הסחורה ~~המלכאס~~ הטרין
מבת זרים כלומר רחפת מקנס כמו זור תגוב לך והאונס טהס ~~המלכאס~~ טקנייה
וקטנס וכל בהסרת הלך לבו הפ נארתה ההא נוסף בהונתס כואבים זרוע אכל

כל יופא פו היום השלישי והשביעי קשה בין במכה בין בחנלי המומע וזה רבר כל אונד
 נכסר פואקים בעל עומר אמו רינה לכו שהאכורה בת לקה וענר טהם עמבד
 בשבילה עלא נובל לומר טאה לא היה פתוב כפי סדר הכתובים אבל נאמר פו יעקב אהר
 טס זמן רב בי פבוזן בסכות ריגה בת טפס טקים וטמעון ולוי קטנים היו בני טכס עטו
 טנה הלם אחריפון מולו בנימין בטח במו אלהים ואלה טבת כעמדי בט יעקב במו
 לבטט את החללים חולם מטבע אל כסף וזהב ואת כל אשר בבית בניו ונולתם טעו
 הטעם מלרע לשון טביה עכטם איתי כמו עובר וטורף להבא טפי טעוקאמן לי כלטעו
 סבבותי ברפרי הנבאט סתי מספר בניו הכאונה יעטה טכס את אחותנו ויאמר
 יכת בי הוינת אנטי טכס חוב כרי לבסור הכאב יעקב ופגו מנכטס כסו טהרד טטה רביט
 את הסכרי ואס ברברו אין אמר יעקב אבובו בלי חסס מבר נתיחס וטעה וטאני להרד וטחמו
 לבדו קנף עלה העיר לו הטס ללכת טס לטלס ברדו ובית פליחסר בית
 הטמוט כמוד הנמלא בית יו בררוך וכל צורח וטע את אלהי הנכר אלהי כסף וטאפ ליו
 מעיר טכס והטהרו טהם מטמאים כנה אשר במנכס לא הכליל עצמו עם עמוני
 הוא רבן טעם טיוס חנוקד הסולס והאיר עליו אור הטכונה ומלת נכר טעם טעם וטע
 קרוב לקורטיון גס הרבר בטטונה יקרא נכרי טלבוט נכרי נכריה טעם טעם וטע
 טות והטהרו להורות לתיו התפעל העונה איתי ביום צרטי טאמר לוי טעם טעם
 תלך או בעבור טאמר ויירא יעקב אשר בא לניהם יא באנוי אלהי ברדו וטעם טעם
 טלח יהנה טעם וטעם טוס טוס ויעברטט אטא טעם טעם וטעם טעם וטעם טעם
 הם חמת הדנט להסרון חת הכפל רדלוח אל לכו טכ טכ כסו אטד הטעם טעם
 או ימו על הטלכוס עברטט וטעם רבורה יא נמלה לכו טעם טעם וטעם וטעם
 אטל טנאטק וטלחתי ולקחתי חטם וקטטה כוה אין גטסס זה הכסד טעם טעם לטקוס אט
 זבין וירא אלהים ויא כי טאו עקבונה כדיתה טעם אטו ואין חכמי והטעם טעם
 יא בעבור אטו ונראה אלויה האטטב לנחמו ויברכהו והטעם טעם טעם טעם טעם
 לו פרוץ והטס יכאיב ויחבט וטקל כפות חות בין טעם טעם
 וירא אלהים אל טאה הוא הנאכר לא אמר עוד טמן ישראל ופא לבאר ממה טקטטטט כרתי
 ירבה והטאר ויחמר לו טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם
 וילדת בן אמי אל טרי מטט זה המחמו אמרו רביש טאטו אטיתה יותר נכברה מן הרטעו
 וכבר ידעת אכטרות מאמר הנבואה נבא טעם טעם וירא אל אברהם וברברו הנבואה טעם
 רחיות הטס הטס ורפור הללך טעם טעם ורפור הטס ויעל רמלתי זה ויעב ו
 ביאר כי במקום אטו רבר אטו עתה חותו מקום אטו חציב בו מנכה טעם ויקח את האבן
 אטו טס מרא טותין וטעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם
 עלוה טמן כפרת יא מלטון כביר בטקל אטעט ואינו טעם בו אטו אטו הטקוד
 חסכיוס טהרין מעט ויא כי הכף לעמוט מלצרות מה לוי כיון קטאים טועור טל

רוחו ואתו טאמר בני צפעון האכיר בן ענה והוא רישון נאה לוב ספ... והוא אשת עטור
 ויוחסה אל אביו ואל אקנה... ולא היא יהודית פתח אמר ו סהל אל... וישנה נכה ו ו ואיה נוסף
 וברברי היומיוס בלא ו... הוא מלא הפה כמו תמלא ירץ לכל אויבך... והימים הוא כמו איסו
 זאת האיסוס... וספר הכתוב זה לה פליג בעבורתו כי כמו לשלול החבורים... הוא מלא הרפוב
 והרפוב והימים מין כררים כלומר מלא או החכמה... ויא מין עגבים... אלוט במה בת ענה
 לא אמר בתו ררך צחות... כמו והיה יחנקאל לפס למוכת... ואמר בני ענה בני בני
 ואלה המלכיס אכה מן אלוקים למלכיס הכף החורו... לפני מלך מלך הוה יחיד מלך חזר לך
 מלכות ארוס ויטס רור בארוס גרבים... ויא לפני מלך הוא מטה ניהו כי שויץ הלך... והאכירט
 אטת הרר כי בימים אצתה מלכות ארוס... או היתה מוחם גדול מאביה ומצדקה... נשלה עבטי
 וכויר עור אלופי אדנף מי טיט לו מקום... ויל כי הרמו הבתו כי חזרו מן המלכיס... והאכירט
 מלכיס לאלוקים אחר טגברה ד אצתה ופטיה מלכותם כי בן אסור לפני מלך הלך... והאכירט
 הכתו אכרון אלה כי יצוה לו ישראל בעבוד עטור אל מתגרו כס... והאכירט עטור... והאכירט
 לעטו נתן אית הר טעור... ואפר יחס מלכיס ופלוכי כי יצוה לו ישראל למחות... והאכירט
 שהוא בן פולנט כי לא יירט מעם בני העבירות... וכן פולנט יא ינו בקלל בני... והאכירט
 המלכיס טמלכו בארוס כי היו פברים והכניעו לפני עטור ולכן יצוה לו ישראל... והאכירט
 לתת עליו איט ככר... ונקתצה להוריע לבו פון גדולה טאכה בה עטור... והאכירט
 וישראל יכיר אהבתו אהבתו ו... ומלכות עטור מתמנה... והאכירט

נגמסו חסדי ה' על היוזבים

ועקב לית... דתקום טאח... והקרוק לא אכה והעטן כטור... והאכירט
 טגורו כטק... והקרוק לא אכה והעטן כטור... והאכירט
 כפונ את ועקב והימיה מן המכרט רועה מן גרועם... והקרוק לא אכה והעטן כטור... והאכירט
 למכותה אה בני בלחה טמו בני העבירות מטאטט לפני הטמחות טהו ויבא יוסף... והאכירט
 ויותר נטן טאבו היה אנהבו ואחיו מקנאים לך ויותכלנו אותו לבמיתו פאטר הכמו הלך וטמ
 טהו ויבא יוסף את דבתם... טאי אכיו ולא טאי אביהם... אלא מלמד טהו מביס הטמחות וטמ
 היה מכפרן כאלו טהו דבתם רעה... והכרט בין המטיט והפוציא... כי הטביא במה טהו אט
 המוציא הוא דבר טאיטבו... ולמוציא דרב הוא כסיל... ורבה בגרמת מלטון רופס טפתו טטס
 מן זקנים הוא כמו זקן ביתו... אעכ טהוה נער היה נחם בלרת זקן... כי אחיו פן נולד
 זקנים בלי היתור כמו נעורים... כתונת ספס כמו ועליו כמת ספס טהו כרמות מע
 נכסיו מלטון כס ירץ... והיתה הכתונת נכסיו טפל גרית ורית כורה כפני ענמה ויטס
 אותו בלב... ולא יפלו דברו לטלוס בקה טהמה והלב טחום... וטרוק נטמם כמר טטבתם

ואע"פ שאמר רבתי עמל לומר רבתי רבתי כי יהיה עבדו דברתי לי אז עליו והוא הפך
הכונה אבל זה מופך בדרך לו לטובו ויחזיקו כי ארץ הטוב נתתי ויאלמד פלשון נתחלית
שהחלום מכה הרמזי טעם אמתו שם התוכה ומוי טוודע הטובה יקצור החרטה פאלמים
מכנין הרוט יאלנדים כמו שיתאמר מן טבולת טבלים לבנה לבנים נטעסן חבור טבלי
בתוך הטרה רסל פי בטבול הרעב ירוו אחיו לו וקמה אלנסת יוסף שהיא החיתה אנתם טמן
הרעב וגם לבנה פי אחיו בטבע טעם הטבע זרעו וקצרו ולא נתר להם אלא אלנסת יוסף
אע"פ שלא נרע יקר נצפה נפשה ראט נפכה לבני ישראל ולבני מצרים לכן נתשתחווין
לאלנסתו המלך תמלך עליונו פרעונו אס מטול תמטול פנו על פרחט ונער פו
אניו לטון גאוכה פמו נער בן נס ממרחק ואמר פלחה גבחת רחל אן אסר פן לבטל פוט
אחיו לטשת גבחת ראיה לעצמם זאביו טמר בתרון החלום לבני פמו לא תטטור על חטאת
הלא חתך ייטיב פסכם ורעת שם החיובו תלן ותראה את טלומם ויאמר לו הכני ברוכך
וימחיתו איש מיתקנסת וקח פמון כי איש בעמטרויך רכאל הנה יעלה נס ציוני נסעו
לירי פה איתך שפוט אבל נסעו מזה כי טמעתו אומרים לבנה דומכה אבל באסת לר
ודעתו ונתבטל ענין ערמות כמו אטור נכלן לפס אנתו להפיתו רבוס פמותו וברע
אלים אגוד צרפני גס אנו ותכתה ותראהו את פילר הלטה אטור ר סהל יש הפרט פין הלטה
פ אמר לריוק ופין אהה כי יאמר לקרוב הטה אחיכם בעל החלנסות איש פמו בעלי חים
הבינות פנת גמות שהיחור בור פוס פה יהיו חלנסות בלא לו לא נכפד יתרא נכטו
אל טאכפודם נקו אל אבית כמו נעצם את אביו ונתו ונכטוען ונכ לטליט פתתו אין
פן שיהיה הכף בענין נהיו פנוט אן הטנא ירי דברט גר טמעתו הלא חתה פיהנה
את הכתוב טט ואינך דבוקי אהבד כדוטה פמרת הקוית פפולת וקטב סיסטו להקל
פמכטא בא בטוא פקלו טמעתו מקיבלה אדיה פמטרויטורא פכך נהבד פתתו
פריי יש בו מקנה פוי אן בלא פטמו אגתי פפפית פתתו טהוא רן מן פתתו פפפית
אין בו מלך ארחת חפית וטמעתליב פמו נארה לתבית אן מלטון ארה ופך נקרוי פתת
ירד פתתם טלא היתה פנתם לקנוק עברוס על פן קנו את יוסף ברפד פתעט נכאת
פפפית ולא חרובין רן הוא עירוב בטמים קרוב מן ויראם את בית נכאתו וצרו
טלא טפוי בתנועותיו טוא רב עטוי מספוס רבוס נקרא כלבט תריאקי פה מן טורק כפון
טמן הנטק מעק בלא טמון והוא אילן נקרא פן עמטרויטורא פקרויטורא פמון נטלרתו
ולוט בלטון ערב בלוט מה בצע מה תפלת מה בצע ברמי ופפית את רכטו פלבר אן
פי אחיו בטרתו הנה פלומר כלנו מטרט א ויטמעו אחיו ולא הרגוהו אכל פפפיתו נעפרו
הס טמר והנה ארחת ישמעאלים והכתו על פני כל אחיו נפל והוטמעתליב הררים
נקרין נקראן פן ופמו פי טמוי זהב להס פי ישמעאלים הס ויטטבו אחיו וכן ויתאבל
על בני ישראל ופן טטביטם בבקר וידאן למרבר תקועה מן הבור אכ אינו מאמר
מוכתבל בור עטרה טפחם כי הארס טלט חמות ויביתן פלונ דיעטו כרי פפוחה

אל דם חת וטליט פמטרוי
קח וכלא גר פמטרוי
הפול ופפיתו פמטרוי
הנה פמטרוי פמטרוי
אל אול טוודע פמטרוי
פמטרוי פמטרוי
פמטרוי פמטרוי
פמטרוי פמטרוי

ער נתון אותם בבית הספר וכל בית הספר הוא המטמר וקנה בפיתו של טר המפחים ויבוק
 אליהם כמו ויבוק הביתה והנה בא אליהם בפרק לשורת אותם לתת מים לידם לרחוק מביהם ונפני
 לשון רעה כלו ועם ינו אטא הלך לאלהים פתוחים ונתן בעת למו ~~למנו~~ ויבוק לאלהים ו
 לאנשים גדולים בני הנביאים כתרון המלומות אבל ספרו נא לי הקטון ובעת הלכה שרונים
 כמו ועתה עלו על צוארי ובכורחת כף הברזר והאמת כמו כחצות הלילה ומה של נבן ומנן
 גם להורות למו הטובות כמו חזכה סתם מרה ונכה מלשון ויבוק אטא פשוטו מלשון
 כי בעל קציר אטבלותיה אלק נוסף ואטאט לשון מניעה מבלו אחר ויבוק וסוף בעל
 המלומות וסוף המלומות וסוף טהיו ימים וכל המשיך שד סוף כרחה העין ~~בעת~~ פשוטו
 אטבלות או ער עם המטמה ג' ימים ומא יוש הולדת את כרעה ויבוק ברעם אטאט וסוף
 טהיו ביום שמחתו ויבוק על כסף ועל ~~לשון~~ כמו ועמר על כנו נבוי ~~לשון~~ בעת
 עלתה ובא והשכן בסוף וכתח פלו ואף הסיתר ~~לשון~~ על יבוק ~~לשון~~
 יו מצרים בטוב ופגול והוצאתו יצא לו שאתה הוצאתני ששנא על ידיו כי ~~לשון~~ הקורח
 וילכא כי על לא חסם בכני נמכרתו ואם פן חורים הוות ונס כל בלי עון אפיוני ~~לשון~~
 מלרע כמו וסוף הצפרועים אשר רבו בני ישראל סלי חנוי לחם לבן כמו מלכך קוד
 חורים שהיא זקן חכך יתערי וכן כעני יתרוי וככל העליון לשון הוא סלס מאכל כרעה ופליח
 המעני מסעיקים בחפז והרעם אין בו מנוח אית ~~לשון~~ אלק מיתך שהיא תובת פת טפסיה
 שני יטעים כפי אחר וקטיר ~~לשון~~ אף והנה הסלום ג' כעני ג' ימים מעל ~~לשון~~
 סוף טובות ראשו מעל ~~לשון~~ אטאט ~~לשון~~ לא נאמר ~~לשון~~ ביום השלושי מיום שפלוט
 הסריסים הולדת טס התופט ~~לשון~~ אף ג' ימים כעני והרעם חקנס הנח והתו פטו וזון
 טבת ואלתם ולא אפר יכה כירט ~~לשון~~ טאמר כל אפורה חפנין הנעילת ~~לשון~~ בכה ~~לשון~~
 הקל הוא בלב אף ויבוק בכל השמן ומטא ינו לא תופרע עור טעמו עלא יעלה ~~לשון~~
 כי לא יתן ולא אפר טלא חופירן פנה ~~לשון~~ כרעה אחר טפת ויבוק ~~לשון~~ טעמו ~~לשון~~
 היתב פונתו טלא ופרהו אלא בעבור כי טכחז געל חלום כרעה אפר אית ~~לשון~~ ~~לשון~~
 יוסף בונט פני לבן טאבו אטתים ימים דן חגז כי על ידיו זה וזא וכן ~~לשון~~ ~~לשון~~ ~~לשון~~

נשלמה פרשתו ושב יעקב ואלהי את שונאיו יקב

פרק לקח מסור שנתים לצאת סר המטקום מכית הפפר אנקא יאובת יוסף פסית וסוף
 ט עטא טנה בבית הספר טני הסריסים וטנה היה יוסף פון מקורם הפנס ויחז
 צאתם יבוק ימים אחר טתים כי הם בלי גרעם ונס ~~לשון~~ אטאט חלום טני פויט
 עומר על היאר פלטהו מיום כי באמן שהיאור ~~לשון~~ תיה ויבוק ~~לשון~~ ויבוק ~~לשון~~
 נקרא אור יאורו על פכורתי הקדך כי פבת המטר המאורות ופן נקראו נהרים מלשון ונחור

עמיה טרא הביטח אלת ונהרן וואר ונהר א' גללות שבע כדות בירטון ינעאנת פמו
עלתה נכה ינות מליה בסוף היור שהיוכי הוא בקראה ששם היה ינות היור בקלף היה סדום
טלנות כמו טעם טעם ופריאות כמו זכרון אולם בירטון טלנות פאחו הטעם מלפול
כמו מו טחו וזעז מין עטב ינעאנת בלי מים ויל טהוא מקום כלנו מים טעם בון אחיב
ינעאנת כחו זכונט מקורו גהנפך נקרא העלמך בן על טפ שרט העטב חלכריו טרילי
טרה כרמות אפוס ידעות מראה הכך ינות ונקות הפך בדואות ונהה הפרות פוכן לחונט לרונט
עב חלום העקבי טבלום רמו לקפיר ונעאנת אחריון פו לא יהיה הפסך בון שכי הרעב לטע' העטב
ויקן טרעה לטעם בחלום טלא וטעם עם הטע' בקנה אחר טהן טכיס רזונות וטרונות פלנז
טרוין כו רחמן טבלים הסרונות שפתוללות דותן טלמות כו רוח הקרוי פא בטך הפוס
והרבריי טעמות טרונים מתקטקאים הנה ונהה ותבלענה כו בטעי הרעב יאכל מותר טל
טני טעמות ידע' חלום לחבריל ציסו ופין נבואת חלום ויל טהאכור בטבלים ונהה חלום כו הפרו
נחמס אכלוללות את אלו איננו תימה אכל בטבלים לחבריל אלו את אלו הכלא וכלא ולכן אלו ונהה
חלום יולקן טעם לאומר בו טבחן לקעמ ונעב לא האמר בראטון נכ סהל על אמר טחלים הטע'
ימד בנקר ועלכן אמה ונהה חלום ונעטב רוחו כמו טעמותי ולא ארבר בעבור טכני וטחטב
נעם בפסד ויה טלטון חלום טעם והוא נעטב ופא פלעיל כמו וטעבר כר' ונכבופרנצ'ר
פלהאית טעם גס וטעבר חרשמו מלת ארמית והר חפסי הטבע וכן טעם לאומר טהיה
מלה מוידע' חלום חור מנס טלטון חוטם אגבו ועכינו קוקט עיכיל פללת פרוין ופוקר לעולם
חלום רדבר טכט דאות טר המטקים ביאין כותו כו לטע' חמת הטלן אפר את חמאי אבי
חבור חוים כו פו חא טרלוצי פריקטן לפי הטלן וטמא ינעוף חמתו חותי טעם טטת כמנה
חמת טרילי וית טל חזופים ויהיותי אבי וכני טעמה חמאים ויתן חותי פו טהרשות פורן ליתן
ידע' אחריון טעם אגבי כו זכוקט הדבר ויטלא זטלא וטעם חיון פן היה בלי חוספת ומרבעת
והטעמות ריך טעם הטליות לרפה טלן אגבת ויריזנות חרזיזים כמו חרוץ ירון לקלחים וינלה
חנה חרזיזים בטח חרזיזים ונותר אין כטעם טעם ויען יוסף אמה חנמי אפ טעם חלום
כול אבי לפתרו בלערי כלומר חכמה לו אינה טלי יק חלמים טעם חלום יענה ויחפוק את
טלום כרעה או טלטון והכסף יענה אתי ככל טהוא כטעם נרונע' ובלערי מלה סורכבת כמו
בלי חט הרקות מן ויקיקי פזותהוא תחת דקות ופריקט חרוקים וזעז כורע בלג לא אכלו
יש זלעזו אחר אכלט בקרומת כננסות טאין חכמופירוסן חמטר לכניו החלמים ענטה כמו
יוטב על כסאן ולא יורע חקבע לה טאמר ולא גורע כו באן אל קרבנה וטקל טכערעב
ועל הטעם בטקל לפלתי הכמות בכין נכעל וטלטון טכו ויטע' כעמים טרות וטבלים ויח
למרי טעמים כו נחלף כסיל טונה והוא יתר בטעם כו נכון ונמד הגבר מן חלמים אחריון
נראה אלץ חלום טעמים יקן חן חרט בנקור ידע' חמטב מלרע וכלעול פיה חעב טחמ
לכנו מלרע טרוין כנרי ובסגול' עבן ירא ויל וירונט פמן טעם בתבויזה מרובה ונהל את העב
די סטוקס ונכס טיעטה חכמה פתבואה הנטאית לכל תחמ' יעטה כרעה לו העטח

זיכר סקריס לקחת ממשלה להביא אל אמונות וצדקו מלשון וצדקו ולא ידע מי אופנים לשון
 קצוץ נולת בר עלטם שמבורר מן התבן תחת טוהיה בישות פריעה והיה הקסל שמור
 על יתו בו אטוי הארץ וכן ולא תכרת הארץ והטעם אמשיה וכן ומטכר פעץ נולת כי
 חסדן רכשול יסוד ברור הטעם תפסח בית הטן לרבוו לפרעה ולעפריו אטד רוח אלה
 בו אטו איש אטד רוח בני קולת רוח טעם ממשלות השמות ואם חלקו בעמין מנספס בכל עמין
 סמני טוהיה ארץ ויהי פן נפלו בכיתה פן פנבואה פן למשבת בין לרצון בין
 לרשת ויהי לרצון דמו הטחוק האמתי אמה מרה לטר על פיה ועל צנוץ יתאין כל
 עמי כי היה בטר לכל נוסף דמו קטת ורנאות טין טעם למסרון גן אן לטון דבור כמרון
 תלום נוסף לטת אמה אכר יטן מבעלי הככל ועטנו מן בטוקי הקיש ירעה והביק ר
 רכוס ענין ויהי טקריס כרום וטעם בלומו על מן זכוק וישתחוו פל עמי יק אטו לכו
 אהיה לרוח אשר הכסא טקרי אהיה יתם ואתה עומר סלר זה אהיה לטעם אהיה תחת רשדתי וטת
 אנה בעל עומר וסר נתינת הטעם קנת על הפעלה והחשדות שבזן טעם לטון רכוס ענין
 רצוף באה קרום טוקרימו ערמוי וירכב אורז בצדו פמון נאותו קלב בלרשבת כטקל ויהי
 המרכבה ארבעה פוסים ירוע מן ועגלה ותנא ממשלה בטר מלית כפף וסוס כחמטוי
 וסאה הסטנה אקר טעמו טעם ומנהג כל מלך פטירכב יק לכנין פוס טעמי כקצבות טעם ה
 כמרכבתו אן במרכבת טר סתם טעם לטון אמר טעם אקר אמר אמין ואפריע לכנין מלשון
 כל כרובים אשר לא שרעו לבעל ויהי טהוקק המורת הז כי פכר ברונא קרא פחול פו מכות
 המלך היז ויהי סלת מורכבת אב דמך ונתן טם התוכט הוא טאכרו וישוסיט לקב לפרעה
 קמי ברשת אהיה לטון ובלעדין לא יריב איה אה דון נחת רבלו לגור ברות ומקויס בעמין
 הז למות הן לטוטי הן לענוט נבפון ולמסורין צפית בענת טם בלעון מצותיה ויהי מנהג
 עכונות ואיננו נפון כמן אן יא טר לטנא אמון פו מוז אץ הכון והנפון כמן סלס המקריח מטות
 ככל אשר לטעם ויעבור ויבא טם יוסף ככל ארץ מצרים אן ויהי הפסוק הפא לכנין לביאח
 לו ומעץ הארץ כסנו ועשת אה התבואה ועטיוטן טעשתה הארץ המזיה ויתר מרדי סתק
 וטבויה ער טחוסוכה להס לקמוץ ולקסוף להבא ויהיה לקסדיס לקבאוס ויקפון מנספס אל
 יבא יוסף קבץ את כל אכל בגותר מן טכע שטיב ויהי אגון פפדיוס אכל טרה פל עיר טעם
 מן סביבטתן טלס היה טורה להביא מרחוק והנה הכמית לקבילה טהותיר להס מאוכל טעם
 טעם לאין מסכר נטמי יל טמנופת הטן מקום קודק והנא ספיעלי הלמד סלהטן הרנוט והטן
 בו מקום סמט וטעמו טעה והטית סמט אה כל עמלי ויהי טהנז ספעלי הככל בטקל חטמי
 ככל הארנות ממשלת פריעה לפו אל יוסף בו בטמי הוא למכור המלך תבואה ומה טיאמר
 לבס תעטו ויכתח יוסף אה כל הארצות אשר בהס הכר ויהי טכו למצרים לטכור אל
 יוסף מן יוסף ויהי טריקה עופרים וטכויס טהינ מרדיס סכר מצרים אן פלגן נכל הוד
 מצויס וכלת טכו נראה לי טהנא סככל בר טעמון קאת קתיל וטפרי פטכר ככל ויהי
 והפעל סמטו נגור לסמנט מכר וקטן וטעם לטפנר וקטין לקחת קאת סמה טיטקן

למה

תשובה בהתאמה להצו שבמין אחיו וקרא לתוציא כל קוץ הנדב לכינון פגמו מוטעג ל' ונהג
 עה הנמשל לאר' לנמשל לעשה טכניס וטק' ולא עמד איש כרי טלח לבויג לאחיו בי ספרותו
 כפי כחו דאח עמק' מי ויקראו להוללן באמתה הבית השם בסגול' ויטעמו ספרים בפני טעמ
 אבל באכריתו ל' סמנו' אר' דוח הקול טכניס' והקול נטמע בית כרעה ספרותם אנת' מצרית
 ג' אחיו ורעו בעת מפרס אותו כי למצרים' ומכרותו כי כן כחו לקרוץ מצרית' אבל ברותן עמ
 אל הטעמו כחו ולא עמבו אחיו לא פלסונו לטון פגמו' טכניס' אלת' פגמון אמי צוית' למקדו
 ג' יטעמו לבוי טאון פו טפל כי עמז עוטה רצון' לאב ארועה למורה ליועץ על ידי אפירת
 לו החלום' ורופה לו רופה לו לאב ולטון' וכלכלתי לטון כל שיעור הנדוך לך' וכן וכלכלתי
 במספס' מן מרוע הקעל' וכן וכן תירט' והיו מקום לא הטעל' כמטעמ' בעלי היר' נהג
 עיקרם רוצות טאמי המושל' או מטעמו לא טמעמס מאחדים טאמי יוסף ער טיהיה ספק
 חלכס' ועשה אחו פו הוצ לא היה באכריתו' ויטעק לכל אחיו פרו טלח יאמרן לי בעמקן לפי
 מצח מן בעיטו' ואחרי קרברו נסח רפרו טלח יקרו עזנס' וישאר לטקס' ויטעב כחו ויירט
 את כל קרצו' ויירט דרעך' והוטעב בעיטו סרעה נטבריו טהיה כן חוריס' פו טר הטטקיס
 אמו עבר עברי' מטעמו כמטעמו הנס' פו' תמסס' תאמי מטעמו תחות מענוניה' וכן לא אחיו
 אחו מהם טעמתי כירוטו טעמתי' אבל טעמתי טרב עמון אחו' בעיטם כחו נטלח
 בעירה בטוי לבהמה' חלב האר' פוטע' אר' צויתה לנסח אל אחיו' צאת עמנו לקחת פגמתי
 בכל אשר ימצאו בי כדבר המלך וצרתו' ועינכס' אל' יחוס כחו לא חסה עליו עין סכני
 חס על כליו אמר להם כן' פו טוב ברטותכס' הנך' חלופות מחולפות ונ' מנו' נחטט כאמר
 בתחלה' ולא כיו טלח כזאת הבנתה ל' טמסס' והולך עטרה הסורים' ויחטטאת עונה טל
 החלופות' והיה כפון להיות הכף המונה' נסו' לעטרה' ולקס' כמטעמו' נלען כל רבר הנקל
 עם הלחם' אל קרען' שמהיו מנביחים' אחר לחברו אמה קטעת ולא אמי' ויח' דין תכלה
 טלח ומצא להם דוגל ומבטול בדרך' שמהם הלכוס בעצלות ודיוקן כזה' ויכב' לפי פסח אלתה
 פוגת לך' פעטן יוצא לבס' וירא את העצלות' אחר לא על חנס' באז' ביר' ותחי דוח יעקב
 כי צלחה טלח אה נפואה' רב די לו כזה פו' יוסף מן ואמי' חנטט' לטעמתי' או ער כעס
 טעית' ויטעב זכחיס טלחיס' בי שטעב' בי יוסף בטלכוס' בעמון' חס על חרדיה יקרי' טבו
 והטכור יצחק כי תחתיו הוטעלה אר' טעמתי' דגל' הקדמה תחת הקרבת הפנים' ויחמדי ולא
 ויבוא כל כן ואכיסלך' אל תירא אולי היה ידך כן עבני ירעני' סררה טסי בתוכס' וכן
 ירה והטכסה' פו לבני גרול קרבי' וכן הכרה טכרבת' לטק' וקטענך לבני גרול' אמי' אחר
 המרחה פטט' טעמתי' לעצמו ולעצני' ופמו' ואר' לטעמתי' או יהיה העטן ליעקב עמון
 ואלך מורה טוקבר כרץ כעטן' ויא' ואמי' אעלך גס' עלה מלשון אל תעלכתי פחצי' ימי
 טלח יירא מסקרה הדרך יקיתה ליתתו סות' טעמו' ולמה אמר' וינסף' ויח' גרול' עיניך
 לטכוס' טהיו מצכות לדאנתו' כנותיו רינה לברה' וכן נטעמ' בטע' פוז' טיה לברה' פוז
 ופתיח' חוטוס' (בט איתן ערדיה' ויטקב כמטן עס' תוא' והטעמתי' בעצמו' יוסבר' חס מן

11
12

בעת לדתה למטה תיה בת קל שנה ונה חלוקתה מרוב
 ללון במצרים ימואל הוא נשואל ונהר הוא ארץ ונהר הוא ארץ
 הכנעניות כי חמריה מאשה אחת ונקראה מן שהיה מלך מצרים
 הוא צפון ואצלן הוא אשף ומהו בני בנימין עמורה והמבורים כפסגת כינעם הם בני
 יצאי חליון הם מג סמיות כי גם סדרי הימים החליף שפנת קצתם אבל נרא נעשה
 ויהי ותרדנו וצבר הם בני בנימין ויהי ויהי אל בנימין ובה נתפז בין בניו ופן בני בנימין ויהי
 נתחלפו שמות קצתם ויהי שכלם בני בנימין והולד כלע בניו וקראם בשם אחיו ויהי
 הנה ולא נמצאו כשנתם בי אולו מלתו קול לא הולדו והנה האביר הבתוב יחוספ להוריה
 שנה ידו ויהי קרו ורבו כל הנפץ הבאה למצרים טבעים עבדוסף וטבי בניו והנה טענה
 לזכר מאמר יוצאי יבנו ויהי זה מוסבם עב טלח יצא לארץ העולם לבוא בסנין ויותר נפו
 הדנה להוציא יעקב מקראבלל שיאמר בן סמה הפתו לומר מספר טלם בני ידועל טבעים
 ויהי לחוט מחסרון אחר להוריה להוריה לנסף וכן אמרה אהבם ביר אל ויאמר
 יוסף בעניו וכן ויהי שלמה את הבית ותמחר ותוכחהו ויהי אליו יא הוא יוסף ואמר
 עור כי צבה על בנימין והנכון הרצון עמבולה מוסבין אל יעקב כאשר אמר אחיו יקותי ארם
 קטר ואמר עור על מאמר יוצאי אביו מה שפטיבס הלחוב קורא הסלחה בעם טענה
 ואמרתי טלח יחיו לכס להיותם טרי עבא ויהיה לטענה ויהי מקור להוסף גם ספני
 גם ברובי המקומות גם תבן גם מספוק גם תסול גם טלחם כי תועבת מצרים ויהי
 נבא את תועבת מצרים כי חלונתם ורועה וסוקת קבת מאטי חכך בפוטביהאסף ו
 כמקום שהולך לעולם הושב את אביו טרי סקנה בחסר ופוס ונמל דמן ויכרך כמטענה
 אז כענין כי תלח איה לא תברטנו ויכרך הוסף כי גם שפנתו בירן כפי המנהג יעלססין
 זה האמר את פיתוס ואת יעלססם זהתנועות למחרת ותלה בטקל ותלה ללחון כמתלהלה
 לזנות ועיינות כדרך ותלח ונשכח מנהי הלטר בפעל ותלח מן כמתעמל ויהי בטקל ויוסוב
 כי חסם עבר כענין כי חס תם הכסף הכן היה ראוי סמו רעו ררו ומכני טלח לחטוק
 פתא טהיה גרונות באן פן וינהלם לטון מיהגפמן על מי סטוחות ונהלמי בטענה היה
 טנת ביקתו טל ועקב והיא טלוטיות לרעב ופן טנית לביאת עקב ורביעית לעבון ופתו
 ועור חטט טנים אשר אין נכחד מבנין הרעוה מלרוב שנתם יכסף והסוקנה לטענה
 לבר עמיטו וארמיתו וכן טית טאול ונחיה ולח נמנת לעיפוך והכליל יג ארמיתו פדי
 לומר קרה איותם זאת ארמיתו והער והארמה לא תטם בשקל אל תמר כבורי אן ויהי תטם
 סטעלי הכפני ואת הדין ויהי להם חוקה במקום שמוכר הא הגה כי חק היה לכהטם
 לקחת שוכרעה בין רעב ובין טבפ והוא היה שכלכלם וארבע הידות חחר לרע והטטי
 ולכלכלם והנ ולטטר כמטכר לעבריה ולטחיות איר ולקמל לטככס וללמו נוסף כלמו
 טלח לשכנה ארמת הפהטים שטטי הבעל עור הונם חזה רכד הסוכר ווטב ישרקל ובניו
 ככלל ויאחד נכעל נחמן בה טקנו אחונה

נגמרה פרשת ויגש "תהלת אלי פיגש"

שתי טיטיות רליות בקוק כסף לא כמח ולא סתום וסוף ויכא יעקב ויהוין ואלו עבתי
 מקון סוכרים לא ירענו טעם וקין חוק שואב נמת חלק זמקתם חלק וכן רכוד
 נחם טעם לחסר נלמלא ונעמל ללול לל כל חסר לל כי טעם הסוכר יכתבנו חלק להויתו
 סופארי ופעם יפתר הקצור ויקרבו יכו יטראל טיטקצב משונער לויסי הארס י תחת ידמי
 טיטתיו גם חסר מלכות והחסר להשלמתו מסוכרים והשלמת לקברו בקברו אבותיו וזו וטכמ
 אבל זשצב שלם אבותי וקין יהיה זה תמאמי סוכרים ותקברתי בקבורתם ברביר חסר יני מיני
 דמן הוריעני נח את רוכן בללתי ברביר וישאתו יטראל חלק כפני למלכות עקבל למלא
 רצון אביו על ראש המטה במקום נפיה יושב ומדוע זה כיו לל קס מן המטה והנה הרקט ר
 פכדי דלוי המטה כי מקום האויר מלמול מן הקרקראט וזו נתן שבת ללוי ית טעמנו והיא
 את חלק במעלה מן השבעל המטה מוטט על ראש המטה ויקק את פני לברפס ויבר גס
 ויאמר כסו וטעם חלק רלום ואלו ידוי נראה אלי לומר לי מני נתיך לך טכס פני הסמן ולקות
 הבנים חתן את ארץ כנען ונתי נתן אהתי לך ששם טמי בתיך במקום כל אג טעמי
 אטיב במקומך ולמטה מקום לוי ואשר תוליד אהתי יהיו נכללוס ביונות אחיהם ואלו ר
 בנחלתם שונמל את מסונן פי חסר לך יהיו הם והטעם פתיח השלמת פתקל חכמת נבא עבר תחל
 שתר ולא טעמו כי הולד יוסף טעם אחרים אלה הן הוצרך הכתוב להספידם ורכוס אמר כי
 על בני פטו אמת מרפרי וקין זה נתון כי זה ידוע ואת נתן טעם ריך פתגמלות טלח יאמר
 יוסף וקין לא קבר את רחל אמו בצותו מקום שהוא טראנה ליקברי ואמר ואיתו מקום טקברתי
 צותה גם הוא מקום נפטר הוא בית לפס וזו עליו היה לחטט חלק אכל חטט לל מלכות ברך
 ולא יכולתי וזה טעם שמה עליו דחל לא יוכל לראות הוטב מללי עונן והאפיר זה הוט
 יעקב מו אלה יאה עם התומט לל מללתי לא רבתי כיוחי לראות פניו פגולס ופנתה
 אלהים גם את ארעך ומללתי ללשון פלוליס וזו לא התבללתי לכנוד לראות פניו כי לא הייתי חוטב
 שאתה הי וכן ויעבור כינחם נכלל וינצח לל טמן שהוא טחבקס ולטעם ארץ טעם ידני אליהם
 לברפס לל חלק יוסף כפי לטעמו יעקב מטיח ריו אליהם לברפס ויקח איכנו והלא לקח פי
 קחם נח טרם טחבקס נח וילל יוסף אונב לפתקצב אהם והתומט פן יוסף טכבר יעקב אמר
 בתחת סאמרויו אכריו ולמטה טראנכן וטעמן ולא פון יוסף עתה לעשות פן יק לרעת אס
 הרבר על פי בואה ממת על ראש אכריו יר ימונו אעב טהפיואן יוסף בוד יסונו יעקב ר
 משפול ברך ביותו טל יוסף פי טעמה הולד ביר טמאלנ נהו פוטמטה קכפור את ידיו סונב
 אל יוסף ויא ידו יעקב הטכיל לעשות פמה אעב טמנטה הבכור וכי פטו פי טעמה נרה
 טמדינו בני ויברך את יוסף כרפנו ככלל בניו או המדכה לבטנו פאלו לרעך בוד וטעם שהוא ר
 עתו לברפס עם הטכטוס טחם אחיו וטעם פכתו ויא חלקים אסר ליוסף ולטעמים אסר
 חלקן בבור טחם קטמק והנמן האלהים אשר מלאנו טלה לעקל אונת סל רע יברך אר

העבדים ויקרא בהם שמי כי עמרת השבטים נקראו בן שלמה בית וערב הוא יהודה ופיסן
 וכל משפחות בית ישראל וכבש קדיש כל סקנים לכל משכנת אפרים מנשה ישראל ושש אפרים סג
 טמאל ומשפחת חמון ויחזק ואל כי הלמאן עם האלהים כעטין כי שמי בקרבו הונעה כלעבן יונע
 ישראל האזיכה וכן יו יונע ויקרא בהם שמי כל ימן ויקרא קהם שמי ושם אבותי כעטין לפני
 לעבורי לאבותם אפנתקו תמן עליהם כי לא נמצא טקדאן עמרת השבטים בשם אברהם וירעו
 נרשבים ישית תחת השית ויתפוך החזק יר יסין אבינו וגם הוא יקל כי יצא מסגו גרען ^{שלוקקיים}
 קצמי מכיר וגם סלוק לאפרים כי בא משכנו יהושע כלל הגוים הם השבטים מן יבין סגסב
 ליוסף אז ישוב לכל א נא וישם במקלה ובבכורה את אפרים לפני מנשה ואני השפלתתי לך
 חלך טפס על אחיך סלוקד שישיב אתכם אל ארץ אבותיכם וכן שפס בסגול בעבור טפס כי תשיתלן
 טכס סלו בסגול בארעה כי לא מן באר ואב ואולי תחלק ירעמו אפולה סן ויבוא אבימלך טכסה
 שוט הכרע ביניהם כי טפ שער וכן לקחתי עבר תחת עתור והטעם שיקחן בני ישראל והוא
 העקר גמכחו יקחו בטו והנה יתקצטור יחס והנה בבואך על למה בתחלה לא היתה מחשבתו
 כי אם על רחל וקח טקס ראובן והאחרים בני השכחות וכן אל אמר סלת וכן סמוכה על
 ויקרא לקחו ליוסף וטמנו דאיתי גם אני כמות הקדש שקצבנו השורק שטמנו לקברט פקברי אבותי
 אמן לך את טכס שיהיה גר הוא לך סקוס קבר אטו לקחתי מיר האסורו ואם לא אמר מיר החנו פיהם
 איד ויאכור זה סקוס זה ואל טמנו שר העיר והאסורו וטב הערץ הויס וקין דורך לאומד פי אחרי הדג
 טעמון ולו לאטו טכס בא האסורו ויטב טפ ואל טב וערב נלמס עמון והרגו את אטו יקרא
 מורה כי ברוח טבואה רבר להם באחרית הימים ממה טרומל לכל מאמר כל א וא מהשבטים
 והמפרא טאמר היסוד פעבור ימי השעבור טהדמטור גורעים אין טעב לרברו כי הנה נהיה
 באחרית הימים קצבו לשמוע ולקבל בנה שגיר אביכם לכם וכן בסכל הסענה פדי לתק ר
 הרבר ויאמן תמר סלת הקרואה כחי וראשית אטי סגל הלמאן כמד ראשית אונים באהל
 חס ויק כל פנו בארעד וגו והנה רמל לו טלא נהג כרפך האב שכן כי טנה היה פטחולריר
 ומציע לראובן הבכורה לך היתה אלמ טוטנד הען טעמנות פפנת לונמס כעשבר ובחללו יונעי
 אמנו נתנה בכורתן לפני יוסף מן ישראל ולא להתוחט לבכורה כי לא טמר לראובן דק היוחסם
 יתר טת לך היה ראוי יתקן השאת והטעלה אפנו אבל כמד וקוק הסוד לא יהיה לך יתרון
 ויוחסנות מכני טעלות במטבבי אפיר נסתלק יונעי מסטי אן סלטין אל מעלמי כחצי ימי ושאת טס
 התנכט והיה ראוי להיומו כמטקל חסדי אפס כטקל טטת וכן פמוא כדי לקנות הפרת האלה וכן
 הותר במתח וכן ותאכל ותטבע ותומר וכן אכור מלחמה אל תנסף סכטי טחיו הספס כברי
 ויא החולם סקוס טורך פעל טלא טכר טד טעלנו וכן אל איכטו כדד כטענס לא הבא סלטין
 הדרה כמדו אל יתן למוט דגלך ואל טמא להם טעענו לא יפללו לטחית לכש ורמט ונפון הוא
 היות השאת מורה על הפתווע פטרטו וישא אהין את יריג טחטמנה טחיקות וסעלה ועל יורה
 על המלפנות כטרטו ויתן ענו לסלמן ועל מקנד ענו סלו טטקן כר עב כבור ירי וסכטי סקוס
 דכיס איט אטו פברפתו ברוך אונס רכז לתקן הסקראודי ברין הפרכה ופירעון לא תותר לך אטמה

הוא הכסוף ונטמו פלות
 יטין

אמר לו האלוקים שלכם ואלו הטובות אשר עשה לכם ואלו הטובות אשר עשה לכם
מזר טובים פנה טובה בחיני הסלע עורה ברא כפת חלב כלעון וימור כרא ולעזרקה
נמצא גם לבשר וישעמו טורק ורבי יצחק בשמות כמו צדק צדקה אמר אברהם בעל המעון
היה נוסף וכן ה' אלהיכם שישלם לה האמור מורה על טעם הטובה וכן אברהם אבינו
לאמר בהמות ובהמות שם אמר יאכלו בין אם ידמסו בין אין לחוט בבשר החיוב כלעון ויטעם
והורה וישראל לבטח ששם תחת זכר ומיזב עמיית וכן כפס פתח לבושנו אינו צריך מים ופוחו
יה חסר כף והנפוק יחזיק כמו מסוה ויה יהואץ לפוט הידק כי הנה הסתיו עבר חסילי כפל כמו
סריר עבדות ורעשולגלמי הסלע עמים הלכך פן כחלת עיניך מלב טהרת הין כפלו פחל
עיון ומרוב טהרת הלפגמניו לבנות ידק ארו שחודיע בטעם הטובה והעאר תואר חסילי
ואמר ויהי ארומים עיון מין ועיון מילכ כלום מכל מלמדי הטעמתי ואינו טעם העטין וכן
האומר ולכן טעם מל על התבואה טפסה מהך היוק ללפן כי הכבדים המטובים בעובד מה
רמין העינים מתבוננים עוריע כבקעות כרמות הטעמתיים לטה מהענינין וכן צורך
ולכן טעם בתיא קמן לבני הקרק ונמצא בברי חלב מים סתמו במקר כי חלב תאר כמו לכן
לחוק מים סקוד טעמתיים עם הפסיות מטי הוה סלעון חוכה ופרו ועלה גבולס לילה וטב
ופיאר והוא ללפן אמרת וכיוצא טעמתיים מרובו לבבול ומים אינו מקיץ לעולה אבל יאגבוליס ועיו
למכת מים טעמתיים הולכות נאות בבל מים סחורה על כן אמר וירכחו על צדקן סוף גבולנו ער
צדקן ובר סתמו טעמתיים פלוק כמו חסילי אחרתו טהור סתמו קטון ודקיים וטעמן גבולן טהור
מן גברת מן טעמתיים טהור מלחמתם גבולן עם חור טעמן למות
יטעמו כחמור טעם בעל טעמתיים ועם טעמתיים וטעמתיים נובץ בין גבולי הטעמתיים והטעמתיים אעג
טעמתיים טהור הטעמתיים סלעון טעמתיים טהור טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
וידין טעמתיים כי טעמתיים לו הטעמתיים ואת גרמין כי טעמתיים טעמתיים וטעמתיים טעמתיים טעמתיים
ויהי גרמין טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
היה לו טעמתיים טעמתיים ון ויקי טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
סוף טעמתיים וטעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
טעמתיים טעמתיים וטעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
וטעמתיים טעמתיים ויקי טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
זאת ישראל אמר באותו לשון לישועתך כגד מן מן פאר המטובות אשר עשה לנו ויטעמו
החכב בראש אמר כגד הטעמתיים לישועתך קויתו ון ויקי טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
יהוא מתי הלפך גר גרור אם טעמתיים ויקי טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
כי יטעמו טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
ול באים בראש המלחמה וטעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
וכתו ויקי אריה טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים
יקי טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים טעמתיים

הואם טובתו ואכי ערי... ועד שאלל ליום קצו לעד... ובקר דמו לשוקל... ועל שמה לברום
 כל אלה שבתי לא קצו בני מי אין כל המאמרים לעבם רבנים עכסם דק להם ולבגדים דוד אחר דוד
 ושבתי ושרחל חבומן... ושבתי ושרחל חבומן... ושבתי ושרחל חבומן... ושבתי ושרחל חבומן...
 עמור וזכה מחלק שבעים עשרה להונתו חלק ילי... ולזה בחסרון ונסף עלבונותו... רש לבום הויסות...
 זה ועתה חסר רבו זה חסר לחובן... עלים מטכבו חבין... למעטון וללנו כלו חסם מכוונתיהם
 חוט חסר כבוכתו וקודת חמה... חן ירון... הר עזור ונורג... ויפרך חותם עתלי חילה טלחה...
 למטר ליוסף ובטחין... מוככל לטען... ויש שבע הכסוף ויחסר חליהם... חט נספח אל עמי וינו...
 חותי אל אבותי... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי... מי יוסף חזק הטלט
 ויחסוף רבליו כי בעת חיותו... מוככר יטב על המטה ורציו תלונות... קברו הקברים דרך קצרה...
 בשמים וסמים... מוככר יטב על המטה ורציו תלונות... קברו הקברים דרך קצרה...
 ולי החטמה... ויש שבע הכסוף ויחסר חליהם... חט נספח אל עמי וינו...
 שחת ויתכן שכל פתקו וטעו לקח פגדו... מוככר יטב על המטה ורציו תלונות... קברו הקברים דרך קצרה...
 הקריחה... ויחסר חליהם... חט נספח אל עמי וינו...
 ועל עמו גם חסם... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ועוד כי חסר... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ויחסר חליהם... חט נספח אל עמי וינו...
 ועל עמו גם חסם... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ועוד כי חסר... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ויחסר חליהם... חט נספח אל עמי וינו...
 ועל עמו גם חסם... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ועוד כי חסר... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ויחסר חליהם... חט נספח אל עמי וינו...
 ועל עמו גם חסם... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ועוד כי חסר... חזקתה פיה המאמר ליוסף לברו... ועכסיו לכלל האחים כזווי...
 ויחסר חליהם... חט נספח אל עמי וינו...

לכל השר... עטוי למלבים... והזכיר

משלמה פרשת ויחי יערב לאלי שיתו

ויהי קרבן ימי קדושתו ויאמר זשגא להם פתים מחובר עם נאמן כדער עגלה לעבריים פתים להיוולד
 עבדי פתים העבריים אצממן יודיענו לנו מתי תלרנה העבריות ואין יודין הולדת עם התאר
 כמי יודיענו עתה עתה אמת נאמין אלן קורס יודיענו נאפתן מספרנו עתה
 כי יודיענו ואלא כי הודיע הפתום שהיה עמדם יודיענו אל הכס ולא חטט
 גבולת גבולת אלן נלקח אשה לעשות בנים פאטרי אמרו רבאס גבולת עמו וילך ויקח את נמר
 בת רבלום ואעכ שהיא בסורקה הנבואה דבר כברי המנהג וילך ואצממן יודיענו אלן שאלן עמדם
 מקור לעיר פטרי הביכונה קצתם ותהי האשה נראה כי קרוב לילדת משה מצדדי הנאכה להטל
 הילדים האכרים יודיענו כי אהין גדול סמטה טלעט טעם כי טוב הוא אעכ שאלת טוב הוא
 שג גבולת האכר במין מיונה ותנה נאפר על הצורה אפילו על הבוגרים שפאטרי סבבי יודיענו
 טוב סממו לכן טעה האומר טעם ימלא טוב בגדולים הוא בטעמה ואם לא הוא סממן במראה און
 בתידי נאמר כי יוכבר אלו ראתה למטה אות כי כל הנשים אזהבות ולריוהן זשגא טעם ויכס
 יחיים חדי חרשים ונקראו כן בחינת הירח פאכינו דנטות הצרי לתכרות הקדושה נאפתן יודיענו
 יקרום לפטרה על פאכנותהו כל אלו הימים ותקאל הנביא הגריע רמט ילדות נשוי שאלת בארץ
 מצרים פאכנות וכן נחכמה לנו תבת הטעם סלעיל בעבור טעם נאפתן יודיענו
 בינות המעלה הנבואה היגעה נמא כלל כזה ותחמרה כלל מוכן וכן רבים נדחמה הית טעם סממן
 נאפתן יודיענו כדמות כפר ופגרת אותה כפר בסוף כלו קנה ופוק קלע ותחמרה יודיענו
 סממן יודיענו כי סממי טעמה כה הטעם הקדושו הנה טעם תמורתו כה טעם יתכן בין
 קתה ותדי טעם דמנות הצרי טעם סממן לבטן לפך הקדושו הנה נדעהו לרעה טעם תוכן וקתה
 תמורת הו לרעה זכבר כירטתיו ותוד בת טעמה פהיכל הסלך ואי אעכ טעם הו טעם
 וסממה לריוח כי יספר זה עתה בעבור הילאודיע טעמה ודחמה הטעם יתכן טעם טעם
 נאפתן יודיענו טעם הולבות טעם לא ידעו את טעמה על האודיען פת סלך הו טעם טעם
 טעם יודיענו ארץ לפת סלך אעכ את טעמה וטעם כי יודיענו טעמה אעכ טעם
 למרנהא טעמה אעכ לא יודיענו טעמה הו טעמה טעמה טעמה
 וטעם טעמה וטעם כי הודיענו טעם וטעם טעם טעמה טעמה טעמה
 ויפוק דודיענו הטעם והאמר בעבור טעמה כמנה פאפז חמרה סלעיל טעמה
 זה ויודיענו טעם טעם אל היגעה מתוך בית כרעה נאפתן יודיענו טעמה טעמה
 זה אעכ טעם טעם טעם ויטקנו נס זה טעמה טעמה טעמה טעמה
 לע פאכנות אלן לך נאפתן יודיענו טעם טעם טעמה טעמה טעמה טעמה
 אעכ לכן טעם וטעמה לכת והנה האומר כי יודיענו טעמה טעמה טעמה טעמה
 טעמה כמאכל נאפתן יודיענו טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה
 הילך ורבה לטעם טעם טעם טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה
 הוא בימים ויודיענו טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה
 כמאכל זה יודיענו טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה טעמה

פלשטין. וכבר לשון שלח היה יגיד לרפור לכדי מלכים פלשטין מעולה. כי השכל שנתנה והמוסר קטן
 והחידל על כל דבר שלשון. מן שם כה לארס כנגד אלם. וקח כנגד עולד וחידל. כי נמצא בקנה ארבים
 קח עיטור. פעמין לעוב ולטחור ולטמא. והוריתין פי ותקן לטובו באופן אזהרות טונות באשר יבטל
 ודבר זהות. או הסך לסוף שבה לנאמנים פי מנין מענה לשון. טלח נס בוד תאלח טראה סן הבא אחר
 פי הפנה באחיו. ויחד חרון אף טס משותף כי לא יאזת להיות כי אסר לעצבדל על. נכחו גם כי התאבק
 יא פללכם. חנה פעם הטם עליו כי הסיד מלכו כל אשר היה ירא ומסתפק. וטאה על חשב טיוסר פברות
 למזנו. ופאשר הטוב לו והוריתין אמר טלח נס בוד תאלח והטם מטיבו בדרך פעם טאטי עוטה זה קצר
 שתאמר כי אחרון אחיו רבר ידבר. ואמר הללו טהונם נולד תחלה סן טאה והיה מתחם לבית לנו.
 ויך בגדולה לו. וטאה כלכו כי טמחתו באמונה. וטמח פמל טיולה בכיהם. וטה טהבטחתיך אט
 טאה טבטוח לו וטה טעבטו אטי אודה אטבס. ורבר הוא בטפילך אל העם פטנו נביא מתנבא באמלעות
 השלח על כן אמר תהיה לו לאלהים. וטו מעלה גדולה למטה טיהיה פמקנס מלכך. אשר טעטה פנארת
 האומות לא נופר לנרן אות א. אס פן האומות טועטה פן טעמור קח את אשר
 ויאמר יי ופבר אמר פטנו מן אלה קצבת ונחטא. וכן רבים. ויל טאה המאמר אחר לא הוא טנראה לו כסכה
 והטוחו טמח השלח והאמנים המפקטים את נכטו. על החסור פטנו פי אס הפנס אסור טאינו אחר. וכן
 וליר ביתו. ולא ידענו בן פמה היה גרטנס אט. ויך החסור אחר טיהיה ואינו נכפן. פי אף יכלל טטאת חסור
 א את אטתו נאת פטנו גם מלונס והפנות אשר יתכנס פלילה. ויטכ ארצה מלרים טעבדו לטוב אל ארץ
 מצרים. ויקח מטה כאשר ענה. מטה האלפים הנא מטה מטה ונקרא סן פי בו יהיו האומות טיגטו
 הטם. ויכה טטה לקחת את אטתו נאת פטנו פרו טיטתו ישראל ויאמרו פי לבן בטוח ביי טיוטתם
 הטם מעברות מצרים כלס טבע וע. כל המלכותים סן סונכת ומקטא תאמר סונכטים וסונכטים
 וסן מולד ומוטב תאמר מונלרים מונכבים. והאות סימן לנביא מוגרת אומי אומך. ומנכרת
 טכוי התולדת והיה יחוקאל לבס למנכת. אשר טמתי בירך טעמור לעטנתם. וטה הכסונק רכך
 עם ויאמר יי אל מטה במדיו. ואחרי סן ויקח מטה את אטתו. כטי בכנרי כי אברהם ויחד
 טמוי והוא הכיר אלבותי קורס הכל נעפטני הכל. ואס מעטאי ירי הם נחטבים לכטי ישראל כפן
 כטנט. ויעברטי אותי ראוי לעבור לא לך. ותמאן ואס תמאן הנה אכטי הודג טמיות כן ו
 העבר קלה טעברות בן הארון. והנה התרה בו לביותו ככו בכנרו כנגד כטי בכנרו. וטה הוא
 טאמר עוד נבע אחר ובו קרס להתרותו. ויהו ברוך לא העיר למטה טטהיה ונא אלס ו
 כמלכו פרו טלס ימעבב מטה ער יתוכס הנטול. וטטה ענה אותם לעוב אל בית אצה כמנו טמתי
 אחר טלחיה. וראה בלבן פי להוציא עם רב מעברות ערוכה טטה ענ מלכות הטולה לכך טטה
 טעות הטם סיר פי רבר המלך נחוז. ולקח ככו פלס מוילה. ויכטי המיתו יא מנס אל מטה
 והגפון על אליטור. ויכטיהו יי והטעם מלכך יי ואנטרות מאמר הטליח טס הטולה נתכרסס
 כתורה במקומות רבים. ופטוי המיתו גם ויכטיהו ואס לא נקדס טוכו יאות לטוב הכטי. וטמתי
 ואת בתוך הגולה ואחר סן היה רבר יי. אשר לא טעברו אומי את נכוכרמאדר. ורפוס סן
 ואין לעבדן ואין לא מלך אותו מטה כי אס ככורה. פבר הרמזתי לך כי היה נחכו ללכת אבררה

אחרת אם שו' שיתר כח' העני' והחזיק רבני' חכמי' אומר ואין תוס' סכאוב על סכאובו ואין לו טעם
 כי שומר מצוה לא יב' דבר יע' ואף שירענו כי החול' היה התעוררות' ואין הסיתו לטון הסון כסון
 המית כבל' ע' כסון תרבות צור' ספנים חזקים' וטעות רבים אכרון התאזר כלי' השתע' כסון ו'
 ומאכלו פרייה' נת' כס' הבתוב מה שאמרה בכרתה ערלת בנה כשהגיעה הצור לכדלי'
 הנער כלומר לאבדו כס' את סוכי' וכליהם' אז אמרה כאשר רבה הרס מסוכו ועמד חתן רמ'ים
 אמה ל' ונסמך חתן לרמ'ים להכריש בינו ובין קנל חתן וקנל כלה' כי נאמר בלשון יחזקאל' חזון
 חמומתו' ויל' ויר' מסוכו החלי' כאשר סלה אומת' ועל השדות הראטון הניעה צורה ערלת
 בנה לדלי' משה ואמרה קנתי' בעלי' במילת הנער ויר' סן משה החלי' לקראת משה
 כי לבדו היה' כהר האלהים הוא חוב' ואת כל האומות הטלטה' את כל זקני' פני' הצוני' ויר' דבר
 אהרן כנסבר ודבר הוא לך אל הע' ויע' האומות משה' ויאמן העם בדמות האומות
 וישמענו קבלו באמת כי קר' וסכ' ינ' את בני' ישראל' ואומות לער' כי הניענו ימי' הקץ' ויקר'
 ויטחוננו לעם כי לא אית' אל ויב' ונאמר באז' משה ואל' וקני' ישראל' עמם פני' הצוני' ולא תכירם
 ויר' קצרה' ויחוננו כטקל' יסוכנו עלי' רב' וטעמו יקריבנו צמן חד טכאמר ונאמרה לוי' אלבינו' סוי' ינ'
 מי הוא אשר אטמע בקנלו זה הטעם לא הרעתינו ולא שבעתינו והם סטויב'ים זה הטעם טס אלהי' העברים
 נלכה כא' עתה נלך לקיים רצונו כי לא צפ' להסיר מאמרנו' סן יכע'נו פר' בטענו האנור' אן ו'
 כחוב האנויב' וכמרחיט'ים כי יארע גם סן לכרעה' ואין יכע'נו כנוי' למה משה ואהרן כי הם'
 לכרעה' וכנבר זקני' ישראל' אמ' לפ' לסבלותיכם' וסלת תכריענו כסון כרעהו אל תעבורו פני' פיוטון
 הברל' ומפוט' ויא' לסבלותיכם למטה ולא תק' סלומר לבן בעסקכם ואי' נכון' ויאמר פמכר'ט לכסון
 הראטון כי אמר למה תכריענו את העם והם רבים ואם יאחרו אכולו טעה תבטל סלזכה רבה'
 ויא' בעבור שאמרנו משה ואהרן סן יכע'נו השיב כרעה סן רבי' ואין חטט פר' ואמר ו סהל'
 אל סן רבי' דרך החול' פונים עתה ערים בעולם לבן ותטביתו אתם' הננ'ט'ים הם ורורים בעם טרי'
 סס'ים' ואת טונוריו' הם מהעבריים' וננ'ט'ים ורורים בטונט'ים' לא תאמיטון האלק' חת' ו' וסן
 ויאס' טאנל' לרוא' סכ' דור' פובט'ן חקעיל' ללבן סלטון הלבי'ס' כי רבי'ס בעלי'ס טגרי'ס
 סן השמות' כי השמות על טלטה חלקים' יש שמות טנגרי'ס סן הפעלים כסון משה ויטטכר טבול'
 וסמות אינם נגרי'ס סן הפעלים ולא כעל' מסמו' כסון אי' טור ועץ וער' ונולתו' והפעל העבר'
 סתעס כסון צדיק ורשע וטל' נלכה ונולתם' לסן תסכא צרוף משה חלק' כבי' הולאזו סכ'ט'נו ו'
 אס קל' ואס כפר' וקוטטו מבעלי' הככל' והוא נגאר סן קט' וטעמו יקב'נו קט' ואת סתבונת' וספכר'
 הלבי'ס טהינו פועלים ככל' יום לא ירע לטכ'ב אפיכת התבן' סלטון נט'ים תבן במרה' נסלת'
 סלמ' מוסכ' על ואת כסון ותקח האשה את טנ' השנטי'ס ותצ'כנו לרעה ו יהודה המדרקדק'
 וטקל' מות' סונת' מחנורת' כי נרטי'ס נחיס הם אין להם כוכב' עבנרה כסון א' רפתה ונח'ס' סונ'ק'ים
 טל' רצונו כרון לאמר נלכה טבחה' ויעטו כה' כהכוח' ואל' יטעו ויטבו בדברי' טקר' דברי'ס טל'
 יתקייסונו כסון ויטע ינ' אן לטון טעטונע טל' יתענגו בהבלי'ס' וסן נאטעה בתק' ויט'ט'
 העם מלכ' כרעה' כגרי'ע נכעל' מתפעל' כי טקמ' ויפ' כל אחד ואחד סחני'ט'ים' העם' כי

ויסוף בטקל ויקם ערות פגול יוצא קטל לבן ללך זה ימנע שנים עם פלגור עם תבן אז יהיה ללך היוצא
 שם עד לרבר הוא שיר למעלות פלגור התבן היוצא מהנא קט אצו לא ינחז הכונשים מלחבריה
 געב לעשות חקם פלו השליחן מעטוכם רבר הקצוב בכל יום ויום פלוג שבת בטבתו פאטר פהיונת
 התבן שאת כרעה ופלו בטקל חלוג נח כתי אל ויסג טוטרו כתי ישראל מהנגשים פי לא הפריון
 סלח פרו תפולני לגורית כרעה וגם פלוגבו תבן אין נתן לעבדך להשלים חקם ולכבדים אומדן
 הנגשים עמנו פלוג מהיותם רגלים לעשות והנה עבדך מוכים בחמס ומלת אומרים יא פי הוהאון
 להינת אסרת וחלקן פבר למלכות ופן וחטאת עמך ויתבן להינת מלשון ולא וחטוא שלח תהיה
 המלכה פראי ונפלא פיאנו חוטאים ומלת עם גפר ונקבה לך עמי פנח בחדריך עם אנ יצרתני
 וחטאת בטקל וקראת אתכם ועתה עמנו לפג לסבלנותים אל תאחרו אותם ברע עצמכם פלוג
 האותי הם מוכעים נאס יא הלך אומם וירענו הונעים אותם לאמר להם כרעה לא תגרענו סלבענו
 נכבים מטה נאהן סמתינום לראות מה יטוב לכם כרעה וסנהג העברי לקרנא אכילנו להולך בענין
 חכמו נכב יצאנו נכבים והנה שלטה אנטום נכבים ועל זה כאמר ויתיצב עמנו ויאמרו אליהם
 כמו טרברה טרה ישננו יא כתי ופינך הבאיתם את ריחננו פלוג ראה ריח כתי לתת אתם גרמתי
 זה לחפונתנו כמו מכת ארב ויטב מטה לא טב בפנה רק לבקט מות השם פלוג ויטב מטה אל
 ארני ארמי פאלה רלת הופל להבינו אם תרקק לסנה הרעומה ויל שטעם טאלה נמאא פאתי היורתי
 חוטב שיקל גלם מוח הוה אותם והרע שסקל והכר לך כנין הטעיל ואמר לרבר בטטר רמו גרע
 פי מה פסוק מטה אפל האותנת פבר ישראל והלך לא מלת נארר להצילו עתה תראה ער ענה
 היית אנסר לו שאלבן טלמתי ימים לא אבה עתה תראה שחכילו תרצו להתאחד יהאיק בכס הוא עצמו
 לבוציאם מארצו ויקם כרעה ללב ותחאק סדרים על העם וכככל

הרבר לחוק הענין תם

נשלמה פרשת ואלה שמות "שנה לרוקע ארמות"

וידבר

אלהים לא ידעתי טעם לרברי קצת חפונתו שאמרנו פי אם יבוא אחר ויאמר ער
 ויאמר יורה טהיה פלעמר אחר המאמר ויאק ורבר להכר אמי יא פי
 מאמר לרבר בטטר השיב לו אמי יא פלוגר זה טמי בפיונתו לי אחר פנ נהיה פל הווה ופן יבראן חרטו
 פטמי פגולרת וחלל לפטר וארא אל אברהם עלמות נבלית לרם כרי טאקיוס כריתי טברתי טעם
 פי לא על חנם הייתי נראה לרם ולא פא זה הפתוב לכחות טעמת האבות אפל לספר פי להם הינה
 תחלת זה הענין ועל ידיו תביה תכליתו לפן נבליתי להם בטאט שהנא פחות טעם אקית ענוות
 לך ואפפ פי טאט מהיה הנא והוה לא געלה לשאר נפיש בפיונט גולתי למטה רבינו פנה ולכן
 אינו כתוב פי אם טעם אחת טמורה טאקנו טס נגמר לעלה פי אם טאט טעמא עמית באל טרי
 טאמיק לטבים וטעם הפסוק נבטמי יא לא טרעתי להם יפפמו בית ביטויטים חכמה ואורך ימים
 וטעמו ובאורך והטעם לא טרעתי להם פלך אמונז כסוך לפיכך לכן אמרו והטעמן פי אלוהיה
 בית באל טאקן טקום טנים היה פתוב ואורע אל אברהם אן וטמי יא לא נראתי להם והנה שבת יא

במדינה אליו אתודע וימי נבליתי לטובת פשט שמונת הללנו אבל לא נודעתי להם כמדת נבוכד-
 נאנו פשטם הספוק והנפון הוא מה שהרמתי לך כי היה נדחה להם טעם ימי טעם נגמר בטאר
 טמות השם ית שמו אבל טטה הבתנו ידועה קשתות על פן אשר זה סמו לעולם והנה במעטה
 נראויות גאון אלמים ער כלות פלם אז נאמר ימי טעם הקים בעולם טמקיים ונקרא טר-
 נאברהם ושם טירטיון ובמתן טעם בנהו אלמים חיים טו שמועג ישראל קולנו ולא סתנו ופן פנהו
 ימי צבאות — ועלתהה תפארתה פל תנאמת השם נס למטה בו לא יעכב טכנס למטה
 הנראים פלהטניה עליהם להטקסם אע"כ כי צבאות חיים טעם יק נסמך אל הטעם ובימי עונות
 ים ונשא נהאות ופחוקתו גבה לבו ונשא ארץ בו חטאון ימי צבאות יתן פי גבהו בגות צען
 וברוב ספר יהאקאל נירמיה ימי אלמים ולא ידע צבאות למחלוקת ישראל וטמאם ופן בטאר הנבאים
 אבל בבית טמי פאטאר טבו אל הטעם נאמר פהם ימי צבאות על ידי חגי זכריה ומלאכי ואין כלי
 צבאות אלם אחר פי טמא טלח אמר ימי נאמר הכנויים טלנוים פשו רחום וחדן טמאם ונפ
 חגי טלעתי טמאמר ויטמע אלמים את נאקתם ואלכור הברית טכרתו לקבות הטלטה
 לפן אמוד חגי ימי גאה הטעם טאמרתי לך פה האמר לבני ישראל בטעם הערוף נהיקר טמו טעטרה
 אמות ומוספים כי בו פח מעולה וחזק התלוי בטעם ובעקף המכתב בטעם זה אנוציא אתכם מתחת
 פבלות סודים והצלתי טוטרקל מוכרחים פיר טרעה ונאמתי טתחו לבני חורים ויטרקל עם
 קודש טלטה לוי טעם תהיו עם ימי נאמר טרעה והייתי לכם לאלמים בקבלת התורה על
 הר סיני וירעלם אז טרענו הטעם הנרעם לכם והבאתי רמאאל כניהם לפך חוצץ בינתים וירעלם
 פי חגי ימי נאמתי פדרך הטכלים הימותי ירו אל ימי טה הרפור לא הוסכם פי אס פארם לפרו
 על כן רבו הכתוב במתכונת הארס פטורפר בלעדיו כי פן יפן מורטה עם מורט טמי טמות
 כמו מוקר ופוקרה ונקמץ לט מורטה לבי טמורט קמוץ וירבו מנאפן טאמר לכן אמור
 לבני ישראל מקוצרו רוח בעטן נאקור נכט הטעם בדרך פי הוספה עליהם מגול ויגע לא פי לרס
 האמונו לרבינו ולא רבו נכונה האומר כל לאמר טבתורה לומר לישראל חזק טטה פי הנא לאמר
 לטרעה פי כל לאמר הטעם לאמר לו והאות ויעטג פני חתאת אברהם לאמר לו ופן וירבר ימי
 אל טטה ואל אחר לאמר עליהם ועלמור פתופ פן המטורט ואין לטעון פן ואמר אליכם פעתהיא
 לאמר פי יתבן לאמר לכם וכן ויאמרו בני ישראל אל טטה ואל אמרן לאמר להם הן נועטנו עפרנו
 פי לא יתבן לאמר לחורים פוא רבו נראה טלח היה אחר טמאם על פן אמר
 ואין טמאם עלי פקע כי אחר יהיה לו לכה לפך הוספה וירבר ימי אל טטה ואל אמרן נט הטמאם
 טענה לטפדילים בין וירבר ובין נאמר ויצום אל בני ישראל טלח וטרעטנו לכביאי ימי ואל ד
 טקת לטלחם ולא תמחה איר לא היה אחר עם טטה טכון פתוב נמאם באתי אל טרעה זהוה לפרו
 טקת אמר טהוא היה טקו הטלחות ופאטאר פא אל פק ישראל להגיד להם את דבר ימי ולא
 טמאם אליו השיב טאובה לאלמים הן פני ישראל לא טמאם עלי קל וחמר טרעה טהוא מלך כלרים
 מלך ארס ואף טמי טרל טפתיס טטה כחיותות ברולה לבני ללך והטרים ויא ויצום אל בני
 ישראל סותהלוס ויסבירו להם פנים ואין צורך לאמר טטה אומם לתקן עמי טעים לצורך הטטק

ומה שבידענו הוא הנכון שבוה להם. פקדונה הנקרא לפי אמונת לבנו ישראל
 אלה ראשי פרו לוחם שני הטלוחים ענה לגודל מעלתם. ונקראים מראובן ועד בוא ללנו טלא זכרה
 מהראשון גם מהשני במעלת הנפשות. ובמעלת הסמנה גם שאר שבטי ישראל. בית אבותם מוסר
 אל בני ישראל. נאמר פקדו עמם נולדו תחלה. ונאמר שני היו לנו ושנות קהת מוטו דרך פני
 ומעלה. גם נזכר לרעה מן מספר ימי חייהם. וזלם יעלה במוטו מוטב ישראל בארץ מצרים—כמו
 נאמר ומוטב בני ישראל וכו'. כי אם נפלויל שנות קהת שהיה מיוצרי מצרים עם שנות
 עמרים גם שנות משה עדר עמרו לקח קרעיהו אגו עלמה השבונם כי אם טע שנה אם פולא יהיה
 השמן טלם כי אם מיום זאת אברהם ששנה פקדים. ומוטו טלא אחרו ישראל רוב אמן כי אם
 במצרים קרא הכל ישובת מצרים. אלה ששנות הללו. טלא היו יותר מנאקמה בנים לגרעון קהת
 ומירי. והטביר יוכבר גם זה מלבדור הטלוחים. והפתו מלכיר יחס הנכבר ושם אמן עלובה בדת
 טלחי. והטביר קרא פרי טולפיר בניו שהיו מטורדים בבית יזו. ושם והטפיר אטת אהרן פי לפנ בניו
 על הפהונה. ויחסה על אביה ואחיה פי נחמאן היה נשיא. ולא הטביר אטת משה והשפלה ירנעה
 והטביר פי לקח אלעזר משהות כוטיאל בעבור פער טיכסם והנא לברו לא פיו וללמו. ולא הטביר
 לאיתמר טלא הנולד עדיין. הוא אהרן ומשה לפי ילדותם הטבירים מן על זה מספר הכתוב. לפי
 בחתימת הכרטה הקרים משה פמעלה פי אמר הם הטבירים אל כרעה. אשר אמרו יזו בוא יצום
 אל בני ישראל. ויהי ביוםבבר יזו מופכ אל אשר אמר יזו להם הוציאך מפי טכסך בענינו והתחיל.
 לעבין אחר ועוד טב לעבנה. פגון כרטה ואלה שפלות. והרבה כרטינות נפלטו טלא לכודך כי אם
 לרפר הלה. הנא פבצת פמעלותך פאמרה טבס אחת ונטתנית טלא לעודך. וזי יפת אל אמרה
 המאמר היה פמצרים אכל וקרא אל אברהם ער ומכור את בדיתי נאמר לנו בסנה כי כתוב ויטב ר
 משה ואין צורך. ויאמר נתגין טמתין במעלת פלמך לטרעה. ואהרן יהיה שליח
 מאתך ואין שמה אימר ואין ישמע אל טרעה. אמה תרבר אל אחת פל אשר אנוך ואם לא ישמע
 אין זה טלא ממשום קטיון לבו. ומחנה פי שופנה לא ילך משה לברו אל כרעה טלא עם אהרן. ואם
 איננו נמלא מן פכל רבנר כרעה. אמרו זי יפת אל פי קטיון לב טפיר קורס בות השנה ופובר לב אחרי
 בואה וחלקת הלל פבס מן זכסס מן. וכבר ישעת פי כל חפמי הלל פטאקורים הפחורה
 אל הארס פמעטיון בטום וחלוננו. פי לארס כח טפלי לרעה הטוב והרע. פי חסר השם הביע
 אפילו פחי האלם פי טפ לו פח יסודי לחיות משנה. ואלו היו מעטוי הארס אינס טללים עליון לא
 היה עמול טוב ולא עמול רע ואין מונה ולא אהרה. ואם אקב מוצא בכתובים פטאוחו הארס
 דרך יאר שהטם פסוייעז וכן להכך. פנאכר עם פבר תמרר ועם פקט תבתל. וכן ואם
 אקטב את לבו פי טאם אנהב הנמון ופולא עולרה. וטאונא העול יהיה פמולב אומר ואינו מוטו
 פו. ויתלו הנבואים העטן לוי. והטפיר כי יכותה ורשי רפר. וכן אפי יזו פבנית. לנפלא שם
 גלוליו. וכן יודנו בדרך יפחד. חלילה לאל מדטע פי יעזא השם מטפטי. אלא בעבור שפניה
 הרטע לפלאת תאמו נתיחס בעגלתו אל השם. וקטטה מכל הוא פי אחרי טהקל ית טמון יודע
 פי פוטע לא יאבה פדבר השם ללפת פדריט ינאר אור יזכנו במה טלא יעננה ושפנה תלפון

תהיה לך פלמטח לכתוב בני שערים ועבולים פבר הקדש על שהארס יכול פסגה החטבים פלגמר
הטוב והרעשי זה ירצה יפחד כסופן לאה נתיך לכעך וידעתו פי לא יעשה זוויו לא יעפבתו
לצללת פי אין חזוני סבת עפונן פלעטות הרבר אלא אורכא הרוב לו ועטה עסנו חסר אין דסין
בינינו ואם נתעבב מאלע עפונג זאלו תסובב חטאתו והחבץ למלאך אתידו ירוש פסכר
נעישות ויסלח בטנו סטרני טפל ושורכרי תועה האוסר פי כפולר הארס מהפוסב ד
הנפוח לא יהיה הארס צדיק ורמע זה הרבר סכטל דברי התורה לעברו ולית דין ולית דין וספ
ענין ועשיות מעקה ואשר ארש חטה ופלות עשה ולא חטאה ופלה טענ פי קטב המטפלת
למעלה מהסוללות ורע זה ופסמר טלסת טיש עתים מצד השמים לחנות אן להכסיר לשופג
מבר אין פונתו ברברים הרצוניים לך ברברים הטבעיים פנראה סכטטי דבריו ואין להארין
פיה ונטוב לאשר היינו ונתתי את ידי פמו חמה יד יני הניה כו כל מכה ביר נעשיות
את פפונתי את עמלי בני ישראל חוסכת פיאור גם קראן הללאכיוס ופוסב השמים נבא
ובל קוס טיאפג יני עבנות גם ישראל פכלל הללאכיוס וכופי השמים בטכטיוס ויסודיס
שאטלת לארץ מרדים ופפונתה מה טנאמר לפס אתה תרבר את כל אשר אצק וסטה
קטבים ירענן מטה כו בטנה טבא פטה לכני כרעה פאותה טנה פני ישראל סט
ורטה פול זה לכפואה שאין היא טאה יק על גוף טפרו חוב האונותו פיל יתנבא נביא אלס ברין
הטק לא יהיה נביא מבעלי התועבות ומעמלי הארץ הכתקים ופעלי מרות מוננות נחפיקטי
להשלים יק המעולה בהנהגה הראויה ועמטך ביראת טמים פי אלהינו ית אפרו לא יפחד
את הלא צדיק לבוב ולא נמצא שנתנבא קטון יחוס פי ספ טמנאל וכפר ירעת ביר מי
והגוב טרם אדרך פפטן יר עתיו הכלאת המנהג יר וערה נאמר
באמר כו נער אפני בלטון העברי הגרול בטכיוס יקרא נער ודחבעס נער נרר וסטרין
יהושע בן נון נער שוא אה בן סג טנה אל מטה נאל אהרן איש איש
פני מעלתו והו לתמן כו ירע הטס כו עתה יבקש פונכת ואין זה סן האותות עטה
לשאל כו טס לנחט ולכני כרעה רג ויתכן כו גם עתה נהיה נחט וקראן הפתובתמן
כו לזיתן טס לרג ולנחט כפאמר על לזיתן נחט כריח ועל לזיתן נחט עקלתון והרג
את התמן אשר ביש ואמר ויבוא מטה ואהרן כסו וקבל היהודים וישלך הכתוב אה
ירך קצה ולא הודיע כו בקט כרעה אמת בטנה הוא מטה מטה ונאמר כן טהיה ביר
והפוב סער אשר תעטה פני את האמות לחכמים אפמי הטבע ולמכטכיוס טטעס
הגולדת בנראה על ידו תחילה על סר הקסס פלהטיהס היא תפורת אלה סלטון לאט
את פניו וול סגורת לטאחרב ענין בריקות לנער הרואים ופלע סטה אחר טטעס
מטה גם בתוך נס ויתק לב כרעה כו חטב טנה הנס סתוך פמות מטה ואהרן
כפר כסו כו אין יתק כו לא קמץ וכל פונצא כס כדיו ולתי א יח סגבולס אן להס
כפול סין סכין הרגוש ועין סכטל גרונ לכן נפל הרעש כסו באר את התורה וכן
קרב ספ עין ספול ריש וברך ולא אטיבנה ויש טלא נטתנו נחס יני דתך נאין

יא' ניסו מקדשו בהן בבית ^{בנינו} ישיבה ונולתם ^{ורעבו} תרגם תמורת הנח ^{פי הקל פון}
 הפה והעין לעולם נח ^{פי ללך} האדם לבטא שתי אומות בלתי נח בוטרים ^{והנח} פקל אונט
 יסורי לפי ^{המבוא} לכרפו ^{האמן} ועל הנח ^{אבל} הצבר ^{ככל} תמסויטיו ^{לא} יכול הרגש
^{הנח} הנח ^{ואם} פאך קשתם ^{מבטן} הרגש ^{דמים} פגון ^{החל} כי ^{ובטל} מבונטל ^{במים} הללן
 פי ^{למנו} פקטן ^{נכטוי} נולתם ^{לא} ישבת ^{הרג} מוכי ^{הלמעט} אך ^{בצירופם} ימצא ^{הנה} ונח
^{הנח} דרך ^{הנח} נולת ^{נראות} פמה ^{מעלות} עלה ^{היאור} וגם ^{עוב} לעינים ^{ראיות} המים ^{נהמטה} אשר
 נהפך ^{לנחש} שפן ^{תחלת} חסותות ^{יו' אלהי} העברים ^{מעלה} גדולה ^{לישראל} כמון ^{שאמר} אלהי ^{הטובים}
 ואלהי ^{הארץ} להראות ^{שאין} הטובות ^{עלומה} בטפלים ^{פי אס} צישראל ^{עמדו} מעט ^{למון} יחיד ^{וכעט}
 למון ^{דמים} עד ^{למעט} עד ^{פמה} באית ^{המכה} תרע ^{פי אנו} יו' אלהי ^{העברים} הנה ^{אנו} טלוח
 סכה ^{במטה} אשר ^{פירי} על ^{כי} גולתו ^{והמים} יתכנן ^{לרם} בנחור ^{היאור} כלם ^{רפוי} היור ^{ובאט} עברות
 פתור ^{וענינו} למון ^{סדחון} שאין ^{אנו} מלכ ^{מלכ} נכן ^{ועלה} פאטו ^{נלמן} בטקל ^{נכבנו} החרבות ^{למון} עיימות
 הנסה ^{רבו} אלך ^{תלמה} יאוריהם ^{למון} דמים ^{על} טפ ^{שינח} מכה ^{ומכה} אן ^{כמו} והיה ^{סחכך} קדנש ^{על}
 יאוריהם ^{הפך} את ^{צאנם} ואת ^{פוקם} פי ^{היו} למינים ^{דמים} ועל ^{כי} טעמא ^{אלך} עלך ^{היה} נכון ^{למטמט}
 על ^{אלי} ולא ^{על} אל ^{הפוק} והיה ^{הטוב} לאדם ^{ועל} פל ^{הה} הכפוק ^{כלל} וכר ^{על}
 ועבן ^{מקוה} קבוץ ^{מים} והיה ^{רם} פמו ^{על} מים ^{עברו} על ^{מטמנ} המים ^{הארונים} ובעים ^{ובאבנים}
 טחין ^{על} הכלים ^{והנה} המים ^{טחין} דמים ^{ושהיו} עומדים ^{כלם} נהפכו ^{לרם} ויעטו ^{כן} אהרן ^{הכה} המים ^{במטה}
 מטה ^{ענה} בלטיהם ^{פסון} צברו ^{על} רגז ^{כלט} ^{על} הארס ^{פתחבולותיהם} ונבטן ^{הוא} להיות ^{קמנות}
 למד ^{בלטיהם} מורה ^{לחפיון} האלת ^{ולא} שאת ^{לכנו} כי ^{נס} סגרה ^{לא} פקח ^{המרון} כי ^{כל} המים ^{המרים} והמטה ^{ואשר}
 ובאבנים ^{נהיו} רם ^{לכן} חפרו ^{למטמט} מים ^{לחפירם} פרם ^{ולטמות} פי ^{כל} המים ^{המרים} אהרן ^{והמטה}
 פם ^{במטה} מורה ^{כי} לטמות ^{חפרו} נם ^{מרטמט} פי ^{מהם} עטו ^{לרם} והקדים ^{ויעטו} פן ^{והמרון} להזות ^{פולט}
 כועה ^{עטו} תחבולה ^{ונתארמו} מים ^{עומדים} פי ^{הקלח} הגדול ^{במים} והמלבים ^{ומתחרטים} ככל ^{על} מים
 אחרים ^{עד} מלאת ^{מלאת} ימים ^{ונכון} הוא ^{להיות} המים ^{פיר} העברי ^{ואם} לא ^{הנכר} פי ^{אין} צורך
 פזה ^{כי} האכות ^{פער} פי ^{ענה} ועבדו ^{והמכיר} בערוב ^{ופדבר} ובברו ^{שהפייט} מטפ ^{בין} המלרים ^{וכן} וטאל
 טלח ^{יחשוב} ארם ^{פי} לא ^{כמד} הטפ ^{פוקנה} ישראל ^{מטופ} שהוא ^{חי} אלם ^{לא} ישביח ^{בו} וכן ^{השוב} שט
 ישראל ^{היו} מעורבים ^{עם} בתי ^{המלרים} טמאר ^{ושאלה} ענה ^{מטפנתה} ויטלח ^{למן} טבעת ^{ימים}
 נטאלן ^{ויכלח} הנטפ ^{ואם} מלון ^{תחר} במקום ^{מעל} צמון ^{ומחר} מאר ^{ענה} פמו ^{ענה} ורכח ^{בצכרדע}
 כלם ^{דפוי} הצרי ^{נולתי} ותעל ^{מצכרדע} טכרדט ^{הפרי} זא ^{שהוא} פרי ^{הה} והוא ^{המטפח} טמטי
 לחיו ^{העלמן} הכך ^{כל} מין ^{החי} הטפל ^{והוא} חוטף ^{את} פני ^{הארס} והיות ^{העברים} על ^{שבת} היאר ^{והעמן}
 הם ^{הירנעם} עברות ^{ושלמים} ועל ^{שיעלן} מן ^{היסורים} ומתהרים ^{או} טעמ ^{ופתלקן} מוקדומם
 ויכחו ^{בבית} ובחרו ^{מטכבן} שהוא ^{פכון} פאר ^{ובפה} שלם ^{פראני} והוסיק ^{עמד} לומר ^{ובפה} כי ^{לא}
 על ^{הפוק} אבר ^{אבל} נם ^{על} מית ^{המים} אפ ^{ובא} נחור ^{עם} טמי ^{מטקלי} טמות ^{פי} חרו
 אינו ^{פירמה} במלכות ^{פמו} ארץ ^{ונכן} וכפך ^{וכן} רלחן ^{המקד} מוטו ^{רלת} והרונה ^{לכח}
 ויא ^{מטמות} פמו ^{אבל} במטבות ^{ישתנו} פטל ^{כן} ובעט ^{כן} (והאומר ^{כי} הם ^{המטה})

ע. שם המין. דרך גבר בבלמה. ויש מהין על מ. שלוש הנזכרים.
במקרא בלשון רבים. ויהי לי שור ותאור. הצפרדע. רבים שמות נהנים.
ממים אחדים לעלוי. זל לא לשרוף. לכן כאשר דמה פועה כן מה לשכ יעבימים.
ע. העתכו ליו. ו. שר השם המיוחד שפחש. וימאר משה התפאר על. ולא
לחכמותי מטי מים. גלים לגרוע הרע תוך ומהם. דק חוספים. וזה הדבר
טפשות גדולה לפי. ולחכמו. ועוד כאשר שמוע משה. התפאר. חשב
פרעה בלבן אולי כי. ויסורו הצפרדעים ממליהם לכן מה לחחר. כי חכמות
האדם להסיר ברע מלגן מיד. עקט לב מחשב תרפכות. ויהי משה מה לפרעה
למה אשר ואתפלל בעבורך שיוסרו הצפרדעים. ומה פרעה היוס. ומשה מה
כן משה. ומה רע משלחהעם. וימאר לחחר. ואינו מטעם הפסוק. וסרו.
חלדע. כמו כפירים רשו. ושמו להם ראש אחד. ועומתם חרב. דק בימור
השארנה. מט היו בתחלה. ויצעק משה. שהוא לבדו מה התפאר על. על לב
כמו על דברת מלכי צדק. כדבר משה. כפי. להצדיק עביון כי דגב אהים
בפיהו אחת. וכן הסדות. וכן וצפרדע ומשחיתם. חחרים חחרים. כמו חחר
מים רבים. לשקבון. הכוחה. כמו ורוח משימו. והכבד שם דמגע. כמו
ואון ותרפים הפצב. כמו דבר יו. לסלחם. ויעשוך. למה משה לחחר
מחרן נטה ידו במעפון. ומה וקך. כי על מכת צפרדעים כח שעה ידו לבד
במטה בגל להכות. ומה הכנס. על פי שמתו כעם הנבון לזה היחיד כן.
ומעט שלא ידמה עם כן שהוא לשרות כוסיק עליו מים. והוא טסק כמוס אמנם
וחם. ויהי המס תחת המ. כלום היחיד מן כעם כנה. ויעשוך. ויהי דעפר
ולא יכולו. כמו יכלו לחחרים. ובא יכלו. מן יכלת. ולא יכל יוסף. חזק
פעל. וכוסיק לזה ומה הכנס. כי היא היתה ^{אשר} היתה מיד מחרן שהחרטומים
לא יכלו. וחלת במדס. וממה כיגס בחרטומים היו כעם. מצבע אהים. ~~וא~~
~~שלוש~~ מצבע אהים ששויה. כאלו בידיו עשה זה. וכן כתובים במצבע
אהים. ועל שלוש חכות למה התרה בו והם כעם שחין חשך. כי לא בא מאלו
השחמה לפרעה לא ביבול ולא במקנה ולא בצב אדם. ויחזק לב פרעה.

~~מחמת~~

מקן הנבחרת ענין מה שחייב נאמן וכן השגות כד

נאמן כי זה לבדו מתערב חבר וערוב כל אמן חיב והפליית הפעולת הה ג' ד
 הפרש הפרד וכן אש פלה יו ויל לשון פלימות כמו הפליה מה הפלה חסדיך
 והיה הכל ענין אחד ושדשם בא בהם טהבה והאלף אחים והפריד אלן ג' וכן
 החכות למצבים לבדם אלה מפי במקום שישל דרים שם לא היה ערוב עד שיזיק
 כי אהיו בקרב האמן כי כל הסבות הקרובות והרחוקות אחת פחות הנקדה בעולה
 שכל הקוים מתבניצח וזליה שבים וסימך לעולם העציר התוח והלב ושמת פרד
 נתתי כפרך מצבים ישים הפרש ונאליה תשחת האמן בצנים ופרדסים ורועיה
 לכו רבו כי הרכה תקיפה תימר החכות רבו לאלכים ולת לילאים כי מה רבו
 באמן בארצו והדבר תשה ידעה זה הן נרבו כמו הן היתה כזאת שטעמו
 היתה כזאת ובאמן מקום לא התמיהת וידעה כי פעמים יחסרו המ התמיהת
 ויבין הדבר מה ענין וכן בשאלה ארדך אחרי הדוד כי ענה לא רבתי חכה בפלס
 תבקיע עמו לשחקים אתה זה בע עשו לעיניהם ולא יסקלונו כי אה מצבים לכב
 טלה ועד היום יש אמות ומינם אוכלים דבר ח' ולא היוצא מהח' יאמר **למה** אית
 ענין מקום עבר או טעמו כמש' יאה איתו תמיד מין נרבו וכה שערן מנב' משלה
 ארבה על מה שלא תרחיקו יותר תלה שאתם אותרים והעמרת מתחלפה התמיהת
 תל' כמו בשאל האשלים שם התפש' **לבן הדן** ויסר הערוב חצנין הקל' כמו שבח
 יעצמו ס' מעצמו וכן ויסר איה כי ויסר את מוסק חכמותו וכן הכבד **צפע**
 הזאת שהתה לשלחם תחזיק תאנים והתזיקן שבע שנים הויה היות תמונת
 ון וכן לשלל יאמר הוא אמן דבר כמו יש ולזה קראו משכילנו ליליש דבר
 כחול דבר ולא ככל הדברים וכן ולא יראה בך עבות דבר מועד קבוע זמן יאמר
 כל חקת מצבים שהיה בשדות והחכות קצתם ביד אהרן והם דרך ועדב תאמר
 השם ושבח על יד' השה ענה כפי העלמה ויכבד לב פרעה כי לא חשט בתית
 החקנה קחו לכם יש לזה בכל חכה ומכה היתה מתרה בן ואם לא נאמן בכלל
 הדב יהיה הקש על האש פיח כבאן דבר אשוע קרובתן עד שיפוח היום
 וזרקו אשה פעמים ואם ביד אחת ל פעמים והזריקה בלח וביבש וכן והבנת
 לצא מבנה פתים התערים במורד והיה לאמן גם על גם שמדבר מושג מלא

כל אמן

ובעבודת האלף יחד כיתרות מצבב אהים כמחלה פורח וקני
 זיין בועה ונפול כמו פופים מצבב אדם ולא כלו לשמוד לפע הנביא מלב
 בשתם כי השחין פרח עליהם כי יא שמתקשט במה שאין לו יצלוהו עידי הבחינה
 יחזק : חשב כי השחין פול במקרה הזמן ויח בלבן לא יד יו קעה בנו כי מקרה
 הוא לא ולא יח העשנו וק בבגים כי לא התבה ואם נמצא במכת החשך לכו עבדו
 השכם דרך קצה לא הזכיר הנה יוצא המימה או היה בבית והזכיר יו אהי העבדים
 כמנהגו בכל התראה כי בפעם הזאת יו את כל מנסות שהבאת לך בפעם
 הזאת והם הנזכרים לא הביאותם לך לא שתרע כי אין כמות בכל המלך ואלו
 נצית להכחיד אותך שלחתי ידי ומכתי ואך אותך ואת עמך בדבר ומיד היית
 נבחר אבל הנחתך שתרמה צרותי וכל ישועה לך אה מעפות כי מן מכת הבר
 יחובה אדם ובהמה לעצן הסדה וכל זרע זרוע ויל מלו רצית לשלוח כל
 מנסות כגזל וזאת תהיה המצפה אשר יקח יו ומה שלא נבמב כבר הם ידוע
 ויבאו המבול והפכת סדום וכיוצא בס מיד היה נבחר ואך שרשו נבה וטאה
 הוא להיות פתוח לפי שעקרו להיות הקך בדגש ואפי בהפסק ואל תמה על דרכי
 שאתם ולא את קחון כדו שלא ידמה עם ויהלך את והעמדתיך כמו מעמד
 במרכבה שפי מונח ואם בעינו עמד הנגע ספר שם התפיש עורך ^{מסתכל}
 משתבח ומתפאר בעת מלשון סלסלה ומבומאך ויל מתחזק מן ויעש ^{מסלות}
 לבית יו ורב סהל לל אה עד מה תהיה נחלם כמו המסלה בעבור עמי כעת
 הזאת תחר למן היום הלמד נוסף כלמד לחת מעמך : אמש לשבך הוסדה
 בחסרון מפיק כמו ויורד עז מבטחה לכעצבה ומה אשר לא היה כי בקצת
 הזמנים יורד ברז במצבים מן יום הוסדה מרחן דור הפלגה העז לשון
 הצרחה מלשון העיזו בע בבתיך ואתה נקחן לפי שהוא סוף פסוק קחולך
 היכא את דבר יו הנם באומ יום ואי לא שם לבו בדבר השם עזב את עבדיו
 על השמים כמו דרך אשר בשמים בדר חכמי המתקרא אה כי הברז יהיה
 מן המורה חס והעד כי לא יהיה כי אם בקין בתקופת עסן ובזמן הפירות
 והיותו ~~בחרך~~ בזמן הקור מקראי הוא ויך יהיה בחוס כי החוס מתפשט
 כמד בקר ומלב חס המורה נבגם הקור במך העב ומקפיי המים ומעקן לברז

ולא חבל בזמן הקוראת פשוט הקד בגל האויר לא העב. ומלך אלהים יתברך
היה זה הנם הפלא ופלא פאש הוא. כי האש טבעה לעלות והיא מתלקת
הברד הפך טבעה הקור ומקפיא. וזו המכה היתה קשה ואלן. נתן קולות. כמו
דעך בעלגל. ומתלקחת. מלש לקח. כאל מתלקחת בתוך הברד ויורדת לחטה
מאז היתה לגוי. כנגד לתן היום הוסדה. ויך הברד. שהיא נזכר על ההתבאה.
ובספר תהלות אש להבות בארצם. ומקטנהם לרשעים. ככה הברד. כלום הזיק.
כמו ויטו את מקלג. ומינבו הרג. מטמת הפעם. כי אמר לו כי בפעם הזאת. לכתוב
יו. הצדיק. על השם הזכות. וכב. ודי. ומה קולות אהים. ולא יו. הנחיש כי מבר
המאודותיה על כן באחרונה ויחזק לב פרעה. ומשלחה אהם. שלוח נמוך. כי פעם
אחרת אה רק הרחק לא תבחיין. תוסיפון. הכון נוסף כגון. שששון. כצאת מארמון
המלך. ואין טעם לחמה הפש שחצרים מלמה גלולים. והלא באבת צפרדעים ויצען
משה א יו. ויול כצאת מן העיר. באותו מקום שורד ~~המטר~~ המטר. כי ליו. הארץ.
וכל אש יחפון ישה. ומה ועבדיך ידעת כי טרם תיראון. את יו. בתחלה אמש
ראים ובסור האטה אמש עומדים על האונבם. והפשתה. ית הזכיר זה בעבור
שמה פרעה העניו אה משה כבד מה שהוכן ומאבדן לעמך. מה מעשה אבל ממה
שנשאר מעמך ולא ישחת. והנכון הודיע כן שלא תמה הלם הברד הכה כל עשב
השדה והעץ שבר אס ק מה מפל המרבה. לכך מה והטה והכסמת. גבעול ית מלה
מורכבת מלש גב ועליו. והנכון שמין לו דומה והוא מהמרצעים ויפירט לפי מקומו
ואביב. דבר הקודם נקרא כן. וכפאת בשן קבעת. ונבן פעל שלא משכר שם פעלו
כמו לא ראו. כמו הרים. מעם שבה בחטף. מפילות תאר קרוב מלש במו מפל. שלא
תבטלו היטב. לא שלא נבאו מן הארץ. כי שט הצמחים מעט קודם זה חזה. נתן
פעל. והרגש לחות. עד נתן מים עליהם. כי חדל המטר. ממה שפסק החל.
כמו השמן לב העם הזה. הוא ועבדיו. כי כן אה ומה ועבדיך ידעת.
שלוה פרשת וארץ. יתעלה א. גדול ומרמ.

גל טב

ויבין ~~הוא~~ וכוונתו בים . מהם להבין המסך . ומהם מקל . כי כב מן יגב .
 כנה וריש מן קדשו ורעבו . וירי מן כר בשרו . כן שיה כמו קשות . שיה יסוד
 כלוה מן הקל והדמשו כבון . ולמען . לא יהיו האומות בלבד בעבור שהכבודת את
 לב פרעה ~~והוא~~ לא שתספר בכל דור ודור . ומרבר למשה במקום . שכל .
 וכן בך הדין . ולכן בך כמו והודעתם לבך ולבב בך . התעללות . לשון עשיה
 וכן וכב העליליה . ויה לש סבוב . כלוה המכות שסבבת בהם . ועבון להיזוג לשון
 עב ופזיון כמו והתעללו ב . וידעתם כי את יו . שיאמר כן לישראל . ולא הוזכר
 שיאמר כן דרך קצרה . ויבוא משה ומהרן . כן היה תמיד . עד מה מאת . כי ית
 פרעה לא תסיפון לעמוד ועוד נחם . לענות נפעל . אלש נפש והוא ענה . והיה
 נבון להענות . ומשקלו לראות את פני יו . בעשך עלול . מרבה . נקרא כן ~~הוא~~
 שהוא רב מאד . ופעל כולל מיעט מחכים . ויתן לחסיל יבולס . וילק ואין מספר
 עין המלך . צורת הדבר והמארו כן נקרא . ועינו כעין הבזלח . ומהו כן שמש
 מן המוחש . חוש העין לא יראה . כי הצורות פועלות ואין התפעלות . ורב יפת
 כל מה כי עין המלך הוא השמים ומרבו המרבה שהיה עק לא היו נבאים השמים .
 ולא יוכל . מדם לראות . כמו ויוי אומ כבוד ענין . שטע ויוי נתן אומ כבוד
 ענין . את כל העק הצומח . מראה כי ימים רבים עברו בין ב האמת כלוה
 בין הברד ובין המרבה . מעט שמש משנה יהיו כל האמת . ויפן וייצא . הזכירו
 ענה כי צריך לזה ויושב את משה . ומה ויפן חלק כבוד לחלכות . הולך אחרנית
 ופניו ^{כעז} המלך . או כמו ופנת בבקר . שהשלים דבורו . זה לנו לתמוקש . ומה
 לחשה . מורה האמן . הטרכס תבאה ותבע כי מבדה מצבים . או טעמו טרכס זאת
 האכה כי תבע כי מהמכות הראשונות מבדה מצבים . ויושב . מהו כפועל
 ידוע לרבים וליחיד לזכר ולקצרה . ויל יחיד ורבים . עזיו יבוא ויבושו . בענין
 ובקייטת . משובה על מיומי . כי תפס משה רב עה אשר יתכן להנח כי גם הס
 ילט . או כמו זקנים עם נערים . והזכיר בצמנת כי מה חן יו לנו . יהי כן .
 השם שמש ששעם זנו . ראשה משלה מתבם . כפי ~~הוא~~ בענינו ^{שמש אומצים} ובקייטת
 גלך . כמו כי רע . קרובה לבוא אינם מאת . או טעם התחלה זו הדעה היתה
 עד פעם כי הייתם אומרו במראה נלכה ידך שלשה ימים . ועבשו עליה
 הדעה עד פעם ותחפצו . ללכת בלכם . לא יפן . לא מאת חשבנם . מולא כמו

שקטבתם . לכוונת קצברים . שהם חייבים לעבודה . כי אמתה בעבודתו
או דמז על הרעה כי אמתה אמת מבקשים . וחלמ נצב לעולם לזכר לזאת שנת
והוא הפוך בונר . והורה צבר הוא מבי חיוב . וזל על שם סופו . ונרש אומם . אחד
מעבדי פרעה דרך בגיון . במרצה . בעבור מרבה . התשחית בחמש . כוח קדים .
כוח הזרחית . שמי . כוח זכר ונקבה . וקדים תגזרת קדם מהלוק . ובנקדם השמש
לרוח . וינת . שקט ונת בגבול מצרי כי נסיעתה היה בהכרח . או אה ויעל . הוצרך
לזה וינת . כמו שמש ינת עשה ידו . שהיא יניד ידו . ומחריו לא יהיה כן . במלך מצר
זק כתר ביול במלך . שר עצמה . ותחשך המלך . שלא היתה נביאית כלל . ומתכל פרי
העץ . ומה ששה . כי במכת צד לא היה פרי . למילטת כמורכב מפשוטו . ומה
כל עץ הסדה שבר . או יהיה פרי העץ מילטת שהיו בצמח תוך מלך מצרים כי של
סדה שבר . צנן . כי על המילן כדמות יתן . או נה תקצר וטע ובעץ פרי . ליו .
לביבם . כי אה חטאת יו הצדיק ועד הוסיף ומה ולכס . כי פנה אומם פעמים
רבות . או בעבור שגשם בגיון . אך הפעם . העש שלא יוסיף על חטאתו שש
והעשרו ולעולם תשה המעשר . ומה שאם נח חטאת . כי תשה אהים לפרעה . את
המות קנה . כנה חכמת המרבה מות . כי לא נותר ממכל חיי הדוק . כמו כי נפש היום
חובל . או אחר שמכל כל יתן עתה ימכל כל אשר ימצא . ויהפוך יו . כי הרוח יצא
מפאת מערב . והוצרך לזה ימה סוף כי לא השיבו א תקוותו . ויתקעו . שלא זג משם
או לשו נתינה . אתה במקע כן . ויחזק יו . כי הרוח הביאם והרוח הסיעם . על
השמים כעצ המאורות . וימש חשך . לשו קדשה . וכן והמשכ את העמודים .
והנבון וימש חשך כטבע כעצ זה החשך כמו שהתבאר בפסוק השכ חשך מפלה .
מלשון לא ימיש עמוד העץ . ואינ לש משוש כלום חשך עב בעצבי הדבר שיוכל
האדם להששו כעצ . וגם האור שהוא חסר אף לל וימש ~~הוא~~ אינ נבון . ויהי
חשך של מפלה . כי בחשך הנזכר במעשה בדמשיה . כמו יוסר אור השמש ^{שאר}
אור הככבים ואור הירח מעצב שלא יאורו כאור השמש כי האור להם שאול מבל
ענה חשך אין כאוהו . כי מפי אור מבוקר ועבות ולפידים בלי תעלות כמו שחפר
והולך . לא כמו איש את מחיו . ולא היה זה בלקות המאורות עד שיהיה בצל הפועל
להם וקצתם תזיר וקצתם תחשיך . או שיהיה בלקות בכלם ואחר שעה ישובו
בתבות טבעם . רק נעדר האור בעלולו מן המצויים . אבל ליטל לאק וזה

הפלא

הפלגתו של אדם כי החשך כפשוטו נפיק בעזר הכללים . ודבר שלמה ע"ה כי יש יתרון
 מן הסבלות כימזון מאד מן החשך . וכאם שהסבלות העזר החכמה כבה החשך
 העזר המור ודעו . והנסיף עוד שלשת ימים כדי להזכיר ולכלל בג' ישרא היה מור
 במושבותם . ויקרא פרעה . אחד סור החשך . וידעם החשך שהיה שלשת ימים נודע
 מן הכה בצרו ולכלל בג' ישרא היה מור . אשה בלתי אהרן דרך קצרה . וזו האכה
 לדבר . המור שכלל אכה ואכה משמשת חדש ימים . ואה ימור בגרז ובדבר . וכן
 המור שבעת ימים משמשת כל אכה ואכה . רק צמנכם . כמנהג היה לדעת
 מה בלב אשה . כי בחכת הארבה נהנו על חי ומי . הכוללים . ועכשיו מה רק צמנכם
 ובקרבם . יצא . ונא יצא כמנהג יחיד ורבים . וכפי שחלת פרעה השיב אשה גם
 אתה תמן בידיהם ושלול . כלוא שיהיו ברשותם לעשותם זבח . שלמים
 ושלול . לא משאר פרעה . מפני אחד . כי מאמ נקח לעבוד את יי . ולא נדע
 מאיזה ישר . או כנה נקריב . עד בואם שמה . כי שם יפגש לנו . ויחזק יי .
 שמה לוא גם אתה תמן בידינו . השמך לך . שמור עצמך שמה חייב תות ^{בלעמך}
 גם אתה תמן בידינו . ואם תמסיך לראות פנימות . ול יפת זלל מה לא תמסיך ^{לראות}
 פני כי חשב פרעה אם לא יראה פניו לא יעשה עוד אכה אחרת . מן דבנת לא ^{אוסף}
 עוד ראות פניו . בהיכלו . עוד נגע . כבר נבאר למשה ומור אך שלח
 את בג ויעבדך . ומי אפשר שלא דבר מן אשה לפרעה ואם לא נדע . ובגבור
 שלא היה רואה פרעה תבלית זה המור היה תכביד לבו . גם יל לא יאמר משה
 זה לפרעה . רק השם הודיע לנביאו סוף החטא . ופי' ואמר א פרעה לכלל המור
 שמה לפרעה בכל אכה ואכה . כש'לחו . מבאר השלוח שיהיה במור מעשה . לא
 כמו שהיה מור לבו ט הנבדים . רק צמנכם ובקרבם יצא . כלה גרש יצא ^{אמנם}
 ויח' כש'לחו מוסב על השם . כלוא כשישלח השם כליון מור בבכור . מצרים גרש ^{יצא}
 אמנם פרעה . ולא מה כש'לח . ודומה לו ומצונו יי . כי פי הוא צוה ודוחו הוי
 קבץ . דבר ט . עתה באתם זו . וישאלו איש את רעהו . ויחן יי . את חן העם שהיו
 רואים אותם בפעם מאירים אמנם שדוכן באמת גדולות . איש ואת רעהו . ^{עג} הזכיר
 גם הזכרים כדי שיקחו שבע עבודתם . ולא צוה אותם לעשות ככה קודם לכן היו
 חוזרים המצריים ולוקחים . אתה שהשילום . ויחן יי . שישאילום מיד . גדול אחד
 נעלה בעיניהם מתוך האומת . והזכיר עבד פרעה ועמו . ולא הזכיר פרעה עצמו .

כי קאה א מוסף מאות פט . ויא ובבני העם . הוא עם של כ מאנו ירא ין יטפטוט . ומ
יאה ובכה ובצורך ובכל עבדיך . ויאמר משה . פסק בענינך ועוד שב עליו . כי זה היה
נכון מעל לא מוסף ^{על} מאות פטך . כמדות הליליך . כך זה לאמת השער . כמו טו פה ^{שערים}
יהי העם כמאונעם . תכבה כיוס . וקאה זה לא מאה משה בחצות שלא יטעו אצטעב
כעה ויאמרו משה בדאי הוא . איני יוצא . וכן ועבר ין לנגוף את מצב . וכבר נתבאר
השדות ~~ש~~ השולח עם השליח . כל צבור . כל הקוצים ואם איננו בצור . וכן בדיו ^{בכור}
ות . וזי פת גל אה כי זה תכליל בצור און ובצור פטר רחס . ולכך אה הצבור פרעה
ע בצור השפחה . והפי הדמיון נכון כי כן כמו כי אין בית אשר אין שם תה . ונתמאר
פבכיה . ומפשי הט מן הנבדל עד הפחות והכל ללמדך על הכל אשר אחר ^{הריחים}
כי שפת הנבדלים גם בנה מעלה . וכן אה הריחים שהיא תלמנה נבזית קחי ריחים
וטחט קוח . לכך אה תמורת . אשר בבית הצור . כי כן נמצא והוא טוחן בבית ^{המסורים}
והצור נמצא טפל . לבית הסהר . אשר כמיהו . כמו כי חזק ממנו התלחמה . כי בטח על
העין כי הקול הוא הצעקה והצעקה הוא הקול . ולכל צב . שכל . אפי כלב שלהם לא חזק
לשונ . מן כלה ומחצה . כן משפטך אתה חרצת . ויא לא יעד ולא יטע לשון כמו יד
חרוצים שהם הנריקים במחורה . ואם כלב הנובח ככה אף כי ילח השם בבניהם
משחית . וירדו כל עבדיך זה . חלק כבוד לחלכות . אשר בדגליך . ~~ש~~ וכל העם אשר
בדגליו עמו כלוה שהם ברשות . בחרי אף . מוסב א פכעה . ויאמר ין א . וכבר אמר
ומשה ואהרן מעם שלא ישו לא הז תכור וגם הם בצורת השם ית שמו . החרש הזה
אה חכמי גל . כי לא באה מצנה גלויה בקרוש הירח לא יצא מחלוק ^{הצבור}
מפדק יהי מאורות . ומע פיך שאין משם דמיה כלל כלל . רק חנה הפסוק יותר נכון להיו
דמיה נבונה לזה מעם שלא נתבאר כיצד יקדשו ובמיזה שעור תבאה הלבנה מואם
יהיו עבים מה ישו . מכל מקום באמרו החדש הזה נוכל שמה כי לא נקרא חדש כ
אם תחדוש הלבנה ובדמיה . כמו תקעו בחדש שופר . ותע יעבור החדש . ותמורת
חדש יאה ירח ימים . שלשה ירחים . על שם הירח . וכן חדש בחדשו . בו ציוס . כמו
דבר יום ציומו . וכן אה זה מי שמה את החדש . וידעת לשון העברי . כי יקראו שם
~~שם~~ בשם היוצא ממנו . תהומות יכסיומו . והם הגלים העולים מהתהום . וכן ^{רבים}
לכן נכר עד חדש ימים ירח ימים . חדש דמשון חדש שט . כלסופן . תחדש לחדש .
מעם שיתן שמהר שמזכיר העקר והכל בכללו כלוה כל ימי החדש . ותה שמהר

צמנים לבן אע

א כל אה ובפניכם . כח ראש דברך אמת . ויל ברמח חדשיכם .

ו בתחלת היום . כלום בבקר בקרבב המוסף . כי יחי בקרבנות ובקרא לבקר .

ולטמן שבוא אמתלת משה במשית ואיך יקרמ אחרי בי מתת חדש . נאס אין

יחיה לדבר סוף לדבר אין כל חדש תחת השמש . וזה הדבר מי שימבון בחק הידח

וישתיק במאמתת אין לשאול ולטען כנה . כי ידוע במיומ בדורות כי מורו מאת השמש

והדרך . כלל הכל יודעים שהיח יתמש מורו משמש עש שאימ עמה קרוב

לשכ ימים ומז יחיה בפמח מערב . והמוסף משמש עש מלית אגנו ועש

המשמש . וכן העיר המסורר עשה יחח לחועדים בכל עת מועד וזמן כאל עתה עשה

אומ . ומה שמה שלמה עה אין כל חדש תחת השמש כבר הוא תפורט בדבריו מה

שהיה הוא סיהיה . כי לא יתהוה דבר יעשה תמפס כמח בהיות כל ברמיו . ומה

שימתחדש גם הוא מלכות העליונות והעובדי הדברים אשר שם הברמ יחש לעשו

ולהשמות . עבשיו מס זה המצוה לא נתבארה כמתיך רבי התורות להרכיך דבר

א בני ישל יעשו כך וכך לא טמר שאינה מסורה לכל יחיש ואיש אבל לבית דין

הנדול כי הכת לא פרט בזבבים שהיו האבות הובים בהם טון השחיטה ססוף

מצה התורות על סבל היוכסים . וכטוען כי איך פידס מצנה היחידים בביאור

כמו מצנת מצרע וכוחו בן . וערך הצבור שכלס חייבים בו עגבו בלמ ביאור .

שומע תשובתם איך ידוע מצנה מצרע בדבר הנהוג . ואולי מה השס בכל

צרכותו מי היה מסגרו ומטהרו ככל אשר צוה . אבל שעס וחדשים ויחי קדם בין

שהיו מעסן בין שהיו מחדש אחר בין שהיו קובעים חדשים בלבנה או במטה אין

לחוש בנה . מעפ שכמימ כי גם הימים הנקברים בנה לל בכל חדש וחדש אין הם

חדשי החמה כי ככר יחסרו ב ימים . וידע כי רבי המצוות למ נתמ חק לחכמים

הנביאים הדבר למתתם לא שימח הם כיון שעלימ הדבר תלו . נתיך המצוה היימ

על פי הפצנא וכל איש נתפן נעשה . עד שימחנו כי בהעדר בית דין הנדול

תבטל הראייה כי לא אמן . שאל ויהודה תאלהין דור ודור ומכרשין דור ודור

ופרכסיו . נאח שאין ראייית הלצה תקשיות המצוות ופלמיהן לא דבר הוא שאפי

מי שאין לו תורה מס יכונ וידקדק מקום הראייה איש איש על מקומו יבוא בשלום .

והתמה הנדול כי כל ישל קודס זמן רבן גמליא היו מודים במאיית הלבנה . והס

עצמ מודים כי זה החשבון שחושבים בו היום לדעת כמחש חדשים ומועדיהם

מין ריח להשבו לא בארץ של בלעז . והלא ל עקבת ~~עבר~~ שנים וקבעו . ומ
לארץ לא כחשבונם ולא כמו שקבעו ~~ם~~ . וכלם מה בפי אשר תקראו אותם ^{במות}
מין ליועדות לא אלו . כלום אשר יאמרו הם מפי מנוסין אתי שונגין מפי ~~לשונ~~
ולולי שמע חס על הדיו היית תמך מיד סתרו דבריהם בבמה תקומות ע
שׁ לכו להתאונן שמה ^{לפיה} תקרא מעלה ^{ליו} נביאים היו להן לישאל לא פחמ ולמ הוסיפו
על פה שכת בתורה מפי אות אחת חוץ ומקרא מעלה ומי דרוש ובע . ובתלמוד
ירושלמי פה זקנים וכמה נביאים היו מצברים על הדבר הזה . מה כתב זה הגמ
אשר צה יו ביד משה . זה התעורר שנצטוו מפי משה כך אמר לכו משה ומין ^{נביא}
אחר עמד לחדש דבר לכם . ועדכ ומסתר דוצים לחדש לכו דבר . למזנואטם
נשאים ונאמנים בדבר עד ~~המיר~~ הקבה עיניהם וכן . ומיך אמרו באושי יו מל
יאמרו הם מפי שונגים ~~המיר~~ ומס מפי יו פפי מאחרים היתה קבלתם מיד הם
שונגין מי ימ להם החדש יחישון . ובמייית הלבנה מיכ צריך להזכיר ^{המשנה}
כי חמיל זל הרבו מצבריהם עזות במאמנם על שני חדשים מחללין את השבת
על כסן ועל משי שבהן השלוחין יוצאים וכשהתקדש קיים מחללין על כלם .
וקבלת רבן גמליאל שמה כך אמר מקובל מבית אבי אבא שאין הלבנה מתחדשת
לא מפני ימים ומחצה ושת ידומ שעה ועד חלקים כנראה שעל ידיעת התבונה
היתה קבלתו . שמו להתנגד בירח היה רמז להיות המשבון מקדמת דני
ולא היו מחללין השבתות שהשבת שקולה כנגד כל האצוות . ומס אהים יריבו
לפירושים . ומס יסוכו על משה יחזקיהו שקבע פסח בחדש שני אשר חשב
לא לעזר ולא להועיל . כי דרכי אהו אביו ידועים בבמות מצבות בכל פנות
ירושלים לקטר לאלהים אחרים . ובשנה הראשונה בגלוי יחזקיהו במקדש הראשון ^{בחדש}
עסן צה את הלויים להתקדש ולהוציא את הגדה מן הקדש . ויחלו במלחמה
וביום יו פלו . וכי היה בן עבר זמן הפסח . כי שחיעת הפסח היתה במקדש שנאה .
לא מכל לצבוח את הפסח . וטוואת המקדש עכבתו מלעשות הפסח . אבל
מצות מכל צטו לחדש ומס לא נזכר . הלוא מן שאלת טוואי נפש לזה נזכר
לבבלת הקריב את קרבן יו ולא הוזכר אכילת מצות . והנה גם חזקיהו לא נאמ
מלשאל ביו פאובן מפשטי הדברים גם ביהודה היתה יד האהים לתת להם לב
אחד לעשות מצות המלך והשרים בצבר יו . ומיך מביאים ראיות ומעשה

יחזקיהו

לחייב עליז פיהם - באמרה ששה דברים עשה קיבו מעצמו על הודו
ולא הודו לו - אלו שהודו לו וגו ספר רפואות - כתיב נחש נחש נחש ששנה
וגוה - גיר עצמות אביו באטה של חבלים והודו לו - ואלו שלא הודו לו סתם מציחון
קצין דלתומ הביכל ושנים לחלק מסור - עבר נסן בעסן וללא הודו לו - מעפ שיח
חושף בין שהודו לו בין שלא הודו לו כי לא הפיהם מע חיים אחר שבמה כי השם
הודה לו - ודבריהם בחולד מינם נכונים כי פעם יבנה ברמח היום ופעם בחצי היום ופעם
בלילה בכל עת שיבוא השבוע ומינע על נסן - וחלילה חלילה שאת מנד על דרך נסוח
וטעה דבר - זה לי מרבע עשרה שנה קודם זה הפירוש שנת לא פרט והיה לרבע חולד
משך ומתחנן כמינו היטן קרוב בזריחת השמש והראינו אותנו לרבעם הנמצאים שם
באות מקום הנקרא סולפאט - וידעת שלא עמדו במולד אבל תקנו דחיות - לא בדו
פסח - סיון הוא לבדו יעשה לכם - ולא נקד עצמ' סיון על הגנה לבדה - ולא אגון
ראש השנה - סיון אגון הראש - ולא אגון יום כפור סיון אגוןה באהלך שלמים - ולא
זבד פור - סיון זבד אהים - והדחיות סומרים את החולד - ובבמה כי בזדון עמדו
לדבר זה - ואיך יהללו לבשל מקרא שהיו קצתם מקדשים וקצתם מחללים בית ה' ^{התועים}
כפי קדושתם בחדש - וי הוא החוטא המחלל בפרהסייא מנהעשה בשגגה - והאיש אשר
יעשה בזדון - ואיך יריבנו על חנם - ועזא - כפי דבריהם - כי משה קבל תורה ^{אסינת}
ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים עד משה כמות הגדולה - הלא הוא האיש כנסת הגדולה
וחג זכריה ומלמי אהים - וציהים נפל כפסח בבדו - כי במשבון החולד אם יבנה
הפסח בא לשבוע - ובא חדש אב בשבת - וכן לעולם קדם חדש אב בעסן יום א - וכת
ועלו חבב יסכא ומן הכרעם והלויים והמשוכרים והשווערים והתענים א ירושלם ^{בשבת}
שבוע לאמתחסתא העלך - ויבא ירושלם בחדש החמישי - הוא שנת השביעית לחלק
כי באחד לחדש הראשון הוא יסוד התעלה ^{בשבת} ובאחד לחדש החמישי - בא א ירושלם
ראיה תגה אם היה יום ראש חדש כסן - ובא חדש אב בשבת וכת ובא לחדש החמישי -
בא א ירושלם - ואם היה יום שלישי חדש כסן הנה נשען ביב לחדש שמה ונשען
מנהר מהוא בשנים עשר לחדש הראשון והוא יום שבת - ואם היה יום חמישי חדש כסן
היה חדש אב בד' והם באו בחדש החמישי - בא בן א ירושלם ובבואם א ירושלם שבו
שם שלושה ימים - וכת וביום הרביעי שקל הכסף והזקב ו - והוא יום שבת במשבון
סיון השביעי בארוכיים - ונס מדבר ימשה ראיות נבואה בעפילת כל דחיותהם

ויחזק כל הטיבו לכל יום יום להם ויחזקו ספרים דבר בדור ופי מכתביהם
 אם יהיו עבדים מה יעשו • הלא אין נזקקים ליהיב בליל א' ושלושים • בין שנראה בין מעור
 נראה שאין לך חדוש הלבנה יותר על ל' יום • ואפי' יתקדשו העבדים שלושה חדשים מול
 זה אחר זה ועשינו הכל שלמים אין מי יחשיב לנו כי מכל שנקדש אחר נ' חדשים אחד
 חסר כי בעשה בדעת הקרבה • ויש לנו גם מן הישן עדות • ואפי' נס בעלי המולד לב
 חדשים מלאים לפי שאם היו חדשים אכ"ט יום ואחצה בלבד • נמצא היו כל שנמנהם
 חדש מלא וחדש חסר • אבל הוסיפו שתי ימות מן שנה ועד חלקים • והנה מורה היות
 שם חדשים בראיית הלבנה • ואם עוד שאמר את החדש האביב • ומנה מנתו מעבדים
 את השנים • וכאם שאין עבור החדש לא הוסיפו לפי שחתיים נבנה • ק' מן מנתו
 מעבדים את השנה לא בחדש • כי חדשים מנתו מחשבים בשנה ולא ימים • לפי כן
 מולי' יהיה חדש שלם • ודין לנו ששומר את פשנה כי יצא חשבוננו לחשבון השמש
 ומשך היום וכן מחינו הקרמים שהן בארץ • שכל הוהגים כמנהג מבורכת הקדושים שיהיו
 עשירים על פי האביב הנמצא בארץ • ובעת הרבים מנתו הדריס בחוצה
 לארץ הולכים אחרי תקון הרבעים שתקנו מחזור של לבנה י"ט שנים ותקנו לעבר ג'וח
 י"א י"ז י"ט • וכאם השכילו חמלו ל' כי לב עבוריהם אמת הכחו מומנו על זה
 כי שנת החמה מן שנת הלבנה בתפסת י"א יום הנה בג' שנים יעלה ל' יום וכן בשש
 שנים וכן בשנה השמינית תוספת ימי שנת החדשים שהם כ"ב יום והנה הימים הנמנים
 מן ג' הנה כ"ח יום • ואין הספק דק בי"ז ובי"ט • ואעפ' שאין גם • חדש יותר משלושים
 יום ונמצא פעם ל' ופעם כ"ח • ולא תחבה לשמוע לדברי האומה על דברים היו
 מעבדים את השנה • על האביב ועל התקופה ועל פדות ^{גאילן} ואין ק' כי האביב לבדן
 נזכר • ועוד הוסיפו דברים אחרים מפני הדרכים שאין מתקנים עד הפסקת
 השמים • ומפני הדברים שהרסו ואין העם יכולים לעבור • ומפני תגובת הפסחים
 שמצדו מן הצטר ואין מקום לעלות את הפסח • ומפני גליות שול שנתנו ^{תקנות}
 ומפני הטלאים שעדיין לא מלאו שיהיו נמצאים לפסחים • ומפני הדוגלות של הפרחו
 שיהיו לראיון צמי שנתחייב קרבן עוף • וידוע כי בהמצא האביב אי אפשר שאין הכל
 מתקנים • ולמה נוסף על דברי אלהים חיים ומתנו לא נעלים דבר עד שלא יהיה
 לנו מנהג שהוא אט לעבדיו • ושוב לאש היינו • הנה לכם • מה לכם • שמי
 שכל באתרים היו הוהגים בחדשי הצדדיים כי תפרש בדברי הנביאים כי בגלוליהם

זכר ובלול אצרים אשמואז . ראש חדשים . ולא חדש אחר . דבנו
לבוזי ישראל . לבוציא הנשים . ויקח להם . מי שיש לו יקח משלו ואם לאו יקח
שור לחדש . מצוה להביא בעשור בפסח אצרים לבז . שעצמים לצאת בחפזון והיה
להיות . שה החיוב נכון . ואין זה לפסח דורות . לבית אבות . שב ובאה שאין לכל
ואם החיוב כי אם לכל בעל הבית שצרכי בית תלוין עליו . שה לבית . שלא חלק
לשבת בתים . ויה על תקון בית האבות להטפחות פסח אצרים . ואינו כן . ואם יועשו
אנשי הבית תהיה תפיקים לאכול השה יקחו עם שכמ הקרב אין במקפר נפשות .
לא שכמ שיש לו לב נפשות . תבוסן עם האבות . מצד הדומים . ועמיה לביעלה
אכפת יותר נכון להיות אכפי הילוד . ובשקל מקנה מצוה . ונתנה מעקר זה וועשה
בבסמ ליום חציו . בשקל כביבן העם הרבה בבה . ועבנו יום משוער וחמדי . ג' ע
מת כוסס . ין מת חלקי וכס . מתו העין . ויש בתקרה אחד . עבן וחלוקי עקר
הג וטס חטה שורה . ~~השורה~~ ~~השורה~~ בשקל טובה מתו העין . ונתנה
גם ~~השורה~~ הילוד כי שרים . ופעלי הפעל כי תשתר עלינו . ושלטתם על אחיה .
שה תמים . בלי תום . זכר ולא נקבה . בן שנה . ואם לא עלתה ליון . שנה תהיה
השה כולל לכבשים ולעזים . למשתנות . פעם בזמן ארוך ופעם להפך . הנה
כל העדף העוול לכס למשורת . והוא עד צדק . ובתן והנח אומה למשורת . שהו
לדורות . וק באפר הפרה ~~עם~~ עת הצורך . ושחטו . הון השיבן לעמד כיהשין בקוק
אבל ושחטו הפסח ~~עם~~ פתוח כי הוא צווי ותשפט כל צא ~~היה~~ להיות
בחרן כמו שארו זכרו אבל מתו אופנות הצדק נרחבן ותורבין . כל קהל התקבלים
בוועד . והתנה אבה שיה מי שעבר על מצוה זו ולא הקריבו חייב כרת בין איש ובין
אשה והם עצום אורו שאין הנשים חייבות באכילתו . כי כמו שאין שחיטתו חובה
למן אכילתו . וכל חכמי הקראין הרחיקו מצוה בפסח בבלול ותן הנשים . ובעלי הקבלה
הפסח נחבל ללכרים הצדקים בחובה ולנשים ולטק צדקות . וזה אינה רחוק . אבל
בקרבתו איך יתכן להיות הנשים חייבות . בין הערבים . תלת הערבים תורה למלך
בין שהיה להפדית כי ערבים צדקה שנים . וק' ענק דרכים . אבל אם אין תלה כח צדק
בין שה אין ללוד שלק טעה האור בין טוב ובין דע ~~אם~~ מפל על שט דברי . מאה
וכמה קד . סוף חודן ותבין דמשק . טעמו ותבין וכול חורן כי תחומי המקומות ~~היה~~
חלקן ~~היה~~ עבדים היתה צדקה . בין עבדים היתה צדקה . יש לו טעם באמצעות

ואעפ שכתוב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים - ועוד כתוב ערוך ^{היה} ונג
עד בקר - וכן בתר ין - לכס בערב בשר - ואחר ק בין הערבים תזכור בשר - ^{וג}
אם ערבים ^{כמיון} שנים האמצע הוא ערב כי יש לו חלק משניהם - וערב הראשון לערב
השמש - ובערב השני בערב טעם השמש - ולא יכשר זה שמחמו בן שיערוב השמש ^{בבל}
כי זה ענין לא משמע על חומץ - והלא ביעור החומץ מבעוד יום - אבל לא כדעת האור והלוי
על שחיתת הפסחים לכל לא טהור להקדש ליו - אינו כמש חשבון כי זמן התחום בין
הערבים - אך הודיע שמכלן הפסח ולא היו טהורים כגזר כי חרבות העם רב ^{חופר}
וג' והאור בין הערבים משש שעה - הם עצום אחרון אין דומין את הנצעים ללא
ביום התעוק ולא בין הערבים ולא בצהרים - ואות דומין משלוש שעות ועד השע
ועד אחרון אחר עשיית המזיד והטבת הנבות וקטרת הקטרת היו שוחטים
את הפסח - וכן זאת מור העולה ~~בשבת~~ - והלילה לא יהא אם מע שקיעת ^{החמה}
ויש ^{תחמית} שמחור - ובהפסח אינו דוחה את השבת - וכגון בחלופו כי חפצ שמים
מתקים בשבת - וז' יקודה ^{הקב} דחק בזה - ואור נ פסוקי בתורה פסוק א' אומר
בארבעה עשר ^{פסח} ליו - והוא כשחל להיות הפסח ^{בערב} שבת - שחטו הפסח ביום שש
ולא יחללו השבת - וכתוב אחר אומר אם תצט אז הפסח בערב והוא כשחל להיות
הפסח בתחילת שבת - שחט הפסח אחר ערב השבת - והכה השליש בין הערבים הוא
בכל ימי השבוע והראשון הוא העבן כי הפסח דוחה את השבת גם שריפת חלב - אבל
הנותר ישרק לאחר השבת - על שתי התעוזה - ספות הפסוקין - וזה לפסח הצרים - ופסח
דורות לבית ין - ותמן דמים בארזת ארז - ומשקוק - שם תאר וקן ושקופים שלשה ^{טורים}
והוא בשקל אטמון - והוא העליון - אשר יאכלו אותו - כי היו ב בעל במש בבית אחד
על אש - בשקל טק - פנים - ובל הסתבן מאו נקן בקוק הנון - וכן יעלה עלי - וכוונתו
בעל כי היו נחפזים לצאת - על חרורים - ^{ממנו} עס חרורים - ואכילת חרור צמון הזר
חסבל היורשים - ואר ב' הפסח נאכל אכילת שבע - ואין אכילת מצה וחרור אכילת
שבע - ובגמרא לי שאכילת מצה היא וק התורה ומעמ לעצמה למען התעוזה
נא - יא מלשון והנח מביה אמה - וז' מדועס אחר הבשר הבא במש ולא יעלה היטב
ובלשון ערבי יקרא נאי - וזהו הנכון - ומלת א תקום שנים ^{וענין} ולא בשל חבושל במים
כמו א ישוב דך נבלם - ובשל שם התפש כמו הלוק ועל - ויל שהוא סודר - חבושל
במים תפש הרב ושאר המשקין בבבלו - וכוונתך לזה במים - כי אם על ^{החומר}

אכלו

והנה נתקנה הפסח באש כמשפט . והוסיף עוד על . אש . ללמד כי גם ראש עם כרעיו
והנה שיהיו עליהם . ולתקנם בכלל . והנה לוקין לא אחת . והנה לוקה לכל אחד ואחד
וכן בעיקר חולקים זה מביי . מכלו נט . לוקה שנים . מכלו נט ומבשל לוקה שלוש . כי מכלו
בלתי על . וזה עומד על לבו שבכללות . והנה אין לוקין על לבו שבכללות . והנה שבו
כמו מלחה וקרובה וחללה קורב את זה לא יקה כי אם במולה . כרעיו . בשקל כפיו . ולא
עוד שלא ידעו בעבר . ועל תחת עס . ועשית חסד על עבדך . ולא תמנח בדצון
והנה . שלא תכלו לחלו . או בשגה . ויל הנותר הוא החלבים והעצמות והנידיים .
עז בקר . קודם קדוח בשמש . וכפר . לפסח מצרים יעשו כפר . חתכים . פי כי בחפזן .
כי חתך הולכי דרכים מקלו בידו . בחפזן לשו איהור שלא בטוח . מנח אחד בחפי שלם
יחזרו במחלת הפסח כי המשתחית יצא . פסח הוא שיהיה מתבסח עליו פסוח והוא לילי . והנה
ופסחו על המצות שהיא לש עבודה . ומחרים את מלש פסח שהיה תולג מתב . שרל אבת
המצרים . ועברת . אפשרות המצות מודעת . ובכל זה . כענין פקוד יו . על צבא המרום
בארם . או בעלולי מצרים . כמו בדגון זה . פלשטים . ומינו נכון להיותו רותג למנת
בטרם . כלזה ובכל גדול . והיה הדם . מוסב על ולקחו מן הדם . ושב ובמר שהדם יהיה
לסיון . ומאית את הדם . היפלא מתנו כל דבר . אך הוא כדרך דם הנזקק ומתן חלק ^{כצד}
חלק . וכל זה לדעת המתן הכללי . ודעה . וז' מהל זה לשנות אם יעשו דבריו כמו ^{שמה}
במתן איש חל יתר . ושם נטו את השם . אבל ענה לא כן . והנה בעבור העובר וזומה לו
והתוית תו על מצות המששים . כי בעברין לא ימתן . והיה היום הזה . כי הערב והבקר
קרא יום . וזה היום הוא לילטון . לזכרון . בכל דוד ודוד . שבעת ימים . מתגו חגי הפסח
וכוצר להן שלא תאחר המיל ודס פסח סיון למשתחית מה עך לדורות . ומלת חג שס
משתק בצמים ובחודשים . ימים טובים מוכלים וחגים . המתן חוגג . סבוב ופליטה . ועל
שם שלל המת קרא בחוקרב ק . מסרו חג . חגים יתקפו . או טע צמן חג . שבעת ימים
תביא אכילת מצה . לא בפסח לבדו . ושבת השאור תביא מיום הראשון . שלא יוכלו
מצות השאור בבית . ובית ביום הראשון קודם . כי ק כמו לא שאנו על חתן . במחשון
בארבעה ימי . ומלת שבתה נמשאת השתפת תמצה בעתק הדברים מוקדס לחס
וישב את הפסחיים . ובהעד הענין הכללי . משבת שאור מצרים . ועמידה חזר
שלו פעולה וצום השביעי השבת . ובשתוקק האיש ודבול וישבת שלש המששים ^{העומ}
ומתב . חתן . שנתקן השאור . מלוש בתן עד חצות . ומתב הלשון לדבר על

ההוה כ כל אוכל חוץ ולק לא הזכיר השאר . וכן מקרה לילה . ונבנה הנפש ~~הנפש~~
בבל שבעת ימים . ומתכ מלת עד אין יוצא יום השביעי מכלל שבעת ימים כ שהיה
מתחרת השבת . ונבאר עד יום האחד ועשרים לחדש . מן כרת לתי שלי יוכלו חצות
ומעבכ אין זכילת חצה רשות רק חובה כמו שמתפשט ושחרתם את החצות . וביום הראשון
לדורות . ולא ביוצא מצרים . וביום השביעי . שבו טבע פניעה ושבו ופירי זה הוא תקן .
כל מלאכה לא יעשה בהם . כלומר בזב הימים . ובזה הפרק יש מחטן ליוצא מצרים ולא
לדורות . ויש מחטן להפך . ויש לשעיהם . אך אשרי מכלל . יש מכלל מלאכה . ובזה
כמו כל מלאכה כמו שכתב בשבת ובכפור . אבל בשאר תועדים כל מלאכה עבודה ולא
כל מלאכה ולק הותר מלאכה מוכל בהם . וכמות כי ביום ראשון של פסח כתוב בענין
כל מלאכה עבודה . ואחר שאמר ^{עש} מה הוא לבדו . י"א מלאכה קיה בדבר הותר
בכללו לקצור ולדוש ולטחון וק כיוצא בו . לקך מה לבדו . למסור לכו המלאכה השנית .
והשחטה מסורה בחוץ . לפי שהוקשה באסיפה . שמה ראון ובקד שחט להם ו . וזה
אסיפה מסורה בחוץ ק שחטה מסורה בחוץ . והרב מביא השם על מה כי מעב
התנאי להיות מעש מרוב ולחיות ומיניו . מסך לבדו . ככל הדבור . ואין טעם הפסוק
כל בן עבר עגל לב ועגל בשר לא יבוא למקדשי . לכל בן עבר אשר במך עמי . שכל כ
אם הלויים . והלויים אינם מתין התנאי . כי נוסף ולא כל איש אחר זולת הלויים . ושמה
מה כי יפת על ושמה את ת הוצאת . והנה את ת הוצאת שאמר ונבון הוא . כי מה
בעצם היזם הזה . ויה שלי יבואו החצות ליד חוץ . והנבון הוא שדמנת . וכן מה שאת
צויתך . והוסף לזה ושמהם להזכיר לדורותיהם חקת שלם . בראשון . הזכיר עד
למסור השאר שבעת ימים . ולהזכיר הנה . עד יום האחד ועשרים . שיהיו שבעת ימים
ימים רצופים ואחוזרים . בבתיכם . כחוליא יהיה לק בביתך . שפס העקר . ובמשט
המרה בכל צבולך . מחצת וחץ אחד . והשאר בכלל מחצת . ומחצת שס תמו
לעיסה . בשקל חולצה . ומאות הצרכות משפטן ידוע . ויל בשקל חפחשת . וכולל
כל דבר במא ליד חוץ . בך ובמזרח . טעמו מעד המזרח . והנה הזכיר מה פולל גר
שער וגר צדק . ומזרח הוא חפחשת יעקב . והזכיר במחלה השניש ומחר ק המזרה
תוכלו חצות . לחייב באחלהבם . ויקרא השם ויקרן בכללו . לקרע ישאל . כמו ארמי
חצות שיהיו הם לכל עזת בני ישראל . ומלי לה חללה שבתביא מפליק חצות
השם . אבל עד שמוע הדבר מפי השם כפי שיקבלנו ביום ראשון לך . שם במה

הטב ^ה פירש כיוצא בדבר כל איש אשר ידבר לבו ויהביא אה כל נדיב לבו מינו
בנהגתו הנוואה ורביס ק ויה ברמטה לבית אבות . אס ק כל אחד מהקנים יאמר
למשפחותיו משכן . לז דבר טובה האוה משט בבתכם . כי משט טועל יוצא ועבט נהגו
הצאן וקחו אומ לבית אבות . וק למשוך בין את אשרי . אומ שיסלו שימשוך . ותי שישן
לו יקח וכן השוך . אנדה . כל דבר התקובץ יקראו ק . לך כה התב אגלות חוטה . וסקל
אגרת אפלת . מזוב . זכת ועל המזוב אשר יצא בקיד . תכלל . ש מזוב אחר . ומאת
שכל חכמי הרופאים חולקים בזה . והנמשך ברפואות ידוע . והוא עשב נמוך ועליו קטפים
וטע עפון . וכן נקרא בלעז . בסך . הוא כלי . כנוסק דעל . הספות והמזורות . ומינומסק
השער . ואלת טבלתם לעז . ובנתם א המשקוק בבת אחת . כי לא היה כדמות קנה וחטוי
כי ההנה נוסלת בכל מקום . וזה במשקוק . וא שות המזוזות . והוסיק לוח מש בסך . שהיה
לכל כנעה טבילה . ויה שמה כן שמש יספך וכן הדם חוז הסך . לא יטבול שם . וידעך
שכודיע הכה כי שחטת הצאן ורעייתו תעבה היא למצרים . ובגבור רצות השם ית שמו
להבזיל את החק צוה לשחוט צאן ולתת הדם לזון כדי לנקות לזון מאותם הדעות ולתת
נצח חולותם ליה שסקים באכילה ^ש שגם מומסים ^ה מפע שעבדים בגז . ולכן
היו לשחות שומר . זה החק . ואוכליו יהיו לששון עם המכין שעשו בו . ועבר . מלאך יו .
ולא יתן . כמו ולא נתנו אהים . ושחרתם את העבודה הזאת . בשחיתת הפסח ולא בוחן
דפיר . כי בפסח מצרים נתנו לעשות ככה . והוסיק לוח ושחרתם בביאת הארץ ^ב בדבר
מצרעים שנה לא שואפסח דק בשנה . שעת למתם ומצרים . וזוהה לו בעבודה ^ה הזאת
סו וחק למחוק תעשה ק . והיה ^כ כי ^ה . שלא היו הצלין לחמות . וה העבודה הזאת
לפסח טאכל עלי ומין למדס נשות לבוציא מבשרו חוצה . ועצם לא ישרו בו . ומאמר
זבח פסח . ומדיעו להם חולת השם אשר פסח בה בני ישראל ובכרי . המצרים האית ^ב בעט .
הדגש בפסח לתפירת הקריאה . ויקד העם . קבלו הדבר . וילכו ויעשו בע ישראל . לקחת
הצאן בעשור לחדש להיות למרבעה עשר יום בערב . לך אה ויהי בחצי הלילה . ובחמה
זאת הפרשה הזכיר את משה ומהרן שלא הזכר ברמשיית ק . כי אם ויקרא משה . ללחך
כי לא חסרו מדברי השם דבר אחד אבל הנה אחר דרך קצרה . ויהי בחצי הלילה . היה
ראוי להיות כה אה יו . כחצות הלילה מעל פרשה זו אבל נבט במשך החדש הזה לכם כרי .
להודות הסבה להיות ישל עסקים ^ה למטה שיהיה להם בכל דור ודור . ויקס פרעה הוא
עצמו . וזה הפסוק הפוך . כי ותי צנקה מוסב על וכל בכור בהמה ואחר ק ויקס פרעה .

הוא וכל עבדיו וכל מצרים . ויקרא למשה ולמרים . ויקרא הויה השקר והכל **שאלה** ^{הוא}
 המכים . גם בעיני שול . או כמתעב גם תבן גם חספוא . גם תמול גם שלשום . ולכסעב .
 כי לא נפל דבר אחד . וירדו כל עבדיך אלה . כדברכם . לא כמו שהיית מדבר את
 מיומי . גם מצנבם . כמו שמאמרתם לא משאר פנסה . וברטם גם אותו . התפללו ^{בעיני}
 ויח גם סמוך לצמח אשר נתן להם . כי נחמד לו גם אתה נתן בידיו זבחים ועלוה . ^{ישא}
 תברכו למקריבי קרבנות ברכת גם אותו . ואין צורך . ואין לשואל ואין . כמו משה ^{ומהרן}
 לקדמת פרעה . וכן ומתם לא תשאן מיש אפתח ביתו . כי כבר המשחית חבל מה שמעל
 גם יש בקך בעוד שליח הלילה . ויהי באשתרת הבקר . ותחזק מצרים עליהם . כי
 הלכו עבדי פרעה עם שני השלוחים במלץ העמסם שהיא גשן לגושס מן המלץ . כי ^{מתו}
 המצריים אם לא יצאו מהנה כלט חתום . כי כבר נתת בבוריהם . את בצקן העיסה
 עד שלא יתחזק יקראן . קרוב מלש' ורגלך לא בצקה . משמרותם . כל העיסה . וקרא
 הכלי ק שהלחם עשה בו . ובתעריך ובמשמרותך . אבל טמאך ומשמרתך . היא ^{העיקר}
 מלשון אם יכן שאר לעמו . עזרות קטורות . צדור הכסף לקח בידו . על שכום
 כי צהמתם ירכיבו את בעהם הקטנים . גם ישעמ מהה שהשמיילום המצריים כל סוף
 ופלי זהב כל אשר השמיילום הוא הכת כי מלו השמיילום מבעים יקרות היה כת . ומל
 תמה כי אתה מצמו השמיים את מבעי השדה והבשם וכלל הדברים הנבדדים כי
 אי אפשר עם רב ולא היו ביניהם עשירים . וכלל כשעבוד יתר העט משמונים שנה
 כמש בארותיו . ושמיילום . אי אפשר אחר הכות הבכורים כי אם ביד לחדש . שמלו
 מן המצריים . כי בליל טו היו מתעסקים במכילת הפסח וכיו חפצים לצאת . ויגלו
 כמו ונצלתם . ופועל לא נמצא כי אם מהבני העסק ואם נתפון נאה גם מזה . כשש
 חמות . כך האמת . כמו כשלושים וששה מיש . סאיפה שערים . לצד חתך .
 נתקיים מה שנזכר כי לגוי גדול משיחך שם . כי לא חתך . עבד והזכיר זה ללמדך
 שאם הלכו ישר חרשתם עד סוף ושם מפני הבצק לא חתך . ושנתבש המואר
 כי שאור היה לו אבל עדין לא חתך . כי בעשור לחדש הוזדרו במכילת מצה . כי
 גודשו . פעל שלא נזכר שם פועלו . צרה . אוכל המזק . והוא שם כלל מלש חס
 הצטיידנו אותו . ומושב . מנהג הכת ידוע . כמו ומשקוט המלץ מרבעים שנה . וכן
 שמונים שנה . והם שני השעבוד והמטחה . כן זה המספר . וכבר פרשנו . ומשך
 את הכת במלץ מצרים כי מלץ כעמ תחת יד מצרים . גם כעמ ומצרים שני אחים

ומנעו ~~מל~~ חלוקה שקדמת קודם שלם הבנה לה . ליל שמורים הוא ליו . שפסח על פני בע
 שלא ושאריו מיד המסחה וזה גס ויסאו ישל . אם ק' הלילה הזה שמורים לדורות ישל
 על אכילת הפסח שלא יפסוק אכילתו . ויה כי בעת כרות השם דברים לחברים יהיה ליל
 כמו שכתב ויהי השמש באה ועלטה היה . ואומ הליל היה ~~ל~~ בעסן וכיה שמור ליו . להוציאם
 באומ לילה . ויאמר יו . מתוך שהזכיר כלל שמורים שיהיה לדורות החל לבאר חקת הפסח
 ומעט שזכר משפטיו למעלה . עוד זכר כמו שבעה דברים . נבר . בשקל חמר עב . ומי
 שאמר להי נבר הארץ . הפסח מורה על הסמיכות . ולק בארץ אלעיל . והקשה מה ^{המשקל}
 בלע האף שהוא בלי ספק ב ערים והעלע סמוך . ולא נמצא הרבוי מן נבר רקחן נבר .
 והם ב' משקלים . וכן נבר . פהו בן בליעל . מין נבר מקרה כמו שחטבו רבים . ואם
 בע נבר יכחשולי . כי כוונה בע בליעל . ויה שהוא מזרע ~~ש~~ יעקב ועבד אהי נבר .
 ואינו נכון . כי המשמח מינו רמזי לכל משה . וכל עבד . מעט שהוא כמו ילד בית
 לכשתמול אותו מן יאכל מן הפסח . ומלת בו . כמו ויעש בה את מדע פתח מהל מועד
 משב ושכיר . והזכיר זה בעבור שהמשב והשכיר היו שמורים לבי המצוות כי על
 חמתן היו ~~ה~~ בתוך בע ישראל . ומעט לא יאכל בו . ומפי היו מזרע ישמעאל וישו
 שהיו טמולים הם נחשבים בע נבר . לכך אמר עוד משב ושכיר . וכל מהל מה מזרע
 האדם כשיהיה לו שכיר מי אפשר שיאכל בזרעו ולא ימלשכינו כי זה מזה הכילות
 לכך הזהיר במשב ושכיר . בבית אחד יאכל . למנוי . מן הבשר חוזה . כי העצמות
 והגידים יוצאים במקום זולת הבית וישרפו . אבל העמך מהבשר ישרף באומ בית .
 וזה מינו נכון . כי פסח דורות החלב שרף במזבח . והעמך ~~ש~~ העצמות והגידים
 היו שרפים חוץ למזבח כמותי הקרבנות . אם כן העמך אינו תחת המזבחה .
 ומזהרת הבשר שלא יוציאוהו משום ומתם לא תשא . ושלא ישבנו עצם . כי שמר
 השם לישראל בעתן שומר כל עצמותיו ~~ה~~ כל עדת ישראל . שהם
 למורה ולמעדה . ויה ומכאן סוף יחזקיהו עה ועשה פסח בחדש השני להמסך כל עם
 ישראל . וכי יצור . זה גר צדק . המול לו . כי מילת בנ ועבדיו מעבבם חלמטל .
 הפסח . וכל ערל . מישראל כדור המזבח . או כי נלקח בשביה . מורה אחת . שלא
 יאכלוהו ערלים גם יכליל כל חקות הפסח . ויעשו כל . כמו ובע ישראל אכלו את
 החן . ויה חזק לפסח שעשו במזבח סיני שאלו הגוים כי למעלה כמני יעשו בע ישראל
 כאשר צוה . ויהי בעצם היום ~~ה~~ שהוציא יו את בני ישראל ממצרים . דבר ^{להקשה}

כל במד' פטר רחם . כי בכור און מקדש הוא . וכן כהנ' ולויה ששאת לישאול
 הפדיון . וגדו בכור לכהנ' . ועל פי הפשט נראה שבבורי פטר רחם אמר . וקרא פטר .
 פתח הרחם ראשונה . כמו פטר חיס . ופטורי צצים . במד' ובבהמה . כמו שגזר
 למחיש ועד בהמה . גזר שם המופש . והטעם שיהיה להם לזכרון . מבית עבדים חלוא
 שכן להם עבדים . כי בחוק יד . שנתבר סגד המצרים שהיו נמלים כמדונעם . ודע
 כי השם אמר למשה עב פנשת החדש הזה . והיה היום הזה להם לזכרון . ולא דבר אשר
 ליהם זה במצרים כמש' דבר ליהם הפסח מפני כי הפסח רמזו לשמות במצרים שכללו
 עה המשחית מעל ישראל . אבל הסרת החמץ כמאמר וקריאת מקין למ היו יטולים ישול
 לעשות כי ביום טו יצאו . לכן אחר יציאתם עם מאה השם לו בקדוש בבורי פטר רחם
 דבר ליהם פטר ויאה משה עד והיה כי יביאך הקדש והיה היום הזה להם לזכרון . וכל מה
 שקצר בפניו היה הזכירוהנה . וממה ^{שקצר} ^{העבירה} ~~שקצר~~ ^{העבירה} גזר שמה . והנזכר
 היום הזה . מקום הקדש הזה . והודיע כי זה החדש הוא חדש מביב . וכבה תביה ^{העבירה}
 הזאת לדורות שלא יאכלו חמץ בכל שנה ביום הזה . וכמאמר המביב נמצא עמ' במאן
 כנען בזמן המביב . ולא הוא במביב מצרים הצווי . כי מביב מצרים ומביב מן כנען
 קרוב בחדש ימים ביניהם . כי מביב מצרים קודם . והפימותי חשב כי טעם לקראים
 בשמור את חדש המביב במאמר כי מביב מצרים כבד הושחת . ולא ידע כי בפשו
 הוא . כי אין המאה נזכר רק על מביב ~~כנען~~ . ועבדמ את העבודה הזאת הקודש
 בזה שמאכל שבעת ימים מצות . ומביב מן השערים הוא גם העומר . כי השערה
 מביב . עד כלות קציר השערים וקציר החטים . ולמא המביב ושערו ומיבות
 וכמות עד שיסחט עליו לא נזכר בזה . וידוע כי הכה לעולם מדבר על ההווה
 ועל הרב מאשר הוסכם שיקרא מביב על הכמו . ומי אפשר שיאה על שבלמ אחת
 ומה שלא הציע בצורה הירוקית . ולכן נקרא מביב מצדמאב . שכאב קודם מן הבן .
 ומחריו כל המבכר יקרא בכור כדמות הבן הבטר . ולפי נקרא הענק מן פורח יוסף .
 וביום השביעי . ובמשנה מנה קראו עבד . ולא הזכיר יום הכמאסן בקריאת מקין כי
 הזכירו לעיל . וכל זה הנזכר לפי שיבואו במאן כנען כי במדבר לא עשו רק פסח אחד
 בסיע בשנה השנית . וקצר לזה יראה כל זמנך . והזכירו במקום אחר . והקצרת ^{ומימפט}
 בלי ישיאלט . שיש בעבור זה עשה יו' לי . מן להגיד לבטן הקטנים להורותם על מה
 ענה שמכל מצה ובשר החמץ וכל הענן . ומחר לי . כאלו היה ביציאת מצרים . ויחבת

פסח להבית לא לצעדים . והיה לך לחות . שלא משנחנן כי היד לטוך האדם וכן נעשים כן
 מאותה לאדם לכל דבר . והרגש העינים נבצר . ונזכר היד כי בחזק יד . והעינים נראה את
 הדם על המשקוף . על כן יהיה לזכרון בין עיניך . כלא עבטיו והיה יומתה יד . בפך
 לספר בכל זמן וזמן איך כוצינך יו . ומצרים . ושמות את החקה הזאת . משנה לשנה בלי
 חסיון יוס לך את איתים יתעלה . והיה . פסק בענין קדש לי ועוד שב לשבת לבאר שיהיה
 לזכרים . ובאין הבהמה בחמור ובמשפטו . ותלה גם זה בבית המזן . והזכיר הכתוב
 בעבור שבעה גוים . ונתנה לך . אחרי שיצאת מצרים תרע כי כבשת מזלן שבעה גוים
 והעברת טעם טעה . וכן והעברת את תולמא לבת . וכל פטר שגד . כמו אדמת עפר .
 ומה רב סהל זל כי נקרא בהיות ילד ורך שגד . הזכרים ולא התקבות . וכל פטר חמור .
 ואז הקט לכל בהמה טמאה כמנופל שמה שור או חמור . והטבון החמור לבדו . כי
 מולי לא היו בישראל בהמות טמאות לבד חמוריים . והכר ואם בבהמה טמאה . טעם בעט
 וכן ואת בעור הבהמה הטמאה תפדה . ועוד מפרטנו . ומה ל . יפת זל אם תלד הבהמה טמאה
 בתולה תולד אחרי כן אם הוא זכר יהיה קדש ואין מוכר . תפדה בשנה ולא בקולת . יוס
 לבתן וכוא חול בידו . וערפמ . יחומך כמשו . כמנופלה העבוסה בתול . ואין מוכר
 לחמה תבתבג בערפוק קדש . כי הוא קדש . וכטע הוחיל ולא רצה לתת קדש לבתן . יהיה
 פטר חמור ובעליו חייב לשלם שנה . וכל בכור . פדיונו נזכר במקום אחר . ופדיון חמור
 חדש ומעלה . בחזק יד . באת בנכרים . כמפרט והולך . וזה כי ישלך כמו כי יאה ליכס
 בעבם . וכן כה כי ישלך בך וחור לחמה מה העשות והחקים והמשפטים אשר צה יו .
 אהיה אתכם . ומותבם . כמו לכם . על כן מעזובח . חמה שראוי לזבחה לשם יהוש .
 ומה שסמם הנה פדש חומ במקום אחר . אך בכור שור או בכור כשב . וכן באר כי פדיון
 אדם ובהמה טמאה יהיה לבתן כמאה יהיה לך . והיה לחות . מילו היה בעבור התפלין
 היו נזכרים לעיל ואז והיה . אם כן הוא כמו הנזכר בפדושה הנקדמת לחשן תהיה טמאה
 יו . בפך כי ביד חזקה . וכן כי בחזק יד . ובמנה רבים כזה פמח תפתח את ידך לנו .
 ופדשו השמלה . וכן הזכירו חמיתל סזה כמו כתרם על לוח לבך . שימט כחותם על
 לבך . ואין כל דבר . שלמה משל עד שיצדק הטוען כי אם משל . שלמה לא שהם משל
 רק שנתנה קדבר לדבר . ואם את קשרם על מצעמך יורה על התמצת העיון וההשגחה
 התדדית . ואם איננו כפשוטו . הנה הן על כפיים חקותך שחורה על ההשגחה התמידית
 ואין הפרט בינו ובין ושאתם את דברי אלה . ובעבור היות האדם בעפש ומוך נזכרו

הדברים בתוך הדמוי להם להיות בין חיבון ובין פעמי והותקן בלשון ^{לפי} ~~בפירוש~~ הדברים
והנה כאשר נשקול הדבר במאה זולתן וידועה **הנה** הוא כיצא בן אס אמת ואם ^{לעצ}
וכל דבר אשר ישקל על פי ראיות ברורות איך נעיר אמת . ולמד לימוד ולטוטפות
במקום כך הדיון ואין דווקא לטוטפות . והכח ^ל פי וכן והתן לדדום לשם סבוב . והתן
כענין ועליתו תתן חלתי תפעלי הכון וטוטפות תפעלי הדיון . ואילו היית ^{סמכים}
בדרכי השמות היה מתחלק הטיית בנות קרוב ולשון השיפוט תין תבשיט יתאווה
האדם לחוות וכן לא יאות .

במקו פרשת במא אפרש בענין קרוב ליהיו יטעו .

ויהי . ולפע זה כמו ויסעו בעי שרל מרעמס סכותה . לא פסק לעצמ ועוד שב
לעצמן . כי רצה לזכור מצוות שצווה אמת השם . כי אמת המצוות נאמר למא
במצרים על ק הזכירם מעל יציאתם להורות כי במצרים צוה כח שפיר . בשלח
אחר שלח . כבית בשבועותיכם . ורבים אה ון ולא נחם נוסף . ויל כתשעו .
ואם הפסוק עד ויסב הוא ספור . כי קרוב הוא הדרכ . ובמאות הלכות בע עק חזק
שובן . הלא תראה בשמע דברי המרגלים אה נטה ראש . ובמלחמת עמלק אם
לא אה ק תפע כי סגר עליהם המדבר . ויה כי קרוב הוא אהם כח כיש קשה
עק הוא . וחלתי קן תמצא במאה המפש ק ימות במלחמה . וחלילה חלילה ^ל ספק
השם כי אין לותרת ידעה וחדוש דעה וידיעת בזכר המפשר לא יתע חלית
אמת הדבר שהושם בטבע להיות כגזכר ועשית העקה לגוף . ובמבור היות כל
מפשר תלוי בב דברים באהו הא יראה האחר שהוא בפסק . והזכיר העצב ^{סב}
המלחמה לבד ^ל שהיא קשה וכל . והנה כתג ברוציאך את העם הזה ומצרים תעבדון
את האלים . אם ק הטנה לתת להם תורה ואיך יקבלו אותה בישוב והם יבין ^{עפוקים}
במלחמה ובמסקי צרכיהם והנבצת . והלא תראה שלא הוצרכו במזון ^{ובשבתות}
והלבוש ושום צורך ותלוטש ^ל סרה . קל וחומר שהיו צריכים בכל זה . וקצר
בכל זה כי כבר יעשה אמת ^ל האה כי ידע השם כי היו במצרים עבדים
והיתה נפשם שפלה ואיך לחמו עם בב עקן עד שיולידו צעם לא יהיו תחת ^{לכריח}
וילחמו לשבעה גים . אין זה אמת . כי זה תביא להאמין שלא חטאו במצרי . דן
זו הסבה הביאה להתעלל להם להתיים במדבר . וידוע כי כל מלחמות ישי בענין
השם לא תחס ותצורות ואפי כן שחר העצורים כגזכר שקר הסוס לשאנה

לא במתקן

סוס חוק ליום הלחה וליוז השאנה . ומחטבות השם ליה
 ומחטבות . ויסב להים . חסמת ולא מרעמס . ושקל ויסב . ויתם הכסף . ואם העם
 תלצל . פח הפעל צסגול . ויעל את האבן . והנה חורה על המלואי . יס סוק . בפתח
 שהם סחוק . ואתם יים כעת זרה בסמיכות ענן . הוא קנען . ולא את חיותם
 כי האבות היה ומיותם עז יס סוק . וחמנושים . חמשו את מצרים ומש' הושאלו
 וילתגזי כל הלחה . כמו לקצה החמושים . ויש הפרש בין חלוצים ובין חמושים . כי
 חמושים ועזרת החמוש . כי תגלים האשפה או החרב בכתפם ונוצעים א החמוש אבל
 חלוצים חגדי חלוצים . והזכיר זה אתם שהעבירים ומקום ~~שלה~~ שלא תהיה להם
 הלחה כפר הם מקיינים . ויקח משה . הוא העקר והכל בכללו כמו ויבן שלמה את
 הבית ויכלהו . את עצמות יוסף . כי הבשר הלך לו . כי השבע . על כן לא לקח ^{עצמות}
 אחר וקחיו . פקוד יפקוד . לתי שיפקוד השם בו . ויסעו חסכות . י"ח כ
 מקראו כי השם החל הענן להסך מקדים . וזו מפשדו התיא הוספס . וכתב ויסע
 תליך הלהים . בעמוד ענן . שהיה כראה בעמוד וק השמים עז הארץ . ועלידי
 עמוד שם הלהים מעת שלחם פרעה . ולילה . שהיה מתחלק באור אש . ואש
 תהיה לילה בו . לא יגיש אינו יוצא . והזכיר זה כי אפי בחניתים לא היה סר .
 י"ח כי בלילה אחד בבל ימי המדבר היו הולכים והוא ליל עברם בים סוק . וי"ח ^{מפני}
 לב המחנה היו הולכים גם קצת לילה קצה התסנה הבא באחרונה . וזהו ללכת יומם
 ולילה ^{אחר} דבר כי הענן היה הולך לפניהם והענן לדבר בם שישובו ויחמ לפע פ' החיות
 י"ל כי הענן לא היה כי אם להורות להם הדרך אבל על פי י"ן יסעו ועל פי י"ן יחמ .
 וישובו . וק הדרך אש ילכו בה . וקצר לוח ויסעו . והזכר באסעות . ופי החירות
 שם מקום והוא פת החירות . ובין תדול . עיר מערי מצרים . היו שבים בתדול
 ובתפתחם . בעל צפון . כמו בעל מען . והוא לפע פי החירות . נחח ותחמ .
 בשפת הים . כמו נח פכ י"ן . ומין בעל צפון ע"ו . ואח פרעה . מאה לעבדין . או
 בלבן . לבני ישראל . בעבור בני ישראל . טובים . כן נפעל בשקל טובים . ובא
 בשוק כמו בעיר נערה . תלשון טוב עדי בקר . וחזקה את לב פרעה לבוא
 ליתול ברפתו כי אחר וברכתם גם אות . ולא שדה לבן בכל החומות . ודרך ^{אחרים}
 כי אחר לא הלכו לגבוח . ומבדה . בעבור פרעה . כעב וקדשת ליעני גוים ^{רבים}
 כי יחשאו ~~בגולס~~ בעולס . וידעו מצרים השמרים . ויעשו ק . וקצ להזכיר

כי אחר משה דבר השם ^{אשר} ויצא לחלק מצרים . ויהי שהגז לו . כי ברח העם . כי הם ^{אמר}
לכה דרך שלשת ימים . והרואה אותם כי נבוכו בדרך אה לחלק מצרים בוודאי הם בורחים
ונשתבש להם הדרך . ומולי ביום רביעי לצאתם הוגז לפרעה וביום חמישי רדף פרעה אחריהם
והשיגם . וביום ששי חונקם עליהם . ובליל יום שביעי עברו ישראל ~~ב~~ בים ונכנס פרעה ^{אחריהם}
ונטבע . ויהפך מחשבת פרעה . וכנה הכת הלבן כי המחשבה בלב . ולבב וקום שנים . וטעם
ולבב עבדיו . והזכיר עבדיו כי הם החזיקו לפרעה לשלחם . וכן אה הטרוס תבע . כי מבזה מצ
ועבדיו . שם התפשט . ויאסור ~~על ידי דבור~~ על ידי דבור . כמו ומגהר ותגבחהו . ויקח ^{הפסוק} זה
כמפרט לחמשון שש מאות רכב . שהיה נבחר וחשוב . והוא ויאסור את רכבו . ואת עמו . הוא
וכל רכב מצרים . בחור . וכן הקלים . ומה ויצחר מכל בחורי ישראל . אבל בחורים וגם בתולדות
בפתח שהוא מן המצויים . וכן ובחורי ישראל . ושלישים . כמו הלא במצבת לך שלישים . שהוא
כאלעזרים . שמעו כי עידי מצר . והטעם שהיו שרי פרעה ופיצו ^{המלכה} . וזהו ראוי להיות
שין שלישים בשבא כי יחידו בקוץ כמו נדיב . והרבו נדיבים . וזה ~~השנוי~~ השנוי להפריט בינו
ובין ויסלח מלמכים שלישים שהם תאר לשלושה . ויחזק יו . וכבר חזק . כי ויאסור מואחר
וכתב ועד למה לקח פרעה כל זה החיל לרדוף אחרי ישראל . כי בג עשרל יצאו חמושים יביד
דמה . וירדפו מצרים מאש רדפו אותם השיגום שהיו חונקם עליהם . והפסוק הפוך . וטעמו
וירדפו מצרים אחריהם כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו . ושיגו אותם . ופרעה הקריב ^{אמר}
יצא . כמו ומשלג אלבין . ויהי ~~הקריב~~ הקריב וחתהו . וייראו מאד . כי ראו מלציהם ^{ויצטקו}
בע ישראל . ידמו השם ונטובים שבהם . ושאר העם דברו המבלי אין קברים . ומלת המבלי
בפקט ספרים בפתח הכא לבדו . והקצת בשוא ופתח והוא הנכון . ואחר המבלי אין ^{מעט}
אחר מעט . כמו הרק אך בגשה . בלעד רק אש אכלו . להוציאנו . הנכון להיות האלק
בצרי . הלא זה הדבר . הוא בכלל מאה ידמו יו . וישפט . כי לא נמצא כמו מפליט על
זה . מולא נמג במרה . כי טוב לנו . נח לנו כי נשוב במצרים ונעבוד להם . ומותנו
במצר . התעב . כי לא תלחמו להם רק השם יהי להם ~~בשבילכם~~ בשבילכם . לא תמסית . ויהי
מצות לאו . כי טוב למען הרבות סוס ויו . אה לכם לא תמסית . והנכון שהוא הצד . שהם
אחרו כי טוב לנו עבוד את מצרים . ומת תחרישון . אחר ל יפת זל משתקו מן התלוות
והנכון אין צורך לכם לחלמה . ויאמר . מה תעמן . דבר למשה בעד כל ישראל כי איך יתכן
שיצטק משה והשם אה לו וחזקת את לב פרעה . וייל שגם משה התפלל לשם אנטפ שהיה ידע
כמו ישקב ענה . דבר אבע ישר ^{ויסמא} . וכמש הם נמסעים אתה הרם את חטך עליהם ובקשהו . וימ

הנב מה שאמרת לך . וחזקת את לב פרעה . ויסע מלאך . שם השומן . ~~הנה נהג בפרש~~
בהעלותך על פי יו . יחנו ועל פי יו . יסעו . וכה צדק השם בשם מלאך כי הכל הווים על ידי .
האמצעים חנה שלמה . ובגמא על הפשט כי שם עמודים היו בלילה זה ונסע בתחלה שנת
האש חלפה ישר ובא מחריהם הוא הנזכר הנה . ויסע מלאך האלים . וכן נקרא האש היסוד .
מלאך משדתו אש לוהט . ואחר נסוע זה העמוד נסע עמוד הענן . ועמד מאחרי . שרל . מאחרי .
עמוד האש . וזה עמוד הענן היה בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל . וזהו הכתוב דשם חמפל ביע
ובין המצרים . ואם היה עמוד אש לפע בע ישראל היו רואים גם המצריים . לכן היה גם עמוד
אש ומחריהם והיה הענן עמוד הענן לעמוד האש . וישראל היו רואים מפל המצריים לא היו רואים
ודבר זה גרם למקרב זה אזה כל הלילה . ויהי הענן והחשך למצרים . ויאר מקב הלילה . למחנה
ישראל עמוד האש . וכלל ב' צללים זה הפסוק ואם בא מחנה כחו המצריה לשוב . ~~המשפיל~~
לראות . ואז באר בשמים ובארץ . ויג ויאר מלה צחה . וכן יפרשו ולילה אור בעצב . והטוב
שהם כמשמעם . ויט . בעבור מצאם בעלי הקבלה און הפסוקים בשבעים ושנים אותיות .
כל אחת ואחת תקרא שמות שבעים ושנים . וכיצד חושבים ארמא ויסע ון וכן סוף פסוק ^{ויטא}
מן הלילה למפרע . וכן פסוק ויט ון של ראשית . ומתבים וכן ילי ~~הוא~~ והוציאו ^{שמות}
אין און חכם יכולה לשמש כל שכן להאמינם . וסמכו למצב מלה הפסוקים שם הנבדד בן
יודין . כי אם תשוב מתחלת ויסע . ועד קב אותיות לפל יוד במעט . ופסוק שש אם תמה
אומ למפרע עד קב אותיות יבוא יוד . ומפסוק השלישי ארמא ועד קב אותיות מפל יוד .
ואו דברים בעלמא . ובעבור שטורפים דעות מי שלא הגיע בחכמה את מראיתך שלא תעשה
חאלו הדברים כי אין שם מפרש מורה לעצמו וודאות הענן קולת השם בן ארבע אותיות
שבשם הזה עשה אותה נמים . ובשם זה עמד העולם כלו . ומרב קלשמן סגהו במדב
ובאים . ודע כי את אור לך הנה הכתוב אור הוא אלהי האלים ומדע המדעים . שהענן הרצון
בו אור המלאכים ומדון הצלילים . לא אלהי העצים והמבנים ומדע האלילים סמא ידעוהן קלוש .
המדע . ומתע שחושבים רבים שהצלילים מטיבים ומדיעים . כנהו השם הנבדד בלצמא
באלף דלת נון יוד שהיא המדון האמת בהם והוא המטיב והמלע באמת . הוא המנען צמא
השמים ועל כן נקרא חוב שמים . שהענן בגשם הרוב . ובהמצא מדע יהוה מוציאים
אומ באלים סגהו אלהי המלאכים שהם כעבדים עומדים לפני מדעיהם . ודע זה מאד .
ומתוואם המשתנים זה בזה . וכס פעם נמים ופעם משפנים . ופל מלא וחסר חכם
היה . זה דבר פשוט אין צורך ~~לדעת~~ וולך יו אלהים . עד שיעברו ישראל את הים

כמו חרבה . ויבקעו המים . וכבר נקבע ~~השם~~ ואז היה הים לחרבה . כמו ויגבר ימות ויחלש .
ויבאו בני ישראל במדבר סיני . ויבא מן השמים קול ויאמר . לא שבבם ויחזקו ים סוף ידע
אין שבבם . של בקדנליו כחש ומצאנו מפורש . ונמנים להם ~~השם~~ הוצרך לומר להם כי מצרים
לא ק . כי בשכא קרטו המים תימים ומשאלם נצבו כמו ש מגלים . וירדפו מצרים ^{להשגם}
ויבאו אחריהם . כי קול הליכתו של הים היו המצריים שומעים . ואחרי שבבבם כלם אז שלח השם
עליהם תהומה . כמו שפרש והולך . ואלף משמות יגד כאלף מזכרתה ליו . וישקף ^{השמים}
צבוקים . כי כצמח השמים ליו . וק פתג יושב בשמים . בעמוד אש וענן . כי פעם היה תראה
להם עמוד אש ופעם עמוד ענן כדי שיבלבלם . אבל בישראל היה תראה להם עמוד אש כל הליכה
וכאשר היה במצרים באשמות האחרונה להתחלק העמוד ^{השם} היתב בהם תהומה . והם חוסב
א וישקף יו . ונמנהו ויהם יו . את מחנה סיסרא . ובאות שהביא ^{השם} עליהם אש ורעמים ומב
ברד . כענן ויהי שחול העלה העולה ופלטים נמשו להלחם בישראל וירעם יו . ויהאם קול רעמך
בצליל . ויסר פרשת . יו שהשם הסיר את אופן ^{המרכבה} שלא יוכלו ללכת . והנבון הדוכב ^{הסיר}
אופן המרכבה למען למס לחורין ולא יוכל וינהגו בכבודות . ואופן עץ ענול . כאשר יהיה
האופן במדבר האופן . וכוא בשקל שושן . וימחר מצרים . כל אחד וא . אמסה חפכ בני ישראל .
כי יו . נלחם ~~השם~~ בעצורם במצרים . והנה רצה הדוכב לירד וממרכבה למס . כמו וירד
סיסרא וממרכבה ויגם ברצליו . ולא הועילו . כי השם אז למשה עשה ידך על הים . וישובו
המים שהיו כחומה על המצריים . לכל חיל פרעה . ספורט כל סוף רכב פרעה . לפנות ^{בר}
כי באשמות הבקר השקיף השם על מחנה מצרים . וישב הים . היה שב כשהדים משה ירו
ונמנהו על הים כי כן הבקיע וק השיבו . וכאשר המצריים שהיף שב כמשימת ^{השם} נמס
לקראתו . פלוה לקראת הים . ויה לקראתו של כי באות מקום שבבם ימו ספורט במשעת
וילט דרך שלשת ימים במדבר איהם . והדמשון נבון . לאיתגן לתקט . ויל לתמו הפך
כמו רוצע הים . וערבבים . וק אהי קטבך איה . רבים כן ידעך כמו ועבר פרעה וחילו .
והוסק לומר וישובו המים . כי יספר ובע ישראל הלכו ביבשה . לכל חיל פרעה . הלוח נסך
כמו לכל כלי המשק . עד אחד . כמו אחד ובע לא מתג . מינו נבון שהוא מוז לפרעה .
ובני ישראל . במקום שישל הולכים והמים עומדים חפה ומה . ובמקום שמצרים ^{הים}
חכים עליהם . וזה אות גדול חכל האומות . כי בקוע בצע אנה ושיבת המים ^{השם}
כי במקום א נבקע לא ^{על} לבי מצרים . וישע יו . כי עתה היו מדפים ^{הים}
אחרי ישראל . ועתה לקחו מצרים שפר כל הבן הילוד האורה . שיאפת צבורים בשביל

וישקף יו
השמים

שהעבדים עבדו קשה כלי שלא יפרו ישראל. ונשלמה שבחתי משה שמו העצבו ודמו את יסועת
 יי. וירא ישראל ~~עבדו~~ כאשר היו על שפת הים שחצרים חור. כי טבל בים. כיוצא בזה ^{חושע}
 חוסים מאתקוממים בימיך. שהנבון חוסים בימיך. וירדו העם. שזכרו האבלי קברים אין.
 וימאנין. שהמאנין בלמים. כי לא על ~~עבדו~~ הכל דברו הטוב. ובמשה עבדו. כי כחשו ^{עבדו}
 כנגד ויחזרו על ים בים סוף. ומתקדו כמו ויחזק העם בלמים וישמעו כי פקד יי. ונאמר
 עבדו. כי השם מקיים דבר עבדו ולי.
 הקדש עתה ^{בלמים} עבד ועבד תחת עתה.
 יבנה יהושע. אז יכה חזא. וקחן המכנס משי יכוהו מרמים. ישיר מה ל יפת קל כי השיי חלק
 בן חלקים. החלק הא יתיה תבואר כמשמע כמו זה ושייר דבורה וכיוצא בם. והשע שיה וכלו
 שבת אין מי יעמוד על גבולו בפירו והוא שיה השירום והשלישי שיה אחור במליצה ^{עבדו}
 והוא משירה נא לירידי. ויש שיה של תכנת ולא נזכרו והוא המצינו השמים. ועתה כתבו לכם
 את השירה הזאת. משה ובע ישראל. כמו בע יעקב ויוסף סלה. שאין משה חזק ובע ישראל. ואם
 כמו ובע ישראל לא דבר השירה ברוח הקדש כי אם משה לבדו. ומה שמו ובע ישראל כי היו אזה כדק
 פתחן. משירה ליו. כמו שחוכה הכתו ויחזרו לחזק. כי נאח נאח. על האומות במוסיהם
 וכלי הלחאתם. ומצרים אדם ולא א. מה ~~עבדו~~. מפעלי הלמד על כן הטע לרע. והוא אלסון
 רוח קשת. ואם הטע הלמד הוא אלסון רוס ידיו נשא. ~~עבדו~~. מה ידך. והוא לטקבות
 והנה חלב גבורת השליש בים ~~עבדו~~ חזן. עני. אין הפרט בין היותו בשרק או בחטק קחן.
 ועתה עני וכתי. וזמרת הוא השם והיה לי לישועה. וזמרת. כמע' הוא תהלתך. ויה עז וישועה
 היה לי השם על כן אזמרה לו. ובא זמרת קחון כמו שזרת מצר. שנת לעיט. על כן יתת
 עשה. ~~עבדו~~. ואין לו בסמיכת. ומעמ עם הסמיכת מעת שושלים. ולחקצת ימים.
 ולפי דעת זה כמו כמיסע שערים. ועמה צדק. וכיוצא בם. ואין יה חצי השם כי האומות
 המרבעה אחד הם כמש' פירשת. זה אי. שהיה לי לישועה. ולא אלהים חדשים אשר לא יצילו
 לעבדיהם כי תהו המה. ומלת זה. נאמא צבחה ושמינו נראה. כי זה משה ~~עבדו~~. זה המשה
 ולא תסותך לרע בע הקב שחזרו למה שפחה בים מה שלא ראה יחזקאל. ומנהו משה לו
 נדחשכן ויהיה תמיד עמי. מלכי מצר. פרט. או רמז למברהם לבדו שהם היה סבר
 הבחירה. ומדומתהו. אפריד שבא לוי לעבדו בבית הבחירה. אמ אוטיבהו במקום רם
 כלוא בבית ~~עבדו~~ עלמים. כי בהר קדשי בהר מקום ישראל. וני מישאלתה. כנגד מרכבות
 פרעה. יי שמו. שבחום השם נודע ועשה האומות. וזה חצי הפסוק ~~עבדו~~ לעני וזמרת

יהי ומה איש מלחמה . כמו איש חמה . איש אמונים . שהוא בעל אמונים . בעל חמה . וכן רבים . ומה
לי שאין שם איש נופל בהשאלה כמו שחשבו רבים . כי אם לכלות שימור . כמחז . כי איש כמו
יש וכן אישי ישי . ויש לזה שהוא מלשון ומושיא יחיטו . שהיחיד מחנך אוש . ושת הלשונות דומות .
וכן והמאושטו . וכפל הלמד כמו כפל ולא יתבוששו . ומותר אהני מתחלפים והיסוד הוא היש לכלות
ומתא עזר לדבריהם אם איש להיחין ולהשמאל . עזר האיש בית רשע . והנה מלת איש עצם הדבר
על ק יאה והאיש צבא . ומאז בכרובים איש א אחיו . ובפכבים איש למ עזר . ובדברים הכלים
ובלים אשה א מחורה . ולזה בענין יאה כי תאיש לוקחה זאת . כלוה תיש הקודם . ולמה אה כ
מחדם לוקחה זאת . ומה איש מלחמה . כי הנביאים לא יוכלו לדמות כי אם א תשינו . ואיש מלחמה
הוא הנבד באנשים לענין הצורה . זמן ויעל עשט כענין הכבשן . והוא כחן יוצא תופת . והזכיר
הנה ~~להופיע~~ צבורת שאינו במקום זולת מקום וזמן לזולת זמן . תרפוב פדעה . ירה
אומם ~~השם~~ שהוא בעל מלחמה כמו חן . ומבחר שליטיו והפחות בכללו . או ספר האיש עשה
פרעה . ומה טבע כי השליכם כחן הוצרך לזה טבע . כמו אמן . וכן דמה אומם כעופרת . כי מהנה
הסוס להיות שט על ~~המים~~ . תהומות הם הגלים . כי עתק המים נקרא כן . כפיוונו . בא מחלק
כדי לזון המלה עצמה בנקדה . יתיך . כי היחין נבד מהשואל . מאדרי . יש אומרים חסר תו
הקבוק . כלוה מאדרי . ופירושו א בית הנשים שט . והבון היחין זכר ונקבה . כי הנה נבד תיבן
שהוא נפעל שב ליחין . ומינא תבין הדגוש כי לא תמצא תבעלי הין ומעט שבא קמון . וזה
מאדרי נוסף כיוז שוכב בסלע . ויהי מוסב אל השם וה . תבען אויב . כמו וירעצן וירוצען לש
שביכה . ויל הפך מן לערן ~~האח~~ . כמו מטר סוחף . תשטוף ספיחה . תהרוס קחיק .
תעברת קחיק . והוא ויהס יו . את מחנה תצב . ומה קחיק שהקמים בישראל כקמים עלי . כענ
הנוע בכס נווע בבבת עיט . תשלה . דמה חרון השם פנהאש . ומעט טבה טמס . כי יאכלהק
בשעת . ובכוח אפר . מהר ל יפה הלו . זל כי טעמו תיד כמו שיטשום האדם הויו המים בעמרה
לכך אה אפר . ולא אה ובוחך . ויה זכר ק לבאר נמי השם ומתנתו . כי רוח האה חס . כי כן
הטבע להוציא אויר חם ולהכניס אויר קר . ולשלים הקוד מקפיה . וזה להפך . נוזלים טע הזבה
וגז . כמו קחון נד אחד . ועבע המים הנוזלים נהפך ונקרטו . קפאו . הויו כמו קפאון . בלגים
כיואצגהים יש לזכר מים . מהר אויב . פמש טאע כ ישרל טעש מאיתם . כי עז דתם במו ישל
פבשלה ימים . מרדן שלטם בלמו . ואלך אטובה . תגליתו . תגלית מהם נפשי . כמו
מן השבעה וקמת . השבע תמנו . אויב יכלתנו . יכלת אהו . פנש אשר תלית לבו . מרן
קרבי . ותעבה ודרי שמו ידי . שפת ברוחך . כמו ונס טשך ברם וייבשו פטעם נשיבה ~~ל~~

תחלק

יתחלק הפה צבוע מעט שנמצא פניו בדרו ויול שמונתו שהם חמשת ימות יתכן להתחלק וברוח
 ברוח שקפה הרים באות הרוח שבו המים להיות טהורים בליל ^{לילה} יורו בחבולה כי שקע
 בקרקע הים סעפיה מין ידוע וקשה וטוב מזירים רבוי המים נקרא קימתך חזקתם
 כי כחוק בלמפיה מיון מופי כח חודים הם מאד בקדם בפסח הכבוד ^{השמיים}
 נקראים כי השמים כמאי והשמים בשם קדש שקיפה המשן קדשך הללויה הללו א בקדשו
 ישנו השמי קדשו נקרא תהלות כענין לך דוהיה תהלה כי מי ישיב במהלות ויהי כמו לענין
 בסוד קדושים רבה כי ~~הזכיר~~ הזכיר כי עשה דברים נקראים ומה ~~השמים~~ השמים
 יתיר וכן השמים על החיוב ונחית ערך בעצמם עקב ופחות עבר תחת ענין ~~אשר~~ אשר
 קדשך ומה תבלעמו אלן כי הים בבלל הארץ וקרקע הים ~~המים~~ המים דומה פשוטיט ושם ^{בלע}
 ושקע ויול שהבלוע ימור באבד הדבר למה תבלע את חלתי יין ^{בלע} בלע מן היין וזהו שמה עש
 פליא דבר חכמה ועמך מין וי פול להשיג איך עשה מותם והזכיר חסד בנמות העם כענין כי
 זה חסד לא היה בשבועת המצות עם זוגות לכך גמלים להביאם אנה קדשך תהלת שביה
 גמלים בכל זככם עד בואם א אלן נושבת כרועה שדרו ירעה בזרוע יקבץ טלמים ובחיקו
 עלות יעלן כי תהלים גם בחנה גם בעשיה ומה קדשך היא אלן ישראל היא רמז להר סיני שבלו
 המרה שכלה טהול שמשעשעים יתרון כענין כי שמשעשע את אש הובוש יין חילי חזק כמו ^{אשה}
 חנה ופלטת ^{בבולקצה} בבולקצה וצבים השפת הים אז כהלו כי לא ידע כי יין ימרה לישראל שלח
 יתרו גם ^{אלהם ידום} אלם ידום כי כן כמנ אלוק פלוט ונקראו השכרים בשם ^{לילה} לילה פחותם מן
 השכרים הנקראים בשם אלוק שגך אלפיק אלופיט הסבלים וששן ^{לילה} לילה מן מוחב וכענין
 זה ועל העתדים מסקוד תפול עליהם כמו חילי חזק או שך בקשה כי ^{לילה} לילה שמה ^{בארץ}
 ישראל וסביבותה ומש ילחם להם ישראל אימותה נקבט על ^{לילה} לילה ^{בגדול}
 גדועך ^{לילה} לילה גדול גדועך או הוא הפך כמו בזרוע ^{לילה} לילה זרוע וכן ^{לילה} לילה
 שליט ורבים כן ידמו טובן ^{לילה} לילה לא בא הכן רפה ^{לילה} לילה עי יעבור
 כפול כדרך כל דברי השמים ^{לילה} לילה עי יעבור ^{לילה} לילה כענין הקדו
 לו ומה לי יפת לל ^{לילה} לילה עי יעבור ^{לילה} לילה הא נח ^{לילה} לילה הספר השטח חרמי עלן
 ימור בספר חלחלת יין שלחם השם ית ^{לילה} לילה עי יעבור ^{לילה} לילה כל זרוע ^{לילה}
 יחשב ונשה ^{לילה} לילה כי הקטיה שנתן ^{לילה} לילה או כמו קונה שקנה אותם ^{לילה}
 כגוף כי לי בעי שכל ^{לילה} לילה תבואתו ^{לילה} לילה טהור חרבה בשרטין וכל
 רוחו שבעולם לא ישקרו אותם והטעם ^{לילה} לילה כדרך בקשה ומין נזכר ^{לילה} לילה

ונח
 כח
 יור
 גיש
 לדבר
 יפלים
 פ
 פלחמה
 יפיו
 פ
 עשה
 גה
 יחלק
 תו
 גיו
 יוד
 לש
 פנכ
 אכק
 דה
 פ
 גה
 יס
 יעל
 פמו
 פק
 פל

רוח הקדש וזה תביאנו ויבא עמנו מן הכלל לכך לזי בא במדק. שרל. אף היב כמא ל...
אחרן שהוא בכלל תביאנו ויבא עמנו וכל השירה כן עם זוגות. אזי שיר משפחה ובעי. שרל. וז'
מען כי עם זו עד יעבור ערך שמה בכלל מלת עם. ייתביאנו ומשפחה מוסב א עם זוגות.
ועני הדעת חושבים או הדעת הנבערות כבודות עד שרמזו בית ברומה לשפתים. אס כן
יציאוהו הכלל התרות דבר א בעי. שרל. חלילה לו מזה. ועוד כי משה רבנו אינו כשאר
הנביאים ששתבש בלשון נבואתו. וחלילה שמה מאוין כי שחר נביאי עתידות משתבשו
אם באותיות אס. במלות או בכלל עשנ הדבר וזה אינו כשאר הנביאים כי היה למשה עני
שהיה לו הדבור בלא ממשע. ואם המתנבאים בחלום או במראה לזי ימות לפס שיטעו.
כל שכן גדול הנביאים שאשכח הדבר פפי שמעו. והשירה הזאת יש לה עתידותי ומריס לזי
דברה דק וזאת משה מעם שהיא נבואה. וכל התורה כלה שאמעה מפני משה אין אותה אחר
אחר. וליקס נביא נס. הוא מתבט משה. וזאת מפני הצורה. וזה ברוח הקדש למשה
עני בשם השתוף. כי לכל מי שילוח עליו עזר אלהי. יאמר כן. ותצלח עליו רוח יי. ורוח יי לבנה
לא יהיו הכל שוים במדרגתם. וזה ידוע. מכן לשבתך. יורה על שכינת שם כאלו הוא מקום
מכן לשבתו. ופנו להיות שמי שם עד עלים. וכן כפי כבוד תרום תראשון מזה. כי כדמות השמים
כן מקום מקדשינו. מקדש. הדגש בו לתפארת. וכן ובהיותם תלן עיני. ונרפא הדלת כי כפי
על הלשון לדבר דגש אחר דגש. יי. יתלוך. השירה הזאת מתלקת קטנה בפטר הצלמ. שרל. א
וטביעת שוטאיהם. וקטנה מן נחית בחסדך ספור לפתם. שרל. מעדבר ובאס במדק. וזה
יי. יתלוך. אכליל מן עת שכבשו למדן. שרל. תעמד. כמו שכתב והיה יי. לתלוך על כל המדן.
לעולם ועד. לפיכך מלכות של עולמים. ואין הכנה לכל עלום יונעז. תורה הנצחיות.
כי הנה כתו מורק. עלם ועד. ואם היתה רחוקה הכנה לעד נמוק כמב וזאת הוא ושמוך
לזי יתמו. אבל בקטנה השם המפורסן הדעת מורה עליו תידיעם פעלואפנו. כי המאובים
מתחדו תידיעתי. יתוך בית. וזו ועד בסגול להפכיש בית ובין היודע ועד
עלן המפרסם לעש. וזהו שם. וזהו שם. הוסיף שם. שרל. אה וישונו האיס
אבל הזכירו הנה כדי לזכור שם. שרל. ליון. המוך. כליין. משוי. בענור. ומחולת
בשקל מקומות. והפעלו בכפל היות. והפעל לחול במחולות. שרל. ביאה יי שקדמה
נבואתה קודם ליות משה. ולכן הפעל א מדק. יי. יחסה א מדקן להודיע שם הוא נביא
כי לזי הזכיר בשירה כמו שהזכיר משה נביא. וכבר שהכנה מוחם לחוק. המיוחס אל
הגדול בשם. ובע כלב אחי ירחמאל. ויסע משפחה שרל. באזה השם. כי עמוד

העני

שטי היה הקומת המשכן מערך לחם הפנים . או יוס שבת כבר נשפוט כחשר תמצאנו מפני
על גשה ועל אהרן . ענה לשטתם . ובמה להגשה לבדו . מי יתן חותכנו . בגדת השם באומת מקום
שכיה שבתנו על סוף הבשר . תמיד היה בין שבתנו . ומה חותכנו ^{שבתנו} ~~החבל~~ . אין קצרים באצרים
והיה הלחם שאמר לנו מדי צרכנו . כי הוצאתם . בלונה הוצאתם אותנו במדבר הזה . כדי שתעיתנו
במדבר . הזה . כי היה דרך מקום מושב שתולכונה משם והיה לנו די מחסורינו ולא היינו מתים
באמת רעב כי טופים חללי חרב מחללי רעב . את כל הקהל . כדי שיערערו לערב רב . הנה
מחטיר . כמו יצא על רשעים פחים . ומה הנה כי מינה מתחחר . ואיני . כפי ויצאן משה
שבתנו בארה . כי ענה תלונתם גם על יו . כמו שפירש והולך . מן השמים . הפך הלחם . וכל
דבר המאכל יקרא לחם . נותן לחם לכל בשר . קראן לו וימכל לחם . ונפך שהמדבר לא מקום דע
כפי שטענו הם א המדבר הזה השיב להם השם הנה מחטיר לכם לחם מן השמים . וידל אצורנו
לזרוע ולקצור ולרוש אבל לא יהיה משנה לחברתה אמדבר יוס ציומו . למען אנטנו . שלא ימצאו
עלילה שהם יצרכנו בעסק גופם ואיך יקבלו המורה . אומה שחזק והיה ביום הששי . והכינו להגשה
הפך כל יוס ויוס שיהיה די מחסורם ולא להוטר והם הוטרנו . ובשבת יצאו ללקוט ולא עמדו ^{בשבת}
עליון . והיה משנה כמד אשר ילקטו יוס יוס . בדוק יו יוס יוס . בכל יוס ויוס . ומכלם הזכיר
לחם משנה . וגם בעזרולא באר ענה לא באחרונה . ערב . יא מין זה ערב של יוס תלונו
כי אם ערב י"ט ובקר של יוס שלישי . ואינה נכון כי ביום של תלונו מה ערב . ובקר של השם
מן להם הון . וידעם . והיה נכון להיות ערב . ובקר וידעם כי יו הוציא אתכם . וכאיתם את
כבוד יו . לא דרך המקראות לשמש כן . תבון תפלת קטרם לפתך . שהיה במקורם לזה תבון
תפלת האמורה במקר אמורה בערב . וק תעת ערב אמורה בבקר . כיוצא בן דגן בתורים ^{והיום}
יובב בתולות . כי הילול לזה מן ותרוש בתורים ודגן ותרוש יטבב בתולות . כי מימפס מכילה
בלא שמה . ~~הוא~~ . כי יו הוציא אתכם . כמד כי הוצאתם אותנו .
וראיתם את כבוד יו . ~~הוא~~ . כי יו את תלונותכם . ונחמה מה . כמו יו זה אדם . מה
אמת ומה אמר עמים ~~הוא~~ . וגם אמתנו צדיקים אהם בבלי עת . לא עלינו תלונותכם .
כי כל ~~הוא~~ עמים עמים גזרת השם ~~הוא~~ לתונתכם א יו . והוסיק לזכירה לבאר כי לולי
תלונתכם מימפס כי ~~הוא~~ יו ית שמו לזכיר אתכם תזון . וימנה אהם א אהרן . סגיש
משה פנים אהם . כי לא התאפקו לראות חסד ~~הוא~~ . לפי יו . במקום שיהיה העם רואה .
א לא המדבר . ומיד ראה איהם כבוד יו ~~הוא~~ . עזר הוסיק כדי לראות ישראל בעיני
מסבר טעמו הנה מחטיר ומה גם לזכיר את תלונות . ופודיש תלונות

מקום

מקום הנח בשקל תבונות . ובהרבה מקומות הדגש תלויה הנח . ובא וו ויחזיקו דגש כמו לשאל
 יולד . לא הוללו . תאכלו בשר . כפי אשר שאלו כי הקדימו הבשר על הלחם . ותעלה שלו . תמי'ים
 ומדע ון אמר וגז שלויס ון היס . ושלוי ושלויס שע שמות . כי אם היה עזר שלויס ון שלו היה שין
 שלויס בשום כמו כתב כתבים . ותבם את המחה . כמו ערים גדולות ובמרות בשמים להשמעות
 אזנים . והשלו נפל במק המחה הפך הטל כי יפול בהעב . ותעל . כמו בעלות גדיש בעת
 לשון כיתה . ושכבת . ון ועבלי שמים וי ישכב . טע ירידה . ון שכבת זרע . ון כמנ עזרת
 הטל על המחה . דן וחמספס . פי לפי מקומו . ועבן להיות הפסוק האחרון מטופל . והודיע הכתב
 שלא היה כמו החטה והשערה שיהיה לו סבין כשיטחנאות מלשון ויחשוך יערות . וחשוך הלבן .
 וסוף ~~ואין~~ כמו ויחמוס כן אט . וסוכה תהיה . מלא כרשו . יכסמנה חזיר תיע . כפפור
 כמות פפור וכוח איד . וקזם שיהפך לחים יקפח והוא עגול ברדת א הארץ . ויחזרו איש אל
 אחיו ון הוא . כלוג שלוח הוא וחזקן תחת השם מלשון ויחן ויו דג גדול . ולא קראוהו בשם כ
 לא ידעו מה הוא ולא שמש מאבותם . וקראוהו ון על שם שמה ון הוא . והודיע להם משה שזה
 הוא הלחם . שזמן השם לבס למלה . ואין הפסוק הפוך . כלוג וימאר משה איהם הוא הלחם .
 ומן ויחזרו איש . וזן ון הדגשו כי ידגש בבגיו . והמות ומך שהלם פתחה . לא שהוקל כשא
 דגשים שהוקלו . ואם היה תוקפים היה קמוץ כמו ירך . איש לפי מכלו . לפי ~~לפי~~ בית וחזקן .
 ובאר עתה לגלגלת . בין היות גיגין בין להפך . ונס זה תאמר הן כי לגלגין משביש השמר
 וי שהוא להפך מכלו . מומתה הכתב לדבר על הרוב . מספר עשומים . האוכלים לא היו פקדים
~~לפי~~ . לאש במהלו תקחו . תספת באור . ויז להביא עבדיו ומשרתיו . ועשו כן . ללקוט איש
 לפי עשותו . מלצה עפשות ומועט בעפשות . ויחזו בעמר . בחזק כז . שלא יעדין מלחם חזקן .
 ון המועט . לא לקח . חמר חזק . עכנו . איש לפי מכלו לקטו . לכל ראש שמר שהוא ששית
 האפה . ועלגת מלשו וגזן הגלגל ~~לפי~~ . כי גזן המדם כמותן מן טבעת והוא כעז עולם
 הכביר . והשמים הנקראים גלגלים כעז ראשו . א יותר תאמר . לפתחלה . פן יהיה מחסרי
 אמה . ויחזרו אנשים . וראו להם הקצק והנעה . וירוס . בתחלה בראש ומחר ק ששה דמה
 ומלעה . ון ויבאש . וכבז ~~לפי~~ . כזו הן אמה קצפת ונתמ . וילקטו אות . תאמר לא הומרו .
 והאמר כשיחבר עליו השמש ונתם . מוטעמו למה היו מלקטים אותם בבקר בבקר של
 יגע לין השמש ויתם . לקטו לחם ~~לפי~~ כפל . שט העמר . כמו ושת זמן . ושת רבוא .
 למחר . לכל אחד ואחד . ויגידו לחשה . למחר להם מה ישאו אותם . הוא אשר דבר ין . והיה
 ביום הששי והכינו . שבתן שבת קדש . לא יצא איש ~~לפי~~ תבית . ויז פאש בתיום שש . ולקטו

המן כמנהגם מדדוהו בבתים ונמצא בפל. והנכון כי משה דבר לישראל שילקטו ביום ששי. וכן
ולא במד להם עד עתה על ק שמלוהו. אפס. הפך חבירי. שהלך גרועת כז. להקל התבטא
ומה אחר כמנהג ירידת המן. כי ימים התקדשים מערב עד בקר כיומי הבריאה. ומה כל
העזק. ומשעבם. שחס לא ק יאכלוהו בשבת חי בלי ^{לפני} בפכור. ולא הבאיש. הפך ייח
מולעם ויבאש. והבשול והמפייה בשבת למדנו מסוכס מן לא מעשה כל מלמכה לא מזה הכתוב
כמש חשבון גולתנו כמען מפשוטו. והוצרך לזה מכלוהו היום כז. לזה לא תמצוהו בשבת
שבת ימים. יהיה חלקט המן כי בשבת לא ירד. ובלתי שהיה וחלסר ממה יצא ללקוט
ולא יצא. פתו שעשו והותרו. וימחר יו. תקרא קצר. וטעמו ממור א בעי שכל. שימט
ממעם לשחוק מצות. א יותר ממע עד בקר. ומרות. היום לא תמצוהו. ראו השתבלו.
כמו ראה מבי מן לפעם. או על כי כמו כי בשבת לא ירד המן. על ק מה על ק הוא מן לכם
שבו איש בבית. ולא תצאו בשדה לבקט המן. כמו שעשו המעסים את יו. וישבמו העם. לא
הוסיפו לחטוא. ויקראו. וכבר קראו את שמו מן. וספר הכתוב בכמות ואיך יורד. ועתה החל
לבאר בצורתו ושעורו. כזרע. כמו זרע ג. פכה שעורו ועולו. אבל בצורתו הוא לבן.
כי לבן מוסב א החוק לא א הקרוב לו. ואין טעם לדברי ל מרעם שמה כי מנהג הכתוב
לקרוא צורת הזרע כן כלוה בשם לבן. וכן מה בלבם הספיר. צורת הספיר. כי הספיר מדום. וג
מינו זרע פשטן. רק הוא הקרא בלש לעז קולימדכו. והאות כפפור. וטעמו כצפיות הפוך.
בדבש כצפיות. קרוב מן צפוח המים. והוא הדבש העשוי והמבשל בצפיות בדברים ^{אחרים}
בבשמים ובמתלגן וחבושיך וזולתם. ויה כצפיות הוא הכקיק המשוח בדבש ומס יתבשל
יהיה טעמו כטעם לשד השמן. וימחר משה. להיות לדור אחרון לספר פלמי השם כי פתה
אומת היו בו. כי לא בשבם לבז יעמוד הנותר אך לדורות להיות לאות לבז ישכל ולא
שכחו עלילומנו. ומלא העומר. מאכל מדם. וזה עשה אותם אחר הקמת המשכן. והאות לפי
העדות שהוא מרון ^{העדות}. ולכן צה א אהרן שיקח צבצב בזמן הראוי. וצבצב כלי חרש
ואין לו דומה במקרא. ויה מלשון צב ולא יתכן. ויעתדו. קצב לזה ויקח. כי יענתו בעש
הראויה. מכלו את המן עבר תחת עמד. והוסיף לזה עד בוים א קצה מן. כי מלך סיחון וס
מן לשבת. ולא חשש הכת לטו ימים שמכלו את המן עד פסח הושע. והוצרך לספר זה כי
המן והשלו במו שעה לישראל ולא שאר כי אם המן לבדו. מכלו מרבעים שנה. והשלו לא מכלו
כי אם יום ולילה. וישל אחרו מי יאכלנו בשכ. וקדם ובאר לנו שהמן מכלו מרבעים שנה. והעמ
באר חזק העמ. וצוה מן בצים וחמש ביצה. ומה האופה שלוש סמין והסמה ששה קבין וקב

ארבע לוגים והלוג ששה בצים - ודברו דברים לא כן - גם אמרו כי החלה כששר שומר וסמכו על
 המטרים - ויסעוק שם אקשות - והם מלושודפקה - על פי יו - מה ל יפת זל כ על פי יו - הוא
 בדבר יו - והכנת לחחר הקמת המשכן על פי יו - הוא בגישת העין - כי כן פתג וביוס הקיס
 את המשכן כשה העין - ואין צורך - וכבר פירשת - והזכיר רפידים כי יריבו על האים - ואין אים
 לשמות - אולי היו אים ולא היו רחניים לשוטה - לכך הוצרך לומר לשמות - וירב העם - ולא כל הע
 כאשר בתן - תנו - כעז משה ופנצ השם ית - לכך השיב משה מה תריבון שמה - מה תמון
 את יו - והמריצים למשה לא האלהים מים - והמנים את השם היה להם מים מקלוש - ויצא מן
 הצמחון על העם ומיד וילן העם על משה - העליתם רבים ואומת יחיד - וכן עבדיך ישו כמשר
 מדע מצוה - ואת בנת ואת מקב - דרך תלוה - אם אמת חטאת בבני ומקטנו מה חטאו - ויל
 שהשוו בהמתם לעצמם שהבהמה לצרך האדם - ויצעק ומה צעק - עוד משה וסקלוה - לא ד
 שאלים ל - עבור לפע העם - ולא תחוש לדבריהם - ויא לפניהם כז - לכמות כי תקלהם מים -
 והטון שהצור לא היה ברפידים שהעם שם כי אם קרוב במקום לפע הכ חורב - ולכן מה עבור לפע
 העם - וקח חתך - שיהיו עדים - ואותם הזקנים למן המנים ולא מן המריצים - יתכן להיות אשר
 הכית כי יתר המכות בגויה לבז - הטע שומר לפיך - מורה על ירידת העין - ומלת שם המזלמקם
 שלא היה הסלע ברפידים - ופתג יבקע צמרים במדבר - ויוציא מנזלים וסלע - פתג צר וקובו מים
 כי האים ירדו כנהר עד רפידים ושמה העם - ול דוד קמחי זל מה כי כנה הצור חורב שהיה
 חרב ויבש - וממה הטע שומר שירד כבוד האל במש ויחם הצור ויהפך למים - ואיננו בטון -
 כי אמר בחרב - ואלו היה כפי דבריו היה על הצור החורב והיה מלעל וסלל - והכית בצור - על
 כן הזכיר הימור - כי היה מזכיר שנהיה המטה למש - כי על אים מדבר - ושמה העם - זכר השקר
 ובהמתם בכלל - על ריב - כמנהג המקרא ~~שמה שחתם~~ וכן ויהי ערב - ואין לששו - פ
 יראה בעיניו - היש יו - כלום משנה במ לתמן כל ערב - אם אין - ויבוא שאלק - באומת מקום
 שמו השם במ האויב - ~~גוי שאלק~~ - וילחם מלע - כמו ~~השקר~~ - ויצמד ישראל - לא הושע
 למקראו כן בשלוח המרגלים לא מיום היומ לפעו - בחר לבן - כמו שבו למבנה - אנשים הטעם
 גבורים אנשי זמלחמה - ובמאה השם עשה וקצרו הפתג - וצא מחנה ישראל להלחם בעמלק - כי
 משה צריך לפרוש כפיו א יו - ואהרן וחור - וזה וזה לתמוך את ידיו - מחר - עש שיבחר ^{אנשים}
 על ראש הצבחה - שישקף לכל מחנה ישראל והיא צבחה חורב - ומטה הלהים - לעשות כעז שאלק -
 כעש יהושע ומה בכידון אשר ביצק א העי - ובשע ידיו היה חכים המטה - לא כמו שחשב ^{זולפת}
 כדי להתפלל - ויא אשר מצבחה כעז אשר ספירא - וישע יהושע - פתג מה לו משה לבחור

אשים לבלתם בעמלק . כמו ימים ~~ה~~ ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון . וגבר ישל ~~ה~~
מה . וגבר עמלק . שסם העת ירו היה גובר אבל לא העת . כי עמלק גוי זימן . עלק הוצרך לוא
וידי מה כבדים . ויקחו חזן . מראה שהיה עומד . ולא היה ~~ב~~ כר מן כפת כי היה בצבע
ומהרן וחור . פי מאה שפתם ברמזונה . מזה ומזה . מוסב על יידי מה כבדים . והיד זכר
ונקבה . ונהג בו ועלת ספר . מסוכים ידיה . אמורה כל אחר וא' מידין . מן הוא חקרה ומסר
בית השמוש . כמו העם דבר . מעשן מים לא טמאנו . ויחלוש יהושע . כמו ויכס דוד . שזכר
העקר והכל בכלליו . והנה נתבאר נשימות ידיים הנזכרת בברכת כהנים . כמב זאת המלך
זכרון בספר . הוא ספר המורה . שנתן לקוח את ספר המורה הזה . הוא והיה בהעת יו' אהיק לך .
ויסם בזנה יהושע . להטור לזכר ~~ה~~ הזכרון לשופט עומד אחריו עד בוא שואל . מעט כי לא
ילתם דק לחלכי כעין . כי יהושע לבניא א' יו' תחת מה שנתה כמות יקיס לך יו' וכמות ע
בוא שואל . כי יד על כם יה' . כי אז תהיה המלחמה ליו' בעמלק . כענ' וישב שלמה על כסא
יו' . כסאך אהים עלים ועד . ויבן מה . לזבח רבתיים ולהליל לשם יו' . על המאונה אש הושיע
יו' את עמו . לכך קראו יו' נבי . כמו שקרא יעקב לחקוס א' ביטא . וק' יו' צדקנו . יו' נסי ודגלי
שכוח העמק לירימיו נם להתגמס . ויח' למ' נקרא המשבח בשם יו' . דק למזכיר שם המשבח מעלה
בפי אשר ששה השם ית זכרו . כי יד על כם יה' . היד הנזכרת הנה פעעס טבועה . ויח' כי הסם
אינו דק על השמים שהסם שבוע בכפסו כ' מצינו כמו בי שבועת . ואחר . שהרחיב הלשון
להשבוע במצונו קו בכפסו . וכל השמים כפסיו . והואיל והכפס מורה על גלות היושב בו .
הושאל על השם ישיבת הכפס חלילה לו חכל ערך . והואו שהכפס תאר עצמותו ונללתו ~~ה~~
דבר יצא מעצמו שסם יהיה ~~ה~~ השם נמצא ~~ה~~ בכפס ופעס בלי כפס זו כפירה . נמצא חן
דבריו שהשמים ~~ה~~ לא יתבן כי זו כפירה גדולה . וכבר דמונו ענין זה . ויח'
שהשמים העליונים נקראו כפס יו' . והטעם מדרך כלל נקראו כפס . כי אין השם נמצא במקום
מוסגל מן עברך על ~~ה~~ שם ~~ה~~ העליונים בשם כפס . ואין טענה וכן כפס רס'
ונשא . כי סגד הקדה סן הוא . ~~ה~~ המלה הלזו פליג' למדנ' כסיה מלא חדמ . אסן היא כמו הקדירה
והצבה . ושם יה' ב' בתורה זה . וזמרת יה' . אבל בספר תהלות רב מאד . ואמלק כפס יוצא
בנשימה . ונמצא מתחלק בהא מחזק פת כפה . ובזה חסר . ולכן אה רבים שמו חסר וכפסו ~~ה~~
עד שימחה זכר עמלק . ויול מלטיד לשון הקק וחזק כפי פי הדמיון על חלק שיחלק לעלותם ~~ה~~
יו' בעמלק . מדור יהושע עד דוד שואל . וחכמינו זל' אמרו עד ימות המשיח . ואחריתם של
עמלק עדי אובד . ושאמ' עמלק היה נועך מיבת שמו זקנו ולכן יצא במדבר להפריית שם ישראל

של

שלא יזכר . ובדוק השם הרב את ריבגן אשר חייבנו למחות שמו .

שלמה פרישת ויהי בשלח

בשם טוב _____ ושלח .

וישמע יתרו . ידוע בזכור כי היה יתרו קרוב לבוא בתרב ממדין . כמובן כי משה רועה צאן
 נגד חרב . ולא בא יתרו בשנה ראשונה כי אם בשנה השנית . ואם נזכר ביאת יתרו הנה וספור
 עצמו מוקדם ומאוחר הוא . כי יתרו בא בשנה השנית אחר שהוקם המשכן . כנזכר בשנה
 התורה ואחר איכס בעת ההיא לאמר ~~למאמר~~ למאמר . וכן להיכנס ~~למאמר~~ למאמר רב לכם
 שבת בהר הזה . ובעת ההיא תקן שרי אפים ושתי מאות . וכמו ויאמר משה לחובב בן רעואלון
 בעת נעם בשנה השנית . וזה הוא הכתוב הנה וישלח משה את חותנו . ומשה עוה בצואו עם
 ישראל בהר סיני מיד עלה אל האלים ונאמר לו לך א העם וקדשם . וביום ה' דבר להם עשרת
 הדברים . ולאחרת הקריבו קרבנות וכתב ברית עמם ובו ביום עלה משה בהר . ואז הקניס
 אחר שבו לנו בזה . ואם היו שופטים . למה אמר והנה אהרן וחור שמכם מי בעל דברים יגש אלי
 ונכתב ענין יתרו הנה להודיע בין עמלק שהיה קרוב למחוק עם ישראל ומעשה שעשה הרחיקו
 ויוון למיבת עולם . ובין יתרו שהיה רחוק ומעשיו קרובו אל השם וא עזמו . ועוד שהיה חפץ
 הנביא לספר ביאת מצל והשמע שיצא בעולם . כנזכר וישמע יתרו . וכאשר היה עתה מועד
 חברו הנה מצל הענין ששמע ובא . כי עמד להזכיר ספור מן תורה שהיה מן הנפלאות
 הנוראות . ובדוע כי מעשה המשכן מחבר אין . ואיך היה טבון לחברו במך עטע המצוות
 והתורות . ולכך הזכירו הנה ואמר וישמע יתרו מאה שמספר והולך . כי הוציא ין את ישראל
 מצרים . חותן משה . שזכה יתרו ולקח לאחת מבנות אדם כזה . למשה . משה שקול כנגד
 כל ישראל . ולישראל עמו . מוסב אל אלים לא א הקרוב אין . כי הוציא ין . על ידי משה . לכך
 אמר למשה ולישראל עמו . ויקח . זה הפסוק מודיע שיבת צפורה . ובעת מן המלואן א בית אביה
 וזה הוא אחר שלוחיה . ויהי אחר כי שלח יתרו למשה במלכת בנת . כענין ויתנה שלוחים לבנת
 אשת שלמה . ובהיא שנת להגט . והם אמרו ריח גט פוסל בכהלה . ואמר שני בעה . כי היו עם
 האם . כי אה . מקרא קצר . נטע כי אמר אלהי אבי היה בעזרי . וכי אמר בפסוק שלפט מקום
 שנים . ושם האחד . כמו האחת אהובה והאחת שגאה שהוא תמונת השנית . ויצילת מחרב
 פריעה . אשר בקש המית . ניבא יתרו . כמו וישב במלך מדין . ובנתו מאשה השלים . הר
 האלים . הוא הר סיני . ויאמר אל משה . על ידי שליח . וישתמו . כי החונן כמו האב . שמו
 ואבי ראה גם ראה . ויספר משה . אחר כי שאלו איש לדעו לשלום . התליתו בשקן מעלה וההיא
 לתקרה . ומאמם היתו פתחה . כמו שגמם נפשי . ~~שגמם~~ גמם . כי העטם לעיל ותחתן

קריאת התורה כי כל כגו הפעולים ואלהי העת קחוצה - בדרך שדרך פרעה אחרי ישראל ומלחמת
עמלק ויצלם יו. השם המרע להם ויחד ~~היה~~ בשקל וישב ישמעאל ויפת בסתר לבי ואתן
שהחית גרועת נפמחה לקלות המבוא כי גם נכון להיות הפתח תחומ סגול פאש מתחלק בשוא
כי מן ויפת ויבך נפל הסגול מן פה הפעל והנעיש מהמותות הנוספות ונהגו העבריים לנקד
האות האחרון בשוא אם הוא בדגש בין היות שרש ובין היות משמש אבל אם יהיה כפה לא
ינקדו אות בשוא ונהנה נדד יפת קוישט דברי אלה סופיהם שרשים וזכרת עבדת שמת
שהם לנקבות האותיות המשמשות גם הם בשוא כי יש להם נח נראה אבל היוצאים רפים
כגון מהזאת עשית ואת עליית בעת ~~ששית~~ ששית אין מתקדין התנו בשוא וכן וקראת
וחטאת וכינוצא גם ולא תאבה לדברי בן עזרא שמה כי צריך להשים שוא בעשית ואלית
ודותיהם מעט שיש עליהן נח נראה במבוא ושמה תסתפק בעלת ספק דרך כפב כי יוצא
בם ששמו שוא תחת הכף והן כמו זכר אור שמה אולי הטעם שנקדו ידך דגלך שהפך זה כי
הנקבה והוכנלו והם ושמו לכל כף ולא תצאת טעם זולת ויל תחלפו ששם המשקלים
כלוה יין יין יין יין ודוניהם המשקל ויפת וישב וישת ויחד ודוה מפע שלם ידמו בענין
אחד כי אם היה אור יפת בשקל יקן היה דומה מלשו יפה וכן וישת לשון השתה וישב
עם לשון שיבה וכן ידד עם ידד לשון ירידה ומלת ויחד עם יחד על עפר ישכבו והוא
לשון חדוה וששון תחדו בשמחה את פסק אשר עשה יו. ומהה בכלל ישראל ולא יזכירו
כי היה ידוע אך כי מה מתבם והזכיר השם המיוחד כנגד כי הוציא יו. ומלת מתבם למשה
ולמהרן שעמדו נגד החרטומים שהיו מתפארים בתפארתם ומיד פרעה כמו ~~הצל~~ ^{אשר} הצל
יו. אומן מתק כל אויביו ומיד שמואל כי פרעה כנגד כלם אשר הצל בדפס אחריהם ^{ועבדו}
ביום ענה יחד השם המיוחד עכשיו נבדד ליד הדבר אשר השניח יו. לשמו כי קדו
המצרים בזדון להרע להם באמר הבן נתחכמה לו ובא זדו מלך כמו כפירים רשו ורעבו
נמו שטם ורזחים שלמים הם לאלים מה שמה יתנו ברוך יו. אשר הציל כפי ממה משה
אבל יתנו לא השיג באמת השם הנכבד על קאה לאלים ופכה לא יוצא בכל הקרבנות
עלה ליש משה ליו. והרזחים למטל עם זקק ישראל ויהי מחרת בואו והקריבו העלה
והאור תחרת יום הכפורים אך מפלו ביום הכפורים ועוד כי לדעת זה כי לוחות האחרונות
ביום הכפורים נתנו כי לתחרת יז בתמוז עליה ושהה שם שמונים יום ועל פי דעת
חכמי הקראים היה ביניהם ימים כי בשלושה בסוף טבת המורה ובהם בששה בסוף
~~השנה~~ ובתקום אחר באורו לשטט את העם כמנהג ~~השנה~~

ויעמוד העם כענן ועמדו שני האנשים אשר לפני ה' וכל כלם היו עומדים . מן הבקר
 עד הערב כי אפי' לא היה דין לקצתם והולכים להם . ומש אה מן הבקר ~~היה~~ כי כל
 בעלי הריב היו באים לפניו זה אומר ריבן וזה מספר ריבן וכל ריב אשר דן הלך לו . והשאלה
 נמצא עומדים הבקר עד ערב . ואיך יוכל דין ושופט לטפוט ששים רבוא . מדוע מלה
 מורכבת . כלומר מה דיעה זו שמשנה ככה שדין אמה יחיד לכל העם . ולא היה הדבר
 על ישיבת הנביא ושעידת העם . לא למנות שופטים כמו שמפרש והולך . וימחר מלה
 אה עשה זה לענן בדברים . הוא כי יבוא אל העם לדרוש אלהים . מצות אלהים . והב
 כי יהיה להם דברי ריב . בא אל . אומר הדבר . והנה רחוק במלתא . כי איך לא תענה
 להם שופטים כדי שלא ילכו עלי בזה . ושפטת . ומה שהשלים החל . ובענן כי יבוא
 אל העם השיב והודעת את חקי האלהים . והקדים החקים מן המדות . כי החקים הם גזרת
 חלק . והמדות שקולות במדע . ולכן שם מדות . כי מורות הוראה לתי שישמע .
 לא טוב הדבר . שמשול ב דברים . האלה שירים בחקים ומדות . והשע שמה דין בדין
 העם . שדבר זה יוכל לעשות זולתך . והא דייך שאין אחר לעשות . ולצורך המשפט
 תחזה מכל העם . שופטים הראויים ותשא טורח הדיינות מחליך . ואם זה תעשה ^{יכלת}
 יעמוד ללמדם דייקות המדות . ונבל תבול . מלש נבלת עליה . גם אמה . כמו גם תבן
 גם מספוח . כי כבד מחר הדבר . טן טעם לדבריו . עשוהו שם התעט . ובא מבלית
 עם הא ון הכני . ויה שהיה מלה מורכבת כלומר עשו הוא . כמו כל תעמולה עתה שמה
 בקולי . באש אישך . ואם תשמע בקולי יהיה אלהים בעצרך . היה אמה בעבור העם
 נד השם . והבאת אמה את הדברים . אומם שרמו משה כי יבוא אל העם לדרוש אלהים
 אלהים . מן האלהים . וקני ותב . את תזמנתך א מרן כענן . ויל כמו א העב הזה
 התפללת . ויתן אלהים כענן שאלת טמאי נפש . למה ערע . ומשה משיבם . עמדו
 ומשמעה . וקן שאלת בעת צלפחד . והזהרת אתהם . על מצות לא תעשה . והודעת
 להם . מצות עשה . ומה והזהרת כי העש בד חיתגת בית דין במצות לא תעשה וכן
 הכרת שהוא בידו שמים . והשכר נמצא כמו על מצות עשה . ולא נמצא שכר ^{במצות}
 כי אם על לא תאכלת לחם ייטב לך . ויל כי הוא מוסב אל אשר במחלוקה ~~היה~~ כי
 תעשה הישר . ולמה נכתב העש במצות לחון שהמדם דומה לחולה והרופא ^{מזהיר}
 לשלם לחולה א תאכל ומה שיזיק לך . ואם תאכלת בדור לך כי תבוא ליד חולי ותמות
 ומה האיש אם הוא חכם יהיה שאמר ומה שיזיק לו כי טוב לו בזה . ומעפכ ^{הוא} יהיה

נחמד לעיני חולה וטוב למאכל יהיה נמאס בעיניו מתוך הקצו . ועוד שבעובר בדברי ^{מזה} ~~מזה~~
אכזבים יותר מהמתב של לעשות ממה שצווה . ולא נמצא כרת בעשה כי אם במצות ^{מילה} ~~מילה~~
שהמצוה הזו סיון למקבלי התורה והוא לשבעת הפרטים שהיה מן ליציאת מצרים . עלן
תמצא כן גם במצות יספח ומן שהוא שרש לכל התורות . ומה ומה המעשה איש ישאון . כי
לב מצות עשה לזכר מעשה . ומה תחזה . לא כפי התקרה . אישי חיל . בעלי יכולת
לסבול טורח העם ולא יהיו רכי לב . ויהיו צבורים לכבוש את יצרים . וכמדום אמר ^{מעשים} ~~מעשים~~
כלוה מעשים צבורים וחשובים . כענין שלה לך מעשים . ידמי אלהים . להיות עליהם יראת
שמים ולא יראת בע אדם . וכמדום אמר מעשה חכמים חכמי לב ביראת השם שהכל ביד
שמים חוץ מיראת שמים . אישי אמת . שונאים את החמס . וכמדום נבועים . וירעת
כי יש הפרש גדול בין הדמיון ובין השכל העיוני . כי השכל ישיג לדקות ביטא הדברים
הנעלמים . והאמת טמורת בחושכל לא בחודש . שונאי בצע . איש טהלים לקבץ
חמון . וכמדום וידועים . משום שהם שונאים לקבץ חמון מוקבים לבג אדם שאיש
גדלים משל אחרים . ושמת עליהם להיות מחמס עליהם לדון את העם . שרי מלפים
כלוה שר לאף . וכן שרי חמות . שר לחמה . ושרי חמשים . שר לחמשים איש . וכן ושרי
עשרות . שר לעשרה איש . ~~לחמשים~~ . כי איך יתכן שיהיו שבעים ^{לפי} ~~לפי~~ ושמונת
ושש מאות איש כלם שופטים ויתצאו להם המדות הנזכרות . ואם יחסרו כל אלו השרים ^{מי שר} ~~מי שר~~
נמצאו ישל מסרים מששים רבוא . ואעפ שיש מוח שכל או השופטים היו משבט לוי .
שלא היה בכלל ששים רבוא . שמה יורו משפטיך ליעקב . עד אין חמץ עליה . והטעם
לא היה כן . ושפטו את העם . שלא יהיו צריכים לעמוד לפני השופט כל היום . הדבר
הגדול . כעש כן . פלג מתוך דבר . ומלת גדול משמות המצטרף וכמדום מה הקטון שהוא
קל בידיעתו . והקל שם התפשט . ושמו . אותם השופטים טרח העם . אם את הדבר
הזה תגשה . שתמה שופטים . ומך אלהים . קח רשות מהשם כי העצה נבונה . וויכח
כון וחילים יגבר . כי במלת אם יבוא הון משובר הדבר ומענהו . אם בחקותי . ושמע
גשמים בעתם . ובא ויכלת . בקמץ חמץ ממורת החלם לפי שהטעם מלדע חספ הון ^{אבל} ~~אבל~~
בהפסק בא על מבונת . והנה ויכלת עמוד . משובר לא מכל עשהו לבדך . עמוד שם
התפשט . וגם מה לו בעול מבול גם אתה גם העם . מה אתה ^{ועל} ~~ועל~~ העם . לכשימצאו דיין לדון
להם מיד . שקוט מדיב מאתם . וכל אח מהם יבוא א ביתו וא מקומו במ בשלום . ויין לשפט
השופט שיברו להם יבואו לפעו בשלום לא יעמדו מבק עד ערב . וישמע ^{מחמס} ~~מחמס~~ מעשה ^{מחמס} ~~מחמס~~ כי

החכמים ^{במציא האמת} . ויבחר משה . הזכיר אשיתיל והכל בכללו . ומתב^ר הכתו לקצ^ר
 והזכירם בגשנה התורה . מכל ישראל . ולא מצרים כעצת יתרו מכל העם . ויחן אותם . כמו
 ונתת את הברכה . ראשים על העם . כמו מבחר דרכם ומשב ראש . ולא הזכיר ^{שופטים}
 ואי אפשר שופטים בלי שופטים . וזה ידוע . הקשה תמורת הגדול . ומתב^ר העבדים ^{לשמו}
 הטעמים . ישפטו הם . ון המשך לאסר ונתמלפה תנעת . וישלח . כי אחר שמה שופטים
 שב לימצו . ולא הזכיר הכתו עתה ומה שמודיע במקום אחר . ומה ששית חסד עם כל
 בני ישראל בעלותם מצרים . ויתרו אחרי שובו א ביתו בהביותו לצפורה א משה בעלה
 עוד לקח ילדיו ובע ביתו וצא א ישראל כמבואר ובע קיט חותן משה עלו מעיר התמרים

בחדש השלישי י"ג מן החמשים

כי לא יתכן שיהיה ביום הזה . תחלת החדש . כקפיל
 באות יוס נסע ^{מכפידים}
 ובו ביום חנן בהר סיני . כי אם היה בראש החדש כלוה בא לחדש היה כמו להיות שני ראשי
 חדשים מיום יציאת מצרים . והם נסע ביום לחדש כסן . ואין צורך . כי בארמית טע החדש .
 ובעבור שמה למעלה החדש הזה לכם ראש חדשים . מה בחדש השלישי . ומלולא היה
 באחד לחדש הואיל והזכיר חדש היה מבואר בבמה לחדש . ויסעו . פסק מעבכנ ועוד שב
 עליו לגלות שאין בין כפידים ובין סיני מסע אחר . ומה עלה מיד אלהים . במקום
 שהיה מור השכינה . וממה עלה בעבור ההר . ויה עליה מחשבה ועיון מעלה . ואיך פשט
 כי לא בא הכתו להורות זה . והעב שכתו וירד משה א העם . וישכאל חנו לצד ההר ולא בהר
 עצמו . ובא פסוק ויסעו עם ויחן יחיד ורבים . ואי אפשר בלא רשות עלה . וישלפט שמש
 אה כן בעת שצאה אליו במנה . כמורגל מעבדון את האלים על ההר הזה . ולכן טאו מן ההר
 ולא א ההר . כי מהו מספיק לשעם וטע ופה תגד לבני ישראל . ומה יעשה המפרט ביות לשנים
 שעכשין נתברך שאינו נופל על השמים כי זה כפל המאה . ויה כי מה לבית יעקב ^{להתחיל}
 במצא ומשר יבוא אחריכן . אדם כאימם . במאית העין . אינכם צריכים לעדים וזהו
 המאה והבגדה . מש עשית במצרים כחז לעשר חטת . ומשח אתכם העבדים בים
 ושמתם מיד הכודפים אחריהם דמיון הנשר שמשח מפדוחיו ומוליקם בכל מש יפנה ואיך
 ירא מכל עון . וכן הוציאו מצרים ביד כחה כנשר יעיר קט . ומביא אתכם . כגזל ולקח
 אתכם לי לעם . ושה אם תקבלו דברי ושאלתם אמ בריי . הים הבית הכתובה אחר
 בנת הכתובה . ויקח משה חצי הדם וישם באצות . וכתו ויקח משה את ספר הברית
 ויקרא באזני העם . והייתם לי סגלה . כדבר הנבב שמדס מוכבו ומכזו משמר חמות

כי כל המלך . כעל ליון המלך ומלומה . ואחרי שהכל מעשה ידי יש בידי כח להעדיף גוי אחד
 במלך אך לא במקרה כי אם על תנאי זה לשמור את ברית לעבדה . ואם תהיו לו ממלכת ^{כ"ש}
 וגוי קדוש . כעב ותהי ואשית ממלכת . עלי ועל ממלכת . חלק הישוב שמולך בו . והכוונה
 כי אם תהיו לבד ממלכת על אמת שמצדד לכם גדלות וחקים ותהיו שמיים ומשפטים לימנ
 גוי כי לא מפעם ~~פעם~~ פעם של שמים . כעב כמה ויתר גוים . ואינו צווי כמש חשבונות
 ואין ממלכת סמוך . ואחד הוא בסמוך ובמזכרת כמו מלחמת . והכנויקוכיה ממלכת ^{ממלכת}
 ואלו היה חבורו מן ממלכה היתה הלו רפה כמעב כל המ נקבה שתפק תו . ושמוש החבור
 בפני מן ממלכת ולא מן ממלכה ודעהו . וגוי קדוש ; מובדל משאר הגוים במזדגת הנבואה
 ובאעלת הכנה והמלכות . אה הדברים . מן אמת ראיתם . לא בעי שדל . הנה אות כי כה
 תאה לבית יעקב כפל לשון . ויקרא לזקק העם . שיאמרו הם לישראל . אותפס העקר והכל
 בכללו . וישם לפניהם . כלוא סדר לפניהם כל אחי השם . כמו אשר תשים לפניהם ^{יש}
 כמי אחד עם כלם . נעשה . מה שאמר השם אם שמוע תשמע . וישב משה . מה ^{שחמתי}
 נעשה . ואינן נכון כי היה בלבן להשיבו . כי ויש משה כמו וירד העשות החטאת והעולה ^{ונלתי}
 וטע וכבר הגיד . כי מלו היה שבא עליו מיד ולא השיב מה טעם וישב . ובאות כי ויש הוא
 מורה בדבר לא נזכר והוא כי בקשו ישראל להשיגו על כן באה עליו המשאבה הנה אנו
 בא אף . כי קולל לבד ישיגו לא דבר אחר . ואחר שמצאנו פדחותו הוא הנכון כמו ^{שפירשתי}
 כמו וצד ימות ויחלש . ומשאל אותה . ויש יקו אהים . שכל אה ההוים טעם וכבר . כי
 אף . הוא ביום השלושי יום המאמר . בעב העני . והעני הוא כמות עב . אבל אמרו בעב
 העני יורה על לב קבצו ועביו . וגם כך יאמינו לשלם . כי מרה ממת מצא . לא כמש
 יקום נביא ויחמר להם חקים ומצוות מלבד תורת משה לא ישמע לו . ואפי יעשה אות ^{ומופת}
 כמו שאל כי ונעה יקו אהים מתכם . והכתי ויאמינו ביו . ובמשה עבדו . הוא אמון מפני
 החומות . לכן אינו דומה למתפנה זו שיהיה לשלם . ולא לישראל לבד כי אם לכל בני העולם .
 ומעפכ יש בדתות מוי . ולא יאמין בבבואה : כי יאה מי שאינו גוף אף ידבר עם גוף . ונתג
 זה מופת ^{לפני} הנבואה . ושמו המדע כעב הנבואה . כי אחרי שיש למ דעת להבין ^{בין}
 ובין נעמה הרצון לשליחות הנביא . ויו ית שמו אורב מי שיעשה הרצו . לפט ויתעב מי
 שיעשה הפכו . והרבו דאיותיהם ואין להם חסן ^ש שיעפר דבריהם ולהשיבם בנה כי הם אחדים
 כמי שופר בבוא העולם . ושם אמרתם בשמוע שהשם מדבר עם נביאו כי יסור הספק
 מאתם כי אינם מעשוי עד שישפך מעלים . מלא ששים רבוא וביעיהם חמתי שכל ובינה ^{עצומה}

לא יוכל

לא יוכל לפתותם בדברי לחש ומרמה . ולזה קדם ומה אמר כאיתם . כי האומות ההם לא
 היו על צד התחבולה כי לא בעם סכל נהיו . ומה בדברי עמך . ולא עמם . נראה מהכתובים
 שישראל לא שמעו המצוה באומות כרומות עד שיהיו במעלת משה . ^{ל"ק} קול הדבור ^{שומעים}
 בלבד כדרכם שומע איש מרחוק מדבר לרעהו ויודע בלא ספק שהוא מדבר ומשה שומע
 הדברים כאש הם . והטעם ופייעג משה ידבר והאזנים יענו בקול . וידבר אהים את הדבור
 הלא ליחזק . וכתב ומשה עש אהרפל . ומה שסתם עוד פירש במשנה : תורה . אנו שומע
 בין יו וביעבם . ולא עליהם בהר ליחזק . וכן קול דברים אהם שומעים . ומה קולו שמענו
 מתוך האש . קרב אהר ושמע את כל אשר יאמר יו אהינו . ושם אה פעם בפעם דבר יו
 עמם בהר . ושב ובאר היאך דבר להם . והכונה באחרונה לא ידבר עמנו אהים פן נמות
 מינו אחרי שמעם עשרת הדברים רק קודם לכן . כי כאש ראו הקולות והלפידים ^{למחור}
 כי בצקר היו הקולות והרעמים אז ראו העם ונעו מאשר הצבילם כי לא עצרו כח . ומשה
 לבדו עש אהרפל . וצוור הכתובה ידוע שצריך להטלים ממה אחד ומן יספר דבר אחר .
 ולכן יהיה חוקדם בכתובה וחומר באמירה מול הפך . כי כאש הזכיר בסדר כל דברי אהים
 ממה שמה לנביאיו להנבילת העם . ועשרת הדברות . שב להזכיר דברי העם והם וכל
 העם כואים את הקולות . כי אחר ומשה נבט אהרפל מאחרו עשרת הדברות . ומלו ^{שמעו}
 ישראל עשרת הדברים היה ~~הוא~~ וא ידבר עמנו עוד אהים . והבן זה . ומה הענין נפשונו
 רבים לפירש שבא ממה הדברים בלשו יחיד אנו שזה הפירוט מינו נראה פשוט אחת כי
 מהנה התורה פעם ידבר בלשון יחיד ופעם ידבר בלשון רבים . ועמה יסוד מה יו אהך
 שומל העמך ורבים פן . ומה שמה צריך לדעתו במעמך הטובים מעידים שהשם
 יתברך שמו מדבר לא בלבד זה המקום שאין מי יחלוק שלא היה קול ידוע בחבור ^{התענה}
 וההברה ~~אשר~~ אמר שכן יכתוב ומה לכל השם נביא כשישמעו לו פה ^{הדמיון}
 כאלו איש עמד לפניו ומדבר לו פעם בפעם בתענה הדבור בהקדמת שפה ולשון . וידוע
 שהכונה לא יוכל לדבר כי אם כפי שכלו . כי הדבור הוסכם : ^{לעלנו} לדעת איש הפך צרו .
 לכן הכל מה שכתב בכל הנבואה אין לנו לחפש רק בזה . לפי ששם אהרפתם בשמות
 כי ידבר אהים איהם . כגבר היום הזה כאיתם כי ידבר אהים את האדם וחי ^{והחושבים}
 שהיתה השגת ישראל שכל בשכל זה ממה בלתי מופת כי השון למשה לנביא כמותם .

ומה יפרש אמר השם ית' אין לו דמיון בשום פעם חלילה לו מהשון
 מהשיך הנשמות פ' אלו שישינו השן נשתי הוא כמותו

ואם נמצא בדברי הנבואה אמרים ודמיון בפשוטיהם שועבימים דמיון לשם ית' ^{בהשאלה} מעורר
המאה ובשמות השמך ועיר כל ספק ממלינו. ויש לנו דין להשתלל בזה לתקן המכתב ולהודיע
כי דבר בב פנים ידועים באמת ובמעבר. ובה אין מי ישמור כעצמנו זולת ^ש שטענונו
עית שכלו. והנה פאט נשקול משמע הדבר בהקדש ויבטלהו נדע כי הוא מעבר. וכן אם נקרא
אמת בשכל ויעדהו כי אמת הוא שאל. ואמת שלישי כי שמתן אמת ברמיות ואם
יבטלהו נדע כי הוא מעבר. ודבר רביעי אם נשים ^{אומ} בדבר זולתו ולא ידמה לו כי יסמור
אמת הוא מעבר. נצריך תוספה ונרוע ומקון מאה והאמת לא כן אחד ^כ יסלטנו בו ההקדש יס.
והב מאה שורה עליו המורכב כמו שישמע קול ויבין שהמעבר חי. והג הדבר האובן מן
המופנים. והל מאה שסבת מצואה. דמיון האט ששורפת ומחירה יהיה כל דבר שוקק
ומאיר מהאט. מנע שאין כל מאיר אט. והחמישי מאה שיהיה בהקט כי כל דבר שלא
ימלט מדבר הווה ונפסד גם הוא כמות. והנה תוסכס מפי כל חכם ^{מכל אומות} ומאין ^{אומות} שהדבור
המיוחס לו הוא נברא. ואיך חושט לאי שטבלבל תוחס ומחזיקים הדבר כמשמעו.
ורבי יוסף המאור ^{לל} לא אה כי יתחדש דבורו מלפניו. ואם תבין מאה מלפניו
ולא אה מאה תדע כוננו. וסוף הפרק אה כי דבורו יצטרך א חנה כדבורו.
ואחר מאה כי דבורו חדש איך יתכן שהיתה כוננו כי יהיה הדבור מאה. וכחכם הנזכר ^{כלה}
כל ימיו בחקירת ענין אלהים ולהסיר מאתנו כל דבר המביא זמון. והיה פוסק שיחה ^{הדבור}
אין פלוג לשם ית' שמו. אך כוננו בדבר היכלת הוא האמת כמש' תדענו מדבר. ובענין
זה אה רבי ישועה בכא כלי לא לצרך אליו. ואל תטבלל מן מאה הנזכר בספר וידבר
כי אחד מאה הוא המצטרך בעשית הדבור א הבטן. וכי הדבור לא יצטרך אליו אבל
היכול ממנו הוא המתרושט זה אמת. וזה המאה העירכ לבאר לך ענין כוננו. כיהם
ענה הסכיותו שכל ישאל אז שמשו וידענו כל עשרת הדבורים. מפי הגבורה לא כפי ^{דעה}
ועתה דע כי בהסכלך דבר האויר איך יחולק ביצאת הדבור מהפה. ויתחדש
באויר דמיונות מכוונות מפורדות בביסור תדע זה ביום הקל כמש' ידבר האדם
יתחדש באויר ^ב בו דמות יושב בהקדש כדמות המאה. והנה השם ית' שמו ^{הויר}
אש גדולה בהר ^ל צמנו והר סיע ענין כלו. והקיק ההר ענין וערפל וחשך עב ושחור כמו
שנזכר ישת חשך סתרו. ערבב הכל באט ניצא משם הדבור כדבר שיצא מאחר ^ט
וממחוצה. והיה לענין התבה באויר וקראו העם הדבור ודמות האומות וידענו סוד ^{הדבור}
כי ^ק יתחדש האויר וחשך שהקדיחה האט ^ל כערק החשך הפובב בה. ולזה טאו וכל

השם רואים את הקולות . וכן נידבר יי' איכם מתוך האש . כי עתה באויר הדבור בגזרת השם
תבעת לא ידמה זה לזה . וכן מבין שני הכרובים . ולא מהכרובים . ויש יי' את מיוב ^{הסערה} מן
יי' בסופה ובסערה דרכו . כל זה דמות הקק באויר . ושמה תהא שרע כי השוית העלם כל
הנביאים שמתוך דברי אס לא נמצא בכל מזה השם ככה הנמצא יהיה הקש לשמיע נמצא
אס כן מה יתרון משה רבי עה מיתר הנביאים הנזכר בו פה א פה . שמע . כי משה עה נבד
נמה שהפרידו הכת שמתוך דברי על ידי אמצע כמו שיראה לשאר הנביאים . שאפי' הש' ^{הדבור}
הוא במראה האלוקי או על ידי חלוס . והוא לא יבא בחלוס או במראה . ועד שאינו נבדל
כשאר הנביאים אשר לא יסאר להם כח מלב אימתם כמו שנתבאר והנה מימה תשכה גדולה
נע . והודי הפך עלי לאשחית . לא עמד ושומע הדבור כח ידבר איש א רעהו לא במשל
ולא בחידה עי שיצטרך א צמור . וכל הנביאים צמורת השם יתש שאינם נאמנים לפעל
כמו משה . והוא נאמן בית כי מיד יבג נידבר כבת עמדו ומשמעה ~~הוא~~ . וכל ימיו היה
מכון הפך ענין אישע וכל הנביאים שומעים את הקול באמצעות דברים . ומשה שומע הקול
לא על ידי אמצע . מבין שני הכרובים לא מהכרובים עצמם . ונזכר ביחזקאל ובקצת ^{נביאים}
באמצעות הדבור . ומן האישות תהיה כחיה לכללם כל שכן שזכר ברובם . ונזכר ^{עבטין}
במתן תורה דבר ~~הוא~~ המסכים להוראת הדבור בעבור יש ששמע מפ' הצורה כמו שהרמזת
שהיו כל ישר ביום מתן תורה במעלת הנבואה והשיגו מה שהשיגו אעפ' שמה ידע הדבר ^{אומ}
באות בעבו צורך אמונתם עתה מה שנתחדש אבל משה במעלת היה . ואם לא אוכל
לצייר ענין שמע הנבואה השתבל במלת מבין שני הכרובים . וידעת כי יש דברים לא יוכל
אדם לציירם בשכל כל שכן לפרשם . ומן כי בענין מופלא ונמתר שכל החכמים ~~התלונ~~
הענין ביכלת השם . והזהר מפעול בעיון מופלא עי מאד . דבש מצאת מכל דייק . והשוקד
בתבלית השגתו נוח לו . שאם למעלה מהשגתו ישתדל ישוב חסר אמר היה . ודעה דבר ^{סוד}
פ' יהרסו א יי' לראות . וחכם אחד עזר במאמרים הלה ואמ' איננו דורש החכמה לתקונה
שאבוא עי קצה ואניע א תבליתה אבל מדרוש מה שאיננו רשאי להיות סכל בו . וסוף דבר ^{דבור}
השם נבוא . כי תבונת הקשמת תורה על קיומו . כי כאשר יסע מפ' המדבר כן יחנן במזון
שומעיהם . ומין הרב האון כהרוב העין ודע זה . ושוב א אשר נפרדנו . וגם כך יאמינו
לעולם . יא גם בשאר הנביאים . ופשוטו מוסב א בדברי עמך . וקדשם היום . יוס שעלה
למעלה . והקדוש לבד ~~אשר~~ משה ומי שהוא טמא יתהר . כי אימפ' כבוס צדיקים בלי כבוס
גופם . ליום השלישי . אס ק' מתוך הוסף משה יוס א מדעת . והודיע כי הכתם בעבור יוס

קשליש. ויום השליש. מהם. והקבלת את העם. בזה לעמוד כל אחד ואחד כפי מעלתו. משה להחיש
ההר. ומהרן ובגג למטה ומנו. והבבירים אחריהם. והזקנים למטה מהם. והשניים אחר.
הזקנים ואחריהם שאת העם. והאור בששה לחדש נהיה תמן תורה מה יעשו כי ביום השליש יד
יו על הר סיני. עלות בהר. טעמו מעלות. כמו ושמן על המשך איסור. עי יקום גי איבין
ונדוע בקצרו. כמו ולא התעבח לא יגש. שחס היה מזה לבד ונדוע בקצרו היה עלות בהר חקן
וטעמו להיות כמפורש. ואין צורך לדבר מאה בביטוח כי הענינה נמצאת באמצע ובלתי
אמצע. לא תגע בו יד. במה איך ימות. אם הוא במקום שלא יוכלו לסקלו יורוהו בתצוים
והדבר קשה אם תשום הטומאה איך יהיה החלל בהר. ואינו נכון לומר שהזהיר על דבר לא
יהיה כמו שאמר בצן סורר ומורה. ונאכל לוג כי מיד היה נבלע בארץ או שדך. והזהיר שלא
יעבור אחד מהם הגבול. יורה. ידעת כי כל פעלי היוז ~~הם~~ פועלים. שוב היוז
וז חוץ משה. וכן מה רבים כי כמורה וייחל עוד. ומה כי בארץ שלא ידמה עם בלתי תורה
ויש מקדק ~~הוא~~ כי שנים מבין התפעל. כי התפעל פעם יבוא ביום ופעם ביום
בין ועם ישראל יתוכח. והתורה אשר חטא. וביוד ויתלדו. ויתצבו. ומה התפת לבוא עם
כל בנה הפעלים אעפ שמים פעמים מתבוננת בניהם כמו סקול יסקל. לו שקל יסקל
שאל ישאלו ~~הוא~~. והחלל לא חתלת. טרוק יטקו. וכן רבים. במשך היובל. בארץ כור
הקול יהיה לפי סיון לעלות. כעני במשך בקן היובל. כשמעם את קול השופר. יעלו
מבניהם אגבול ההר. והתפרט כשיסתלק קול השופר סיון פמסתלק הכבוד מן הכר ומז יהיו
שאל רשיון לעלות בהר. אינו נכון. כי הכבוד לא יסר משם עד שבעה המשך. ומשה
עמד בהר אחריהם כמו לחדשים. ומלת יעלו. כמו א תעלה במצ. מי לשון כריתה על
פי סבת הפרשים. והיה כפי דבריהם להיות מן ההר. ויהי רמז למהרן ולבגו ולבגור.
ישראל ושבעים זקנים. והנכון ~~מה~~ שבארת. והיובל. הוא ~~מיל~~ וטקליה הקרן כן כי הוסיף
הוא. א תגשו א משה. לא העבר בצוואה כמו ולקחם מגדת מקוב. וכן פרט נדרים.
ובסוף טאו לה החקים אשר צוה יו. והוא יהיה הקט לכל. והעם כי מי שיגש א משה יטהר
כעני המתקדשים ונאמרה רים. והתורה זו כגוי לשכבה. ושלושה היתים באזהרה. ויום
המשון לבדו בלא לילו. אבל שני היתים עם לילותהם. ונכון הוא כי משה רבי לקח משה
קו לעצמו ופיר מן המשה. מה משה אה. שאל שלא דברה שבעה איהם אי לפי שעה קבצ
להם מן ימים. אע שבבל שעה מדברת עת. שכינה כל ~~הוא~~. והסכים השם על ידו.
ומה פה עמוד עתה. וכן מה בשבירת הלוחות. ומה פסח ~~הוא~~ אחד מן כתובות ~~אחרי~~

פרה כל ערל לא יאכל בו . התורה כלה וישל משלמים על יחוד פנה וכתה והסכים הטם על ידו
 אשר טברת . ולא הזכיר להוציא מעליהם פאש טהה במשה . ועתה היה יומג מקודש המקום ^{מזה}
 ומן ויקדש את העם ידעג זה . בביות הבקר . טרם זרות השמש . ויהי קולות וברקים .
 ויהי מטשים . ויהי קולות . רעמים כפוקול כעמך בגלגל . והמות וברקים . והרעם קודם ^{במעשה}
 ומפני כי הרעש העין הומה למרחוק עימה בתחלה הבק ויחזר כן ששמע הרעם . לא הרעם
 קודם . והרבה מותות טהו במות יוס קצם נזכרים בזה וקצתם ~~במקום אחר~~ ^{במקום אחר} .
 רעשה . ולזה מה ויחרד כל העם . כי היה קול השופר מטשים והמלך אשר תחת רעשה
 והעם הוא המורה . ודרך הכת לזה כן תהום כלבוט פסית . ויוצא משה . פלו האלים במ
 לקראתם . כי כגמל ישראל דומה למשה . ועשן לקראת האלים . כרמז ומצא א הבקשה והנה
 טם כבוד יו עומד . וכן כי על כן יצאת לקראתך . עשן . עבר כי השין פתחה והעשן לא הוא
 מן סתרי הכבוד רק ~~מן~~ ^{מן} האש שירד בהר . ששנו נקד מן עשן . לא מן העשן הכבשן כי זה
 במתוך ובחוכמת צורת מלך . ומפני הכבשן מתוך חוקת . ויחרד כל ההר . פעם בעם ^{ופעם}
 בהר . וכן וקבלת את העם . הנצל את ההר . ויהי קול השופר . הוסיף להזכיר כי לא שמתלך
 קול השופר בעת הדבור . משה ידבר . בעם ממה ששומע והאלים יעגו בקול . והוסיף קול
 שהיה קול הדבור חזק מקול השופר . וזה הפסוק לעד שהוא לעשרת הדברים . וירד יו . כנגד
 השפלים . רד הער . הוסיף להזכיר ^{כדלוקח} דין טרף הגד והגבול . ונפל ממנו . עק רב . ומחר
 לראות . כי יחשוב להטיג ויהרוס הגבול . וגם הכהנים . יהדיותת מקדשים לבגה עלות ^{המעשה}
 שאין כשאין . ומה הטשים א יו . במדרגת המעמד או טהם הקרבים א יו . לשרת ^{בפני}
 כחופץ יו . פרץ בעגא . שחית מטמ פנים בקרוביו . לא יוכל העם לעלות . כי קצתם
 הגבל את ההר וקדשתו . והטם משיבו מעפ כד פעם שעת והער במ שאין גודרין לא את
 הגדוד . וחלילה שמה עה כמשיב לשם שאין יודע כן צדה לדעג איך הוסיף במזדה
 והטם משיבו ועלית אתה ומהרן . וישמר הצאן בלי כושה וצביכן עד מזדה . לעלות ^{המות}
 לראות . כי העברי מיט שומר המלות רק הטשים . ועלית אתה ומהרן . וודאי היה משה
 למעלה מן מהרן . והכת מיט מקפיד ולחצר שטהם כי זה תורגש מן מעלתם . וירד ולא
 הזכיר . כי עלה דרך קצה . ופי מומ טהה ~~במקום אחר~~ . ומשה טש א העפל . וירד
 אלים . מטשים לבק למה מה אהים ולא מה יו . תבין סוד חופלא העתה בדברי עמך .
 את כל הדברים . אחרי עתים . על הגבול שהגביל להם . **אנכי יהוה הזכיר**
 טם הקיום המורה על תצימות . מלהיך . במות כי פעם כסת . ידבר לישראל

לשון יחיד ופעם לשון רבים . ויהי לשון יחיד שלא יחשוב החושב שאחד הרוב ילך והיחיד יעל כמו
שנבאר בפירוש אדם נעבים . והוצרך לומר להיך כי זה יורה על שפטנות כי השם שפט להם
במשפט אשר מן המצביים . כגון כלהי אברהם אהי יצחק ולהי יעקב שהוא שופט לכל מי שיש
טעמים . אשר הוצאתך . תורה על השקפה שהיא פת התורה ויסודה . שם אין השקפה ^{בשפלים}
תבטל התורה בכללה . כי עם הוראת קיומו הורה השקפתו שהוא בשפלים . שאינו נאמנו
מצד היותו עליון מבלי ששני בשפלים ייטיבו או ירעו . לכך שם אות להם יציאתם ממצבים
שיתעוררו ויבינו לשם יתע מצד השכל כי עם קדמות העולם לא ישמנה דבר מטבוע לכך
הזכיר ענין זה אש כמותו בעיניהם . והזכירו בריאת שמים וארץ . והאכזזת ההשקפה כעבוד
להם אחרים . כי אין יקבל מצות שבת או כיוצא בה שהן מצוות מן התורה . או מפני אין יקבל
מצותו . לאמן יאריך . והכל בדעת במקרה . ואין לטעון אחר שההשקפה בשפלים אין בזה
הבחירה בעם וזולת עם . שים לבך באור עלם ויסודו אברהם הצדיק עה שהוא ידע שמו
והיה קורא בשמו בכל מקום שהיה בו . והוא היה עקר זאת האמונה ושדשה וכרם עמו הצי
והחסד . ולכן שמו למשה יו . אהי אבותכם . והרב ל יצועה מה לא יתכן להיות אבי כחיד
בקיום השם מתי לא נתקדם לו הדעת בקיומו ונכון דבר . ומה אינו כחולק על שברון
מבל מה ^{שקראו} הוא אמת . והתבסס הנזכר הזכיר דברי כל חכם . והזכיר בפעל הטעמים
והיותם שרת דברים לא משום סך השבון . ובטל דבר מי שכלל המצוות בעשר הדברים
והנה דבכיו ונבחרת וכל אשר עשה הלמהם כמבנים על ספרו הישר . ואם תאמר במקום ^{שלא}
במלוק דבר . בחרה אה פעם קולת הפעם אשר הזכיר הרב . ולא ואלו דברי אהים חיים .
ורב החבטים חולקים בפסוק אהי אס הוא הכלל שרת הדברים או אינו כן . כי יאמרו כי אין
יתכן להיות מצות עשה אהי יו . ודבר זה עמוק מאד . ופל מצות עשה תכלול בזולתם
וקטע אהשים וששים . וההשתדלות בזה אי אפשר רק ליחידים אהי שלמות עצמה . ואף
אזוה השנה לבד לא פועל . והמשנים לו מצד פעלותו . עוד החלוקה ביניהם רבה כי עליו
הדעיונים להבינו כליות העינים תימות עצם השמש . ומה שבד דבר חכם א שאל לחכם
ספר לנו מה הוא הבורא אה הדבור בנה שלא יושג אולת והמחלוקת בנה שלא תיעשה ^{המחשבה}
חטא . ואה אינו מרחיק שיהיה זה מצות עשה . כי כל המצוות המלויות באיברים שקדם פלב .
כי העשה מצדו אין לבו שם כחוטב עינים מן היער . ואם שרם פל המצוות ושקדם חלב . כל
שן שפעלתם פלב . וזה הדבר צריך שיפיר תחיד מכל המצוות הזולתם ולקטנים שיהיה
תאור אצלם כי השם אחד וקדמון ואינו גוף . ושגלל בזה להורותם . ועל פתוח זה יהיה

מצות

גמול עשה כהנה שמע שרל ין אהיה ין אחד ומאבה את ין אהיה ין ולדברך בו וכל החס
 דודו כי לא יתכן ששור המטה ~~לדבר~~ ידיעת השם יהי שמו ונפני הפלאת הדבר ראוי
 הנהג' שמים יודעים בדבר ספרים עד שיקח מעלם מצד המופת שחס לא ק עשה אבל
 מתן עד שידעו באופת שחונ בלא תורה ואפי' ק בהרבה מצות אפי' בקט המדס טעם למה ^{עמ}
 לא שמים ויחיה כמי שלא קבל תורה ולזה החל בעקר כל המצות מבית עבדים מהיות
 עבדים ברשות מדעם ומבית כהן ואם בית אישה טרה ויהי עבדים לש פגלה כמו ^{ועבדים}
 ציד האלים ורבי יונה יזה קרא למצויים עבדים כי הם בעיני חס לא מעשה אחר שקיים
 מצאו הנהיג מעבודת זולתו ואהם אחרים ראו לעלמכים על ק אה על פני שהם עמדים
 לפקדו והזכיר עשה בפסל באש הוא אבל באהים אחרים לש היות וכל תמונה עמה לו
 כי ון וכל מקום בית כי הפסל לא יהיה כי אם תמונה מיוחדת ממה שהזכיר והיו שהוא
 בית כמו ופברו עליך יחיה ין אהים שלח ורוחו או יהיה הון נוסף ותמורתו כן הוא אשר
 בראש הם הפלבים והשמש והירח ואש במלך מתחת כצורת מדס ובהמה ושק וכל צורת
 מה וצורת מילת ועשבים ואש במים צורת הדגים ותמונת כל רומש בס ואש מתחת למלך
 כמד הכואים דברה תורה כי המלך למטה חכמים והפסל נמצא במעשה צדק הוביש כל צדק
 הפסל ומצא בעץ ומצו יפסל שט לוחות מצבם הכושאים את עץ פפלים והקדים למעשה
 שהעשה עין לעצמו עובר בשט למקן אח משום לא מעבדים ואי משום שעשהו ואין ^{מזהרה}
 נפל המזהרות אם אה מדס לפע עדים אמתק או מהרד ולא נאק מאלה הרב אינו חייב עד
 שהרצנו אבל האור גלפה נעבדה אהים אחרים אה הרון פהרצנו ואפי' לא עבד
 החכמים מסרו לדרכ נואי לציר מדס או זולתו וכן הוא שלא יטעו הטועים ויחטבו
 אותם עבודה ומה תמונה בין שהוא מחקה כדרך צלמי כסדים חקוקים במטר
 והעשים בצמות ובקלוע והעשוי מדונ וזפת וחמר ודרכ הכמו לתפוש הרב והעשי
 פסל וכינת את הרב רבי יאשה זל שהעיר באהים אחרים בספרו על דעת מי שהעיר
 בפסוקי השם שיתליק ספודי הנפש לספודי העלה או להפך עוול בעלה והרבה בזה
 שיה בקדמות החמר ובית הדברים כמו שידע ואיך צריך לן להורות על ממה הספוד
 כי במאמרים פאחרים אין ספק כי פל מי שמאמין באותם הדברים עבד זולתו כי יש הפסל
 בן אמונה בקרב ובין ידיעה נעדרת פי מי שיכחיס מצמות השם או יאמין במצמות השם
 מזה שיטתו השג נפני אהין השע כפי המאמין שבהם כעיס ואין ק המורה לו מופת
 לעשאו או חרבו לעפשו לא ~~בבור קדמון~~ או שיאמין לו בלתי חסן אבל גזר לו שם חסן

כדי שלא יהיו הענין במקרה וק בבדידות העולם מחלקו החכמים והם איש אחד בדיוק
והם אי שיבחישים וצדקים עוד חולקים אם הם מחלקים או לא והאכזריים אם לא ידון
בחור ~~לפני~~ רק יאמר כי הצדק ית המצא הכל אינם הצדק והוא שכל המתקדשים
איש כי אם מחלק אחד או מחלקים חלוקים שאין הכונה לא בכללם ולא בפירוש אין הם
כמו הראשונים לא באמונה כוצבת כי אם בהשגה עזרת באחת הכמות אבל בפירושים
יש עומק גדול כיוון שמי שלא ידע לוג לברא כלל כלל תארים וחושב שכל מי שמורה
בתארים ואפי' יאמר לנפשו כאן משמך לו זולתו כי כפי דעתו אין לו תאריך עתה בשום אופן
ואעפ"כ הוא אומר כמו שאמורים המורים בתארי החיוב כי כן הוא נמצא ולא בעצמות חילוף
בחיים יכול לא ביכלת וחכם ולא בחכמה אבל הכל שב א ענין אחד אין רצון בו
כיוון שלא יחדרו הוא הכון דמיון זה שראית איש מרחוק ושאלת לתי ששאלת כי מה זה
ואם ענה ואמר לא הוא אין צומת ולא מין מחצב יותר נכון משיענה ויאמר הוא בעל חיים כן
כבר תארו והורה על חלק הכלל הדבר המבוקש וזה עיון דק תאריך אחד ואפי' אי
לא היה מוסך בדעת האומר הספורים בחיוב עוד מובא בחלק החיובות והוא א עט המקרים
הנשואים לעצם שהוא הנשוא והם כמות ואיכות אמת ואמה מצדוק ומצב ומתפעל וקטן
לוא ופעל ואיך מביא ענין זה להרום דברי משפילנו זל כי הם כבר אמרו כי
ספורים נפשיים לא קדמונים ולא חדשים רק הם לנפש ולנפשם בזה כפי להיטיבנו
ועלמסקן בעצמם ולא היתה דעתם לחיך רק לא מצאו מלה מכוונת לצד הדבר
אך ידועה סוף דבר לא הארפת כי אם להודיעך בין אמורה כוצבת ובין הסדר
עצמות ולא מכריע בענין כי כבר הזכיר כי דבר לא תמצאנו המחשבה חטא
אך ~~כפי~~ המחשבה חטא דבר שאזכיר כי אמר כי בידיעת עצמו דעית כלם
וכוננם ידועה שהוא עלה ומזן הצד עצמו לחלמכים הרבה שהם משינים עצום
ולאשה מהם ואינם משינים להמציתם על תבונת לאש' הוא לאעלה מהם ואם שפיל
בזה היה הידיעה חלוקה מהידיעה שמשפילים עצמם כי כפי דעתם השכל ~~הוא~~
משכל א וזה צריך ביאור ולהשיב עליהם ואין הנה זכרו והשוב א אשר היינו
לא תשתחוו עקר ההשתחוויה פשוט ידים ורגלים נמצא כלו מוטל כמו שאמר שמתח
להדום רגליו ולא תעבדם כדרך עבודתם כמו שאמר איכה יעבדו הניסים הלה
את מלהיהם ומעשה כנן והשתחוויה בכלל עבודה היא ולמה מן הכלל ללמדך
שבכל עבודה ועבודה חייב שהשתחוו ^{בין} אוקטור או צדק או נאמן חייב מות וכל כיוצא

בן ובהם התגבש והתלבש והרוח ^{והקול} לעצמו ^{והקול} אם היתה דרך עבודתו כן חזיב. ואם ^{עשה}
אומם דרך בזיון פטור. אקנא. ליפרע מהעובד עג. והזכיר כן אמר שבעת שכל
משלה במשה ודרך הבעל להיות מקנא בזנות משתה כעב. כי קנאה חמת צב. וקנא
בנחת דכא. פוקד כל פקידה ואחריה על תורה לסקרה. ומה על רבעים. שאין ^{החוק}
אפיונת מדור רביע. והנזכר בן לאישא בעון האב. בשלא ילך בדרכי אביו ^{הוא}
כפס החוטיות היא תמות. הכלל אם לא חטאה יחד תמות. והנה פה לשונאי. כולל ^{הוא}
לארבעים. ואין לשונאי מוסב לאבות לצד. שעון האבות שיין לבנים. והכח הכיבו ^{לצד}
הטבח. נוכל לפקשו על הקטנים שהם מחטבים בטבסים. או לאומם ^{הוא} דרך ^{הוא}
זכה אומם שונאים. כי מי שעשה תמונה ועבר והשתקוה כחש השם ית ^{והקול} וזולתו ^{הוא}
דעצמו. וראוי להעניש ^{על} עונש ^{על} ולקולא שונא. והשנאה נזכר בלב ובה בעבד
בשפתו יבר שונא. לא משנה את מחוק ^{לצד} ועשה חסד. כשם שמשנה לרשעים לעשם
כמעשיהם. כן משנה לטובים למטיב בהם. וזכר החסד שהוא תפלת ההשגחה בעין החי.
ונמצא החסד בדבר שאין בו חסרון והעדר ולא חלוק בו. ^{הוא} בהשמים חסדך. על קיומם
ועמידתם המותגרת ^{הוא}. וכן החסד לאוהבין שלא יתחה זכרים. לאלפים ^{הוא} לאין סוף
^{הוא} וחסד ין העולם ועד עולם על ימינו. והנזכר לאך דור. גם הוא סך החשבון לא
נזכר כי אם בעבור היותו מספר רב. והנה הזכיר אבות ובעים עד רבעים. והזכיר
לאפים נוצר חסד לאפים. ודומה זה הפסוק התמורה עד שיהיה למהבי תמורת לאפים.
וק לשונאי ^{הוא} ובעים. והזכיר האהבים לעצמו כי כן אמרת המלה ולא כן ^{הוא}
כי כן ימות לזה בעצמו. ואין שור דבר רק אם יאהבו. ואמרת האהבה שיהיה לבו עס
פיו שור. הפך השטח. וזה אהבת הדמך. וכשייתקו יתנו שרשיה בלבבות יראו ^{הוא}
אכלשונאי. לא משא. ענין שבוטה. פומאש לא משא לשוא עפשי. והטעם שמשא השם
ועבדיו על פיו. את שם ין. אחד מן הכתובים כמו חנון ורחום וזולתו. או מן שמונת
כמו ין ושדי להים וכוחא בו. כי הכל אדרך כלל נקמאים שמונתו. לשוא. כמו ^{הוא} ין. ונמצא
שם אפע שיוצא כעגב. איו ביו. יניא ^{הוא} שהוא בעזרת אי ביי. והן בשקל און
עול לא שהוקלו. ותתן שום ^{הוא} הנוכ במשנה. תורה שקר. ואין הפרש ביניהם. ושם
אפרש כל השניים אם השם יהיה בעצמו. והאות אך לשקר שמונתו שטעם ^{הוא} כל. מעלת
שוא לבם משכימיקום. וחכמים הפקישו בין שקר ושוא. ואמרת כי נזכר בעברי. לתי ^{הוא}
לדבר הטבע הפך המצאו. וכן בשע. הידוע או שבע על הידוע לכל שאין בו מחלוקת.

ועם ימי בנה שלם הקדו ודרש . האמת הוא משקר . ובכלל לא תישא . שיחד האדם ללבו
סם השם לבטלה שכן פה ליהא את השם . לפי כך חייב אדם להזהר מעתה יתר מכל
השמות שלם יבול עצמו להשבע . ואעפ שמתנו בעקבת שבעות שמתים קרבן אין
לעצמנו השבעה כלו . ואין לו תקוין וכן השמים עד שפרע מתנו . כי לא יתקו יי
הוא . סמ את שמו לשוא . ויה שמו לכלל כל שמותיו . והכה אשר מה את יי . אהיה
ליהא אפי . השבעת אמת כמתו השבע כמתו שבעה ירא . והנזכר ובן
ובשמו השבע . טעמו שלם יתיר מתומו בזולתו או במתו . שביעהו השופט .
והנחלל שבעה השם חייב הוא ואם לא נמצא בתפודש הגה הוא נדרש . שהפול
זה כפודש בכל המורה . וכן השבע במורה וכפר נמצא וכחש בעקריו . ואם
השבר גמרה אחת שדינה דין חיות על אחת כמנה וכמה ~~על~~ . ופמב
ויפרו העם את יחונתן ולא את . ויהונתן לא שבע בשיעור אביו את העם .
זכור . כאו מהזכור שכל היותם נבואו להשקותם העשים לא לעצמם
לבד . אבל השבר נבוא לעצמו לא לצרך אחרים . ואלת זכירה נאמרה על אשר
היה כפודש את היום אש יתום . אם כן עומ שמתעורר הזכור זה היום עד שיתעורר
איתו חזוש השלם . והנה הזכור יוס שבת במעשה בראשית כי שם הסבה הלון .
ובגדבר סין לעתן הוען שגם הוא מעיר על זכרון יסוד החזוש . כי הוען שהיה יורד
בו עסק בו . וכשישאל שאל מה עלת זה היום ששבות בו תהיה התשובה לו כי
שמת ימים עשה יי . לכך במה גמרה זו כסדר אחר מתבי יי . אשר . ויהיה לך .
שהטפר בחזוש השלם טפר במורה ומורה בשעות השם יתג פברו . ואם אין לא
הגמרה חלק בשכל כבר נעדרה בהערה לעתן שלם . ותה בכירה ליתול חלק
בגדע ובמשמע . כי תערה להצאות הא למש ~~הוא~~ ושמינו משכיל בה שקפת הערה קלה
לקדשו . שלם יעשה מלמכה ושלם יעלה בעינו ובלבו דבר שיצאהו ליד עין עבודה .
~~הוא~~ ומצוא הערך ודבר דבר . וטעם הקדוש יורה על הפרדה והפרשה והסגל דבר .
והכה לל מסרו תשגיש המטה בשבת . ואלת לקדשו כאיה לדבריהם . כי סמב וקדשם
היום . ל תצו א אשר . ויהי אמתך קדוש . ובעל קרי היה זמנו וזמנה ישרא . והשוכב עם
אמתו הוא נפול ~~הוא~~ ~~הוא~~ שיתפלל עד שירחץ . ובעל ~~הוא~~ ~~הוא~~ כמתו שם ~~הוא~~ ~~הוא~~
טפה בצד או בעור לרחוץ במקומו ההוא . וסוף היותו כהן שמתו קנה כמתו ~~הוא~~
ובתפס יתקוב . והוא וקדו לשבת עני . והוא יצא וילא עונד . וכן שם לקדול

יי . וכבר

וּמֵאֵת בְּמִצְוֹתָיִךְ יִבְדְּלוּ וְכַמֵּן אֲמַצְמִי חֲפִצֶךָ וּדְבַר דְּבַר וְנִמְצְאָה וְלֹא אֲמַצְמִי לְבַתֶּךָ
 בְּמִלִּים וְהַיּוֹם הַזֶּה כָּל עֹנֵךְ שֶׁל נַפְשׁ בְּטָל מִכָּל עִסְקֵי הַגּוֹחַ כִּי הוּא רַחֵם צְדוּלָה לְסוּד עוֹלָם
 יִבְאֵר וְאִם הִסְלֵם יִגְשׂוּ בְּמִוֹשָׁל הֵנָּה בְּדַבְרֵיהֶם כִּי מִשְׁנֵה שַׁבָּת שֶׁכִּי עִבְדֶּךָ עִבְדֶּךָ
 בְּיוֹם עִבְדֶּךָ בְּלִילָהּ וְהִקְרַח צוּחַ שֶׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְלֹא תֵעָה אֶזְנִי וְגַם לְעַפְרָה לְלוֹ
 עֲבָדֵי הַחַוּבוֹת אִם לְעִבְדֵי שָׂמַיִם כִּי הוּא נִמְצָא מִצְוָה וְעִבְדֵי אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֶת יְיָ
 אֱלֹהֵי תֵרָא וְאִתּוֹ תַעֲבֹד וְאִם כֵּן לֹאֵךְ יִמָּה וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֵינִי אֱלֹהֵיךָ וְיִישׂה פֶרֶשׁ בֵּין
 מַעֲשֵׂה וְהַלְמָכָה וּבֵין עֲבֹדָה אֲעַבְדְּ בַעֲבָדֵי נִמְצָא מִתְחַלֵּק אֶחָד לְרַעְיָוֹ כִּי כִתּוּב לְעֹשֵׂה
 מַעֲשֵׂהוּ לֹא מַעֲשֵׂהוּ וְלַעֲבֹד עֲבֹדָתוֹ נְכַרְיָה עֲבֹדָתוֹ כֹּל כָּל מֵשׁ יַעֲשֶׂה מְלָמְכָה וְהַלְמָכָה
 לֹא לְיוֹם אֵל וְלֹא לַשֶּׁמַּיִם סוּף דְּבַר כֹּל מְלָמְכָה מַעֲשֵׂה וְלֹא כֹל מַעֲשֵׂה מְלָמְכָה שַׁבַּת
 לֵינִי הוּא הַיּוֹם לְצְדוּלָה לֵינִי וְאִם טָרַחְנוּ יָמִים טוֹבִים בְּשֵׁם שַׁבַּת אִם שַׁבְתָּן אִם כְּתוּב
 לֵינִי כִּי לֹא שַׁבַּת חוֹן הַיּוֹם הַזֶּה הַיּוֹם אִתּוֹ בַּעֲבוּר לֹוּ וּבָרָךְ כַּמֵּה הַכַּתּוּב וְאִתּוֹ אֶת בְּרִית
 וְשַׁמּוֹר וְהוֹסִיף לֹוּ אִתּוֹ כִּי יִמָּה וְזֶרַעַךְ וּבָרָךְ וּבָרָךְ הַקְטָנִים שֶׁהֵם בְּרִשׁוֹת הָאֵבֶר
 וְאִתּוֹ בְּרִשׁוֹת הַמִּדּוּן וְלֹא הַשׁוֹה אִתּוֹ עַם הַבְּהֵמָה וְהַזְכִּיר בְּשַׁעַר כִּי עַל תַּגְמֵי זָה
 יִדּוּק בְּמִדָּה יִשָּׁר שְׁלֵם יִחַלֵּל שַׁבַּת וְהָן נִמְצָא גַם הוּא בְּרִשׁוֹת הַשָּׂרָאִי וְכֵן לֹא נִכְחָ לוֹ
 לְהַקִּים צִלְם לְעַבְדוֹ בִּתְכַבּוּן וְכֵן יִתְעַבֵּה בְּיוֹם כַּפּוֹר וְלֹא הַזְכִּיר הַכַּתּוּב הַשְּׂכִיר וְאִם
 בְּשַׁעַר יִהְיֶה שׁוֹבֵר קֶן הַשְּׂכִיר וְיִמָּה כִּי לֹא הַזְכִּירוּ הַכַּתּוּב כִּי חוֹן יִעֲבֹלֵת וְאִתּוֹ רַבֵּן יִשַׁ
 לֹא רִשׁוֹת לְהַשְּׂכִיר לְגוֹי לְעִשׂוֹת מְלָמְכָה וְאִתּוֹת שְׁלֹמֶה לְמוֹפֵת וְכִתּוּב עֹשֵׂה מְלָמְכָה
 רַבִּים וְהַתּוֹרָה נִמְצְאָה לְחַכְמַיִם לְהוֹצִיא אֶתְּהָ טוֹב טַעַם כִּי אִיךְ יִתְכַן לְהִיֹּת כֹּל אִתּוֹ הַפְּסוּק
 כַּמֵּה אִתּוֹ וּבָרָךְ וּבָרָךְ הֵנָּה הַגְּדוּלָּה חַיִּיבִים בְּשִׁמְרַת לְשׁוֹן שְׁלֵם יִדְבְּרוּ בְּצַדִּיק
 סְחוּרָה וּצְדִיק הַבַּל כִּי נִמְצָא וּדְבַר דְּבַר וְיִשְׁבַּח שְׁלֵשֶׁת הַמֵּשִׁיִּים וְאִינוּ כּוֹלָל כֹּל
 מַעֲשֵׂה כִּי הֵנָּה מַדּוּעַ אִתּוֹ הוֹלְכֵת לֵינִי הַיּוֹם לֹא חֲדָשׁ וְלֹא שַׁבַּת כִּי שִׁמְחָתָה יְיָ בַּעֲבָרְךָ וְאִם
 נִזְכַּר הַדְּבַר בְּשֵׁם מְעַשֶׂה אִתּוֹ מַעֲשֵׂה לְמַלְךְ לֹא נִבְיָאוּ בְּלֹא תַעֲשֶׂה וְכַתּוּב
 אִם תִּשָּׂב מַשַּׁבֵּת הַצֶּלֶךְ לְעַסְק מְלָמְכָה לֹא לְעַסְק מְלָמְכָה שִׁמַּיִם כִּי עָלְךָ וּבַבַּת וּדְרָשׁוֹת
 בַּבַּת כְּגַוִּיּוֹת כְּמוֹ שֶׁנִּזְכַּר וְשַׁמּוֹר לְבַעֲבָדֵי הַקְטָנִים מִמֶּה שֶׁרָאוּ לְשַׁמְרָם וְכֵן לְעַבְדֵי
 וְאִתּוֹ וְלֹא שֶׁכֹּר לְבַרְמֵתָהּ בְּשַׁבַּת לְמַחֲלָל וְלְשַׂכִּיר וְלַגֵּר שַׁעַר מִמֶּה שֶׁהִדִּין נִמְצָא
 יִשְׁמְרוּ וְרַבִּים פְּסוּקִים טָאֲרוּ וְאִינֶם בְּטַעַם אֶחָד הֵנָּה כִּי כֹל הַנַּפְשׁ אִשָּׁר לֹא תַעֲשֶׂה
 לֹא יִכְלִי לְהַטֵּחַ וְהַבּוֹץ אִבָּל כֹּל הַנוֹעֵד בַּעֲדָה יִכְלִיל קִטּוֹן עֲדוּלָה וְהִיתְכַן לְהִיֹּת וְהַלְמָכָה
 אֶת עֲבָדֵי לְבַבְכֶם עַם וְהַלְמָכָה יִתְּ בִּשְׂרַע עַלְמָם שׁוֹיִם וְרַבִּים כֵּן וְאִם מְלָמְכָה

עם השתף כנגדו ואקוס ומעשה את תלמידי המלך . והתלמדה לא ליום אחד ולא לשנים
והרבה בעת . ואיך יהיו כל הנזכרים בפסוק לא מעשה כל תלמדה כלם שנים . כי שם
יהיו . טעם לאוה כי שמור את יום השבת והלילה שמחריו . ובמעשה במטיית ויהי ענין
ויהי בקר יום אחד . ואין טעם מדבר המן . כי הכתוב מספר כמה ירדתי . על כן בדרך . א
עשה בו תלמדה . כבד הקדושים קטבת שהוא הערה לשם ית שמו כמו שפיר כי המורה
מעבוד זולתו הוא לקיום היחוד . והחבות הם כדמות שנים לבן מהבורח ואה כבד שם
האב יצוה ויהיה לבן לאהוב את השם ולבלתי יחלל קטבת לא יבזה לאביו אבל יכבדהו ויקבל
דבריו . והעבוד כולל המורה כמורה בן יכבד אב ועבד מלכו . שהדין ואם אב אה
מיה כבודי ואורתי . וכן ואם מלך אה . ומה שמורה לזה אמור לזה . כמו דגן בחורשים
והאות מיט אמו ואביו תראו . ומורה האב וכבודו שיקום מפניו וילבישהו ויאכילהו וישקמו
ויעמוד בכל צרכיו כדן וכראוי ולא יסתור דבריו . ויהי קל ונקל ^{לדבר} אביו . כי כבוד ^{האב}
כבד והקד הכבד הוא הקל . לאען יארכיון יתך . מינו יצא . כי הנה ויארכיון הבדים . ויול
אם תבד החבות מתוך סבתם יארכיון יתך . כלוה החבות ^{הארכיון} יתך . ושכר זה ^{לדבר}
במצוות שלוש . בזה ובקן צפור . ובאין שלמה נצדק . כי הבן מתדל על ידי החבות ומעשה
ומשתעשה מהם ומעצת תמיד עמו . ודבר זה ירום להקל אותם לכך סוף השכר בצדו
שם לא כן יעשה לכבדם יתקצרו יתו ~~שכר~~ שדבר העצת נלמוד מה שאינו נמצא
כמו שנת בצע יאריך ימים . שהוא הפך לרב מעשקות . וכן מדם ובהמה תשיעיו . כי
חדל לזה תבא יב או זולתו . ובמציתת הקן ידוע כי שמה במציאותו וקשה לו לשלוח מה שמצא
לכן ^{שכר} השכר בצדו . כדי לשלוח האם בהטבת לב . וכן המדות ומשקלים דברים ^{תמידים}
נצרכים בכל עת למשכיל ולסכל למזרח ולגר ולזר . ואם יפחיתו מדם בתו או להפך ^{בלקחו}
אי אפשר שיהיה דבר זה נבר מפילו לחכמי הדעת שם שכרו בצדו . ומצאנו כן בעד
כל התורה כי לא דבר כן הוא חכם כי הוא חייבם ובדבר הזה תארכיון ימים . ובכללם
כמו על המדות מלבד קן ^{צפור} . והוא דרך קצרה . לכן נכלל שערש כי העעם כי ^{בעצמותם}
או המצוות לא יגלו מארצם . והזכיר בחומה הפסוקים שם המיוחד עם שם המשפט . ובמקל
זכר העונש ובתקצתם השכר . ומצאנו תקון עשרת הדברים בחמש מעלות . המעלה
האחרת אהיו ין להיק . ולא יהיה אין בהם חלוק . וכן הנשא שמו לשוא . והמעלה השנית
מצות שבת שכל חפציהם מקורים וחפצי שמים מותרים כי הם מצוותו ^{ועשו} ויותרו קצת ^{מעשיו}
מה שנתע ^{ונצא} מהאסור והנמנה ומאשר הוא מסבל היורשים כבד ית טבור הער

ומהצלה

והעלה נפשות מראש או מהמים וזולתם . וכבר ידעת בענין גלית הפלשת כמה ימים
 היתה המערכה ושבתה היו בינות הימים . ולולי שהיו עומדים כנגד אויביהם בשבת היו
 נהרגים . והכתוב ולא יחמוד הוא בן כגלים . ומן ההקש הותרו מעשים קצתם להשתמש
 בכלי המאכל והשלחן וכיוצא בהם מאשר הזכרת . והמעלה השלישית . מצות כבוד
 שהיא חובה בעד יש לא ידע . כי אם יהיה הבן עב מה יאכיל וילביש לאביו . ואם יהיה חולה
 איך יקום ויפנה . והמעלה הרביעית . לא תרצח היא לטקיים . אבל לטפחם ולהורגים
 פרוג . והמעלה החמישית כמות המאון והנבזה ועדות שקר וחמוד . הם לחלקים
 אדם יש להם בעבור מלקוח ואדם משלום כמו שנתבאר והוא מיתה בבית דין . לא
 תרצח . החל מהקשה שתפסיד הצלם שעשה בצלם אהים . והוא כנגד אביו . ולא תנאך
 כנגד אהים אחרים . ומין הפרט בין אשה הרצג בידו או על ידי אמצע קרוב ורחוק או על ידי
 פס או יעיד עליו עדות שקר או כיוצא בהם . ואפי' יכול להצילו ולא יצילו . או ידעה
 בהדינתו כמעשה אחאב וכיוצא בדברים אלה נקרא רוצח . לא תנאך . תלת מאון נאמרה
 לכל שכבה בין היות האשה בעולה ובין היותה פנויה . נאך אשה חסר לב . על כן נקרא הזונה
 נאמרה . וכן האיש הזונה . ומלתדגן זל אמרו כי המאון הוא במשמאיש אמרה לא מפקוד
 על בנותכם כי תזניתה ועל פלומתכם כי תמאפנה . ומין זו נאיה כי מתוך הנביאים להחליף
 המלות כשידברו בפל הענין כה תאז לבית יעקב ומד לבני שגל . יקום אהים יפוצו
 אויביו . ואי הצד להם כי הבנות פמיות . ואם כן מה טעם להכלילן במלת פקידה . ואשר
 נזכר אש ימאך את אשת איש והוסיק לוג ~~מאך~~ את אשת רעהו . שעשה מעשה גדול
 וחייבות . כמו שהזכיר אביו ואמו קלל . להודיע גדל העון . או נאמר אשת רעהו כי אם
 טב עם אשה נברית ששבה לדת ישראל והשלימה כל התנאים הנזכרים במשת יפת תאר
 הבא איה מינו חייב ואפי' היתה בעלת בעל והוא בגויתו . וכתב וזנה אחרי אהי עבר המאך
 ותלך ותמאך את האבן ואת העץ . והמאון הוא לעבנים . או כל העריות הנזכרות בתג ובאש
 איש . ויש להפך הטבע כמשכב זכור . ויש שאינו ממין האדם והוא שכבת הבהמה ^{יהעך}
 בפללה ומתוך הכת לדבר בהווה . ויש מאון במשה השבויה והוא הדין לכל גויה קודם ^{שיושלחו}
 תמיה . ויש מאון במשת בזמן שהיא טמאה . ויש מאון במשה הפמיה . ויש מאון ^ב נשים
 זולת נשים כאלמנה וזושה זונה וחללה . ואסוכן בבהים . וכל או המסוכין קצתם לעלם
 ועד בעריות והזכר והבהמה נאשת איש לא כן כי תנשא לאחר מיתה בעלה וכל או המסוכין
 חוץ מהפמיה כלן הבא איהן חייב מות . לא תנאב . כלל כל גנבה . גנבת משלוחי כפל

ותשלוח ל זה . וגוב איש ומכרו הוא לבדו חייב מיתה . ובבלל לאו זה גוב דעת חברו . ^{ויחשב}
פקדון ותשומת יד וכיוצא בסי . לא תענה . כל עדות שיעיד אם לתשפט אות מול עושק
הון אם לכל דבר שלא ידע בוודאי . כלם נבללים באזהרה זו . ואם ל מדונם זל כל ענה
ואחריה בית היא לשו עדות . כמו וענה נאון ישל בפעו . וענה בי צדקת . וכן זה לא
תענה ותעיד ברעך עדות שקר . ובין להיות עד זה ^{כמו} בשקל רש ועושר . וכן ועד אין בה
ענה ברעהו עד שקר . לא תחמוד . נאם ומה חכמינו כי ההרהור יעמד במקום ^{המעשה}
והחמידה שק כל עברה לנאוף ולצניחה ולזולתם . ובעבו החמוד שכב מאמן עם תמר
אחותו והדגו מבשלוס . ושל כל הדברים להיות הלב ישר . ולישרים בלבונם . אמר יו
חוקר לב . ועבן לא נהרג לא מתוך החמידה . כמאמר ואמר בשלל מזרת שבער ^{אמר טלפה וא}
^{שקנס כסף} ומה וחמדו שדות ונזלו ובתם ושמו ועשקו צבר ובית איש ונחלת . והקדים
הנה הבית על המטה ובמטה התורה להפך . וכל העם רואים . פלו . אופנו
דמה ריח בב . ואת הלפידים . הם הם הברקים שהם כעין מבוקה . וההר עשן . מן המט . ויהי
טוש כמו כל או הנכחות עמו מחקוס העמדם . פן נמות . כי תאכלנו המט הגדולה . ושם
כמו הטיבו מט דברו . אתנאמו . שתמות . עמות לשון הרצל . וימאל ללכת כי לא נמר .
ויהי לשון כבוד כמו הנפה אהים . לבלת תחטאו . בבואות משה ושאר שבאות הנביאים ^{שהיא}
באמצעות הדבר . כגוף וגם בק יאמינו לעולם . א הערפל . ששם חביון עזו . ואיט נכון ^{שבע}
משה שלוש מחיצות וגש בערפל . כי זה נזכר בעקר והכל בכללו . ועמ וערפל והחשך .
כמד המשיג לא לחושג . כי הארץ המירה מכבודו . וכל ההקף ההוא למשיגים כי לא ישיג
המדע מה הוא . וכן בכל מקום בדברי הנבואה תמצא כזה ^{כמ} בעבור המשיגים . כי לא
יקיפו דבר ולא שיגרו מדע כי אמותם סביבותו . כי לאו העליונים אך התחתונים .
ומי שלא ישיג בדבר נאם כמכב והביטו . וימאר יו : א משה . זה אחר וכל אשר
לרעך כמו שבחור . אתם רחמים . שדברת איכם ^{להשמים} . ולא רחמים תמונה כמנ
קול דברים אתם שומעים ותמונה מינכם רואים . על כן היו נזהרים שלא תעשון אתם אהי
כפך ואהי זהב . והוא כמו שגזר על פני . על כן אהי את . לדרך עבודה מסור . כי כפר
צוה לעשות כרובים במשכן והם תזהב לעד על אמצעות המלאכים השלחים בבואות
הנביאים על כן היו שש . ונאם הנביאים על זה היה שומע הקול מביטתם . כי בא הקול
מהנבד מהם על כן הם סוכנים לנבד . אבל לשאר הנביאים מפ המצעים . ובעב
להי שירנו הכתו באופלם שיהיה לנו רחוק כי המלאכים נבלים מפל חומר ומכל שמו כי

ובראם ומוציאם מזה משע קצת הכפורת . וישלח ה' עמדים לטעות בעל קדס והזהירם
 הוסיף להם לא תעשו . כי לזה מצבחה אדמה . שאם יעלה בלבך אחר . שלא מעשה תמונה
 יאה מעבדני . אה מצבחה אדמה . ושם תעלה שלומך . ושם יזכר שמי . ויא מצבחה אדמה
 גענו שיהיה במקום ~~שם~~ שכל לא על ראשי ההרים כמנהג הגוים . ואין זה הפרוש מענין
~~המצבחה~~ הפסוק לפי שמה ואם מצבחה אבנים . וכן אמר האור שישלח את מצבחה הנחשת
 אדמה בחללו . והטבון אם יבנה מצבחה יהיה מלבנים . ואם לאו יהיה מאבנים שלמות כמו
 המצבחה שבנה יהושע בהר עיבל . ושם כמו לא תתן עליהם ברזל . ומצבחה אדמה בנה ^{מטה}
 תחת ההר שמה ויבן ^{מטה} מצבחה תחת ההר . ונבחת עליו . סמוך לו . על ירך המצבחה ^{שם}
 עטה . ומלת על כמו על הירדן . ויחג שם על המים . את שמך ~~שם~~ . מן ^{צמך}
 כמו כמות ^{אג} העיר . ונזכר מלת זביחה כי הזכיר שלמים . בכל המקום . כשילה ^{צמך}
 וצמון ובית שלמים . אזכיר את שמי . שאבחרהו . ויא כי אומות אינת מתחלפין והט
 תזכיר . גלית מפעלי הכפל בשקל בדית . שהיה ראוי בחטך קמץ והזין בדגש לא שהוקל
 והנח תמונת הדגש . ובשלים גזית כמו דפרית . לא תבנה . בבגן מסדו . אבל אם לא
 היו מוציין אבנים היו חוצבים מן ההר . כמו שכמו ויסיעו אבנים גדולות אבנים יקדו
 לנסד ~~שם~~ הבית אבני גזית . והלא מה והבית בהבנתו מן שלמה ומע טבנה . כי היו
 אפיעים מאן מההר וכנה היה טבנה . כי מקרות והירדן וכל כלי ברזל לא שמע בבית ^{בהבנתו}
 ומע לשון ויסע . שם התעט . נמצא שהאבן בשעת הבטן לא היו רשאין ליטב האבן ^{במקרה}
 אולחמך מן האבן ומרובה כדי להשוותה כמו שששין הבנאים לא יתהיה כמו
 שחצבה מן ההר . שהקרב בו יהיה תמים ושלים . ויא כי הגזית לא מסרה ^{המצבחה} לא באבני
 ובה ^{שהיו} חופרים בבתולת הקרקע מקום שלא היה טבנה והיו מוציאים אבנים ^{למטה} והיו
 בונים מצבחה . לפי שהבנה אבן טבנה בה ברזל לוקה . כי חרבך ~~שם~~ . דמות גרזן . כלל
 כמו וברא אתהן בחרבותם . כי המתך חרב באבן ליטבה בבגן וחללה . כי כיון שעלתה
 למצבחה נקשה ואיך יתכן לפסול מאדך האבן ומרחבה והיא הוקדשה ויהיה הנותר
 חול . ולא תעלה . אינו טבון זה כמצבחה ששה שחול כי כמו את שלומך . ומה ^{טעם}
 על מצבחה . ואין טעם לאור לעשות הכהנים אכמים כי כן דרך עבודתם . ובין ^{שילבש}
 אכמים או לא לבש מסור לו לעלות כי מרחיב פסיעותו לעלות ויהיה קרוב לגלוי
 ערוה ויהיה זה בזיון למצבחה יו . והנאה במצבחה של עניד ומעלותה פנות קדים כי
 יש לו בגן גדול כמו שזכר ואה אדות המצבחה . ויא כי אותם המעלות לדרך נואי . וטבון

70

כלל

הוא זה שאמרו ביה שהיה כבש נבנה במזבח חלק לאתעלות העלות וכן ויכר העשות
החטאת והעולה ויהי מזבח אברהם שהיה מחובר בקרקע האדמה לא על עמודים וימין
פשוט נכון ויהי הקרבים אהזבח אינם רשאים להעביר כלי ברזל בדופס או שרטון ^{בשרים}
שלא יהיו מחללים קמבני העשב יתכן שיהיו שלמות והקרב אין בלי מוס ~~ש~~
שלאה ענדת וישמע יתרו אין יאר לי בישע אורח
ואה המשפטים אחרי הפליא עמו באמן תורה והסגלים היות לו לעם סגלה וכל העם
הוצרך להודיעם ולהדריכם במשפטים שרים ומה שלא תשיג הדעת בהם
כפרש עבד ישראל ומה ישראלית וכן עבד שהוא מבני המשבבים הגרים עמהם והאמה
אשר אהם ובין גנבה לגנבה ובשור תם וחועד ובשאר דברים שאין להם מהדעת
השנה אעפ שיש בקצתם בדעת חנוכה כי מי שרצה לגנוב דבר דין לו להפסיד כחמות
אם קן חייב לשלם שנים ומלו שתן לזה היתה כל הגנבה שוה אבל לא עשה קן מלמ
הישיבנו כמש ראה בחטאת ודברים שהדעת מצינים לאור עונתו ככה אעפ שיש
בדיעם שיש להם קשי והפליאת ענין יש מהם למדים מן הקט ומפליטל התורה ויש מהם
יצואים מדברי הנביאים ברוך שהורנו נפלאות התורה ואלה המשפטים
מחבר אלמעלה לא תבנח לא תמאך והשאר ותלת משפט מצאנוה לטעמים וימאר
על חק הדבר ומהגו והגדת להם את משפט המלוכה וימאר על חק לבוש האדם
מה משפט האיש והוא עטה ועל וימאר על ענינות האדם וטובותו חילא הסיר ^{משפט}
וימאר על התעדת התקון והחדוש למשפטיך עמדו היום ובדיעם דבר זה פשוט משפט
אמת שפוטו משפטי יו אמת ובאמת שכלם מורים על חק הדבר והסגלו בזה שראוי
על הנדון בין טוב וחלופו אשר תשים כמו שימה בפיהם עבד ומה שחולק
יתחלפו הזכר לנקבה והנקבה לזכר וכן שפחה לאימה לזכר וקדם מהכל קטן העבד
שהוא זכר ליציאת מצרים הנזכר בדבור הראשון מבי יו אהיך ויציאת העבד בשביע
זכר ליום השבת ושם כמזכרת כי עבד היית במצרים והשם אעפ שתן כשנת לקט
איש במחיו הזהיר לא מעבוד בו עבודת עבד ולא יאכרו מחכרם עבד עברי
הוצרך לזה ככה להפריש בינו ובין שימה כי יפה איש את עין עבדו שהוא מבני המשבבים
ולזה הענין טאו בגשנה תורה כי ימכר לך מחוק העברי ~~הוא~~ ואין טעם לדברי
כי יפה זל שימה שהוא גר צדק וחלק העבדים לז חלקים האחר זה הוא הנזכר צדק
והוא נאמר בשש שנים והטעם עבד שאכרוהו בז מפני שגב ואין לו לשלם ומכר ^{בגשנת}

והוא נאמר במדת אמת שחייב בין ישראל בין גר צדק . והשלישי עבד ישראל . והוא שנזכר יצ
 יתוך אחיך . ונאמר עד שנת היובל . והרביעי עבד גוי מן המושבים והם לאחזקת עולם .
 וקשה לזה החכם הנזכר להיות זה העבד הנזכר . ישראל . מפני שמוצא בעבד עברי . שיתן
 לו מדתו משה וכמו יצא זה מעם אדונו המשה וילדיה תהיה לאדונו . אם כן זה הזונו בל
 ספק קדש וקדשה . ופירוש קראו הכתוב עברי בעבור שנבג בדת ישראל . והנכון הוא ^{שפירשת}
 והמשה הנתנת לו מינה בת ישראל כמשה יתפרט . וזה העבד הנזכר הוא שמכרוהו בדין או
 שנתעבה ומכר כל משה לו . ועד לא היה יכול להחיות עצמו וביתו הרשות בידו למכור עצמו .
 שש שנים . לא היו יותר . וזה השעור לאי שנמכר ולו משה כמשה הולך ומפרט . אבל
 מי שאינו בעל משה הוא הבא בצדו . מדתו נותן לו משה הוא הנבצע ומכר יותר
 משה . ובה הפריטו לטעם אחר . ואם היה בין מוכר עצמו לבין שמכרוהו בדין . שהנמכר
 מבד נרצע ומדנו נותן לו משה שפחה ואין מוכרין לו יותר משה . ואין מוכרין לו לא
 לישראל . וכשיוצא מעבדן לו . והמוכר עצמו אין מעבדן לו . ואינו נרצע ומכר יותר
 משה ומכר לגר תושב ולישראל ואינן מוכרין משה שפחה . ואין קדדבר כי כן כי ימכר
 לך אחיך העברי . ואם היה זה שמכרוהו בדין בלבר מה טעם או העבדיה והם אה מין ^{משה}
 נמכרת בצדו . וכפי דעת ^{אלו} האנשים שפרטו זה לעבד עברי . שמכרוהו בדין .
 והאמת נבר . כי לבעל משה ולשאינו בעל משה הכתוב מדבר . לחפשי . הלמד נוסף ^{כלומר}
 נקדה נא לכל עמו . חנם . האם בו נוסף כולם אומנם ריקם . אם בנפש . כמו בצבו . בלי
 שבע עמו וזו רישא משום סופא . שצריך לזה אם בעל משה הוא . שהקונה עבד חייב
 במזונות משתה וקורא לה הכתוב משתה ולא שפחה מדון . שלא יעלה על דעת אדם שאם
 קונה נשתעבדה משתה . לא מעשה ידיו לבעלה . והמרוסה נקראת משתה מיש . ובה
 בשואמה הכתוב מדבר . לא במרוסה ולא בשואמה . אם היא ממסורין לאוין . והאומר
 אם את המדון יעבוד את בנו לבד עד סוף שש . ואם אין לו בן למה לא יעבוד את בתו או את
 אחיו כי המשפט לכל היורשים גשה . כי בהאפס אחד יקח האחר לכל הראוי . וחכמי גל אה
 אם מכר עצמו לישראל יעבד עד שש חוץ אם פגע בן היובל . אבל המוכר עצמו לגר תושב
 חקדע פדיונו ויוצא . שמה אחר . נאמר נא לה תהיה לו . וכתו וחשב עם קונהו . והנכון
 בין ישראל בין לגר תושב אם יצא חקדע פדיונו ויוצא . ואם משאע הכתוב נראה כי הוסיף
 למחר נאמר לגר תושב הזכיר זה לו שלא ידענו ~~בזה~~ . אבל בישראל הדבר נכון שאין
 לקרב בזה אחר . שיתן לו מה שנתן . ואם חלה יא לשלם כל ימי החלי . ויח כשהיה ^{חליו}

כבר . אבל אם היה חליו לעשות מעשה אפי' כל שש עליו לו . ומפ' אם הוציא מדנו בחליו .
הוציא מינו חייב מינו חייב כלום שמה לחעש . ~~הוא חנם~~ חנם . אם מדנו . הוא הבא בנות .
ונכון שלא תהיה ~~היא~~ ^{היא} המשה ישראלית . רק ^{היא} חבנות המושבים הגרים עם ישראל כי הישראלית
יוצאת בשש . ~~והוא~~ ^{והוא} יתן לו שהיא ברשות . והוא ל' יפת זל קדש וקדשה . כבר ידע
שהקדשה היא חזנה מופקדת לכל איש . שמה איה הקדשה היא ~~בשש~~ ^{בשש} . ומינו ^{בכח}
להיות שפה כעננת . וכן אמרם עבד כעננת . והכנה אזה לא תחיה כל שמה . וילדה לו
בנם . להזכיר משפטן . תהיה למדנה . היא העקר והבנים בכללה . וכן ואת ובתך תחייב
ואלו היתה המשה למדון לבדה מה טעם אהבת את מדע את אשתו ואת בנה . יצא בפרו .
כמש' בא . ואם אמור ימור . כמנהג שם התפשט . ובהא עד שיאמר וישנה . העבד עומד
עבד . אהבת את ~~הוא~~ . כמו ושמת בתוך אמה ובתך ובתך . ואמה הוא אהב את רבו
ורבו מינו אהבו מינו נרצע . את אשת לו אשה וצנים ולרבו אין אשה וצנים מינו נרצע .
שמה כי אהבך ואת ביתך . הוא חולה ורבו מינו חולה וכן להפך או שנים חולים מינו נרצע
שמה כי טוב לו עמך . ואלו דרך דרש . והנישו רשות . וכן ורצע מדנו . הוא עצמו .
כמו ומוקד ידו . בעל הקרבן לא בא ולא שלוחו . א האלים . מעל הדיינים . כי המשפט
לאהים הוא . וכן ~~הוא~~ . כי ליו ועמכם בדבר משפט . על א הדלת
והענין השני הוא הדיין שהיה רוצה בחזן עד שיציע א הדלת שמה ונתת במזג ^{בדלת}
או א החזנה . וא החזנה . כמו דקדיר מעם אותם . או אז יכע לבבם העבד . וקלם
וחזנה זכר ליציאת הצרים . ויש אמרו: שיהיה מדע לכל עבד ועב . ורצע לשונותיו .
את מזג . יל היתע . בתרצע הידוע . ויש לאהיה ולא סתן . ועבדו לעולם . ש
היובל . ואז יצאו בני ומשגמ עמו . שמה ויצא ביובל הוא ובניו . כי לכך נרצע בעבור
זה ויא משגמ ובניו . לאחזת עלם למדון . ועבד עבד . נרצע ולא אמה עבדיה שנה ^{אומר}
אהבת את מדצ . וכי יתפור ~~הוא~~ . האב ולא האם . בת . ולא בני השמולה ולא האמה
ולשהקדשה . ובהא בקטנה הכה מדבר כי לכשתביא שת שעבוד יחד יב שנה מינו
כול לאברה . והטובן עד שלא תגמא ותצא מרשות א השות היא בנשמה את בן קטנה בין
בוצרת . והוא בעעריה בית אביה . גם האמה נקראת נערה . מן העשרה קדמת לזונה
כתחלה נמכרת לאמה . ומינה נמכרת למסורי עביות ~~הוא~~ ^{הוא} . לא תצא . בשביעית
כצאת העבדים . אם תשב העברה בעיני מדנה אבל נקמה לאמה . ובהא לא תצא ^{במש'}
איברים . ומינו נכון כי אם עבד עבד . מינו יוצא בשן ועין . לפי שדינו כדיון כל ישראל

שאינם נעבדים . אם רעה . לא יתפזז לקחתה . והפדה האב . כי מסור לו להנחה ביד המצוי .
 ולו הקרי הוא העקר . ~~אשר לא כרעים~~ . משל לא חומה . ובעל המסורה הזכיר טו כות
 באלף וקרי בון . והטעם לעצמו יעדה וזמנה . שעל מנת כן קנה אותה . ויזיל והפדה הארון
 כי יחשוש בפדיונה . ואמר והפדה ספור ליעוד . כי אם ייעדה פדויה היא . ועוד שמצות
 היעד קודמת למצות פדיונה . והכנה מודיע שאם קדם . בזמן שעבודה וייעדה ולא נשאה
 חן בעיניו . והפדה . ולא יבקש ממנה כסף וקנה . כמו שמפרט ויצאה חנם מין כסף . ^{ובשעת}
 היעד בגמרא מין צריך ליתן כלום . כי כסף וקנה על תנאי טעם . והיעוד קדושים ^{גמורים} .
 כמו שמפרט . ואם לבנו ייעדה ^{פגול} ובהא הוקדש ~~ב~~ בתו במלוה מינה מקדשת לפי .
 שאותה המעור להוצאה טעם . לעם עברי הוא ישראל . כמו איש עברי . יאכלנו . ויהי הויא
 גוי ומינו נבון . כי יפת תאר היא השבויה . הקהיר הכתם שלא יתעורר בה בענין העני . ואין
 לטעון כי גוי קרי עברי . ~~אבל~~ ונס את הנברי . אשר לא מערך הוא . באר באחריו משל לא
 מערך הוא . וכן לעברי תשיך כבר נתפרט ולאחיק לא תשיך . ולא אה לאיש לפי שנתן לו
 הכנה רשות ליעדה לבנו . והואיל ויש לו רשות ברב זה לא יעשה קן לאברה באיש אחד
 מישראל או לבנו . כי האב הוא רשאי . לאברה משפחות לשפחות אבל ואישות לא כן . ויהי
 האב ולא הארון . והכנה הזה הורה שלא יתברר רק לישראל . ודבק הוא עם וכי ימכור איש
 את בתו לאמה . ומה יעשה במלת ~~בפדויה~~ ^{בה} . בפדויה בה שם התקפה כמו בפדע ^{ואלו} .
 היה כדעת רבים וקרה היה בפדויה . ודמו בפדויה שכרה ענה בבית . כמו כן ודע ^{בפדויה}
 איש באחיו . ואם לבנו ~~האמה~~ . ייעדה והקל . פאשפט הבנת . ^{כאשפט}
 אם יעשה לבנותו שיתן לה משלו . כאש ענה בהענקה . או כמנהג בגמ' ישראל . וזה בא
 ללמד ונתת לאחד . אם אחרת . כיון שאין ~~אחרת~~ האך בחטף פתח עמה שהיא
 אין הדגושים בשקל ערת יבשת . אבל אחר ^{ול} שהיא כמו שכן שפל . והיה ראוי בקומץ
 ופתח פתח ולא מחל את שם קדש עז . כי הכלל יוכיח אחרים . ~~שכנס~~ . ויהיו שת
~~גזרת~~ ^{ואחלים} אחר גזרת והקל ואחרת אהדגושי . או כלם גזרה אחת . אחרת . ^{משפט}
 הבנת ~~אחרת~~ ^{אחרת} . אחרת . אינו מוסב באחרת הקרוב ליו . וכן רבים . וענג ועון ~~אם~~
 יכין שיהי לעמו . כמותה . כמות יוס וללה . ושנתה . יא כמו ומשמטנו טרפה . והנכון מן
 לשתי שנתים שהיא לשון חרישה כמו לולי חרשתם בעצלת . שלש לה . תקומ שהיא ^{סמוך}
 ושלוש לשון נקבה . ועריך לה ~~הפעולות~~ או כיוצא בו . וטעה ואם אחת משלש
 לה . אם הפירו שהוא לא ייעדה . ולא ישאנה לבנו ולא יפדה . כמו ~~הפדויה~~

ועל צדקן אמנות. ואם הוא על שאר כבוד וענה כולל השלשה נהיה הנכון. אין כפף. תפלת ^{באות}
מכה מיט. בין קטון ובין גדול ובין קרה. כמו שמפורש במקום אחר. ואיש כי יפה כל ענין
מדם. מות יומת. טענה לאור כל מיתה האמורה בתורה סתם היא חטן. ומש לא צדה ^{והוציא}
השוגג. כי לא פירש במכה מיט. וכי יקיד. הוציא השוטה והקטון שאינם מערימים. לא צדה
שלא כוון בזה. מלשו ומתה צדה את עפשי לקחתה. והלאה מנה. כלומר סבב שימות זה
על ידי זה. מעשן כי תמה הוא חבט. והוא כעשן את צוית לתקדשי. ומול לזה שהיה מבלי
פנה היה לו עשן אחר ולתבד יומת. זה כבוד וזה גולה למקומו. קרוב מעט מרשעים יצא רשע
ושמת לך מקום. הם ערי מקלט. להרדו. הטעם שהרדו כמו לשבב את בני עקב. אכל בהמה
לרבעה. מעט מרבעה. מרבעה בית השלמים. תקחנה לאות. שמרבעה מיט קולט בהרדו
בזדון. אבל אם הרד בשוגג המרבעה קולטו. ובהיא מעט מרבעה מיט היה כהן ועבודה בידו
ומכה. בכל מיט מכה בין שיש בה חבורה בין ^{לשון} בה חבורה והרי הוא מרוד שטח מרוד
מקלה מבין ומתו. שטעמו או מתו. מות יומת. עש שמעט מזהרה לא שמעט. אבל ממחר
שהוא מזהרה שלא להטות אחד מישראל הלוא מבין ומתו בכלל. ונגב ^{לשון} נבס בין מכה
מבין ובין מקללו. ובהיא כי מכה עם ונגב הוא בחטן. ומקלל במקילה. ויהא להשוות הכתוב
נגב נפס עם מקלל והמכה. שהנגוב נפס חוץ מנגב ישראל מיט חייב מות. שטח כ
ימצא מיט נגוב נפס מחמתו מנגב ישראל. ונגי צדק הם בכלל מחיבו. וכי יפת את שור
המכה לבדה דינה באות וכן גבה זו. אבל הקללה נמצאת ^{לשון} מלך ושייח. לפר ונגוב
אבל ומכה. ונהיה ליכל עובר בלא תעשה שאין מפורש בו מיתה הוא לוקה אם מחמת או
שמיס או שלוש. שמקלל אח מיט לוקה אחת ואם היה דיין לוקה שנים. ואם דיין ושיח
לוקה שלוש. ובהיא בן נשיח מקלל מבין לוקה מרבע. וזה מיט נבון שהמקלל מבין ומתו
יומת. ואין טענה עד שיקללנו באזכרת השם. וכן את מיט לוקה עד שימרו בו וכן כל חייב
לאוין. והיש התבאה יתרה מן לאו שבמרה. ונגב זה עובר בב לאוין. מ לא מנגוב
שבשורת הרברים והשע לא ימכרו מחבת עבד. ומכרו. שחס לא ימכרו מיט חייב מות
ומכרו לחי שחכרו. וכי יפת את ומכרו לגוי. ועד פי ^{לשון} ומכרו. ואיט נבון כמו שטח
והמעמר בו. ומתו בידו. ^{לשון} עדים שבידו נבון ומכרו. או יהיה בידו ברשומט ששחמש בו
ומכרו לאחרים. וכן וכל טוב אדעו בידו. ומקלל מבין. ולא מבין. והנה במקלל עש ^{לשון}
מזהרה לא שמעט. מלא שמתו ומתו בכלל לא תקלל חרש. וכי. באופן דבר ^{לשון} בהווה
והוא הדין בבדול ועץ. ומך שהכחאה באופן קשה. וזמן רפואתה ^{לשון} שהשברה באופן ^{לשון}

כי סביב לשבת לא ימלט מסדקים דקים ומעלמים מן העין כמש נודע לנו שנתן בחכמת השבת
 והזכר הברזל במקום אחר בסבת המות ומנקה הארץ כוסף ~~הוא מלשון~~
 מרפואתהם דבר שיצרו בידו ומשקלו אפרוח אדום ולא ימות עמה שום מת פטור ^{מרפוי}
 ושבת שכל המתייב איתה פטור מן המשלומין וזו ועל אבל ועל כח ומחלצה מורה
 יקום אם יקום שהוקל חליו לא שיקום בכרח על משענת כמנהג כל חלוש ופירוש במשע
 עצמו ואין צורך ונקי המכה מהמות רק שבת ~~הוא~~ כמו שבת בבית יין והיושב ^{בדמות}
 טובת ויהי מלשון שבת טובש והנה יתן המכה רפוי ושבת ומן ורפוא ירפא למעט ^{שבתות}
 הרפאים יקחו כפר אבל המונח אשר יעשו רשם ק יתן ^{משלומין} ויש אצה עין תחת עין
 הוא וק מה לא תחוס עיך בני שקבל לחברו והזיקו שלא תחוש במשלומין כי תמה עב הוא
 ומרחמיה ולב חכמיהם ק הודו כי לחומים ולחבוכות יש כופר ונתחזקו מן ולא תקחו כופר
 לטם א עיר תקלטו וברוצח בזדון ולא תקחו כופר לעפש הוצח מכלל שיש כופר לכל
 המותין וזו הראיה חלושה כי פבר המומים לב חלקים כמו שדמנת ולא הוצרך הכתוב
 עוד להזכיר והם מה שהחובל חייב בחמשה דברים וכס נזק וצגע ובשת ורפוי
 ושבת כי שלם היה או הדי או הב או האי כי אם חתך מצגע או סמא עיני ואם
 יתן לו שבת ורפוי ובשת וצגע מה הועיל הנזק והשבת והרפוי והנזק הנן בפריטה זו כן
 שבת יתן ורפוא ירפא והנזק עין תחת עין וצגע תמה שמה באונם תחת מש ענתה
 שהוא הדין לכל מצגע את חברו והבשת מן והחזיקה במבושיו בכלל דבר זה דין כל
 מבייש חברו מאורי לב חכמיהם כי מאדו קצתם עין תחת עין אוה ומכה נפש בהמה שלם
 מקיש נזקי אדם לנזקי בהמה מה נזקי בהמה במשלומין מק נזקי אדם במשלומין ואם ^{תומר}
 והוא פטו ואיש כי יתן מוס בעציתו כמש עשה ק יתן בו ממש ל' אי עזר אור הואיל
 ונתבון לגת בו מוס אינו משלם ממון אלא ק יתן בו ממש עין תחת עין מה הפרט
 מפרט מומין קבועים וראשי איברים בבלוי ובמתבון מק כיוצא בהם אינו משלם ממון
 אבל אם אינו מתבון משלם ממון דמי עיני דמי שט ראה שם הם חולקים והבן זה
 ופי יכה מין זה עבר ישראל כי מה כפרו הווא וישלל יוצא במקום שט וחייב
 המדון בבל חון השבת נקום ינקם כי יומת המדון מפני אכזריותו כי הנפש תמול
 על איה ומה נמת ידו להפריש בין מכה זו ובין הנזק לפני דה שאפי' ימות לאחר
 ימים רבים יומת המכה והמורה שהנקמה איתת סוף מפני שמתו חרב נקמת נקם ברית
 הנה ומנקמה נקם מת ויהי בבת ויפל חבית על הפרעם והנקם לי מאויבי ויהי נקמה

בבל מִיֵּץ יִסְלִיךְ . וְהִם הִפְרִישׁוּ הַרְוֵה בִּדְ . אִמְרוּ הַתְּרַדְּנָן בְּפִיךָ שֶׁעַם . הַרְוֵה וְהַנְדִּיחַ . וְאִשֶּׁר
הֵם בְּמִקְוֵה יָח . הַמְחַלְלֵי שֶׁבַת . וְשֹׁבֵר עֵץ יִנְקֻצְדָּךְ . וְאִתָּן מְזִדְעֵן לְמוֹלֶךְ . וְבַעַל מִזְבֵּי יִדְעֵן
וְהַמְסִיתִי . וְהַדִּיחַ . וְהַכִּשָּׁף . וְהַבֵּא עַל אִמּוֹ . וְהַשֵּׁת מִבֵּין . וְעַל כְּלָמָה . וְעַל הַמְאֹרֶשֶׁה .
וְעַל הַזְכָּר . וְהַשׁוֹכֵב עִם צְרוּתָהּ . וְאִשֶּׁה אִשֶּׁר תַּעֲמֹד לְעֵינֶיךָ בְּהִמָּה לְרַבְעָה . וְהַמְחַלְלֵי מִבֵּין ^{וְאִמּוֹ}
וּבֶן סוֹכֵר וְמוֹרֶה . וְלִרְבֵּם נִזְכָּר דְּמִיָּהִם בְּסִי . דְּמִיָּו בּוֹ . בְּאִתָּן יִרְמֹן אֹתָם דְּמִיָּהִם בְּסִי . וְזֶה הוּא
יִבְנֵן אִבִּי . וְהַשְּׂדֵפִים עֲשֶׂה . הַבֵּא עַל בְּתוּלָה . וְעַל בְּתוּלָה בְּתוּלָה . וְעַל בְּתוּלָה בְּתוּלָה .
וְעַל בְּתוּלָה בְּתוּלָה . וְעַל בְּתוּלָה בְּתוּלָה . וְעַל אִם חֲמוּתוֹ . וְעַל אִם חֲמוּתוֹ . שֶׁבַח עַל יִתָּן בְּתוּ
אִשֶּׁת . אִבְל לְאַחַר אֵיזֶה אִשֶּׁת הָרִי הֵן בְּבִרְתָּן בְּכֻלָּל הַעֲרִיּוֹת . וְכֵן כֵּן שְׂדֵי תַחַת בַּעֲלָהּ .
וְהַחֲתֻנִּין . הַבֵּא עַל אִשֶּׁת אִישׁ . וְהַחֻבֵּל בְּמִבֵּין וְאִמּוֹ . וְיִנְוֵב עַפְסֵי מִיִּשְׂרָאֵל . וְהַמְעַרְהָ
וְנִבִּיא הַשֶּׁקֶר . וְהַמְתַּגְבַּח בְּשֵׁם עֵץ . כֹּלֵם לֹא . וְהַחֲתֵן לֹא עֲרַמֵּן בְּמִרְהָ . וְאִמְרוּ כָּל אֵיזֶה
הַמְעַרְהָ בְּמִרְהָ סֵתֵם הוּא חֲתֵן . וְבִמְרוּ שְׂמֵת הַמֵּיתָה הִיא הַקְּלָה וְכָל הַמֵּיתָה . וְאִתָּן דְּעַתָּה ^{עַפְסֵי}
לְחֻלּוֹן בְּדַבְרֵיהֶם . וְנִשְׁוֹבֵל לְאַשֶּׁר ^{שֶׁזָּרַע} . אִךְ אִם יֹסֵף ~~אִם יֹסֵף~~ . יִאֵן יִמִּים פְּחוּת מִן ^{יֹסֵף}
כִּי מִטֵּד הַכֶּתֶן לֹא אַחַר הַרְבֵּי מַעֲשֵׂי בְּמִקְוֵם שֶׁפֶסֶק הַעֲנָן . וְכַמּוֹהוּ עַל פִּי שֶׁעַם עַד יִסֵּף . וְכַמּוֹהוּ
לְדַבֵּר שֶׁאִם עַל פִּי שֶׁעַם ~~יִפְסֵק~~ . יִפְסֵק הַדִּין מִה צוּרֵךְ לְשֶׁלֶשֶׁה . אִלֵּא שֶׁהַמַּחֲד מִן הַבְּעִיִּים
בִּיא לְמוֹת . אִו לְלִכְתֵּם בְּמִלֵּךְ רַחֲוֹקָה וְהַבֵּיא שֶׁעַ אֲנָשִׁים וְהַנְדִּיחַ לֵהֶם עֲרוּתָהּ . וְיִתָּן יֹסֵף שֶׁהוּא
כּוֹמֵץ מַעֲשֵׂי לַעֲשֵׂה . שֶׁאִם אִם יֹסֵף לְבַד הֵינּוּ מְאֹרֵים שֶׁאִינּוּ יֹסֵף שֶׁלֵּם . וְכִי יִשָּׁר . כִּי־
שֶׁהַמְחִילוּ לְמַעַשֵׂה לְכִיב לְכַךְ נִתְחַיֵּבוּ בְּשֵׁשׁ . אִו בְּמִיתָה . שֶׁהַנּוֹקֵן נְרִמָּה פְּאוּגָה . וְנִפְסָה
לְשׁוֹן רַחֲוִיפָה . וְהוּא כְּמוֹ כִּי אִם יִפְּלוּ הַמַּחֲד יִקִּים אֶת חֲבֵרוֹ . שֶׁעַ אֶחָד מֵהֶם . וְהַזְכִּיר הַרְבֵּה
לְפִי שֶׁהִיא מְסַכְכֶת . לֹא כְּדַעַת בְּהָ שֶׁאִם עַד שִׁכּוּן כְּעַד מְקוֹם הַהֲרִיִן . וְיִצְאוּ יִלְדֵיהֶם
כְּמוֹ וְאִחֶר כִּי יִצְאוּ מִחוּץ . עַל כֵּן אִם וְלֹא יִהְיֶה אִסּוֹן . מוֹסֵב לִילָדִים . עַגֵּשׁ יַעֲבֹד . שֶׁהַנּוֹקֵן ^{מִהָרָה}
יִצְאָתָם שֶׁלֵּא בַעֲמֵם וּמִבְּבַד צַעַר לְאַשֶּׁה . כִּמֵּשׁ יִשִּׁית בַּעַל הַמַּשֶּׁה . שִׁיזְדַּע צַעֲרָה . וְאִם
יִשָּׂא שֶׁלֵּא כְּדִין אִו יִסְפֵּד הַנּוֹקֵן . וְנִתֵּן בְּפִלְלִים . עַל הַדִּיִּעַם . כְּמוֹ וּפְלָלוּ אֱלֹהִים . וְאִם אִסּוֹן
יִהְיֶה . עַל הַיִּלְדִים . וְנִתְּתִי . אִתָּהּ הַדִּין . וְשׁוֹפֵט נְפֹשׁ תַּחַת נְפֹשׁ . וְכֵן נִחְלָקוּ . יִאֵן שֶׁהַמְחַבֵּן
לְהַרְוֵן אֶת זֶה וְהַרְבֵּי מִקְרָה פְּטוּר . וְכִי נִפְסָה תַחַת נְפֹשׁ מִמּוֹן . וְאִחֲרֵים אִם נִפְסָה מִמֵּשׁ . וְכִי
וְלֹא יִהְיֶה אִסּוֹן לְאַשֶּׁה . וְעַמֵּן לְבַעַל . הַמְקַרֵּא . כִּי אִךְ יִהְיֶה מְרַסֵּם תַּחַת עֹבֵר שֶׁלֵּא יִצְאוּ לְמִזְוֵר
הַעֲלֹם . וְאִם דְּמֵי וּלְרִוֵת לְבַעַל . וְנִקֵּן וְצַעַר לְאַשֶּׁה . וְהַנְּבֹן שֶׁהַכּוֹנֵה עַל הַיִּלְדִים הֵינּוּ
לְכַךְ אִתָּן וְיִצְאוּ יִלְדֵיהֶם . כִּי אִךְ שִׁיצְאוּ שְׁלֹמִים בְּדוֹק וְשִׁמְרָה . וְאִירַע לֵהֶם הַמּוֹת מִפְּנֵי הַנּוֹקֵן
עַל כֵּן לֹא הַזְכִּיר נִפְסָה אִשֶּׁת בְּלִי חֲזוֹן שֶׁמֵּשׁ . וְהַלֵּת יִלְדֵי . טַעַם לְגִלוֹ . וְכַבִּים אִם שֶׁן ^{הַמַּשֶּׁה}

הַיִּמְאֵת

היא אשת אמן הנשים ונמה להציל בעלה מיד המריב הא ודעת את יריבו ונתן למשתה על ק יתם
 נפש תחת נפש . עין תחת עין . החל בעומים שמים מתרפאים . על ק נקי שם השן שמים שב .
 ולא הזכיר האון והוא הדין בו . ולא האון . וכן הפעל שיעשה כושר כמו שבארתי . ויהי מה
 שהזכיר למעלה הוא שמים במבוא . אבל אם נתבון לעשות לו פס עין תחת עין . וכי מה
 נפש אם הרגו בשנה גולה ומקומו . אם ק באומין שמים ומבוא יתן כפר . וכי צד . שלם האון
 אומ עבד שהוא נלכד בשוק כמה היה שיה בענין ופנה הפסיד ביציאת עיני ומשלם .
 פיה לשון שפיכה . פון שפוקו במסחר או בדבר אחר . פעל . שבירת העצם וחברה
 קנים בער . ולאחר ימים מתחבר עליה הלחה . וכלל הכוונת והפעלים עם מותי אברים לט
 שהזכיר . או כי יש חובל ומייב בחמשה או בארבעה ושלושה . כי צד אם חתך הצלו משלם ה
 אבל אם הכרו וצבתה . משלם ל . הכרו על האטו וצבת משלם ל צעב . ורפני . ושבתי .
 הכרו בצב . או במקום שמינו נראה משלם טעם צעב . ורפני . הכרו במקום שאין בו צעב
 משלם בשת בלבד . והזכיר הכת יד והצל שהם כוללים רוב ראשי איברים שהם עשירים
 וראש החוטם וראשי האזנים וראש הגויה בכלל פעל תחת פעל . וכי יפה . הזכיר למעלה עין וכן
 והזכירו בעבר גוי כי יצא לחירות . ופנה אין עבד יוצא בראשי איברים לא עבדים שמלו .
 וטבלו . והטבון מפי עבד עדין הוא בנשוא יוצא שלא הפריש הכתל ביניהם . והזכיר שן עם העין .
 זה עין שמים שב לקדמתו הוא הדין לשן ולכל אום שבלוי ומיט שב . ואם פתח לשנת עינו יתן
 כפר לא וכן בשעם . והזכיר האמה להשוות האנשים והנשים לכל הנזקים . וכי יתן שור דבר
 הפגל בהווה . והוא הדין לשאר בהמה חיה ועוף והם ברשות של אדם וזכר העבחה . הנה כי
 אבות נזקים בשור . הקרן והשן והרגל . כמו שזכרו בפרישה זאת . ויש הפרש בשן והרגל
 מהקרן כי בשן והרגל צריך הנזק שלא יפגע ברשות המזיק . אבל אם נפגעה הבהמה למצב
 הנזק וראסה תטון בדרך הלכה . הבעל משלם את הכפר . ואחר אבות נזקים ומגלדותיהם
 ומגלדות הקרן עיפה נשיכה כביצה בעטה . ומעט שיש לומר כי נשיכה מגלדת השן . וכביצה
 ובעטה מגלדת הרגל . והזכירום בקרן מפע שאין צדמת הקרן להטאת בהמה . וכן אם נשכה ירבעה
 ובעטה שלא להטאתה . אבל אם נשאו להטאה הכי הן של שן והרגל . ואם הועדה הבהמה לאחת
 מהן הכי זה מועד . והזכיר בקרן והועד כי השן מועדת מתחלטה וכן הרגל . ומת בין אותה שעה
 בין לאחר ימים . ולא יאכל . מפי לפלבים . וכן לגר שער . תושב . כן ישקר . ופנה מפי שחטו אחר
 שצמח דינו מסור באכילה ומסור בהטאה . ובעל השור נקי . נקי מעורו ובעורו וחלבנו . והטבון
 שהוא נקי והמות וזמן הכפר . כמו שמתבאר והולך . ואם שור . להפריש בין שור תם למועד .

כי המועד משלם כופר ומין תם משלם מתגול של שום פעם יבוא בגזן רחוק ופעם בקרוב ג-
תמול גם של שום גם בהיות שחול מלך והוא בגזן רחוק ובהא איזה שור הוא מועד כל שחזרו
בג' ימים ולא ישארנו שלא קשר אותו בעוב או לא סג פתח הבית כראוי ששם השור והועד
בבעליו אין העדה אם בפע הבעלים ולפע ב' בבעליו שראוי להיות בעליו אבל שעה קטן
ואי שהוא באדינת הים איננו בתורת בעליו ובל' יעמידו פקיד במקומם והאמת לא בתנחה בלבד
אם גם בתולדה או אשה שלא ימצא תאנה שאין תאנה תהיה לצאת מן הער בלבי המקומות וכן
הקפיד הבן והבת שלא ימחר בעבור שהם קטנים והיה ראוי לשאמר אבהם וגם בעליו יומת אבה
כל יומת בב' חזן מזה כי זו אמתה ביד שמים אם כן מה טעם אם טעם יומת עליו והנה יומת בעבו
התחילו ולא שחר שורו לקר יורג ומפני שלא היה הולך מעצמו שתהיה עליו כפר כמש' יומת מן הול
הדם וטען פדיון נפשו ככל אשר יומת עליו כמו שידעו הדיינים לפי שווי של הרוג והאמור ולא תקחו
טפה הוא ברוצח בעצמו פמשפט הזה סקילת השור ואמת בעליו או פפרו ועבד ואמה בין גולים
בין קטנים שלשים כסף בשויון ופי' פתח ב' פרו והיה סתם או פי' פרה עתה בור הוסף לומר
טעמו על שיהיה בור כדי להמית ולחייב כל כורה שחם הפותח חייב קן הכורה ולא יפסג
ובה נתמ שער לבור עשרה טפחים והבדילו בין חופר לחופר שחם חפר הראשון פחות מעשרה מפי טעם
ובא האחרון והשלימו הוא חייב והנכון כל בור הבהמה אפול ולא תמסך קום בין אנשי רב חייב
הכורה וכן טעם חייבים מלבד אם לא חפר הראשון כמש' סכה שור או חמור ולא אדם שהוא
בעל דעת והזכיר שור שנקיש עליו כל בהמה טהורה וחמור נקיש עליו כל בהמה טמאה והוא הדין
בעוף ודבר הכתם בהווה ולא יפסג כראוי שחם פסחו בדבר שאינו יכול לעמוד הבהמה עליו טאלו
לא פסחו ונפל שמה עד שיטול דרך הלופה שחם היה חופר והבעת הבהמה נעלה לאחוריה ומתה אין
חייב בעל הבור פגע בעל החלומות יטלם אם יהיה ברשות הרבים ובהא שור ולא אדם חמור
ולא כלים ומן הקראין אה חמור ומשאו וכן קטון שלא הגיע ליד בצרות וידעת כי כל הנזקים בתורה נזכרים
בפרט יאריך נקיש מן הפחות לנכבד נ"ח כי אה כסף ישיב ולא שור תחת השור כמו שזכר בפרט שהיא
אחריה כי משלם דמי הבהמה ודמי הכלים ומין זה נכון כי הזכיר בשור המועד שור תחת השור כי
במועד משלם נזק שלם ובתם חצי נזק והמת יהיה לו לבעל הבור ופי' יוקן בין פקדנו בין בעליו
בין גופו כלם לשון נזק שור איש ולא שור של הפקר שור המיוחד לבעלים שור רעהו י"ח בשור
רעהו חייב לא בשור גוי ומבדו את השור ומכרוהו לשחיטה לפי לא אה וערכו וחצי אה ידעת כי
גלת חצי וחצית יחצוהו בין כעצמם מצו שרף באו אש אינו לחצאים שנה בשנה ופתג וחצית את המלך
והמורה לא באה לעת כי אם לתת והנה השור הטוב דרך משל שנה יומת מהשור הטוב מצא

הנזק

הענין וזה לא יתכן . על כן כל א' וא' בעל המזיק ובעל הענין יפסיד כדמי ערך בהמתו . ואם שור נצמד
 מועד . ולא ישמרנו בעליו . להוציא שומר חנם . והמת יהיה לו . מוסב על הענין . וכן הראשון ^{שנתעב}
 לו הנבלה והפחת שפחת מן החי . כי יגב איש . אחד האיש ואחד המשה . או שיה . שיש לו דין אחר .
 חמשה בקר . עם הקטב . מקטב או אכר . תחת השור . משלם פני שהיה בשעת הקטב . ובהא משלם
 משלוחי כפל ואינו משלם משלוחי ה' או ד' לאחר שגדל כי עשה שמי ביד הקטב וקטבו . ושלוחי טובח ושלוח
 הוא אכר . ואין צורך . והוסף עונש השור . לפי שהשור קל בעצמו מהשה כי צריך לישאמו . ואם פני הענין
 כי האדם בשורו יחרוט וישדר אדמתו ואין כן השה . ואחרים אמר כי השה יסמכנהו האדם ואין כן השור .
 ובעבור שהורגל על ^{הגבה} גב השור על כן עשור רב . והשה כולל הענין . והשור כולל המדיא . ואמר
 האין יקרא בשם הכולל האין . ומהו צמון ושפלים בקר . אם במחלתו . לשון חפירה . יגמא הקטב . בלילה .
 שמיא חתר בחסך בתים . על כן אמר אם גרחה השמש . ותפס החפירה והוא הדין אם ישבר הדלת או יפס
 מן החלון ואכל מקום . אין לו דמים . לא יבקש דמיו . שהקטב לא בא לעצמו בלילה לבד . אבל אם יעלה
 בעל הבית כמדון והרגו . ולכן אם יתברר הדבר לבעל הבית שלא יעלה כמדון להרגו . חייב להרגו
 שזה חייב לשלם ממון משלוחי כפל או יותר ממה שיצטוב ולא נפט . אם גרחה השמש . דבר על ההווה . כי
 רבים ישתעו לבעל הבית . ואם יהרגו חייב . וזה הוא דמים לו . כי ישלם בזה שגב והוא מוסב א' חמשה
 בקר ישלם . ואם אין לו . שהוא רש ועב . ואמר בעצמו . פשעו גבתו . ואם תמא מה יועיל הקונה אותו
 ושמי יגב אבית דבר ויצרח . אי אפשר כי יבד לא היו מתרין בו שום יגב אבית מדלנו עד יהרג . כמו
 שהיו עושים בעתה נערה ובשאר דיעים . אם האמת תמצא בידו . חי . לא תפר ולא שחט . שנים ישלם .
 ואלת חיים . בשור ושה . ולא על אחר . ואין הכוונה שום אמת בידו איתה טבעית שישלם יותר . דין ^{חיים}
 שלא תפר ולא שחט . ופא כמו בעמוד עין דבר איהם . ^{ועל כל} פירש חיים שנים . שלם ולא מתים ^{ישלם}
~~ל~~ . ולא תאה כי האמת בחיים . כי יפגע . בעת הפעול . ענין רעה . וכן והיה לבער . טעם ^{בעצמו}
 וקראו כן שהוא מצער ואשחית ^{מה} כלה כל אש ומצא . ובער . מבין הדגוש והוא פשיטת המזיק ברשות
 הענין . וזה הפסוק כולל הטן והרגל שמוא ושלא את בערה . כמו משלח ^{לכל} השור והחמור . ובא בעירה .
 בזה כמו אהלך . ואם בה ארבעה אבות נזקים הם . השור . והבוקר . המצעה . וההבער . והם חולקים על
 דעת ר' שמואל שמוא מצעה זה ^{השן} כמו מצעה אש . שהאש מופלת המים להסך . אי לרב שמוא מצעה
 זה אדם פוחו וטעו . בשדה אחר . טעמו איש אחר . כי אין שום תחת בית בשדה . והזכיר שדה ופרס כי
 הם העקר . והשדה כולל כל מין ירק . ומלת פרס כולל גם המילצות . כגוף ויפגע מעדיש ועד קרה ועד
 פרס זית . מיטב שדהו . מוסב א' אחר שהוא הענין . ולא יתכן להיות של מזיק שיתן היפה שבבסין . כי
 תמא אש . ואותו מקום שפגע האש אותה הגבעה . ומצאה קוצים . ומספה צדיש . הוא שם לזרע אחר

כמה
הוא

שיקצוהו . וקמה . שם לקרע העמוד על השדה . או השדה . כמו אומיש . והטעם שינזק השדה עצמו
ולא יבשר לתחרישה . או הטעם על האילנות שהם בשדה . שלם . שלם . שלא שת לבו אלקוצים וימח
האש והזיקה . המבער . כל לשון בעור והדלקה . ימח אש לפעה או מחריה . וכן יחמוז לחלוק עבשה
בער לא ידע . במו בערים בעם . וכן בערה עם בער . ובה"א תולדת האש כמוה . כענין שהטח אבן או סבן
או כוונת זה בנאש הגד ופלו ברוח מציה והזיקו חייב . בערה . בשק אברה . כי יתן דרך פקדון
הפרשה לשומר חנם . וגב . אומת הפקדון . שלם טעם . לבצע המעון . ואם לא ימצא הנגב יקרב ~~אל~~
שומר הפקדון ~~להדיייעם~~ ושבע שלא שלח ידו להשתמש במלמח רעהו . ובכלל שבעתם יטבע
טעמם הפקדון כמו שטוען . והשולח ידו בפקדון חייב באלמים ועשה גזלן לפיכך אמר על כל דבר
פסע . שפסע השומר . או שאם כחש השומר שבע כמו שחפרש בוירחא . על שה . כמו שהזכיר
משור עד חמור עד שה . על שלמה . להביא כל דבר שהוא חייב בתשלומי פפל . על כל אברה . על
ופט וכלל . וכלל מה שאמר לעיל כמך או כלים פלי כמך וכלי זהב . אשר יהא כי הוא זה . שהפקדון
אצלך . או הטעם אשר יאמר שומר הפקדון כי הוא זה פקדון שעל ידי . ולא הפקדון ליד יתר . ע
הדיייעם יבוא דבר טעמם . בעל הפקדון ושומריו . ואש יושיען הדיייעם לשומר . ומות החסוד . שלם טעם
לרעהו . אם לא שבע . שאם שבע חייב גם בחומש הקרן . ואם הודה טרם שירשיעוהו משלם הקרן
לבדו . כי יתן . זה שומר שבר . וכל בהמה פטו וכלל . ולא הזכיר הכתוב כמך וזהב . כי אין מנהג העולם
ליקח שכר השומר אותם . וכל בהמה חיה ועוף . והת . מיתה טבעית . ולא פסע השומר . ונס אם ^{שבע}
שלא תלוכו במקום סכנה . או שבה על ידי שוללים ביד חזקה . כענין ורפל שבא ותקחם . מין רומה . לא
היו לשם עיס שיפדו . שבעת יו ותיה ~~היה~~ . בין השומר ובין בעל הדבר . שהוא לא שלח ידו
להשתמש בו . או שחנם . ולקח בעליו . השבעה . שחנם השומר . ולא שלם . ויה ולקח השובר ^{היה}
אבל אם נגב מעמו . שעל זה לקח שכר . שלם לבעליו . אם טרף . טרפת ארי או נמא וכיוצא בו .
יבואהו עד . שנמא לשם . או עדות מהטרפה עצמה . כענין כאשר יצול הדועה שת כרעים או בדל
אין . ופי ישאל . זו הפרשה היא לשואל ולשוכר . כול שוארין הם . וקרע להזכיר השאל כי כפר
הזכר בער שה הראשונה . חמור או שור וכל בהמה . ~~אומת~~ . והוא הדין אם שבה . וזה חייב
על כל אונם . מין עמו . מוסב אהשאל . ומנהג העברי לדבר בהווה . שאם לא רכב ולא השיש משאך
עליו אדרני מוליכו בביתו . מת . פטור הוא מן התשלומין . אם בעליו עמו . בשעה שאת או שבר לא
שלם . ויה עמו בשעה שאלה אינו צריך להיות עמו בשעה שברכה ומיתה . אם שפיר הוא . דוק ^{הבהמה}
בא בשכרו . ומין לו משפט השאל כי להמאנו שכרו . ויה אם שכיר הוא בעל בהמה שבא עם השוכר
ול יפר על מה שמו הלך ותירו . כמו בא שמה . ואינו נכון . כי בא שמה כמו כבוד השמש

וקבי

החלק
 החלק
 החלק
 החלק
 החלק
 החלק
 החלק

וכן בא בטכנון בא הענש מקום השבט וכי יפנה אחר שהצטרף פדושה הנגבה במתון החל להגיד
 ונפר הדעת ונזק במליס וכבר ידעת כי המעשה הכליל הזה חכמי ישרא עם הנגב והיזק ועדים
 קוממים והאונם והמעשה והמוציא שם רע והמטמא והמזדמק והמגוף והמפנה למא אורשה שהב
 באורשה חייב אמת מהר יזהרה יתן לה מהר שיקדשה וטע מהר לשון קשור וכן אחר מהרו
 ואם אמן שהנסות על האב כפך וסקול המעשה כגור הבתולות יא הוא השער הכסב במעשה
 והטון סמין שעבר לאהר ולפי כבודו יתן לה והמשים כפך הוא שגש טח לאבי העגרה וכבר
 הזכירו בעלי הקרבנות ענין זה והדומה לזה ומזכירנו אה יש בערכים להקל ולהחמיר ובשרה אחורה
 ובשור המועד שהמית את העבר ובאונם ובמעשה ובמוציא שם רע יש בערכים להקל ולהחמיר
 כיצ אה שבעריך את הטזה בישל ואת הכעור שבישרל מוח כ סלע ואם אה הרי דמיו עלי
 מוח את סוויו ובשרה אחורה להקל ולהחמיר כיצ אה המקדש בחולת המחור ואחד המקדיש
 בעקדמות מוח לבית זרע חמר שעדים חמשים שקל כפך ובשרה חקנה מוח את סוויו כי לעני
 אה א שדה אחורה וזו שדה חקנה ומה בין שדה חקנה לשדה אחורה שדה אחורה מוח חומש ושדה
 חקנה אינו מוח חומש ובשור המועד שהמית את העבר להקל ולהחמיר כיצ אה שהמית את
 המה שבעבדים ואת הכעור שבעבדים מוח שלשים סלע המית בין חורין מוח סוויו חבל בזה
 וזה משלם נזק שלם ובאונם ובמעשה להקל ולהחמיר כיצ אה שחם ופנה את הקדולה בפרש
 ואת הקטנה שבישרל מוח כ סלע ובבשרת ובפרש הכל לפי המבויס והמתבויס ובמוציא שם רע
 להקל ולהחמיר כיצ אה שהוציא שם רע על הקדולה שבבשרה ועל הקטנה שבישרל מוח ק סלע
 גמלא המוח בפין חמור מן העשה מעשה ולא הפכישו בין האונם והמעשה רק שהמעשה מוח גדבדים
 והאונם ר והמעשה מוח בשבת ופס וקנס מוסיק עליו והאונם מוח את העצב והמעשה אינו מוח
 האונם מוח איד והמעשה לכפיוציא האונם שורה בעצבו והמעשה אם רצה להוציא יוצא כיצ הוא
 שורה בעצבו אפי אם היא חגרת אפי אם היא סוגיא אפי אם היא חוכת שכן גמלא בה דבר זה או שיה
 מאוה לבוא בישרל אינו רשאי לקייג שמה ולו תהיה למשה משה שהיא מאוה לו והנה הפרש בין המעשה
 למעשה כי המעשה רצה בדבר מפשפה אין ההא נוסף ומעש הכתל לנגבה כי מוח הכסוך ברב
 הוא בששים אבל אחד קצר ואחד נקבה למתויה טע הרג פמו לא מעשה כל הלמכה שטע
 שבת והזכיר למתויה כי היא חושבת שהיא אחיה המתים ויא שמה פן שחם ושלליות שתמות
 על פי בד אבל היא גויה אפוד להנותה בשום העה כל שוכב א האויס וא המשה ומין הבדל
 בתוב בין שוכב למש שוכב שכתב אה א מבי קובץ לזהים אפי למלמכים שיאמר בלבן
 שחם הממעשים ביה ובין השם יחדים הזכיר המזהרה במקן תורה לא יהיה לך אהים אחרים והנה

הזכיר העש . וגר לא תנה . אם הוא טהר בחקות ישראל . כי על חמת כן יספון בעש . ישרא . או הוא גר
צדק . והזכיר הרב וכן אמר ויתם כי אין ידם תקופה . לא תנה . מבני הפעול לשון אומה . וכן הונו בק
ולא תלחצנו . בשכונת מקום . לוחצהם ודוחקיהם . ומעלה על צע . וגם באית את הלחץ . כי גרים
יחיד ודבים . לא מענו . הוא הדין לכל אדם . וזה לאו שבכללות ולוקח אה . והראוי שהוא בב לאוין . וכן
אמר נוסף . לא מענו . לכלול הרואה ושותף . אם ענה מענה אומר . נוסף על הדבק בן כמו אפי וחמת
נתת להמקום הזה . ופעמי יפל הלשון על אש יתקדם . ומדבר גרים ואהרן . אם עשן . ופי אם לא
יעשן לא יעשה השם נקמה . דק יתהר השם להביא מדה כנגד מדה . וחרה אפי . משונה לאור שאין חרון
אף דק לעבדי עג . והרצת ~~השם~~ שיכבם אמת . במו עשויכם . ונכבם יתמים בהיותם
קטנים . ויאמר והרצת ולא והמת כי לא תבוא עשות מאמה במיתת בעליהן ותהיין אסורות להשם ^{ישעיהו טו}
שדים ובעהם ~~השם~~ שהטעמו ליתם ולאמה . אם כפך . כמו אם ראה תראה . ואינתקובה . בעבור
שיאמר לא תהיה לו כנשה . את העש שהוא עמך . ובעדך . יא כנאה כנשה . אם הלויית לעש ומעשה ~~השם~~
תהיה לו נשה . והנכון לא תבוישהו בכל עת . והעשיר שאינו משלם נקרא רשע . לזה רשע ולא ישרא . לא
תשיחון . להכליל המלה והעדים והסופר . והשך אסור לעש ולעשיר . אבל הזכיר העש כי חסד עבודת יתן
במתי . אם חבול . הלא אמר לא תהיה לו כנשה . ואך אמר אם חבול תחבול . ומה שכתב אומר הנה פיר ^{במשנה} אומר
המרה . כי תשה ברעך . בחוק תעמוד . שלמה . ~~השם~~ ושלמה ~~השם~~ כמו כבש כשב מער רגע .
תשיבנו לו . כמו אשר כמורה לא נהייתה . כי השמלה ובגד אחד . כמותה בזה כמו קמה . יא שם ^{בגדים}
הם . אחת ביום ואח בלילה . ^{ואינו} ~~השם~~ לא של יום ולא של לילה . של יום ^{הוא} כמות ~~השם~~ . ושל
לילה הוא שמלת לעכו . והנכון אחת היא השמלה בלילה מתבפר בה להתחום . והיא שמלת לעכו ביום .
וזכר במה ישכב . ושתק במה ילבש ביום כמות הכת . שומע בצע ואפיק ימים . ואמר שהיה ~~השם~~ מה צורך
למשכנו . יא שלא ילה ואחר באות הבגד . ושענת כי חנון מע . וקצר הנקם ^{כמו} ~~השם~~ הנקב
במה ישכב . כי לזה יעשיר ולזה ירוש . אהים . בעבור שיגזר הדין להשיב המשכון לפעולין אם לא ישיבנו
מאלו הקהיר שלא יקלל לדין . נשוא כמו נשואי השבטים והמלך בכלל נשוא ודין . תמור . המרה קשה ^{המקללה}
מלאתך . כולל הדגן והתבואה כנגד המלחה הקדע . וכמלחה מן היקב . ודמעך שכן קתים וכיוצא בהם ^{המאות}
דגן תבואה ויצרר . בצר בצר . בצר פטר רחם . וזהו מלאתך או הבגורים העולין מן המלחה . ודמעך ^{תבואה} קן
לא תמחר . שלא תקדים שם לפאטו במעשרות . וכל המקדים תבואה לבגורים עובר בלאו . וכל מה שעשה
שני . כן מעשה . כמו שזכר כל פטר רחם לכל בשר אשר יקריבו לוי . ושם נמחר שבט ימים . אם
כן אסור לשחוט גם את חמם בשבט ימים . ביום השמיני ~~השם~~ יום השמיני ~~השם~~ לכתן כי הוא בצר
והוא מזה לקרובים בבית הבחירה . תמנ . כמו ואם יתקט . ואשוי קדש תהיו לו . שלא תמכלו טפפה

ואם יהיה אבהות של התר . נהיה טרפת קמב או דמרי . זכונת במ . לכלב משליפון אומת . אינה ראוייה
למכילת אדם כי תגיק שהיא טרפת מיה טרפת . ואם בשדה . והוא הדין בעיר לא שדבר הכתוב
בהוה . לכלב הידוע השומר את המין . לא משא . ואם שהוא מוסב על אהים לא תקלל . ועבן הוא . כי
זה הפסוק והבא אחריו כולל לדויעם ולעדים . לא משא . אסור לאדם לשאת בלבו אם שמע דבר שוא
לדעתו . כי האוג שקר לדעתו כפי להוציא דבה עליו או כדי לנצחו . חייב הכת לשומעו שיקבלנו ^{ישארו}
אם כן השומע דבר נמי ~~למדם~~ לפי עדים שאמנם דין עליו לשאת אומת כדי לקטרחק .
מאנו . אמשת . אזהרה לעד שלא יתחבר עם עד זומם . ולא משא שמע שוא . אזהרה לדיין .
דין יתקור וידרוש היטב . ובהא אזהרה לדיין משמוע טענת אחר ובעלי הדין שלא יפגע בעל
היב . לרעות יש לפקד כי הוא מבטן הדגוש בשקל לצוות . ומותות הדפון לא יקבלו דגש . והוא
מעטן למרעו אשר רעה לו . וטעמו אם הסכיוא אנשים בדבר שאינקהמת לא תודה לדבריהם
כדי להיותך רע ואהוב עליהם . כי אינו פשט עבן שיהיה לרעות . כמו רבות רעות צדיק . ושעלמוד
מאם מהמפורש כאמרם לא תהיה הטייתך לדעה כרטייתך לטובה אין זה מיושב בפשוטו . ולא תעל
על ריב וטעה . לנטות אחרי ^{הדגש} ~~הדגש~~ . להטות המשפט . כמו להטות אדין דלים . להטות המשפט צדק .
והוא חמד עצמה משמה העשה אות . מצות עשה . והוא טעם לעולם על לשון נמי . ויש לפקד מלך
רבים מלשו רבו המלך . והפך רבים הבא לפקדו . שלא תאמ אס כן מהדר פע דל . אינו כן מהתקלה
כעבד בדין כי המשפט לאלהים הוא . אויבך בחק היוד . כמו שבא הטע אוסיףך אצותך . ^{הדגש}
בגול כמו ויוצרך מבטן . ובבל שמושו לצוות ^{הדגש} שלם גולת השם ואיבה אשית בייך . ובמשנה
המורה כמג לא תראה את שוכ אחרך . ורבו סהל קל אה כי אויב ושונא הוא מן אמות העלם ונדחק ^{הפע}
שכמו לא תשא את אחרך בלבבך . ויש אפי אויב ושונא לישלל . ופי שרואה אומת עבד בנצוות והוא
אויבו ושונאו . וזה הטעם לא ידע כי אויב ושונא פעלים וצאים . והוא לא אויב לו . ופה התירו אפדת
הגוי ועבן הוא . יכן תעשה לכל אבות אחרך . ומצאנו והיה רבן הבפור לשעמה . אס העב שונאך . כן
ידוע ~~לא~~ לא יתלט קצת אדם מצאם המדה . והמדה הזריכה בנה כדי להתרחק ממדה זו כי יוכל כל
אדם לאהוב ולשנא . שונאך . בשקל בוכאך . רובן . נמצאת הרביצה לעטן השקט וממחה . ורבעת ואין
אחריו . ומע ארביצם . לפך אה תחת משאו . להפריש ביעמו . חמור דבר הכתוב בהוה . והוא הדין
לכל בהמה . ~~הוא~~ חדל לך מעוב לו . עוב מעוב עמו . אמה תפרוק המשא מצד זה
והוא יפרוק המשא מצד אחר . ואם יש יכולת להקיימו עם המשא הקים תקים עמו . ויה עוב לשו עקר
כמו ומפס עבד ועוב . לא תעה . מפע שהזכר ודל לא תהדר בריבו . שב ואה שלא נעמ דינו .
מדבר שקר . כולל לדיין ולעדים . ונקי הוא שאין בפס חמס . וצדיק באומת הריב . והפך אס הוא

מחייב . שאין מעצדיקו בריבון לאפרע . כי המשפט באש הוא שם . ואם הוא בעצמו צדיק .
השע הוא ידוע לי ואת מתן את שכרו . ושחר לא תקח . אזכרה לדין ~~לשם~~ . ~~אין~~ ~~לשם~~ ~~לשם~~
לא מפני שחר דברים שלא מה ובצע לא תקח . כי ~~לשם~~ ~~לשם~~ ~~לשם~~ פקחים . כאלו אינם רואים ואינם
מבינים מה שהם שומעים ~~לשם~~ . ויסלק . השבית טענת הצדיקים והפכס שהם כשעים . אין
יהיה דברי צדיקים . כמו תלמידי רעים . והטעם מדבר על ההווה . והוא הדין ללוקח שחר לדין האמת
וכמו ושחר על טקן לא לקח . וגם כמו שהזכיר לאביון . והטעם בעבור כי יאמר ושש שנים . כי יהיה
לגב חלק עם עמי ישראל בלקט שכחה ופאה ומעשר עבד וספיה שמה ויובל . כי מה לפעם וגם לא
תגה ולא תלחצנו . ומה ומכלו אבוב עמך . ושש שנים . מן חג הסוכות . ואספת . כמו ששם ימים
תעשה מעשך . ובשנה השביעית תשמיטה . כמו שמוט כל בעל משה ידו . ונאצתה . שלא
תגרע . וכתו ועושה את השנה השביעית ומשם כל יד . ויתבס . שם הפעל . מן ומיתב השותן . כי
התמר ומת היות החרות . ויותר מהמה . תאכל חייית השדה . הוצה . מן תעשה לכרמך . כמו
שנפיקט כי תבצר כרמך . כי תחבוט זיתך . ולא תזכר היובל כי יתבאר בתקומו . ששת ימים
הנה השמטה כיום השבת וכן היובל . ויום השביעית פלומטה . ויובל וקראתם דרוך בארץ . וסוד
עולם הבא כחוג זהם . והוא דרוך לצדיקים ומנוח . וקווי יי יחליפו פח . וינפש . יאח נפשו תיגד
ושאל . בן אמתך . ילד בית . ולא זכרו בתן תורה . והגז הוא צ שער . ובכל מש אמת אינם ~~לשם~~
לא יהיה לך אהים אחרים . תשארנו . והוסף שלא יזכירו שגם על עיניהם . ומה על פך . תפטר
באור . והוא יחד ורבים . ואל ובכל אשר ~~לשם~~ לפלל המצוות שהזכיר . ובפרט הזכיר לעג שהוא
פניו כלם . את ~~לשם~~ הפעם בין יום השבת ובין ימים טובים זכר עג . שהשבת התעוררות לשם
ית כמו שפירש . ויצאת מצרים דומה לבדיחת העולם . וחד המצות . זכר לפלל המצות . וגם הוא
התעוררות לדיעת הל . גדלים . כמו שלוש פעמים . והמות על מה הכית את אמתך זה שלוש גדלים .
ופהם שילכו בבגליהם ~~לשם~~ ^{לשם דברו עבונה} תחוד . פרשתו . ובא בקוץ להודיע הדגש . כי אמתה הדבועת
לא יקבלו דגשו . שבעת ימים . מצות עשה . כי אם לא היה הן היה באזהרה . לא תאכל חמץ פאס
צומך . החדש הזה לכם ראש חדשים לתועד . זמן המביב סימן ראש השנה . ולא יאנו . הבאים
לפע היוקם . דק יבאו בקרבנות אמת גדבת ידם . וחד הקציר . כי הזכיר מביב פחד הראשון .
וחד הקציר . הוא חג השבועות והוא זמן קציר חטים . וחד האסיף . הוא חג הסוכות . וכמו שתראה חג
השבועות ואין השבועות ~~לשם~~ החג . מן חג האסיף . ואין הכונה לכשיזכר בשדה ולכשיאספו אגפם
חייבים לעשות שם החגים הלה . אם כן פאס נבגמו בשנה ראשונה לאמץ ולא זכרם אם כן לא ~~לשם~~
חג השבועות . וכל יומם שבועות בכרי קציר חטים . ולא מה בכריך . בצאת השנה . והלא פטוב

החדש הזה לכם מאש חדשים . לא ששן מאש לבדימות השלם וליציאת מצרים . ותשרי מאש לשמחה
 ויובלים . שלוש פעמים . הוסף להזכיר כי אין החיוב רק לזכרים הבוגרים . כי אין זכר פשוט זכר .
 לפי הארון . ^{הגב} ~~הגב~~ ארון הבדיית ארון כל הארץ . לא תלכח על חוק . לא ישחט הפסח והחוק קיים .
 ולא ילין חלב חג . חוק לחגב . ופרש כי תשא תמצא . מאשית בבוקר אדמתך תביא . אך הם
 הפרות ולא זרענם שמה ולקחת תראשית כל פרי . ופלא אין הפסחים אלא משבעת המינים
 והם הנזכרים ארץ חטה ושעורה . ופלא ופפרוק הדבר הרבו בעי שכל מאשית דין וזרה ודבש
 וכל תבואת שדה . ודבש הוא דבש תמרים שאין מאשית לדבש . והפסחים כשארם בא ^{לשדה}
 ורומה תמה שבברה עשה עליה סיון . לא תבשל . שלא יערב הפרח עם העקר . שהחלב
 כבשך אמו . דומה לו לא תקח חמם על הפנים . או טעמו שלא ייטן הבבוק . בחלב אמו אחר
 עבר שבעת הימים לא תיזם השמיע אתה חייב להביאו . ולשו בשול . ^{וכעש} ~~לשדה~~ ^{לשדה} הבשילו
 משפלותה עבבים . והראש טבון . והפרשונגלשון מצד דקדוק משבש . והזכיר המתפאר
 בתחבולותיו כי פתוהו בת היעה . כי ~~הפסח~~ הפסח מדבר על ההווה . כי בשר היעה יבש פנין
 ואין בו לחלוחית על כן הזכיר בת שהיא קטנה . כן אה גדי שהוא חם . כי הטלח שלו ליחה ולא
 יתכן שיתבשל בחלב . ואלו היה כן היה הגדי סמוך בעגים כפי דעת . כי בהזכירו הפסח גדי בלי
 עגים הוא הגדול ופשייתגדל שלו לחה מאש מדע בחמת הטבע . ובמשל בשול . כי תמצא
 ומבל כבנות יעה . והוא כולל קטון וגדול . ולא דעת טעם כי העם הכתוב האכילה ותפס הבשול
 ומן לוג גדי בעבור פלאין בשר . והאומ שהגדי כולל לכל קטון . בין מן העגים בין מזולת ורעב
 מתגדיומר . אינו כן . כי יתכן שיהיו הכל גדי עגים . ובאמו גדי עגים אינו תורה שיש גדי
 מתין אחר . כי הנה תפסו שער עגים . ועוד זה טעם אמו . ומצוות רבות נכפלו בתורה פעם
 ופעמים ושלוש ומרבע עד כי מצות שבת ^{שבת} ~~שבת~~ בתורה יד פעמים ואין בתו חלוק . ומצות
 שלוש פעמים נזכרו פעמים רבות . וכן מצוות אחרות מעט שיש בתו עליה אין להם חלוק . כמו
 שזכרו בגזו המצוה ואה חד למסור אכילה וחד למסור הטאה וחד למסור בשול . בחלב אמו פעם
 זה המשקל יבוא בצרי ופעם בפסח . רחב טעם . דבר יד . ופלא מי שיש לו חלב . ~~יש~~ ישא עק
 שאין לו חלב ~~יש~~ ימסרו בשר עק . בחלב . מדברי סופרים . הנה אנו . ית שנה המליך הוא
 ארון הבדיית שבו למות העדות . ולכן אה כי שמי בקרבן . וכן פי העב שולח מלמכ . ויה שנה ^{הפעל}
 על פשוטו . והוא תיכא השר הגדול . ולדעת זה המפרש כי תיזם יסל מתצרי הוא ^{היה}
 שנים כי כתי ויסע מלמך הלהים . אם כן מה טעם העב שולח . ויה כי שרל היו עתקים ^{לחטום}
 והשם יאה להם כי לא אעלה בקרבן . ואינו טבון כי איך יאמר בדבר ~~לחטום~~ לא ישמע העבי

ולא שאר ישראל ומה טעם לבשרם בצבא כע ואך יאמר השאר תפשו והוא לא יהיה ויא כי הוא
התג על יהושע ~~כ~~ כי צבא יקרא בשם המלך והיו מלעבים בעלמכ להקים והנה אחר השלוח
אדברי החקים והמשפטים והמצוות שנתא על ידי משה שב והודיעם שלא תהיה גדולה קו לנביא
אחר לתמצוות רק לשמורך והוא יביאך במלך עממים ופמנהו נביא מקים להם ~~כ~~
~~כ~~ וטעם כ שתי בקרבן כמו כי ידע שאל ויותג נבון להיות רמז למלך השם פמט זה נודע
שנאה ניהושע ביריתו אך לא היה בוא משה רבינו כי לא היה משה ישרא קולתו כי אין הוא צריך
בצורך המלך כי לא תבואהו הנבואה תאמנה שחיוקן לכל נביא והנה פמט ירים משה ידו וצד
ישראל ואלו היה בימינו המלך והנהים מה צורך להרים ידו ואחר שחטאו ישל בפעל אחר להם
ושלחת לפטרך מלך ופמט וישמע העם את הדבר הנעשה ויתאבל ומה ענה משיב פמה אתה אומר
אי ויאמר לו אם אין פטרך הולכים כל שכן בזמן שהיו צדיקים מה צורך למצאע נעשה נעמה
במלך יי ולא היו יכולים למנות אבל ביהושע היה המלך עמו והוא ילחם מלחמת יי אלה ישראל
פסען הדמוז שם וישא עיני וירא והנה איש שומד לנצרו אשר הפמט הוא שמה תכון לשבך ^{עלמס}
אתה הפעלי הפעל מלשו וממר לוולדת והוא תבנן הפעלי כי לא ישא לפשעכם השולח והשלוח
תפסרים במה אחר כי שתי בקרבן כי אין לו כונה אחרת כן ידעת שתי וצרת בשן וששע
וצורריך הפעלי הפעל והצורה קשה מהאויב קוצרת צדור היהודים כי ילך מלמכ הוסף
להזכיר כי יספר הכהרת העממים והצבוי בפעל הששה והכחדמו כל אומ לא משתנה הוסף
להזכיר כדי שיאמר כי הרם תהרסם ונות הלא להורות על הדגש ולא תעבדס כן ועבדתם את
יי אהיבם כי אחר שידעת שיש מלוה נפרד אינו גוף ולא פח בגוף חובה עליך שתמאם שקרות
ההבלים ולא מנשה ~~כ~~ כמו ששערי האילים עם שמירתם ובחונם בהם לא ישלחו ^{הפשוט}
והחוש ושמול באוב וידעקת תמה שמלך בהם ^{האשמה} וצבדות השם יר לא סן כן שיהיה
קברו ומרמת בלבך תמיד ולעשות מצוות בזמנם ויתפלל לו ויאמר העבר פמה שהוא אהב קו
היא עבדת השם והספר ממנו לבקר את המלך וכל מה שאפסם והולך והזכיר ק דברים
הל הם עם הגוף והג ממון הגוף האחד ובקר את המלך והב והסירות והג לא תהיה והל
את המפר יתך והחיצונים הם את אומתם והב ופמט והנה ברפת הלחם כולל
כל מחבל והוא העקר והכל בפללו וכן אומך כולל כל מיני משקה והמות ממש לחמי ומימי והשיב
השם לך משוב ולקחת דגב בעמ ותרוש פמועדו ובזמן שאין ברפת השם פמלו מארה בזה פמעו
פסען אתה תחבל ולא תשבע ובפלל זה ובקר את המלך שתהיה גם התבואה וצדפת שמת ^{המלך}
יבולה ולא יהיה שדפן לתבואה ולמילתם ופמט יהיו בצרפת ~~כ~~ לא תבוא עלינו ותלה וכן

משכנה

85

משפלה . שעל ידי ~~הוא~~ ^{הוא} אשה משפלת שברה . ועקרה . העקרנות שמגדיע ואינו מועיל . ומה —
 בארץ . להכליל האיש והאשה והבהמה . וטבאח בגשמה המורה . ומה הפה לדבר במסד
 וטכר . והנה רמז במלה הברכות שהן בפס הצומח . פי שבה ג' כחות . כח המוליד וכח הזן
 וכח המעדר . וכח המוליד הוא הכח שפטר הזרע והוא המתמיד הזין . ~~הוא המתמיד הזין~~
~~הוא המתמיד הזין~~ ^{הוא המתמיד הזין} . ~~הוא המתמיד הזין~~ ^{הוא המתמיד הזין} .
 שלם ואחריו נעדר מהו וישאר בו כח הזן עד יום תומ . לפי קדם וברך את לחמוך . כי עד
 השלים כח הזן חלקיו כמאוי והם המשך והחזק והעבול ודמיות התועבות מין המולה במה לגוף ^{ואחר}
 מהן הפה לדבר באש יצורך . כי תכתי התחקר בארנו שיש לפעם המשפלת פחות כלו היא
 עם מקבל פחות נפשות . והן נפש הצומח ונפש המגשמת ונפש ההתעוררות ונפש הדמיון .
 וקראום נפשות בשם שמוך כי פאכו על הכתו שמה בעד כח הזן כי תאוו נפסך לאכל בשר .
 שזה ידוע מאל כל חכם לב . כי הנפש העליונה אינה מופלת ולא שופה . ותחת הכחות הנגבנות
 חלקים רבים אין הנה זכרים . ונפש הצומח אם היא במילן כפי לחי האלם יתר עצומה שמספה
 עמה נפש המגשמת . לכן לחי המדבר יש ימבון משתהם . ואם היא טבעית לכלם פלוג לשלשם
 כי ערך החי המדבר בפעם המשפלת . ושבו לאמרינו . את המפס יתך אמלח . הפך ושמך
 נשעם תקצורה . ומה אמלח כי יש למדס ימים קצבים . והפס יפאת יין מוסיק ימים . אינו להוסיק
 ימים על יתיו דק שיתלח יתיו . כי ידעת השם כי פלו יהיה צדיק כפי היה ידוע . והפס העב מוסיק
 על יתך . לא תחשוב שהוסיק לו ימים חק אמש נקדו לו . כי ידעת כי יד על פס יה . שלא יפתיאיש
 עמד על פסא משיחו קדעו לשלם עומד . ואימפס שהיה מת חזקיהו עידי כי המולד ידוע והרמזו
 השם כי טוב לו האות והמולד אהבו . ואחריו שמה לו כי מת אמה אלא תחיה . עמה כי ^{השם}
 שחיה אחריו פאלו ששם נפשות . וכן הרמז והוכח במכאוב על משכבו ^{הוא} ההתעוררות לשוב
 מנבלו אחריותו וחליו פאלו היתים שהוא חי עמו לו מתה וזהו יפאת יין מוסיק ימים . את איתת
 כעל ושמה ויתם לבבינו ולא קמה עוד רוח באיש . על כן יפס אויבך איך ערך ולא פעם . והמחש
 בטן ושכות וחנות . תלש והתם גלגל עלות . והצדעה . תין פתן נחשים ושקרבים . ויהי מולי —
 קרוב תלשו צבעת . וקשה תבטן הדגש . והזכיר הן והאחרים בפללים . לא מנשט פל מת
 אחד . ונתן טעם לדבר פן תרבה עליך חית הסדה . אבל מנשט מעש מעש . עד אשר תפדה
 ותוכל לישב הארץ כמו שגבר עד פה ברב יין . ושת את גבולך . הודיעה מקום שיתללו
 לארבו ולרחבו . וליפת קל אג שגדמז לזמן המשיח פגע וירד מים עד ים . ואינו נבון כי אית ^{המדבר}
 עד הנהר כמו ומהר עד מפסי ארץ . ונשתמנו . הון השיבו לשעבר . וטע אחר שמתן בדרך את

ישב האלן השארים מאש אגרט חובה עליך שתקט אותם ולא תברוח להם ברית שתעמם
ישבו בארץ ויחטיו אותך כי תעבוד את אלהים ותלת כי תשאם בתקום ודמי תעבוד את
אלהים כמו כי אתם המעש הכל העמים ואלו אתם שכלה תדבי לו המשפטים והתעלות שיחה
לושרל אתר לו לעלות הוא ומהרן והנזכרים כמו שנתפס ואתר לו ואלו אלו כמו
והאר פתך לתקדשך השאם לתען יו וכן ונתש אשה ולא ונתשת כהנת התקרא ברב התעלות
ויבוא אשה ולא וירד דרך קצרה ויספר לעם היה אשה עה בעת התפוח הנזכר כלו בתקום
העפרל שמה ומה טגש א העפרל ועתה בא לתקום רחוק משם שהיו בו העם בשעת התק
תורה וספר להם כל מה שנעשה ושמע בקולו וכמש החל לבוא אהם לו ועתה למה נאות כי
תאכלנו האש הקדולה הזאת וכששב אשה לקצה ההר עם הזקנים אז אמרו עליה אי ההרה
יזנו ונתש אשה לבדו ואי תדריך פשוט שיהיה הנתת מדע כי לא ידע תנפי העוה כי כל
קריבה או נעשה הנזכרת אמל השם אינה כי אם התדבקות שכל כי אלו עליה אדם בעלל העליון
אימפס שלא היה רחוק מהשם כרחוקו האלן אבל הנבואה תדברת כלשו בע אדם אש יוקם
בשכלם ומה ויש אברהם ואתם הדבקים ביו ואת קרבת אהים אבל זה ונתש אשה פועה
א התקום ואת שמה לו כי אין אשה צריך עזות בהתדבקות שכלו א השם והשמות לו כי
אין כמו אשה בנה תחת בעל הלפנה לא קם ולא יקום והם לא ישו אהרן ובעו והזקנים ואתר
לבדו תספת באור או יהיה רמז שלא יכון בעסקי העולם כלל והמשפיל יבין ואי תמעש
לאהרן כי ההבדל מפורש והעם לא יעלו עמו ~~בשעלה אהרן ובעו והזקנים כמו שנתבאר~~
וא הזקנים אתר ויבוא אשה ביום מתן תורה כמו שפירשת ולמחרת מתן תורה בנה התעבב ופנת
הברית ומה נתעבב אשה ארבעים יום ויכתוב לתען שיקרא ספר הברית באזניהם תחת היר
בתקום שעמדו ישר וקבלו התורה ויתעבבו בתחתית ההר ויבן תעבב הוא שנתפס תעבב אהרן
תעשה לו ושתם עשרה נחמד הקיים או פוזא בו והתעבב קולת האבעם כי מה ושתם עשרה
עבר בע ישראל הם הבבורים וקראם עברים כעז הזקנים או שהזקנים בכלל עברי בע
ישראל וקראם עברים שלא טעמו טעם אשה ואך שכל תשבת יקרא עבר ועבר לא ימוש
והוא מן בן נה שנת פרים לעלות ושלמים והזכיר פרים כעבר קחה לו עולה השלשת ואת
העל אשר כרתו לשעם ויקח אשה הדם ~~עשה ויקח אשה הדם~~ ^{עשה ויקח אשה הדם} אול כי דם השלות
זרק על התעבב ודם השלמים שם באגרות לצדוק ^{אל העם} והאגרות הם כלים שעליו
ודוהה לו שרפק אהן הסהר טעמו עקול היכח ומה דם זרק על התעבב שכל העובר על
התמאים הללו יהא דם נפרע ממנו וכן היא הברית שנתפסים בעלי תקרא בקדושי האשה

ל
פ

באזנים בברית הר סיני ובחוקי הר חורב . ומן : כונת כונת שבת השונים כי בשבועה זו תקדש האדם
באשה . אבל ידעת כי אחר הפרדים מן אנשי הקבלה תקנו זכר שכל הרוצה לזווג אשה והם
לא יקחה לא על אמת שיהיה נהוג במצוות שנתנו בהר סיני לעיני כל בית ישראל ולא יסמוך בקבלה .
וגה הדרך תקנו לכתוב בשטרות בברית הר סיני ובחוקי הר חורב לשמור את תועדיו ין המקודשים .
ומחר שיעמוד על זה אזה תקדש אזה את פליטת בת פלוט . וידוע שחס יאמר אדם לפע עדים
את פליטת בת פלוט ותקדשת לי בזה ותקבל . היא תקדשת . וזה טעם להזכיר שבועה ימין
לאשלה ומה . והיה אזה כפי דעת הרב ^{פס} בברית הר סיני ועד האשה אחרי היונה באיש היא
תלויה בעדות דבר . ומיך יפר בריית . והארכת לכל זה שאינ תוצאת הפלט באנשי דורי . ונשוב
לאשר היינו . ויקח ספר . שכתב . ושמוע . טעם ותקבל . כי כרת להם ברית . ויצרוק על העם .
יא הם הקנים כי הם במקום כל ישראל . והנכון רק הדם לכל עם יו : לאו שמו ויבוא אשה ויספר לעם
אשר כרת רוג לעובר . וכתב כרת ברית עלי זבח . ויעל אשה . טעמו בהר שצווה .
ויראו . תוסב בנזב ומביהוא ולקנים . כי לא יאמר באיש האלהים השגת ותחת רגליו . ומעפ שאין נס
מעלת אהרן ענה כמעלת אשה רב מין מעלתו כמעלת לו . ויש לך להבין מיך אזה אהי ישראל ולא
אזה יו אהי ישראל . כמעשה לשון תקון . לבנת הספיר . כשנתנת . כי בא כחו צדקת יו . כי אס
היה מן הלבנה היה נכון כמו אבדת אחיק . ואזה ויראו . הוא השגת רעיון לא ראיית עין כי מי שאינו אשג
בכלים מיך ישגו ^ל בעלי כלים בכלים . וכתו כי לא יראע האדם וחי . השגת בצדקה כהשגת יחזקל
ענה . ומאחר הספיר . בהא הידוע כי מין הלבנה היא עצמה הספיר . רק הוא הנרמז ואראה האופנים
ומעשיהם כעין תרשיש . ואם תוכל לדעת מאש יהיה האופן בתוך האופן תוכל להבין טעם האופנים כי הא
מקח את חברו . ובמרה הזכיר לבנה כי הוא גולם אחד . ומאכה הלבנה בספיר כי היא תחתו . והרתיג
לנו כי המושג יושב והלבנה כמות ספיר שדך כבוד ^ל ליושב בכסא ^ל ספיר בצליו . והספיר הוא
הכסא שיושב עליו . ותאר החלק העליון בספיר כמו שזכר במראות יחזקל . ומעל לרקיע אשר
על ראשם כמראה מבן ספיר . ואכל האבנים תארו בספיר מפע שהוא אדום . והאש ידועה בצורתה
לרמוז הנזכר שהוא דמות אש . וכעצם השמים . כפל לשון . וקד לו סביב . והנה במרת לך ^ל שהמקום
היושב בו מתואר בכסא והוא חלק בצנועת הרקיע ומעפ שכל גוף הרקיע כאחד . החלק העליון הוא
נבדד ומה שלמטה תתנו . ואינו נכון כי היציצו וספיעו ושארם בתבונה כי בקש אשה ענה והאריך
להם השם יתש עד זמן . וק טעה האזה כי לבנת ולשו לכן כי לא נאמר במראה . וא מצלי בע ישראל .
הם השמים נזב ומביהוא ושבעים קנים . ותראו מצילים . כמו שנקראו נגידים כי מצלם ומקדם באים
שאר העם . לא שלח ידו . לעבדם תלחזות כפי כחם . או טע מעפ שראו מה שראו לא שלח ידו

איהם לתת להם תורה . לא נתנה על ידי משה . והם אכלו ושתו . ומשה עלה אהלהים וארבעים
יום לחם לא אכל ומים לא שתה . ועל פשט הכתוב ויאכלו וישתו . וכן השלמים . ומשה לא אכל
עמם . כי ששת הימים בכלל הארבעים . עלה אי . שב לעצמו . והזכיר הטעם על מה צורך
לעלות לקחת הלוחות . האין בהם הדעת שנגזרה להכתוב עליה עשרת הדברים . והיותה וכן
ההר זכרון לתקום שנתנה בו התורה כי כבר נכתבו בכלל התורה . והתורה והמצוה . יא הוא הכתוב
ויכתבם על שני הלוחות אבנים . שעשרת הדברים עשה ולא תעשה . והתורה רמז לעשה . והמצוה
ללא תעשה . והכתוב התורה כענין ובהעלות אהרן את הנרות . ולחם הפנים . ושמן האשפה .
וכוונתו בס . והמצוה . ובמחור האשך . ובמחור כתבת ולא יאמרתי . טענה לבעלי הקבלה .
ויהושע . וכן למדנו כי גם יהושע שם היה . ויעל משה . יהושע נפרד עם משה מהזקנים אבל ישב
בתחתית ההר עד שובם . ומה שבו לט . דרך כבוד לתלמיד . וטעמו שבו בעבור ^{במחנה}
ואהרן וחור עמכם . ודינו את העם . וטעה האור כי אהרן היה בכור כי מרים גדולה ממנו . וחור
בכור פטר רחם והם התואכים ידי משה . וזה אחד שכתבנו האור כי חור בן מרים הוא ומבין
כלב בן יפנה . וכלב היה בן ארבעים בשלוח אומת משה וקדש ברנע . ובצלאל בן אורי בן חור .
וכלב בן חצרון אינו כלב בן יפנה . כי חצרון מירדני מצרים . והיו בערך חצרון וחמול . וישיבתו
במצרים רדו שנה ושמות כלב ארבעים שנה הנה הולידו חצרון והוא בן קע שנה וזה לא יתכן .
וכמו ואחר בא חצרון א בת אכיר . ויעל הוסיף להזכיר בעבור ^{לפי} ויכס הענין את ההר והכבוד שם
ושם במשה . וישכן כבוד יו . יא אחד מהאלמים הנבבבים . והכתוב הוא תקום ההשמה
האמצית . והמות אשר שם יו . טעם ברוך כבוד יו . ומקומו . וכבוד יו אלמ את האשך . כי
גדול כבוד יו . או הוא עצמו הרמז נח את כבודך . וכמו ויכפרו . אם שב אל הכבוד מאמר
כן כבוד משה שלא היה אז כבוד שנהיה . ואחר עבר ששת ימים והאית כל תמות הנוף ושם
תשוקתו אל השם לבדו . אז הצע להדרגה עליונה ונקרא לבוא בתוך הערפל כי אין לו כסוי .
וששת ימים כבוד שש קצותו . ואין יכולת למדס לחיות בלי חזון יותר חכמן . ונזכר ומראה
כבוד יו . כמש אכלת . כי פנה שכתבנו ישראל ומארו בעבור משה לא ידענו מה היה לו כי ^{חשבו}
כי אכלת המש וזהו לעיני בני ישראל . ויבוא משה . במחור עשר לחדש . ובא בסוד ששב כלו
כא האלמים אשר אינם צריכים בערך גופת . על כן ויעל האחרון העלת שכל ומדע . או
כדי שיאמר ויהי משה בהר ארבעים יום . ויהושע היה בתחתית ההר והיה כזון מהאין היורד
סביבות ההר . ולא באר לישראל פנה יאמר בהר . ועל כן טעם במעשה העל ולא היה עובד ^{הבאור}
סבה להם רק אחשבתם הרעה כי קדם והזהירם בזה שעברו .

השלמה

נשלה פרשת ואלה המשפטים . תגלה לחושל לכל שליטים .

כאשר נאמרו עשרת הדברים בהר סיני ורצה השם לכתבם ~~באבן~~ על שני לוחות מצבם והם
 גהר סיני צוה לבחורו לעשות משכן להיותם בתוכו ולשכן הכבוד שם אשר היה בהר ושם ידבר ^{למשה}
 כי הלוחות מקום הר סיני והם עדות לנבואת משה . והכרובים הסוככים מחוץ העשרים על נבואת
 שמה הנביאים . וכבר ידעת כי כל ענן מעבד החכמות בין דעות מאומות בין לידעת מדות טובות
 ובין הנהגת תקון בעי אדם כלם נמא מרועה אחד . ואיך היה ראוי בית וועד המקדש בסוד אהים
 שיהיה על יד קולתו . ומעפ שהיה חכם ושרמה עליו רוח אהים אשר יסודו יסוד שלום הוא שלמה עת
 כל מה שעשה היה לו אמת מהמשכן . והנה הגמורה והשלחן והארון והכרובים והמצבחות . וחבר ^{הידועות}
 חורים על חכמה פליאה עד שתראה בעולם העליון ובעולם המוצע . ואיך היה מצוה מורה
 צדק לשירות הקרבים איו והמיצה שבט הם אבלי בית מועדים . והסגל הראויים לעבודה לא
 כל מי החפץ יתלא ידו ויהיה ~~שם~~ . והודיע זמנ הקדמות בקרב לא בכל זמן ולא בכל מקום
 שירצה כל אח ואח יעשה . ובאר חלק המשמרים . ושמה יעלה בדעתך הואיל וכל תפלה
 ותחה ראויים בכל מקום . מה הכוונה בהסגל מקום . שמה אמרי ביה כמש המזתק במה
 שעזרתך . ועוד מוסיק ואומ כי התעד בעי אדם במקום ^{למקד} ^{ויוליד} ~~מדות~~ ~~המקד~~ ~~דמות~~ ~~הלב~~
 ואם יהיה אדם במדה רעה יעצבנה . כי יבש אבני אדם . ויסגל עצמו לירוא את השם ברמות
 תקון יאמר מותעד בישרות . וכמש יראה בתקון הבית ובהבדלו יסא לענן זה . איך עשה
 כנה הדבר . וישיבוהו המשיבים בטבול הארון והכרובים ושאר הדברים . ויתעדר משנת האולת
 וידע פטת הנבואה ויהיה שלם עש יוי . ואף כי המון העם והשנים כשיראו דברים טבדים ^{בנעם}
 נאים ותקון ומורא ייטב בעיניהם . ובקבוצם יראה בין עבד אהים למשר לא עבדו . ואשר
 ספק מצלו יודע מרחוק . וכינזא באו הדברים ילאוד האדם מוסר וישמע דברי אמת ויוסר
 העול . ורב דברים מלבד או דבר א' בעי שגא . להוציא הצרים . ויקחולי . בשבילי . כלום
 יקחו חמתם ויביאו לי . כמו שפרט קחו מאתכם . וזו הצואה היתה ביום השביעי ביום שקראו
 הכבוד . אשר ידבג לבו . אין הכונה מי שהוא כולי ועתה טבה רוחו אומא . רק טעמו מי שהוא
 נדיב לב . כמו שנתפרט כולי כליו רעים . ואם אחד מן החכמי נדר הנדיב האתנה ^{היתה}
 ונדר הכילי המחור והעלילה . וזאת התרומה . מלת תרומה טאגרת בחובות ובנדבות . והנה
 הכסף . הוא של חובה כי לא מצאנו כסף קולת מה שנתג ישל בקע לנלולת של חובה . זהב
 עשוי ושמינו עשוי . ואם ויבואו האנשים על הנשים . ואם חח ונגס אבנת וכומע . ולא הוצרך
 מאין המתנות רק שלשה . כי אין להם צורך אפי לשאו כלים . כי המזלגות והיעים והמחנות ^{נחשת}

אשום כי חרבך העפת עליה . ותבלת ומרצון . נקראו על שם הצבע . ובהא הוא צמר צבוע בדם -
חלזון והוא דג שדומה לעין הים ודמו שחור כדיו וליס המלח הוא נמצא . ונותרן הדם ביונה עם
סחומים בדרך הצובעים ומתעם בו את הצמר . והנכון שהוא מין אש . צבוע פנין תרשיש ^{והנכון}
תבלת ומרצון מאי מלישה אינו מורה שהוא צמר רק הזכיר המקומות שששין אותו לרוב . והאות ^{שמיני}
צמר כי כמו וירקעו את פחי הזהב ~~בדרך~~ בתוך התבלת . ואיך יתכן הזהב להעשות עם
הצמר וכל העשה קראה . וחשב בתבלת ומרצון . ומרצון בינוק בין המדום והשחור . וזה הצבע ^{לשום}
לא יהיה בתוך ופשתים . ותלעם שט . יא בעבור שהשט יוצא מן המלעג נקרא בשם האוצה ומיני
נבון . ור יפת אה אביאים מלע ומשליכין אותו במים חמים ומיד יהיה מדום . ומצא בלי זכרון שט .
אם ימזיתו כולע . האחומים עלי מלע . והנכון שנקרא האש . הצבוע מדום ק שהוא דומה כמלע
המדום הנמצא בחוק הים . ושט . יא שהוא מין לבן והוא שט . והתבלת והמרצון ותלעם שט ערב .
ויא מין פשתן החובא ומצרי כנגזר שט ברקאה ומצרים . ותפש משום ששט . ועזים צמר
עזים . וקרא הנמצא שם ראוי למטרה וק ומת כביר העזים . ושדות אים . הם שדות גדולים ^{המדומים}
צבועים על ידי מדום . מצל ימזאים הם מעצמם . ושדות תחשים . הם שדות תחשים . או שם
בריה היתה ידועה בימים ההם . ויותר נכון שיהיה שם הצבע ~~הוא~~ ומעלך תחש . שור תחש .
ועצ שטים . מין מרזים . מתן במדבר ארז שטה . ורבויו בום . כמו כי יבשו המלים . ובהא
ומצרים העלום כי ראה יערב ברוח הקדש שישראל עתדים לבנות משק ושעם שם וצא ^{לבעו}
כאש יצאו יקחו אותם . וחכמי הקראים הסכימו לדבר זה . וסמך לדבר וכל אש נמצא מתן ^{קראו} ויא כי
יע היה סמוך אליה ולקחום משם . שות . לאחד אשר הנזכרים לא ספר בה שישו שכל א
הם יעשה לדברים הרבה . אבל לחמשה המתרים הזכיר כי הם למעך חוסנל . בשמים חסר
ו . ויא הבשמים הם הנמכלים שיש להם בשום . והסמים הם סמי התרופות . ומצלי הם ^{קראו}
כי כמו ומתה קח לך בשמים ראש מה דרור . ונקראו קצתם בשמים שיש להם ~~הם~~ והסמים .
ולקטרת הסמים . בעבור הקטרת שהם נטף ושחלת והשחר . מצב שהם למטר . ומצב מלוחים
לחשן . וכמוהו שחורה אה וטאה . שכלל שט המזרים . וכן האצביה לשם המשפילי לראות .
מלחים . שתהיינה מבנים שלמות ולמתהיינה מבני גזית . ועוד מבחר . ושול . בשביל .
הקדש . וק נקרא כסא כבוד ~~הוא~~ . כמו שנקרא השמים כסא . וקדש . השמים כסא . הללו יה
הללו א בקדשו . ועם כסא כבוד מרים כסא כבוד מרים ק מקום הקדשים . כי ^{כדמות}
ממצעים . וק נהז ולתבעת המרכבה הכרובים זהב . ואם התוקף נכבד מהתוקף הפך מה
שלמשה לשלם הדברים ראוי שהיו כמלכותם והח יתן אל לבו . ושכנת בתוכם . כזי ^{שמשין}

בתוכם

בתוכם • ככל אשר אמר משה מותך • בהראית העין • והטבון בהראית הלב כי היא הראייה
 הטבבדת • וכן כתב בעזרו ומראה ולא בחיזות • ודוד ע"ה אמר הכל בכתב מיד י"ו עלי השכיל •
 וטעם בכתב התורה • את תבנית המשכן • שהוא שלושים אמה • כליו הארון והשלחן והמזכרה
 והמזבחות • וכן הונו נוסף • תעשו • אתה משה והקראים בשם • והטבון שהוא תלפת לשון • יעשו
 ארון • החל מהארון שהוא המעלה • והזכיר תחלה המשכן בספור • אבל הארון בצווי • ואין ^{אלך}
 שכן בלי ארון • ארון • סמוך בשן קטון בע • אבל ויקח יהודיע הכהן ארון א • בשתל שאור
 תהום שאיננו סמוך • והעוסף אחד אהרנים לא יוצא סמוך אצלי דבר הסמט • אהרנים
 הגדה הזו היא אבחון בראיה צמורה והפסוק לאות • כי אם היתה זדת הארון אבפעם היתה
 הפסוק יותר גמולה • והאזה כי שלוש ארונות עשה בצל • אין לו ראיה • כי זה צורך
 התן בתוך שש ארונות של זהב • רח הצפוי ~~הוא~~ אבית ומחוז • חלגו וחלבר ^{תעבדו}
 לשון חפוי • זה כמו כתב • גלשו ותזרת חיל • ויצקת לנו • יא מוסב על הזר • והטבון על
 הארון • כי הזר הוא לנואי • וכן על השולחן • וכן והאמור על המזבח מתחת לזרן שתייכה
 הטבעות סמוכות לזר לא לאטה מהזר • ויצקת לו • לשון התוך הזהב • כמו יצוקים ביצוקות •
 והטבעות הן עגולות • ולכן נקראו ל' היסודות טבעים שהם כדוריים הקל אקיק את הכבד
 פעמותו הם פחותו • ויא שהוא כמו פעמי דלים • כל פעם שבאקרא לשון פסיעה • והוסב ^{לפעם} שעת
 הכהנים הטשאים אות • והראיז בזה שש דברים • הא שיהיו הטבעות ^{למה} אטה ^{סמוכים}
 לחושב הארון • והב אורך הארון יהיה הפסיק בין שתי הטבעות • שהארון שזוא על דרך ^{ארכו}
 ורחבו • הפריז בין הבדים • חוץ כל כלי האקדש שהיו ארכן לארכו • לא כמו שאמר קצתן •
 שהגלים היו לו לארון • ול' פת אה להיות רחב לכהן גדול בעת שיבוא ביום הכפרים לעמוד
 בין הבדים להגות • לכן היו הבדים ברחב הארון • ואינו אקפיד ון ושמי טבעות • כי שב ^{יצא}
 כי מה שאמר על ארבע פעמותו שתייכה הטבעות שנים • בצפון אחד • בראש המזרחי •
 ואחד באשרבי • וכן שנים בדקום • והכהנים הולכים בין טבעת לטבעת • ואין טענה ^{על}
 הצלע כי תמו בארך הנה לקרטי עלע המשכן לירכתיים • ולא היו שמונה טבעות כדעת
 רבים כן ארבע • ואין צורך להיותם לנואי • ועשית בדי • טעמו בדי הארון עצי שטים •
 והבאת את הבדים • באר צורך הטבעות • לשאת את הארון • ולא פירש אורך הבדים ^{ועבים}
 אולם עגולים • אוקולת זה • ויתכן שיהיה ארכם עשר אמות כמדת הדביר • וכשבא ^{הארון}
 בדביר שבה שלמה ע"ה שהוא עשרים בעשרים • משך כללם תן הקיר ולא יצאו הבדים
 שמו ויראו ראשי הבדים ~~כי~~ כי ראשי הבדים פתין דדי' משה • לא יסורו ממנו • כל המס'

אותם שבר בלאו - והכמו ושמו בדיו בכח המושאים - שכן כמובן ובא מהן ובנו - ונתן להן
כגון לארון - כי אין הפרש בין ויקרא יו' לאשה - ובין לאשה - את העדות - הם לוחות הברית
אבל ספר המורה היה בצדו - לקוח את ספר המורה הזה ושמוס אותו מלכז ארון - ושעור
הלוחות לא נכתב - והמוזג שבר - הלוחות היו בארון - הלוא כמ' אין בארון רק שם לוחות
ושער שנתנו ללוחות הכתובים - ולא תתנה אתה היו הלוחות מושאים על שעשה
הארון - באהל אשר היו - הוא הדמות ונעשה יקח את האהל - ולקח כמ' ועשית לך ארון עץ
ומשים את הלוחות בארון אשר עשית - וכל יפ' זל ~~לך~~ כן באר לא תעלה שם ^{שעשה}
ארון עץ - והכמו ויהיו שם כמ' צוב יו' - על שעשה בצלל ~~הארון~~ הארון - אחר ק ויקח
ויקח את העדות א הארון - וק' דמז אשר און לך - מליך יהיו על שנתנם בארון
שעשה בצלל - כפרת - להיות כסוד - לארון - כי הארון פתוח ולמעלה - ולא
נזכר שם הכפורת - והיא מלשון וכפרת אתה ~~הארון~~ בכפר - כרובים - זה שם
טלל ארבעה פעם שמה יחזקל שמה ואדע כי כרובים הוא - וידע כי זה פ' עם
הנביאים כלם דמות אדם - אבל שטות צורות בע' אדם לחות הצורות - ומתה השור
או בגרבה השעת פ' הכרוב - ועלת ודברת און - יבאר הצורה - ואחר ^{שעשה}
ארבעת פ' אדם אך נזכר במקדש ופ' אדם א התעורה - מפ' ומפ' ופ' ^{כפר}
א התעורה מפ' ומפ' זה הוא כפ' החזון נזכרוהיות כפ'ים בכרוב והוא דמות ^{אדם}
זה הוא הנקרא דמוי אעפ' שמשלים לנו על סוד התמעה וזכרון ארבע כפ'ים כ'
את תמעה בצלל האחת ומזרח למערב והשעת הפכה - סוף דבר או ציכיס
ביאר און - וזו להיות הכרובים מן הכפרת כמות מעלה והביטהו - ולהסי' ^{הספן}
מאליו כי השם יה' לבדו שכל המעלה אבל המלאכים במומים - לך מה ^{במדת}
יו' להיות יו' אחר - ולהעיר לבות המשכילים עשו - והבן זה - ושם הכפורת
או ב' שהיה טעם - אבל ארבע סודו של ארון וק' חובה - ולהיות הכרובים אמה
שלא יעשה אותם בהפרד וידביקם - כמו שמה משע קצות הכפרת - ולהיות זהב כ'
דמות החיות מראיהם כחלי מש - מקשה - שלא יהיו חלולים מלא שוים קצות
הכפורת של און כי הכרובים על דרך האורך - וז' סה' אה על שש קצות ^{הקצות}
רוחב הארון - ואינו כ' כרוב אחד וקצה חנה - במור זה שמה משע קצות הכפרת
ולא הנכיח ודת הכרובים ומדת און הכפרת - מה שהיה שער כלל כחצ'
אך ~~הכפרת~~ הכפרת - והיה כל כרוב במרחקו שיה' פודשי כפ'ים - שיהיו ^{כפ'ים}

שומים למעלה עד שיהיו סוככים הכפרת מצרדיה . כמו פרש שן לחסך . והוא לפניהם
 לא למעלה במשם . על שם קטנתו . יתכן שיהיה מוסב על חלחולן . שהוא עצם הדבר .
 או כדעת רב סהל . ופניהם איש א אחיו . שיהיו פנים זה א זה . וכאשר נטוים אל
 הכפרת שלא יחשוב החושב שהם לעבודה . ונתת . טעמו ושאת . ולא הארון תתן ^{כמעט}
 הכתו . וכבר נתן . ונושתי . לש זמון . ולכן נקרא מהל מועד . וידבר יו . אין מהל
 מועד . ומהל מועד שם כלל לכל המשכן . מעל הכפרות . ולא מהארון . מבין שני הכרובים
 ולא מהכפרות עצמה . מבין שני ולא מפניהם כי אם מפני השם . שמה יו . יושב הכרובים
 אשר נקרא שם . וזה הוא פה א פה . ובדד ש מבין שני הכרובים ראשי תיבות משה .
 אמר כל אשר מצוה . כענין איש איש כי יהיה טומא לפש . ומשפט בגות זלפתה .
 ושית שלחן . כאשר השלים ענין הדביר שהיה עשר אות ששם הלוחות שהיה ^{כמעט}
 עם עשרת הדברים . החל לדבר בכלים שהם במקום העשרים . והשלחן עבד ^{מהאמורה}
 ומזבח הזהב . ודע סודו ומה שמה לפע יו . כענין כד הקוח לא תבלה . כ ^{הצרכה}
 מחול עליו . ומה וחצי קוחו . עם הרגלים . ומצרת . כמעט השלחות . סביב ^{לשלחן}
 תהיה המסצרת . אלש ומקדע סגור לבס שהוא סגור הלב . ובאר לך הכתו כי זה
 המסצרת הוא הזר הנזכר בפסוק הראשון . ויותר נכון כפי פשט המקראות שיהיה ^{הזר}
 הנזכר למעלה סביב בשפת השלחן וקטנתו . והמסצרת היתה תקועה למטה לדגל השלחן
 וכן השלחן מושם על המסצרת וסביב למסצרת היה זה דגל לחזק המסצרת . ענין
 שני דגים היו לשלחן . והמסצרת היתה עץ מעצ שטים . על כן אמר למסצרת סביב .
 ושית לו . מוסב על זר המסצרת . והטעם תהייה תקועות בדגל השלחן בכמה
 המסצרת . הפאות . הם הצדדים . כמו את פאת קרק . ~~לענין לענות~~ . כלומר
 לפנים ולא יסוד . לבתים לבדים . לשו מבית וחוק . ~~ולמד לבתים נסוף~~
 ושם בם . י"א כי הוא נפעל . והטעם שהוא מבין הדגוש ויחסר הנושא . ומלת את
 לחות . וטעמו הצבה ^{כענין} ~~לשון~~ ויחסרהו למעלה . קערותו היה דינו להיות הקוק פתוח
 מפני אות הצדיות ~~לשון~~ קערות כסף . כי קעה ~~לשון~~ בשקל צדקה . אמר בן שלח
 כי ~~שם~~ בדברי היתים שהזכיר ^{לשון} תחת הקערות וזכרון ותחת הכפות פתורים
 ותחת האנקיות מלגות . והטעם אמרו כי כמו למעלה לכל כל . עבודה ועבודה .
 ובענין זה אמר תהי בדברי המלומדים ~~לשון~~ וקערות מושמים לנו . ^{הכפת}
 לחוק שיטעלו בו . וקטנתו . חצי ההין ושלישית ההין ורביעית ההין לשמן וליון .

ולכך קראם קשות הנסך . והתקיות . לנקות היין והשתן . ואם היו או נושמים על השולחן יש להם
 עזר . כי כל חלה וחלה שם עשור עם וארך השלחן ורחבו נבחר וארך . ככל השלחן את כל חלה
 אם לא נתן התקראות . והנה הקערות הנזכרות הן כותן דפוס . שהיו עשם בהם הלחם כי שם
 פנים היו לכל לחם ולחם . ולכך נקרא לחם הפנים אע"פ שיש לוה מטעם לפת יו . וכפחותו
 הם שמתנים בהם הלבנה שמה ונתת על השולחן לבנה זכה . נקראין בלשון גמרא בזיכין .
 והקשות . קרוב מן קסת הסופר ~~ב~~ . והם כדמות שמזדים ונקראים בלשון ביה קטפיק .
 והיו ששם מסדר זה וששם מסדר זה ועליהם היו סומכין שתי המערכות . והתקיות . כדמות
 קנים חלולים . והיה הכתן העריך החלה הראשונה על השלחן עצמו ומתן בין ראשונה ושניה
 קנים וכן לכל חלה וחלה ובין ששית וחמישית שש קנים . יעלו יד קנים . וכן בפסוק האחר
 וכל זה שלא יתעט הלחם כי ישב בגן הדוח . ולפיכך נקראו התקיות שמתקין הלחם . אשר
 יוסך בקן . מוסב א הקשות לא הקרוב איו . וכמוהו שלם . שלם . ושם יוסך לש' כמו . שהקנים
 שהן התקיות חכמים ללחם . וכן והמסכה הנסוכה . ודב' אהסוף לבלועה הנון . לפי תמזג
 יא' להפריש בינו ובין התנחות . ומפני תבאר ונרחשת ותחבת ולחם תזדה וזולה שהם בחצר
 אהל מועד . ועשית טהור . שלא יהיה בו טבל . תקשה . כלה חתכה אחר ולא תהיה חלה
 בשקל ותהי האשרה על שכ' . מעשה . אין הפרש בין התנו בער . ובין התנו בפתי . ששתי ימים
 מעשה מלאכה . ואם היתה התורה נעשית ומליה זה ענין ועשית . ירכה . רגל של התורה
 על מקום הקנים . וקנה . הוא המוצע שהוא גוף התורה . ובעבור שהוא מן הקנים נקרא
 כן . והתקיות ירך . נביעה . עשירים וששם ~~ב~~ . והם כדמות נביע . צר מלטה ירכב
 מלמעלה . כפתוריה . יא' הם כדמות אדן קרוב מלשון הק' הכפתור . ופתיחה . ט' דואים
 כמו פרח שטן . ומנה יהיו . שלא יששם איברים וידביקם . וששם קנים עגולים ולא יהיו חלולים
 הואיל וקנה המוצע אינו חלול . כן הקנים היוצאים מעד התורה . משקלים . מלש' שוקד
 את . שלשה נביעים . בכל קנה חוץ מקנה המוצע . שבו ל נביעים בתחלה נביעים ^{מחריהם}
 הכפתורים והפרחים . ובתורה . קנה המוצע . שהוא גוף התורה . כפתוריה ששם . וכן
 ופתיחה . וכפתור . זה זולת כפתור ופרח . ומתנו יוצאים . ב' קנים מיתין ומשמאל . כפתוריהם
 וקנותם . כפתוריהם של קנים וקנים של כפתורים . מן השלשה כפתורים שהם בגוף התורה
 שמשכין ששם הקנים . ומה כמו ומזיהיהם שלחו עשיריהם . כלה תקשה . הוסף להזכיר ^{שלם}
 היה אחר מכל חלקי התורה חלול . והמשמאל ~~ב~~ מן הנביעים ובכפתורים והפרחים והגרות
 ידע ענין נבואה . ולהיות כל זה לא התורה וכפתוריהם עם הכרובים . והם תקשה שמתן

כמו הנזכרים

7 נרות
 8 נביעים
 11 כפתוריהם
 9 טריהיה

25 כפתוריהם
 26 נביעים
 27 כפתוריהם

כמו הדופים המעירים את עצמם אך הם יסוד חור נק כדמות השלם האמצעי . וקום המורה
 בעב המרחי דמות . על כן כיוצא הנצב חלב החום . והמיר כל ער ועב . על עבר פנה .
 כמד השלחן . כמו שכתב וישם את המורה באהל מועד נבח השלחן . לא כדעת ביה שמארו
 כמד ער האמצעי . ופנה לחות . והעלה . ויכליק המדליק . ונקראו הדורות כן פנו והעלות
 והכפות על שם שעלה הלהב והן . והנרות הכלל הכבר . והמלקחים והמחמות . גם הם
 הכלל הכבר אבל לא ידענו ומספרים . לכן מה כבר נהב טהור ישה אותה את הכלים האלה
 וראה ושה כתבנות . של חמרה ופליה . והנבון מוסב א המרון והשלחן והמורה . ולפי
 הזכיר הכלים במורה . והמחור במקום אחר עד ירכה עד פרחו זהו פרח תשיש . וחנה
 שובה המורה יח טפחים . והנבון שהמורה כמות השלחן . ומהו והמיר א עבר פנה ^{ויצב}
 הקטרת משוך בין המורה והשלחן כמעט ביניהם . ולמה לא נזכר ^{הוא} המורה במקומו .
 ומלקחיה . קרוב אלשולחן . שהם כתיב צבתים . למשוך הפתילות בפי הדורות . והחממות .
 הן הייתה איש אש . שחורה את המפר הנופל הן הפתילות . ואלת אותה מוסב א וראה ^{ועשה}
 כתבנות . וכמוהו תפתח את שתי האבנים על שעות בני ישראל . שהענין תפתח על שתי ^{האבנים}
 את שעות בני ישראל . ואלת מראה . הוא מופעל והבנין הנסק . וכן והראה א הכהן ^{שנתעבד}
 הוא בקוץ חלק השרון . והטוען כי אין פעול המקל אעפ שהפעל יוצא . ידעת שהמוטב
 בבן כדמות פעול . לא כוון הכתו ~~לפעול~~ ^{בגלגל} דעת רבים ^{בגלגל} כי ההדגש כן מקבל לא כן
 פעול . כי הענין אינה בעלת מראה . כי אם היתה כן לא היה כן לרומה לקבל האנשים .
 ואם היתה כותה העברי בכך לא היה הפעול ראה פעול וכן שואע . ואלת המושק ^{שתהייה}
 הידיעות לכסוי הקרשים . משזר . אין לו דומה . וטעם לשו פתילות . והשש הוא לבדו ^{משזר}
 ויה גם התבלת והמרגון . ושקל משזר . וזובח משחת . וחטף קוץ והשרק מתחלפים והוא
 פעול מבנין הפעיל . וכאש בעזרה ההיא הושמה תגעתה על האם המספת לפי שכבר על
 הלשון לזה שתי אותות נוספות . ואעפ שנתמך בשתהן והוקצעת . וכן היה הדין לכללן
 בחור הקלות . כרובים . לכל יריעה . והשש הוא השת . ותבלת ומרגון ותלשת שני הערב
 אשה חושב . כי חשוב החוטים עד שיהיה פרצוף הפרובים / שחונה תמצא לפנים בימור
 מרך חשבונם . חגש . בשוא ופתח כמו שלוש סמים . חוברות . ריאה שותק אעפ שמת
 פעול חבור עבבים . והנבון כי אשה ומחורה . פעולות ופעולות . וכן בתקון חוברות ^{בחבור}
 וחת . ואיש ואשה משעות המאודים בשתוף וכן אח ומחות . כי שעות הנזכרים בנבואה
 לחלקים חגשה . כאש תמצאם מפרשים בפרש איש איש א כל שאר בשדו . אם יעזרני א

וכמו בכרובים איש א אחיו . וענן איש פרשמו בשירה . לולמות . האף נוסף כאלף דודאי . בך .
וקרוב אלשו ובלולים יעלו ~~שטע~~ . שטע כדמו חלון . והבית לשמוש . בשפת היריעה .
שהיא בסוף החבור קיצוטה . תאר . בשקליתכונה . אלשו בא הקץ הקץ עליך . במחברת ^{הבית}
חגש היריעות . וכן חוברות תאר לקבוצת היריעות . לכך מה אחת ושנית . מקבילות . זו כעצ ז'
וכן ומחי קבלו . קרסי . הקרסים כצורת אחת עקום אשע קצתו . כי כל קרס מוחז שטע ^{לולמות}
הפה והפה אלש קרסו כרעו . וחברת . שמהינה חוברות בקרסים . והיה המשך . הפכ ^{שמשפלות}
היריעות על גג המשך פאש יתבאר . למהל . כי היריעות העשות ~~התבאר~~ ^{עזים} ~~לולמות~~
היריעות של שש והתבלת . שלשים במאה . נוספה יריעה אחת לב אחות הן התחמנות
לצורך שפירש והולך . וחברת . כמו האחרות . ופבלת . שתי אחות של יריעה הששית ^{המספלות}
הן התחמנות . חצי היריעה ^{שהיא} ~~במאה~~ נגד פכ האהל . כי ארץ של יריעות לרחב המשך ^{ההלולמות}
והקרסים פאספר יריעות שש . רץ לא היו לולמות האהל וקרסיו כעצ לולמות התחמנות כיום
לפאת הערב ברחוק . אחות שתיים וקרתחמנות . הפכ תוספת שתי אחות של יריעה הששית
וסרחה ~~לשו~~ פרישה קרוב ~~המשך~~ וסרוחים על עשומם מורה על שלותם . וכן סרוחי
טבולים ברמשיהם כי פורשים המצנפת . העדק לש יתרו . והטע על הד והוא תאר כדק
יוצא והולך ושאר . חצי היריעה . מאה לבד ולא שתין . ושבי בקרשים לאות . ומלת חצי
פירשתי בפירשתי ולא המשפטים . אחרי המשך . צד הערב . כי פתח המשך במזרח
והמאה גזה והמאה גזה . און האחות השנים המספלות . כשמות ארך היריעות לרחב המשך
עדפת מאה מצד אחד ומאה מצד האחר . וששית . שנים הפסים היו . שרות אים ושרות
תחשים . וששית . שחללים . כמו שואר בבית המן . ועל כן נקראו העמודים עמודים
שאעמידים את הבית . עשר אחות . ארך של קרשים היה עשר אחות ורחבם מאה וחצי
ושבי הקרשים לא נזכר . וירעם שהיה עבים מאה . כמו שיתפרט . ונה עשרים הקרשים
שין במרחק המשך . וכן פתח האחות מדרג לא מאה ורחב עשר אחות פאש יתבאר . שתי ידוע
אלשו יד . והנה שבי הקרש מאה היה חולן הקרש הפנים והבחון כפי עובי שפת האדנים .
שם היה החרץ שבאמצע חצי רחב הקרש כדעת האומר ל טפחים וחצי . ויצארך שיהיה עובי
~~שטע~~ האדנים והלמ החרץ שבאמצע שהוא חצי רחב הקרש . אם ס אמ אתה חולץ הקרש
אשע צדדיו לאן . שאר ^ב ~~למ~~ מאה כי אפרוביע אכסן ורביע אכסן . והאדנים היו שפתותיהם ^{שוות}
אכל צד . ואם באמצע ששה החרץ חצי של רחב הקרש נמצא כלו חרוץ לא שאר בו יד ולא
רעל . משלבות הידות אשה א אחותה . כעצ היד של קרש שבצד חברו שהיתה חריצה

בקרשים

בקרשים בין שני הצדדים . והוא מלשון בין השלבים . והכח פ' שיהיה אורך ירישת המשק כח
 אמות והם עשר ורחבן ארבע אמות . נמצא מספר רחב כל הירישות ה' אמות . נפל ארסן -
 של ירישת ברחב המשק ורחבן לארסן של המשק . ורחב המשק נראה שהוא עשר אמות נפל
 לגד המשק מהירישות עשר אמות . ושבי הקרשים חפה ומפה לקחו שתי אמות נותרו מן הירישות
 י"א אמות . ה' מצד זה וה' מצד זה . וכן בארך המשק נפל ל' אמה ואחת אמה בשבי הקרשים
 כי המשק מחוץ לא' אמה . אם כן נותרו ט' אמות ונפלו באחורי המשק . וכן ירישת האהל -
 ארסן ל' אמה ורחבן ח' . נפל למעלה למשק י"ב אמות . שאר י"ח אמות ט' אמות לצפון
 וט' לדרום . וזהו והאמה חנה והאמה חנה שעדפ' מן התחומות . וכן הצעו ע' המדנים .
 נמצא כל ארסן ומזן נבנו אמה . ולחב הירישות לארך המשק . וז' אמות הנותרות מן ח' -
 אמות של לחב הירישות שנים אמות היו א מול פה האהל כמו שזכר . ושלוש' ואחד צאו
 לארסן של משק נותרו י"ח . ונפלו באחורי המשק השאר אמות כמו ג' המדנים והאמה
 השדפת נמשכת בקרקע . שטח' וסרח השדף בירישות האהל . והנה בערב היו ששה -
 קרשים רחבן ט' אמות . והוסיף שני קרשים שהיו לתקצעות ~~המשק~~ . הקרש הוא מששה -
 נפל לצפון והקרש השני לדרום . נבנו אמה בשבי הקרשים שהן חפאת הארך וכן חפאת
~~השטח~~ השטח . נמצא שאר חצי אמה מן הקרש של תקצוע בחלל המשק . וחצי אמה ^{מהתקצוע}
 השני להשלים רחבו של משק שהוא עשר אמות . והירישות לאות ברחב המשק . כי אם
 תא' שלא היה שבי הקרשים אמה . אפ"ש שלא היה פגדת האמה פחות מן יותר והיתה ^{הצד}
 הירישות בפחות או לתפוח . והאמה לא ידענו אם היו קרשי התקצעות הרובעות או ^{עגולות}
 אין דבריו נכונים . כי המדנים שוקו לשמונה קרשים . והצד לך בידות הקרש ~~המשק~~ וארך
 היו נבנות בחלל שלא יהיה הפרש בין קרש לקרש . אם היו נבנים יפה זה מעל זה . וז'
 ולעל . מקום וכן . השטח . מוסב ~~ל~~ הצלע . ולירכת המשק . מקראסוק המשק ירך מקום
 המעב כי המזרח כדמות כחש . לתקצעות . עם שני התקצעות שני משקלים והם קרובים
 אלשו ואת הבית יקציע . כדמות זווית . בירסם . א' חפה וא' חפה שהם בסופי הפאות והם -
 התקצעות . ויחדו יהיו תמים . אינו בכל הקרשים . רק האלשע התקצעות לבדם . וטעם
 תמים . שהיו מחוברים בלי תפוח וצדע שהיה התקצוע עם הקרש שבצדו שזה מבחן ומב^ש
 שאמה אחת מקרש התקצוע נבנת בשבי הקרש שבצדו . א הטבעת האחת . כי יחרון רא^ש
~~התקצוע~~ התקצוע לרחבו ולעביו . והטבעת היתה נבנת בבית קרש התקצוע . ובקדש ^{שבצדו}
 שבמקום צפון ושבמקום מערב . ונמצאו שני הקרשים מחוברים . ויתכן שכן עשה לכל שני

קרשים. לפלל הקרשים שיחרוץ אותם וחכמים בטבעת. וזהו שמו א הטבעת האחת. ויהי היא
הטבעת אשר בקרשים כי בגל קרש מרבע טבעות להיות בתים לבריחים. שנים חלואעלי
לבריח היתכן ושנים חלואטה. כי לפי דעה החכם ה בריחים מן הקצה א הקצה. ואינו נכון
כי המרבע בריחים שנים ועם האמצע שלשה הם. והעליון והתחתון שתי חתיכות האחד והשני
נבגם בחמש קרשים וכן השני במדר הקרשים וכיוצא בן התחומים נמצא לפל קרש וקרש שני
בטבעת. והטבעות לחוץ המשכן ולא הפנים כי המשכן הפנים חלק. אבל הבריח האמצע
שהוא חזקין לששנים קרשים הפאת הארך ושתי הפאות וכן הפאת מערב. והיו קרובים
הקרשים זה כנגד זה בעבים. והיה נבגם הבריח בקרבים. מן הקצה א הקצה. אין לו צורך
בטבעת. וזה מרכו שלושים אמה. והאחרים מן חמש עשרה אמה. ושל מערב האמצע
יב אמות והאחרים מן אמות הן נמצא הטבעות לפל קרש ^{האמצע והפאת} והבריח כמעט קורה
ואת הקרשים. הצפוי יתכן להיות מבית וחחוץ כי הטבעות שכן אחוץ לעצמן זהב היו. וכן הבריח
כללם מצופים היו נבגים לטבעות. לכך אה בתים לבריחים. ויצק את הבריחים. כי
כל הבריחים צפה זהב. והקמות. אמה הראוי להקיותו. שמו ויקם משה את המשכן. ^{כמשפטו}
כחן שהראיתך. כמו ואת משפט החלוקה. פרכת. בשקל כפרת בצרת. והריש לא יקבל
קדוש. והיא אחיזה ובללת בין מקום העשרה ובין מקום העשרים. והיא כדמות מסך. ונת
את פרכת המסך. ושל פתח אהל מועד נקרא מסך לבד. והפרכת ^{שנית} מל איעם. וכן
המסך. הפרכת מעשה חושב כרובים. והמסך מעשה רוקם ולא כרובים. כי מעשה חושב
מעלה ~~המקרוקם~~ כי הרקום ~~היה~~ בארצה בצד המחד לעיל. ומעשה חושב הצורה פנים
ואחור. ומצד פרכת כסף. ושל מסך נחשת. ורבו יפת לל אה כי הפרכת היתה קרועה ^{כדמות}
שני מקלים לכן אה ואת פרכת המסך. ואין צורך. ונת. העמודים היו תקועים באדמה
כסף מצופים ~~המסך~~ המסך לשעם. וטעם הענין וויהם מצופים זהב. וזאת הוויים כדמות
אמון שהם ברמשי. העמודים שהיו קושרים בגם חבל של פרכת. ונחמל מן וויהם. והפר
ארכה ורחבה עשר אמות אבל עביה לא ידענו. תחת הקרפים. עמה ידענו צורך הקרפים
שהם בחמש יריעות. כי רוחב יריעות החמש עשרים אמה. שש האמות טפלות מעב ^{הקרשים}
במחרי המשכן. שאמרו האמות היתרות עד הקרפים שש אמות שהם שליש המשכן ^{והבדילה}
הטעם חלרע. כמו והביאה אותם א הכהן. בין קדש. הוא מקום העשרים. ובין קדש ^{הקרשים}
מקום העשרה. והוא מקום הארון. ושלוה ענה צה הדביר עשרים. וההיכל מרבעים פל
המשכן. גם אצב העלה נקרא קדש קדשים. והיה האצב קדש קדשים. בקדש הקדשים

תאמל

תחלנו . והבאת . אין הענין שבמאשונה היה מעלה הפרכת ומחריבן היה מכעס הארון . וכן הוסיף
 ויבא את הארון אל המשכן . והזוין לעבדים . וחפץ להודיע אתה ישים השלחן והמזבח .
 וברות המזבח היו פניהם כנגד צפון . ועשית . כמו היה להזכיר הנה המזבח הקטרת . ולא
 ידעת טעם למה העתו . ימ כזי להזכיר לא תעלו עליו קטרת זרה . ואין עורך . ועשית מסך
 מלש' ואת מוסך השבת . מסך ומגן . והם מפעלי הכפל . ונוח היום תמורת רגש כמו חכם ^{ומורה}
 לפתח האהל . וכן פתח אהול פתח האהל . מדע נחשת . כי אלהם בחוץ . ועשית המזבח היה
 לפתח המשכן ארכו כרחבו ושלוש אמות קומתו . ואמרו ביה כי שלוש אמות קומתו מקום ^{המערב}
 בלבד כי המזבח שעשה משה ואשר בנה שלמה היה צבאו עשר אמות . וזה כנגד כי צבא המשכן
 צד היה עשר אמות וקומת הקלעים חמש אמות . ומה שעשה שלמה ענה היו צבואים במזבח כמו
 שבאר . ועשית קרנותו . הם זוויתו . והם חלולים . ומהם שלם יעשה בהפרד ואחר כך ^{הבנים}
 והמזבח היה חתיכה אחת ונקיפה וחתיכה שיהיו קרנותו אמת . וכמש' יחתבו הלוח יראה שנה
 לחות . וזה שאמר נטב לחות . ומפע מה היה עץ אחד רבע שלם יתקלקל כי המזבח ^{תשמישו}
 יתב מכל כלי המשכן . סיכותו כגון קערות להסיר בהן הדשן . לדשנו . טעמו להוציא הדשן
 הוא המסך . שמה ואת מסך הדשן . ועשו ^{משין} ויעשו ביד . והם המצרפות . ומזקקותו . הם
 כלי קבול הדשן . ומזלזל . כגון שפוד כסופים במאשיהם . וערך תקון נח . השלה בהן . ^{ומחמתו}
 מן הייתה איש איש בחיקו . קח את המחתה ומן עליה מש . ומכעס בהם החללים להקטיר קטרת
 במזבח הפנתי . לכל כלי . הלמד מסך בלבד למן היום אשר . לחפשי . שלחט . נחשת ולא
 בזהל . הסבה ידועה . והתנו מסך . מכבר . מלש' כמו ימנו בכברה . נחשת . מוסב על
 המכבר . וכן רבים . והנה לדעת חכמי הקראין הכרוב כדמות קנה נחשת שנת ועב . והיה
 בג המזבח פתח ושם היו מעיכים השלה . ולכרוב היו חורים גדולים ומשם היו החללים
 מפלים ומל צפר שתאכל המש ~~ע~~ עד הרשת . ושם היה הדשן ויורד בקרקע המזבח .
 וצא כרוב הוא הסובב המקיף מצדי המזבח בין קרן לקרן . והמכבר תחתו ומציע רחבו .
 עד חצי המזבח להבדיל בין דמים העליונים לדמים התחתונים . ונראה הענין שהכרוב
 היה מפתח לא מבחוץ לשפת המזבח והיה לצורך מלאכה ולקח מזכיות . ולא היה כמעט בה
 שהרעם מלהכים עליו . והנה במד שיהיו הטבעות ברשת אס כן יוצאות ועזיות המזבח
 נבוב ~~בשק ברוך יי~~ . ואין הבין נוסף . גם אינו ~~הענין דקראין חכמי~~ ^{הכפל}
 כמו חשבול יהודה . כי הוא לא סדר ^{בסדר} דק העלולים . וטעם נבוב שהוא חלול וריק . וכן
 אבוב ילבב . ולא היו מולאים בו עפר כמוהו בה . כי על דעתם הרשת מחוץ המזבח .

ואחרי שהיה מצופה בנחשת מה צריך ברשת והצפוי כדעתם ידוע פאש הזכירו במרון
ופתח היה במצבה בין קרן לקרן מלפני המצבה להוציא משם הרטן פאש הרמה כמות
יומן השמים ולא הזכיר הכיור כי יזכירו עם שני המצבות קלעים הוא כמו שני קלעים
הדלת האחת ויחשבו כמות קלע בתוך כך הקלע תועה מלש צפון ויחין אהרן החצ
מה והקלעים מה כי רחב הקלע מה וקומת המש אמות ועמודיו עשרים חמשה קלעים
בין עמוד לעמוד והתעה וכן החכם ה' סהל לל שאה שני עמודים נרביקים בפנות החצר
והם חסרים עמודים אם ק' נאה שעמודי הזוויות שלים מצד זה ומצד זה פלוג חצי העמוד
מעפיק לפמה נחת וחציו לפמה האחרת למזרח ולצפון וחשוקיהם פלוג הדבק כי תחת חשקה
נפשי כמו ומצד נפשו וזו העמודים כסך היו ולאחר כן ירביקים לעמודים לפנות ים
הרוח נקראת פמה ים הוא מערב והוא האחור לך נכר במזרח קדמה מזרחה שהמזרח
כמות הפעם וכן טמל הן קדם אהלוק ואיכנו וקצר הווים לכך מה לסוף כל עמוד החצר
סביב להכליל ארבע הפאות ולשע מוסך שהוא וטן ומצא הפתח עשרים אמה ורחב
חמשים בחמשים המשק היה בתוך החצר ומקלעי החצר של מערב עד מחורי המשכן
יט אמות כי המשק לא אמה מאורך והמשק היה במצב החצר ורחבו שנים עשר אמות מערב
הקדשים שארו יט אמות הפתח תועה והמשק עד קלעי החצר וכן בפנות צפון הן שלוש
הפאות א'ט אמה ומפתח המשק עד פתח החצר במזרח חמשים אמה זהו ורחב חמשים
בחמשים וזל ברחב חמשים בחמשים אמה לכל כלי ~~המשכן~~ הלוט נוסף פלי המשק
הם המקבול וההלואות לתקוע היתדות והעמודים והיתדות הן של אהל הישוע עגים
ויתדות קלעי החצר והיתרים בסוף היריעות וקטרים ביערות שלא יעביה הרוח את היריעות
ומצא ומקטנו יתב באקום טמן ויח כי יתדות המשק ששה צ' ליריעות שש וצ' ליריעות
עגים וצ' לפנות מזרח שהיתה היריעה הששית פעולה ומין להם צורך רק בפנות יתדות
של חצר זו יתב לכל עמוד ועמוד יתב

שלושה פרשת ויקחולי
אלהים יו' חלי
ואתה מצובה ושמן למאור יהיה וכן שמן זית זך ויקחו ארך איכנו צריך לחכמי לב לתקנו
ואת תצוה כי כן ישעך לדורות וזו המצוה קדם אחד לעשותה נפטרו כל ישראל וכן התמידים
והמלח ועצי העלה קטנים ומצוות רבות כן זך שלא יהיו הצנים מעופשים וזך מוסב
על הזית ולא לשמן כותת בגבש ויש כמות והוא בטחיה שמה ומסת אמת וטן
וכמו כמות למאור ולא סנת לענות הנה כמות סנת רביעית ההין למאור כמו למאור

ענים ישמח לב. וטוב מאור ושמש כי אור הירח שמוח מהשמש. וכן את המאור הגדול. כענין -
 לששה אורים גדולים. להעלות שידליקנו עד ^{שאלה} הלב בצבעו. נר תמיד. יא כי נר ^{מערב}
 דולק ביום ובלי לילה. והטוב כל נר ונר. ואלת תמיד שלא יפסק מעמו. כי היה מעריך הטרות
 להיותם דולקים עד הבקר. וזהו יעבוד מותו מהכן וצנו מערב עד בקר. וביום היו כבים. והנה
 כתב תמיד. והיה על מצחו תמיד. והוא בשומו המצפיה על ראשו. במהל מועד. מקום העשרים.
 מחוץ לפרכת. כי הכל נקרא מהל מועד. אשר על העדות. שהיה מחיצה לארון העדות. ויהיה
 על פתו ועליו מטה משה. כי ^{הכפורה} היתה בארון העדות. וילך זהו שמו ובסוע המטה. והורידו
 את פרכת המסך וכסו בה את ארון העדות. יערוך אותו. שיספיק בין לילות ארוכים ובין לילות
 קצרים. כי גדול הערך טע השער. וכן וערך בדים ומחיייתך. וצנו אחריו. וצד השרות
 לאות. חקת שלום. שלא יפסק. ולא תרבו בית העולמים אלא משפסקו להעלות הטרות
 שמו ויכבו את הטרות. ומיד ויהי קצק יוי על יהודה וירוש. מאת בני ישראל. שיביאו ^{שמן}
 לזית זך. ומטה מטה אחיק. ולצנו. לשמש ולכפן ל. שמו ויבדל מהן להקדישו. אחיק
 אם הוא אחיק לו משפט הכהנה. אבל בעך קראו על שבע הלוי. וצא לפתו ל. כמו ומה כ
 הזכה צדיק. לא היה משקל למשנתם כל הכלים האלה. כי הפנייים יבאו לתפסת. והוסיק -
 אהק. לבאר שמו ארבעת בני. שלא תאמר שהשירות לצנו גדולים. ועשית. כי על ידי
 בדים או יהיה הקדש לשנת לשם יג. ובדים או לן תקדשו לא לאחר. ונזכר ולא יקדשו.
 את העם בצדיהם. לכבוד ולתפארת. כענין ציון לבש בגדי תפארתך. וכן הזכיר בצנו
 ותעשות תעשה להם לכבוד ולתפארת. ונזכיר חכמי לב. בעשיית הבדים כדי שיכווננו
 להם כי יש להם דקות חכמה. מלומד. מוסב א הלב. ואלה. כלל האבנט בשם צד. ולא
 הזכיר ענה הצנן והמכניים. ויש לזה שהצנן אינו צד. והמכניים אינו צדיק חכמה ^{להזכיר}
 במעשה חכמי לב. חשן הקדימו כי כן נזכר בעת לבשו אהרן הבדים החשן להעלה אכסל.
 משבץ שם. והתנו עסק. כמו תבלול בעיניו. או יהיה שם המלפס והתנו שלא לפעם על הכתם
 והוסיק לזה ועשו בגדי קדש. שיהיו לאחד מבני שיתמנה מחמו. והם יקחו. אינו מוסב ^{לזהק}
 וצנו הקרוב ליו. כן לחכמי לב. כי כל בגדי כהנה אינם באים לארון הצבור. והם יקחו. אבל
 שער. כי במחנה הם עשים. ועשו את המפוד. מהנה הכתו להחל לאש יקדים בכלל או ^{משה}
 ישלים. ואיך לא החל מהחשן כן המפוד. כי המפוד מאחורי הכתן פלו בצד הכתן והחשן ^{מלפניו}
 על לבו. כמש הכתו הולך ומפדש לכך זכר החשן ומחר כן המפוד כי שיהם מחוברים ^{וקשורים}
 זה בזה. והנה המפוד שהיה לובש כהן גדול עשוי מחמשה מינים המטרשים בתורה. וזה

שאתה הוצא בדברי הנביאים שרצים היו לובשים מטב צד . לא היה זה המטב הנזכר בתורה .
 לכן טעה המוסר וז . שאונם נחמשה אישנושא מטב וצד . וכן האונם שהיו פאויים לשאת מטב צד .
 שתי כתפות . נקראו ק שהן על כתפות הכהן . חוברות . יהיה לו שהן נחנן בלבד ואחר כך ^{הכתפות}
 וכן הכתפות רחובות כמו כתפות הכהן וחברות בקצה המטב ששם החשב . והחשב . הוא
 המחרי הכהן קרוב מצלי . ידיו יוצא בארצה מצד ימין ומצד שמאל כדי שיחגור אותו על לבו
 תחת החשן כנגזר הוא יהיה . ואיננו חגורה בפע עצמה לא הוא נחמד עם המטב . ואש' כמ
 ויחגור אותו בחשב המטב שנה על המעיל . וכן ומפדת לו בחשב המטב . ובגבור החשב
 נקרא מטב על שם שאופדו וחוגרו ומקטא . ולשו' חשב הפוך מן ויחבוש את חמורו . לשקטו
 ולא היו הכתפות הן הן המטב כמאמר אחד תחבתי הקרא . לא הכתפות היו לחברות במטב .
 והמטב מוסם למחרי הכהן כנגד מצלי ידיו עד למטה אמתו . ויש לו כמין ידות הן הנקראות
 חשב ושם תפר הכתפות ועלות על כתפות הכהן ובאות ונופלות בחזה הכהן כדי שיביה החשן /
 נקטר איהם . כמו שהכת' מוכיח בפרשיות הסמוכות איו . והאונם קבועים ותקועים ^{בכתפות} אחת
 הייתה והשנה בכתף השמאלית כדי לפתח שמוג השבטים . הששה במין האחת . והששה
 במין השנה כמולדותם . האופן לוי באחת . ושבעון יחודה בששת וכן כלם . הששה חרט
 יהיה תקון ופמח האונם של אומן שהוא חרט . ומפע כי חרט קמח ופמח . ובעל המסרה
 אה שלשה הם . וסיהם עצים ברזל אבן . ויהיה חרט זה תאר השם ובא פמח העין מפע ^{הסמיכה}
 ושקל חרט . גבסלח . וקמח החית לתשלום הדגש והרבו יוכיח . פמחי חומם . לא פמח
 טבעה שהוא הפוך לא פמח חומם ומה שיראה בחומם ישר . ולש' פמח לשון חמירה וחריטה .
 על שמוג . לשמות . חוסבות . תהיינה האונם בגשבעת זהב שלא תפולנה . ואומן ^{החשבנות}
 אינן כמין גלות לא כדמות שנים שיחזו . האבן . והאבן נמית תסביבומה ואומן השנים היה
 קצה שלהם כדמות חזלגות . כי שרשרות הזהב הנמנות בשתי טבעות שבחשן תקועות
 במשבעות שהן בכתפות המטב . ואם המשבעות הם במים לאושב' אונם אינה יתקעו בן
 השרשרות . אבל הן כמין חזלגות וקצי השרשרות נכנסין בקן . ומשבעות . תלש' כי מחנה
 השבץ . וכן משבץ . שהפנת עשויה ק . ויהי מלקחת כדמות טבעות . אבני זכרון . יהיו צב
 שכל נזכרים לפע השם זה שמו . ^{ליהם} ההשנה עצמה משאר האמות . ועשית משבעות הם
 המשבעות הנזכרות לעיל . ועוד נזכרות כדי לפרט לך שהן לצורך שרשרות החשן . ואלה
 שלכות . יש מי שהוציאו חזרת שרש והנבון שהוא כמין רמק כי כמין ויעבר ברמקו ^{קצת ותחתיו}
 כמו בדברי האים ויעש שרשרות בדביר . מנבלות . לשון גבול כי השרשרות נמנת ^{במשבעות}

החשן

החטן . שהן בסוף גבול החטן ואין בהן צוואת עשייתם . כי הנה שב ומהפך בעשיית החטן
 לכך כתב בפירוש החטן שדמותו בבלות . להעירך בעצמך . עצום שלא יהיו נקבים גלולים רק
 מעשה חושים כפולים כדמות חבל . ורבו . עבוב בשב זרכים זכר ונקבה . עבובם חדשים .
 עבובות ^{אבות} . ועבוב בשן תחם . ועשיית החטן . כפול לשנים . נמצא זרם על זרם הרבע . פועשה
 מפוד . שהוא עשוי מה תינים ומעשה חושב . והוא חברר חקי הדברים ומשפטיהם . ומלמד
 בו . כמו יושבות על מלאת . שהענין משלום הדבר וערכו . ויושבות תוסב על הענים למ
 על היונים . וכן יתי מלואיכם . וכן הטעם שמהייתה המבנים שלמות . מלואת מבן . מרבעה
 טורים . כמול להשיב אמרים אחת . וכן טעם אשר . ומרבעה כמד מרבעה דגלים . ומלל
 צורת השם ששם במבנים היקרות לכל אח מהם כח וסגולה מעולה . כמש"ה ידוע לתי ^{ההגש}
 בהם . ובעל ספר העושה . ל . יעקב בן ראובן הזכיר בענין פדומתהם . והמבנים ראובן
 על מלם ובענין על יספה . ויהא שהיה טוב למעלה מן ראובן שם שלשה המבות . ולמטה
 מן בענין שבטי יה . להיות כל האותיות נמצאות שם . ואין צורך . ועשיית עמה החל לפל
 מה שסתם בפירוש העליונה לפירוש לך קביעת השרשרות היין הן מחוזות . שרשור .
 נחסר ד"ש הכפל והטעם שזה . על החטן . בעבור החטן . והנה צורך הטבעות שהן ^{במקום}
 החטן שבעד הצואה ליתן ולשמאל לתת בהן השרשרות הן העבובות נמצא בחטן ^{מרבע}
 טבעות . שנים מלמעלה החטן מלה בהן . ושתי טבעות . למטה בחטן והם כמד ^{השניים}
 מן שם פתיל תכלת . והנה העבובות שהן במשצות כמפות המפוד יורדות על טבעות
 החטן העליונות . אם קהתו ואת שתי קצות שתי העבובות תתן על שתי המשצות . כד
 הן טענת לא כהפירוש לך צורך עשייתן . ונתת על כמפות המפוד למול פטו . מול
 פת המפוד . להיות המשצות בעבר העליון . וצריך עוד ליתן סיומן בטבעות ^{התחתונות}
 של חטן ששם פתיל תכלת . להיות אל עבר המפוד ביתה . כלומר לא תהייה הטבעות
 שהן בשפת החטן התחתונה בעבר החטן שנכפל ומחזן לא בעבר שנכפל בפנים
 לעבר המפוד ביתה . שמות העבר בצד המפוד . והוצרך להיות עוד שנים טבעות
 למפוד למעלה ומטה המפוד . ולמטה מהכמפות כמד מחברת מקום חבור הכמפות
 ששם החשב . ואם אמול פטו . שהכמפות באות ומפלות בחזה ^{קבן} . ויהא שתחת
 הטבעות תיתן ומשמאל מתחת מצלי . די . הכן אמול פטו ונתן פתיל תכלת בטבעות
 המפוד שהם למעלה ומטה המפוד שבשולי החטן . ורכב אותם ומקשרם בטוב ^{כדי}
 שלא יתעצב החטן מפה ומפה שמה וירכסו את החטן . והוא מלש והרכבים לבקשה ^{לשון}

חבור וקשירה שהם דבורים זה לזה . וכן תלשי מיט . שחבר דברים שלא היו כדי לנעם ולא
 יזח . אין לו דומה . וטעמו ולא יתפרק . ויש לפירושו בחלוקת זין במתק . ולא יסח . כמו עלון עלום
 בחיל תערתו ולא יעלוס . ולא זה אמר חותן הלמון שבמורה . ואינו במהפן . רק הודיע
 צורך הטבעת והפועל . ונשא . להיות בעי שרל נזכרים לשם תמיד מעת לעת . ונתת . כ
 יתחטו איהם בבגדים או לצלות נטעים דברים וסמנים ולהוציא לאור משפטם ולהתמיהם . ולכן
 נקראו אורים ותמים . ולא היו כסף זהב ולא הם המצעים . על כן אין צורך באומנות . ולכן לא
 נזכרו בעשייתן בצורך האומנם כי משה הוא הטון בהלבישו הבגדים למחיו . ואין כח ועשיית
 אורים . ולא ויעשו . רק למשה הצוני כמו ונתת מהודק עליו . והזכרת אורים ותמים ^{כחלומות}
 רוח הקדש ולהטה חן הנבואה . ורז אורים ותמים תוכל לדעת חן הדיעה המפורד ושם נבואה
 סוד השואל והשואל . והטעם הטון לבו כעצ השם והשואל . כמובן וימחר דוד יו' לה
 יכל שגוע שגע עברך . ושאל בטע דברים אם ירד שאל קעילה ואם יסבירוהו בעלי קפלה
 ולשעיהם כמו וימחר יו' . שם המורה על אמת ההשגחה ועל קיום הנצח . ולא אה להי השמים
 או להי אברהם רק פעמים יו' אהי ישראל והבינהו . והתשובה הבאה לו היא האורים והתמים כ
 יתחדש בלב הנושא אותם רוח להניד חדשות . ואין לטעון בזה שמה גם באורים ^{בחלומות}
 כי כן אמר הכתוב לקרוא הדבר בשם מעשהו . והנה תמים . כמו תמים . ולא אמריך ^{והתעלה}
 באקראות ירצט בענין כי השג תשיג והעל תצל . מעיל המפורד . נמתך במפורד שחובנו במפורד
 ואינו כחין חלוק . אבל הוא בעצ יתעסק בו תכאשווע רגליו . ותחלק חלפניו תלועלה עד
 לחטה . לקטפל בו לשו עשייה כגמז מעיל צדקה יעשע . כליל תבלת . פלו תבלת לאמין
 אחר . והיה פי ראשו בתוכו . במתך המעיל . פלוה כפול בצובה המעיל . ופיו יהיה כפי שדין ^{במריגת}
 ולא יצטרך שיקרע ולא תלתן באחרונה כיתר הבגדים שבאחרונה קורעים ומתקנים אותם
 ועל זה יהיה שפתו כפולה שלא יקרע זנפלו זה חנו אומר הלמון שהם בתורה ואינו במהפן
 רחוק תבלת . יא שהרמונים חלולים והפעמונים בתוכם . כי אם לא יהיה ק אבל יהיה
 פעמן בין שני רמונים לא יהיו לשמוש רק לנואי . ויש לטעון שם היו הפעמונים במתך ^{הרמונים}
 איך ישמיע קול . והרמונים הם חין תבלת ומכנתן ותלעת שט . וכחן הוא שהפעמן במתך
 שט רמונים חיון מצד זה ורמון מצד זה ופעמן היה במכס . וקרא פעמן על שם שטין
 קול כמו רוג של בהמה תלש' הולם פעם . ושמה קולו של פעמן . והנה הודיע חן כל בצד
 כי המעיל על שבעם בבית יו' ואי מפש' שיכנס לשם אבל הודעה . ואם לפע תלך בשר
 וזם צריך הודעה קו לפע תמה והכ דרך חוסר ^ל לצורך צבה חלילה לו . אבל כל זה

מורים דעת אמתית ופנה ויכחא . וכן אה וכלא ימות . שלא יכנס לעבוד עבודה מחוסר בגדים .
ושית צנין . כגון חייזר מושם בעצמו ונתן א מזה . ולפי שכן צדק נזר על שם שוהב ^{המנה}
ככתב . ונראה לענין בענין מצד מן החרוטים . ועליו יצדק נזרו . וכן ויזקא אשכחיה צנין . והיה הפתח
קדש ליוי . ושמא מהרה . שהצדק המצדק לכל קדש . בע ישראל . ושמא מין טורף לורק בפמל אחד
והמצדק הקדמות של צוואה אלשיה טעה . והצדק נקוב בשם קמות . ועבם הפתח בשם הקדשים
והצדק נקשר בו כמד העורף וצוק המצדק סביב הימש ולח על המצד כלל לא למעלה במקום
משל . והצדק יהיה בעצמו . והמצדקת לאחוריו כמד כל העורף . והפתח הנתן בצדק ונקשר בו
יבוא על המצדקת ונקשר עליה מאחוריו . שמא ושמת אות על פתח תבלת . וכן כמב ועל
את צדק נזר הקדש על המצדקת . וכן ויתבו עליו פתח תבלת . ועליו כמו בו . וכן האלש על עסק
וכן הפתח הסגור בחטן אחד הוא . את שן הקדשים . כדון חטאת ומשם הבאים על שנת . והסם
יתברך ופפר להם בעתה קדשים כנזכר ומה ^{תחת} לך את משארת תרומות לכל קדש . בנ
ישראל . והבן שן הקדשים שהבין בע ישראל והקדשים ואירע בהם שן בשגה והקדשים לכל התב
קדשים . יעמ המנה שהבין בצדק ונדבה כמובן אלכד שבמות יו . ומלכד מתבוכם . והוסק
לזה והיה על הענין . להזכיר תמיד בכל עבודה ועבודה . לזכרון להם . בקדשים . מצד
לבדו וארבעה מינים . העשה רוקס . ולצע מהין העשה כתנות . אך לא משבצות . כמו ^{כתנות}
מהין . מצנפים . ולא העשה רוקס שיהיו מארבעה מינים לא שש לבדו . ומצנפות . ולא ^{מצנפות}
שהמצנפות דואים ^{תקב} שהיא צדקת ההר . ובהם מצנפת המורה צדקה היא המצנפת
המורה בצנ . ואין טורף . כי השם הקצוע לא יתחלק ואם יתחלק תקון הלבוש . כי אה ^{כתנות}
גדול טורף בה כמו שלוקח לש חבר ^{הקצת המנה} . וכן תרופים וחברת ^{לש} וצנן טורפים בה כמובן
והמצנפת ידועה שהיא כמין צנן ארוך . העבב הראש פעמי רבות כמובן צנן . צנף צנפת
כדור א מכך רחבת ידים . והלבוש אומם . הבגדים . לאהין ולצנו . בשבעת ימי המגזאים
ומשחת . כרמוי לאהין . וכרמוי לצנו . ומלחמת ^{לש} את ידו לשן שלמות . כמו ובמלחמת ית ^{טהרה}
ועשה . הפרויס המכנס ייס איתר הבגדים . כי לפלמו היה מלביש אותם משה . חזן המכנס
שגיכוס הצנע . ולפי לא נזכרו באעשה הלבישה . מעתה ~~המצנפת~~ . אלמעלה אטבדו
והיו על מהר . שלא ישרת חסרי בגדים . ומעט שהזכיר המכנסיים . הוצדק לוח איתה . כ
בזר הגפיד ולמימות . א מהל מועד . להעלות הערות ולהקטיר קטרת ולערוך לחם הפעם . א
המצנח . והוא המנבח הנחשת . וזה החל לפרט מה שמא וקדשת אותם היוך קדשים ופיה יכנס
ללבוש את הבגדים . לקח . במ שלם . ולחם מצות . טע ולחם חלות מצות . וכן נזכר באעשה

והוא עב . וחלות מצות . לא עבד ולא דקות . ודקיקי מצות . הם דקים . והחלות כשהן קומח ^{מבצע}
בושמן וכוללן . אבל הרתיקין הם משוח לאחר אפייתם . סלת חטים . שלשת מיני הלחם יהיו
הסלת . והסלת הוא לב חטים . והוא מלש סלוסלו האסלה . חטים ולא שעורים . על סל . בסל . ולא
הזכיר מטת כהן גדול . שהיא חובה לבדו . והיא כלה שרפת . וזה הקרבן נאכל . ולא שרף כ
אם הנותר . והקרבת אספיק לשעם . א פתח מהל אויער . כי שם מנבח העולה . ולקחת קצ
זכר המבנה כי יזכרנו . והלבשה . וצמ לשעם . ומפדמלי תפירו ותעצדו בחשב האסור
כמו ^{מא}מפדמל אסכת זהבך . נגר הקדש . הוא הצץ . ושאת להשלים הצגדים . כי טרם יהיה ^{המצבת}
על ראשו יוצן השמן בראשו . וזה מעשה כהן גדול לבדו . שמתה אש יוצן על ראשו ^{המצבת}
והשמן יוצן בראשו לפנים כעב בין עינו ויורד השמן בקרנו ובצדיו . שמתה כשמן הטוב
על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותו . וחצית אותם תבנה . כולל אהרן
ובנו . ובא כהן הנט מאכלים את העם הזה . וחבשת כהן חבוש לראש . להם . מוסב
על הצעם לבד . ותלמת . שיהיו שלמים בבהנה ומעלים בה לדור ודור . והזכיר יד . כי יורה
התנוי והמעשלה . ואף כי ביד הקריבים ומעפים ומרימים וזולת זה : והקרבת . הוסיף לומר
לבאר טעם המוקרבים . וסוף הוצרכו לסמוך כדי להתבפר עם המנבח . וכך לשע המלואים
שהם כפורים לאהרן ולבנו שלא יהיה להם כלוי . מלא זרעו לעולם יהיה . לפע יק . כי ^{הפתח}
כעב הארון . אבל השחיטה בחצר המשכן כעב הפתח . ויה שיהיה מקום מחוץ לקלעים ^{אש}
שחטו . על קרנת המנבח . למעלה בקרנת המנבח . ויה שקב מנבח העולה כי לא מה אל
יסוד המנבח העולה כמשפטו . ואעפ שזו החטאת נשרפה . מה שזו הודאת שעה . ויה
מנבח הראשון הוא מנבח הקטרות . ומנבח האחרון מנבח העולה . וקרב לבארו . כי כל חט
חיצונה נאכלת . והראש הוא הנבון כי מנבח הקטרות עיין לא ^{חטאת}מזכר . ועוד באר . וכפי ^{חטאת}
מעשה ליום . ובאר שיעשה ק בשבעת ימי האלואים . וכך הזכיר בענין המעשה . וכפול ^{מנבח}
הקטרות אחת בשנה מרס חטאת הכפורים . לכן פיר לך בדם פה הכהן הגשיח ובשנת
הצבור . ונתן הכהן תיקדים על קרנת מנבח הקטרות . ונתן הדם יתן . באמצעך . ונתן
דמים יהיה באמצע . ואת כל הדם הטור . תשפוך . משה בעצמו ישפוך ולא הכהן . ל
יסוד . סביב בתחתית המנבח . החלב המכסה . כליל החלב שהוא למעלה על הכרס . ובחלב
שבכרס עצמו . היותרת . תאר לטובה . אלש ואת היותה החרמנו . שהוא תאר לזכר ^{מליות}
נאו ק בעבור שיש בה כח תמות המשגל . מלש כלתה לתשועתך נפשי . והקטרות לשון
שריפה . קרוב מעב והנה על הקטרות הארץ . ואת בשר הפך . הראש עם התמים . ואת

החיל

האיל אה ושנים בלי גדול . וסמך . אין הפניש בין וסמכו וכן וסמך . כי תחת וסמך השליש .
 סמך באשה ויסמכו . על ראש . שהראש הוא העקר . וזיקת . טות הדס כלו בתזיק .
 ולקח סביב . בתעבה שחן קצת נקד וקצת שפך . כי החטאת צריכה אצבע זקן לבדה .
 פנת לתחיו . למרבעה חלקים מלבד הראש . קרבן . כל בעת איעים . ופנינו מן .
 המרכובה ולמטה . ורחצת . בצווי . ונת . לש השאה . והקרב יאצב צריך טוח ולא
 השדך בחוק . כל האיל . להכליל גם החלבים . ויתר ~~הוא~~ תמא השלה אפודים בפני
 ויקרא . שלה הוא . הוא האיל כלו לצבוא . ולקחת . כמות ומיל החלואים . ולקחת אדמו
 לית בתוך . ולזרוק על התעבה . והשאר והתעבה . טח בשמן הגשחה להזיה . תוך
 אין לו דומה והוא מה שבתוך האזן טב הצר . ויתקצרה האזן הוך . והתוך הוש כדרך
 שאר אגנים כריגלי . כי בנתן תורה לא שאעמפי הצבואה בשביל הקרבנות כי כל
 או צורך השפל לא צורך הצבואה . ובהן . היז כי ימלא את ידס לכך והוא גדול היז
 והיותן טבב והשואל . לב חכם ליתונו . וכל זה לברכס ולהבדילם שמה ויבדל אהרן
 לכקדישו קדש קדשים הוא ובנו . כי אין אדם צדיק במלך . ולהיותם נזהרים ^{בעבודתם} .
 טעם שגור כעלך כמש' תלך א בית האלים . והגית על אהרן . תחת הבצדים . אומתיה
 ההגיה בפניו ומז ועל בצדיו . וקדש . יהיו אמונים לשמש וצדיותם לשרות העבודה .
 והמליה . הו ספל כי החלב הוא סלל . ויל החלב . שהוא על הקרב עצמו . וק סמך ^{בעשה}
 אמת האיה . ואת שוק . של צד היותן . וכבב לחס . הוא הנזכר . ולחס אצות . אולי .
 היה משקלו כבב וקראו גם חלה . והנה החלבים עם השוק . ושלושה אינה הלחם שדה
 ואהרן עם בנו חאשה . והנפת . כי תשה . שים ידו תחת כפי אהרן וכפי בנו . ואולך
 ומביא . וק הכין ישה לצעל הקרבן . והלחם עם החלבים והשוק ושמו עם השלה .
 וישרפו יחד . טחוח . פרשתנו . אשה תאר . שהם טעם במש התעבה . והחנה .
 הוא לוח הלב שבאקוס הצואר והוא הנראה לפנים . ולקן טקרא חנה . האיל החלוא .
 כי האיל האחר לשלה . אשר לאהרן . ובנו בכללו . והיה לך לאנה . שתאכלט . כי
 אמה היום כן ~~ההבנים~~ . וקדשם יעה היום ולהבוא . אשר הונקן היס קנה . כי
 זה לבדו טח להקטרה . ואשר הורס . לדורות . להיות טענים ליקח אותם סלוח חנה .
 התאפה ושוק התרומה . תעבה . שלי . שרל . כי לכך הונקן השוק והחנה ומיל החלואים .
 וז סהל לצל אה כי גם השוק לקחו אשה ענה לאנה עם החנה . ואיט טמאק . כי ^{תרומה}
 הוא . השוק . כי הכהנים הריתו אותו לקח ~~ההיום~~ והלמה . יהיה תרומה אמת

בני ישראל ליקח אותם הפהנים והמורים ויכרם הטבח שמעלה אותם למעלה ומחרת
מורידו והמוקד מולך ומביא מלשון יטק ידו תמפה נלחם במ תרומתם של ישראל
אשר יהיו לכבוד השם כפר ואת הנה ~~לך~~ לך את משארת תרומות וצדקה הם
צדק כן גדול יהיו לבנו לאחד מבנו אשר נמנה לבן גדול שבעת ימים שלמים
לבשם שחלפה המענה כמו שימס בק לשאת בקדש במקום הששנה אות
כן לבשם שהוא נבג שם לפעמה ויש לפי שם שכן אחר נבג במקום הששנה
לשבת להקטיר הקטרת ולעבוק הנבות לא כן גדול כי פנים השנים שרת ^{בית}
העולה כגד הקריבו בני אהרן ונתנו בג אהרן והכניו בבואם אהל מועד אהרן
בזמנו ובג ~~בזמנו~~ אחריו כל אי שימנה ובשלות בצווי במקום קדוש ששם
הבשלים החטאת והשם ומה ששלו המלואים מן השלמים כי השלמים ^{הבשלים}
אחוז לקדש וכל החצר קרא מקום קדוש וק נזכר במעשה בשלו את הבשר
פתח אהל מועד ומכל אחר שהוקן השוק והחזה ואת הלחם ~~העמ~~ העמ
ומכלו אותם שאיל המלואים דיה קחשת אהרן ובנו אשר כפר בהם שהיה
קרא מיל המלואים לכפר עליהם ולתלא את ידם ויהי אותם חוסב אל הלחם והבשר
ופי כפר לשון שרות וכן פרטו שבעת ימים יפרכו א התנבח לתלא את ידם ליום
מחלקים בשוק התרומה וחזה המעפה לקדש אותם להיות שמשים לעבודת השם
וזר שאינו מזרע אהרן או על בע בני דן או החמשה ואם יזר פלו שלמי
מדה ושכפת במש ולא במש התנבח ומחר שהזכיר כי שנה מה טע לא
ימכל מלמד שמוצלו בשנה חייב קרבן כי קדש הוא ומיני ראוי בליה ^{יש}
לאהרן ככל העשן הנזכר למי יחסר מאומה ובא אותה שלם על פי הדין והיא
מלה מורכבת מן מותך ומותך ופך חטאת להסיר חטא מעל התנבח כלוה לא
יפול משום המוקרבים או בעבור חטא כי כל חטאת מינתה במה לא בעבור חטא
ולא תמנה בעבור חטאת ראש חדשים ושל מועדים משום שגדו של עבד ^{וינה}
השבת שאין בה מלאכה אין בה חטאת וחטאת יום הכפורים ידוע וחטאת ^{השמיים}
להסיר חטא ואם לא נמנה שנימות מי בין תעשה ליום צבל יום ויום ^{בשבע}
הימים כמו יספר ליו לדור שטע בכל דור ודור על הכפורים הוא ^{בכפר}
עליו וחטאת כמו תחטאת באזוב ומהר כלו יסיר חטאי ונה חצי הפסוק
לפירו בתחלת ואשחת אותם בשמן המשחה ונס המשחה תביאהו ליד קדוש

ותעה האור שאשיחמ מדם הפר . כל הנודע . כגון כלים שבהם אבימים ^{במטה} ~~במטה~~ ^{במטה}
 יבאו בב . שכל את המטה בכלי טהור בית יי . ומפ' מאכל ומשקה אם יגע בו יקדשו .
 שאין זר חוץ מהכהנים קרב אל המזבח . והוסיף לומר שבעת ימים כד . להזכיר כל הנודע
 במזבח יקדש . ויהי כל הבא לשרת מהכהנים צריך שיהיה קדוש שלא יהיה לו שום ^{טומאה} טומאה .
 וזה אשר . שיעשה קרבן תמיד בכל יום אשה בשבעת ימי המלואים . שנים ליום .
 מבקר עד בקר . בב שנה . שלא עלתה עליהם שנה . כי אימפ' שבבל יום יתצו
 כבה . ויחם הבריחה מערב עד ערב . שמה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד . הערבים
 פרשת . ועשרון סלת בלול . כשהוא קרוח . ומדת עשירית האיפה . ההין . מדה דועה
 בימים ההם . ובהם שההין יב לוגין והלוגין בציס . ונק' טעה התפרשו לש' מזג . כי
 לשון זה יבוא במס' מסכה יינה . אבל הבא בטן לש' יציקה . ויסך אותם ליון . טע'
^{לש' נשק} ^{לש' נשק} ומה נשכת מלכ' . טע' אשר יוצן עלה ראשו שמן המשחה . והוא היה ^{לש' נשק}
 על אקום המערכה והיה נשדך . וכן המטה שהיא מנת נמכים לצובה . ולכללם מאמר
 אשה ליון . ובפרשת שלחך הזכיר בערך יין . אשה ליון . וכגמ' . מוסב על המל'
 וכל אחד נקרב כפי סדרו . בתולה איברי הכבש ואחר ק' אטחמ . והוסיף לומר תמי'
 אחר שמה ליום תמיד כד . להזכיר לדורותיכם . אחר במס' א' ארץ כנען . כי ישל'
 לא הקריבו במזבז רק בסיני מיום שהוקם המשכן עד נעם . וכן ביום הכפורים . שמה
 ויש אהרן וי . ולק' כמ' הזבחים ומטה הנשמה לי בית ישראל . פתח אהל מועד . ומ'
 מזבח השלה שם פתח משכן אהל מועד . מועד לכם . הראג' לאשה ולאהרן . לדבר
 א' שם . שזה הענין יהיה א'ך תמיד במטה . ותטהר לבב ישראל ושם תהיה משוכת
 שאלתם . וזהו ומערת שמה לבב ישראל . ומעדת לך שם . לבב ישראל . בעבור בנ'
 ישראל . ויהי אשר מועד לכם דמז' ליום שאינ' לאלואים שמה קדושה לאהרן ^{ולבב}
 ולקח ישראל . ומה ויקרבו כל העדה . ונקדש בכבודי . כי כבוד יי' מלא את ^{המשכן}
 ומה וירא איכם כבוד יי' . מן ונקדש שלא תאמר הואיל והוא בפתחו של אהל מועד
 אינו מקדש . ואחר שהוא מקדש דין לשמשין להתגבד בקדשה שלא יתחייב איתר .
 אולי לזה הענין אחר צווחת מזבח הקטרת . כי כבר נשבח הזהב יותר נכבד ומקדש
 וקדשת . כד' להזכיר קדושת אהרן ובנו . ושבעה . אחר שהמשכן היה בתוך בנ'
 ישראל השם ששוכן במשכן הוא שוכן בתוכם . והיית' להם . לא תסור השמות והם
 כי לך הוצאת ^{אדם} ^{אדם} מעגרים . לשבע בתוכם . כי המשכן בתוך הדגלים . ועשית' הסמך

כפור אצל כפור . והנמה ל . לסוד עצם אחרו עז הנה . ולא כתב אומר אחר התורה
כי יספר במזבח השולה . לשען המגיד . ואחריו יבאר המזבח הקטרת כי קטרת ^{הקטרת}
כמעט לריח השולה שלא יכנס לפנים . ובהי יתן אל לבו . שאין לו צורך לכל אלה .
והכ ריח נחוח . טע שמקבל השם לאקריב השולה . ופני החפץ ליו בשלות וזבחים
וכתב כי לא דברת את אבותיכם ולא צויתם על דברי שולה וזבח . על קן הקטרת ^{משכבה}
האך כגדמו קח אחר האחתה ויתן עליה אש . וזהו שימו קטורה באפר . וכל או צוק
השפל . והבן . וכסה ענן הקטרת . את הכפרת . כי השען והערפל סבת האש ^{השען}
נקטר קטרת . כמו רוקח מרוקח . או שיהיה המזבח ככלי נקטר קטרת . ונקטר בשוק
^{אצל משפט} ונבנה מן השלחן חצי אמה . ומשם בין השלחן ^{והמזבח} וישוק לחוף ^{כמש}
ביניהם . אמת קדמתו . כחברו . אמת ^{והיא העלתם הגגה} . ולא הזכיר ^{למזבח}
השולה ^{בזה} . והגג למעלה ליתן עליו הקטרת במחתה . וצפית . בעבור שהיה ^{בזה}
נקרא המזבח הזהב . צדיו . הם עלשמו . בזה . כמו הם וקמה . והיה נוסף ^{אמת}
באר שיושם כמד הפרכת . נתון בין צפון לדרום . ובהוא השלחן והמזבח והמזבח
הקטרת היו מונחים משליש היכל ולפנים . בהטיבו . והמן הפעלות ^{והוא} יושם ^{אמת}
המזבח . כמעלה מטיב המזבח . ואחר קן אקטיק . ובבקר היה ^{בזה} ובערב ^{בזה} מעלה .
כנגד מערב עד בקר . והטעם שיעלה הלהב . וחבר שה הפעלות כזו לעשות ^{בזה}
אחת . תמיד . שלא יפסק לדורות . קטרת זב . אה ל יפח על קטרת הבאה חזק וצדק
ערב נקראת זרה . ויהא כל קטרת שאינה של צבור היא זרה . ולא יביא אדם לעצמו
קטרת משלו אפי' קטרת המזבח . והטעם קטרת זרה שאינה על השיער שצוית . ועולה
להחליף מלאכת המזבח . לא כמש צוית קן יעשה עליו מן להוסיף ואמת מן לצדע
וכפר שינה עליו במצב . אחת בשנה . בעשור לחמש השביע אדם פיר ושעיר . וכן
נזכר וטהרו וקדשו מטמאות בני ישראל . אחת בשנה . פעמים האחת בפפור קטרת
המזבח והב בחטאת הכפורים . ולא הזכיר פיר כהן אשיר ופיר העלם הצבור . כי אין
להם זמן קבוע ופעם יקרה ופעם לא יקרה ומן שאין בס וכפר רק ומן דמים בלבד .
נשלמה פרשת ואתה תטה . בטוב יו' תמיד מקור .

כי תשא . נמכה פרשת כפר נפש אצל כפור המזבח הקטרת . ומן ויקח לי תרומה לא
אמר וידבר עז הנה . וזה להפריש תרומת חובה ומתנות טובה . כי תרומת טובה ^{כרצון}
איש מוסיף . והיא באה ועדולים וקטעים אנשים ונשים הנזיבו לב . וזאת התרומה ^{הזכרים}

והוא בן עשרים . ושער אחד לכל הנותנים . כי תשא . ושמע כי זה חובה . כי אם לא ^{אמר}
 את ישראל מיר לקח והם כסף כפורים . וכי זה דומה ^ל כי יעלה דוד לבנות ועבד בגין
 ארנן היבוס . ובאות הנאם . והאות ויקריבו נשימי ישר . ואין לטעון כי בשנת ^{השנת}
 לא מספו ישראל ולא נחסרו במתן השט . הואיל וכתב במתן השט אך את מטה לוי . לא
 תפקד . אסך מטה בשנה הראשונה בכלל ישראל . כי במתן השט מטה בעצמו . והנה
 בן מתן למתן עלוי רב . ואין לטעון כי אין כתב כי הנאם . אחר שאמר וכסף פקוד .
 העדה . למדנו כי הנאם . ומצוות רבות כתב לאה ^ל תשה ^ל ענה ולא יוצא כי אמר .
 וידענו כי בודאי אמר לישראל . ורבים אה כי בכל שנה היו ישר נאמם ומתנעם ^כ
 נפשים . ודמו לדבר ביומש להביא את השמת משה עבד יו . בתדבר . והנפק שהיה
 ביה דוד מיה בעבור שלא נתג כפר כי תחצית השקל מה הוא . וישראל אז היו בכל
 טובה . לא תאמר יומב תדענן למה יבקש זאת מדני . וכתב שקר הסוס למשועה .
 לא בחרב ובחנת יהושיע יו . וכן אה דוד ענה ולא הצאן מה עשו . ומלת נשימה
 השתפת לנענעם . ורחבה ועמבה . והזכרה בספר השדשים . ועם מלת נאם נחלקת .
 תאמר בלשון שירה ומעלה . ומשטחך נאמו נאם . וישא את נאם השקנים . ויאמר
 לשו כיתה . שא פרעה את נאםך מעליך . ומות מים מעליך יורה בעצמו . ובלשון ^{ספירה}
 ומתן כי תשא את נאם . שאו את נאם . והבאת לבאר זה כי יש מלות נחלקות ^{בענין}
 ומלות הסמוכות מצלם יודע עננם . מלת בעירה וכיוצא בם . אבל נשימה עם ^{נאם}
 נחלקת . וכן עם מלת עון . נאם עון . והאשה תשא את שנה . חלוקת ^{ענין}
 יגל . ולא הקדים . לפקודיהם . פעלים . על ידי מונה . הם יתנו . ולא כל יגל .
 ונתנו . ומצות עשה . איש טפר נפשו ליו . כי מות הכופר נתן לבית יו . והנאמם
 נתנו כפרם א מלואים . ולא יהיה . סובל כי דברים . שלא יתנו לפע המויב . ולא
 משלוט בהם ועפה . זה יתנו . מתן לשון התקרא לזה בענין הדבר ושעמוק זה הדבר
 אשר ענה יו . לבנות עלפחד . וזה אש תעשה על המעבד . כל העובר אש נאם .
 על שד מעבורה הצאן על ידי מונה . שכן דרך הנאמם . והוסיף לזה תחצית
 השקל . כי תחצית יאה בין רב למעט לא בשער מוסגל . חצי העם אחרי תבע וחצו
 אחרי עתה . ויחצם לשלושה ראשים . ותחציתם תקחו . בשקל הקדש . כמו הנזכר
 בערכים . וכל ערך יהיה בשקל הקדש . גרה . הוא גרגר חובין . והנה משקל השקל
 כשער שני הפקודים . העשירי . עם העב כמחד כי נפש אחד לכל . וכפר זה שהוא

כפר נפש אינו כמו כפר האשפותים - והדל לא ימשיט - מצות לאו - והטעם פחות
יותר עבר בלאו - והמנהג כ' לאו אנוס המונים - גבן עשרים - לא יהיה פחות וכן
עשרים המנהג לפי שיה וועלה - וידעת כי טובת הגוף אינו נבירה לא במלאכה
שבע שם וקצת הרופאים אנו - שתכלו בדפק שלו ובמיתו קליו - ועשרים שם
ג' שבושת ואז שלם הגוף בכל ענין - ומבן חמשים - טוב מהצבא כ' יחל הגוף
אכל כחומנו - וכל שבב שם המזם קונאים חכמי יון - קומה - על עבודת אהל
מוש - לצרך המזעם - ויהי לזכרון ~~לפני~~ לפני י' - שיכפר אותם - ולפי דין
א' וקצב א' לשיר ולעב - וששית כיוור - גם זה היה ראוי להזכירו אחר מצב העלה
והזכירו עתה - שאין לו צורך רק לרחיט ידי ורגל - הכבדים לבד - וכיוור הוא ^{כדמות}
כל - והכה בכיוור או בדור - וכמו כעו ויעש את המטות - והוא ^{אנוס} מושבו של כיוור -
ונבטב מצל גרומת חובה - כי זה הכסף הוא מן אנשים ידועים ולא מכללים - והכיוור הוא
מן ששים ~~לזכרון~~ ולא מכללן של ששים - לזכרון לפני י' - ואז הכיוור נתון בשוטה להזכר
את ענה - ולא נזכר ועד הכיוור - ובהא כי זה הכיוור אין פחות מפי לקדש וממנו ל
כהנים אהרן ובניו ופנחס עתהם - והכמה מוכיח כי יש בו ועיס לקדוש ו' אנשים י' רחצו
ממנו משה ואהרן ובניו את ידיהם - ולא הזכיר בו טבשות ובדים כי הוא שש ^{בעלות}
לרחצה - שם התפשט - כמו לקרבה א' המלאכה - י' אשם היו רוחצים קרב זכרעים של
עלות - ואינו נכון - מנה שגבאר - בין אהל מושע ובין המעבד - למהד הצדדים -
הפאת הרחב לא הפאת האורך - והוא מושם באויר אמתים וחצי משוך בין אהל מושע
ובין המעבד כמעט - ובעת הביאה רוחצים הכהנים את ידיהם ואת רגליהם - ומכל
לוח שמושם ~~לזכרון~~ מלב סוף לזכר ואת הים טמן אמתך הבית הימנית קדמה ממול
מב - ידיהם - פתחה עם הזרוע - ומחרק רגליהם - עם הקרסלים - ובהא בבית
אנוס ידו הימנית ברצלו הימנית וכן בשמאל - בבואם - י' ^{בצדדים} בעבור הנשיעה שגבאר
אהרן ובניו בגסוע - וכנכון בבואם - א' אהל לקדליק הכרות ולהקטיר קטרת ולהשיך
השלתן - או ב' שותם א' המעבד השלה - לשמ - ליתן עמים במעבד - להקטיר - השלות
והחלבים - על כן הזכיר משה - שלא יחשב להקטיר קטרת - ולא ימות - ויתנה זו צדי
שמים - ואה עד ולא ימות - בעבור שהזכיר שיהיה לצדקות - ואה לשמ להקטיר
שאין הכין צריך להקדיש בין כל עבודה ועבודה לא פעם אחת בבקר - ועבד כל היוסדק
והלילה והוא שלא ימא מהקדש - ואתה בון לכסמיכו א' שומן המאור - וזולתו - כ' ל

זכר

השמים כמו וסוך לז סבת . אבל היה זה למשה לדורו למשח בו פהנים
 מלכי דוד . כנזכר בשון קדשי משחמו . כי איך יתן שיהיה הודאת שעה . ואין זה פעם
 אחת כי הנה משח דוד ולאחר שנים נמשח שלמה בנא . ועוד לז הינה סבה כמו שהיה
 בצדען ליהו . ובגיתבונת . פגזת . כמו מתבונת הלצנים . והטעם בזה הבשמים לז
 בגשן כי אם יוסף ויחסר כבב יעשה קח כמוהו . על לז . חזן ממש גזר השם חייב
 כרת . ואזר הסך וכלים בהנה פטור . וכבר ידעת מהנה הכת לתפוש העקד והכל צני
 נשך . יא הוא דבר ימצא בסלעים ובחוק היס . ונקרא בלשון מדום אונכון . ויא
 הוא מלמסוך ונקרא כן שהוא נוסף . מלשו נוספת חור עובר . והנכון נשך הוא
 הצרי והוא השך והוא דבר נוסף . בעין שון הנוסף מעץ בלשון . והצרי שם
 מילן ופריו כמו תמה ורחון . ואין יתכן שיהיה הצרי תרימין . ובג נבם שאור ^{ידבר}
 פגזים כמו בשר יאפעה ודברים אחרים שנים כשכים . ושחלת . יא הוא לדמן
~~לעז~~ . ויא הוא הצפרן . והחלבנה . כמו דבש שחור . ויא קלפת מילן ורחון ^{שמה}
 בשלפה . וכן בין חלבון . שהוא תמר היין ברחו . לא שפידו לבן . והנכון בחלבנה
 נוסף . והוסיף לו ^{אגד} סמים . וטעמו סמים או השלשה . ולבונה זכה . תהיה משקלה כמשקל
 אקנה וזהו בד בבד . ויא משקלה זה שיהי אף כל א ויא ישקל לבדו . ואחר כך יתחברו
 ובהא יא סמנן נאה למשה הארבעה אפורשים בתורה והשאר קבלה להם . ונס חור
 וקציעה ושבלת נדז וכרכם משן או סד מנה . וקשט יב מנה . וקמחן ט מנה . וקט
 גמנים . והאפורשים בתורה לפי מהם משקל כל המנים שם . הקטיר בכל יום
 מנה כמד ימות השנה . וישארו גמנים שוחק אותם ערב יום הכפוכים דקה חן הדקה
 עד שאוציא אותה חלוא חפנו . והנותר הוא חומר הקטרת . ואם תמיה בענין זה איך
 היה קצתו כפי דעת אה המשיים על פי הכתו וקצתו על פי הקבלה . וכל ענין המשך
 במהם בבאור מופלא בצוואה ונשיה . והקטרת שהיה לעשן מופלא איך לא נתפרש
 ועוד שמה כי דין מוסיפים במשקל הנזכר בקטרת שש שמשלה עשן ולא היה טדע
 רק לקצת משיים . והוסיפו כפת הירדן ומלח סדומית . לבנ הקב . ולא השבח ^{משקל} במשן
 המנים . וידעת שישל פעם שמתהם פשוטות ופעם מעוברות . ולא יהיה תמיד
 שפה עד שיותר גמנים ביום הכפורים . ועוד שחסר א מנה אם תענין . ועוד ^{זכרו}
 בפטוס הקטרת ט קבין בורית כרשנא ששן את הצפרן . ואחר זאת שורין אותה
 בכח קבין יין חזק . והזכירו לזה בזה ששוחק כל א ויא מכסמים היטב הירדן

היטב . אותה קטרת . ^כ הוא חלקך . היא מחזקת . אומוסב אלל אותה אהלבונה ומל
 חלבנה ושחלת . כלוג כל אחד ואחד . ואם אלל טעך בלשו זכר שאר ביהידות . וכמו
 מן מציאו את מצבות בית הבעל וישרפוה . ומללח . שימן בה מלח . ויא לשחוק אותה .
 היטב אלל כ שמים פשן נלחודי אכץ מלחה ליה תשב . מעשה תקון הכוקחים ^{שחבבים}
 דבר עם הכמוי לו . ושחקת . רוגז לעשה . ומחר כן יחרן ואש יעורר תחת . ושחקת
 מאנה הדק . היטב היטב . ונתת מאנה . שהיא שחוקה בבקר ובערב . ליה כמאנה ל
 סהל קל שאר שהקטרת שהיתה נקטרת בבל יוס היתה פתת פתת . אלל יוס ^{הפטרים}
 שהיתה שחוקה . שאר קטרת סמים דקה . וכן פיל הקטרת שהיתה נקטרת במוצב ^{היב}
 קראת טהור קדש . והקטרת אחת בשנה בפעולה . קדש קדשים . והבטן כמו ^{שחב}
 במוצב קדש קדשים מן קראת הקטרת . אשר פשה . כעז משה . ליה תשאו פנע כל
 שכל . מ'יה לך . יחיד ורבים . והוסיק לוג קדש . כי מאר ליו . איש אשר ישה . על
 אנת להריח בה ועברת מעיו . כי ניה הקטרת טוהך . ומקצת מן חמית יארו כ' ^{הקטרת}
 אשר הביאו הנשיאים בחנת המוצב הם תקנה על אנת להביאה בבית יו . וזל
 הקטרת היא השל צבור היתה . או הוראת שעה היא . כמה קראת בשם . לש זמון
 והפנה . כמו קראת עלי מועד . לאטה יהודה . משבט האלוכה . ומללח אות . פשן
 יהב חמית לחיותין . כי האלחים יחזיקו כוח להים . השם האשוק . כי ליה הזכר
 השם הנבצר בעבור העלת משה . ומ'יה לוח להים . בחמה ובתבונה . כע' וטהר ^{עליו}
 רוח ^{להים} יו . בחמה . שב ובאר כי אלל רוח טובא לעננים משתנים . ותעלה ^{עליו}
 רוח להים ^{יו} לעשן כח וצורה . ותבוא למאור נבואה וזה רב אחד . ותבוא לעשן ^{התעדרות}
 דבר באות הצדך . לכל הער הלהים את רוחו . ותבי על יפתח רוח להים יו והקדים
 החמה שהיא עזרת ומוצת כל הדברים ושוארם . כי מרבעה חללים ^{במחש}
 האדם . ובמותם החללים יין כחות והם הצור והמחשב והזכרון . אם אין הזכרון שולט
 כל אשר יציר או יחשוב . שפחה לעת . ומע' שהמחשבה היא הבינה . והתבונה ^{שהיא}
 בבן המאצט קודמת לחכמה שהיא בבן בטבע ^{אחוריקלע} ואעלה . וכן הצור שהוא הדע והוא
 במצח בשט חללי המוח שהם קבץ האף הוא כח ההרגש קודם לו בטבע . כלוג כ' ^{הוא}
 הדע קודמת בתבונה . שאם לא יראה או ישמע ליה יתבונן ולא יזכור . הזכרון ^{הוא}
 עק גדול כי יעורר הדברים לעתים ולמע' וישיבם לבעליהם איש איש על עבודת
 ועל משאו . אבל בעתם הבינה היא ערופה משתנה . לכך קראוה חכמי ^{החוקר}

דין כי היא שוקלת הדברים והיא הבוחנת הצור ומעמידו על תבונה וכה בדעת
הדרגש ובתבונה כח הדמיון ובחכמה כח הזכירה לכך השם יתברך הוא המוח ברמז
הביטוי ולא רק לומר כי תבונתו מביאות לו אויב חס הולך כנגד חוט השדרה ^{והמקשה}
ולכך שומר הדברים וזה הכחות של מוח הם כחות של עש כי לעש ה כחות הן
הנזכרים והב כח הן וכח האתערוד והמוח מן השמים הארבעה כמו שידעת
מן השלשה הוא נבד ויהי להם לשר מעש שיש מחכתב אהים כי הלב הוא שקר
החכמה וכן מן חכמי המחקר חלקו בזה איננו כן רק ~~כך~~ כי שם פלוה בלב כח
החיים כי אין החיות עד שתעדר התבונה מן הלב כי תבונה חללי הלב בהתמזג
החיים ובעדר החיים עזרו החכמה והדעת נאמר כן והבן זה והמח מוחא עזר
מהלב כמו שידעת עב מקרה אחד להם והנה בצלל היה חכם בכל ענין ובכל מלאכה
שהיא מחשבת חושב ובחכמה לשון מחשבה באומנת האבנים לפתח בהם פתוח
חותם וכן בחכמה ענין לשנות הארון והשלחן וקרשי המשכן ואת מהלימב וכל חכם
לב הבודה מדעת ענין חכמה בדיקות המלאכה והחכמה נאמרת בידיעת השם
ית ונקבת בידיעת חכמות מוספלות ונפלות על ידיעת אומנת ומשומשת על התבונה
מדות טובות ונאמרת על ידיעת עמנות ותבולות והזכיר גם מהלימב בשמו כי
הוא נבד מהאחרים ולמה מן בצלל וחכמת לו לשנות במהל מועד והארון ^{יזולתם}
לא במחשבת דוקס וחושב ובחכמת אבן למלאת את הארון הוא הנבד שבן ^{לוחות}
העדות ואת כלל האהל הפטישים והיתדות והחבלים והטבעת והבריחים והברדים
וזולת זה המארה הטהורה שהוא זהב טהור ואת בצדי השרד שמכסין ^{הארון} צם
והשלחן והמארה והמזבחות בעת הנשיעה ונקראו כן שהם מיוחדים כל אומתיו
אומתן התבלת או מהארצות או מלשע שם ומיוחדים כל אומתן לשמו לא היו עש
בצדי השדות קרוב אלשו שרידי חרב ויומג נבון אלשו יתארהו בשרד לשון צב
שבן יסמנו האומנים ואת בצדי הקדש ~~שערין~~ בשמן הקדש ~~והוא~~ ^{אילבמלואים}
לקדש כי הם קדש ומלאכת הקדש והוסיף לזה ככל אשר צויתך ישאו ^{בשבת} אך לא
שמן מלאכת המשכן דוחה את השבת על כן את אך למעש מלאכת המשכן ^{שבתות}
אפע שבכל שבוע ושבוע שבת נראה שהשבת רבות תשמרו מלחלל כענין
שומר שבת מלחלל וכמו השמרו בפסוקים ול תשמרו משא ביום השבת ונבול
השמירה מחשבת ^{יזכר} ושמירתו אומת היא סיון לדבר שישכל עלו במחשבת ^{עבדי}

השלים

ילם . ואת מקדשם ומבדילם איתר האמות . כי קדשת את זה היום בעצמי ולא תהיה
 תלמדה . הנה צוית אותם לשמור זה היום לבנות ששות במלמדה . וקדו לדעת כי את
 זה מקדשכם . והוסיף לומר ושמרתם כדי לומר תחלליה אמת יומה . במקילה . ואם בפתח
 יללה ונברתה . ששת ימים . רשות . והזכיר ככה בעבור שיצא שלא ישה תלמדה ^{ביום}
 שביעי . ודומה לו שש שנים תזרע אדך . כדי לומר ובשנה השביעית תשחתה ^{וששמה}
 להששה . באר מה שמה תחלליה . שהתחלל בל . באור טלל יומה מהששה ^{תלמדה}
 התחבר דברים בטלים ותחלל הוא . שמה תמצא חפץ ודבר דבר . ואיך חייב
 את כי אם הששה תלמדה . והפעם זכרו קדוש היום הזכיר תחלליה כי בלא זכרו ^ט
 הששה תלמדה יהרג . ושתכרו כדי להזכיר ביום שלום . בית ובן בע ישראל . כמבא
 בה שאמר אמת היא לשלום כי יאה כי ששת ימים עשה יו . ולא הזכיר היום והוא ^{בכלל}
 האין . שאים ותולדותיהם ארץ ותולדותיה . וינעם לשון אמתה בדרך בע מדם . וכן
 ונעם בן אמתך . שתמה נפשו ועמך תלמדה . והאמתין או הדברים וכיוצא ^{בפסוקים}
 עליהם יתבדך כגו שימתין העדכו . או כגו שימתין עץ . לוחות העדות . כי כתב
 גם אשר הדברות . והם כמו שני עדים . והוצרך לומר לוחות אבן . כי יקרא ^{העץ}
 ככה . טוב לוחות . כתובים במצב אלהים . בצורתם ובאמרו . והכתבה תלמדה
 המצבנות . ואמר אלהים ולא יו . ודעה . והאמר ישמש בעברי . לשון כתבה אשר
 כתבה להודותם . כי כל המעשה בדבר הוא הששה אמת . ואם טמא שהלוחות
 נכתבו ברצון ^{השם} יה לא תהיה כתבתן יותר נפלאות אבריאת העולם . ויהי
 היום . קדם לאמת הלוחות כמו שאבואר במשנה התורה . ויהי תקן ארבעים יום
 וארבעים לילה נתן יו . א . ו . ואם תאמר אחר שחטאו ישראל במעשה העל לאה נתן
 לו הלוחות . התשובה שלא יאה . שכל מה עשה אשה ^ש כל ארבעים יום . וכן חזק
 ואשרם לעיניכם . וכן טמא והיה שם . ואחריו וחתנה לך את לוחות האבן . והוא
 והיה שם תגנה להודיע סוד התצוות . כי צוואת האשכך ואת הלוחות נתן ביום
 ארץ . אבל השם יה השם בקרבן ^א לח קדשו ידע משוקת איו ונלהו צפונות . כי
 אילו אחר הפלי הנבד ארבעים שנה כמד הימים לא היה מציע בסוד האלהים
 ובתבלית ^{סוד} מצוות אעפ ^{השם} מה ^{השם} הוא לא השם אדם לא לפענו ולא יאחריו שד
 של הראה נח את כבודך . ונה נבד אחר המשורר מאותך סביבותך . כי ^{שעל}
 סדו יפוי האש סביבות כפאו . והוא לבדו ידע מה הוא כי בקדושו לא יאמתין

כי בושש . לשון אחור . מלש ויחילו עש בוש . מדוע בושש רבנו לבוא . ויקהל העם
אמרן . כמו ויקהלו על משה ועל אהרן . ונקהלו במהרן שנתנו משה במקומנו . והנה אהרן
וחור עתה . ואם לא נזכר חור עכשיו . ורבים אמרו כי בתחלה הלכו אחר ולא שמע
איהם והרגוהו . ואמר מה כן . כי אהרן ענה נביא אהים ובחירו והיה מומת על יחור
השם קודם מן חור . ואעפ ששמה כי במחלוקת נקהלו עליו בעת שכל לא היתה שאלת
בעבור ענה ולא מחשבתם לכך . אשר ילכו לפעם מה לא שבעדכן . והחכם
שועה גל מה כי שרא לא הסתפקו בעבודת השם יהו ולא בנביאו כלום בדברי
והכמו מער לעזר אשר ילכו לפעם ומה החכם הנזכר כי שרא חשבון כי יש
לכבדים מכתם . שליטון לעולם השפל . וישל יצאו במגל שור עשן צורת שור . וי
מה אבן עזרא אהים כבוד חוה בצורת גויה . והנה לכבוד השם נעשה העל . ומה
אשר ילכו לפעם לקח מועת להם מן כי ילך מלמכ . וחלילה לנו להמתין ככה כי
איש אהים וחסידו יעשה בחכמת המצוות כבוד חוה בצורת גויה . ואם שרא חשב
ככה כפי דעת אה התפרשים . אהרן ענה לא היה טעם שיתפתה לעשות ככה . ומה
התפרשים מה שצורת השור בעליונים בפאת שאל . ומדת בדין יבוא השם ש
מצפון תפתח הדעה . וישל היו במקום חורב וישיתון ועשו ככה . ומה אהרן ליהיות
זהב כי מצפון זהב יאתה . כי להדריכם הדרך אשר ילכו בה . אך הגבחים יהיו
לשם היוחדר עד שיהיה הכונה לבעל הצורה . וזה המה כמאה הנמשך כי הכונה
לבעל הצורה הנה הוא תפוש זהב וכסף וכל דוח מין בקרבן . וכבר קדם והזכיר
לא תשאון את אהי כסף ואהי זהב . וזי פת גל מה כי הלכו לאהרן ענה כי כפי שיהיה
הוא חבר וינצלו גם הם בעדו . או שישבו למשה כי ברשות אחיק עשינו
והדבר הזה כלו סיג . כי לא היה אהרן בער שיתוהו פתמים . כי המה נלכה ובעדה
אהים אחרים חייב אות כל שכן העושה ומיק יסכים עתם נביא יו . והלא בדבר
קל שהוא מי מריבה טעם העל הזכירו הכמו לגמא אשר נעית במטה מריבה
על מי מריבה . ויה כי טוט ישראל ושאלתם לא הית כי אם לעשות להם דין כענין
אשר יצא לפניהם ואש יבוא לפניהם . כי אהים יאמר כן . אהים לא תקלל . וגם זה
הכל . כי משה ענה בהפרדו והם מה ונה אהרן וחור עתה . ומה שקבלו הדבר
ועד מיק יהיה העושה נבד העושה . ואם אמרו למקום עשה לנו אהים . סוף דבר
הנבי מודיעך במה שאל הית דעת אהרן ענה כלל כלל לעשות להם צורה להשתחוות

ליה

אליה לא מקום השם ישולח תחת א' מל פ' המרכבה . ולא נבנה המזבח בשביל
 העל חלילה חלילה כי כבר הזכיר השם המיוחד ח' ליו' מחר . וכתב קובץ לאהיס
 חרס בלתי ליו' לבדו אפי' בגלגלים . שלא יאמר אדם ברעתו שהם אמצעים ^{ביט}
 ובין השם ית' . אם כן תאמר האור כי אהרן ע"ה אה' בלבן איך אעשה להם דמות ^{אדם}
 והכתב אה' לא תעשון אתי אהי כסוף ^{ש"י} . שאמרו המרכבה הן פעם וכהנה ה' בדמ
 נמאיים . לא שאר רק הטהור שהוא מתקדל שם ושהוא הפועל לחיות האדם על כן
 עשה דמות שוק . אין דברי זה המהביל ישרים . כי לכלל הצורות מעט והזהיר לא
 תעשה לך פסל וכל תמונה . והכתב ויתירו את כבודם בתבנית שור ^{א"ע} אינו לאחד
 הצורות . רק כבודם הוא השם ית' שמו טמא . תבאר חלית כבוד במאה הראשונה
 את כבודך . וכן אמר . אה אהיך ^{ש"י} . וכן כתב בעזר' זה אהיך אה' העלף ^{א"ע} מצדדים .
 ולא תעשה איך אה' בתבנית שור אוכל עשב . הזכיר ככה שאין בדיה תאוסה ^{ההשואה}
 בשעת אכילה . ואם טון אהרן לעשות א' הפעם היה הזכיר שם כרוב . כי תחת
 השור נקב כרוב . והכרוב נקב בתורה והוא יותר חשוב מהזכירו בשם על
 שהוא לשון לעץ . ועוד חלושי המדע קוראים הולכים לתואם ידעו מהכתב
 וזה תראה דמות אדם להנה . ואם שב אה' ומדבעה פעם לאחד איך יד' אדם
 לכלתו . והיתין אריה . והשחאל שור . והאחור עשד . והפעם אדם . וכגני השמות
 לא יטה הצורות . כי גם צורות האדם מתחלפות . ואם תשים בלבך כח בעל ^{השמות}
 מעשהשן איך קצת . ובעבור כי שם כרוב . ש' לו דמיון באדם ובשפיות כנזכר
 וירכב על כרוב ויען . ברב נרבי . הנביאים תמצא אלה כרוב . וכל זה ^{השמות} שמתדלות
 הנביאים להורות לנו לא דמות זה ולא ^{השמות} זה לא כפי השנים . כי לא ישיגו
 בהקטנם כי אם דמות . ואי קשה עליך איך קרא הפעם חיות כי גם האדם ק' נזכר
 ויהי האדם לנפש חיה . ובשוק . שרצו המים שכן נפש חיה . ובבהמות ומצא האנן
 נפש חיה . סוף המאה ד' הפעם פעם אדם . ואיך יעשה אהרן נביא ^{השמות} צורת שור
 אוכל עשב . ואיך יפול נביא קצת המצוות ברשת חטא נצטם שאין לאעלה
 אמת . חלילה לנו להאמין זה . והנה אהרן כדי להעבירם וכדי להאחירם אחר
 להם פרקו נזמי הקרב . שהיה חושב שם יא' פרקו נזמי הנחשת אם היו ^{היוגות}
 נגזרי הנחשת לא היו מפרקות מיד כי מדת הנשים ^{היוגות} חסות בכלי עיים ^{היוגות} ידעת
 כי משה רבי' בעלות ההר לא אה' טנה ימים יהיה לשם . וכמשך אחר כל אלו

הימים תיד ויקהל העם על אהרן . כי העם שהיה הולך לפניהם ומדריכם הדרך היה
בהר . כנגד וישכן כבוד יי . על הר סיני ויכסו הענן . ומה במדבר . וכמו ומראה
כבוד יי . כחש אופלת ברמח ההר . ולא שתן לא אה לענת בע יסל . כי חשב
בעבור משה רבינו כי שרפת המש לך אהל לי ידעמה היה לו . והנה אם כן גם
הענן לא ישוב אינו להורות לנו הדרך . כי כשנתלק הנביא יסתלק הענן . ומה
לאהרן קום עשה לנו . כלום היה מקום אחיך ועשה בדרך נבואה ויבוא הענן ויורה
לנו את הדרך . וכמה באהים כמו שנקרא בשם הלמדך . ויסע מלמדך האלהים .
וכשרמה אהרן כי באו אין בחמה גדולה כדי להעבירם עד בוא משה . מה פירוק ^{לוא}
הזהב . כלו הרמזים הוצאה גדולה אתם צריכים שנגבחו זבחים ועולות ועשה
שועה לפע השם וישיב לנו הענן . ואחרי עשותם אמרו מה היה יכול לעשות .
לקחו מידם והשליכו במח כד . שי שימו דעת ומבונה לאה דבר ששולט בו האש
מה הוא . שם לא כן מה התגלותו לחיו בשאלו מה עשה לך העם הזה . ^{והשובת}
ומה להם לאי זהב התפרקו . אם היתה כונתם לעשות לו לאהים תשובתם כמנסוף
על חטאת פשע . והכה ובמהרן התחנן יי . ^{אעפ} שלא חשב בתחשבתו כלל
מה שהיה כאלו סבת גרוה עתה צומ שור וטען בוי שטעה . והענן הועש ^{למיש}
גדול ונביא יי . גדול בגמור אחד . ועם . שכל לא היתה מחשבתם בתולה לעבדו
ואם באחרונה חשבוהו קצתם לאלה . ושוב לאש נפרדנו . כי זה משה האיש
כמו זה א . ומהו . פרקו . לשון שבירה . מלש הפרק הרים . בשקל קרבו כיבבם ^{ולא}
מה הביאו טעני הזהב . או הוציאו . נראה שלא היה משיב להם ברצונם . כי אם ^{לשון}
התול . ויזב . מלשון צר מעודה . בחרט . מלש והחריטיים . והטבון מן בחרט
אמש . כמנהג הצורפים . ויזב לשון צורה . ויששהו . יא מוסב א החרט שהוא כמו
דפוס . או הוא מוסב א אהרן . ^{במחשבתו} ^{אחרי} העל מש עשה אהרן . מסכה מלמד שלא
היה בו רוח חיים . לשון התוך . כעופסל . ועכ עום . ויחמרו . הם אש נפלו ^{במחשבתו}
מש העלוק . מי יגלל רחמי השם וטובו הרב שלא פתחה הארץ את פיה ותבלע ^{אחרי}
כי עד ארבעים יום תיוס שבעם עשרת הדברות ושכחו האותות והמופתים שעשו
במחשבתם וימח האותות מש נהיו להם מה נספר מכללם . והנה מרו ועצבו את רוח
קדשו . ומתכו לה אהיך . שכל . ויזא אהרן . שהם כפרו בעקר . וצב הזבח כדי
לעכבם ומתוך כך יבוא משה . לפענו . העל אחרי הזבח . וישכיתו . כהם ^{מאב}

בדבר ומאמר לעשותו . ויעלו . לא פרסם הכתוב . כמו שיה ויזבחו זבחים שלמים ליהויה פרים .
כי העם פסחים על שני הסעפים . לצחוק . הוא תמה שמבאר . ומחולות . שחת עמך . שנת ^{למטה}
להים . ~~שנת~~ ושחיתון . עמך ולא כל עמך . ואין צורך לחיזה עמך ולא עמי . שחס כן
משה במדבר שלא כדן לאה יו . יחרה אסך בעמך . סרו מהר מן הדרך . תמול שלשום
המאניו ביו . והיום המידו . והודיע לבניו טומן ביתו ששה זבחים . והם שיחת סרו
שאו וישתחו ויזבחו וימארו . שידע משה על איזה דבר יעתז אלוה ויכצנו . אשר
צויתם . לא תשאון את . שאו להם על אספה . וישתחוו לו . ומסלחו היו כלם . ^{פעם}
חמא של עס עברו . עס קשה עמך . כמו והבגס קשי פעם . שאינו עס שמקבל --
מכחה . כי המקבל מכחה . כופף ראשו ובוש על העשיו . הואיל והם ככה הנחה
לו . למבקש רחמים בשבילם . וכאלו דנו לו שישאלנה ותפלה בעגסי . ומעשה מוקף
דע מכלה אותם ודע מעשה מוקף לגוי גדול . דחל . יא זו הפרשה היתה דמויה ^{ליצט}
אחר פירוש ^{ועתה} עס תשא חטאתם . ואין מוקדם ועתה בתורה . כי אין יתכן קודם
שדוק העל ויעבד העבדים אומה שיתפלל . אס כן כחש' אה ועתה מעלה א יו .
עלה עוד בהר ושם התפלל . וכן מורה באשה התורה ומתפלל לפני יו . את מדבעים
היום . וכה טעם שתי התפלות שיה ואם האלות השתגת . והטען מעלי שהדבר
מקדו . כי במאור לו השם הנחה לי . איז ויחל שלא יכלם בדע עד דדת מהר .
כי בעת עז לא יאחר מלשלים א קטוא וחורה אן . שאינו מאריך אט . על כן ישים
יו . על הרעה שלא יאיד כל . שכל אפני שלא לחו לחותם אש עבדו העל . והכמו
ומתפלל . כי אם בעלותו בהר לבקש מחילה בעד העם התפלל כענין שנספר .
ואם התפלה היתה שנתה . בעת זאת התפלה . הנה ושאר מצבים כי העלית ^{בבית}
דוה מעש לזאת . ויחל . בשקל ויגל יו . את עיני בלעם . העני הלמד . והוא לש' פיוס
ובקשה . ולעולם אחרי מלחמו מלח פסם . לכן אינו טון שיהיה מחל . יכנו דכח .
עס מחלי מד' חלשו זה . ונהה מקצת חמאיה אה בעבור מצאם . פני יו . כי הוא
כבוד נבדא שהיה בתוך עמל בהר . שמה פני ילכו . וכן אה בהדמעה ^{כבוד} אה
מארו כי בקש להדמות הכבוד האעולה והוא שרמה מחוריו כי עס האלמכים איש
רואים פנו כי אס מחוריו . ומחזיקים הפשט כמשמעו . הלהים אין הבדל מנה
מא שתי רשויות . ומאמר' ברוך כבוד יו . ומחשבם כן עמאן כפושעים . כי
אין יסבול המיחד לוג ברוך כבוד יו . וטעם על דבר נבדא . והמתפלל ומבדק

בנבדא כעבוד ענין . ובאותה צד אין לאלמנים פנים ואחור ופני האדם לעד נאמן . ואם
תמצא פעולות הזות על ידי האלמנים כבר הם כעבדים לפני מדלניהם . ובכל אשר יצו
להם לשאול ישאו . ועלת כבוד בעמך חזון שיאמר לשם ית הוה בהשגחתו מן לעצמו
והתורה דברה פנים ואחור עינים ועפעפים וכלי הדבור וזולתם לשם ית זכרון כל
בני אדם להבין הטובעים . ובחלומות אשה פני ית . תפס ג דברים . כבוד והנה ענין קשה
עמך למה ית . יחרה אפק בעמך . כי יודע היית כי הם ישאו כבה ואיך הינה בהם
השגחתך שגויה שהוצאתם מעצבים מיד מלך אדיר באומות ובמופתיים וקרע^{בעים}
הים והאכלתם לחם לטובע לחם מצידים לחם חסרו דבר . וכבוד וענה הנחלה . מן
למה יאמרו מצבים למה . כי יאמרו לח היתה כוונתם להם לטובה . וכבוד ואעשה^{מותר}
מה זכור למצבים . כלום זכור השבושה אשר טבעת להם להכבות את זרעם
ואיך ענה תבלה ותשאיר אותם . וכי תאמר כי יתקיים לך מה שאמרת מרבה את^{זרעם}
עד יש חלול לשמך וספק על ידי שמך . כי על מה הוצאתם מעצבים בקמות שעה .
ויחם ית על שדבר לכלותם כי לא תפייס על הכל . הנה כי לא מעלה בקרבך . ויתן
חלק כבוד שהיה הולך למחוקיו . ושני לוחות בידו . לוח האחר בידו האחר ולוח
השני ביד האחרת . ואינו כמו ולקחת בידך עשרה אנשים . כי אין הלוחות כמשנה
שערו המשערים שכל לוח אחת ארכו וחביו ~~על~~ וחצי קומת . אף שהוציאו
טופח לכתלי הארון . ושתי ידו טפחים שבהם ספר תורה מונח . ואם פגוע בלא
הקבלות שקצתם מותרים את קצתם . ושברי כלוחות מונחים בארון . וידוע
אספר תורה בצד הארון . וכתו וישלך מידיו את הלוחות . משע עבריהם . שכל
לוח כמו פנים ואחור . וזהו משע עבריהם . וטעה האמר שהיו נקראים האותיות
משע העבדים . כי יראו הפוכים . וזה טעם מנה ומנה הם כמביס . וישא מים
וסוף בלי צורך סוף . והלוחות ספר הכתוב בשבחן כי לא נעשב משה מלשברן
ונקביותו גם חכמי הקדמין שהיו מבעים יקרנות הכתובים והאחרונים . ובאותה אחר
שעבד אלהים הם אין מבעם טעותם . כאו מעשה אלהים שהכל בעזרתו . וכל דבר מעלה
מיוחס אלהים ית שמו . והמשתבל בשבירתן יבין . והיותו מן ההר תביטו ומעמד ההר
היטב . חרות הפוך . חתך לך בקיר . וישמע יחושע . כי היה בתחמת ההר ומעמד
לבוא רבון . ברעה . מנח העין . מלש למה תביע היע . ונעבד בהם כמו שיהיה ענין
ויאמר . השיב משה כי אין קול עבות קבורה . כלום מלחמה חזקה ולא הפכה . ושקל חלוש

גם קבורה לא היתה לו . קול ענות . מבני הדגוש . מלשו עמ' לה . כלום נבנות שנת שטר .
 מחלות . הנה תמורת הדגש . והם לפע' העל . ויח' . והלא הוצ' לו . עשו להם תסכה . לא
 כעם ליש' ומ' להם דין הוא . דבור **השם** שכתו בלוחות אנו . ולא היה **אומר** .
 ששאלת מפ' קבורה ומת' התירומ' אומר . היתכן להיות או הלוחות בינכם שהם שטר
 עדות . כי כלה שנתה בחפתי יקדע שטר תמיה . לכך ומשברים לעינכם . וישקוף
 העל . והתכן וכמת אומר דין . והשליכות אומר **שאל** היורד מהר סיני אומר **ההר** ^{ששאל}
 לא תשתחוה להם . ונהיו מים או כמיני השוטה להבדיל בין עובד העל למש' לא עבדו
 כי אפי' ששכדי העל לא עבדה בטעם להיותם מסומנים **להרצם** בנ' לוי . מלך אש'
 עבדו אומר לאלה . ואשר שאלוהו לעהי' הם אש' **לפניו** . כי לא היתה השאלה אכל . שה'
 כמש' רחמי . שמה ויג' יו' את העם על אשר עשו **אמנעם** . ויג' . בשקל ויבן ויקן
 מעמי הלאה . מלשו תורה לכל רוח . מה עשה לך העם . מה עבר עבדך העם הזה ש'
 כי הסבות את לבם אמנע . אזכ' שהיה מעלה ומת' בבטחה . כי **בצע** . מיום **מתם**
 ומצרים ברע' שוקדים . או רגע על אומר הדע שהיו מחזיקים במצרים . ואז' אים מים
 שקוצ' עינו השליט . ויא' כי בעם רע הוא . כלום ערב רב . וכן הוא הפוך . אש' לכו
 לפענו . לא להשתחוה **ללו** . וגם כך לא תרדו רק אחרו לא ידעו מה היה לו . **כמת' .**
 לפשה שלא בררת ופירשת להם כמה ימים תעשה בהר . ואומר להם . לא שאלת
 מהם לא ברנל ולא נחשת כי סבר היית שלא יביאוהו . והם מיד התפרקו . התפעל .
 מוסב לזהב . ומשליטו . כמו השליטו א בית היוצר . וינח . לשו העברי לוח' כן בלש' התק'
 וינח לצורך בלי . כי פרוע הוא . ענה . שהיה מפסה כלום מה שהיה בלבם ואחרן הוציאו **למור**
 וזהו כי פרעה אהרן . **וכאשו** יהיה פרוע . אומע' ומפתע כל עש' . והוא פועה . מקום
 זו כלה אהלה . ולא יתכן להיות פירושו שהם פרע לאהרן . לשענה שם התפש' . כמו לרבעה
 אומר . בקצהים . כמו מקורן קמי תרומת . **כלל** ומה הוא השאץ והדופי שיאחרו אומר **העלם**
 עם ששאל בסת' אנו יו' אהיך לקן ארבעים יום כפרו . בשע' האחתה . יל' כמש' אחריו
 ב'סת' כמו שנהצטו אהליהם בסדר וניה להם חלב ומש' היה ינח ובא כל **המת' .**
~~ששאל~~ . ומקום המושב לזקק הער ושקטיו נקרא שער . כמו ויאתרו כל העם אש'
 בשער . **וכל** מקום פתח וקרא שער . גם בעת ההיא דלמות לא העמדק בשערים
 מי ליו . אשר לא **שאל** . כה אחר יו' . כמו אשר דבר יו' . שמי' נצטו והוא אומר .
 אהי . שאל . שיו' אהיו ולא העל . משע' לשע' . בכל שבט ושבט . ובא לשע' הלאה

בקרבן . כלו ושרט לעפש . את אחיו . כל ישראל נקראו אחים . את רעהו להביא עבד רב
 קרוב אחי אשתו . או חתנו . כשלושת אפי איש . כמו כשלושים וששה איש . ויאמר ופני
 אומר . או הוסיף לזה שיחפשו היטב שלא יתבא אחר העשירי העל . ולואו . בשוק שמו
 משפט . ולואו ידכם היום . לא בגב ונתנה לא איש צבנו ובאחיו . אפי צבנו . והנבון
 כען לוי . ששם אמת . שכלו ולה בן נקרא בן לוי . או חתנו . כי גם החוק יקרא בן . ובאחיו
 נחמו . והוא מן . שרלי . ולתת עליכם . זה הוא שכר גלואי . ידכם שיתן לכם צרכה . ובעת
 הריא הבדיל יו . את שבת הלוי . ויהי מתחרת . רדת ושה מן ההר והרצת המשפטים . אתם
 חטאתם . ששאלתם דבר זה . וזו חטאה גדולה . וכל דבר שאינו על פי . הדמוי נאג עליו
 חטא . תלש קולע באבן א השעה ולא יחטיא . מעלה . לא אה וודאי . מכפרה ומכפרה החטא
 שלכם . אבל אה אולי . כדי להיותם כאבלים ושבים לפע השם . ולדודיעם כי החטא
 עצם בומד ומד . ויתכן כי קדם שמו ויאמר יו . א תשה מי אשר חטא לי . היתה התפלה
 הנזכרת בגשה התורה ומתפלל א יו . ועד סוף התפלה . ומחריק נאג מי אשר חטא לי .
 ועתה לך נחה . ומס כתי לשם בעת הריא אומר יו . אי פסל לך . מין חוקים ומואחר בתורה
 כי בתפלה הוא לך נחה . ומחריק בעת הריא . אולי מכפרה . כי מבקש איו . לכפר עליכם
 אמת לשון בקשה . והדגש בו כדגש למה . שמה . שמינו ומבול את הקומץ . אהי זהב .
 זאת היא חטאתם העצומה שכפרו במה לא משאון את אהי כפר ואהי זהב . ונתג צדכם
 לאל ותרגות ללא ערך . אים משא ומסלח חטאתם . ומס לאו ולוח . כי בלא צאן וזה
 צורך הדועה . מספרך . כמו יתחו ומספר חיים . שיהיה דאעת במאדך הלא בספרותך . ומס
 יתכן שיוסס הדועה בספר . יהיה הספר במה . וכלם כלשון בב אדם . ויכתב ספר זכרון
 לפעו . ועדין התורה לא נכתבה שיאחו השם . ומתג הנבואה ידוע לדבר כזה . ומס
 לא פן ישיג לגורח ית השפעת צויות חלילה לו ושה . מי אשר חטא לי . בלבן . אומר יתחה
 כי בגלוי העשירים נהדו . ומשך היה בלבן הם שלטו . וזכו ויעקן יו . את העם . ועתה אומר
 העם השאירי אשר לא לחו ולא חששו בדבר אהי ~~ל~~ וזיוס פקדי ופקדת . כי עבשין
 נמה שמתל להם . כי דין שיפקד שום ויזכור חטאתם שלא עמדו להסבית זה העון
 הנדול . ופקדת . לכשישאו עון אחר כי כל האנשים הדומים את כבודי . שם פקד להם
 ששם כי הוסיפו לחטוא . נמה שלא וחל להם עתה כי אם בעבור תפלת ושה . אשר
 ששה אהין . כי לקח חידים זע ~~ב~~ בחרט . וקדם אשר נשאו . דחובו לעשות . אשר
 לך עליה וזה . שב אומרו . לך נחה את העם . כדי להזכיר אשר העלית ומחן אעם

ס והוא

אליהם

אחרי

125

אהרן אשר טבעת - כמו שהולך והבאר - ושלוחת - ולא את בעשאי - והגדש
 בכלל הנזכרים - והסבה כי לא מעלה בקרבן - מפני שגם קשה ענין אחר - במה
 שדיין לא טענה בכלל - ואפי' אם טענה עד יום פקדו - לא רצה להתהלך בעולם
 ונתן טעם לדבר כי ^{לד} יבעיסוהו ומיד יכלה את כלם - ומהלכה תמעת אפולך כמו לחטא
 כי באהוש - כי היה דינו הפך בפתח גדול והלמד בדגש - וישמע ~~ל~~ - שלא יהיה
 השם ~~ל~~ הוא בעשאו - ויתאבלו - והכו אבולם כי לא שמו איש עדיו עליו - ויחזק ^ל
 אהרן - כי מקר שהשיב האהרן שדבר לו השם אז וישמע העם - וישתאפרש ~~ל~~
 כי בארבעי ~~ל~~ התכנסים היה ^{יוד} אשה עולה ~~ל~~ ביהר - כי לא יכשר שיהיה זה ^ל
 והוא וישמע העם אחר שמוה לו פסל לך שעל לחות - כי זה האהרן לא יכשר קודם
 היות שלום ביניהם לבין אהרן - הולך ע"ך - כמו ושמע עדי - כל מיני תכשיטים
 וקטורים - ויתנעלו - כמו ונעלתם את מצעיים - את עזים - ~~ל~~ וק עדים - והר
 כמו בהר חורב - פנים מרבע כוחות השמים באי הרוח - או טעמו עזים שלבשו
 מהר חורב - כגדמז וקדשתם היום ומחר - ^{ועמא שללו} דעת ^ל ויעבד אדרתו ועליו - והשה יקח
 עתה תחת עבד - כמו שמע עמים ירדון - ויל ושה יקח - מוסב א ויחזק יו' אשה
 כי לא נשה אשה ודעתו - כמו והיה לכם יחזקאל לחופת - כי עתה אשה ^ל
 פעם - ולא יתכן ליכנס בתוך האחת - ואם כן ושב א האחת - הוא העתה ויצא
 ודבר א בני ישראל את אש יצא - כי זה האהרן ^ל יחזק ^ל לדבור עד שלא עברה
 כמשכך - וקרא לו אהל תועד - כי שם דבר יו' איו - ונשה לו - פועל יוצא - כי ^ל
 טעם וכאורח טה ללון - והיה כל מבקש יו' - בידיעת תורותיו כמו שאת טעמי עש
 ופועל במ - או מבקש סודות אהרן - יצא שם - והיה כצאת אשה - כמו שכתב
 ושב א האחת - יקומו כל העם להשתחוות - לכשילך אשה א האהל כי ירד עמוד
 העץ - וידבר יו' א אשה - ואין בטנה פשה אשה נבג ויוצא באהל יורד ומסתלק
 העץ - לא פיר ~~ל~~ הכת שכל דמן שישלו - שכן חן אשה עה דבר האהרן מיד יצא אשה
 באהל וירד העץ ומיד ודבר יו' א אשה פנים ^ל פנים - כגדמז עתה ומשמעה ^ל
 במה הסתם עתה להודיע שהשם ית מדבר לו בלא אהרן או שדבר לו ואיך טעם
 שזה נודע לישל איום חתן תורה - כמובן קרב אהרן ושמע - והשתחוו - כגד השם
 כמעלה סודו לפחירו - ודבר יו' - ולא העץ סמט טבדק אחריו - ודבר יו' א אשה
 בכל עת שירצה כי הוא חזק לך לא כמו שאר הנביאים שחכמים עצמם להגב

ושבא הגמרה להשיב להם תשובת השם ומשורתו שמה תאמר ~~ל~~ שמה תאמר ~~ל~~ שמה תאמר ~~ל~~ שמה תאמר
הנה הושע תמיד שם ~~ל~~ ליה תחתיו בתחתית הדר ונראה לי שזכר זה כי זה הענין
היה בתוך ~~ה~~ שהתפלל בעשה העל ובעבור שצוה השם ית' בלחום השמים ופי'
איש לא ירא בכל ההר וכל שהיה עתה במהלך רבו ועצ' אז היה בן ששים ושלוש שנים
כי כבדו וחלוק הארץ היה בשבע שנים ותצעה זה תאמר כלב בן יפתה בן ירבעים שנה
וג' וטע' משלת פגע' ראה מאה ל' פת' זל' כי מה השם למשה ושלחת לפעך מלאך
וחשב משה שזה א' מהמלאכים ולא הארון והלוחות שמה בעצרו הנט' שולח מלאך לפעך
ואם ככה יהיה לא יבנה המשכן ולא יתן לוחות אחרים ורצה לדעת זה ואין צורך בזה
הפירושים גם תאמר המורה לא היה יודע מי הוא המלאך אינו נכון לא כוון לפתוח
פתח להזכיר ומה אומר ידעתך בשם אם כן מה צורך המלאך בית לביטך ומה
הפירט בית לבין סוד הנביאים אם שלח מלאך לפע' כמו שאתה ואפי' שמו לא ^{הדעת}
וישאר שיהיה מלאך אמצע לשאר הנביאים באמצעות ביאת להם הנבואה ולעזרים
אבל למשה אינו כן כי מי הציע למעלת משה שהוא כמלאך וכמעלת המלאכים
ומאחרו ובעת ההיא ישמור ויכא השר הצול שהוא הגמרה לישל ובאמצעות ^{התבטח}
הנביאים ועתה אם נח' כלוה עתה אם תצא חן בעיניך שבעתה על שאלת
ונחית על הרעה אשר דברת לעשות לשעך הודיע נח' את דרכך ונתן דרך
חסר יוד הרבו ושאלת הנביא לידיע דרכיו שנתן דרכיו ידעג' כי דרכו
השם כמלם לעלות להשיג בידיעת הבוחר והסבה שבקט עתה לדעת זה כי השגת
לו כלוה השגת משה לידיעת השם יוש' כי הוא צדיק מאשר הוא וכן כל מצותיו בין
לאו ובין הין כלם בצדק ומשפט' ועדיין טעם מצדק שטע' לתת כל דבר בעת ^{ועבשיו}
כאש' נפל זה אישרא מעשה העל והשם העירו לבקט בעדס ~~ל~~ שאקוה שבו
השם במחשבת משה עתה כאשר הם ובקט לדעת תארו אשר בהם מעב' העלם ^{בכלל}
ופיט שלא יהיה תחתך בענין וכאש' ידעו אז יצאו חן לפניו כי יתעלה לו ^ל משה שייסמפן
ונקו ומצדק' והואיל והכוונה בעבור יוש' שב' אשר החל' ראה מ' מ' מ' מ' מ' מ'
את העם הזה וראיתיה כי עתך ה' ה' מ' אשר אכ' מ' מ' ומ' מ' מ' מ' מ'
וזה במצ' חן בעיניך ואשיג לידיעת דרכך ומהיה סוד חן המלאכים אשר אינו
צריך בעצרתם כי אם לך ועזרתך והשם משיבו פת' ילכו' ואפי' שהיה במשונה
והנחות לך השיב משה עתה אם אין פתך הולכים בשבילי ובשביל עמך י' א'

תעלה

תעלנו ומה . בלשון כלל . כי כבוד השם פני לנו . ומה טעם אם אין פניך בולד
 ומה תפלימו דברו . ובמה יודע איה . ששם תצימוהו הן בלכתם בכללם שזה רמז
 בקודשן דרכו שהוא מתנהג עמו בפעולותיו . ופלינו את . ונהיה נפלאים ונוראים
 שאין לנו עורק השמחה מתצני כי אם בשמחה . שכל אומה ולשון צריך עזר מליך
 המלכה עליו כמובן ושר אלכות פרס עמוד לנגד . ומעפכ כמ' כי אם תיכל שונם
 מן השמחה השם יה' לא היתה עליהם כמו שהיתה . ויה' רמז בענין ופלינו בקרון
 פעם . והוא מעני ההז כמו ופלינו ביום ההוא . גם את הדבר . יה' סמוך לו ויחם יו'
 כי את בעצמי אהיה עמכם . ויותר נכון שהיה סמוך לו ידעת דרכו ואם עדיין לא
 השיגו . אך בהרמז . כי תצאת מן בעיני . ומצדך תמצו בשם . אהיה אשר אהיה .
 עשית שאלוהיך . וכאשר נעשה בשאלותנו שמו . ומיד של להשיג השנה שלוש תורה
 שאשיגם המלאכים העומדים מצל השם יה' שמו . ומתשובת השם תבין זה כי לא
 ידעו המזל וחי . כלומר ולא מליך . מעפ שסובל זה כמזה כי אחר כאשר תמצאו .
 כי חלילה חלילה דבר שידעוהו קצות מדע כמד משה עה כי ידעת מה הוא השם
 מאין תמצע שאל משה מאן בית . וראיתו אח והאפרשים שמו בזה המאמר
 שני דברים . האחד כפי דעת פשוט והשני בדק עמך . וזה הוא כי ק דרכו
 של נביאים כמשי יתעורר איהם כח הדמיון . ~~שם~~ מליך שמו לנגדס ומדבר
 עמו שאל הנביא תספת על השגת מן המליך הדובר בו . כי ק תמצו רוב
 הנבואות מין ~~שם~~ על כאמת הנדמה לשון יאפה רח רמז במה שניצ . ותשובתם כב
 שהיא בדק פשוט היא ~~שם~~ הוסיף לו השם דבר שלא ידעו לפעם אפי' המלאכים
 עם גדל מעלתם מים תכירים את בוראם מה הוא כמשיב כי לא ידעו המדע
 וחי . ושמו תשובתם בתשובת זה המיש . ידוע כי משה עה לא היה מתבאר
 במשל ולא בתורה עד שיהיה לו מבוא בכח הדמיון . ולזה קדם ואמר ודבר יו' א
 משה פעם א פעם . ותשובת השעת מי מפס' כי משה רבי' לא היה יודע כי ^{המלאכים}
 לא ישיגו יסוד השם . והנה מליץ שכוער מעצמו שהיה השגת בתמונת כלומר
 בחלום מה הן בקדושו לא יאמין . ורוב הנביאים נשכל מנה חלילה לנו תמאין
 בן . ושאלת מדעת משה היתה זאת להשיג השנה בשלמות השג' מלאכי השם .
 שהיא מעשה בטבע המדע להשיגה . כי לא רצה באמצעות מליך וחפץ שישה
 לו כי מיום עלותו בסיני שב כלו שכל בפועל . והשיג בתוספתו כפי סדרם

עד עלות לדעת הצרות הפרדות שהם בעצמם נפרדות כוון להשיג בנה ששאל
צדק לדמות רמות עין . פשוטו של כהן . והשם השיבו שלא תוכל בהשגה העבירה
שהיא מש כנה אותה במית פנים . לא בהשגה למטה תמטה שהיא רחוקה מחוריים .
שהשיג הוא להשיג מדם לפשו ולת לאחרי . ועל מש השיג בעזר השם שלמה עמו .
שמה ושבות כפי עליך עד עברי . והנה השיבו על השאלה הנמשנה מה מעביר על
טובי . והיא ידעת דרכיו . ומה כל טובי . רמז ברחום וחטון ארך אפים . שמפילו
למשתכל היטב גם ונקדה לא יתקו . מזה טובה כמו שמבאר מדינת אק עד דורות
ואלת טוב . סוג גבה כמו שידעת מין הנה תקום רצו . על פתך . תלת על תקום לזה
ומחריבן וקדמת בשם יו . לפתך . והנה צריך שגדע על משובר ב שאלותיו כ
השיבו לשתיק . ואם האחת למטה ומש שאל אחרי . שמה לו . וכמית את מחור
השג רחוקים צריך עיון בנה שמרתי על זה . ובגמלה לי במנה . וקדמת בשם יו .
לזה . וכל טובי רמז א דרכיו . ויהי כל טוב הפנים . ומעביר . כמו ירה החצ
והפנים הם כדמיון ראשית . או רמז עד עברי . ויעבר יו על פשו . הפך ליהו כמו
שיתבאר . ומחוס וחטון הם דרכיו . והפך זה המורתי בגמלה ובמבאר הענין
שרת בוקדמת . החל וימחר לא תוכל לדמות את פה כי לא ימנה המדס וחי . מין
שם ימנה ימות . לא טעמו שם יציר השנה אחר השנה בטלם שישיג ימות . או
ענה שבמרת למעלה . וחנות ממש מחון . כמו לחטה . וקן ורחות . הנה תקום אית
כבמה לן נזה שכל המעמד ההוא הנרא כלו במנה הנבואה בלי ספק . והענין
שמה לא היה מתבאר בכת הדמיון ממש זה לו בגלל שהשיג שיהיה בענין אחר
פנים . והנה נראה לין שיתבאר בצור . וממה תקום את . הוא מורה
עיון והפצרות התחדות והמחדת שכלו ובהדקות שכלו העמו לשם . ואלת צדק
תקופ ושם התצמות כגבר הביטו א צד חוצותם . והיות תקום בענין מעלה . כמו
ברוך כבוד יו . ומקומו . ששמו מעלה תצמות . מעט שגברת שק נראה לו שהשם
יהאג לו כי לכשיעבור כבודו על פשו . שים ממה בקרם הצור שהיא בדי סיני כמו
שגבר הנה תקום את . ממש שאלו הנכבדים בלי טעם . וקן רמז בליהו ויש
פתח האערה . קן זה לט פשו במדרג . ומטה סככהו פפי השם . גם זה רמז גדול
ברחוק מחוריים שלא השיג קולמו כנה . ומה ושמתך . שמה בעצמ . מעיר
א הענין . ולאליהו קל היה רוח ורעש ומש ומחריהם קול דממה דקה . ולמטה ענה

למק

הענין שמה מעלה

לא כן . אך מפני העבר הוסיף בקרמ הצור . כי כן משל . הנבואה לזה ענין פחד בוא
בצור והטמן . לבוא בקרמ הצורים . וכן דלה ספור הנבואה ודעבו . ומה שחזר לו הנה
מקום אחר . הוא הנגזר והיה נכון לבקר . וראש ההר ושפלתו אינו מורה דין על עשר האלים .
ודעה . ורבים אמר כי זה העבר נבוא והוא ^{כבוד} השם . ועצרו ממנו הכתו והיה
בעבור כבוד . שהעבר מיוחס לו . ולכן הוא עצמו . והיה נכון כפי דעתם לזה ענין עברו
והנה הכתו לדבר כן . ועש אשה לבדו א י . ושכונת בשקל וחמת . פני . חסד בית
השמש . כי בגמרא הקן סכונה ולא סוכנת . ורבים פירש לש עב . וכן על פנים חסותך .
כי מאש יעבר העבר תעבור כפני עמו כי עבר ראה ולא שמוע ועבר . וידוע שהקן
היא אלף קצות הדקן והיא בקצה הפנים . ובמזדס בבני פועל מה שפועל . והכל ~~שם~~
דוח לנבואה הנבבדת . אין לאעלה למ פנים . ומחור ולא פנים וזולתם . דין דבר .
הנביאים כלש בבמזדס . והטועה שפיר את מחור . כי השם בן ארבע אותיות בטה
חצו כמחקר יה כי ביה י . וחצו לא בטה וזהו ופכ לא יראו . ומה טעם כי לא יראו
המזדס וחי . כדמשונע . בגדת המשונע . וגם הכמשונע משה פסל אותם מעפ ^{שבת}
ומתה לך את לוחות האבן . והאכתב בשערים כעב השם . שהיא המוקירה אותם .
ואם כתב בדמשונע מעשה אהים הנה . כמו ומטה האלים . וכל דבר נכבד מיוחס אל
השם יתברך שמו . והיה נכון לבקר . ראש הימים השלישיים מעפ שלא נמצא ^{במשנה}
קכ יום כי אם כפל ארבעים . ואיש לא יעלה ^{על} כפעם הכמשונה שבת ולא משה אה עלה
אל י . מטה ומתקן . ומפי יהושע משרתו לא לזה כי בגמרא מורה ~~שם~~ אה לזה תנע בן י .
ענה החתיר יותר שמה שקול כעז כל ישי . וזל עכב הכל ענה כי מאש לזהו מהקן
ובני ושבעים הזקנים אז . בבוא ישראל לשמול בגמרא קום עשה למ אהים . לא עשו אלו
בחזקה לזה להם מה אתם שואלים . וכן מעד רעים הצאן וכבקר כעז ההר ~~המזדס~~ ותדע
זה ~~המזדס~~ ^{עם} ומתה כבוד י . מאש מוכלת בגמרא ההר . הוא הרוח שרמזת . ויקח
בידו . כס כלוחות שפסל . למטה ויעל כן הוא . ולשם יתב וירד כעז משה . וירד י .
בצנן . מיה לא כפעם הכמשונע . ויתעב . ית כמו ויבוא י . ויתעב . ויתעב משה .
כי מאה ונתבמלי שם . ואיט נכון להיות מוסב א הענין . כי הענין עומד מאש ידבר
השם עם משה . ויקרא . גם בזה נחלקו המפרשים . כי מה הוא הקורא י . ומה קורא
הכבוד העבר היה קורא בשמו . והכחישו זה המזדס אחרים וממחרו ונתה לא יתק
כי לא אה מתק . ואין קדו טעה . כי הנה אחת י . וכן השמים . ורוחו הוא קבצן . וית

כִּי כַּמֵּן עֵבֶר הַשֵּׁם עַל פֶּנֵי מִשָּׁה אֲזַקְרָא מִשָּׁה יוֹי יוֹי אֲרַחֵם וְחַמּוּן וְגַם זֶה רַחֵם אֲמַדֵּי
כִּי הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְקָרָאתָ בְּשֵׁם יוֹי כִּמוֹ שֶׁפִּירְשַׁתְּ - וַיְהִי וַיִּקְרָא כִּמוֹ הַזֹּדֵעָה וְכַתּוּבָהוּ כִּי
קָרָאתָ בְּשֵׁם בְּצִלָּא - וְאִינוּ אֲמַעֵם שֶׁהוּא קָרָא עֲצָמוֹ שֶׁהוּא לִבְדּוֹ יוֹדֵעַ דַּעַת עֲצָמוֹ - כִּי
הַעֲנֵן לֹא יֵהִי כִּי אִם לְהוֹדִיעַ לְבִיאוֹ דְרַכּוּן - וְלֹא שְׂמִינֵי כִּי לְעֹלֹת וְנִמְנֵי שֶׁנִּזְכַּר וְהַסֵּךְ
נַעֲמֹת בְּפִיךָ פִּרְקָן כִּי יוֹי יִתְנַשֵּׂא שֶׁנֶּה לֹא יִמָּה לַעֲנֵן - הַיִּיט וְאֲמַדֵּיךָ לְתַרְנֵן מִוֹת הַפִּרְקָן
סוּף דְבַר הָאֱלֹהִים אִם לֹא כּוּן בְּעַל הַסֵּפֶר שֶׁאִם יוֹשֵׁף הוּא בְּעֲצָמוֹ נִמְנֵי שֶׁהוּא ^{מִוֹשֵׁף}
מִפֶּנֵי שֶׁהוּא כִּי יִמָּה כֹּאן עֲשֵׂהוּ דְבַר נִמְנֵי - לִכְךָ דְבַר כִּפֵּי - כִּי אִם לֹא כִּי הַיִּיט
הַסֵּתָה וְעֹלָה אִינֵי כִּי לְעֹלֹתָ - אֲבָל בְּמִתָּה הוּא מִשִּׁיבָה הוּא - וַיִּעֲבֵר - כִּי דָרָךְ
וְלִפִּיד אֵשׁ מִשֶּׁר עֲבַר - וְרָאוּ לְהִיּוֹת כְּבִי - עַל פֶּנֵי - עַל הַשֵּׁם יוֹי - וְפִירְשֵׁם פֶּנֵי -
וְלִכְךָ כִּבְדוֹ עֲבַר שֶׁלֹּא הִבִּיעַ מִשָּׁה דָק לְמַעַתָּה וְנִמְנֵי שֶׁמֶל - כִּי אֲחֵר שֶׁעֲבַר הַסֵּתָה הַכֵּן
הַסּוֹכֵכָה - וַיֵּלַע עַל פֶּנֵי מִוֹשֵׁף אֲמַשָּׁה וְעַל מִקּוֹס לְמַד - וְהִנֵּה כַּמֵּן עֵבֶר הוֹדִיעַ לּוֹ מִשָּׁה
יוֹי יוֹי אֱלֹהֵי הוּא - הוּא אֲרַחֵם וְחַמּוּן - לֹא שִׁיבָה יוֹי כִּפֵּל לְקָרִימָה כִּמוֹ שֶׁדַּעַתוֹ הַמִּפְרָשִׁים
שֶׁהוּא כִּמוֹ מְבָרֵךְ מְבָרֵךְ - מִשָּׁה קִשָּׁה - שֶׁעוֹלָה שֶׁעוֹלָה - כִּי מִינֵן דְּלִקְרִימָה הַעֲלִיּוֹן ^{לְשֵׁם}
עַד שִׁיבָה טַחֵף הַקְרֹא - וְאֵלּוֹ הִי כִּפֵּל לְמַעַתָּהוֹ שֶׁנִּמְנֵי מַדּוֹת - וְלֹא יִמְעַל לֵהֵם ^{לְמַד}
עַם וְהַשֵּׁת מַדּוֹת - וְאִם כִּי אֵיךְ הוּא כִּפֵּל - וְלֹא יֵהִי מַדּוֹת לְבִדּוֹ אִם יִמְנֵי בְּמַלְאָכִים
אוֹי פִּירְשֵׁם בְּמַסְפֵּת וְהוּא הַטְּבוּן - וְאֵת מִינֵי מַסְכִּים שִׁיבָה לֹא מַדּוֹת - כִּי זֶה הַשֵּׁם מִינֵן
מַדּוֹת - כִּי כֹל הַשְּׂמֹת וְהַכְּבִיִּים חוּץ מִזֶּה הַשֵּׁם הַמִּיּוֹד - שֶׁנִּמְנֵי שֶׁם הַנֶּפֶשׁ כִּלְשֵׁם ^{לְשֵׁם}
וְלִגְדָה כִּי נִקְרָא אֱלֹהִים בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית לְהִיּוֹת דִּין וְהַשְּׂמֵחַ לִמֵּשׁ בְּמֵן - וְלֹא נִקְרָא
יוֹי עַד הַשְּׂלִיחוֹ כֹּל הוֹיָה בְּמֵה שֶׁרָאוּ לְהִיּוֹת - וְנִקְרָא שֶׁנִּמְנֵי עַתְמֵהוּ לְמַד הַחֵן שֶׁיִּמְעַל
וְשֵׁם כִּי פִירָה וְרַבָּה וְשֵׁם פִּרְשֵׁתָה - וְבַמִּתָּה אֱלֹהִים חַיִּים - כִּי שֶׁנִּמְנֵי קוֹלוֹ וְלֹא מִתָּה
כְּמוֹן כִּי מִלְּבַשׁ - וְנִקְרָא יוֹי צְבָאוֹת - עַל פִּי חֵטָה - וְהַעֲלָה יְדוּעָה - כִּי זֶם ^{הַשְּׂמֵחַ}
בְּעֲבֹר שֶׁלֹּא מִתָּה - כִּי לֹא יַעֲכֵב שֶׁכֵּם בְּשֶׁפֶל מְלֵאשְׂמֵינֵי עֲלֵיהֶם לְהַצְבִּימֵם - וְהַיִּיט
עֲזִיבוֹרִים וְנִשָּׂא - מִפֶּנֵי וְבַחֲזָקָתָם צְבָה לְבָנוֹ - וְכֹל זֶה פִּירָה זֶם ^{כִּפְרָת} וְאֲמַדֵּי אֲמַדֵּי אֲמַדֵּי
וְהִנֵּה הַשֵּׁם הַמֵּחֵד אִינוֹ סוּמֵךְ בּוֹיִקְרָא - כַּמֵּן פִּירָה דְּבִי יְשׁוּעָה זָל - כִּי הַסְּלָה בְּחֵן
הַמִּתָּה - וְהַסְּפֵל בּוֹ סוּד עַצְמוֹ מִמֵּד - שֶׁנִּמְנֵי כִּי זֶה הַשֵּׁם הוּא עֲצָמוֹ - וְהַשֵּׁם הַזֶּה
הַטְּבוּר עִם הַמַּדּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְחֻלְקִים וְכִי עַל עֲלֵם הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא עֲלֵם הַמַּלְאָכִים
הַזְכִּיר יוֹי יוֹי - כִּי הַשְּׂמֵחַ בְּהֵם עֲצָמוֹהֶם מִשְׂמֵחַ שׁוֹכֵב בְּמֵן מִמֵּד - וְלִכְךָ הוֹדִיעַ זֶם
לְבַחֲרֵהוּ שֶׁדַּעַתוֹ כִּי הַשְּׂמֵחַ עֲלֵינוֹ עֲצָמוֹהֶם שֶׁמֶן שֶׁלּוֹחַ מִצֵּל עִם בְּחֵרוֹ

לְמַעַתָּה לּוֹ

לשלם לו - שהם בהשפחה יותר משאר אומות העולם - ומלמ'ל - כגד עלם האומצע
 הסובב תמיד בכחו ובזרמו והוא חזק זך לקיום אישיו - ^{השאר} וההשפחה בו פכעית
 שהם בעלי חזק - ואעפ"כ עם סגלם והחזק הנפסד ההשפחה בהם שרופה מימי
 השמים - והמשילים בזה חזק האומצע - והעליוכ - על ישר צמותו ועזו בשחקים -
 ורחום כולל לחי הדבר והאלם כגזכ ורחמיו על כל מעשיו - והשפחה במלם
 כללית - ובחדם פרטית - והודעת רחום - היא כי מותם הואן שמיט שאר ^{היהזק}
 השם ברב רחמיו שוארו ומצילו ומותם ההזק - והזון ענל במדס השאר ^{תמות} בע
 והוא מלש חם - וטע' אנה שחן לבג מדס ^{מאן} אס ^{אכ} מתג' בגס וברימות נוק וכיוצא
 במ הוא מתג' חם לא לתעלת אליו - אך מפ'ים - מעפ שמיט צדיק איהם
 בעת חטום אימ מענישם כי שובו מעבלם - ור' חסד טלל רעים וטובים -
 ולחי האם כגזכ מות לחם לכל בשך כלק - ולול חסדיו הרבים ברע היו כלים -
 הכל - ור' מספק לשנים - והט' ור' מות - כי מקיים חסדו תמיד ומיט מפסיקו -
 נוצר חסד - זו הודעה לטובים שגער החסד לבגס ולבג בעס אס ילט בדרכים
 שרים כמבותם - נושא שן - כעסם סליחה - ומשא מספק לפשע וחטאה - ^{ופשע}
 גדול השן - כאלו מורד הוא הפושע - כגזכ ביחיו פשע מדום מתחמ יד יהודה -
 ועון בפה וביד ובחשבה - והחטא - בין ברען בין בשגגה - והיא חטאה תחתית
 חטאת - ומצא חטאה תאר השם - הג' עינין - אהים במאלכה החטאה - ונק'ה
 מלש ונק'ית דמס למ נק'ית - לא יק'ה לגמרי - לא פוקד עון מבות על בגס - אס
 הם מוחזים במעש - מבותהם - נמצא כל המדות טובות אין אחד מהם לרעה -
 כי זה חסד גדול מהשם שימתן עד רבגס - והג' כל ביה הסכיותו כי הם י' מדות
 והביאו קצתם השם הנבבד במתן שתי מדות משום כפלו - ומכ מיט מותה דק'תן
 אל - ויעלו במתן י' מדות אל - רחום - וחמון - אך מפ'ים - ור' חסד - ומות - נצר
 חסד לאפ'ים - נושא שן - ופשע וחטאה - ונק'ה למ יק'ה - פוקד עון מבות על בגס
 ויח'ה - כי נפסק קול האס - ויק'ד - מעזי קדקד - אס ט' - הואיל ומצאת חן בעיני
 ילך ט' י' - כי קודם דעת ודחתך והנהגותך אמרת אס אין פנך - עכשין שוחתך
 לשאת שן על אחת כמה וכמה - ונבבד השם במד' שמתה תהיה מדון למ -
 כי עם ק'טה - מעפ - כמו כי מעלה גרה הוא - ויל' שהוא כמשמעו כלול מת' ^{תגביגט}
 לפי ש'עם קטה ערף הוא - ואס יחטא תפלה לחטאת - כי על המלמך כמ' כי לא

שאל פשעכם . ומה לעשות . דרך ענות . וכמוהו לבט ולטה במזכ יו . לכן לא יזכ
פשעם כי לא יתכן להכליל גם עשירי צרה . ועלמג . נביה לך לתלה . ויחזור
מה לפת גל כי הברית היא ברית אס בחקות . כי קודם עשותם העל כבת להו
ברית כבת הנה דם הברית אשר כח יו עתם . ועמה מה הנה אנו כוכב ברית
וידוע שלא ירד מן ההר עם לוחות השנים . לא אחר מדבר ליו יו פרט בהר סיני
ומס בחקות . ואחר שחרזו יש בברית הקודמת יחדש לבס ברית חדשה . על
מנת שלא ישוב למרוד . והחל שחר לך . עד כרב לך את הדברים כלה . ואז
דבר לו פרט בהר סיני עד סוף הספר . ויל פשען סוד יו ליימיו ובריתם לכודיעם
כי מין השם העלה סודו כי אס ליימיו . והברית היא שכורת השם עם שאמנם
להתבודדה ליו . אחר שתפרד והתקן נאספת ליו . וכאש עבר השם על פניו
כבת עמו ברית שחנת אור השכל והטיג מה שלח היה עמו ומחלה . ומה לו
עשיית ערך אור פשע שמינו ידוע למדס זולתך . מעשה אור חיצוב והוא קדון
פנים . והנה יהיה נבר אור הפכות שחנתך . כי כאש הוסר החסוה העל רעוה
הוסס . ומסוה על פשע . וזהו נבר כל ערך מעשה נפלאות . או שעתו להתהלך
במס כמס רחז ונפליט אנו וערך . ומה כל העם . וביט אנו עשה ערך
שחר לך . מדבר לו כמד כל יס . ועע שחר . הנה מחלת עון העל מעמה
השחר לך . הנה גורס . פועל יוצא כמו שומר . אנו בעצמי ולח על ידי מלמד .
והנניש בכלל השטה . כי את מנחותם . כמו כיהרס תברסס . לא תשתחוו
כמו לא תשתחוה לאלהים . שזו ברית שנה . קמא שמו . כי השם נשמה בישראל
כמיש במשמו . מן תכבות . במר מה שמה מן יהיה לחוקט בקרבך . וזנ מן יזע
שכל בלה העמים כי יקמו מננותיהם לבנהם והתנענה לבנעליהם שסס בע
שכל הנה נמשא יושב הארץ קרא לך למכול ונבחו שהבנות בעת יושב הארץ לה
מסכה . להכליל העל . את מן . וכן כמג שס שלוש קלים . כל פטר רחם . הזכר
יציאת מצרים זכר זה . שזה זכר ליציאת מצרים . וכל מקור תזכר . ית נמשא
בתקום הזה החקנה לש קרבה . ואצל הנה תקום הית כהנו מנולת למפריס .
ועתה פירש . כל בבור מדס בבנין תפדה . בחושה שקלים . ולא יראו הבעים
ופת . חסר בים השמוש . ששת ימים . נבנה פרשת שבוע . דין פסח לשבע
סוף לדבר כי מן שבעת אחר . השבת . וכן השלים במחורנה זכר הפסח . וס

חיות המלאכות מלאכת חליט וקציר . שאין העמך נקצר בשבת רק מיום השש . ומן
 טעה להחיל חרות בקמה . כי כמובן מהחל התרומה להביא בית יו . ולא היתה המכילה
 מטעה שהחלו להביא התרומה . ויזל תפס בחליט ובקציר על הכוונה . בברי קציר שהיה
 מתיר המטות בבית המקדש . בכך שנת הלחם מרבוא חדשה . וקציג השעורים שהם
 העומר מתיר החדש למכילה . וחך המוסף הוא חך הסכר על פי סמוספים ומכבסים
 בבית . תקופת השנה . לש סבוב והשלמה . כמוויהי כי הקיפו ימי המשנה . כל זכוכך .
 הם הבוצרים . ויצאו התקבות שאינם חייבות לעלות בן חגים . ודעת לב החכמי
 הראיה חובה על ידי קרבן ועולה שסם למה הביא עבר גם בלמו . ולא ידמו פני ריקסם
 את פני המדון . שהוא מלכ כל המלך . וישים איומה בלב האמות . ואיש לא יחמוד את
 ארץ . קן לעלות בתלחמה . גם בידו יכלת להרחיב את צבולך . המלך שלמה הבטיח
 למבואך יוסף לך בשמך את דבריו לעשותם . כי יו הקיים האמת להי . שכל ולא
 מלוהי . האמות שהם הבל ותבו . ולהי ישל משנה לישראל השנה פרטית . אם כן
 יחמוד איש את ארץ בעלותך לראות את פני יו אהיך . לא משחט . זבח . ועדין
 החוז קיים . בפני ואה המשפטים חלב חז . ויהי זבח חך הפסח . וזכ כמו והטעם
 הוא עד בקר . וחלב הפסח ידוע שהוא נשך במזבח השלה . כמו שטעמו
 בפסח יאשיהו . בהעלות השלה והחלבים עד לילה . ומן טעה הפרשת צו כמובן
 שלא היה קרב בין עלת ערב לעלת בקר דבר אחר . ראשית . פירש על פי הדברי
 על תמאי זה שיטתו מצוות ולא יתירו כרת בבית הזאת . ויהי שם . או מרבעים
 השלישיים . לחם לא מכל . כמט ברמטונה . ויהי בלדת . ביום הכפרים ביום
 כי בשלשה בסיון נתנה התורה . ועדין אחר מ יוס ~~אמרה~~ למכיל ודע זה . ומשה
 לא ידע . לא מכל לוח שנה האמת נעשה עליך והוא לא ידע . גם טוח לו וראה כל
 העם אשר אתה בקרבן את מעשה יו כי נרא הוא . והוא קרון פעם . ולא ידע ממה
 שטח לו על ק הטעם לא ידע . והקריב משה עה שסם יראה לו מהרן ובע . שכל
 יחדו מנשת איו בעבור כי קן ער פטו והט ויקרא אליהם . להודיעם זה הסוד
 ובטעה שהיה מדבר להם במה שצווה היה להם כח מין . לראות פטו . וכשמינ ^{מדבר}
 איהם למן . לא ויכל משה ~~הוא~~ וימן על פטו מפנה . תאז והלמה . ומלת קרון
 לש זהירות . כמו קרעם מו לו . והמשטלים יזהירו כזהר הקרע . ובבוא משה
 היה מסיר המסוה כי פעם א פעם דבר יו לאשה . וכשמינ מדבר עם השכינה היה

המסוה על פניו . ומסוה שחלקו מן סומו . כי מינו כמו לבוש .

שלמה פרשת כי תשא

יתעלה שם: כרס והכשר

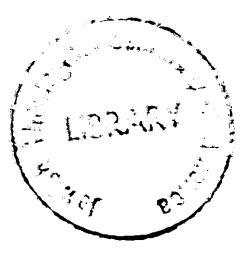
ויקהל משה ללכליל השמים . ומה בנע ישר להוציא הנגים . ולתחרת יום הכפרים כקן
לה הדברים . כלל תעשה המשכן . גם ששת ימים . ולא תבצעו . כי גם המזרחות בלשון
צווי . וזכור אשר צוה יי . וכן ועל העבים מצוה . ויצו יי . אהים על המדס . ששת ימים
נטון הוא שיהיה זה הקצב בכי תשא שהוא צוואת המזוה ומס לזו הנוכח שם על בעור
האש דרך קצבה . והוצרך להזכיר זה שלא תזוה המזל ומלמכת המשכן מינה ^{תעלה}
את השבת כן לא תקיה האש בתצבת . כי הבעור בכלל לא תעשה כל מלמכה . פיר
לך הכתוב כי ~~השבת~~ היא מסורה אבל לא בבית המקדש . ואין טעם לזוה המזוה
כי לחייב על כל א וזו מצות מלמכות . כי כבר זה ידוע כי העשה מלמכה חייב .

ויצו כי תעיר מלמכת אוכל באוועדים והוא תעשה על יד . מור אשר זה בשבת . ואין
ערך כי הוא יצא במק . ומענין מלמכת עבודה . ומלת אש תורה שהוא לשון בעור
והדלקה . כי מלו היה כדברי . בטועה לשון כשמה ^{אש} מלמכת הרע . היה כמו ממש
כמה ^{בזוה אחריו} ~~למכת~~ ^{ועל} ~~לשון~~ ^{ועל} ~~בב~~ ^{לשון} בעור והדלקה לבער כמשפט . וצחלים
כמו צחלים בערו אמר . ביום השבת . טעה המזוה שהוא כמו ביום השבת . כי למזוה
ביום השביעי . ידק ביום השבת . ששבת כלל גם הלילה . ויחזק . החל לבוא ^{שבת}
אשר צוה יי . לעשות . קחו ומתבם תרונה . ותמ אומה ליי . כל שיב לבו . כמו

בזרוע כמו . מוהוון מסך ואין זה הפך . דבג לבו . לפי שצמח כשען אמר שהוא נדב
ואינו כן כי שד למזוה נדיב סתם כמו נדיב יען . לא הסמיכו בלבן . ביום
זוה תורת יי . ~~כמו~~ ^{כמו} ~~מקדש~~ ^{מקדש} ~~כמו~~ ^{כמו} ~~על~~ ^{על} . וישמחו מבימ אביע
וכל חכם לב . כמו מש . לבב . את המשכן . הם אשר יריעו . ומהלו ששע עשר . ^{ואכפתו}
כלל במאכמים . קרסין קרס . הנחשט וקרס . קרב . ולא כזכיר לולמות דרך קצבה ^{שבת}
מובאים בלממות . שעודין עמוד . הפרכת והמק . אזינו מדע הקדשים והפרכת ^{והמק}
את הכפרת . לזו הבעור הכרובים מפני שהם מקצות הכפרת דרך קצבה . המך כל דבר
המך בין לתעלה ^{לעלה} ~~בין~~ ^{בין} לפעם ימך כבה . פרט ענין למק . המזוה . הטעם
שהוא שם המור . ומכ כליה . הם מלקחיה ומתמנה . ומת שמן המזוה . שם הוא ענין
חמיל לב לתקן כמו הנוכח . ומת מצב . ומס מינו ~~בצוואת~~ ^{בצוואת} ~~המזוה~~ ^{המזוה} . ומת כלליו .
סיכומו ועינו והשאר . את הכיור . גם זה לא הוזכר בצוואת צבה . ומת מדנה . נמצא

החצ

החצר זכר ונקבה . ואת המסך שהוא עשויים מאה צרחב החצר שהוא חמשים אמה ימיו
 המשכן . הם התקועים במלך לקטור הידיעה שלא יעם הדוח . ואיננה חבלים של
 יתדות . ויצאון . ויד לא אחרו לעשות דבר השם . כל אשר שאו לבן . אש בעלתו
 מחטבת להתגב . דוקה לו ושאר לבך . והוסף לוא ויצאון . להזכיר הנשים . על
 טעם עם . כמו ועשיתם על עבדך . כל נדיב לב . והנשים בכלל נדיב לב . כ
 היה ברטון בעליהן . חת . הוא באך . וכרתי ושמת חתי באך . וגם . במזן סמוך
 פקדו נתי הזהב . גם נתי באך נזם זהב באך חזיר . ועשת במצבע . וטמא הוא
 בזרוע בלי חבר . ויה דפוס של רחם . וכפי דעתם ראוי להיות הלזן קודם . אשר
 נתי אמו . תבלת או ארזון או תלעת שכ או שס או עגים . ועזות . לש זכר
 בתי כמו ברות . וכל אשה חתת . בידיה טוון . תבלת . והארזון ותלעת
 הטט והטט . והנשים שהיו יותר בקיאות בחמה הנביהן רוחן לטוות צמר העגים
 שהיה ראוי לחטוה . והנשימים . כפי העלתם הביאנו המבעם היקרות והבט
 לשמן המשחה והשמן שהיה למחור לשמן המשחה להביא לכל צורך המלמה . ויאמר
 הודיעם המלמס . קראויו בשם . לא שיבא כל איש מעצמו כדרך התרומה . בן קור
 אין חורבן חרים . וכלב בן יפנה . איננו כלב בן חצרון . כמפורש בדברי הימים . וכן
 ארבעים שנה היה כלב בשלוח המרגלים . ולהזרות . לאחרים נמן בלבן . גם מהליאב
 בשם . וחם לאז השמוט . וכל חכם לב . הסתח ידם . לקרבה . שם התפט . כמו
 לוחק העל הקדטי . והוא מסך . ויקחו האומעם . והם הביאו . מוסב א צע ישראל .
 והם הביאים ועודל טבתם ~~השם~~ . מלי אס שלו כהם ממך מדה שהלם טע
 יותר . איש ואשה . שלא תהייה טוות הנשים . והמלמה . כמו אס שלח ידן ^{בעלמה}
 רעו . והות . שם התפט . כמו מטל וטבוע והות . את המשכן . הקך הצוואה .
 כי צריך לתקן המהל . כי הארון והשלחן והמטה והזבח הקטרת יצאו בו . ~~הקך~~
 כל שנה יציל . חזרות לתקבות . כי מא ע שנים במספת אות ~~המטה~~
 חסרון הו לתקב . ואין הפרש בין ויעש . ובין ויעשו . ויל ויעש מורה על בצלל . ויעשו
 כלם . וטו ובחרשת אמן למלמה . ובצלל היה נמן לכל א ווא חכמה לב לעשות כפי
 והי אה לו ~~השם~~ ^{השם} . ויעש את שמן המשחה . בלי זכרון הבשמים דרך ^{קצרה}
 טו לחות . מכו חלול . והלוחות לכל צד . במרחות הצבאות . הציב מקום מים
 בקדשים לא יאכל . והנה הכוד לא נעשה מנחת התעפה . ולא הזכיר ~~השם~~

משקלו. כי אין עזות השמים ^{כלורה} ~~עצמה~~. והמים אם היו בתוכו משקין את השונה. ול
מראות קרוב מעב כדמי מוצן. ובהן היו כוחות לתקן עצמן בצבן שעל ראשיהן. ו
שמו כותן לעבוד את השם הביאו ומחמתהן נצב. וצבא יחצא בעברי לעבוד
השם. לצבא צבא לעבוד עבודה במהל חושב. וכמו אם שפון את השמים הצום
ויהא הלא צבא לאמט סוף צבול האדם וזממ. ומדת הכיור לא הזכר. לא ככתן
כמו שח כתפות חוברות שהן לבית הצואר וכן הן כדמות אדם. והפתח כדמות פענ
וכל לשון תקום אמן. כי הוא המדבר ובעבו הדבור. לענת קלע החצר. כמד
מדת הקלעים. והנה בעבור העלת הנביאים והעלת העשוי מאותה הנדבות לא
ויעשו בעיניו כל אשר צוה יי. את משה. לא באר עוד כל אחד ואחד בדקות כמע
כחובן בחנת השמים. ברוך שה ~~ורנו~~ ~~פלמור~~ ~~תמורה~~ ~~נו~~.
שלוה פרשת ויקהל. ענן המשכן וכמהל.

לא פקודי המשכן. הנהב והכסף והנחשת וכלי המשכן. וילא ^{יהי} כסף עקודי העשה ^{לעשה}
כפון אחד על פי משה. כל הנהב העשוי למלאכה. לא שפסוק והענן ועוד שב
משכן העדות. בעבור הלוחות שהם בארון. אשר פקד. כמו ולינסף ילד שבע
כחוק הפועל. עבודת הלוי. כי איתמר היה פקיד בגדשנים והמדריים. למת להם
המשכן וכליו. לשאת ולהודיע כל מיט בעבודתו. אעפ שיט לוח כי לא בא הכת לנג
דק על מלאכת המשכן לא על האקעות. ולקחשה עליו שמוכיר הנה מנצח הנחשת
והוא בפקודת אשר כי עריך להזכירו שנעשה מנחשת התגפה. ומנצח הכתוב
מינו מקפיד להוציא דבר אחד מהכלל. שמה בהם ביד איתמר. ובעלל. הזכיר
שע המאנים בעבור זכרו המשכן. כי על ידיהם נשלם. וכן כליו. ובגדי השרד
שהיו בגמיעה. כל ~~השם~~. ספר משקלו ולא ספר שנתג להם במשקל. כי מינו
משוע ~~עני~~. כל כל. ולא הזכיר אשר פקדית אעפ שהיתה סלה זהב
כמו שנזכר בתורה. ובהא שהיתה ככר. והזכיר הבקן שהיה ככר למדן ^{והזכיר}
בפרט שלא נזכר שהיה גם משל נצב. ולמדנו מזה שהכפר של איתמר צמח היה
שלשת אפים ~~הכל~~ שקלים בשקל הקדש לצאת בשקל לשבת. הונו תמורה ליד
פח הפעל. אידת הקדש. גם מדע הפרכת בכלל הקדש לא ~~היה~~ שהם ארבעה לבד
הפחדים. מן המהאלך. ~~היה~~ ~~עשה~~ ~~הספן~~ לווים ולעפי. והשם: הזכיר בשכונ
הזהב. ולזה הזכיר ^{הכיור} ~~השם~~ כי לא שנא שהמשקל. והן הווא ~~המלאכה~~ ~~השם~~

10/1
11/1
12/1
13/1
14/1
15/1
16/1
17/1
18/1
19/1
20/1

שאו

משה ואלה המעשרים

עשׂו בְּצֵדִי קִדְדִי וְלֹא תֵן דָּשֵׁשׁ - וְהִם לִסְדוֹת הַקִּדְדִּים - מִבֶּל בְּצֵדִי אֶהְרֵן מִהַתְּיָנִים - וַיִּקְרָעוּ
 מִלְשׁוֹן שֶׁמֶן - מֵלֶשׁ לִקְרַע הַמֵּלֶךְ עַל הַיָּמִים - פָּחִי - תִּמְרָה מֵלֶשׁ יִמְטֵר עַל רִשְׁעִים פָּחִים -
 לֹא שְׂכִיפָה - בְּשִׁקְרֵי בֵּית - וְהַזְהָב הִיּוֹת עֲבָם בְּבוֹד עַד הַיּוֹמָה כְּמֵים - וּכְשִׁיתְקַרְרֵי
 אֶרְקֵעֵן אֲוֹתוֹ וְקוֹרְצִים אֲוֹת חוֹטִים חוֹטִים - מֵלֶשׁ וְקִצְמָה אֶת כֶּסֶף - לֹא חֲתוּךְ ^{וְהַזְכִּיר}
 זֶה שֶׁהִיּוֹת תֵּבָה גְדוֹלָה וְחֲסֵבֶת חֲסֵמָה לִהְיוֹת הַזְהָב טוֹוִי - וְאַשְׁזָר - יְדוּעַ כְּמֵשׁ יֵשׁוּ ^{הַצֵּמָה}
 וּכְפִשְׁתִּים - וְאַתְּנֵן חוֹטֵי הַזְהָב בְּתוֹךְ חוֹטֵי הַתְּבֵלָה וְהַאֲרִגְוֵן - וְאִין בְּתוֹךְ זֶה כְּמוֹ בְּתוֹךְ
 הַחֲוֹטִים - וַיֵּשׂוּ אֶת מֵצֵב הַשֵּׁהִם - לְשׁוֹן תְּקוּן - כְּמוֹ לַעֲשׂוֹת אֲמִינוֹס הַשֵּׁבֶת - הֵנֵה הַהֲיָן
 מִסָּךְ וְמוֹסֵב עַל הַמִּצְבֵּים - וַיִּתֵּן ^{שֶׁ} הַעֲבוֹתָה הַזְהָב - עֲבוֹתוֹת הַזְהָב - וְכִתְּוִהוּ סֵפֶר
 הַזְכָּרוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים - וְאֶת פְּאֵרֵי הַחֲבֻצוֹת - כְּמוֹ פִּתְחֵי חֲבוֹשׁ עֲלֶיךָ - שְׂמִינִים
 כְּדָוֹת מִצְבֵּת - וְתִבֵּל חֵם לֹאֵךְ הַפֶּעַל - וַיְבִיאוּ - כִּי מֵשֶׁה יָקִים כָּל אֶחָד וְאִם בְּתוֹקְוֹת זֶה
 בְּעֵת זֶה בְּנֵד וְכֹל אִם וְאִם יִבְיָהוּ אֶתְקוֹתוֹ בְּשֵׁלֹס - וַיִּתְּלוּמֵה - הַחֲצֵר זָכַר וְתַרְבֵּה -
 וַיִּבְרָךְ - בְּרַכָּם שֶׁעֲשׂוּ אֲנִשְׁיָהִם כְּהֵן - בְּיוֹם - מִצְוָה בִּן לְהַקְיָמוֹ בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ - וְהֵנֵה
 בְּעֵת נִבְחָה הָעוֹלָם - וְהַאֲשִׁיךְ יְדוּעַ שֶׁהוּא כְּדָוֹת הָעוֹלָם הַכְּבִיד וְהַצְעִיר - מִקּוֹס הָעֵשׂוֹ
 כְּדָרְקֵעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן עוֹלָם הַמֵּלָכִים - עַל כֵּן מִבְּדִילָה הַפְּרִשְׁתָּ - וְמִקּוֹס הַמַּעֲרִיקָה ^{וְהַשְׁלִיחַן}
 וְהַזְבַּח הַקְּטוֹרֶת כְּמֵד עוֹלָם הַמִּצְבֵּי - וְהַמְטֵר מֵהַבַּיִת כְּמֵד עוֹלָם הַשְׁחֵל - עַל כֵּן
 מִזְבַּח הָעוֹלָה פֶּתַח אֶחָד מוֹעֵד - וְהַבֵּן זֶה - וְאַשְׁמַע הַכֹּהֵן וְכִמָּה כִּי מֵשֶׁה עָה יִרְדַּבְּ
 לַחֲדָשׁ תִּשְׁרִי - וְדַבֵּר לְיִשְׂרָאֵל מִצֵּד הַמִּשְׁכָּן - וְאִיד הַחֲלוֹ לְבַגְתָּן - אִם כֵּן הִיּוֹת הַמִּשְׁכָּן
 עֲבָה קְרוֹב לְשֵׁשׁ חֲדָשִׁים - וְצִבָּא בְּיוֹם הַכְּפֹרִים יִרְדַּבְּ מֵשֶׁה וּבְכֵן לְאֶדְרֵי הַקִּים ^{הַמִּשְׁכָּן}
 וְשִׁבְעַת יָמִים הִיּוֹת מִקְיָמוֹ וְסוֹמְרוֹ כִּי לֹאֵךְ כְּפִרְעֵם וְלִהְרַגְלֵם - וַיּוֹס שְׂמִינֵי לְמִלּוּמִים
 הוּא דָּמַשׁ הַחֲדָשׁ - וְאֵלֹה דְּבָרִים חֲלוּשִׁים - וְהַכֹּהֵן מִבְּטוֹלָם כִּי כִתּוּב וְעִשִׂיתָ לְאֶהֱרֹן וְלִבְנָיו
 כִּכָּה כִּבְלֵי מֵשׁ צוֹיִת מוֹתֵבָה שִׁבְעַת יָמִים - וְאִם הִיּוֹת מִקְיָמוֹ וְסוֹמְרוֹ מֵהִיּוֹת עֵשֶׂה - וְכֵן
 בְּשֵׁלֹם אֶת הַבֶּשֶׂר פֶּתַח אֶחָד מוֹעֵד - וְאִתָּה הִיּוֹת הַפֶּתַח - וּבְפִרְשְׁתָּ וַיְהִי בְּיוֹם הַשְּׂמִינֵי ^{הַמִּצְבֵּת}
 אֶת מִצְבֵּת הַזְהָב - שֶׁהוּא מוֹכֵן לְקִטְרֹת - הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן - לְאִי הוֹקֵם מֵלִיו - וְסוֹמְרוֹ ^{וְהַמִּשְׁכָּן}
 וַיִּקֶּם מֵשֶׁה - עַם הַמִּצְבֵּים - וְהוֹקֵם בְּשִׁקְלֵי הוֹשֵׁב - פֶּעַל שְׁלֵמָה גִּזְרָה שֶׁסֵּם פוֹעֵלוֹ - וַיִּשְׁרַךְ
 בְּעֵת יוֹם הַשֵּׁבֶת - וַיֵּל בְּיוֹם הַשֵּׁבֶת יֵשְׁכֵמֶה הַסָּךְ תִּמְחַרֵּץ - וְתִקְוֵן מֵאֵל לְעוֹבֵי־
 הַמִּשְׁכָּן כִּי הַקְּוֹת הַמִּשְׁכָּן בְּיוֹם שֶׁסֵּם - כִּי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ מִיָּד זֶה הַשֵּׁם שֶׁהוּא מֵת לֵאמֹר
 וְזֶה לֹא יִתֵּן בְּשֵׁבֶת - וְאִם הִיּוֹת יוֹם הַקִּדְדִּים בְּיוֹם הַמִּשְׁכָּן הֵנֵה בְּעִשְׂדִים בְּחֲדָשׁ נִעְלָה
 הָעֵץ - וַיִּסְעוּ בְּיִשְׂרָאֵל - וַיִּקְרַע עֲלֵיו - בְּקֵר וְעַרְבַּ בְּשִׁבְעַת יָמֵי הַמִּלּוּמִים - וַיִּכֵּם ^{כְּדָוֹת}

הערפל אשר שם האהים . כאשר כלה ~~המשכן~~ המשכן איד ויכם הענין . ולא היה מסת
הענין בעת דבר יו' ~~עשה~~ עשה . והכח ולא ~~היה~~ ~~היה~~ כ' צריך לבוא בכמות . ובעל
הענין . שהיה שלה משם בעמוד לפימון לפניהם לנסוע ולחנות . והנה היה מתחלק הע
באש בלילה . וזה כ' היה המטה גדול . ובעת החטה מציע להם הלילה . ובהשכים המטה
ללכת עד אור הבקר היה מחזיר להם עמוד הענין . כ' לא נמצא שמשע והלכ
ישראל בלילה .

ויקרא
ושלמה פרש אה פקודי הפעם אה יו' אשבת ואודה

טרם החל . במאור הפרשה מזכיר לך טעם גדול . יש מן המינים שטועים
מה הוצרך לבאר בתורה ספור המצות וספור המשכן הימך נבנה ומה נבנה ושג
ושלש בענינו . ואחריו החל לענין בעולות . מה יהיה מין המוקרב ואיך הוא מנה
ישחט . ומה יעשה לו . והאריך בענינים כמו שהוא ידוע אית צריך באור . ובענין
זה המחרון . כלומר תקון הקרבנות . עם בואו במזבחות עצמות וצבול קבוע וזמן
משוער . תמצא במקורות בדברי הנביאים שמין להם לצון השם יתב כנגד החסן
ליון בעולות וזבחים . לא דבר את המצבים ולא צויתם על דברי עולה וזבח .
היכנה יו' באפי אים . וכיוצא זה עדים רבים מן הכתובים . ונס הדעת לא תבליט כלל
כלל . וצנה מתחזקים בענינם המינים . ועמה שבע כבר אה כוננת שלא באדם
בתורה בין ספור בין זולתו כי אם להורות ליכנה ודעת ולהיטיב לבנות המזבס ולהענין
במה נאדה טובה . ולהפחידם מעשות עול ואלכת במצות רעות . והנה אין לתאמת
השם יותר מן חלקים אם שהם מינם מתעסקים כי אם לצרך עמידת הדקן ולא באוס
הנאה בעולם הזה וכל ימיהם בעבודת בוראם . או שהם עוסקים ליכנת השם ומקין
ועם זה הם משתגשים במלכות העולם הזה ומשתתפים בזונו עזר ובעבדנים חוק
טרם ~~ו~~ ודי חיוגם על פי הצדק ועגריים איש במחיו על המצות ואין להם תחרות ולמקטנה
ומאחד למחר . או שהם דוטים לחלק השע לא שמוסיפים עליהם שאלו חוששים
להשתמר משומיהם ולהתענות באויביהם כדי לנצחם . ולא צריכים להחלק עליהם
מלך כדי ליסר המטים מדרך הישרה . והנה מורה השם ית' הנמנה על דימיו
דך החוד . במחשבה הודיעה במעשה הטבע שמה יעלה המדס לדעת ~~בא~~ בא
להבין אם הוא משניח בכל מעשה ידיו אם לא . בין השננה פרטיה ובין כשננה כלליה

ולא יתכן

לא יתכן ההשגחה . ואספר מי שגבה ולא לקח מוסר ולא הבין מה שמירע לו . ומי ידע
 והבין וקבל מוסר וידע את בוראו בהשתכלות מעשה ידיו . ~~ואספר~~ ספור המיחדים לו כי
 יספר לאקבלי התורה כי הם בלי ימות ומופת יחדו את השם . וכל אשר מירע בהם לא
 סנו מדרכי הישרה . ואיך שאדם השם אכל הזק כגזל לא העח מדם לעשקם ויזכה עליהם
 מלכים . כי האבות ואם הם וחלק השם האשתמשים במלאכה העולם הזה . לא היו
 שסקים יותר מצורך ביתם . וספור הבאות ביצחק דמו זה הענין . וספור יעקב אבי
 הלך ומה שהוקרה לו כלו מודיע בהשגחה השם עליהם ~~לא~~ לא נדבר בפרט לכל
 ענין ודבר . והאריך הכתוב ביחוס לו להודיע לנו עם טעם החקים והתורות כי לא יחזיק
 עם בדרכי הקרה . וזכרון לקיחת שם האבות להודיע יחוסן כי עתה ליטות באבדת
 לעושים . והנה הספר השם מספר הבאים ומחמת שרש ואיך השניח בהם השם ית
 ש כי מחבת השם לאבות רצה להודיע להם ייחודו במקבל ובמושכל . והרבה
 אותם ושם . בבימות לגלות להם יחודו עד שהביאם בסיני וקדשם לבלתי בשתמיש
 אל אשתם ~~וא~~ להעירם במה שיכלו להיות בזכרון החלק הראשון להיותם נבדלים
 לתוכם כדרך הפרושים . ומזה נתעורר הכלי הנבדל משה רבינו ונבדל מן המשה
 מיום עלותו בסיני . ומעפ שיין דרך כל הפרושים ככה . ושמואל הראה לעב
 כי מיאמץ שהיה העולם מתקיים בלי זה כלום בלי פריה ורביה . לא שהשם יתב
 העירם להיותם בהצנע . ובא זכרון עשר הדברים בלשון יחיד שאפי' אם היו
 רבים הנבדלים לתוכם הם נחשבים כאיש אחד שיין רבויים ונבדל במדתם
 הישרה . ואחריו ספר באעשה המשק . וכבר רמזת בפרש' ויקחו לי כפרושים
 ציבים לבית . מועד להתחזק איש מרעהו כי יש עלות ביד האדם לבחור דרך היישים
 כלא יצא השם אש לא יקום ולא יהיה . ובדעתו ית' שמו כי לא יהיו כלם ככה
 כי אם יקידים אחרי השכל הנבדל . אבל האחרים מלבד זה יחלו חולי המין
 והנפש . כאלו תקן להם ספר רפואות וזכיר להם טהרת המין והנפש והבחוץ
 ויפי הלובם . ואם ישגו איכפי שובו לקדמתן . כי אם סנו במאוות הנפש הבהמית
 ציבים בהמה לפרתם ויותר רחוקים ממה שנתפרסמו . משל לרופא שהזהיר
 לא שלא יאכל דבר רע ויחלה . והוא לא הוזהר צדיק לתקחת שלא היה לו צורך
 במחלה . וממה התקחת אי מפש' בלי שער ובל' משקל ובל' דמן ומסמן . כי כל
 פועל בלי שער בדיו הוא לעשהו . ואם לא יביה תקון לגוף שישוב לקדמתו גם הנפש

תלמה כ כחש ילחו הגופות ילחו השמות זכו וזכה שהוצרך הכתו להעיר להיות הדופי
קיימים לשוב א המצוות הפשוטות שהן יראת השם הנה הכימות טענת האדם ועם ^{תשובה}
העדותך תקון האומות ועתה משלים ענין זה כי זה ספר ויקרא במאמט חוששים ^{בציו}
אפס ודי חיותם ומשתתפים בזוון ואוקבים בגם ובמת וחלק המעסיפים וזה הם אשר
חוששים אמרת שוטיהם נגמא בספר הרביעי המתקן דגלים כי באים לרשת את הארץ
והם חוששים מן התקרים הבאים אבחון וכספר הבא אחריו מספר תקון מש. החיל -
וערכי המלחמות וענת המלך השולט עליהם וישרות דינם לקטטות ולמריבות וחיותם
במכחות ומיך שובן אחרי שובם להיותם נבדלים לארנס מסן כמשיג ^{מורה} תורה
וספור תורה סמה כי לא דבר רק הוא ומש שמה ושלש להודיע על הענין ^{למנהג} וכן
ולמחברים על הנדיבות ומשתדלים לטוב והישר בזכרון החנה כל אומ בזכרון ^{אמו}
מחשיב הששים לעבנם כמקרבם מצל השם ית שמו ומי כמותו יקרא ויציד ^{יענה}
כעך הנערך למורעה ויקרא כמ ולמ כול משה לא אה מסן צריך נשות
ליכנס ועם זו הקריאה הן חושקריאות במרה למשה עה וכתו בבית העולמים
ולמ יכלו הכהנים לעמוד לשכת ומעפ שמה לו ומועדת לך שמה עז צריך ^{שמות}
ומחרי הכנסו וידבר איו והפסוק הפוך וטעמו ויקרא א משה וידבר איו ויל
הם מאהל מקום בית מליו ולמ לאחר ומשה היה נבגם לפעם בין בדי הארון ושם
מדבר מתוכי הוא נאמן בית וקודם הקמת המשכן היה השם ית מדבר למשה במהל
הוא המהל שמה ואשה יקח את המהל ושם יורד הענין במהל בצבר השם מת ומקום
העשרה יקרא מהל מעד וכל מדם למ יהיה במהל מועד גם מקום העשירים טקום
כן ויתן את השלחן במהל מועד וידבר כל דבור אחריו אמירה מלבד דבר א בע
שכל ויקחולי תרומה מדם ולמ אה מיש שאלה מיש שם מעולה ונצרת מדם ^{מאדמה}
שם פחות הוא החמר המעב לעיט שכלו מלראות ול יקשה עליך כמראה מדם
עליהם מלמעלה כי נאמר כן כנגד הנ הנזכרים ומדם שם כלל לזכר ולתקנה
ויתצא תיוחד לזכר מדם אחד ומלך ומצאת וכן להפך ונפש מדם מן הששים
ונדמוי מדם נכס ומח אכס להוציא הגוים קרבן שם כלל ונקרב את קרבן יויקשה
מס עליה קרבנו ^{לדט} ליון לכבוד שמו ומי מקרב ומח הוא כי הקרבנות
נצטוו בעבו חן המצויים והנשדיים כי היו מאמינים בצרות העלל בעלמ ובשור
וכי להביא להם בזיון צוה להיותם בעבור שנת עמו מסן לוח הקריב קין והבל

ובקרבן טו

ובקרבן טע זיבן יין את ריח העחוח . ומאנן רענת לך שאין האדם חוטא כי אם תצד שנת
 העפשות כלול נפש המנוחה ונפש החיונית . ואין האדם נזון כן והחי האם והמנוחה הנה ^{בשעת}
 טמא ביא מלא זיתבפר . והחי יין אל לבו . כי החלב הנשרף מקום חלבן . וכלל אברי הבהמה
 תחת אבריו . ויישר נפשו העליונה לאור באור החיים . וכן הבהמה . כלל . מן הבקר . פרט .
 מן מן הצאן . והנה טענה לוי שאינו למד מן לאו הין . כי מן זה נמסר החיה שאין כל הראוי
 לאכילה מותר להקריב . ולאו הבא מכלל עשה עשה הוא . וכן הבקר . שעם המריא והשוד . והמריא
 היה קרב למזבח שמה וחלב מרימים . ושלא מרימים לא אביט . שהוא לשלמים . והנה ^{רמיה}
 גמורה שהיו שכל העליון המרימים על גבי המזבח . והמפרש מרימים . ברימים טעה . כי
 זה הוא שם שלמים . ^{ול} תאר השם . והשם קודם והמאר . ובלוקים אבוסים . על ארבע
 בביית . ששרה בקר ברימים . ואיך יתן לזה ויזבח שור ומריא . מקום ובריא . טבדק
 מה מזה ^{מה} מריא קרב לגבי המזבח . וחלב מסור . והצאן שני מנינם . את קרבנם . שלכם
 ולא משל אחרים . שומע גזל בעולה . אם עולה . הקדים ^{מה} העולה שהיא כלה לגבוה . על מן
 כהן עולה הוא משה ריח טחוח ליו . לא חטאת ליו . ולא שלמים ליו . והעולה באה בעבור הדבורי
 חלב שהצורא לצדו הוא המכירם לכן ~~שם~~ כלל ליו . זכר תמים . עד שיהיה זכר ^{וידאי}
 והזכר נבדד והקובה . והכמ' ואת הפרות העלו עולה . הוראת שעה . ויש מוספים ומתחלב
 בפרות ^{העולה} ואינו נכון כי זאת תורת העולה שמהיה כליל . יקריבנה . חי ולא שחוט ^{מנה}
 יקריבנה יצתה מהלמועד . פתח העשכים . לרצנה . ולא מנוס . לפע יין . באותו מקום ששחט
 ספסרש על ירך המזבח צטנה לפע יין . כי הכיור בעב כמו שבארתי . וסוף יין . ידן הימנית
 ויח השמאלית . כמו ידה ליתר השלחה . ומקובן כי בזכרון יתן יקרא השמאל יד . בידונה
 יסוף . ואין הסמיכה בשתי ידיים רק על שער המשתלח . ואש' אה' ב'ה הכתוב מתעבר על
 קבלתם . והנה הבאה וסמיכה ושחיטה בבעל . כי הולכת הדם צריכה כהן כשר ופלי שרת .
 ונדנה לו . לכשיסוף ידו בקרבנה טענה והמדה עליו . יהי כצאן והשם לפפר עליו . וייל ועצ
 לו . מוסב אל לפע יין . על כן לפפר עליו . טענה ואור פתך כי רציתם . ויג' ונדנה מן טענה שנה
 מקראו מפת חסרון עין . בן הבקר . שהיא כשר מיום השחיטה והלחה . ותמצא באורו פפר שר
 ויהי ביום השחיטה . והקריבו . מין הבזל בין והקריבו ובין והקריבו . כי הנה בעולת בקר . הקטיה
 ובחלב השלמים והקטירו . והוא מעש אחד . בן מ'ה'הן הכהנים . הראויים לשרת . יצאו ^{בעל}
 מותן ואש' שמה לעני . אך לא יעלו כהנ' בעות למזבח יין . בירושלם . ואשר זמנה בנת
 והמחלל מן הדברים הנזכרים בפרש' כהנים . וזקנו זריקה קודמת לכל דבר . על המזבח

סביב . לא זכור מקום וינת מקום . והזריקה ~~למקום~~ המערה ולאטה סביב סביב באר
קרנותו . אשר פתח . להפריש בינו ובין מזבח הקטרת . והפשיט . הפשטה ונתח ^{כשר}
בזר . ולפי כך אחר כך ונתח בב אהרן . כי נתח והלויים הפשיטים . גם כן דין הכהן
היו למעש ולא יכלו להפשיט . ונתח למרבעה נתיים . ויהי ליב נתיים . והיה נתיים
לנתיים . ועל כן . בעולת נדבה הקדים הפשט ונתח למערכת האש . ובעולת בתמיז
האש קודמת לכל דבר הטבח . אית ה'אש . עם הראש . ואית בתמיה . הפזר ית על
ההפזר כמו כבש כשב . וקרמין על ~~ש~~ שפריז בין הקרבים העליונים למחמת
והוא החלב הדין הגביל . ויהי הדימה עם הקרבה וכבש והלב . ירחץ . בעל הקרבן .
וערכו בב אהרן . ומתריק וקרבו וכרעו ירחץ . והצואה אשה כן שיעשה כבוד כן . כ
כמו והקטיר הכהן את הכל . בב אהרן . בעבור שהיא עולה . וכלה לצבואה . מלבד כשר
שמוה עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה . או ~~שע~~ קטירה לשם עולה . אשה תאמר
השם . וחוסב להלל הכל . כי הוא קרבן אש . ליה נחוח . כאשר יהיה בתמיים אה . וכ
סהל לל אה אם היתה העולה מקובלת לשם ית העשן שלה היה מתמר ועולה וכל הכוחות
אין ושיזות אומ . ולא כזכיר ונתח העולה ונסכה דרך קצרה . או מן העזים . לעולם
העז אית בא שלם חובה לא ליחיד ולא לצבור . כי אם חטאת . ובא לזכר ונדבה ^{כזכר}
בפרט אומר א הכהנים . ושחט אומ . כמד השלחן . קצר רבים ומתאו העולה ^{זכר}
בפרטה העליונה ; והתמה מן ל יפת שהזכיר כי מתאו העולה יב עד ששם הקרבן
הדס הכללים . והעקר הנת . והס זכר תמים . והבמות . ברצון . ואם זכר ^{בבמות}
ולא בעוף . אבל התמות מהן בשעבים . שמתה חוס כע לא תזבחנו ליון אהיק .
וכי תצטון עוד לצבוחו ומה ביה אין התמותין פסלים בעוף . בלוא במותים קטנים ^{אצל}
אם נמות עיני או קטעה רגלו נפסל לקרבן . והנבון שאלו הפרשיות למדות זוחו .
והעוף . אינו קרב דק עולה וחטאת לחובב יחיד . ופרשיות או מדברות פעם בעולת חובה
ופעם בעולת נדבה . מן התורים הם גדולים . בג היונה הם קטנים . והוכשרו להקרבה
אצל מין השף הטבור . כי נתח רבו בבתי . והמורים טפשים ומעדלים . גם הם
האין ברור שמינו גזל אשל מתים . ולא נמוך על שבעת מן שמה כי התרמול היה
קרב . ומה ביה עש אית בג יונה כשרים כל זמן שעקר מהם כחן ומתמלא מקום
עקרו דס . והמורים כשרים משיזיהו . והקריבו . שיתלקטו במזבח . ית ואלך מקום
ושחט . וכפי דעתם היה זכיר המלה הידועה אשת הלשונות הבמות בשחיתה . ויהי

כמתלה

השאלות

במחלה היה שוחט ומחר ק היה מולק . וזו דעת רוב חכמי הקראין . ואינו כן מעל כן
הטעם לא הזכיר כבה . והטעם מעל . הפחדה שזרה על ידי . סכין היא המליקה . וזהו
ומולק את כמאן ממול ערפו . שיכרות צמחו מאחוריו . ואין להקשות על מלת מול
שנמצא בעברי . שם מולק . כמו שזכר אשר במה בעד למזון ובכניז למול
אין כענין . שהוא בפאת ארץ כענין . כי יש לזה ממול ערפו . הפאת הערך של
תהיה הכריתה בערך עצמו ולפי בלש . והטעם ממול מניז שהערך כניז הכמש . ש
למול פע המנוחה . ובהם כל הערך כשכ למליקה . ואין משמע הכתוב ק . והוא וערפו
קס את העלה . וכן אמרו שהמליקה בערפו . מובשן תלושה . כאמרם . כל ומולקת ^{בסכין}
הדין הוא אם שחיטה של מקצת לב כן קבעה כל . מליקה שקבע לה כן אינו דין ^{שיקבע}
לה כל . תל ומולק אחיו . וכי עלה על לב שזר קרב על צבי המזבח . איך לזה נאמר ^{ובקריבו}
הכין . ומולק . ללמד שלא תהיה מליקה מליא בעצמו של כן . שקודשו בעצמו חומך
שזרה ומפיקת . בלי רב בשד . שם חמך רב בשד הרי היא כמנה . קודם שיגיע
לסימון . ועדיך לחמך שם סימון בעולה כשהוא זרד . אם כן מה טעם ומולק את כמאן .
ואת המולקת בסכין או המזדדין כפי שחמך . ומה כשם שהשחיטה אחד או רב אחד ככה
היא המליקה . מאמרם וכי עלה על לב ^{אין} אינו כמש' חשבון מליא מפני שאם הכתוב והקריבו
מן המניס הפריד במלת כן כמשפט הכתוב וערך הכין והקריבו הכין . ואם כדבריהם
היה הכתוב מודיע שיהיה בערפו אם לא כדבריהם במחלה . והוא ידועה . והערך נודע
כניז כי פט ל . ערך ולפי פנים . ומולק את כמאן . כמו וקצמה את כפה . ומצא מיאפה
מאחר שהוא מקטיר הוא מוצה . לא מלמד על המליקה שמהיה להקטיר הדמש כמשך
יקטיר הדוף . ושתי הקטרות בעולת עק . יקטיר הדמש בעצמו ויסיר המורחה ^{ישמעון}
ויקטיר הדוף . ומצא ~~שם~~ . נפעל . מלש' יתען ושת ~~הוא~~ . על קיר המזבח . ולא בצדו .
והוא קיר המזבח . שהוא כניז פני המשק . ובהם כיצד הוא עושה . עלה לכבש ופנה
לסובב במלו לקרן דכרומית מזרחית הייח מולק כמשה . ממול ערפה ומביל ומוצה
דמה על קיר המזבח . ואם עשמה למטה ומגליו מפ' אמה אחת פסולה . ^{הקריבו}
הוא שם המזבח קרוב מן כוי מורחה ומגליו . בפנימה . עם המטה שלה . מינוקפן . והפנים
ית נפקיה באוכליה . כאלו מכליה בעפקיה . כמבטם ומה שמי קצוה שמי העבותות .
וית תרמין דילין שעל תרמין סדרוה . והבית הוא בית העזר . והמצה הוא שעב העק
והוא מליא כמשה . ומה המזבח . ומסב למורחה . קדוה . ומזרחו של כבש מקום

שמשליכן סם הדטן . אצל . כגז המזבח רחוק מאמ . ושפע . שפיעה בד . כמן
ויסעו כסע היצי . וזו סם השמן כיגמא ויסע דוד את משיו . בפניו . בגבו
ולא יבדיל . להיות שח חתומה . וזו פתול אה יסעו מעקד כפיו ולא יבדיל הכג
מהדוק . על העצים . ולא על האש . על העצים . וכל העצים כשרים לאש המזבח חוץ
מעצי כרם וזית . ועצי המזבח מוכנים לזמן קבוע . וכל קרבן העצים לעמים ומעשי
כיוח כחוח . התור נחשב כשור . ונפש . הנפש כסלג לגון . מנחה בתורת כהנים נ
הקרב והחטה אומן השעורים הוא בשם מנחה . ומנחה ויסע אל הבגל ואמחה . והיא
בכרות צמח . סלג לשלם חן החטים . כי בגמח שעורים כמן קוח שעורים . ועל
דעת צה אין מנחה באה מן השעורים . חוץ ממנחה שונה . ושאר המנחה . ובמנחה
בכורים ליו . אביב . מנחה ההבדל ביטנו לבנים . וקומץ . מנחה הקומצה בכהנים
וזו המנחה קומצה קודם מפייתה ולכך נקראת מנחת סלג . ולא באר שער הסלג .
ובגמ אין מנחה באה . פחות מעשרון . והרוצה לנדור ולהתנדב ^{מנחה} מעשרון יביא
אבל בסלג כמן העומר ומנחה הקטנות וכוחם במ אין להוסיף . וקומץ מאקוס שהיה ^{מנחה}
פס ידא . ובגמ הקומץ במש . המצבוע . כי ^{מנחה} מלוא כפון . מנחה . הסוף בקומץ כ
סלג בחלם . ומנחה . כשהסלג בלולה בשמן . קומץ ולא סלג לבד . על כל לבונה
שיהיה קומץ כל הלבונה שהלבונה לצד אחד . ואם הנה מהלבונה שב ומלקטה ומנחה על
קומץ שבלי . ומשליך מלח עליהם . וממן אותם על האש של המזבח . והנה יציקה ובלילה
וענית לבונה ומן המליחה כשרים בזר . שניה כי לבעל המנחה שב ומן המלח מלוח .
ובמנחה זו אין נראה רק יציקה שמן לבד . אולם שבמקום אחד נראה וכל מנחה בלולה
והוא למנחת סלג ובמנחה אביב . יל באומן שמן שיוצק כיכ בולל . אבל צה בוצרכו
לז שמש . שהיך טמן שמן בלי . ומתריק טמן את הסלג וממן שמן אחד ובלל הסלג
וכשמנחה בכלי שרת ען למטה שמן אחד ושער שלשם לון לעשרון . מזכרתה . קוף
מסק . מלש זכרו כיון לבטן . יזכור כל מחומך . לשו כיה . לק מנחה מזכרה בסלג
וממן ולבונה . ופעל ^{מנחה} מנחה לבד . כמנחה מזכה ומחבר ומחשם . ופעלים ^{מנחה}
לבד . כמנחה שונה וחטאת עב . ופעל בלבונה לבד . והיא לבונה שבלחם הפנים . גם
יש ^{מנחה} מלש זכרון שממותו הנמן למשים נזכר מביא המנחה . והנזכרת . לש נזכר ^{מנחה}
לחמים כמע בגו הנזכרים . ופעל מעש והנזכר מנחה עש בקר . ופעל החב וזכו וכשמנחה
מן כמנחה . ובא כדרך ושכר הבנאה אינה . למחרן . זו המנחה וכיחמה בה כמן שמנחה

מנחה

כיון

יזכר

מנחה

מנחה

מנחה

בו כל מטה בלולה נחלקת לכל הכהנים . ויהי כהן גדול נוטל חלק שלא במחלוקת ובכנו
 במחלוקת . קדש קדשים . שטן ומטה למשים . וכי תקריב . מוסב על ופס . או תנו
 הנכח . מטה . לאחר אפידה תקרא מטה . והטעם על יד ומטה בתור . ובתקום
 שבשלים קדש . קדשים שם אופים את המטות . כגזכר ויחזיק א . זה התקום אשר
 בשלו שם הכבדים ו . והנה חזקה אורה . החלות בלולות בשטן קודם אפידה והתקיים
 נששים לאחר האפיה . ויול חלות מצות או כקיקין . כמו מכה אביו ומתו . ובהם כל אלה
 טענות שטן ולבונה וכלן באות עלו המטות האפידות לפי קריאתן שנקראות לאחר פתיחת
 כלן באות עשר חלות . ואם ריקים כן באות . ורבי יפת לל אה שהפחות שלוש חלות
 שהחלה האחר תהיה לקוץ וכן הכקיקים . ואם החבת . הנה תקום ה"ה . ומה על אצל
 החבנים . ומתקסלת או ומטה תגור או מטה וחבת או מרחשת פני סימו הגביות
 וקראת וחבת . שיש לה כמו . ולשו חב כמעש רצ . סלה בלולה . כשהיא סלה . פתח
 סם התפס . ואחר האפיה פותח אותה וטענה יציק שטן . ואם מרחשת . יהי שם ה"ה
 כמו וחבת אבל אין לה כסוי ומשעמ קול קרוב מעט נחש לבי דבר טוב . סלה בשטן
 טענה שטן קודם עשייתה . ובה"ה ועד בין וחבת למרחשת . ומחשת יש לה שפה והבצק
 שאופן עליה דך . כי יסלה שפה למטה . וחבת אין לה שפה והבצק שאופן בה
 קשה כדי שלא יצא חטן וחטן . והנשה . הנשה קודמת לקריאת בלא המטות . ואחר
 אשר יעשה מלא ליו . פרט למטה חדשה שטן ומטה נטן למשים . וכל מטה הבאה
 עם ברה כולה לצבוא . וכן מטה כהן . לאהוק . לאהוק . כגזכר התקריב אותה לו
 תהיה . ויול שהתקריב אותה ימלטה בחובה . אבל הכהנים ברשות . לא תמפה . אשר
 להביא חטן . לא תקטיכו . למסור הקוץ שלא יחזק ומסור הדבש והשומר כי שבים
 לטבע אחר . אבל המלח בריח ומביא מחכים . וכל הקרבנות טעמן מלח . ואה ברית
 אהיק . שההטחה שואת תמיד על ק יוצא מלח בולך וכן ודע זה . קרבן נאשים
 טו שם הלחם . שטן חטן ומטה . ואין נאשים לדבש . לכן אה רבים כי בדבש
 תגרים וכיוצא בו כטן מדב . וכן וכפרון הדבר הכבו בע . שרל דמסי דמן תבוס
 ויעה דבש . בגולח תולח . עש . ולא תשבי . כי העבר עובר בעשה ולא תעשה
 ויול שהיא חזוק לעשה כי נמצא לאו והוא עשה לא תחיה כל נשוא . החרם תקריבים .
 לא תעשה כל מלאכה שהכונה שבו . ויצא להפך . תעמ את נפשותיכם . והטעם
 לא תמכלו . ואין טעם לתמוך החוק השבעתך שלא תקריב תפל . כי אין חק בכל המעות

התורה להשביעו. על כל קרבן. כנגד והשליכו עליהם הכהנים מלח. וחולחין איבר. ^{הביהו}
כסם שחולחין הקומץ והלבונה. ומנחות הנשפכות כליל וחלבי חטאת ומשם וקדש וקדשים וקדש.
קלים. לפי שמה וכל קרבן ומנחך. כי גם בדם היו השליכים מלח שלא יקפא עד שיזרק. וזו
~~הפרידה~~ ^{הפרידה} מן המנחות שהן באות מן בחדש ~~קדש~~ ^{קדש}. וזו מהחדש ~~החדש~~ ^{החדש} והן מן החטה
וגם זו נדבה שלא מה ראשית בכורים. וזה הבכורים כשישין הגרע ודעה הבעל להביא
ביאולא יביא לא אחר הבאת העומר. ולא תמנע בכור בשומר. ~~ומה ראשית הקציר~~ ^{למנו}
השומר אבאר זה היטב. אביב. הוא מן השעורים. קלוי באש. ~~בשמש~~ ^{בשמש}. זגש. מלשן
וגרם בחצץ שט. והטעם לשבור הקצרים ולא לטחם. לכן מה כרמל. כמו וכרמל בצקלומ
אותה המביב בכרמל שהוא מלח רען. כמו יער כרמלו. וזל זגש שבירמ בטחית
הריתים. תקליב. כשיהיה הבכור ככה אז תקריב מנחה זו שמה ומנשה. ונתת. כמו
שינן במנחת סלת. ומס. מה ל יפתלל כל הקרבנות הם ששה עולה. וחטאת ומשם
ושלמים. ופסח. ומלוואים. ומנ תמיה מן לא הזכיר הבכור והמעשר. והם קרבנות יחיד
~~בחדש~~ ^{בחדש} ולזמן מיוחד. והנה מן בקרבנות הצבור שלמים חוץ משש כבשים הבאים
עם שתי הלחם. ומאחרו שהם נאכלים לבעל. והכמו הקדיתם מן חטאת ומשם שהשלמים
לנדר ונדבה כמו העולה. זבח שלמים. כי ~~הפסח~~ ^{הפסח} בשם זבח. דם זבח. מנעפ כי כל
זבח וזבחין הם שלמים וכן מנחת זבחי הזבח. ויהם הם חולין. ושלמים ~~הזבח~~ ^{הזבח}. כי
בעליהן מבקשים מנחת השם שלום. ועצת מלאכיו שלים. וסמך ידו. יזכיר בזה ^{הביהו}
ומנחת סמיכה במשפט וסמכו כל השומעים. ולענן חכמה וסמכת את ידך עליו. ולענן
שרות וסמכו ^{בנ}. שרל את ידיהם על הלויים. ולענן קרוב המקום בלי ועד סמך מלך בעל
על ירושלים. את החלב. על הקרב. שני חלבים אחד המנחה ואחד הטבן ~~הטבן~~ ^{הטבן}.
ואת שתי. שני הם להקטרה וגם הם בשם חלב. וכן היו מנחת. כמפורש וישימו את ^{החלבים}
על החזות. על הכסלים. עם. כמו ועל השנת החלום ~~החלום~~ ^{החלום}. והכסלים כמו כ
כפלי מלואו טקלה. וכס תחת המנבים סמוכים בכליות. ומנ היו מנחת על הכבד. שהיה
נוטל חלק מן הכבד. עם הכליות יסירתם בבת אחת. על העולה. שאתה עלת
הבקר קרב כל הבא למזבח. מים כבש. הנה מלית הכבש קרבה למזבח וקראת הכתו
חלב. וטעם המנחים אותה לאכילה עד שקצתם הוסיפו וזו מאחרו חלבן והאליה. והיה
ראוי חלב ולא חלבן או מליתו. וכפי דבריו הם שבעה הקרבים למזבח. ועד טעם
חלבן שם כלל לה הנזכרים. והיה ראוי להיות את החלב בלא וזו. ועד טעם ^{חלבן}

ש קצת

בנ

לביור

הוא

הוא כחול חלב יצהר - ובא עם החלב כמו חמור חמורותים - בלחי החמור - כוכבים על שלשים
 עיירים ושלישים עיירים ^{לפי} וכפי דבריו היה ^{כדרכו} ~~הוא~~ כאש יוסר חלב הכבש וחלביו - ועוד כי
 כל חלב לשון טוב - הוא סמוך עם הבא אחריו לשלם - ובן עזרא אמר בפירוש התורה שלו כי
 חלק עם קרבי אחד ונצחו בעבן זה - וקבל לפשו הקרבי - להשען מאומה היוס בדבר - בזה
 ומתבאר גם את מה שספר וזה לשונו - שאל הקרבי לבן עזרא האליה היא חלב
 אסלא - ויען כי אברהם הרבן ואה כי האליה תקרא חלב וכן התורה רק בזה התורה ואסרו כל
 חלב - ועשן הקרבי הלא כל חלב אסור וכן התורה כדכבר כל חלב וכל דם לא תאכלו - והקדים
 ומה חקת שלם לדורותכם - והשיב הרבן כי גם זה הפסוק דבן עם זבח השלמים - ואין חקת
 שלם לדורותכם בכל מושבותכם ראינו צמורה - כי הנה ולחם וקל - וכדמל לא תאכלו עש
 עם היוס הזה עד הביאתם את קרבן אהיכם - ושם כתוב חקת שלם - אם ק לא תאכל
 לחם בעלות כי לא הקרבנו קרבן ^{שעור} - סוף דבר הודיע כי חלב יחולין מותר כי כל אסור
 החלב קוף בקדשים - אבל בבשר תאווה לא יאסר רק הדם לבדו וכל הקוף לא יאסר -
 ואם התברר זה אע"פ אף אף חלקי - בתחלה אה כי האליה היא חלב - וחכמי התורה
 ואסרו כל חלב על פי קבלתם - והלא הם אמרו ^{בדעה} ~~בדעה~~ כהנים בפסוק כי כל אוכל חלב וכן
 הצבחה - אין לי אלא חלב תמימים הראויים לקרב לפי מצבו - חלב בעלי מומין
 אין תל כי לא אוכל חלב - אם כן למה נאמר אשר יקריב ומה - חלב שטעמו כשר
 לקרב - יא חלב שעל הדפעת - הנה הם לא אסרו מהחלבים מה שאסרו ^{מההשתקה} ~~מההשתקה~~ כי
 אם מן התורה - ואיך פצה פיו ואה כי החכמים הניחו האליה - ואמת כי התורה אבל האליה
 הכתוב שאינם מודים שהאליה היא בשם חלב - ובא שם אסרו כל חלב אינו כן כי לא
 אסרו כי אם האכילה את הקרב ואשר על הקרב וחלב הכליות - אע"פ שגזעו אחרים
^{בדעה} ~~בדעה~~ כהנים - ומה כל חלב פר החטאת לרבות פר יוס הכפורים לשם כליות וליותרת
 הכבד - וזהו כוונתם לסתור את דבריהם - אבל הכתוב כולל הכליות והיותרת בשם
 חלב כאש תמצאנו לפנים - ומאורי ל אברהם כי אסור החלב אינו לא בקדשים - אינו
 כאש חשב - כי הנה החלב הוא טען למשים אבל הקרב - ואיך בא הכתוב לאסור דבר שלא
 היה שום אדם רשאי לאכלו - היתכן לאסור אבר ומברי העולה והיא כליה לצבוח - ועוד
 הקדשים לא היו כי אם בירושלם ומה טעם בכל מושבותכם - ומאורי ~~חלב~~ חלב בעלה חלב
 טרפה יעשה לכל תלמדה - מפני שהתירו במלמדה הזכיר אסורו באכילה - להכלילו על
 ועברת - ובבשר תאווה לא דמיו על צבי ואיל כי אם שיאכלנו תאווה והטהור ושם אסר

חלב ככה
 חלב חלב
 חלב חלב
 חלב חלב
 חלב חלב

הדם לבדו . כי דם של שבע מינים צריך כסוי הוצרך הכתוב לומר והישיבה ישיבה
ישיבה כמים מפני שדם הקדשים קצת נזקק וקצת נטן לתזבח . והוסיף להזכיר לא תאכל
כעצם הכתוב להזהיר פעם אחר פעם ; והלא הזכיר הקדשים ולא הזכיר החלב . ועשת עולות
הצטר והדמם . וקצר החלב וזקן והבשר תאכל . והוא בשר שלמים . ולא זכרם דרך
קצרה . ועל שזמה בכל מושבותיכם עם מושבותיכם הכתוב בעתו אינו דומה כלל . שם
אין קרבן אין עגל ואין אסור . ובמה יתפאר אמן ענין על זבדים הורסים פנת התורה
והלא הקדיתו המיט המדע משוי העבד . הוא וסייעתו שנתנו כל חלב והביא ראיות ^{כדברי}
הלא שהביא ל אברהם . היתפאר הקדש על החובב בו . וחכמינו זל שברו חללשמו .
והרועה לחלא את ידו יקרא בספר ויקרא אומר הנחמד . וימצא שם ראיות ברורות בזה
שהשיבו לו וכיוצא בו . וכל אשר קם אתם לא תעליה . נאוב לדברי . לענת הענה .
סוף השדרה לא פחות ולא יותר . והנבון שייסוב עם חליות של שדרה עד תקום הכליות
זהו ממה ~~הוא~~ מפני כל חכם . וענה . אמן ~~הוא~~ . ויח טחלפה התגעה כי העצה
בכליות ואין צדק . והקטירו . כל אומ . לחס ~~הוא~~ . בעת אמת קרבנ לחותי . וכל דבר ~~הוא~~
נקרא לחם . נמן לחם לכל בשר . ואם ענין ~~הוא~~ זכר או קרבה טעורט בפרט
המאורה לעיל שהטמן טלל גם העז . נפש ~~הוא~~ ^{וקב} . כי תטמא
בשגרה . כי המחטבה בפש . והשגרה היא העדר ~~הוא~~ שחשך העדר האור .
זהות העדר החיים . וזה הפסוק כנראה סוף ^{הוא} בל הפסוק ~~הוא~~ לפכו . ובשגרה הביא
חטאת ולא בצדק . ובצבור התרשלו בדבר חייבו להביא קרבן . ועשה אמת . מאצות
לאוין שלא כמשפטן בין אמצות ד איתות בית דין בין אמצות שלוקין עליהן . והם ואחור
נוסף כולם אחרת השבר . ואש אחרו בה כל דבר שחייב על זדון כרת חייב על שגגת
חטאת אינו נכון . אם הכין ~~הוא~~ . הקדיתו שהוא הפסד אחרים . ~~הוא~~ . כן נזל
המשוח בראש . ויח כל כהן הבא לשרות . וגם הכהנים המשנים משוחים . ואם בהשיחה
אחלפת . לאשמת הלמד תקום פן . שחטא כחטא עם באוץ . ויח שחטא באשמת העם .
שהקריב קרבנותם שלי כרין . וזוהי לאשמת העם . כמו לחזרת אהים . וקצר לזה ומדע
חטאת . והקריב בעבור חטאת . פן בן בקר . הוא מן שנה על ס קזכיר בן . ואהבה לפי
הנזכר בתורה הוא מן שלוש בל . אמאכמת . לחטאת . לשם חטאת . והביא על ידי שלוחו .
וסוף הוא עצמו . גם ושחט . ויהיה ולקח הכהן . כמו על כן הכהן השתחלית . ולקח . כן
התגבח עמו היה שוחט . א מהל אועד . סוף העשרים ששם הפרכת . ועל אמן הדם ^{הוא}

הגלשיו

שבע

סבל הזיה והזיה היה טובל ידו . וכשיצמוד הנטיה על הקרן תקנה מצבם בשפת המזרק .
 ומחרת טובל ידו ליתן על קרן אחרת . את מצבם . הוא בהן ידו הימנית . שנתן עליו הדם .
 שגם פעמים . כדמות ימי בראשית להיות הזיה שלה . את פני . וכוון ידו כנגד בדי המרון
 פרכת הקדש . לכבוד מקום העשדה העלה . ונתן להעלה במדבע קרנות . והנחה א יסוד ^{העבה}
 העלה . כי העלה כלה לצבור והיא העלה והכל . והיא כל חלב . הם החמשה . כחש יורם ^{השור}
 ולא תבט . והיא ~~שש~~ ^{לשם} פיר הנה . כק יורם על ידי השיח . ולא ביד כהן ^{אחר}
 זבח השלמים . שהחלבים לבד טמאים למש . ולא הזכיר ופטר עליו לחב העלמה . ומן שהוא
 ונפטר בעצמו . על ראשו . שם ראשו ועם כרעיו . את כל הפך . מפני צפרכו . למקום טהור .
 הקר מצבם ~~הוא~~ . א שפר הדשן . לא בצדדיו . דשן . ~~הוא~~ הידוע שהיה יוצא ומצבם
 העלה . ולא הזכיר בחלבי הפרים הנשרפים ריח טחוח או משה ליו . בעבור היות להם חלק בחוק
 כל עשר . להביא הקרים . מעני הקהל . כאלו העליתו עין . או שהדבר עלם ממנה העדה
 וטגו כל העדה . כמו ויעם את עיניכם . על קוסמטן זקת העדה . ומשמו . ועזר פעל כמו ^{ושבע}
 משמו . כמעשה ענין הצבעים שבו לא תחיה כל שמה . ונולדה בודא . לא בספק . אשר
 חמאו עליה . כלור בעבור חצת עשה . אוביא בתבונה בה . כמו או הודע לו חממת מש חמ
 בה . והקריבו פר לחטאת . ואם טגו בכל המצוות יקריבו הפר לעולה . ושעיר עזים לחטאת
 ולא נזכר להקיש זה בשאר פושיות של אגה . כי שם הזכיר בשפת המצוות ליחיד . וסמך
 זקת . ולא כל זקת . החשובים מן החשובים ונפחו שנים . ואם רובם יהיה . כמו ופלויים ^{סמך}
 את דיהם . ועשה הזכיר שאין הבדל בין פר המשיח ובין פר החטאת של הקהל . עד הקישו
 ב דברים אחד שלם פשיטנו ולא יתחנן . והטעם שלא יסיר פישו ולא יחצא . והשליש ^{לשפתו}
 במקום הדשן . וכפר עליהם . גם אותם שלא סמך ידיהם בפר . הלה הוא מוסב א הפר .
 אשר נשיא ~~הוא~~ . תחת אם . כמו את הברכה אשר תשמען . או יחסר קן הזמות . כמו
 גם זהב במקח חזיר . כי אשר ראיהם את חזירים . ונשיא יחזק על מולך . כמו והנשיא את בטח
 ונזכ ונשיא בית אב . ויאמר נשיא על שבו . ושלטתם באים תחת זו הפרטה . ואשם ועזר פעל
 בשקל צבחות אדם שפל . או הודע . תלתאו תחת ון . כמו או אזן וכנגד לצבם העול . וחולס
 הודע מקום השוק . ומנהג הפועל ידוע לזכר ולקרבה . זכר תמים . פחות מקרבן כחשיח . ועדוק
 מקרבן עם הארץ . ונתן תמן דמו בקרנת מצב העולה . על ק חטאת הנשיא שאלת לכהנים .
 ולא הזכיר ריח טחוח ליו . כחטאת היחיד בעבור היותו שער זכר . והתשכל יבין . כחלב ^{הוא}
 זבח השלמים . ועל חלו . כי הביא על שפת חטאת . עב לא זכור לו השם שן . ואם נפש

וכן חזרו כהן
 קדש חמולו עז
 טהור ולכן על קרן

הלכו עליו

והוא שם המזבח

אחת תחטא . איתר העם . ומשם . העפש זכר ונקבה . בעבור פחיתות עם סמלן . י
~~שם~~ וכן כבשה . כחש יוסר חלב הכבש . להביא האליה . על אש יי . ש
צריך בעריכת עצים כי אחר העולה נקטרים . וערך עליה העולה והקטיר עליה חל
השלמים . והנה בל פרשיות או כלל הכליות והיותם בשם חלב . ואין טענת הפי
טענה שאר מנהג העברי להזכיר הרוב ולהנח המעט . הנה כי יין איש א רעהו ושם
כתוב וכל בהמה לשמור . ואם שבע השומר לשקר ישלם על כל דבר פסע ~~ל~~
על שלמה . ולא יתכן שהבגדים נקראו בהמה . כיוצא בדבר והאנשים רועי צאן . ואחר
ומאם ובקדם . ולא יתכן שהבקר ~~שם~~ צאן . וכן בארץ היתנו מאכ דהבא . ולא
הזכיר כל כסף שהזכיר הנכבד והרב . והנה הפחות והמעט . כן הנה ~~שם~~ החלב
והנה הכליות והיותם . שבע משאבות . כפר האיש ל סעדיה זכה בין פרשת שומר
חנם לפרשת שומר שכר ודיו בזה . ומש אה והאנשים רועי צאן כהן שם כי אנשי
היו . והנה שם כלל לצאן ולבקר . והנה ~~שם~~ ~~שם~~ ~~שם~~ ~~שם~~ להיתנה
מאכ דהבא וכספא . ולא הזכירו באחרונה משום פחיתות . אין כן בענין החלבים
כי היותם ושם הכליות אינם פחותים כנגד החלבים שכלם לזבה ואינם משם ~~החלבים~~
עד שיטחם מפני תישטם . ובבל תקום קורא אותם בשם חלב . והקטיר עליה חלב
השלמים . ומת חלבם תקטיר . את דם השלמים ומת החלב . ורבים כן . ונפש
פרטה זו בתמיד ובשוגג שכן כהן ועלם ואתו . וגם החטא בתצות עשה ובתצות לא
מעשה הפך הפרשיות הראשונות . ושמה . שהיו משביעין בל בקול אה . כי תי ~~ש~~ יודע
עדות פלו יבא ויעד . והוא עד . בין ברמיה בין בידיעה שאין עד בלא רמיה ובלא
ידיעה . והנה ראה שראה התקח או דבר אחר בתכלית תכאין . או ידע . ששמע
אותם מודים במעשה ההוא . ולא אה ועלם בזה שהוא חייב בתמיד . ויתכן שיהיה
זה בשגגת השבועה עם זרון השבועה . אם לא יגיד . ישא ענשו . כי הענש יקרא ~~כ~~
גדול עונ משה . וחלה . כענין ושם בן אלה להמלות . כדרך מדור האיש אשר
יטעם דבר . והנה זה קשה בתפרטי שמה והוא עד . לפי שמה לא יקום עד אחד
ופירשו קצתם כל תקום שימה עד הוא ב עדים . על כן הוצרך לזה בלא יקום עד
אחד . וקצתם אה זה שמה הנה והוא עד איננו רק על א שחבאר . נפש אשר תצע
בכל דבר טהא . וטעם הפסוק או כי ראה נפש אש תצע . וכן כלם . שאין עד אחד ~~מעיד~~
בין בדיע וממות בין בדיע נפשות . וכלא כהן בכל חטא אש יחטא . וייל והוא עד

21 נגס

בארץ
ההבא
שם

בהמשך

בהוצא גם עד אחר להיותם שנים כי הא לא היה מודה עשות - והנה שיאמר עשן לשנים
 הא כח ~~הוא~~ ומוסליו עונן ישא - והב חייב קרבן כמו שבאר הנה - בכל דבר טמא ^{להביא}
 ממה שלא הזכיר והם נבלת חיה טהורה ונבלת בהמה טהורה - או יהיה או בנבלת חיה ^{במקום}
 אם בנבלת חיה - כמו ~~הוא~~ או בן יצא ~~הוא~~ - וטבן הוא להיות - בכל דבר טמא - מעט
 בנים ובגדים חיה טהורה שכן ואדעב וחזיר וגמל - מעט שהנמל הוא בהמה טהורה
 כסוף וחמור ובכלל חיה בהמה ~~טהורה~~ ובכלל בהמה חיה - שטאז וכל הולך על כפיו בכל החיה
~~הטהורה~~ כמריה וזולתו - שזן טמא - שמונה שרצים - ועלם חמט - מיט כמו
 ומס העלם יעלימו עם המזן - שהבגן המוסף בהא מעשה שלהם בזדון - ואין ק ויעלם עד
 שמועד לו מפניאחרים - או שדיה יודע ועלם חמט בטורפת דעתו - ואחר ק זכר וקצר
 לוח והוא ידע ~~הוא~~ - כמש במ אחיו - ואב - ידיעת הטומאה שנים שכן מרבע - כל
 שיש בה ידיעה בתחלה - ואין בה ידיעה בסוף - השעיר הנעשה בפנים ומס הכפורים תולה
 עד שימדע לו - וביא ~~הוא~~ בעלה ויודע - שליש אין בה ידיעה בתחלה - אבל יש בה ידיעה
 בסוף - שעיר הנעשה בחון ויום הכפורים חכפר - שמוז מלבד הטמא הכפורים - על שזה
 חכפר זה חכפר - מה הפטור אינו חכפר לא על דבר שיש בו ידיעה - אף החיצון אינו
 לא בדבר שיש בו ידיעה - רביע ^ש שאין בה ידיעה - לא בתחלה ולא בסוף - שעירי רגלים
 ושעיר ראש חדשים חכפרים - דברי ר' יהודה ר' שמעון מוז שעירי רגלים חכפרים אבל
 לא שעירי ראש חדשים - ועל מה שעירי ראש חדשים חכפרים - על טהור שחל טמא ^{וכן}
 ואם חכל קדשים או ביאתו לחקדש ~~הוא~~ ונגע בקדשים - מוכי יגע - כגון שטע
 במת ובבשר הזב והזבה והנדה ובבועל נדה - לכל טמא - כגון רוק הזב ומשכב
 וחרכב ושכבת זרע והמהל - אשר טמא בה - פטר הבא והמוכל - והשוכב בבית ^{התלע}
 כי תשבוע לבטא בשפתים - שלא היה לבו ופיו שוין - להרע לעצמו - כענין אתן את
 פך לחטיא את בשריך - מו להטיב הפך להרע - לכל אשר יבטא - להפריש בין שבושה
 זו ובין שבושת פני חמון - ואין בהעלאת שבושה חטא לבר אם יעבור עליה - והתודה
 בתחלה וביא חטאו ואחריו חמדה - כענין והתודה עליו את כל שטת בכ ישרא - והחמור
 הנה - והתודה - כי בשבושת העדות יביא קרבן על לדונה וכן בפקדון - אבל בחטא ^{השגה}
 לא הזכיר וזו - והזכיר בפרשת נשא - משמה העש הדיא - ואם - קשה מחטא - אם
 יא לשון כחוס - כמו יאטמו ובקשו פנ - זיא כאלו היה לאבוד לולי שהקריב - כמו תאשש
 שוארון - ורבים אמרו קדס והתודה שהיה חמדה אם היה חטאו עצום לפנ בראו או לבנן

וידיעה בסוף
 כענין קריש
 בעלה ויודע
 אם יאטמו
 כענין

על כן אין טעם וספק . ולא הזכיר דבר בחלבים ונקיט חטאת זו באחרות המפורשות . ומ
תציע ידו . כמו יד חרוצים ~~המפורשות~~ . שבידו האדם נושא ומתן . ומחד לעלה . תמות
החלבים . ומחד . מקום . חטאת . ולשלים קודם בעוף החטאת מן העלה ולבד קרבן היוולד
וחטאת העוף נאכלת לכהנים כמו השעירה והבשה . כי דמו בתזבח העלה והדמו לא יבדיל . ו
זה מחזיק דברי האומר בתורה היה שוחט ואחרי כן מולק . ואם בזה כיצד מולקין חטאת עוף כוון
גפיה בין שתי מצבעות שתי רגליה בין שתי מצבעות והיה תחת צוארה על שתי מצבעות ומולק
בצפרן ולא יבדיל . והנה מדה על קיר התזבח . נפש ששחיתתה מן רב או ככה מליקתה מן
רוב או . ומצוה . בעבור מצוי הדם ביסודו של תזבח טהור חטאת הוא . לא בעבור הזיית הדם
כי אין קיר כמו קרמית . ומת השע . מצב ציונה או התורים . וכפר . כי הכפרה בעולה . ומן
יורד מירד . ששיכית המיפה . ספוק האדם ליום אחד . מזכרתה . הקומץ הקרב לגבה ^{חטאת}
היא . מהקמת קרב לטעות זה הקמת יעלהו לשם חטאת . שם לא כן בפסל . והיה ^{תורה}
הנותרת נכבדת לפטו . כמטה בלילה בשמן . נפש . עד הנה זכרון החטאת והנה זכרון
האשם . מעל . קראו כן לגודל העון . ותמעול מעל במישה . על אשר מעלתם . הכך קראו
מקדש יו . שהם מקדשים ומיוחדים לשם . ופרשה זו היא לאוכל טהור ומיש כי יאכל קדש
בשגה . וזו הפרשה טוללת לכהן ולשכל ולג . וכתו ויגדלו מקדש . בג . שרל . מוכליו שנת ^{שם}
כי את קדש יו . חלל . על כן מה בשגה . ובהם כן שלא נשחר ושחט חטאת בשם שלמים .
ועשה את דומם כדס חטאת ^{שקלים} והיום שלמים וחטאת . יביא במשמו חיל בערך כפק ^{שקלים}
הפחות שנים . וכך בערך כמו כן מתן בזיוך . באוכה ספרה . ומעל בערך כמז
הכהן . כפק שקלים . ולא שנים כי אם ספי ערך הכהן . ומת אשר חטא . בין אם נצע בין אם
אכל . יביא הקרן בטה שחט וחוטש הקרן . והכהן יכפר עליו . באומ חיל שעשך . ועלה
לו . מאש מעל . וחטא בשגה . ואם נפש . פרש הקודמת מדבר . לשון . ואחרי כן ידע . ופרשה
זו לשמיא יודע טיב המצוות ואכירם . טהור ולא ידע . ומת אשר שג . כמותאיש שג ^{השם}
השונים המצוות . וענן אחד בשם שלמים . ואם בזה שכמות זה בער אין מקבלין תענה ^{עדת}
ומין מוסרין לו פקדון . ומין גולין לו דברי סוד . ומין אכריזין על מברית . ומין גולין עתו בדרך
ומין ששן אות פקיד ליתואים . ועליו טהור ובסיל מתעבר ובוטח . והנבון שזה הוא הדוש ספק ^{כיון}
שכיו ב כפרות לחם . ומחד נצע בו שרן ומכל אחד מהם ומחר כן נאבד האחד והשפך ^{שמה}
בדבר ידוע משם ולכן לא יתכן לזה משם תלוי . מיא ^{כפון} . והביא חיל . כעך הראשון וזה ^{שמה}

ובטל

הוא
הוא
הוא

משם

אדם תלוי . שלא ידע אתה שמעם . כי משום אדם ליו . היזרע ועד . ומשום שם התפס ^{ומשם}
במקץ ופתח שהוא עבר . ^{וקלע} ~~ומשם~~ ^{מעט} שחטמו עצום במשם זה . יסלח לו השם . נפש בגזיר ~~ומשם~~
פרשנו . ומעלה . ולא מהתעל . שכל זמן שמכחש הוא תועל . וכחש יזרה שכל ~~מעט~~ מעל לחטמו .
או יהיה החטם בפחוש והמעל ששבע לשקר . ולמוזה אין לוקין עליו . וכחש . מה שפרט . ועד
כלל . בפקדון . הוא שהפקיד בידו חזק ביטחון איש אחר . כעב כ יתן איש א רעהו כקוד ^{יהיה}
המוכל לפקדון . ותשומת יד . דבר כלל בין שקרה מאמנו ונתן התועת בידו . ולאחר שעה כחש
לו . בין בשלמות . ששם דבר בידו . בין שכנח לפעם חצרו דבר לשב לקחתו הכל תשומת יד .
ושלמת התועה . בגזל . הטע לרע . ובסמיכות ישנה . וכן ~~גזר~~ ^{גזר} ~~אצלו~~ ^{גזל}
הוא בד רעה ויגזלו כל מש יעבור עליהם בדך . והעושה . הוא שיתעוהו בחשבון ויחזיקנו ^{או}
שמו ועושה שם שכד . מרב עשוקים יזעיקו . ומאז והצילו גזול תיד עשן דרך קצרה . כג
דמן בחורים . עתה . תלשו לעת האסגרת . שהוא ריע . הוא כהה . נסך כהא בהא ^{יהיה}
כי יחטא . וכחש והשיב מה שגזל בעצמו לא שיכשיעוהו הדיינים . והחל מהגזל שהוא
קשה מכלם . עשן . קחן בזקק . ושאג בלי אמת וזקק כולו קחון . וכן אחרים תלבד
אז . או מכל מש יבע . כלל גם תשומת יד . והנה טענה לבה שמו אין האדם חייב ^{בשבועה}
עד שיודה בתקנת . ^{כאילו} ~~הטוען~~ ^{הטוען} את חברו כז . שמו והודה לו בקרקעם . אדמון אור הוא
והודה תמין הטעה . שבע . וחכמי אור אין הודיה תמין הטעה . אהרן גמליל הוא אה
את דברי אדמון . ושלים . הוא עצמו אם הוא קיים ואם לאו . כפי שזמנו בשעה שלקחו .
וחמישיתנו . כמו מדנו בעליו . והנבון שזה תזיר ויתן ב חמישיות לבעל הדבר או ליושיו .
ביום משאת . ביום נחמון לא לאחר היום . ומת משמו יביא . בעבור ששבע לשקר .
ויה גם תוספת החמישית בעבור השבועה . כעבך למשם . כעבך השנים הקדמים
למשנה . בשקל למהבה ~~את יו~~ . שם התפס .
שלתה פרש ויקרר . יו לי לא ~~זירה~~ .
נו את מהרן . להיותם זהידים . והנה בפרישת ויקרא מצוה איה יביאו בכ ישראל קרבנותיהם .
ועתה מצוה ~~על~~ ^{על} איה יעשו הכהנים אותם . זאת תזר . מעט שכל התורה נקראת כן .
נעמ בתקנת התורה שיש להם חק וגבול שם תורה . והוא מלש יודו משפטך ליערב .
שהתורה כדמות דרך . והתו בו כהנו תורה . היא העולה . המתורה בוחמה תורה . ^{בפני}
ויקרא . ואם ברמה העולה הזכורה בויקרא עלת נדבה של יחידים . גם עלם הצבור ^{בעלת}
ענה . ויל היא העולה שעלתה בין הערביים על גבי הארבע והתפכין נחיה . כל הלילה ^{הבקר}

ולמדוהן לזילין חלב חב שהיו נפסלין על צב הכרעה . חוקרה עם חוקר ~~בבבבב~~ אינו ש
אמות דין הוא כגוי העולה . והדעת בו באפיקריתא כהא להעצבה . שמה נצח . כל הלילה
אלא היו העלים אחר עולת הערבים במזבח דבר אחר . דין תביה היא לבדה . עד הבקר
ומצות פסח קדמה למצות העולה על כן חלב הפסח שוק בלילה כמו שבארתי בפירוש כותש
ושלושה משארות היו בלילה עד כלות העולה . עד הבקר . להפלייל עולת הבקר בזאת מנה
העולה ובין תבין . ואיש על המזבח תוקר בו . האש לבדה תוקר . ואם שרפה העולה למעלה
דבר אחר במזבח . ובהא רבנים שנתקן דמס ביום מקטיהים אמוריהן בלילה . עד שיעלה
שגוד השחר . גם יורה שלא יתעצלו הכהנים מלהעריך עצים שלא יתאכלו ותבבה האש
כגזכ אש תמיד תוקר על המזבח כי מטה לכהנים בקיום האש כמו שהולך והפירוש . ובענין עליה
הכין עצים . והוא אם כפר האש עברו בלאו א . ומלת תוקר . מהבנין הנוסף בהא . מדון כמו
ומדיון קרועים . ופעל בוא בתו על פי מדותיו . והוא לבוש . ויא חלוק . בענין שמה על פשו
והטעם על בשרו כגוי למצד המוליד . והוא הנזכר ועשה להם חכמים בד לכסות בשר ערוה
ובל . הוא פשטן כמותן ביחזקל והכנס פשטים היו על בשרו . ויא מש לבן . ואינו מדובר
כפגם . כי כגזכ ב . לא ילבש דין ביום הכפורים . הן נמצא ד תיב בדיים היו לכבן
בדיים שהן לשכות הקטרה והדלקת העוה והעולה . ובדי יום הכפורים . ובדי הרמם ^{הדין}
ועד בדיים אחרים להוציאו . ומכנס . לשון רבים כדרך הלבישה . את הדשן . לא דשן
העולה לבד חוץ מדשן העצים . לכן כה אשר תאכל האש . ומה צורך לזה אחריו . את העולה
ללמדך שחובה היא להדמת הדשן בכל עולת יום יום . ושמו . לא יהיה יצאת בכל יום ^{המקום}
צבירתו . והזכיר העולה שהיא מלה לאש המזבח וכיא תמיד . מעל המזבח . במזרחו .
ופשט את . מטה לכבן לפשט אותם הבדיים . בדין . הנה נקראו האכסניים בשם בדי
בדיים אחרים . פחותים מהם . והאש . כי מאותה האש תבער בעצים . לא כמו שאעביכים
דעצים בבקר כן יהיה האש . היא לא תבבה . והקטיד . למדת שמה עולת הבקר נקראים
למזבח כל הבאים אלו . והקדים חלבי השלמים שהם נקראים בענין . ולא הזכיר המטות ^{במשנה}
כי החלבים מתיין העולה . אעפ שחמת ומשם קדשי קדשים . וחלביהם ראוי להעך ראשונה
כי שלמים קדשים קלים הם באים בגז ורבה . אש תמיד . הוסיף לזה בעבור למתן תמיד
והזכיר רבים לזה כי גם בעת הנשיה היא האש במזבח ש שמה היא האש שהועתה בבית
שלמים . ובדרך גם לא היה נשוק הבדי שהיה פרוש למזבח . וראו . לנו שנתקן ^{דבריהם}
כי טעם לא תבבה לכשיהיה הוא בשע החכה . מזה במדת כהנים לא תבבה ^{במשנה}

ומה היו שטין לה כופין עליה פסכת דברי ליהודה . אבל ל שמשן אור מן בשער ומשנת היו ^{השטין}
 אותה . וכל התצוות שנצטוו ישראל בתורה סיני ולבם פשענבם לחם . והנה לחם הפנים שהיו שול
 במדבר ארבעים שנה והיו כלם נזופים מן הארץ . וכתב ~~למה~~ ובענין ומכלוהו בתקום קדוש . קנה צו
 את הארץ . וכן בענין צדעת בתים מה ויחמר יו א משה וא אהרן . ומהרן לא נכנס לחם . רק הוא ~~הוא~~
 האש לפרנס . ויש לטעון אש של יום שמיני שיצאה מלפני יו . וכן בימי שלמה והיא חלה השלה
 והחלבים חיד . וזה בעבור האמין העם . ומס אש של חזבח מן השמים והטעם לא תבנה ^{יהודה}
 לבונה לא יוכל . ועוד כתב ונתנו בני אהרן אש . ובעבור מצאם כן בהא אעפ שאש ירדה מן
 השמים מצה להביא מן ההדיוט . וזה בלי צורך פני מחשבתם . ומה ענין ודשנו את המזבח . כי מן
 יוצא הדשן ומשאר האש . ומע תעיה ~~השמים~~ מן צריכה וערכת עצים והמים אשר בעלה
 לחפה . ובוזא שלוש מערכות של אש עשין בראש המזבח בכל יום . ^{המערכה גדולה שעליה מקריבים}
 התמיד עם שאר הקרבנות . ^{המערכה קטנה שהיא לוקחין אש במחתה להקטירה} . ^{המערכה קטנה} ^{המערכה קטנה}
 כלום א לקיום מצות האש לבד . שמה אש תמיד תקד על המזבח וזו מערכה גדולה . ואש המזבח
 תקד בו . זו מערכה שנה של קטרת . והאש תקד על המזבח . זו מערכה שלישית של קיום האש .
 וזאת . מזה אחת לכל המעלות הלבד אחת כהן שהיא טענה שמה ולא לבונה וכלה לבונה .
 וכן להיות גם היא בלבונה . ומה ~~המערכה~~ תורת המטה . שהיא בצפון ושמה כל מצות ^{במקום}
 קדוש ושלא תאפה חמץ ומאכל בזכר כהנה . וכל אשר יגע בה יקדש . זאת תעשה המטה ^{הקרב}
 עם התפס . בשן השכל וידוע אות . בני אהרן . אחד מהם . והלויים תמנו . מוסב א הסלת .
 כי נעמ זכר וקרב . סלת בלול בשמן . או תמנו לל תקרבן המטה . ויש ענה על הכל ^{שעליו}
 המטה . כנגד פאש יביאו בני ישראל את המטה בכל טהור . בחרב מהל אועד . מעל
 המזבח בפאת מזרחו . ^{הקחו את המטה הנערת ואשי יו} . לא תאפה להקיש פלאעשיה ^{בתוך}
 לאפיה שום יעבור בא מהם עובר בלאו . ול יפת לל מה אם אכילתה מצה מן אפיית המטה
 רק העם שלא תהיה מן החטים שנתן עליהם מים ויבאו לידי חמוץ . ויום נבון שלא יתאחר ^{הבצק}
 טעם הפסח . ואשי . שלא יהיו רשאים לחלקה . לא תאחר ותגת היושים . וזה הקש מופת לכל
 הקדשים . וכל זכר . אפי בעלי חיותן במחלקת . ויה שחין ~~במחלקת~~ מובלים מקדש קדשים
 ומהו מן הקדשים יאכל . קדשים קלים . וטעם כל זכר . להביא זכר . כהנה הקטנים שמתר
 למען שלוש ולמעלה לכל הבא לבית יו . כחטאת ופאש . כעב כיתי נרית דוותה תמא . ועדיין
 הנה לא נזכרה . כל אש . אפי ומכל כהן לחם תודה או משנה ויתכלה כהן כחמך המטה .
 אם כלים יגע . היו לשכות המזבח . ואם המאכל ~~בזבז~~ בזבז בימנו לא יקדש כחוקתו הן

המאכל
 המזבח
 המטה

שם איש בשר קדש וז' זה קרבן אהרן . ולאחד לחבנו שיהיה תחתנו . ביום . טעמו ויוס האיש את
שיוצן שותן המשחה על נאשו . תמיד . שישנה כבה בכל יום עד יום מותו . ויום שיהיה כן לכל פתח
שיקום תחת כהן גדול פעם אחת . ואין צורך . ויש לזה ביום . אחרי יום משתו . אחר עבד
כי אז יש לו נשות להקריב . וכן בשבועותכם . והציתו . מה רב סהל זל לשון חמאים אם בל
שזה בשנה . ובלא תם לא כן . מורכב . כמו ולחבר ולחברת . כדעת האורח אין מרביץ את
הקלת . ויום אהור . ויום הקר תקדים לבית כמו שאלה סלוגה . והטעם כעולה ועבה . כמו
מפיני . ותרון ועתה פתים . וכן קרויין הפתחן השוויין בקערה בלש קדר . ורב סהל מה מפיני
שם למטה כי תקרא כן בלשון טבביא מפיני . ובלש ערב תפיין הלחם העשוי בדפוס ארבעה פעם
וביא מאפה ט . כלזה טבביא חיה תאפה לא שתבשל ומחסן תאפה . והנה נהפכה האף בון
השוקה ומעפכ שמינה נבחר והונחו בשט קצותו . ומצל . שיהא היתו לנבא מלש מפונה טעם
הגשה והפעיה ופמ הטון . וכן היתו . תביאנה לנבא משה עה . כליל כלה לגבנה . תקטר טחלפה
תגעת היתו . וכל אמת כהן . פון שהביא מנת חוטא או מנת גובה . גם כן כלס טמנת
למשים . מנת פון . מנת זכר . כנה . כי מנת פת ומשת כמנת . שכל . כליל תהיה
אין טחלות כמנת כהן גדול . לא תאכל . כמו ולא תאכל במש משק . והקרקס זל מארם
כליל תהיה מנת עשה . לא תאכל . מנת למן . זאת תגור . בסדר ויקרא . עולה ומנת
ומז חטאת ומשם . כי במשנה דבר בקרבנות הנזבה ומחוסן של חובה . אבל הנה הכנה
משחט קדשי קדשים כי חק אחד להם . מנת החטאת . גם חטאת הפעית דעה טען כבוס
ומנת החטאת חן הכהן החטאת כי מקום שחיתתה הוזכר בסדרה . ורב ית זל מה שאין זו
הפרשה כוללת לכל חטאת דק חטאת שיהא ועם הארץ . ואימ כן וסוף העשן מוכיח . החטאת
התקריב אותה לשם חטאת ואשלים עבודתה . ויום הזורק דעה מלש חטאת במזוב ומטהר
כלזה הראוי לחטוי . ימ טמא בשער זקיקת דמים שמיא חולק בבשר לא שער כהעם . כי
מה כל זכר בבהעם . משחט העולה . לא עולה שח ולא חטאת שח . יזה . ומעל היתו והדגש לחות
ומעב שבא בחסרון לאדו בלא דגש והוא ויז מדעה א הקיר . כי לא יאמר דגש כבד באות שהו
סוף האלה כי אינו מנועב בא ~~קולכיס~~ קולכיס . אשר יזה עליה . באות מקום טען כבוס לא כל
הגד . והגד זכר וקרבה . בגדי עשו בבה החמודות . ואין דם חטאת טען כבוס . ותו
תכבש . לנבא הכהן . במקום קדוש . במקום שהיא טאכלת שלמ . ימ חוז לקלעים . וכן הכל
באות מקום ישבר והמרטין יבלע שם . וכן המריקה והשטיפה במקום קדוש . ומה רב סהל
כי זכר דם חטאת שהחטאת אע שחיתתה קדש קדשים . והעלה והאשם אשר עלותם לתזבז

שין

והג

וזם משם נמן לתוך און המטה . וכלי ח'ט . אין הטעם בעבור בשולחנות שיסבד הכל . לפי שיש
 היה מחמת קדושה צריך שיהיה הכל לבשול חטאת אחרת . כן הטעם כי שמה ישאר דבר והחטאת
 בכלי ותבשל חטאת אחרת ותפסל . שם בשר שלמים של מדה טאכל ליומו כל שכן החטאת שהיא
 קדש קדשים . ובשלה . מבנין שלא נזכר שם פועלו . וכן תבשל בן . והצדק בשקל הורג . והחלום
 והשורק והחלפים . והצדק מלש נחשת ארוק . ויוזב נבון מעלי . שיהיה און ואת המדק שפוך . כלומר
 יכנס בוים עד שיטעק ויתבבס יפה בעד וידק לא שטק בוים . כל זכר . שטאכלת בצרי כנה .
 יאכל אותה . מצוה שיאכלנה . ^{בעד} הן מדוע לא אכלתם את החטאת . וכל חטאת . אין לעשן ^{בחטאת}
 הגלומים . וכבר פרשנו . ואת לדגים מן לאו הין ואת הין לאו חוץ חמש יצא ברמיה . ואשר טען
 מן בתיש ובקציר משבט אין חזק לזמארי . כי אסור כל חלמה בלש ^{למטה} חמדה רמיה . וזאת
 מלת המשם . הוא ששכר באויעל בקדשים ואשר לא ידע ולאכחש . ואל שוכב עם שפחה
 נחפית . כי אות משם חקש בזה ואין משם של מצרע בא בזו הפרשה . כי הוא כבש ולכך
 נפרס עמו . אבל משם נזיר חוקש עם משם של מצרע . קדש קדשים . ובקדומו כני להסתיך
 ואת דמן יזרוק . את השלה . ולא את החטאת לחשן כי דם משם כדס השלה ^{למטה} . ואת
 כל חלבן . עד שיה לא תפכסו חלבי המשם . את השלה . כי המשם מיל און כבש . וקצב ^{למטה}
 אשר על הקרב ^{למטה} בכלל ואת כל חלבן . כחטאת כמשם . הן השט כדמות הן וכן כל כפין ^{למטה}
 הבאים זה אחר זה . מנה אחת להם . על דעת שם הוא לכין המכפר בו כמו החטאת . כי
 אין ידעה המשם בחטאת והחטאת קרבה זכר וקרבה . והיא באה בצבור וליחיד ובאה מן השק
 והוא קרבן עולה ויורד ויש בה פמיכה . ואין קמשם . והמאמר אבל משמים מיל און על משמים .
 טעם און ואת . והמשם מינו בא דק מזכרי כבשים בין תדולי התיך און מהקטעם . ובא און
 טאו וקרבה אחד להם . עולה ייש . מלעי כה הולם פעם . ולא און בחטאת ומשם שכן חממה
 כנה . והזוכה בבשר קזכה בעור . יאכל בשלה הוצרך ליה שיזכה בעור לבדו . וכל חממה
 בשל טבה הכה מדבר . והקדים מרחשת לחמת חממה ללמדך שישיה אפוייה באות כל שש
 התקריב אותה . כל אחת ואחת . לזו תהיה . ומה שמה למהרין ובנין בחממת מרחשת פרשנו .
 וכל חממה בשלה . כחממת סלת ושל מביב . וחממה חרבה . כחממה חדשה וחממת קטנות . אז החממה
 המרבה הן במחלוקת . אעפ שחממת קטנות וחממה חדשה טאכלות לזכרים ולנקבות שהן ^{מנופות}
 ודעת המלמד כי חרבה היא חממת אפיה . ומה וכל חממה . חממה מרחשת וחממת והיה ראוי
 לפי דעת להיות החממה במלת בשמן ולא בחרבה . ואם הביא בחרבה קוח עם שגה לו .
 כי נקרא בשם חטאת . מים על מדה . טעם מצרה ויודה לשם יתעלה . מו באה שחממה ^{בעד}

שען

קדש

יורו ליון הסדו - חלות מצות - הפחות שנים - וכן פלוס - ויל שחלח החוקן מדבר סגור חלות המצוות
סלח - והלא כלן סלח - מלמלה מורבבת - ויהי מורבבת דפס - כי אין טעם להיות בהסוך האורח
מוכרת מלש כבדה - וכל סלח היא ~~המפסק~~ על חלוח - עם חלוח - פתו וישאו האנשים על פש
ופהו שלן מאור שער שער והם עשרים עשרון - וזה תורה - כי לא היה טרן התקריב אורגם פי אם ד
א א מד חיה הלחס - והאמר נאמר לעל ומה ישארה בהם והם אמר יוסף הצחק - וחלוח החוקן איה
הסך פי סל שאור וכל דבש - לעי - זלחה מדע אין קרב תומא להזבח תאונה - שאימטעשן לא תמנה
ואין קרבנות חוקן קיקין פי חן מלשון הקרוב - קרוב קרוב - סגור קרוב תוסב בקרבן חלוח תע
ואעם שאימטעשן - חומיל ומה וקריב השמות בבח הסעלים - אחד - תפל אין ואורשע
הלחס - תבוחה ליון - ואם הוא ~~לכן~~ לכן פלו לשם הכיותו - ופאר זבח - להוציא החלב והדס
קרוב ימכל - לא לעל לבדו ימכל צומו - לא גם הפסן הלקח חוקן ושוק והסעלים ימכל מאור
יוס - ואם נדר - לא תזכיר לחס כגזכר במדה - וקישור נדר ונדבה לפוש מדע - פי אימטעשן
בל לחס - וקניש זבח מדע בזבח נדר ונדבה - אם ימכל זבח מדע לאמר יורו כי פבר יזכר
זמנו - ותמחרת - שאמכלים לשע יתם ולילה אחד - ביום השלישי דבן עם באש ישרה - למש
והמער - ומוכיח הכר בפעם קדשים - והנות עד יוס השלישי - אם סן ון וחמרת הראשון יוסף
ומצה יכול שמה משה למכלו פשע יתם תל והנות אם חמרת חמרת חיוס ראשון - ישרה
בתקום שארפין עמיות ונדים שלפסח - ואם תכלתי שימכל - שעל זה חמתי הקרוב זבח
ודין הוא לשחוק ומה מקצוע ליון - כי סן מה ידיו תביאנה את משי יון - הסך כל הקרב - ואם לא
נקהר בזמנ הקצוע לא ירצה לפע השס - ולא יחשב לתקריבו מעד המער - ואם הקיד למכלו ביום
השלישי חייב כרת - פגול - כחולק בא פב באר פגול - דבר שעפל - וחנפס שחייב אספדי
נדר שיבוא עד לשלם נדו - וקרמן על אשר שג וחתו שית הקדש - ואם נדבה שימקרמן לבד
וחתו שית הקדש - גם ישאמחה ונער בשלתי נדר ונדבה ולא בשלתי מדע - בפל טמא - שחמ
חמתי - לא ימכל - פתו ~~בשר~~ בשר חולין שאמכלין בטמא - פל טמא להוציא טמא יוס - ימכל
פאר - כדרך ובמדת יתח יומם ולילה - ולא תזכור כבה בטמא ומשם שלח היו אמכלים חוקן
לקלעם - אבל שלחם אמכלים בכל העיכ בידושלם וטמלים לזכרים ולקבות הסך חמתי משם
וטמאמ עלין - פגב ומערע - ובעל קרי - בפל טמא - בטמא חכו תזכר - בטמאמ חדש
לחבלים טמא מת - או בפרחה שאינה אמכלת - והוא דין בגבלת בחה טמא - אם נגד
בה ואמכל קדשים חייב - או בפל - ימ הס ח שדעם לפן תאר אורגם בגלת טמא - וק סל
מה שם סרע חמתי ושפן חשף ושפן חמתי - ונדבה אם אמכל בזדון - וחלב - לא זכרו שאימ

תפס

תפס

תפס

תפס

תפס

... ומשם נתנה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...
... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ... חנוכה ...

כנרת

קדוש

על הענין

והנה

ידו ליוני חסדו . חלות מצות . הפחות שמים . וכן כלם . ויל שחלום החוץ מדבב כנגד חלות הכחשנות
סלת . וכלם כולן סלת . מלא לוח מורבב . ויה מורבב דכה . כי אין טעה להיות בהפך האומות
מוכברת מלש כברה . וכל סלת היא חפצבם . על חלום . עם חלות . כמו ויצאו האנשים על פנים
ובה טלן באור עשר עשר והם עשרים עשרון . וזה תעה . כי לא היה טחן המקריב אותם כי אם ל
א א מד מיע הלחם . והשאר שאריו לבשל ומה יעשה בהם והם אמכל יום רצון . וחלות החוץ אין
הפך כי כל שאור וכל דבש . לפי שלחם תודה אין קרב תמט לתזבח מאוה . שאינטען לא תנפה
אין חלום חוץ קיקין כי הן מלשון הרקות . קריב קרבנ . כמו קרבנ תוסב בקרבן חלות מצות
ומעב שאיט נזכר . הואיל ומה והקריב השמות בבח הפעלים . אחד . תכל אין ומורבעה מיע
הלחם . תזומה ליוני . ואם הוא לכתן כאל לשם הכיותו . ובשר זבח . להוציא הקרב והזם ביום
קרבנ ימכל . לא לבשל לבדו ימכל ביומו . אמ גם הכן הלוקח חזק ושוק מהשלמים ימכלם באות
יום . ואם נזכר . לא הזכיר לחם כגזכר במדה . ונקי שפיש נזכר ונדבה לפרש תודה . כי אימפסה
בלי לחם . וק נקיש זבח תודה בזבח נזכר ונדבה . אם ימכל זבח תודה לאחר יומו כי כבר נזכר
זמנו . ומתחת . שנמפלים לשע ימים ולילה אחד . ביום השלישי דבן עם באש ישרק . למש
והגמר . ומוכיח הכר בפרש קדשים . והגומר עד יום השלישי . אם כן וז והגמר הראשון יוסק
ומצה יכול שמה מצה למכלו בשע ימים תל והגמר אם הוגמר תינוס ראשון . ישרק .
במקום ששדפין עצמות וקדים של פסח . ואם . תכלתי שימכל . שעל זה הגמאי הקריב זבח
ודין הוא לשמור זמנ הקבוע איו . כי כן מה ידיו תביאנה את משי יוני . הפך כל הקרב . ואם לא
נקה בזמנ הקבוע לא ירצה לפע השם . ולא יחשב לתקריבו מצד הגמר . ואם הזיד למכלו ביום
השלישי חייב כרת . פגול . כמו ולמ בא בפ בשר פגול . דבר שנפסל . והנפש שחייב אם סתיר
נזר שיביא עד לשלם נזרו . וקרבן על אשר שגה וחמישית הקדש . ואם נזבה יביא קרבן לבד .
וחמישית הקדש . גם יש אנה ונקר בשלותי נזר ונדבה ולא בשלותי תודה . בפל טומא . שהוא
טומא . לא ימכל . כמו בשר חולין שמתלין בטומא . כל טהור להוציא טומא יום . ימכל
בשר . כדרך ובמקום יהנה יומם ולילה . ולא הזכיר כבה בטומא ואשם שלם היו טמאים חוקן
לקרעים . אבל שלמים טמאים בכל העיר בירושלם וטמאים לזכרים ולנקבות הפך הטומא אשם
וטומא עלין . כזב ומצורע . ובעל קרי . בפל טומא . בטומא הכהן מדברי . בטומא חזים
להכליל גם טומא מת . מן בבהמה שאינה טמאה . והוא הדין בגבלת במה טהורה . אם נגע
בה ומכל קדשים חייב . מן בפל . יא הם ח שרצים לכן תזר אומם בגלת טומא . וז סתל
מה שם שרצי המים ושדן השך ושדן הארץ . ונבחה אם אמכל בזרון . וחלב . לא זכרו שאי

גככר

נכר

אמכל

אמכל

טומא

והוא מפני כי הוא כמות הנבלה עצמה . אבל התירו לזלמכה שהוא דומה עם עור הנבלה .
אבל באכילה הוא בברית . ובשר הנבלה לא כן שאין מסור חל על מסור . כי כל אורג חלב
מן הדין ^{תקרב} לא מן הבהמה שהיא עצמה קרבן . וזו טענה ^{כפרה} למתירי חלב חולין . ושם ^{חמיה}
הזקה היתה בערכים ומס בהמה אשר יקריבו אותה קרבן ליו . כל אשר יתן ומנו ליו . יהיה קרבן
ועשו בהמה שאתה תקריבו ליו קרבן . והטווח בשאר שבת . כי אם מן קרבן לא יחסר
עד הביאכם את פשמו לחביא אותו . וכל דם . גם זו טענה עצומה . כי את לשוף ולבהמה יאמרו
לקרב לבד . ומס הכונה לתקרב זה צורך להזכיר מסור דם הנה . לשוף ולבהמה . יאמר ^{לדם}
דגים וחגבים . והטווח תפס העקר והכל בכללו . והוא מחרינו לאות . אשר תאכל כל דם . אך ^{בשר}
בפשו דמו לא תאכלו . והדג בכלל בשר . ומתה אחרת בשר ^{ולד} חמיה מכללה לדם כי ^{חמיה}
בכלל שמה . ומכלל העשיר דגך תרוסק . את קרבן . רוצה לחלבים . או את . תמדתו . כמו
ומס יזמא הרוצח את ^{הזל} . יזין . ידי הבעל . את משי יני . הם החלבים . על החזה . עם
החזה . ביאמרו . החזה . להיך מות הכהן . כי החזה לאהרן ולבנו והחלב להקטיר . וזל שהיה
העט הבעל עצמו לזה עשיית פחש זכ יו . את לשוף ולבהמה . על כן והקטיר הכהן . ואת שוק
השוק לצונק הדם לו לבדו . אבל החזה תאכל במחלוקת . ושוק זכ הקרה . השוק והעליה . מן
ועשו ואת שוק ירך היוני . ולמדנו מן והקטיר . כי לא יאכל הבשר קודם הקטר החלבים . כי את
להיות חזה ושוק לפהים . זאת . זאת שרירותם ליטול חלק מן הקרבים להזבח . בעת ^{התשיחה}
לת להם את בני ישראל . ביום משחו . את הבעל . וזכר ככה כמו שכתב בבל עזק קרבן
מה שיקחו הכהנים . ושקל משחת קרבן להם . ומן כן משחת אמיש ורמיהו . כי המשל למפארת .
זאת התורה . אותה שכתב תורת השלח תורת המטות תורת המשם ^{ועליונים} והחלומים ^{עדיין} לא
מאירו . ובא כדרך כחטאת כאשם . והקדמים מה שלמים משום מעלתם והם . אשר זכ יו .
כזה כל המצוות מאתו להגשה בהר סיני כללותה ^{ועליונים} וזקדוקיה וישא במהל מועד .
והטווח אשר זכ יו . שוב א לחלומים . ביום צומת . כל סדר הפרש ויקרא . ותמה בגדבר
סיני מוסב א ביום צומת . לא א הקרב ליו . ונכלל הפרש בית בהר סיני תענות לעד . כמו ^{ישלח}
את השעיר בגדבר . והוא במהל מועד . וכן עלות תמיד השנויה בהר סיני . אינו בהר סיני
ואש . כי לא החלו שלח תמיד לעשות בהר סיני כן באוהל מועד עב טא בגדבר סיני ^{בתחום}
ההר נבולו לא בהר סיני ומש טא שרת הדבר . ונבול ההר היה מהל מועד . וכן ^{כתב}
וישע בע . שאל להם עליהם על פ . יו . מעדבר סיני . ועד ויסע מהר יו . קח את . פנה ולוקח
נפטות חכם . וזה הצווי ברמז חדש כסן יוס הקאת העשן . כי כאשר זכו בקרבנות מאדכן

קרבן

קרבן

חמיה

חמיה

ועליונים

ישלח

בתחום

כתב

אחר לו קח את אהרן . ממה שמה לו וזה הדבר אם תעשה להם כדי להוסיף . ואת כל העשה הקהל . שיהיה
 כלם לאי בחר השם . ואת סב החטאת . בהם כי כבר הוצרכו . ואת צנן . יא כי אם יהיה כהן גדול .
 אחר מות אהרן לא יצטרך תלומים רק יוצק שמן המשחה על ראשו . וילבש בגדי כהן גדול בה ימים
 וירחץ אותם . רחץ לאהרן והלבישו ומשחו ומחרטן לבבו . בגדים . ולא בגד הכבוד . כי הם הוכשרו
 בביאה . ואחר הכתוב אבגה הפך הצואה . כי שם נצטו לכלול כלם בצואה אחת . וחצרת אותם
 אבגה . ויחגורו . כמו חגור אפרוד בד . שהטעם כמו ומפדת לו . ויתן א' החטן . כמו שאין צד נזר
 הקדש כוח המצפת . כן אין האורים והתמים החטן . ולא משח להטכן עד שהלביש . אהרן הפך
 הצואה . ויז . לא נמצא בצואה הזית המזבח . ויז והיה המזבח קדש קדשים בהצואה הללו .
 ואינו בגשיחה לבד . כי אין המזבח פחות ~~המזבח~~ ^{המזבח} . ובצבורם כמו והזית על אהרן . וביום
 הפסחים הוצרך הזיה כל שכן בתחלת הקדוש . ואין צורך לדברי רב יפת הלוי ז"ל כי ויז . הוא
 המזבח הקטרת . וימשח . הוא המזבח העולה . ואת הכבוד . שאינו תכלו המזבח . ולא הזכיר ^{משיחה}
 בג אהרן כי נצטוה . וכל זה ~~בצואה~~ ^{בצואה} כמש' צוה יו את משה . ומן שאין משיחה הבנים כמש' משיחה האב
 שהוצק שמן המשחה על ראשו . שמה ויצק שמן המשחה על ראשו ומשחת אומג . ויז שההצואה להם
 היא משיחה . וילבישם . יוצא לשלישי . ויחטא . טהרו ^{לצדוק} ~~המזבח~~ ליבם לקדשת עבודה . וכמו
 ביחזקא שבע ימים יכפרו את המזבח . ויז כפרה זו שמה בקריב שם בג . ישאל קרבנותם יהיה
 בקרבן דבר גדול והכתוב מזה שונא גדול בשלה . חלבין . בשום הבית . כי הוא לשון יחיד חלב שליש
 ולא זכר חלב המכה . ובצואה הדבר הפוך . ללמד זה בזה . ואת בשונו . ועצמותו וצדיו בכלל
 ואת הפך . וכן ושקף את הפרה לעינו . כמש' צוה . משה בעצמו . שקף את הפר . את איל העולה
 על פי הגדל . מופתאזה אהרן זה לשלה וזה לתלומים . נתח קרב הפשטה . ויסחכו . בבת אחת
 ויזרוק משה . עדין לא הוכשרו אהרן ובגו לזריקת הדם . ומעט שמתן הדם על תגך אונם . ^{בצואה}
 אחר הזריקה נצטוה הזית המזבח ומחרטן החלב . והנה הקדים החלב על ההזיה כדי להסמיך ^{זכרון}
 דם מעל דם . ובמעשה יזרוק הדם . ומחרטן יקטיר לחלב . וחלת . איננו סמוך והוא כמו חמור
 לתו כדמ'חמת טחט . ויתן . כל אחד ואחד . או משה המטין . תלמים הם . החטאת למזבח
 לכפרו . והעולה ברצונו הכהנים והשלימים תודה לשם שמתן להם הברוא יד ושם בבית . הנה
 השלמים לבדם באים על תלומי ידיהם . ויקח משה . לא יתכן שמן המשחה והדם שיעין ^{מעט} ~~המזבח~~
 ואחר ההצואה לאחר הקטרה . בצבור שמה וקדש הוא וצדיו . למד משה רבינו ע"ה כי הוא הדבר
 המזבח העשה בהם שיהיו קדשים לגמרי . בשלום הם עצמם . ונתפרש ובשלת שהוא בצווי ^{יהיה}
 התלומים נאכלים ליום עם לילו . וחכמינו ז"ל הקישו בזה המעשה והחטאת והחטאת והחטאת בקן . וצוה

התקדושים

כג' אור

בצואה

המזבח

124

המטה טמאת כזי לישנה ומפייתה . והחטאת והמשם . כשער שחיתתם ובשולם . לא תשאון ^{מקרה} .
 המה . ולצורך גופם י"א עשו בדרך חכמה וחפרו מקום והיו עשויים צרכם . ומצלי לצורך גופם היו
 יוצאים . אבל ליכנס לפנים והפתח טהר ושמותם . עד יום אלוהת . שיהיו הימים בתחלתם ^{בגופם}
 שלמים . או עד יום אלוהת . שיהיו טהה . גם ביום השמיני שלא ילכו בבתיהם . כי תמיד יקראו ^{אותם}
 אשה . וי"א בעבור יום השבת הזכיר כבה . כי בשבת לא יעשו מלאכות . כמש' עשה . תמורת ^{עשית}
 כדרך קחו עמכם ^{את} עבדי אדעכם . ושמותם . כמו שפירשתי להזכיר ולא תמות . ומלת גשבו .
 כמו שבו בירחו עד יצאח זקן . ולא הזכיר פר החטאת . הנעשה בכל יום . והוא תחת כמש' צה ין .
 ורב יפת על מה לא נעשית השלל . כי אם ביום ראשון לבדו . וכבה כחית גופם ותמן הדם על
 גופם . ובצדיהם . והמשיחה להם ולאשכן . ומה אשר צוה . ולא כמש' צה ין . כמנהגו בכל מקום . י"א
 הפע שהוסיפו מש צרה . לא מה' כן . ואם עשו כל הדברים . כי כמו באש צרה אמ' לא צה אותם .
 ולבטח העמד כמו שבעת ימים יפירו את התנבח . יהי רצון ומה השם להיות . .

שלושה פרשת צו . קו לקו צו לצו .

ויהי ביום השמיני . שמיני למלאותם ותשיע לחדש . הפע שחל יום שבת בתוכם . וצ"ה
 שמיני למלאותם ויום אחד לחדש . וכפי דבריהם מה טעם ביום החדש הראשון באחד לחדש
 תקים . וכמו ולקחת את שמן המשחה ותשחת את המשכן . וזה נעשה ביום ראשון של מלאותם . שנתה
 ויקח אשה את שמן המשחה . וביום השמיני לא עשה כן . ובא בה"א יום השמיני . והאמת נוכח . קרא
 אשה לאהרן ולבניו . מן פתח אהל מועד . ולקח ישרל . מן מהליהם . קח לך . בשבילך . והעל
 גשלו . ע"ל . מינו בעבור הנעשה העל . כי הנה במלאותם הקריב פי בן בקר . וראוי היה להיות
 מהרן לשעיר עזים חבר . כי הוא שקול כנגד כלם . כי לוי שם היה במכירתו של יוסף . מוליגו
 החטאת בעבור שהיו יוצאים לצורך גופם . או כי היום יראה מש' ין . ובעבור התגבולתם צוה
 להקריב בן כדרך מצלי בט ישראל . ועל בן בקר . כמו פר בן בקר ^{ימים} בימים . ואם אה צה כל פר
 הנזב במורה בן שלוש שנים . מינו נראה כן כי יאמר בן בקר . ובעבו שלא הזכיר בעל השע
 בן בקר באר שהוא בן שנה . וכן בעלים בט שנה . ולא הזכיר אנה ונסך למלשלה ולא לשלמים
 דרך קצרה . וי"א למה חייב הכהן אנה ונסך רק בעולת מועדים ובעולת נדר ונדבה . וכן לשלמים
 נדר ונדבה . כנזכר ועשיתם אשה ליו . ושבת האה שהכמו ונתנה בלולה היא מנתה ^{נשים}
 רק היא מנתה נדבה שהביאו בט ישראל . על כן טהר בעולה וישנה כמשפט . בט שנה . העל
 והכבש . ומילתם לשלמים . הסמיך ח' האם בח . כי המנה קודמת . נראה . בפעל מתפעל
 ע"ב הדין לפיות יהי נראה . ויקחו . כלם מהרן ובט ישראל . ויאמר אשה . מינו וכבר אחר . לא

אחר שהזכיר להם הקרבנות ומה כי היום יום נתיב אליכם . שב ומה זה הדבר אשר צוה ין . שיקריבו בק
 על הפרד . וכן הזכיר שיראה להם בבבדו . ומה שמתם במשונה שב ובאר באחרונה . שזה ^{המזבח}
 היה מפי השם ית . ופאוהו פרש נדכיס . ובמקו מה אה החקים וג . ורבות פשייתן . והנה הקרבנות
 האלו לא הוזכרו בזה ^{אשר} תעשה ~~לך~~ על המזבח . כי שם לא צוה רק על חלואיהם . קרוב אל ^{המזבח} צפון
 כי שחיתת החטאת והעולה בצפון . והנה נתן לו רשות ומה שולחך . כי שולח תמיד של בקר משה
 העלה אותה . בגדוק . ובגו ^{בבבלו} . אשר לו . כי שחטאת של עזה . והתפלא ^{אחרי} בזה היום
~~הקרבנות~~ הקריב קרבן נחשון בתעבת המזבח . ומצלי אחר יום השמיני הקריב נחשון קרבנו . כי הנה ~~שם~~
 ומה שער החטאת . ואינן כתוב שיערי . ויותר היה ראוי להזכיר קרבן הנשיא מקרבן העם . ומה
 ויהי ביום כלות משה הוא אחר כלות להקמת המשכן וקדושו . וביום שמיני שלם תנוי מהרן וכל
 ענין המשכן . ומהרן במקום כהן ושמיא בשבט לוי . וכפי שהיה לכל נשיא יום בפני עצמו ^{מן} ראוי
 למהרן . ולא תשומם בקרבן כל העדה כי הנשיאים בכלל העדה . וכדי שידעו לחקטנם ועד
 גדולם גבורת השם ולמי רצה לשמח בביתו צוה בקרבנם . ויטבול מצנעו הימני . ומה החלב
 בכלל ומה הבשר . תלמד שאין הכליות בשם בשר כי אם בשם חלב . שכן ממוזן לתורה . כי
 איך יאכל חטאת . ואין זו ראייה למי שלמד מן לאו הין או להפך . כי אין זה רק להודאת שעה . כי
 החטאת המאדפת בגמתי פטמה . ולא נופל לזה שזו המזבח הזהב כי לא הורשה רק במזבח ^{החטאת}
 ומולי גם שריפתו החטאת בכלל זה הדבר אשר צוה ין תעשו . וקצו להזכירו בצוומה . ויתצאו
 כעו ויגשו . כי ~~שם~~ לא תמצא ידה . ^{כעו} ואם לא תגיע ידה . או השיגה ידו ונגל . והוא פועל יוצא
 לשלישי . וכן המציאו איו . ויקטר פי ערך . כי אשר השם שרף אותם . ויתחמאו . שחטנו בשם ^{חטאת}
 ושעה לדתו כדם המוטון וכן החלבים . אבל לא שטרפתו כי למחר חיות נדב ומביהוא שרף כמון
 שאוכיח הסמו . ויעשה כמשפט . כל עולה במתה ועף . ויחלם כעו . הוא הקומץ . וזו עשה לפי
 בתורת הקומץ . תלבד שאין עולה העם פוטרת עולת בתמיד ולא קודמת לה . אשר לעם . אין חנה
 ראייה כי חפץ שלימי נחשון מהרן כן הוא כמו באור . והמכסה . גם חלב שעל הקרב גם הוסיף
 חבפה על הכפלים לא שבתך הכפלים . חלב שהבשר חופה עליו חומר ^{המזבח} ביה . וישתמו . שב
 א אשר לעם לא א בג מהרן הקרוב איו . על החזות . חנה השור וחנה האיל . והנה כלל הכל בשם
 חלב . וישתמו . חנה זה כי קוב להשים ^{החלב} על חנה אחר ק . פרישם זה יקטיר זה יתך . ומה שוק .
 משערים . וישא . לא נמצא שצוה משה למהרן אחיו לברנס . יא ברנס בברכת כבנים . ברכת יונו
 וכתב ויהי ביום כלות וג . אה העם . במבוק העם . כמו א העב הזה התפללת . או כמו שעשה
 שלמה ויעמד ויברך את כל קהל ישראל . ויירד . וכבר ירד . כי אחר שיכר חבפש החלק של המזבח

לחולק

אז ברכם כמו שבאר הכת . ויצאון . ויצרכו את העם . כי ויבוא משה . מורה פיהו עם אהרן ללמדו
 בעבודת השרות . להקטיר ולהעלות הנרות ולהעריך הלחם . או באו שניהם לשאול מיון שנתם
 אש להראות כבוד יו . א כל העם אז יצאו וצרכו ששה את העם כאלו נתנו שלום להם כי קרבנם
 נתבצה לפני הסם . כעב כי תמצא מישלם מצרכם . ומיד יצא את מהדביר . את העולה . ^{השליש} .
 ומת החלבים . ומרובע המינים . וידעו . נתנו שבח והודיה לשם ית . כמו ידעו יושבי סלע . יפלו .
 השתחוו ליו . מפני מצה . ויקחו . בשעה שאתה ומהר מתעסקים בשבחו של שם ית שמו לקחו
 מיש ותחתם ועשו מה שעשו לכך לא ראו אותם . אש זרה . יא חטא נדב מציהוה היה ששמו ^{קטרת}
 על האש בלבד . שלא היה וישימו עליהן קטרת כגזק בקרח . ולא היה ויקריבו קטרת לפני יו . ויהי
 שלא היה האש מעל המזבח . כמורה מלוא המחתה גחלי אש מעל המזבח . וזהו אש זרה . ויהי
 שלא היה הקטרת של צבור . ועם הפסוק ויקריבו לפני יו . אש קטרת זרה . וימר כהן כי קטרת
 הבאה חוץ שחרית וערבית זרה היא . וזה הוא אשר לא צוה אותם . כי יתכן להעשות כן בצווי . כמו
 שגזר קח את המחתה . ומס באהרן נזכר שבגשות קרב א המזבח . בנא כל שכן . הוא אשר
 דבר יו בקרובי מקדש . ועם הכתוב העשים א יו יתקדשו . המקודשים לפי זמן צריכים שיעדיה . קל
 ומה הקרבים לשדמ ולבזק בשמו כל הימים . בקרובי . כדרך ש קרובו . כעב המאומה . וסג ומתה
 ובין אהרן ושמו . כי כמו ונקדש בצבודי . ויהי חזק נתייבו מעת שראו הכבוד ותמת תלין ^{כמעשה}
 לב הם . כי שלחו וחסבם שלא בבונה . אם כן למה קדשם השם ומשחם להיות כהן יו . וכן היה
 והאחרים שדפט בתבערה והלח אהרן שם היה ולא הוציאו רטמ מהכלל . לפני יו . ירך המזבח נקדש
 כן . ויהי בתוך אהרן חושע . פגע במ האש וצרחו בחטת בגזל . ועל פני . שיהיו מוקדים ^{במקדש}
 שמינו משח פנים לבג בית . כל שכן לזדים . ושבת המזבח משה הוציאם משם . כי מיש לא ידע
 את קבורתו והוא אהרן יצע באת . בפתחתם . של אהרן . ולא של נושאים . שלא תהא כי כבודם
 קדש והנחוס שם . וידם אהרן . שחן מהבכיה והמחקה . א תפרע . טע גלוי . וכן ופרע את האש
 המשה . ויהי שלא יגדלו שער שלושים יום כמנהג אבלות כגזק ופרע לא ישלחו . והראשון נכון
 כי תמצאו פתח חבוש עליך הפך הענן . לא פפרומו . כמו ועם את הדי . אשר יעבדו . מופסק בלי
 אמת וסוף פסוק . והוא עני קריעה . ועל כל . אם תעשה ככה . וזה הראית שעה . כי כהן גדול לבג
 אינו פורע ופרס ומשוח לזמנו . וכהן גדול מקריב אהרן . אבל בבנו שהם כהנים משנים לא היו
 רשאים להקריב ביום הזה . כי היו אמנם . והיו חייבים לפרוע ולפרס ולהטותם לחיהם . והן האוקרא
 לא ישא . בבגן גדול שלא ינה עבודתו . וזו המזהרה נוקבת בכל הכהנים בשעת עבודה . אבל
 בכהנים משנים אם אין להם עבודה והם אנוכין דין להם לפרוע ולפרס . כי אונן שעבד חלל .

ולכן את ואחיהם כל בית שרל יבנו ולמאמם . לכן אמרנו שהיה הוראת שעה . ויל כי משה ^{הגדיר}
תן ושמתם את משמרת יו . ולא תמות כי יתכן גם יוס השמיני כמו שרמזנו : ומפתח מהל הענין
אחרי המה . מיתה לכשיפרע המשם . ומיתה אם יאמר מפתח מהל מועד . וילצר יו . יא עלידי
משה . והנבון כי דבר לאהרן עבדו . כדרך נחמה כי סבל דינו של שם יתברך שמו . יין ושכר
תפש העקר והכל בכללו . ואש אמרו בה אם שמה ומינין המשכרין פיון חלב וכיוצא בו מסור .
ואם נכנס ועבר עבודתו כשכה שאין חייבותיה לא על היין . וכן שערו בין ומה אם שמה ^{ביעור}
היין חי בבת אחת ואין שעברו עליו מרבעים יוס חייב מיתה . אבל אם שמה יין מדין במקח
יוס פטור ועבודתו כשדה . וזה להם בלבול דברים ממה שאה בין נסך . והכמו מה בגזיר מדין
ושכר יזיר חמץ יין וחמץ שכר . הסך נסך שכר ליו . וזה מיוחד ליון בלי דבר . בצומכס .
בכל עבודה . ביציקות ובבלילות ובמגפות ובקמיצות וזולתם . ואין הכונה בשעת הביאה . רק
הטעם שלא ישתו וישתברו וישתתו בעבודת השם . ואות בית לפעמים יתעלש קודם ^{באלפס}
מלחם המזן . ולש אחר . ביום מלאת נגרו . וימא בעצם הדבר . ויהי באשתו הבקר . ^{וימא}
בקרב הדבר . ויהי בהיות יהושע ביריחו . ולהציל . הטעם שלא ישתו יין גם בשעת הבדילים
בין עמא לטבור . ובזמן הורות את בני שרל . וקדש וחול . מקום הקדש והפט . אונטע על
המקדשים שיבדיל מאש נפסל . וטמא וטהור . כמוסך ומחלט . ולהורות . פגב כי יפלא
מזך דבר . על פי התורה אש יורוך . בנו העמרים . שלא ישגו הם בין קדשי קדשים ^{יבין}
קדשים קלים . כמו שפגש והוכך . ומכלתם אותה במקום קדוש . ומה חזה התמפה . ומה
שעיר . אין זה שעיר ראש חדש כמאה בה כי עמו הביאו על וכבש כנגז . ועוד מה הקריבו
את חטאתם ואת עלותם . ולא את חטאת הקדש . אחרי שמה המטה כמות החטאת שגד
היא קדש קדשים . מה טעם כי שרפה החטאת ולא המטה . ורבים מה כי גם המטה ^{שרפה}
ואם לא זכר זה הכתו והקישו זה בחטאת כי לא יאכלה ממנו . ויהי לא במ הכתו ללמדנו ^{שמן}
אנח צבור כמשפט כל המטות . אכלה . ומפי עלובים . כי היא מטה שאינה לדורות . ולא
כן החטאת . מאש יו . המותר מהקומץ . כי פן צוית . שמה אכלה ומפי עלובים . ומה מאכלה
במקום קדוש . כדרך כל המטות . ומכלת לזכר כהנה . אבל חזה ושוק של שלמים של שלמי
צבור מאכלים בכל מקום טהור שאין שם גבים וזבות ונדות ומצורעים וממאית . ומאכלים
לזכרים ולטקבות ולילידי בית ולקטן כסף ולמלמנה וקרובה שאין להן זרע ומאיש זר . שמה
כל טהור בביתך יאכל אותו . על אש החלבים . על חלבי האשים . ואש יאמר לחלבים
אש יו ונתלת יאכלו ^{הנה} הכתו נטע טעם לדבר בהנכי כי חוק ותך פתך . מה שוק ^{התבונה}

וחזה התמפה

וזוה התעורר על אש החלבים . כי הצוואה בתעוררה אין זה תקומם שלמוז וזה שהחלבים למטה
 בשעת התעוררה . זאת שער . שהיה התעורר בקרבת נדב ומביהווא . ואין טעם לדבר האוה הפך
 שגדע בטוואמה שקרן . וזה הדבר היה משה אכירו . או היו הם משיבים כבה . מלוע . כשלם
 ומטה . אז או שמה הוציאה חוץ לקלעים ונפסלה . ואותה נמן . שעל תמיה זה נטה לפס להיות
 פפה עליהם . שחס לא הובא דמה פעמה בקרבות חזבח הקטרת אכלתה בקדש פתח אהל תוע
 ופשהיא נאכלת במות תקום לפתחם . הבצלים מתבפרים . אם כן למה שרפה . והשיב מהרן
 עה שלא מירע לה פסולת . לא מפני שקרולי ביצות ומיך היית אוכל חנון ועלוב . חטאת היום .
 הייטב בעיני יו . בתורה . ויא הוואיל ומהרן משיב הן היום הקריבו את חטאתם . מלמד כי משה
 רב עה אז שמה זקרתם דמה חנון . שהאומן שעבד חלל . אז לו מהרן עה וכי הם הקריבו את
 הקרבנות שמת כהן גדול ומקריב חנון . ואין טעם כי הכהן מה וירד מעשות החטאת והעלה . ומז
 הביא משה זרה . ומלת הקריבו . מוסב א בנ ישראל . לא א בג מהרן . הייטב . הייתכן שאוכל
 חטאת חנון . והכ אוה במעשר לא אכלת במות חמט . ופמ עז וחדוה במקומו . ולא היתה
 שאלת משה לנה בעבור אם אכלה כי איך הוטבה משובר מהרן בעיניו . ואם היתה שאלת
 בעבור השרפה למה קצק . והוא מורה ומלמד לכל . לא כזה לדעת שחס ארע בה פסולת .
 וקצק על הבטם שחלק כבוד לאחיו . ולא התעט עד בוא משה שלא יעבור היום וחטאת ^{שרפת}
 ולפי כך רחז הן היום . ורב החכמים אז כי אכלת חמט קצק שיוציאת מיד חובת . פאשר
 ייטב בעיני יו . כי ואכלת עבר שהטעם לעיל . כמו ודברת על הנביאים . ואם היה זה ^{החמט}
 נמן לא היתה נכרת השריפה בשאול משה עה בעבור שער החטאת כי אם האכלה שהיא
 עקר המעשה . ואנעם שאלת הייטב זרה . כי לא נמצא הן המעשה ואחריו דגש עם המעשה
 החלבים . רק עם שבה נע . גם כן לא נמצא הן בעתדים תמורת אשר . כי אם בעשרים
 השמה מעוקים . השבה עם נמני . וגם נמצאו מלות הטעם לעיל והם לעתיד . וכן מורש
 ונבתי ופאשת ותפשת . ואכלת חטאת היום . טע היום עשית כבה . אבל בחטאת של
 נשיאים לא מעשה . וחטאת זו לא נשרפה בתזבח ולא במקום שקר כי לא הובא דמה ^{בפניה}
 כי אם כמותרי הקרבנות כעצמות ונדיים נשרפה במקום קרוב שהיא נאכלת שם . ולא מהרן .
 שם הוא יורה בין טמא לטהור . זאת החיה . ובגשה התורה זאת הבהרה . ואין הכונה ^{שהיזכר}
 שם חיה שיורה על היות הבהרה בריאה כי כן נזכרה במעשה בראשית . הפוסת . לש חתך .
 ולק בארו ומה ושוסעת שסע . שיהיו צפרטה קרועות מלמעלה ומלמטה . מלש הלז פרום
 לרעב לחתך . שיש בהמה שפרסותיה סדוקות מלמעלה ומלמטה ^{שהיזכר} דבורות כמו הדוב

והכלב וכיוצא בהם . וכן דריכת הרגל יקרא כן פרסות סוסיו כצב נחשבו . על שם שבירת הפסיעה .
לפי כך יבוא פעם לשון מעדים בלי באור שסוע כמו מקרין מפריס שהרמז לב הסיומנים . כי מקרין
מורה על סיומ הטהרה . שכל טהור אין לו שנים מלמעלה לטחון ואכלו היטב ולכן מקיאו ומעלה
גרה . ותמורת השנים יש לו קרעם הפך הטמא . וזה טעם כי יש לו צפון וקרן וכל פי יש לו צפון
וקרן . רק הטעם פיר שסיומנו ידועים . כי בן יומן יקרא שור שמו שור או כשב או עז כי יולד .
ואם נמצא שנמך הפר א השור . קח את פר השור . מעלת גרה . היתו תמורת ה'א . שאינ
עלוי גרה . והטעם שנתדרת אכלה ומיעיה לפיה . מלשו יצרה מדון . ויא מן גרון . אותה
תאכלו . י'א למעט בשר האדם . והנבון כי מפני שיזכיר בהמות שהן בסיומן אחד באר היטב
שבהמה בעלת שני הסיומנים אותה תאכלו . ואעפ שאין צורך יוכל הטוען לערער למעשה
כי לא טאו ככה לא למסור השליל . כי השליל באעמ אמו אינו מעלה גרה . אך . למעט מהה
שהם בשני סיומנו ואו בסיומן א לבדו . ומעלי הגרה . אמר אבו השם זל שה'אם טסק בו . וכן
י'ד ומתפנים הפרסה . כי אין מין טמא מפריס פרסת קולת החזיר . ואין צורך כי הם מוסבים
בהמות הנכרות . ואת השפן . שמתבש האור מתן לש העברי . להזכיר הזכר מכל מין .
והקרבה בכללו . וכן דמהו עם טייב לב . ואינו כן שמות החיות על שלשה דרכים . האדם
וקרבה . כמו פיר ופיר . כבש כבשה . איל אילה . שער ושערה . והדנו להם . והשע לשון
זכר לבדו . כמו שור ונמל ושפן וישוק ועורב וכיוצא בהם . ולכן אינו נבון לומר גמלה שהולידה .
והשליש . בלש קרבה ארבע חסידה ואנפה וכיוצא בהם . והמפני שלא ימצא בארבעת זכר
או פעם זכר ופעם קרבה . שקר נבא . כי אין זה בגמלה כל חי . ושומע . נחלק מנזרח .
ושומע להקל וכן המטעמון . י'ג . בשקן אל ידל . וגרה במשקן דבה . ונוח הנמל בעבור
הדגש . גם יתכן להיות י'ג בשקן י'גל . מלש נפעל . וגרה . כמו נאה ונאון . מבשרים . תפס
העקר והוא הדין בשר ובדידים ובצמנות ובצפרנים . וכן ורחץ את בשרו במים . ויא ^{מבשרים}
דבר היוצא מהם דקס וזיעתם וצמנתם כי כל היוצא מן הטמא טמא . ובגמלתם . עם נבלת
יקומו שני משקלים . וקרמ נבלת הארי . מפלת האריה . וכן פירו א תנבל פסא כבודך . לא
השפלה ועפילה . ובמאת כי בעברי . לא יקרא נבלה כי אם הגוף בכללו . לא תלין נבלת
על העץ . נבלת עבדיך . אבל במשפט אי אפשר שלא יטמא טעם בשר לבדו או שר או שם
עד שיהיו שלשתם . אם כן האוכל א מהם לא יקרא אוכל נבלה . וזה צורך מה העשה ^{מלצמ}
הצלדים יטהרם . אחרי שאין העור לבדו נבלה . טמאים הם . הנוצע בגמלת בהמה
טהורה טמא # טומאת יוס כל שכן הנוצע בגמלת בהמה טמאה . והנוצע בזדון עבד על לאו

וחייב מלקוח

וחיבולקור וקרובן . סנפיר . הוא שמתנו פורה ושט הדג . וקשקשת . כמו שריון קשקשים . הוא ^{כמו}
 לבוש שהן קבועים בדג וזה כוכב על זה . וקשקשי הדג הטורד גדולים . וקשקשי דג טמא מלבעס
 מינים דבוקים . בתיים . כלל בכל מקום שיש בו תימם . בתיים ובתוליים . פנט . כי הן העקר והכל
 בכללם . וכל דג בלי קשקשת טמא אבל בלא סנפיר שיהיו לו קשקשים אינם טמא . ואין הכונה
 בהעדר צ' הסימנים . שחס חסר הדג באו האו הסימנים הוא מסור . מכל שפץ . כל עונש בתיים .
 ומכל י"א חיות שבים יש להם רגלים והולכות על היס פהולכות בשדה . ומצלי מכל שהן כל דבר
 השולץ ומינה נע . ומכל נפש . כולל הדגים וזולתם . כל ההולך ומתעטע . שפץ הם . כולם
 יתצאו בסיומנים הללו . ומה הוא יהיה לכם . שלא תאכלו מבשרם . ואת גבלתם . מפ' בועע . וי"א
 התקרות בדם . כל אשר . הוסיף לומר לאסור מה שהוא לכלל התיים במתיים ובברכות ובבורות וכיוצא
 בהם . כי לא נזכר רק ימים וחללים . ואת מלה משקצו . לש' געל כי מינם ממתמים בועע . תן השק .
 הנזכר הטמא . והטור טהור . ומפני שאין השק הטמא נזכר נהיה הספק ברוב הטורים . ואחר
 ב"ה מה שזכר מפורש שאין לו מצבע יתבה ואין לו זפק ואין קרקבן נקלף ודורס ואוכל כל כיוצא בו ^{מסור}
 ופני פרושם לחינה לחינה שיש באותו חן שמינו דומה זה לזה לא במדחית ולא בשם רק לענ
 הסימנים שנזכרו היה לחינה נזכר בשאר שהוא הקודם . והיה נזכר לחינה באו מהכל לא מרבעה פעמים .
 והטועה שחל שהנזכר לחינה ד' פעמים כנגד ד' סימנים הטמאה . הלז פעמים ששעם בדורס
 ואוכל לבד . כי יש והטמאים שיש לו זפק וקרקבן נקלף . ושד מסרו הנזכיר מפני שהלך מעל שוב
 מפני התליכה לא בשני אחר . ומה מה תרין איחודין שיש להם זפק וקרקבן נקלף ואינן דורסין ^{מאכלין}
 כל כיוצא בו מותר . וענן ירחתהו א מה כי שף טהור שומם התיים בלי הבבל וגם מאכל לאפדחיו
 וגם זה רחוק . ונבון שנחמיר ולא טמא רק מה שמדעלמ בברור . הנשד . ידוע ורחוק שיהיו
 שמות השפות נזכרים כמו שחל שר תן משונת . והלז הנון שרש . והקדיוהו לפי שהוא מלק צפ
 עננה . י"א הנון נוסף מין ערך . ר"מ וז"מ א הוא ור"ש ור"ל ממשין . ע"ב . ידוע . לחינה טלו
 כס לחלקים דומים . ואת צת היעה . לו היה הטעם בעבור לאסור ביציה מה טעם ואכל כבנות יש
 ואין שף טמא שיהיו ביצו טהורות . וקרא כן מולי בעבור המלצת שאין סר עיון בת עין מהבצים
 התחום . י"א זה השף עומד חצ שנה במזרח וחצ שנה במערב . הנץ . הוא שפרש צפון לתמן .
 הקזית . הוא הקיק . והוא בתנו ובסמיכות יבא הקוף בשבא . וכתנשאת נזכרת גם בשכס ^{שביא}
 יולדת ומיתקם כמו העבד . ונזכר בשפות שהיא משפפת . או היא חין אחר . וסבב ^{היא}
 ידוע . החסידה . היא הבאה בזמנים ידועים . גם חסידה בשמים ידעה תועדיה . והאור שקראה
 כן בעצו שששה חסד עם חברותה . אם כן הוחמה תרחם . וכל אן דברי כותב ^{בחסרון}

ו' דוכיפת. י"א היא תבנית גולת של ברא. השולף. הוא העוק הסובב בלילה. מפל שכן העוף העוף.
הוא ששה חלקים והארבעה נבטו. כי הנה זכר האין הראש שהוא טמא והנשאר טהור. הנה הוא
שני חלקים. ושכן העוף ד' חלקים הוא שהולך בד' רגלים כגון זבובים ויתושים ודבורים והצבעה
וכיוצא בהם. והשט שיש לו ד' רגלים ויש לו כרעים והוא יחלק קצת מסור וקצת חותר. טמא בין
הכרעים סיה לטהרה לא היה נבחר האותר בשם. כה שפירש והולך אם כן הטהר מהם טמא
ואפי' יבין לו כרעים. וזהו החלק השלישי. כלוה הטהר. והרביעי. שכן העוף שיש לו ארבע רגלים
ומיה הולך רק עק לבד. אשר לא. הקרי הוא העקר. וי"א בהיותו קטון שיהיו לו כרעים ^{ובהיותו} יצא
תלו. על כן קרי. והוא גוף מסור וזמן חותר. ואלו היו הכרעים סיה היה ואחרים נבון. תועל
לרגליו. קרוב לצוארו. והוא כאין רגלים ובהם יתחזק ויחלץ. וזה הוא הקרוב. לטני. תלש ויש
מתקוותו. והם ב' בעים. והסלעם והח' ורגל. גם הם כאין חגב וארבה. והנה לאינו לטינה ^{הינה}
טעה לבה. והנה מפלס שיטתו במים חיים הפך הרעים. וי"א באסיפה גם הם ^{שללם} וכן ואוסף
אוסף החסיל. וזה הטעם בלי מלח. תטמאו. דגש הטיה להורות לתנו התפעל. כלה ^{טמאים} יבין
אם יגע בבבלתם. מלו שהולך ונבחר. ועלמם. ומיה שסועה. לך מה בשטן וחביריו לא יפיק
תחת השסועה. והבהמה הנזכרת פה כגון סוס וחמור וערד. וכל הולך. והכל עליה. בואלה תטמאו.
על כפיו. פאריה וכלב וזאב ודוב והדומה להם. הנענע. מפ' על ידי אמצע. ואין לטעון כי ^{הוא}
ולא יגע א הקדש והם נשאי הבדים. יש הבדל בין טמא לקדש. כגוף וקדש בפניו. והנה ויע
האיש בעצמות מלישע. והנשוא חמור והנוגע על כן צריך כבוד גדלים. יטמא. עד עריבת
השמש. ונראה מהכתב שמתר לגע בלא הזכורים. רק צריך שירחץ בשכרו במים בערב ואם
לא הזכיר. ואם היתה הכונה שלא יטמאו בלא היה פתג ולא לא תטמאו. והנה בבבלת פה
טהורה עד הערב. ובאר במקום אחר וכל נפש אשר תאכל טהרה. ונלמוד סתם מהאפור
ובנשא זכיר כבוד גדלים כל שק בשרו. טמאים הנה לכם. מעפ שמה ולאכלה תטמאו. אחר
דין הוא להתרחק וקדשם רק באונם ובהכרח. מסור אכילתם ואין. כפת זאת החיה אשר תאכל
אכלה הין לחדטו לאו. ועד אם הנענע טמא קו האוכל. וזה לכם. לא פרט שמונה שרצים.
שמים נבללים בפסוק וכל הולך על כפיו. רק שאלו חבנם ליתך בצרם ובאונם טמאים פלים
אכלים ומשקים. החולב. שמת מלו אים טרעים בברור. חלץ. י"א הוא הנמשך בחוץ לא
בגדיה. ומעט גדול מן העבד. ובערבי כלד. והעכבר. הוא הנמשך בצרם. והצב. הוא
אל צובי. והאחקה. הוא הנמשך בחורי. עפר בשדות כמו העבד. והפח. זנבו מרוק ^{שלום}
קוחת. ועטא בצמר ובשדות. לטמה. גם לזה רב אחר והולך על רגליו ועל הצדדים

גדול

גדול מהתבטח. והזכיר לחינו בצב לבדו כי היו מהדומים לו. כמו כל עודב לחינו. בתורתם. אחר
מותם. וכל אשר יטול עליו. חוקים והוא מואחר. וטעם וכל אשר יטול מהם בתורתם עליו הכל כלי.
עץ יטמא. והם. תח' מהם. ואח' עליו. ללמדך שחס היה בין שרץ הטופל ובין הכלי. בייטוב יטמא
גם הכלי. ונשתבש החוק אם יטול שרץ בצדו של כלי ויצע בו או יטול הכלי על השרץ לא יטמא. והלא
כל הטועב בהם יטמא. ועוד כמ' ועליו ומה טעם. והחוק הראשון הוא הטוב. ועדות טעם ^{והרפתק}
אם שלמה בצע על הפרדה. והלא בין שלמה ובין הפרדה היה דבר אמצעי ואם היה כלי או דבר אחר ^{והחוק}
דברים מקבלי טמאה כלם טמאים כל אשר רוכב זה על זה. אם יטול השרץ על העליון. אבל
אם יטול בצד הכלי שהוא לחטה או תחתו הטועב בשרץ הוא לבדו. היה טמא ולא הרוכבים עליו. הכל
כלי העץ. אפי' העשוי מעלי עץ כי ישו כלים מתמרים וזולתם. או ציד. העשוי מן הפסח ומן
המוך וההצמר וההמשי המפורד. ואש' הוא צנף או מצנפת וצנע. שטמא ולא הצדדים אש' ישו.
ופישו עליו צד אצמו. וככלה תעדה כליה. ופוללה מה שמינו ארוך. כמן פתות עור. או עור.
טעמו כלי עור. כמן הנמדדות והמעגלים וכר וכפת. כי כשע עצמו אם לא היה כלי אינו מקבל
טמאה על דעת רבים. או שק. והלא הוא בגלל צד. וילבש שק. חגרו שקים. לא הזכירו שחס
יהיה המוך והמשי. והצמר חוטווה לא יקבלו טמאה עד שיארג. ושב ואח' כל כלי. להכליל גם
הצד והעור והשק בשם כלי. וגם אש' לא הוזכר ככלי מתכות. או כדי להזכיר אש' יעשה מלמכה.
שיצא מזה כלים שאינם ראויים למלמכה. ואם טעם בשם טמא כל הנקרא בשמו. כי כלי השיר
והמפתחות והמנוקות והשלחנות ועבברי הזהב. והמספרים. והסלבים והסולמות והמזנפים והקלחות
והמחמת והיעים וכיוצא בהם. עם הספינות שטמא ובכלי נמא. ונקרב את קרבן יו' מיש אש' מצמ
כלי זהב. וצ' מים מעמאים הסלם והספינה. וגם שערו הצד בשער ג' מצמאת אורך ורוחב ג'
מצמאת ולמעלה. וזה כמנהגם בשיעורים. וקראים מעמאים הסלם הטעם לצד וזולתו. מצלי
לא הפסוקים קצתם באור לקצתם. והנה הכתוב כמפרש שהטובה בכלים המשתמשים. ומפרש איז
כלי יטמא. ואיזה כלי יצא לידו טהרה. ואיזה כלי יטמא לבדו. וכן האוכל והמשקה. והנבון ^{להטמא}
כלי כל ישר ועודים באפורו לא כל אש' יקרא כלי. כיוצא בדבר כל המשכב אש' יטמא עליו הצב
ולא טמא הרבן המושם תחתו או האברה. יוצא. כללו ולא קצתו. כמו כי הובאנו בית יוסף. וטהר
בעיבת השמש. וכן ובה השמש וטהר. ואימ וטהר יומא. ופעל בצורת ופעל. בוא בצורת העבר
ויצור על ימין ורעב. ופעל בעתה. ואכל ושבב ודשן. שפי' וידשן. וכל כלי. והוא בכלל וכל כלי.
אש' יעשה מלמכה לא יצא מן הכלל להורות על שבידתו כי זה טהרה. ואח' א' תוכו. שחס היה ^{במכ}
כלי אחר שאיננו כלי חרש יטהר באים. וכלי חרש יטמא. ויה' במטא וטמא ולא בצבו. שחס היה ^{המציב}

בצד הכלי ועל השדף על הכלי. לא יטמא אותם שבצד הכלי. וכן אם טפל השדף בתאכל לה
 יטמא הכלי עצמו. ואין מטמא במטמא כי הוא כיתר הכלים שמהם כל הנזעם בעולם
 יטמא. וכתב בגב וכלי חרש אשר יגע בו הזב. שבר. תכל האוכל. אזהרה כל השערים שבמטה
 שעורן כפית חוזק מטמאת הכלים ששה הכות בתאמני. ושלם החכמים בשעורן. והוא אמת
 תמי. שטעמיה אין מה קרמ תכל האוכל אשר יאכל. אוכל הבא מתחת אוכל. ואיזה היא
 ביצה תבטולי. ופי' שינוי דל אברו מה ל' אישר הדין היו דלפניה קרמ תכל האוכל אשר
 יבוא עליו מים. אמת כרע אשר יאכל להודיע טעם אוכל הבא מתחת אוכל. וידוע שהאוכל
 בעבר. על שש פעם אשר הוא נבון לאכליה. או הפכו והיה האוכל לפקדון. לשאול אוכל למה
 ודין הוא לזה איש יאכל. ועוד נמצא תכל האוכל אשר יאכל. וכל יפת זל מה כי האוכל שם אוכל
 ותאכל שם כללי. ומה נעשה במקרו ולאכל האוכל שהוא פרט שכל מן האוכל. וכתב לתת אכלים
 בעת. והוא כלל בפי. ובעשב וזולתם. ואז יוסף הרוחה זל כי זה הפסוק דבק עם אשר
 לפינו. כמו למברהם לחקנה. שדבק עם כל גבולו סביב. ועבון דבר כי הדעת בו האוכל
 שנגזר בתים ונמצא במקך כל חרש אומה יטמא. ולא אוכל שלם בא עליו מים. וזל מה
 שאמר בכל כלי יטמא כולל התאכל והתשקה זהוה כל אשר בעכו יטמא שאר הדברים
 התקבלים טוואה. וכל משקה. כל אינה משקה לין ולמים ואי רמועם ואי כל הפירות והבוסר
 והמזיקים וכיוצא בהם. וקצת מה ז אינה משקה הם והן היין והמים והשתן והטל והדבש והחלב
 והדס. וזה הנחה בעבד העצם בהם לש' שמה. כי בתים כתב השקיע נח מעשה מים. ובין
 ישמ יין נסיכס. ובשתן משנה שמים. ובטל ויוקן טל מן הגזרה. ובדבש ויסקרו דבש תפלע
 ובחלב ותפתח את נמד החלב ותשקהו. ובדס ושומם דם לשכרון. והנה שפחו מעשים כמות
 שהוא כדרך חריבו עמי. שהדעת בו חריבו עמי. וכשם ששמים עמי זה יין כן עושים מן
 אימי הרמועם. וזל שהוא העמים תוסב על היין. וקמות עיר אשרי. שכל שמה ועין וקמוץ
 היוט נבד היין הבא אמות תקום הזכירו. ומעתה התשקה לא יאמר כי אם על ההווה. והוא אוכל
 משקה לאסור משקה העשוי מחטה והעשוי מהדבש וכיוצא בו. והשתן והדס והדבש במים בכל
 תלת תכל האוכל. כי כתב דבש משנה מטל דיק. מכלו משמעם. ומכלת דגן תכונשך ^{וזהו}
 כל דם לא תאכלו. ולא תדנו טוואתן תכל הנזעם בהם יטמא. ולא הזכיר כתב תכל האוכל אשר
 יאכל. לא לתדנו שכל דבר השתנה מברייתו תקבל טוואה. כי כבר אמר כל הנזעם ^{שיטמא}
 ולא תדנו שהמים והמשם הם ומהרים לכשיבוא בהם אוכל יביאוהו ליד טוואה. לפי שהם ^{משעם}
 הדבר מן ברייתו. והנה כל המשנה אומה יביאוהו ליד טוואה כגון שחיתה שחיתה אספתה תליחה

ויטמא
 ויטמא
 ויטמא
 ויטמא
 ויטמא
 ויטמא
 ויטמא
 ויטמא
 ויטמא
 ויטמא

טחיתה

טחיתה טחיתה טחיתה

128

טחיה אש ומים . וסימנים אש אקט . ובהתעורר האוכל במים נודע מסורן והדגים והארבה והסלע
 באסיפתם . והחטה והשערה והשמאין והחרדל וכיוצא בהם כשיקלה אותם במש . והגיתן וכיוצא בהם
 שיומלחו . או שיבואו ליד שתיטה . והבגמה והעוף והחיה כשיושחתו . ולא ידעה הקמח בשמשותין
 הטחונים והגתים וכיוצא בהם . כי הקמח ואם הוא טחון מינו ומכל ולכן המשיליהו חכמה עם העפר . ורבי
 אמרו וכל משקה מינו כולל המים כי המים מטהרים את הטמא ומינה מקבל טומאה . רק אם יתחלק
 מצורתו או יתגד או יתחלק ריחו . ואחרים אמרו גם המים בגלל וכל משקה מכל יצאו בגלל אך . תמר
 וכירים . שעשנין מטיט ומחמר וטברים בקרקע לכך אמר יותן . שיהרסו גבבנים . ומלת עליו . הוא
 לתמר שאין לתמר תך שאין קרקעיתו ממת . והנה באר הכת לכלי עשוי מהחמר שלא בלבד
 יצבר עלי חרש לא גם תמר וכירים שהם עשויים מחמר ואפי' שאינם נעתיקים אבל הם למוקד אש
 יבט המבשלים ופעמיים עליהם הקדרות גם הם יתנו בפעול השקן עליהם . וטמאים יהיו לכם .
 שלא יהיו לצורך בן אחר עד שלא תאמר כי שבותם היא טהרה . ומלת יותן . כמו ולתעור
 פירים טמא יו . אך תעין ובור . כולל המים הטבעיים מי טהור ומי באר . ובור הוא הכרוי . כדו הבר
 ותמר הבור במקוה מים . כי יש בור ואין בו מים . אשר בבית הבור . ויח הוא חסר וזו וטע ובור
 ומקוה ומים . וטע ומקוה מים המים ההווים בגל כלי והעד על כל מקוה מימיהם ששב ופיר והיה גם
 בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים . ול יוסף הרואה לל אמר כי מלת אך ללא תעלה שאינה תעין
 וכל משקה שאם היה מן אחריו כמתנה כל חותמה . לכן וכל משקה מינו כולל רק המים המשתנים
 מצורתם . ואם החכם הנזכר לא אמר הטמא אך תעין לא כדרך ויו . יסלח לה . להפיר הספק כח
 המדע מורה כי אש לא יטמא הוא טהור . ונוגע בגבולם . אפי' בתוך המים . ול דוד הנשיא
 לל אמר להפירי ש הטמא בין הכלי ובין המים שאין המים מאהיל כמו הכלי לכן הוסיף ונוגע . ויח המים
 הנוגעים בגבולה יהיו טמאים . על גלע . תמה אע על המפרש שאם גלוע . להבדיל בינו ובין גלע
 אדם וזרע בהמה . ואחרים הוסיפו וזין גלע וזלוע . ואשר יזרע . וזל גלוע להוציא זרע האילנות
 לכך אמר אש יזרע כי בזרע האילנות יחא עושה אעפ שנתצא וזמורת זר תזרעו . וזלוע כמו
 וקנה זרועיה תצמיח . ויתגד למתן הזרועים . ושקן זרוע צפני בצור . ובא בצרי מפע הריש . אש
 יזרע . להוציא המעפש והקלי . וכי יותן . כמו יותן . כחן הפועל . לא שהמים בזה בלש יחד .
 על גלע . אחר שנתקן וטבלש . טמא הוא . ואם יבש . וכי ימות . מיתה שלא בשחיטת
 הכשר . והמוכל אין עשוי יתר מהמשא . שאם טעה ומכל . והמוכל והמשא חמורים והנוגע
 לכן צריכים כבוס בגדים . ובפרש' אחרי מות פירש למוכל לרחוק גופו . ולא הנזכיר שם המשא
 והנוגע בעבור העוף שאינה טמא בנודע ונושא . וטמא עד הערב שאינו למחר שיתקן .

ש' אש

וכל השרץ . כלל . כל הולך . פנט . גחון ה'ן שרש כדון מסון . והולך על גחון . הם החטאים ואין חיות
 המולעים . וכל הולך . כדון הצפרדע והנמלה והעקרבים וכיוצא בהם . והצפרדע מינה חטאת הנמלה
 כל הרבה רגלים . אין חיות המולעים ויש לו רגלים תחת פאותו וכתשו ועד זנבו . והרבה . היה
 ראוי להיות האם בתוך כחוקרנה מקרה . ולא בא בפתח הפה ה'יש כי לא יהיה אלא אם יהיה פה
 הפעל אות גדולה . ובא גם אחרים **הכלי** אחרים פתחים כמו מעוה השקה תדוה . עד שלל מעוה
 ובא הרבה בצד הפה הסמך . ולא כמו הפרסת ערסה כי מינה יוסא . לא תאכלו . יא במאה וכל הולך כלל
 ח שרצם באסור האכילה . לא תאכלום . מפני לשון רפואה כדון התריאקן . לא תאקפו . שם תאכלו
 האן תטמאו נפשותכם בשרצים . כי אה ואת לא תשקצו מן השן . השוקץ . בלי זכרון ארץ לאסור שרצ
 ים ותולעים שצבנה ושהם בפירות וביצקות . ולא תטמאו . הוסף להזכיר כי יש שרצים טמאים ^{למטה}
 ולעשה . ויש לאכילה ולא בועה . ונטמאם . יפה אחר בעל האסור שהוא חסר אף . וכן יקו יו אה
 שלחך . מצת חן בעיניך . ויהי אומת מן טמאים בעיניכם . שם תטמאו בהם תהיו כמורס . והעון
 לש' החוק כלוה תהיו ארוחקים ומובדלים מאת . לכן אה והתקדשתם . כי קדוש את יו . שאת קדוש .
 והתנהגו בקדשה יתרה כפי כח האדם שלא תטמאו את נפשותכם . שם הפעל מינה אוכלת
 ושורה מתקלת בטומאת הקון . והזכיר הארץ שהיא ככלי לכל . כי את יו . לכן העלת אתכם ומאן
 מצבים באומת ותופתם להיות לכם לדין ומשנה לא לצורך שלי ולמעלת . רק להיותכם קדושים
 ותגלו שלם הבא . דמת . כל אשר באר לכל מין . ומה היא ההוריייה להבדיל מינה יטהר מי
 זה יטמא טומאת שלם . ובין החיה . שם כלל בבהמה ובשון ובצב . אשר לא תאכל . ואפי' על צב

תמה פרשת ויהי ביום השמיני צדרי העתרות יקרב

ידוע כי האוכל קודם בעובד האדם כמו שרמז באעשה בראש . כן זכרס הנה בתחלה אסור
 ויותר באכלין . ואחר כן הזכיר טומאת האדם ובאשאה מזכיר ילדת . אשה כי תזריע . אין
 הכונה בתורה אם האשה תזרע תחלה יולדת זכר . אם כן מה טעם ואם נקבה תלד . וידוע שאין
 זרע האשה נקפה ואינה חכמים בעובר כלל וכלל . ואפי' אם יש לה ביצים . אעפ' שמדס האשה
 מתאסף בצור ביאה ומתאחד בזרע האיש זה העשן מ' לזכר ולנקבה . וטעם תזריע . תמן זרע
 כי מוציאת לאור כי כל מיצרי העובר מפת דם האשה אשר מתאסף בצור ביאה וטמא נקובס
 אבל זרע הזכר טומא הצורה ומכחו נבדל כל אבר ואבר כעב וקנה גדועיה תצמיח . ואז יפת
 כי אה הכתב תזריע בעובר כי לשון ילידה יתא בעבר . לשון גדול כמו יולדו על ברכי יוסף .
 ואין צורך כי אה וטמאה . וכן הזכיר שט מופתם והס יאת רחוקים . ואחרים אה כי אם היה ^{הזכיר}
 הכתב תלד בלא תזריע לא היינו דעם לחארה ליוסא אחרך . או האפלת בריית ראש . ואינה ^{העש}

העשן

השני וילדה זכר . שם תפיל כדמות חמיכת בשר ואין לו זכרה כל שהוא לא תשוח כי אם כושפט /
 הגדה . והטמך להרה ויצא כמין זה פטור הוא . גם אינו מעבב לבא אחריו מן הבבורה . ואינו תשוח ^{במהל} /
 כל כך הצרך הטמך לפרט זכר ונקבה . ואיזה יכול התפלה בדיית ראש שאינו מצוייר . בדיית גוף שאינו /
 חמך . המילוי שבהם מעורר אדם תהא טמיה . תל ותמיה שבעת ימים . וביום השמיני . והנה תיוחד /
 טמיה לבדיית שמה . יצאו לו שאין תיוחדים לבדיית שמה . וק אמר התפלה ספד תלמידים תלמידי צענים /
 תלמידי איתנה חושדת לוולד . ואם היה ספד מלקים תחלת בדיית . גוימ בעדשה . פיו פתוח כחוט /
 השערה . שט עינו כשע טיפן של זבוב . ומדוחקות זוערו ושע חוטמין ^{בשע} טיפן של זבוב . ומקורבות /
 זולזו ויש לו חמך ידיים ורגלים . ונקבה נדונה כשערה לארצה ובדקין אותה בשמן כדי לצמצמה . /
 וטמ שער בין ארבעים יום ובין ארבעים יום אחד . ומהגם אחד . כי מי יכיר מתי תהיה ההריון /
 במטה עד שלא יכב ביום וביומים . כימי נדית דוונה . כמו לחטאת ולמשם ולמלויים . נדית . /
 בשקל חמט אהים . תלשון ומתבל יעדוהו . דוונה . תלש היה דוה לביע . כענ חולי שרוב הנשים /
 חולות בשעת נדית . דוונה שם בשקל חמט לילה . ענות תלושה . או שם המופש . תטומי במושב /
 ומרכב ומשכב . וביום השמיני . באור לבן שומת ימים . יתול מבגן נפעל . או חסר הפועל . תשב /
 יג לשו עבוב תלש ותשב בקדש . ורב דוד הנשיא ^{אמר} זה כמו וישב מתוך למהלו שבעת ימים . ^{שכב} /
 קראו טהור . ועוד אמר ורחץ את בשרו במים וטהר . וקראם דמי טוהר כעז דם הלידה . ויא לך אמר /
 הסמ תזריע וילדה בעבור כי הזריעה עכבה דמי הנדוה על ק תשב לך יום בדמי טוהר . וזה אינו /
 נכון כי לא תשב בדבר שלא נלה . והנה ידוע כי לכשתהר האשה דם הנדוה משתקע בדם גוף האשה /
 לפי כך יקרה לה הנתן בפעם ותמש תמותה לזמן ויארע לה העבלות ומתאוה לעפר ודברים רבים /
 שהם רעים ואינו נזון העבר מדם הנדוה כלל כמחשבת הפתאים בעבור אסמם כל הדם הבא מן /
 הרחם נקרא דם נדוה בשם השתמך . כי אלו היה נזון העבר מדם הנדוה בשום פעם לא היה חי /
 מעולם כמש' זה מדע . והעבר אינו נזון רק מדם משובח ומן . ודם הנדוה משוקע ברחם ויורק /
 בצר אמת בעת הלעה . ולזו הסבה תשוח התיילדת שבעת ימים משום חמך . ואין לטעון מן /
 התקבה כי טמ בה יז ימים כי לא דברנו ככה אמר הפע אומ הדם . והכח פיל בענת . ולא הצרך /
 להזכיר שמה אבל שם ז' לזכר ופול התקבה הוא משפט הלידה . ובה התרוה לבעלה לאחר /
 ז' ימים לזכר ויז לנקבה . והכח שומד לעדם לפי שמה וטהרה ממקור דמיה . ואין היא מחוסרת /
 כפיה לבד כדמות כל מחוסרי כפיה . כי הם אחד טהרתן הם חסרי כפיה . אבל זו טענה כחיצה . /
 וכפיה בסוף המרבעים ובסוף שנים ולאחר תביא קרובה שב היא מתבפרת . ואין מעשה מתקדש /
 וקדשין בעבו חסרין כפיה . וזה השם שמתיל האשה בדמי טוהר לנקות גופה ומתמצית הדמים /

והלחה העבה ומתצית הדם ואז תטקה תלידה ומצון ומריון . בכל קדש . והלא לפי דעת אסון
לבעלה . ואסורה להשתמש בכל צרכי ביתה שהיא חשובה כגדה . אם כן מה טעם בכל קדש
לא תצד . התשובה בעבור שאם כיומי נדת דוומה תמאז . ורוב הפשים לא תפסק הדם מתוך
בסוף שבעת ימים ולשתרמה דם לאחר שבעת ימים לא תפסק שהיא גבה . ותפסקר ז' ימים ^{ט"ו}
ובפוק אה היוגים תהא חייבת קרבן גבה . לכך יאז בכל קדש לא תצד וא תלז . וכל טהור נקיה
קדש . וכן טעם מתקדשת מוטומאה . ולמדנו שיהיה נפרדת והטהורים מטעם תשב ^{ט"ו}
במה במחנה . שיל כי נזכר במצורע וישב מחוץ למחלו שבעת ימים . וטעם בכל קדש לא תצד
אסורה לצד בתרומה ובמעשר ובשלמים שיש בהם רשות לטהורים ליצע בהם . וזה מורה שהיא
טומאה . כמת איש איש יקרב הכל זרעם א הקדשים איש יקדשו בע . שז ליון וטומאת עליון .
שלא יעלה בדעתם כי קראם המת דמי טוהר ויקל עליה לצעט בקדשים . ואז המתקדש . חצר מחל
מועד תקום העזרה . ולא לבוא במחנה . שאל . מחנה שכנה . שמה והיה מחנך קדוש . עז
תלמית . שם התפשט . ובא כדל שמתרע . כי נכבדו בלך ונקראו בתנו כדרך בעלי ההאש
יום גלות יבושלם . והנה תלמית ובתלמית מורכבים משתי הלשונות כי בקריאת האף היתה קריאת
כמו בשמא יון אותה . ואם נקבה . נקד שמה תלש ואל תקרב בור מקדשם . וזכר הכתוב
זכר ונקבה שהם על ההוה . ומנדדו צעם וטומטוס בגללים . אך בשערים תשב כדרך התקבה
שבועיים . כפל השבעה . על דמי . ש אור כי . ש הפרט בין בדי . ובין על דמי . כי הזכר ימין
מששים . ויתכן שלא יפסק הדם לא לתקבה . יפסק הדם שהיא איש ארבעה עשר לכך יאז על דמי
ומין צורך . ימי טהרה . מה נבדד דבר הלמדת דמים ואכמים ימים תללים . שהתפיק ^{ט"ו}
בימים . והאזה בטהרה וקדשה בחטק פתח ההא הוא טועה . כי הראוי בחטק קדש . וכן בכל המק
חוץ והעבר ומשמרת הטהרה לטהרת וכן כלם . ובתלמית . כענ ויתלמו ימיה . לשון משלום
ותמצית . והבית כענ אחר . כמו בשכך ובקוויך . שטע אחר קוויך . לפן מולבת . לא תפס
הלידה . לכן אם תלד תאומים חוב עליה להביא ב קרבנות . תביא היא עצמה . בן שנת . אה
ל דוד הנשיא . יש הפרט בין בן שנת ובין בן שנה . כי בן שנת לא עלתה לו שנה . ושכח וביום
השבת שני כפשים ^{ט"ו} בע שנה תמימים . ולא הזכיר תמית העולה ולא תליקת חטאת עק כי כבר
נבארו . ויא שחין תמיה ופך בעולת יולדת . ובקרבנות הצבור קודם עולה לחטאת הפך קרבנ
היחידים . והנה הקדים עולה לחטאת . ומין טעה מקרבנות החנוכה . כי כל נשיא הקריב בשבילו
ובענ שבעו . ויא שהקדים העולה . בעבור שלא היו המוקדבים מתין אחד . ומה יאז בתמורת
הקרבן . ול דוד הנשיא אה שחין החטאת בעבור חטא לכן הקדים העולה . אסן מה צורך ^{ט"ו}

והתבין

30

והגבין סוד שקידת יצחק יבין זה . כי באומם הימים היו שורפים את בניהם באש ונהיה האיל תגונית יצחק
 סוד של מלך . והחטאת בעזה אולי דברה שלא כדן מענה גלידה . על כן ופני עליה הכהן . וכל
 קרבן יורג שנים בעבוד אחד . וזה שהחטאת כותן הבא תואר היה אחד . ומקור דליה . אותם דוג
 טוהר . וטהרה . מעט ששלחו יוד טהרה . צריכה כפרה לצאת ליהי טהרה . וכן מקוב טוואתה .
 וכן במצדע מעט שטבל . וידבר . לא נזח דברו א בני . שאל פי הכהנים כריחוס להסגך ולהטח .
 וגב כמ' דברו שהזב דבר סתם . וא מהין . שעל פיו ועל פי בניו היו העצעים . מלם להכליל
 אגרוגב איש ואשה . בעור בסדן . כי פריד צרעם הדמש . כי עוד האדם בעברי קורא
 הער בשר . וכן הבשר קורא ער . יאכל בדי עורו . דבקה עצמי לבשרי . ומתמלטה בעור
 טע . כי עוד האדם אינו נעשט בעור הבהמה . שמה . מנה מראות העצעים שנים שהן ארבע
 שאת ומלצתה . בהרת ומלצתה . כלוג שאת וספחתה . בהרת וספחתה . וכן אגרו מרבע
 מראות הכלל מצטרפים זה עם זה לפטור להחליט ולהסגיר . להסגיר את העומד במקום שבו
 ראשון ולפטור העומד במקום שבו שני . ופי' שאלו העינות הלבנות מקצתם יותר מקצתם .
 מה בהרת עזה כשלב . שמה וישא מלפניו ומצד כסל . שניה לה כמיד ההיכל . כי הספח
 פחותה מן הבהרת . שאת כצמד הלמן של כבש בן יומיו . שניה לה כקרום הביצה . והיא נגד
 צרע . והנכון טעם צרע שם כלל לכל . כלוג לשאת ולספחת ולבהרת . ומה עוד כי צד
 הפתך כלוג המערב בז ומראות הללו . כלוגם ל כוסות מלמות חלב ומעגב בטום הראשון
 ב טיפין מן הדם . ובשני ל . ובשלישי ח . ובד' ין . הפתך שבבהרת הוא המראה הרביעי
 והפתך שבשאת כמראה טום שלישי . והפתך שבספחת הבהרת כמראה טום השני . והפתך
 שבספחת השאת כמראה טום ראשון . אם כן הכל כמראה מ חשוב . אם כן לזה מה חכה לזאת
 עצים ב שהם ל . ללמדך שכל כהן שאינו מכיר את המראות ושואגתן לא יראה עצים . ומה
 גופה של בהרת כקדים מקום הקנים ט ערשום . הערשה ל שערות . שנים מורך ושנים רוחב
 משתמל ומיתין וכן למעלה היונה וכן למטה היונה . ומה עוד בהרת שהיא ענה נחית באדם לבן
 טה . ובהרת שהיא כהה נחית בטוי ענה . לפיכך אין משערין הכל לא בבינות שיהן לא שמו
 ולא לבן . והרבה ענינים דברו בענינים אלו . סוף דבר מה שמה שהספחת תולדה מינו כן .
 והמעין היטב יוצא הבהרת על שאת וספחת לא כדבריהם . שמה שהטיל הכתם ספחת בין שאת
 לבהרת . ואם בגרת . היא פרישת ספחת . ונהה הכתם מזה מן ספחת מן בהרת . שאתות העצעים
 ל . ומדבר שהשלים החל סתתן . ואם למפיק בבהרת ענה . במה ואם בהרת . לזדע שבהרת
 הכתם מדבר . ושהראשונה כהה . הפך מה ענה כשלב . ומה והובא . ברצמט ושלא ברצמט וכו'

הכהן . זה נקרא הבהרת ושער שחור שהיה כהן הכהן בתוך הנדע שהנדע הפך לבן . וראה . הנדע
שהעמיק מן הער מיר יטמא אותו על ידי דבור . ובה"א משע שע שער . והנה הכתוב שער שער
דק . והוא א' . וזה עמון . כמראה חמה שהיא עמוקה ומדמה הצל בעין . והטוב עמוק כענף חפוי
לוח ירד מהער בעמון . קרוב הענין ועמוק עמוק מי ימצאנו . ואם בהרת . אלש בהיר הוא עמוק
ושערה . הטוב במקור היא . לא הפך לבן . אין השער לבדו אם יהיה לבן סימן טוהחה . כי עם העמון
בהיות שער . ויל שהראשונה והשניה א' היא . ומשם במחלה עניה ופי' באחרונה . ואין הטוהחה
וההסגרה רק בעמוק ושער לבן . והסגרה הכהן . את בעל הנדע . ופר' שבגת ימים תסג . ואברה
אין בין מצרע מוסר למצורע מוחלט לא פריעה ופשימה . והנה הנדע עמד . בעיני הכהן כמות שיהיה
ויל עין הנדע בארמיות שלא פשה כמו שחפ' . ביום השביעי . במח שבוע ראשון . ביום השביעי
של פעם שער שער ההסגרות אין לא י' יום . והנה כהה . אין הכוונה שלא כהה בעיניו כי אם
בשיערו כי לא פשה בבשר הבריה אם פשה טמא מוחלט . ויה' גם כהה בעינו . ושקל כהה אם
קה הברזל . כי נמצא כהה שם לתקבה . והיא כהה . בשקל ויכרה להם כרה גדולה . וככל נוסף
העבר מבין הדגוש . וטוח הכן להורות על הדגש . כי נמצא נהלת בערך ה' נון בצרי . ויל שיהיה
שם לזכר ונתחלפה תבועת פתח קטון לקמץ גדול . והנה גלה הכתוב שערך הנדע ומראה להחיה
שם לא פשה ומפחת היא לש' חבור כמו ונפחו על בית יעקב . מולש חמך . כמו ונשפת יו קדקד
בגת ציון . וט' גר . ונאמת הסג . בג'ים . לא במלחה ובצפריים . וקרוב כמראה כמות בג'ת
וראה שער . אינו כנגד שער האמצעי שיהא הטעם שבע שלישי . רק הטעם באומה פעם
שער שראה א הכהן ולא פשה מביה לטהרות . אבל אם פשה מפשה המספחת תהיה טמא
נדע צרעת . שגם המספחת צרעת היא . שאם בחסרון נון . ולש שריפה מן וישאם דוד ומשין .
וקן שאת המכה . כמו צרבת המכה . ועל שפתו כמש צרבת . לבנה . שיש שאת המכה ואינה
לבנה . והיא כמו השאת . הפכה שער לבן . ויתן שנקמה שאת הפך עמוק . ותחית . יה' שבמחית
ובריחות הבשר החי נחלשה עבשין השאת לכך אינו צריך הסגר כי צרעת נמשכה היא . כלוה
קדומה היא . ונקרא הוא הבשר חי הפך א נה תהי כמה . והנה ממש שלא נאה מחיית לא בשאת
אך כן היא סימן טוהחה בכל תרמות ומלכותה . ולמה נאה מחית בשר מלוד שלא תהי טוהחה
עד שיהא בה כדי לקבל שער לבן ותחיה . טל שער לבן מצד זה ותחיה מצד זה תל בשאת
שתיא מבוצרת כלוה מסובבת בשאת . ולדרך הפשט אין הטעם שיהא צריך לשערם לשער
לבן ותחית בשר כי הנה הכתוב טמא בשער לבן לבדו בפרשה ראשונה כן באמיה . אם כן פירש
והיא הפכה שער לבן או מחית בשר . כמומכה מבין ואמו . הזכיר שער לבן בשאת ממש שהל'

בבהרת ללמד שבשנתהן הוא סימן טומאה . וטמאן שאינן צריך הסג . לא יסגירונו . יוצא לשלושי .
כמו התצמיח הרים חציר . ואם פרוח . קרוב מן בביב אהיט יפריחו . שעננו שעיחות והגדלה . את
כל עור העצ . לא טאה את כל עורו ללמדך שלא יהיה בעצם בשר ח . בלא לזבן . תראשו . של
אדם . ועד קליו . זינא תכמש העצ ועד סופו . לכל מראה . אצב פרט לבית הסתרים . מה אין
הסגן זקוק לבקש תחת מצלו . ידיו או בין פחדיו או בין הקומטים . וכן מה או מקומות אין מטמאין
בעצם ומך העין ומך המזן ומך החוטם ומך הפה ותחת הדד ובית השתי ובקומטים שבצמח ^{ושבטן}
וכן של קבל ושל צפורן והראש והזקן שיש בס שער . והשחן והמטה המורידין כל או המקומות
אין מצטרפין בעצם ולא העצ פושה בתוכן . ואין מטמאין משום אחיה ואין מעבבין את ההופך
כלו לבן שאם פרה בבלן חוץ ובלא המקומות טהור דלא מעבבין לפי שמה בעור בשרו . וכל
או אין עור מלא מהן שאין עור ומתן הוא עור והוא מכסה . עיני הכין . פרט לכין שחך מאורו
או סומא באחת מעיניו . וטהר את העצ . שכלו הפך לבן ויצא לחוץ ועופו וסר ממנו . אבל
בזמן שיכמה במך הלובן בשר ח . עדיין העצ עומד שהמחיה מעבב את ההופך כלו לבן .
וטמאן . לפי שהבשר ח בשאת טמא הוא . ולכך קראו נגע וצרעת כי מטמא הוא . ואם שב
גם הוא לבן . יהיה טהור . ובשר . הוא בשר אדם המוקדם . בו בשרו . ולא בראש ובזקן
שחין . כמו שחין טרח מבגבועת . והוא שם כלל לכל חברה . ויקרה אחת לחה השורפת
ובהא מיזו שחין לקה בעץ ובאבן ובנפת ובגוי טבירה כל דבר שאינן מחמת האש . והיה במקום
השחין שער פת . שאת לבנה . והלא למעלה מן הוא לא בזאת השאת לא הזכיר בשר ח . ^{אברהם}
הזכיר מדמדת שמה קצתה בלובן וקצתה באודם . מראה . בשקל ויקר מקרה לש יחיד
והרבני מבגלי ההא . בוא ביוד ויהללוה בשעים מעשיה . שפל שם התאר . ובעננו כמו עמוק .
שחין העמוק יותר עמוק מהשפל . והמות במטה שמה ושפלה . והזכיר הסג משפט הבהרת ^{הוא}
הדין לשאת . ומלת מדמדת . לשאת ולבהרת . ויז כי השאת הזכורה פה מינה להסגר ולא
לטומאה רק בימור לבהרת כמו שפי צרבת השחין היא . כמו שמה בפרשת מכות אולבנה ^{אחר}
מן שאת המכה היא . ושפלה תאר . ואינה כמו השפלה הקבה שהיא נוספת עליו . והיא פרה
ציכה הסגר שבע אחד . ואיננו נבון ממה נגע עור הבשר מטמא בב שבעות . ואם ^{תחילה}
כלוה בעקומה העמוד הבהרת . או בשר . סימט השחין וסימט המכה שוין הן . וחלקן הסגב
ללמדך שאין מצטרפין זה עם זה ופרשה ראשונה בגלל שחין ופרשה שניה בעבור מטמא . או
לבה . טעם או שאת לבנה . ויז שמה הבהרת בעין אחד כלוה לבנה . כי מה ^{שאת}
עמת . או פשה . ששער לבן מטמא בתחלה קודם ההסגר . והפסיון מטמא בכל העצם ^{בראשונה}

באשור

ובמחלוקה . לכן נאמר בשמות ובפסוק שאין הפשיין רק במקום הנדע פושה והולך מעט . שיער לבן
מטמא בכל מראה לבן . אבל הפשיין צריך שיהא מראה אחד . ושער לבן צריך שיהא הפסוק ^{בלבט}
הגובה . וכן מזה שתי שערות שבנדע עקרון משחיר וראשן מלבין טהור . עקרון מלבין וראשן ^{משחיר}
טהור . ואיש או אשה . והלא למעלה בכלל הכתוב מדבר . ואם פן איך אמר אומשה . ונאמר כי אם
יהיה הנדע בזקן האיש הוא נתן . ואם יהיה לאשה יקרא נדע צרעת . לפי שאין לאשה זקן . ושער
זכור קרח ולעולם אין לאשה קרח . לכן זכור העשן בפרט בראש האיש והאשה או בזקן האיש
לבדו . ואיזהו הזקן והפסוק של לחי העליון עד סמוך לגרברת . וכן והחזקת בזקנו . והנה ^{המשפט}
בזקן . יש לו להקל ולהחמיר . להקל שלא יטמא בשער לבן . להחמיר שידון בשער צהוב . וקרא
נתן שופיל השער ומקומו ונולד שם שער צהוב לקוי שהוא סימן טומאה לא בגלל קודם הנתן .
וגם הנתן יהיה גם בעור הלחי שיחתך העור מלש וכל מוטה תבתן . לכך אמר עמוק מן העור . וגם
שער . ול שצמח בו אחר הנדע לא שהיה בו שער שחור והפך לצהוב שכבר נפל השער מעקרון
ולכן תארו בדיק . דין . כגשמע . ופיה לקוי וקצר . והנה אין מראהו עמוק דומה ואם צמח
לבה היא . והנה נדע הנתן ארמיז שיהיו ארמות נדעים בנתן . והנה הנתן מטמאו בבסימנים
ומסגירו בסיומן אחד בשבוע ראשון . בשער צהוב . לפי ששער שחור סימן טהרה הוא ^{בנתנים}
ובשבוע שני מסגירו בסיומן הגלוח שהוא העלה סביב הנדע . ואחר הנתן . וגם הנתן שער ^{שמוך}
לנתן לא יגלח . ואם פשה ועבר משער המוטה סביבות הנתן בסוף שבוע שני הוא טמא . ויגל
שהגזיר הכת שלא יעביר תער על מקום הנתן שלא תהיה העבירה התערים סבה לאומה מקום
שיצמח בו שער . לא יפקר . מלש כבקרית רועה שדרו . לש חפוט ודרישה . פלוה לא יבקש לש
הצהוב שאם הוא סימן טומאה כשהוא טמא מהפשיין לבד . מ וצהוב מלש נחושט מוצהב ^{כדמות}
זהב . ובאחרת צריך שלא יפשה הנדע ושיצמח שער שחור בו . וטהרו הכתן . אמר שהוא
טהור . בהיות בשן נחמות . והיה ראוי העין להיות דגושה לולי אות הגרונות . ועם בהרמט
משקלים הם . ובהרות . שהן בהן צריך להיותם כהות . ומשפט כהות כהיות בשן צמיות ויש
זה מהדגושים אלא שמות הצרונות לא יקבל דגש . ובהן אין לו דגה ועגמו יורה עליו ^{והפך}
נראה לאדם אדום . ונראה תהם צבירים שחורים ותהם לבנים וכלם טהורים . ואיש לא הזכיר
אשה ופסוק הקרחת . כי ימרט . מלשו ומארטה משער ראשי . ולמדנו הכתו שדין הנתנים
כמש ימרט מוצעות הראש וישאר השער מקיף את הנתן מכל צד . אבל אם ימרט מחורי
הראש או פאת הפטם ונתן מכל צד ההוא אינו נדון בסיומן ראש וזקן אלא בסיומנו שער צהוב
כמש הולך ומפריט . ואם מפאת . נמצא קרח מחורי הראש וגבן ולפנים . וקרח מלש לא

קרחו

יקחון קרחה יגבח אין לו דומה והוא משפוע הראש והצדעים מפנה ופנה נעלמן או טע מעורב
 בקרחת או בצבחת או שלא יהיו מצטרפין זה עם זה כמראה צרעת כרין האומר בפרשת כי יהיה
 בעור בשדו בהסגר ובטהרה בטומאה ומצה כצד היתה שאת קרחת או צבחת אם היתה בה מחיה
 יחליט לא היתה בה מחיה יסגיר ויכמה במקום שבע אם מלך בה מחיה או פשוט יחליט לא מלך
 בה כלום פטור ואם פטה או מלך בה מחיה למחר פטור יחליט איש צרוע הוא כי בראשו
 נגע וחובה לכהן שיטמא מצב איש צרוע אין לי לא איש מענין לרבות את המטה ואת הקטון
 על צרוע אף למה טמא איש האיש פורע ופורס ואין המטה פורעת ופרכות והצרוע כלל צם
 השעה לכל אשר טמאו הכהן אשר בו הנגע אפי' כהן גדול שעשה דומה את למעשה
 ואין טעם לחוה שהקדמות הוצוה והצחת פרואים קרועים ובגדין לא יפרוס פרוע חולה יספס
 למעלה מהשפה והמס שרש לא עשה שפתו ישה בגדין שלא יגע בדרך לשוס אדם ישי
 בעבור רוח פיו שלא יזיק לשוס אדם וטמא והוא הטמא מצוה שיכריז טמא טמא שיהיו צב
 אדם שארשים חתנו ויראו מה קוצר מי שזרע מעללים רעים כל ימי אשר הנגע בו יטמא
 טומאה חמורה כי אחרי סור הנגע עור שב זימים בעוהר בלד שב מיוחד לא יחבר
 עם הצרעים אחרים כעב לא ישבת בסוד משחקים ומה ומעלות הפה ירך בלד שבת לחץ
 גדול העצבן מחוץ לחמה וטוב לחמה שכל והנצח לא צבוע בעבור העינות וצב
 בון הלויה יא שגם הוא צריך שלוח בגד צמר שהוא מצמר או מפשתים והנצח משמאל
 והשת והערב בהיותם הטובה הפך טומאת השרצים כי לא יטמאו לטובה והשת הוא החוטם
 בצפנים שהוא היסוד מלש כי השתת יהרסון והערב הוא הבא בטוב ולצמר או לצמר
 והנה יא כל אשר אינה מלה ב המינים והמשכיל בין אסור שענו או בעור הנפשט
 מהבהרה או בכל חלפת ער כמו טהרות ופר וכפת וזולתם יקרקק מלש ונתפכו
 כל פעם לירקון והכלל לחונק הצורה או מדאדם שאינם מצטרפים זה עם זה והלוא
 טעל שלא הוצרכו שם פעלו והסגיר שלא שמתש באות העין שמה הנגע כי פשה
 מאשר נטמן אותו נגע צרעת מואמת היא והנש השער בממחר שורש מלש סלון הממחה
 טעם בליון ושקף את הנצח במקום הנגע לבדו וצוה לאי שיצה שיכב הנצח הכבם
 מלה מרכבת מב בנינם מהופעל והתפעל כי אם היה כלו מהתפעל היה ההא בחרק וכוונתו
 אחרי הטומאה גם היא מרכבת לא הפך שם לא הפך ואפי' לא פשה טמא שבראשו
 אה כי פשה ושב לא פשה והנה טעמו אם כהה ולא הפך בכללו יקדענו פחות
 אלשון בחמת הפתחים מקום יורד בגד כדמות עמוק בקרחת הקוף קמוצה וכן קרחת

ואם הוא בשקל בהרת ושחפת . לא שעיניהם לא וחיה פה הפעל פתחה כי לא יבוא עליהם תשלום דגש
ובאלת קרחת יבוא תשלום הדגש על הריש לכן נקוצה הקוק . והנה קרחת הבד במחוריו ונבחרת ^{מעט}
ויקשהו בקרחת ונבחרת המדס ומיטקרוז שיהיה בקרחתו . בגד ישן שפעל שערו ונתחיל להחרב
ונבחרת בגד חדש שנתבנה שערו . ואם תבנה עוד . הפחתת . פורתה היא . כלול גלויה היא ^{במש}
תשפוט . כמו מרמא ולח עתה . אין צריך הסבך . ועשה לאור בגדים העומד בשבוע ^{מעט} ^{המשך}
ובשע שורק . ובמדס העומד במשון ^{מעט} ובשע פוער ופובס . זאת טהרת אחרי שסר העל
לטהרת . לא כמרת טהרת המדס . או לעומתו . בשכיפה ובקרע הפך המדס . זאת סמוך ^{אחר}
סמוך . כמו ונבחי . שלח בעי שגל . וענה מאתיך במו פ . מעב שאין ערך בדברי הכתרים
כי זה יאמרו בזה שאין מורה מן השמים ואין השנה בשפלים . אתי כמו טענים בגד או בפרס
אולי במדס יאה וקרה הוא לו חדשוהו מלדוהו וטבע . אבל בענינים אלה ידברו . ונתב ^{המשך}
השפלים כמיה תקיפה שהשנתה עצמה רבה בישל כי לא עשה כן לכל גר . וזה החקים כר
למי שירם שיהיו נבזלים מכל עם ולשון . היוכל כל מדס עבות כי יכולת ביד משה עשות
כבה . הנה טעני בנים וחלילה שספר בדבר שלא יהיה באמת . ואינם הדברים על פ ^{העמ}

המל ית יבדילנו ממותר הזדים ויסכר פי דובר . שקל
ללא ישע בזמירות מריע .
גשלוה פרט משה כי תזריע .

וידבר . אה ל סהל זל לא זכר מהרן דרך קצרה . זאת תהיה . אין מרמא כלה בגלל עמאו
מבל תהיה קצת מרמא ובמרת קרבת . לכן אה תהיה . הפך זאת מרמא העלה . ביום . בתחלת
יום טהרת . והוא . מינו כטו והובא הכר ברמא העשן . שזה על יד . שליח יובא דבוק האמרה
כי כמ וישא הכין . זה כהן משנה שמה או לאחד מבני הכהנים . והנה נפסא . שרפא העע
מש והבנתה היה טמא . ולקח . כל מי שיקח לא הכין . וכן ושחט . לאטהר . בעבור האטהר ^{אין}
התפעל חזון בדגש הטיות . חיות . שלא תביינה מהיישוב כי צריך לשלח הא . ושמתב המותר
שלא יקח ומת . כי כמו ושחט . טהורות ולא טמאות . ולי יפר זל אה שהן תמין המוקרב . תמיס
או בע ינה . והקישן בפכה מדומה . ועפר לש קבה מלבד בודד על ג . ושע תולעת . לקטור
תקל של אה ושל מזוב . גם רמז לחטאו כי כשלג לבין . וכן המכז שמש היה נוהג בצאנה כחז
שפיל עמאו כמזוב . ויל גם זה זכר ליציאת מצרים והלא שם מזוב לבדו . והשלכת שלשום
בשכיפת הפכה טעם גדול לאבין . כלי חרש . כי לא ישבר . על אים חיים . הראויים לשמה
וכמו כי במו שנה המים האה וירפאו וחי . את הצפור . יא גדול המחט שחטת . דומיא על
שע השעירים של יום הכפורים כי המחט שלמה . וטבל אותם . השלשה בפרד . והצפור

למ

לא נקטרה עתם . בדם המערב עם המים . והנה בשלשום . או עם הארבעה . והצפור . שולח במקום
 שאין שם . שוב סיון לצרעת כי הלכה לה . כנגד ושם השעיר עליו את כנע . כי השן כמו צרעת וחלל .
 מפש הוא השן . והצרעת לא באה כי אם מעון . והכפן הוא הלוקח הטובל והמזה . שנגד פגעים . כיו
 הבריחה . וכבם המטבר . הוא עצמו . ונלח אינו כלל זה ופרטו והיה ביום השביעי . כן טע ונלח כצדק
 המעלחין סביבות הזקן והראש והשפס ~~והשפס~~ בלח . הזקן שיעלחין בקצת והרוב מעתין . כמו מעלחת הלויים
 והעבירו מעב . אבל מעלחת השנית אלו היה כדי להפשיט את עורם מעליהם ולהיות חיים היה הסעב
 מצוה אותם לעשות כן כי הצרעת זכחה עליהם לכן יעלחו את כל השער המעט המעלחת ראשונה כי אז יהיו
 טהורים שלמים ומזי יבוא למטה גדול שיטא ממנו . מחוץ למחלו . סמוך למחלו . והיה כלל ופרט וכלל .
 ומת כלל . לנלח שער החזה ותחת מצילות ידיו והזרועות ושער הרגלים והשוקיים . ואחרי כן כל שער .
 לא בא את למעט את בית הסתרים . כגון שער החוטם שיטא נראה כלל . ראשו . למה נאמר לפי שמה
 בגזיר מעב לא מצבור על ראשו . ככל אף נזיר מצרע תל ראשו . גבות . שער גבות קצת . והקצות
 למעלה מהעינים קרוב מלש ורבע לך גב . וכבשה לחטאת . ושלושה עשרים איים ונתה הפגעים כן
 ונתה קרבן בעצמה . כי אין בתורה הנהח למשם ולחטאת . ואלו היה בעדם היה תכיר ומכירים . והנזכר
 במדת הנזיר והנתהם ומכירים מוסב לעולה ולשלמים . ואין לעשן אם לא הזכר הנתה העולה ומטה
 שזה ופירש . ולוין . וזה ידוע בימים ההם . שותן . זמים . המטהר מבטן הדגוש . ומותם הארבעה
 והעוד נמצאת בעב . זולת האדם שחזר בבית האין . למשם . לשם משם . והקדים משם שזה קרב
 בעבור משנת המצרע . ומת לוין . כי נתה יזה ויתן בתוך האין ובהוועת . והתקן . יעט עם לב
 השין כשהוא חי . ושחט את הכב . וכבר ידענו זה . והזכיר עוד שלא טאז שזה המשם בחלוק כל
 משם בעבור ההטפה ובמתן דמו בדרך המצרע המטהר . על גמך . כי לא ימשם מזג משמות
 מרה . קדש קדשים אחר ששחט כחגת כל משם . ובתן פרישתו . ואין טע שהוא במוי משם
 גלות כלול בא הן . שהוא עקר כל המצבעות . והיותן נכבד מהשחט . והרמז להיות נקן פנים .
 ולקח הכפן . שותן מלג השותן . ולא כולו . על כן הכפן . כמו ובית ^{יפה} לך יו . לפת יו . כנגד
 אהל מועד . על דם המשם . במות מקום שמתן הדם . והגמיר . יתן על ראש המטהר שהוא
 דומה עפשוין ששהר מצרעת . לכהן שאלמ ידיו . כהן נהר מחלי הנפש שהוא העון . והצרות
 מחולי הדקן . וכפר עליו . שהוא מחוסר פצרה . ועשה כמו לעשות את יום השבת . את העולה
 אולי עלה בצרעת שלא כדון . והחטאת שלא נהר כהון בצרעת . ומת המטה . כי נפשו שקטה
 בהקט הדקן . וזאת המטה כחגת מטה הקוצצת והמותר לכהן . וטהר . יהיה כמעט הטבוריים
 ואם דל הוא . עב במתון . ואין ידוע שגת . מספת באור . כי ימצא דל שהוא חולה . דלבן מתוך .

ואם הוא בשקל בהרת ושחפת . לא שעייניהם היא והיות פה הפעל פתחה כי לא יבוא עליהם תשלוס דגש
ובאלת קרחת יבוא תשלוס הדגש על הדיש לכן נקוצה הקוף . והנה קרחת הבגד במחוריו ודבחת ^{מטע}
ויקשהו בקרחת ודבחת האדם ואינו קרוב שיהיה בקרחתו . בגד יסן שנפל שערו ומתחיל להחרב
ובדחת בגד חדש שנעביה שערו . ואם תבמה עגד . הפחתה . פורחת היא . כלוח גלויה היא . ^{מטע}
תשופה . כמו אמנת ולא עתה . אין עריך הסג . ועשה לאוח בגדים העומד בשבוע ^{מטע}
ובשע שורק . ובאדם העומד במשון מספר ובשע פטר וכבס . זאת טהרת אחי . ספר התע
לטהרת . לא כמות טהרת האדם . או לטואו . בשיפה ובקרת הפך האדם . זאת סתוק ^{מטע}
סמוך . כמו ועבחי שלמי בעי של . וענה מאתיך במופי אעפ שאין ערך בדברי הספרים
כמה יאמרו באה שאין תורה מן השמים ואין השנה בשפלים . את האו טעמים בגד או בבתים
אולי באדם יאמר וקררה הוא לו חדש וכו' מלדוהו וטבעו . אבל בעצמים אומה ידברו . ומכל השק
השפלים כמיה תקיפה שהשנתו עצמה רבה בישל כי לא עשה ס לכל גור . ואה החקים כד
לבישנים שיהיו נבדלים מכל עם ולשון . היוכל כל אדם עבות כי יכולת ביד משה עשות
כבה . הנה טעי בתים וחלילה שספר בזבר שלא יהיה באמת . ואינם הדברים על פי ^{הנפת}
החל ית יבדילנו ממאמר הגדים ויספר פי דובר . שקל
משלמה פרט משה כי תזריע . למה ישע בזמירות אריע .

וידבר . מה ל סהל גל לא זכר מהרן דרך קצרה . זאת תהיה . אין מרמז כלה בגלל שמו
אבל תהיה קצת מרמז ובמרת קרוב . לכן מה תהיה . הפך זאת מרמז העולה . ביום . בתחלת
יום טהרת . והוא . אינו כמט והובא הכת ברמז העשן . שזה על ידי . שליח יובא דבור האצטע
כי כמו וישא הכהן . זה כהן משנה שמה או לא אחד ובעו הכהנים . והנה נרפא . שרפא הקע
אש והדמות היה טהא . ולקח . כל מי שיקח לא הכהן . וכן ושחט . להטהר . בעבור האטהר יתו
התפעל חזון בדגש היות . היות . שלא תהיינה מהיישוב כי עריך לשלח הא . ושטבט האומר
שלא יקח ומה . כי כמו ושחט . טהורות ולא טהרות . וליפת גל אה שהן ואין המוקרב . מכיס
או בתי יונה . והקישן פפרה מדומה . ועפר לש תקבה אלבד בודד על גג . וישע תולע . לקשור
מקל של אהז ושל אהז . גם רמז לחטאו כי כשלג לבין . וכן האהז שאם היה כוהן באוה פאז
ישפיל עצמו כאהז . ויל גם זה זכר ליציאת מצרים והלא שם אהז לבדו . והשלפת שלשנים
בשיפת הפרה טעם גדול להבין . כלי חרט . כי לא ישבר . על אים חיים . הראויים לשמה
וכמו כי באו שמה האים האה וירפאו וחי . את הצפור . יא גדול המחט נשחטה . דומיא על
שע השערים של יום הכפורים כי המחט נשלחה . וטבל אומם . השלשה בהפרד . והצפור

133

לא נקשרה עתה • בדם המערב עם המים • והנה בשלשום • או עם הארבעה • והצפור יטולח במקום
סוף סוף סיון לצרעה כי הלכה לה • כענן ושאר השעיר עליו את כנע • כי השן כמו צרעה וחלילי
תפיש הוא השן • והצרעה לא באה כי אם מעון • והכפן הוא הלוחח הטובל והמזה • שבע פעמים • כימי
הבריחה • וכבם המטבר • הוא עצמו • וצלח אינו כלל זה ופרטו והיה ביום השביעי • רק טעם וצלח קצק
העלחין סביבות הזקן והראש והשפס ^{ואשה} בלחי • הזקן שבעלחין בקצת והרוב מעחין • כמו תעלחת הלוויים
והעבירו מעב • אבל תעלחת השנית אלו היה כדי להפשיט את עורם מעליהם ולהיות חיים היה הסטב
מזה אותם לעשות כן כי הצרעה זכחה עליהם לכן יעלחו את כל השער המענה ותעלחת ראשונה כי אז היו
טהורים שלמים ואז יבוא למטה גדול שיטא מאתו • מחוץ למהלל • סמוך למהלל • והיה כלל ופרט וכלל
ומת כל • לצלח שער החזה ותחת מצילות ידיו והזרועות ושער הרגלים והשוקיים • ואז בה אית כל שער
לא בא אלא למעש את בית הסתרים • כען שער החוטם שמיט נחמה כלל • ראשו • למה טמא לפי שמה
בגידה תעב לא יצבור על ראשו • יכל אחך נזיר מצרע תל ראשו • גבות • שער גבות קצת • והנבות
למעלה מהעינים קרוב מלש ותב לך גב • וכבשה לחטאת • ושלשה עשרים אים ועתה הכבשים רק
ענת קרבן בעצמה • כי אין בתורה מטה למשם ולחטאת • ואלו היה בערם היה תזכיר ועכיהם • והנזב
במדת הנזיר והמטהם ועכיהם מוסב לעולה ולשלמים • ואין לעטן אם לא הזכיר מנת העלה ועסה
שה וטורש • ולוין • וזה ידוע בימים ההם • שותן • זמים • המטהר מבצן הדגוש • ומזם הארבעה
והעוד נמצאת בעבר • זולת האדם שחז בבית המן • למשם • לשם אשם • והקדים אשם שזה קרב
בעבור אשמת המצרע • ומת לו • כי מעתה זה ויתן במתך המן ובהוועת • והתן • יעט עם לב
השן כשהוא חי • ושחט את הכב • וכבר ידענו זה • והזכיר עוד שלא טאז שזה האשם בחלוק כל
אשם בעבור ההטפה ובמתן דמו ברוך המצורע המטהר • על מתך • כי לא יאטם מזג משחור
מרה • קדש קדשים אחרי ששחט כחגת כל אשם • וצפן פרשמו • ואין טעם שהוא בני משמ
אלות כלול בו הן • שהוא עקר כל המצבעות • והיותן נכבד מהשחט • והרוש להיות נק • פנים •
ולקח הכהן • שותן מלג השותן • ולא פולו • על כך הכהן • כמו ובית ^{בבית} לך יו • לפי יו • כעצ
אחל מועד • על דם האשם • באותו מקום שמתן הדם • והגומר • יטן על ראש המטהר שהוא
דומה עפסין שמהר מצרעמו • לכהן שאלמ ידיו • כהן מהר תחלי הנפש שהוא העון • והצרות
מחולי הדוק • וכפר עליו • שהוא מחוסר כפרה • ואשה כמו לעשות את יום השבת • את העולה
אולי עלה בצרעם שלא כדון • והחטאת שלא נזהר כרוגן בצרעמו • ומת המטה • כי נפשו שקטה
בהשקט הדוק • וזאת המטה כחגת מטה הנקוצת והמותרת לכהן • וטהר • יהיה כמת הטהורים
ואם דל הוא • עב במחון • ואין ידו ושגת • מספת בחור • כי ימא דל שהוא חולה • דלבן מאלך •

משכיל אל . ולזה היה לו חלי הצבע . וכשם שירד קרבנו כבה ירדה ונחמת : ביום השמיני . ש
לתלחת . ושמיני לצפרים ולהזאת . והביא להעמידם הכתן לפע יו . והוסף להזכיר עוד כלל הפע
בעבור כי חסר מקרבנו . זאת מורה מש' בו נגע צרעה . הוא העשיר . אשר לא יחסר זו כמקדמו
שרים אחר נגעם . כי תבואו . תלה הכתן נגע ביתם בבית הארץ כי שם יהיו להם ביתם וגם הארץ
קדושה . ונתתי . שהשם יטול בזה . כע האהים את להחיות ולהחיות . בבית ארץ מחזמבם . להכליל
ארץ שכבשו שנים וחצי שבטים . וצא . לא אה' והובא . כי ימרה לבוא הוא עצמו ולא שלוחו . כנגד
שלא יגור באמת הנגע . וזה הכתן ופני . רבים עד שלא יבוא הכתן ויטמא מה שבבית . בקירות
ולא במעזבה . הבית הצפנים ולא תבחוץ . שקערוכות . תלה מרובעת ואין לה דומה . ועצמה שומת
וקוים . ואין פחוט משעם קוים . ומחיותן שפלי . כל אחד ואחד . ויצא הכתן מן הבית . אך לא מעתה ^{הבית}
והסגיר . את נגע הבית ולא פתחו . כי הנה והבא אהבית . וש' הכתן בפוך שבע . וראה והנה פשה
בהדלו והתפטנו . מה למשני הבית ויחלצו את האבנים שבין הנגע . וחלצו לש' שליפה כמו וחלצה
נעלו . וב' בנגע בעצ' אחד . א מקום טמא . שלא יקחוס אחרים . יקציע . טעמו יסבל . קרוב מן
יגשו במקצעות . הבית . הצפנים סביבות הנגע . או סביב בקרקע הבית בקירותיו כי רובי הבנים
קרקע שלהם העפר וסיד בני . אשר הקצו . שלקחו קצת . וטח . לטוח במקום הקצו . מלש אשר
טחם . ואם ישוב . בו ביום בבעת או למחר היום לבד . ופרח . אין האמור הנה כמו אם פרוח תפוח
הצרעה . שהיא לש' פשיון . לא זה ופרח לש' צמיחה . כמו פרוח מטה אהרן . וכן הנזכר בעצ'ים ^{שמן}
כנת הכתן אם ישוב הנגע באבנים ההם לא מפ' מלד במקום אחר מן הבית נדון אומת כמו שב
ופרוח ואינו נדון כנגד המלד תחלה . וזה טעם בבית . וצא הכתן . לא הזכיר הכתן בנגע השומד
בבית במשונה מה משפטו ולא בשע . וזל כי פשה במקום הזה טעם צמיחה כלשו' פרוח . כי ^{כשהיה}
נגע יאה' פשה בהתדלו . ולכשיהיה עין יאה' פשה בצמיחתו ושוב . איך טעם ואם ישוב הנגע וצא
אחר חלץ את האבנים . וצא הכתן וראה והנה צאח הנגע בבית טמא הוא ואם בא הכתן וראה שלא
צאח הנגע כלל בבית . טהרת כי נפח בחליצה ועיחה . והנה נמבאך הנה דין הכתן בפושה ^{בראשון}
שחולץ וקוצה וטח ומוח לו שבע ואם שב טמא ואם לאו טהור . אבל השומד בעיניו בראשון ופושה
בשעת לא תפרט במרה דית . ונדון בוצ' שם זו היא שיבה זו היא ביאה כלול כי דין הביאה ^{שהיא}
אחורה בפוך שבע ש' כדין השיבה שהיא אחורה בפוך שבע כמשון . שבשעתן אם פשה בו חולץ
וקוצה וטח ומוח לו שבע . וכן השומד בראשון ובשע ופושה בשלישי לת הזכירו במרה . ונלמוד ואם
בא יבוא הכתן שדון ביאה שלישיה כביאה שעה . ועדות טמאה והבא אהבית כל ימי הסגיר אומ
שנלמוד סתם מן המפורט כי היה ראוי שיכתב טרם ואם ישוב הנגע . ניש חכה שהקישו השומד

בבית

בעיניו שיחלוץ ויקצה ויטוח . הקט על הבד ששקט וקדע אומת מן הבד . ומה בראשו חולץ וקוצה וטח
 ובשט נתן . ונחמך שין מן חלץ . כמולכל בוא גבורתך . וטהר הכהן את הנדע . מלמד שחס יהיה
 שומד לא יטהרנו . והשוכב והמוכל בבית חמורים מן הבא . כי הבא מוכרח לבוא . אבל המוכל והטוב
 לא יט . על מן עריך כבוס בגדים כי כבר הם במים א והבא . והטח אם איננו חולץ וקוצה איננו טוח .
 ויא כי המוכל והשוכב טמאים טומאת שבעה כי לא הזכיר עד הערב ואינו ט . וביאה נזכרת ^{בשבת}
 ובזולת לבולת בואו שמה הכלים הטמאים בית יין . כי באו שמה ^{המים} הלה . לטן כשר להיות בגדי .
 הבא צריכים כבוס . ולאדנוזה מן ופנ את הבית . ולקח . גם זה בצווי . לחטא כמו תחטא במזוב
 ומהר . לכל נדע הצרעת . שחן ואטה . ולתק . ההוה באמצעות הראש ובכל הזקן . ולצרעת הבד
 ולא העוד דרך קצרה . ולשאת . עוד שב א צרעת המזס . וחמם בבהרת שבה החל . ולהודות .
 אי זה יוס מזס טמא מזה הנדע או הבד או הבית . ואי זה יוס טהורים . כי זאת תורת הצרעת . והקרבן
 בכלל תורת הצרעת . וישב . גם לאהרן עה שהזב צריך לכהן . איש איש . כהנהג הכהן במקומות
 ואיש איש מבני ישראל . איש איש כי יהיה טמא לנפש . איש איש כי יקלל אהיו . ומהבי הדרש אחרו
 כעך רר ב והחמים במ הכפל . זב מלש שהם יזובו מדוקרים . מבשרו כעי לערוה . מבשרו לא יהיה
 טמא עד שיהא מבשרו זובו ולא במקום אחר . וזאת תהיה טומאת בזובו . בשר והחמים . אבל עין
 הזוב אחר הוא . לך מלש ויזכר כירו על זקמ . בריה חלמות . אנהחמים . יורד עב ומפע עבין פומס
 פיהמבר . וכן מעבין חמם . כל העשכב . טמא ומטמא . וכן מושבו . ומה כל ללמדך שחס יהיו ^{משכבים}
 זה על זה כלם טמאים אם יהיו מקבלי טומאה . והנוגע בבשר . במצר אחד ואיבריו . ומה ל יפת
 זל לא טמא בזב לפי כך אם נברת בשר מבשרו הנוגע בו טמא . ומה בבשר . להוציא העפרן והשער
 וזולתו . ושקל ידוק . ישז בהוות . והודגש קוף רן . להודות על אומ הכפל . וכי ידוק . וכי כשר להשקות
 ט . לא רחוק לך הכתב כי הרוק אינו מטמא כי אם בהיותו לח . כי אם לא טן היה הכתב וכי יגע הטהר
 ברוק הזב . ויש מקישים ברוק הזב שאם כטיבותו . ובמרכב החמיר הטשא והנוגע בכבוס ^{בגדים}
 בכל מש יהיה תחתיו . של זב . ויא של מרכב . והכתב ל סהל זל אה בגדים שהזב מתבסה ^{בהם}
 הכתוב מדבר . ^{ועתה} בכל בוד מש יהיה תחתיו הזב . והנזכ לעיל כלהמשכב הם לחטה כלות תחת
 הזב . ויליו . מזה הוציא הכתב בלש שטיפת ידים ללמדך שאין בית הסתרים טעון ביאת מים
 אבל מבר העלוי כמו הידים . ורבי האפרשים מה ידיו גופו . כמו וטהר ידים יוסף חותן . ומצלי תפס
 הכתב הידים שהם עסקות והכל בכללו . ועע הפסוק ^{שם} פסק זובו ועבין לא רחוק גופו מטמא .
 כמו שיורד זובו . שטח . כמו ומורק ושוטח במים עשן כבוס . יא אם יהיו ידי הזב שטופות לא יגע
 יהיה הוא טמא ולא בגדיו . ואין צורך . וכי יטהר . לכשיפסק הציבות וטמא יספור שבעה מים שלמים

לטהרת . מטהרת . כלונג היה לנועם . ורחץ בשרו . יהיה טובל עד שקיעת החמה . וכל כל טמא
שבעה שלא יהא זוק מבדיל בין החיצות לטהרת . אחד חטאת . שהזיבות באה לו מתוך חטא ^{וישאלה}
בעבו אחטבה העולה על רוחו שלא כדת . ופטר עליו . ארבעה מחוסרי כפרה הן . הזב והמטורע
והיוולד . שכבת זרע . מלש ובעלי שמים . שכיב . על שם שיודר הזרע . ויל שפג ^{הביאה}
בלש שכבה . נקרא כן שכבת זרע . וכן נקרא הבעל שוכב . והוא באמת יקץ . ורחץ בשרו . ויהיה
טמא עד שקיעת חמה . וכן הבדל והערך אשר יפול עליו הזרע . ומטה כמו ואיש כולל לבעל קרי
ובועל בצדייה . וזה למטה הוא ברצון . והנה הזרע בא למטה בבית הסתרים ובהפרד האיש ממטה
שוא יפול עליה זרע . והזרע בהיותו לח הוא טמא כגמא מהפסע . ומטה השלים במשפט . האיש
והחל במטה . ובתולה המטה זבה בדם טור ומחייב בדם זיבות . דם יהיה זובה . לא כזב האיש
ודם הנדה טמא לח ויבש על פי הטבן . בבשרה . שהמטה נטמאת בבית החיצון . ומעט שעקר
הדם מן המקור ולא יצא לחוץ הואיל והרבה שה בדבר טמא היא מאז . שפעת ימים . שלמים
בסופם . בג' ימים . בעבו ימים . מלש הנה מרחיק נזוד . או מלש האנדים ליום רע . ועבילת
הנדה מן וכל הנוגע במשכבה . ובצורת הדם לבנה הפלגה . וזהו ה' דמים הם השחור והאדום
וכרן כרכום . וכמימי אדמה . וכיין המזוג . ושערו למראות הללו . האדום עיט כעין ^{הדם}
ההקזה היוצא ראשון . טמא אומא בבטן ולתוף בו המעלות שיש בו הדם . וכן עשה בכל העינות ^{והוא}
והשחור כעין הדין היבש . ועלה הכרכום . הוא שיביא הכרכום הלח בדם עפר שעליו ונוטל מן
הברור שלו . הקנה הטבע . שכלו דמיון . ובכל קנה וקנה מן קנים שלשה עלים ותוף את הדם
לעלה האמצעי שבקנה האמצעי . וזוהו בו . וכן באימי אדמה נוטל מבקעה אדמה וטמא עליה מים
בכלי עד שיעלה המים על העפר בקלפת השום . ומעבדן בכלי ומשער בקן לשעת פשתן
עבודין . ואם צללו חוזר ומעבר . וכן ביין המזוג חלק מ' מהיין של ארץ ישראל השרוע ח' וחדש
וב חלקים אים . ואם היה תרמה הדם עמוק אמת ^{היה} מאתו הדי זה טהור עד שיהא כמזוג בלבד
וכן לז' מראות הראשונות אם אס היה הדם כמראה דם ההקזה ושאר העינות המתדמות או עמוק
אין הוא טמא ואם לא טהור . שכן אם אס היה שחור כדיו טמא . מערב כעין הזית השחור
כעין הערב טהור . ואי יעין במאמרים או עד שיזע כל כנס . והדם הוא טרע . והכ מעור
לעזר אדמים כרס . מעט שנס חכמי הקראים אה האדום והשחור . סוף דבר דעם היא כל
אש תבאה המטה אם לא יהיה שמו כרס מן הדם אינן מחשבין אותו . וכל הנוגע . בין אדם בין כלים
בין הכלים . ויהא שלא זכר הכמו טמאת הכלים בטמא . אדם במקורו כדו שלא יטמא אותו
בהם כי לא היו רשאים אחרי טעם באוכל לאכול . וכל אשר תשב בעת טהרה . טמא טמאתו

וטמא כזרה . כמובן וכל הנוגע במשכבה יכבם בצדיו . וכל הכל . שמשב . ואם על המשכב חזק . יא
 הוא מוסב על דם יהיה זובה . כלוג . ש הפרש אם יגע הנוגע במשכבה . או אם יגע ברוב שפיל דם
 הנה עליו . שזה בטומאה קלה משכבה . והנבון הוא מוסב בכל כלי . שאם הכל . יהיה במשכבה
 או כלי על כלי הנוגע באותו כלי . טמא הוא ולא בצדיו . ויא אם יהיה כלי ביד האדם הנוגע ^{במשכבה}
 או כלי על כלי . לא יהיה טמא רק הנוגע . ואם שטוב . בלי זכרון זרע דרך קצרה או להפיל א .
 שהוא עתה במשכב אחר . ותהי דם נדמה עליו . כי נגיעת הדם הראשון הוא טמא טומאת ז וזה
 שיקרה לו בהכרח כי הנוגע בצדיו חייב כרת ואם עלה לרגלה בתוך ז בשגגה אינו טמא אם יוס
 אחד . ואין נדמה טומאתה שאם כן ^{היה} כות ויהיו ימי נדמה כמו שכתב כימי נדמה דוותה טמא . וזו וט
 הוא וזו האשה והמשובה . ולא וזו ותהי נדמה עליו . וכל המשכב . יא מוקט במשכב הנה כי
 לא פירש הסמ' כממשכב הנה . גם יש לבועל נדה מרכב ומושב ואם לא זכרם הפט' הקט'
 למשכבו . ואשה . בוז להבדיל בין נדה בין זבה כי אחר שמהיה נדה תהיה זבה . ועד ^{שנצבה}
 לא תפטר עד שיפסק הדם מאנה . והזבה עריכה קרבן לא הנה . ימיים רבים . כמו זה ימים
 רבים ומאבלת על מת . בלא עמ . כלוג בלמחן שבעת ימי נדמה . וכמוהו ועת ומשפט ידע
 לב חכס . או כי תזוב . זו שראת דם ביום א של נדמה ופסק מאנה הדם . ובתחלת יום
 ח לטהרתה עוד כאת . ויא בלא עמ כי הוסיפה ^ל לראות דם ביום השמיני מפי בסוף יום
 הח . ודומה לו על אה מכה רבה . שאם יוסף מפי א על הארבעים קורא מכה רבה . או
 כי תזוב . שלא תצא ליד . טהרה כי לא פסק הדם מאנה . ודעת הכהן ל סהל לל ידועה
 שאם תהיה בסוף יום יום הז' טהורה ומטבול ומחר שטבלה כאת הדם בתחלת יום הרח'
 היא נדה ולא זבה . ומצלי אין הטבילה סבה לשם שאם תעכב האשה ולא מטבול ולמחר
 כלוג ביום הח' כאת דם שהיא נדה כדעת ל סהל אם יעברו עליה שני ימים ולא מטבול ורא'
 דם בנ' היא זבה כדעת שבעו העם . ודעת הלוי לל להפך . וטען לכהן במאה על נדמה
 שלא יצא חוץ דברים . או דבוק דם בדם או דבוק דם בזמן . או חבור זמן בזמן . ואם יטעון
 הכהן לל שאינו טבן חבור דם בדם כי דם הראשון של נדה מטמא ולא לאחר . וכן בדבוק דם
 בזמן שאינו מטמא כבעלי הדבור הנה נה יאה חבור זמן בזמן . כי הז' זמן נדות והח' זמן
 זיבות . ומצלי מאה ל יפת לל קרוב מעפ שכל החכמים מודים בזברי . סהל . ולא הפריע
 הכהן יפה במאה אם מטבול האשה ותגע בקדשים ומכלה מין ולאחר שעה ראתה דם איך ^{תהיה}
 היא זבה והדברים שטעה הם טהורים . הלא ידע כי משום שטהרה הם טהורים . אבל אם
 לא טבלה מה יאה היא נדה או זבה . ואם יאה נדה . איך יפורש או כי תזוב ע"ז ואם יאה ^{בחבור}

הזמן הנה בלא עת נלמה . ומן שמענו על עולת התמיד . ואש אה ביה יוס כעז יוס . ושמו יא יוס
בין נדה לזבה אינו מדרך הפשט . כי מאחר ששלחו ימי נדה ואחר כך כאת דם היא בלא עת נדה
כל ימי זובה . ומפ' ביום ספירתה על דעת כב חמא . הקראים זל כצונו וכל אש יגע בו הזב . ואם טהרה
שפסק הדם ונקתה . וספירה לה . בלב אובפה . ואחר תהר . פטירת הזב . שמהיה צריכה במיס חיים
כזב . ואחז דרך קצרה . כי כבר הזכירו כזב . והזכיר הקרבן עוד שהאיש מטמא בלובן והאשה בלובן
ומין דין זב נדה כדין מצורע ומצורע כי משפט או שוה . לכן לא הפרישם . והזרותם . חסר טן פה
הפעל ודגש הזין לאות . והוא מבנין הפעיל בשקן והצללתם והגעתם . לשון הפרישה מטומאתם . מכל
הטומאות האמורות לעיל מטומאת מפלין ומשקין וטומאת יולדת וטומאת נעשים וזבים וזבות וכל
הטומאים טומאת ז' וטומאת יוס . מן הכל יהיו מובדלים שלא יבטלו למקדש כשהן טמאים ויחייבו
מיתה אם ישאו בגדיון . כגבמה בסחור . ובשוגג ובגלגלם וכפר על הקדש מטומאת בעי שול .
ומפ' ש' הימך יתבפר הען מקדש וקדשין וישבו המקדש לקדשם כמלה . לכן ~~פירש~~ פירש מאחר .
מות ופירש ויהי ביום השמיני . ול' ימות בשביל טומאתם . זאת תנחת הזב כמו זאת תנחת היוולדת
שנה בקרבנה . ואשר ישא . וזאת תנחת הפסוק לכל אש וזאת . וזאת תנחת הזב אשר טמא ממנו
שכבר זרע . לטומאה בשכבת זרע ובאשר תפול . וכבר הזכיר . וכוסף להזכיר והדנה והזב . זכר
וקרבה מה יהיו טמאים ומיך יתהרו . וכן הבועל נדה . וכפל הזב כדי להכליל הזבה . ולאיש יא ולא
טמא ששכב עם טהורה שאין הזב מטמא אותה שבעל טומאת שבעה . .

נדה

שלושה פרשת תורת המצורע . הא ית צילתו מפניו רגל . .

וידבר אחרי מות דבר השם לאשה כב' למה לאהרן מצוה זו שמזהרת יין ושכר נשחז הדבור
לאהרן בתחלת זה המאמר וביום אחד נצוו ב המזהרות . ומשה עה סדר בתחלה מזהרות שהזהיר
לישראל שלא ימות . ואחריו מזהרת היחיד שלא ימות . וכל מקום אש חופץ להרמיז המוקדם פרטיו
בו . כיוצא בדבר . בהעלותך את הנצות הרמיז העשן להורות מה תהיה טהרת הלויים . וכאן ויהי
ביום פלות משה להקים את המשכן . וכן בספר הזה וידבר יו' א משה בהר סיני . וכל המורה כסדר
ולזה מה אחרי מות . לפירש כי היה אחר מות מיד . ושם בש המוה שזו הפרשה לאות כי בע אהרן
הכנסו את הקטרת לפנים . והלא אהרן מביהם לא נבט לשם . והם מיך נבטו . ועד מה כפי צד
שהיו שמוי יין כי היא המזהרה מיד . בקרבנם . שם המפ' . כמו כשמעמ עק . ויטע להיות
שם בשקל חמאתם . ומין טעה מן קרבן אהים יחפצו . שבא הקוף בשברון הפע שהוא שם
זל שמתלפה התגועה כמו בשכבה ובקוה . וימור . בעבור שארבו הדברים . אחיך . ואם
הוא אחיך אינו רשאי לבוא בכל עת א הקדש לפנים כמותך . אהרן בואל יבוא ~~א~~ משה בואל

יבוא

יבוא . כבודו לא כן עבדי משה בכל ביתו נאמן הוא . ואחרי כן יבוא . בעבור שיהי ופניו אהרן על
 קרבתו אחת בשנה . פניו הנה שלא יבוא בכל עת רק ביום הכפורים שיקריב הקרבנות כמו שהולך
 ויפריש . ולתת מטות לכל כהן אינו ראוי . שיבא לזקק שלם לצדק עבודה . ואם עבר ונאם שלם
 בזמן העבודה הראויה בזמן הידוע חייב . ובה"א כהן גדול שבגם לפעם בלא צורך עבודה חייב ^{מינה}
 וכן ההדיוט שבגם בהיכל שלא בשעת עבודה חייב מלקות . אם על המרון ולא ימות . הוא כיצד
 לפי הכפרת במיתה . ועל שאר הבית באזהרה . חבית לפרכת . אין מאה וכפון בה את המרון העדות
 כמד זה הכתוב כי היו מורידים הכפרות . ובטל מז מבית לפרנס . ולא ימות . שאם לא יעשה כמו
 שאמר ונהירו ימות . כי בעת כבודו כי שם עליו העמ . ומשה לא נבגם עד שעל כשות . וכן אהיו
 אחר לשכון בעתל . ויהי שלא מכמה רק בעת הקטרת . בזמנו . העת יבוא אהרן ביום הכפורים
 כמו שבאר בחדש השביעי . לא הקדש . הוא המרון . שמה תמ אהרן הקדש בבית . גם מקום
 העשרה נקרא קדש שמה והבדילה הפרכת לכלם . בעת בן בקר . טע בזס פר בן בקר . כעבד
 בד קדש ילבש . וראה שלא היה נבגם בפעם אם באו ל הבגדים לבגס כמורה להתהדר לפע
 חלק . ואין צורך כי בעבור שלא יהיה זכר מעשה העל . כי היה משמש בגדי הזהב במקום העשים
 כל השנה ובנה היום היה מחליק בגדי הזהב בגדי לבן . כי תמיד של יום . והקטרת הקטרת .
 ואילו זמיל העם . והמוספין כלם בגדי זהב . ואם תשים לבך על האיש לבוש הבדים . תדע הטע
 כי מלאך יו . עבמות הוא . שרות מטה כשרות מעלה . בגדי קדש הם . כמו שנקראו שמונה בגדים .
 ורחץ וטע כבוד המקום . ולא הזכיר ופשוט בגדי הזהב דרך קצרה . כי עולת המזיד בגדי הזהב
 הקריב לחטאת . שם אשר ישולח במדבר גם הוא טשא חטאות ומשמות . אשר לו . שהוא בשביל
 אהמונו . ובעד בית . הם הכהנים . שמה בית אהרן . והלויים בגלל קהל ישראל . ומשתל
 בגלל בעדו כי כמעט לבשר אחד . ולקח . מי שיקח מן הכהנים . וכן והעמיד . אבל המפיל הנור
 כהן גדול בעצמו . גורל אחד לשם יו . ואחד כמעט לשמאל . ומשליכן לשעירים . וכן לאשר
 יהיה בגורל נקרא בחומה השם כלוה חטאת לשם יו . או לעזאזל . ועשהו חטאת . חובה שלא יתלפט
 אבל שחטנו לשם חטאת ליו . וכן יהיה עומד שעלה עליו הגורל לעזאזל . עזאזל שם מקום המקדש
 כמו בכפתי המקום . ואין פי עז ומתקן . כי הנה מדבר יכואל . קרא וזולתם . ואף שהאף בין זין
 לזין . יעמד חי . בשקל יחרס כל רכושו . ובזמן הפעול פעל שלא הוזכר שם פעלו . ולולי מתי גרוע
 היה היוד בשוכן . לפע יו . פתח מהל מועד . לכפר עליו . כי ישא שנות העם . ואיך יהיה הכפור
 לשלח אותם לעזאזל . והקריב ונהג הכת ידוע כי יחל עשן ואחר כן מפסיקו והביא עשן אחר ועד
 שב לעבט . בעת ויהי נח בן חמש מאות שנה . וכן רבים . מלפני יו . ופתח מערב . ומלא חפצו .

בשניהם . והוא לשון רבים לא יפרד . והיה לוקחון מעל המעבה החיון ומחפשו יתגו בכך שלזהב .
דקה . ביה דקה מן הדקה . וכמו ושחקת אותה הדק . ושקל דקה . לבונה זכה . ונתן את הקטרת
אחרי הכבסו מיד עד שלא יראה הכפורת . ולא יהיה . מינו ענה בשחקת הקטרת לא כי . כפה ^{הכפרת}
בענין ולא יראה . ולקח . ההגיה על פני הכפורת ולפניו . שצפ פתחים ויהי אחד למעלה וז' למטה . על
פני . שלא יע מהדס לא בארון ולא בכרובים . ולפני הכפורת הוא בחוץ יושב וז' ושחט כזו וירד ^{מעשה}
החטאת ויהי ענה ישחטנו בצאת . כי איך ישא בביאה אחת ב' הדמים בב' כלים והמחמה בצמלים והקן
עם הקטרת . ועשה את . שיזבו קדמה כדרך שהגהו . לזם הפך . בין הצדים . וכפר הוא לפני
הטומאות בעיני . שרל . שבעסו שובגין . ומפשיהן שבעסו יחידים וזידיס . ויהי שהקריבו גזול
וגיב וכיוצא בהם . לכל חטאתם . כמון ההורו לב . וכן יעשה . במקום העשרים . שיזו מב' הדמים פחו
שהיה לפעם . השוכן אולם . כמעט הארון או א הכבוד שמה מש' איש שוכן בתוך בעיני . שרל . ועל
אנפ שהם שומאים הכבוד דר ביעהם . וכל אדם מהכהנים שמתה הכהנים ליכנס שם שמה והיו על
מהקן ועל בני בבואם א מהלועש . לא יהיה . כי זה עומד לכפר הקדש הטומאות בעיני . שרל והבא
א מהלועש אם שמה מכל הטומאות הללו האמורות למעלה נמצא זה הטומאה שהכהן מכפר
ומה אדם . ולא איש . ש' לוסוד . וחז' יפת שלא טהא איש הפני השער שהבהמה תקדמת איש שמה
מכל הבהמה הטורה תקח לך שבעה שב' און . וזה דרש משובש . לכפר בקדש . לפעם לפעם . וכפר
בעדו ענה יתודה ג' הודוים . ויהי כי אה בבואו . א המעב . גנבה הקטרת ולא מעב העולה . שן
כמו וכפר מהקן על קדמתו אחת בשנה . ובמה יכפרו שיקח מב' הדמים הערבים . וז' סהלזל אה
כל אומ בעצמו . ולכך אה ואלים השעיר . ונתן . נתן דמים במצב . וקנה . תלת עליו חודה
שההגיה על גבו . וטהרו מהטומאות . וקדשו מהפסעים . לשוב לקדמתו או וטהרו לשעבר לקדשו
להבא . ועל דעת האומ ג' הגיות לפעם הכפורת ולפניו עליון כל ההגיות לה . ועל דעת האומ א' תלת
וז' תלועה הם מרבעים . וכלה הפך . שלא יהיה להם עוש בעבור טומאת הטומאת אענה יחל באש
השער החי . וסוף . מין סמיכה בב' ידיס . לא בזה הפעם כי . שער המטלה בשבילה כן והעדה .
והקודה טעה האומ שהשער הא' היה בעבור שהם בעיר והא' בעבור שהם מבחוץ . לפי שזה ^{הפסוק}
שהא' מכפר למקדש וקדשיו . והא' טהא שמה של על כן יטולו באדבר שאין שם ישוב שניה
מתודה עליו כאלו הוא משים החטא בראשו . תלילה להיות שחד לסוף שהא' ראש השדים כאשר
יזמו המבבילים . ונתון הוא לדרך הפשט שכל שער חטאת הרוג בו ולא יזבחו עוד מתזבוחיהם
לשעירים . ועל כל המעשה היא המשובה . כי לא יעילו כל השולות האלה המבלעדיה וכל אה העב
כמחשבת המין העם כדי להעירם להתהלך לפעם יו . ענה . המוכן לזה העת . ושמה השעיר

כאו שמש

כאן שאם בשכחו . ובזכר ושם השער זה שיש שמה הן עשו וגו' . את כל עונותם . עונותם . כלום
 יקרב מי שם . יושב מהלים . גזרה ^{גזירה} מסביב ומשליכן משם עד שיחמך חטות חמורות . ופא אהרן .
 אין ביאורו ללא דבר רק לעבודה . וחכמ' ז"ל אה' באות חקוס שלבש בגדי הבד שם יפשטם . ובעה
 אה' להוציא הקח והמחמה . והכת' לשם להזכיר בעבד' היום בגדי לבן שיעשה בהם קטרת של לפעם
 לפעם . ודס פה ושעיר בפעמה . וענן השער המשתלח כמו שיעשה בגדר א' ולא שאמר לעשות ^{בגדים}
 האופי אס להוציא המחמה והקח . ולא הזכיר בתמיד של שחר בגדי זהב כי זה ידוע . והע"ח שם .
 בע"ה והטחומות בלשכת הקדש כי בא בדרך הפשט שבא חקוס שהיה השעיר עומד פתחו של
 מהל . ומהל חקוס העשרים . וכן יעשה למהל מועד . ובה' באותם בגדי לבן אינו עובד פעם אחת
 העולם אלא גונזים אותם שם . ואין ערך . באקוס קדוש . שהוא חצר אהל מועד ששם היה רוחץ
 בשחו . וכן טאה ומכלתם אותם באקוס קדוש . ולבש בגדין . הח' שהיה משמש בכל ימות השנה ^{ולא}
 וזה הסמ' שהיה רוחץ בשחו בכל תליפות בגדים . והתמה הן ב"ה טאה בפנין שם רזבחים ת"ה .
 כהן גדול שלא טבל ולא קדש בין בגד לבגד ובין עבודה לעבודה ביום הפעורים ועבד עבודתו כשכרה
 טאה ורחצו חמט משה אהרן ובניו . דבר המעבב בבנו מעבב בן ושמיט מעבב בבנו אינו ^{מעבב}
 בו . את עלתו . מילו ומיל העם . ואין זה הקרבן המזבח בפנין כי הקרבן ההוא פסאח כל
 חוסף של המועדים . אבל מילו ומיל העם הוזכר ענינם . והאומ' שהיה פה בן בקר לשלה במוסף
 היום . ובבמה שהיה משלים כל עבודה הנזכרת ואז היה העלה מוסף היום . ואמר חלב החטאת .
 של פר ושעיר . והמשלח . פסק לעשן וכאש יכבם בגדי וירחץ בשחו יבגם באחנה ואינו צריך לפעם
 עבד כי אינו טאה . ואמר פ' . עוד שב להשלים בס זכרון הפר והשעיר . והובא המשלח ביעם ^{שעיר}
 כדי להסתיך בגם שוקק עם בגם המשלח . יוציא המוציא ולא כהן . וכן וש' . והשוקק כל א' וא' . והיתה
 לכס להקרת עולם . לעגת נפש . והוא הצום . שמה ענינו בגם נפש . ונפש נענה משביע .
 ושם נפש . שם השוקק . ואך שוקק המזם לא יעמוד בל' נפש . וגם הזכיר נפש כדי להיות ^{הכונה}
 בגם להסיר כל הרהורי עברה . כי בלא זה לא ^{מעיל} התעב' . בגד' השביע . במה כי כל אשר
 הזכיר הן ומל' יבוא בכל עת שיהיו בחדש השביעי בעשור לחדש . וקנ' . הוא' שער שלא עגוב
 מומ' לעשות מלמטה ושימכל . לפע' יין תהרו . מבפנים ומבחוץ . שבת שבמון . מהמלמטה ^{והמכילה}
 והשתיה כמו שבאר . ועצתם אה' נפשותיכם . חקת עולם . מוסב על שבת שבמון כי כבר הזכיר
 בעני' הנפש . והיתה זמ' . ופ' . שאין זו הכפרה כמויה לא בבית גדול כאש הולך ומבאר . ולפי
 שכמו כל העל' למחר הוצרך להזכיר עוד לכת' השומד ממנו וכל הכהנים . ועצם המספר במלל . ולא
 הזכיר דרך קצרה . והיתה זמ' . העבודה . ויש' . בשנה השש' . כאש צה' יין . שלא בא אהרן א'

מבית לפרכת גולת ביזס הנטורים . והקריב הקרבנות כמש עה ין אמ חשה . וידבר כל לאמר סמוך למשה
הלמד דגשה ולאחרן רפניה . ויט להורות כי הוא היא עלומה במבטא והזהיר הכהנים שלא יקריבו
בחוק ולפי שיש להם חלק מהשלמים . וא כל בנ ישאל . להביאם סס . וביד הכהנים לפפר . ובזה זכר
טעם לפפר על נפשותכם . איש כבד הזכיר הטעם ולא יזבחו עוד את זבחיםם לשעירים . ובעבור ה' י
זה טקל למשוי המזבד חייב אותם להביא זבחיםם א פתח אהל מועד . כי אעפ שימר בשר תאנה להם
אחרי במס במקן וירחיב השם גבולם כי ירחקו מהמזבח עד קדש הקדשים עמד במקומו . שמה
רק קדשיך . וזה טעם לדבר בהרחבת הגבול . אבל במדבר חייב כרת לשוחט בחוק אפי' החוליס .
זמן טעם שיקדישום . כי כל מי שיטחוט מן המיעט ישה אותם שלמים ויזרוק דמם על זבחה .
ויש מי שאמר בזה המאה אכול בשר גדולה . כי מחוק כולל כל העולם . ורבי שלמה הנשיא השיב
ומה אם יעדר המחה בטל מחוק למחה או במחה . דס יתלב . אין הס' מזבד במוקדשים .
לבד . כי כל דס בעלי חיים מלבד דס מאדם דמם סמים . רק השוחט בחוק כשוקר דמים . וזה
למשך אשר יביאו . ולא יזבחו את . ויט דס שחשב למותם השדים שצד לשעירים . הם שחשב
יזבחו לשדים . וקראו שדים בעבור שהם שוכנם במקום סדוד ושחמון כדעם עובדיהם . ויט
כמש נבוא כל דבר מל יסודות מן נברואו או מל יסודות שהם אש ורוח כד . שיהיה קל שיטו
כמש וכאמר והנה לא יראו לרב דקומם ובפרד או היסודות ימות כמ . ובדעם או ששוחטין
מה שעתיד להיות כי ברחפס באויר השמים יקבלו העשרות אשרי המזלות . ודמום בגלגל
השרת בן דברים בטיסה ובכנפים ובדעת העתד . ודמום בן דברים כבט מדם במכילה
ופריה ומימה . ואין להשיב בדברי הבל . כי כל אשר עשה האלים טוב מאד ולא נברא דבר
לבטלה . ולא נברא דבר להיות נסתר להרע ולא להטיב להבד פלמא שלם ברצונ . ואיך
יהיה נברא תחת השמים חוק מל היסודות שזה ידוע שכל מ מל היסודות יש לו חוק מטבע
חבירין ואם לא איך יטוש למעלה מיסודו לקבל העשרות . ואה ולא יזבחו עז . כי היו שטופין
בעז כפפורט ביחזקל איש גלולי עיטן השליט . איש כס' זונם . כמו וזה אחרי אהי נב .
חוקת עלם . שלא יזבחו עוד זבח לעז כי אם ליון לבדו . ואינו מופב א פתח אהל מועד לזכ
הביאו . כי כבד הוטר להם בשר תאנה . והולך ומפרש . עולה יזבח . והזכיר הגר כי לא נשחט לעלות
עלות לעז ושלא יאכל דס . ונתת פת . שאת פתה לאוכל הדם עד שיכרימנו . בפוס המוכלה
נפש המדנשת . היא הממאה לאוכל איך תאכל מינה מין רמיו לבשל נפש שיאכל נפש . וכל דבר שינון
מדבר ישוב טעם כה והיו לבשר אחד . איט נתנו לכם על המזבח לפפר על נפשותכם . והוא חלק השם
כמו המלב ואמר כל דס חיה ושק בעבור שלא נשק בן . כי המלב נב . ושלא נחשוב כי אפר לבן דס ימנה

שיש צמחה פורה . אבל צדס חיה שאין בניה כפרה וכן השוף למאן . שב ואסר כל דם . כי הדם
 הוא בנפש יפפר . בנפש הברואית כאשר רוצה בפרש ויקרא . אשר יאכל . המותר לאכילה אומר
 שחט . כי יש מאכל ואין דמו וכוסה והוא חטאת העוף . וכפרו בעפר . שיהיה עפר תחתיו ועפר להעלה
 עליו . ורמו לדבר על צחיה סלע לצלה הכסות . וזה לכסות שאם אין דם טק על גבי המזבח שלא
 יחשוב הרואה אומר שנגזח לעז שזבחים על פני השדה . על כן נח לדע שכווי דם חיה ושף ^{מהעמקה}
 כי הוא וכפרו ידוע . ודם חולין שפך כמים . דמו בנפשו . הבית עסק . אונע שהא מערב כין
 המזב במים שלא יתא הא בלה הא . וכן חוקרי הדע מה כי מעצון נפש המשכלת נפש הבהמה לכן
 יש לה כח הרגש לברוח מן הקזק . ואין זה אמת . וכל נפש . כבר התבאר באורי גולתני כי יאמר
 אם נפש בשמח . ורבים נשתבשו בזה . וידוע כי נפש האדם מתקוס קדוש והוא צמח נפש ^{המכללת}
 ועליה כח והדוח משוב א האלים אשר טעה . והדם לא יעלה לעולם . וכן בנפש האדם והיה נפש ^{מזיע}
 צרורה בצרור החיים . ואיך יכשר שיהיה הדם עם יו האלים . וסבת הבריחה מתקן בנפש האנושה
 מפני שיש לה כח התאוה . וכל התאוה דבר יסע לבקשו ומפני זו הסבה ימס ויברח מן הנזק ויקרב א
 אשר יתאוה . ונפש המשכלת אינה סבת המסע כי לא יבקש השכל האנוה כי אם שכל . איך ^{נבדח}
 העולם . בעלזנים ובחמנים . וידע העפרדים איך הם נפרדים בעצמם ולא יחד מנפש החכמה
 דבר והיא עומדת לעצמה ולא תחבד כי אם היתה אובדת מה הצורך לשוב א בוראה אש טעה ^{והיה}
 אות לקיומה כי כאשר תקרב א דעת שלמה תפסיק חכמה הפך הנפשות אש הם כחות לב אשר לא
 מכללה עשות ותאוה כי אם ברוך וגם לא מפעלנה כח הרגשן לא צמח איהן ולא בהתבחק האליהן
 כיון העין והאזן וגם יצר בן להשיג הדברים על בורין . ולא כן הנפש העליונה כי אם ירחקו מאמה ^{הדברים}
 תשיג בשכלה העצם והמופלח ואף כי הקרובים בלי ראות עינים ובל שמע אזנים כי אינה צריכה
 עזר הגוף . וחכמי המחקר המשיליה במלח אחרי צמח האמה כי לא תחבד הנפש בצמח ^{לעגויה}
 ושאר הנפשות תאבדה באבוד הגוף . ובהפרד הנפש החכמה מהגוף אין לה שונה ותשנה וכל דלל
 אע לה . ויש כאיות רבות צדעת הנפש אין הנה זכרם . והחי יתן אלבו בסוד המכתב ונכרתה
 וישכיל בהשארות . כי הואיל וכח לשו כריתה נראה שהיא כדמות סעוף מן האילן . לא כמו ^{שחשבו}
 בעלי הקדמות הא ירחיקו מדעתהם . ובית בנפשו בית העז . יצת כל אומ . וכל נפש . כבר ^{הזכרה}
 פרשה זו והזכרה עד כדי להזכר שהג כמזכח . ולהודיע שכלת העוף כעבלת בהמה . ולא
 הזכיר נוע ונשא . שאין השוף אטמח בוע . ובפרשה ההיא הזכיר משפט האוכל עבלה ומה הוא
 חייב . ואם הוסיף שלא יתלה עליו ענש העון כי ידע בקדשים . ובסוגר הסמ' מדבר או לעת צרה
 ומצוקה ובאונם . והג הנזכר בפרשה זו הוא צדק . דבר . ולא נמצא מדבר . וידוע כי אשה ^{רביע}

ב

ע"ה לא ידבר מעצמו ופרישות רבות פ' א"ע י"ן . אינן כדמות אלה הגוים שאין להם ממשות וחס אינם משצמים
בעובדיהם . ורבי פ' כמעשה ארץ מצרים הזכירם בעבור השעירים שהם אלהים כמו שהזכיר . ובעד
העבירות הזכיר כמעשה ארץ כנען . והטוב הזכיר ארץ מצרים שהם גדלי בשר . ותעבה על פילגשים
ובכנען כמ' ארור כנען . כי רעות בנות כנען . את משפטי תעשו . ולא משפטי הגוים ותעבותיהם .
כי כל הקלם ומשפטיהם באמצעים ולמטה מהם . והרחיקו הכונה חמי' שהשולטת כמוהו בו . אן
במעשי חקותיהם . והוסף לזה . ושאלתם כפי לזה וחי' בהם . שכל התקיים כדן וכראוי . קבל גמול
ושנש לא יקבל . כע"ה חיה יחיה ולא ימות . והוא רמז בחיים תמידיים . א"ע י"ן . רמז גדול ותופלא בלא
זכרון אהיכם שהעושה במאה גזרתי יזכה לחיים והוא חפשי . מדן הדין והמשכל יבין . איש איש .
י"ה להכליל להצ' פלוה שלא עשוי לג' שער שיעבור הכל לאוין אן . וכבר פ' אה"ה הכת' . כל שמה
זה כלל ואחריו פרט . עבות פל' ופל' והפסוקים המוקדמים כמו הצעה בזה לק' לא טאו וידבר י"ן . איש
איש . ואין לטעון אחרי שזכר כלל ופרט הדין בענין הפרשה הוא הנכבד בלבד . מפני שאומ' שמחנן ^{מוסיפים}
הוא כעבוד לפי שהוא יהיה דומה לו בכל חלקיו . וכבר נמצאו במורה פרטים שהם צריכים כללים . כל
הוא לא יהיה בו' שרת אן שבור . ואש' אה' ב'ה' שאין תקי' שין בעריות אין לפסוק עליון כי כח' הוכרח ^{להם}
בזכרון בת הבה והבת עמה לא הוזכרה מסוכה לכן גזרה שיה' . ועוד מסרו השטות והן עשרים שנים
וקראום שטות כפי דעתם שהם שטות לעריות . ואלה הן אחד אס' אחו' ע' למעלה בלי הפסק . שנים
אס' אבי אחו' בלבד . ג' ואס' אביו ג'ס' זו בלי הפסק לא מפ' אס' אס' אס' אביו ע' אדס' הראשון מסוכה .
ל' ואס' אבי אביו בלבד . ה' ואשת אבי אביו וזו אין לה הפסק למעלה . ו' ואשת אבי אחו' בלבד . ז' ואש'
אחי האס' בין מן האס' ובין מן האב . ח' ואשת אחי האב מן האס' . ט' וכלת בת וזו אין לה הפסק למטה .
י' וכלת בת בלבד . י"א ובת בת בת בלבד . י"ב ובת בת בת בלבד . י"ג ובת בת בת בלבד . י"ד
ובת בת בת בלבד . ט"ו ובת בת בת אשת בלבד . י"ז ובת בת בת אשת בלבד . י"ח ואס' אס' אב אב אשת
בלבד . י"ח ואס' אס' אס' אשת בלבד . י"ט ואס' אב אס' אשת בלבד . כ' ואס' אב אב אשת
בלבד . נמצאו השטות שאין להם הפסק ל' השלש ע' למעלה . והאחד ע' למטה . ותקצת מהא'
השטות שהזכירו הן באות בהקט' הערך טאש' ארמוז . והמטה אס' אין הבה מסורה כח חפ' פוסקים איך
תהיה כלת שעה לה . ועוד אחר אדס' הראשון ולמטה איך נמ' סכס' בשטות . והמעין עלזה ידע
אחרים . ועם זכרון זה אומר לך . אמנם כי העריות אין מסורס והדעת לא גזרת מלך היא יתבר' שמו .
ואין אדס' יכל' להוסף עליהם כמו שעשו תקצת מחכמי הקראים ונפלו בלא תפיפו . וכבר ידעת
כי משפטי העריות מלויות בד' חיות בד' ואיך מסור בזה שאין כתג' ותחייב כפי סברתך חיתה
למי שלא גזר חורה התורה . כי כל חכמי ישראל אין ותחייבין בהקט' המעבר לעבר בו חיתה . לק'

הראוי לנו לחפש היטב בענין לעמוד על פי הרטום בכתב אמת בכתב אהים ועל פי הקט הברור או -
בהקט החפץ והמופת לפי שאלו ב' הקטים הם כמו הכתב שחס יהיה ההקט בכתב הנמצא בלוג ^{אומ}
הקט נמצא ונכתב בהשעם על האביעם שבזכרון הא' יודע הדומה לו . וכן שאם יתחפש הנכתב
כלום שאינו כתב וימצא בכל חלקין כחלקי הנמצא אין לאו הפרש . ונמשכנו לענין זה כי ^{השעמו} הנמצא
מכתב השם שלא הזכרה הבת עצמה והזכרה בתה . וידעת כי כתב הקראים נחלקים לב' חלקים -
הא' בעלי הכתוב . והב' ל' יוסף הרומא וז' ישועה זל . אעפ' שגם אלו ב' החסמים נפרדו בדברים -
כמו שידעת . ואמת כי ל' ישועה נצח בצעל הכתוב וישבג מענות את ל' ישועה כי צדיק הוא ^{בדבריו}
ול' יוסף הרומא עליה על כלם כי דרך בעריות כדק . לפי שרז' ישועה נהיה במקצת למסור על דרך
הגברה לא לפי ההקט ולא לפי עליה כמנה ולא לפי עליה מוצאה ולא מכח המחזה ולא אדרך כי המסור
על חביבו גם הוא מסור עליו ולא בדרך ההשתקה והוא אשר התחברו בו כל ^{לשכל} לא לדרך חזקה אצל
כח או הנזכרים . והוא עצמו אינו לא נוכל להקיש על שמו המורה . וזה אמת כי בתחלה מסר בתאמת
האב ואחר כך קראה מולדת . וכן עבות אחי אביך ומחריק קרא אומה דודה . ואין לטעון במאריהם כי
אמנם כי העלות לא יצאו אותם לשמות אבל לאשפתים יכונים . כי לא תקרא ~~השם~~ ^{ועזר} ומאמת הדוד
דודה . אבל לאשפת דינה כדן השואה . והוא הדין לכל כיוצא בו . והאומה במסור . עיות מדרך קריא
שם שבת . כי ברמזונה מסר ואחר כך קראה בשם . וביעת הפסוק נמצא הביאור . אכל שאר -
בשרו . כמו אדמת עפר . פתע פתאום . כי שאר ובשר ענינם אחד . אם יבין שאר לעמו . ואין טעם
למחז המוח שאם אה הכת' א כל בשרו היתה נבללת אמת במסור כי כתב והיו לבשר אחד . והלא
מחז הענין מופיע . ועוד היה אה לשארו . וכתב בשאר גמלה או משאר בשרו . ובשאר נחלה ^{לשאר}
הקרוב לבד וכן לשאר כנה . וגנה השאר נזכר בכל מקום לזכר ולתקנה . ומלת שאר הוא סוף כולל
הינים . שהם חלוקי הצורה . כי יתאר שאר ואינו שאר והוא האב והאם והבת . ויחמר שאר ^{יקא} זקוף לא -
שאר כחח וכמחוח . ואם האם . ואביה ואבי האב ואמו ואחי האב ואחות ואחי האם ואחות . והכתוב
מסר הדוד וחזקה . במארו עבות אחות אביך ומחוח אמך והם מסורים על בג והם שאר שאר השאר
כלם שפאבו שארו ואחי האב שאר אבי האב הנה זה שאר שאר שארו . וכן עבות אשה ובת . ויש
תחת או התינים כלום עבות פלו וערו פול נזכר כל האין בין זכר בין נקבה . ויש שאינ נזכר רק מין -
אחד ונבולו . ומחז נלמוד על שאינ נזכר . שהנשוא בא נשוא במדומה לו . שהנבול הנשוא
יתכן להיות נשוא בשתהן כי הם שוים בכל חלקיהם . כי איך תהיה דודת האיש מסורה עליו ולא יהיה
הדוד מסור בבת האח כי הנבול אחד . ולזה הענין נאמר כל שאר להביא הנכתב כלום שלא נזכר עד
שיהיה הפרט צריך לכלל והכלל צריך לפרט כי היה כתב איש איש א שאר בשרו ולא היה אומר

לכל שאר בשרו . ואעפ"כ שאין מקישיין בעריות בה הנה זה הכלל והסוד הגבוה הקיטו אומא באמרום במעשה
החדוהין כשיקרה ותבוק וכיוצא בה משין יסורים מן התורה באחת מכל או העריות . ואה"ן מיט איש לכל
שאר בשרו לא תקרב לעלות עוה . אין לי אלא זה בכל תקרב וכל תעלה משין לכל העריות בכל תקרב
ובל תעלו . על לא תקרב לעלות . ושם טאו וברמ העשות העשות מה על לפי טאו תקרב . כול יחייב
כמה על הקריבה על העשות ולא הקרבות . והטון כי תקרבנו כמי לביאה . ואסור העבטים הנזכרים מן
מאז לא תעשו מכל המעבות . ואחר . שכן בהקדמה בתבליה כפעל הם רעים כמו המעשה . וק"א ר'
שועה ידע לעלות הערה . משום שהוא הקדמה לדעה והתחלה בה . וכמו א' תגשו א' משה . לא יתקרב
הטועה בה . ובגשה . וקריבה . נזכרים בעברי כמי השכיבה . ובמבור צורך גדול בענין זה
העירך על ענין השמות וחלוקיהם . והנה השמות על ה' דרכים המרבים והשמות והנזכרים והבדלים
וערדים . והנה השמות המרבים מוסכמים בשם ובבול לפי שזה השם יאמר על הסוד ועל המין אשר
תחתו כעין שאר חי ומנוח וסוד וכיוצא בהם . שיאה שאר על הסוד ועל המין . וכן חי שיאה לכל חי וימארי
במין מיוחד והוא הדין לכל כיוצא בהם . ושמות השמות מוסכמים בשם ומחלקים בענין ובבול . ואלו
השמות לד' מינים . האחד יאה בשמות האמת כמו שם ערה ושם רוח וכיוצא בהם . שיאה ערה הארץ
ערו מאביר ערו מאמר . שהכוונה בשם זה הוא דבר ועונה ודמיון לכמות לא יתקדם מן החברו מן
החלק בבול . וכן מלת רוח חלוק בענין ובבול . כי יאמר רוח לעב כעין ולעב נבואה ולרוח האדם
ולציוות ולמשב . וזה השמות האמת כי אין לו יתרון על רעהו . אבל בשם ערה יל כי אומה השם יתן
על מקור האדם מקום התורה . ואחר כן הושא בזולתו כמו יד נרגל וזולתו . אבל שם רוח אין בו דמיון בין
התקרא בו . והחלק השכ כמו שטאו עין שהשם על עין הרוחה . והוזכר על עין המים . ובושם על זכרם
ועיני ענין הבולח . וזה המין השמות גם הושא . והמין השלישי . כשם אב ואם שקרא השם ית' אב וק'
הארץ אם . ואין זה הממיד עליהם בלי הפסק רח עביה השם מפי קצת דמיון אבל אב ואם בעלי המולדת
השם מומתד עליהם בלי הפסק . והמין הרביעי כמו שטאו מן קרח קרחים ומן טושן שמשנים . וכיוצא
זה שהם שמוה היחס . והם בהשאלה ובמעבר מן קרח ומן טושן . וכן נקראת אשה הדוד דודתך הייח .
מאך היא . מולדת מאביר מחותך היא . אעפ"כ שהשם עליהם מעבר השם מומתד בהם . והשמות הנזכרים
כמו אדום מאדמיות וחכם מחכמה . וכיוצא בהם . ויתכן לומר כי תקרא ערה מן ותער כדה שהוא שם נגד
נביא ובין שם העצם ל' סימנים אין הנה זכרים . והם מוסכמים במקצ' הענין והשם ומחלקים במקצת
שיקראו במספת מקצת מומתד או בחפזון או בחלופן . והשמות הנבדלים הם השמות שבהם יוכרו
המינים החלקים . כמאמר שחור ואדום שהם בשם בעד והובדלו בשם . וכן אב ואם ודוד שהובדלו
בשם . והם בשם שאר . והם מחלקים בבול ובשם . והשמות הנבדלים הם כמו דרך ארץ ושבל .

אמר חנה

שיח

גלגל דבור . וכן קריבה נביעה קשה וכיזא גם . ואלו חכמים בצבול ונחלקים בשם . וכללנו בתוך השמות .
 בדרך קצרה שמבין דרך השמות איך באו במזג הנבואה ידע באור החפץ . וכבר ידעת כי חכמים ז"ל
 חלקו שמות לב חלקים שמות של לשון ושמות המורה כמו שמעולם ברזע במקום הזה . א"ע י"ן . שהקרב
 בו . שמור עצמו מן מסורי העביות כי הרחק מלמע יקרא זונה . ערות אביך . הוא זה שאל ערות אבך .
 ולאו א הוא . וסוף הפסוק יוכיח . כי בצואו לאמו . יגלה ערות אביו וערות אמו . ועשה שגם רעות .
 שגלה ערות אס שהיא ערות אביו . וזה בן אב כל מקום שיאמר ערות פל אין החפץ בו עצמו רק אשתו
 וזה יהיה לזכר לזי לטקבה . כי בזכרון ערוה לאשה . היא עצמה ולא בעלה . וא"ע שם ערוה במקום
 שגם הוא איננו להש' הוא לפנים כי של אחר . קרא שם . כמובן וחשופי שם ערות אצרים . והתורה מן
 ב"ה שאל ערות אביך . לא תגלה ערות אביך אה"ש . וכן גזרו בערות אחי אביך . ואה"ש שבת על
 יוב"ז . חייב אשום שוכב עם זכר וחייב אשום תגלה ערות אביו . השמות כפי הזה . והלא כמ' בערות
 אחי אביך . לאשתו לא מקרב בלא ו' . ערות אשת . י"א זו הערוה הנזכרה פה הוא שאל בפסוק הראשון
 ערות אביך . כי הוא כלל כל ערוה שגלה האב בשכיבה . וזה המזג אינו כמין כי לא יתכן שיקדים אשת
 האב על האם והאם ערופה אה"ש . וכל יפת ז"ל אה"ש לא הזכיר זה היינו אומרים כי ערות אביך הוא
 דבור בזולת אשתו . אבל שב ובאר שהערוה האמורה באיש היא אשתו . ובקרבנות הנשים הללו
 וכיזא בהן הן אסורות או מותרות נשארך לכיזא אחרות . לא תפס שנקראת האשה ערוה לאיש
 ובזכרון אשת אביך . אינו כלל לא הארוסה לבד לא תפוסת האיש ואזנות . א"ע של אסורו
 על הבן לא תפס כי שמתאו בכלי האב . ואין נכון שנקראת האשה ערוה לאיש אפ"כ גלו הערוה לא
 אפ"כ הקטן . והאות הארוסה שנקראת אשת איש . וכן אה"ש יא"ש שושה במזג זה כי יהיה זה שם מן
 המורה כלום שנקראת האשה ערוה לאיש היא הנקטת לו ושם זולתה ישרך א כאיה . א"ע שזה
 החכם הוציא עלה באסור ואזנות ואנוסות השכיבה . כי אה"ש כי לאשה שם עלות הא' הבעלה והב'
 הקטן . ובאר כי תמצור העלה לאשפט משתעבב ומצאת השם מן השכיבה כי הכת' לא זכר זה ^{וא"ע}
 החכמים כמו באסורה . מן ואיש ומבין ילפ"א הנערה . ואין הכת' הזה מורה על דב הזנות כי כבר
 פרסם לה בזה מלבד זה המזג לא גלה על עצם העין וגדלו ויש מן החכמי' שאסרו בהן ולא יגלה כמין
 אביו כי מזה יסוד התפוסה והתפוסה והתענה . והנה כמ' ערות אביך וערות אבך . ומזה הפסוק כלום
 ערות אשת אביך . אה"ש רוב החכמים כי לאדע לכל הנזרות בהקט' הערך . וכל שושה אה"ש כי אשת האב ערוה
 לאם . ובצדק השתתפותה לאם באסור . חוב שמהיה אשת בעל האם אסורה . וספר דבריו בערוה
 החמות מאיש אחר . ומתג' ידוע שהוא שיה במזג הנזרה ובסמוך למצא כוונת . ערות אחותך
 בת אביך . זו הבת מן האב לכך אה"ש מולדת בית . או בת אבך . מן האם ולא מן האב . כי ע"כ כיון שמת

אביו ונשאת אמו לאיש אחר והוליד אותה בת זוהיא מולדת חוץ . והבת שהיא מהאב והאם נודעת ^{מין}
ויהי מולדת בית שכולדה בהכשר . ומולדת חוץ בזנות חוץ הדרכ הנכון . כגון בזנות פשע ^{בחון}
פעם ברחובות . ערות בת בתיך . ובת עממה חקן . או כגון שרמזת . והנה הפסוק עלמוד ^ב
הקשים . כי ערוך הנה . זה עלה כמבנה . וכסם שבת הבת ובה הבן עד סוף כל הדורות ^{הוא}
הדין בהקש הערך . אם האם ואם אם האם עד אדם הראשון . ערות בת אשת . זו הבת היא ^{אשת}
האב . אם היתה מן האב היה הכתו איחסה ליו . וכבר נזכר בת . וכן כתב ברמב"ם אמו ואחריה
אשת אביו . והנה לודע בהקש הערך בת בעל האם . הן נמצאה אחיות הן שנזכרו והבן או
וגם הנה הפסוק עוד באסור ^{לודע} ב שארם על ב שארם . כיצד האשה ובתה ב שארם ומסרו על
האב והבן שהם ב שארם . והנה הקישו חכמי הקראים לכל ב שארם בהקש החפוש שחפשו ^{ומטו}
השארם שהם עקרם לא שארם שהם שארם שארם . וזהו שארם על שהאסור על חבירו וגם הוא
אסור עליו . ואחר שאסור בת אשת האב קראה הכתו מולדת האב כמו דודתך היא . והוא שם של
מורה כדעת השכילם ז"ל . והאקיש אחות ששית וזולתה . תענה מדרכ השכל . וחכמי השכל כפי
מה אין אקישין בשמות המורה . והחוקשת כאן כמבנה היא . שהוא הקש השוה והערך . ונתעצל
הכת להזכירה שבטח על המצב . וראית כי בה חולקים בבית אשת האב . מה בפסוק שני דיצאת
הל הבא על אחות היא בת אשת אביו וחייב משום אחות . ומשום בת אשת אביו . ל יוסף בל יקול
אולי אינו חייב לא משום אחות בלבד . מאי טעמיה דרבנן אז אכדי . כתו ערות אחותך בת אבך .
עבות בת אשת אבך מולדת אבך . למה לי לחייב משום אחות . ומשום בת אשת אבך . ופסקו
על האחות מאב ואם . וכפי דעתם היה ראוי להקדימה . והלכא הזכיר הבת הבאה אב עקרם
כמו שעשה בבית . ולא הזכירה . והזכיר בת הבת ובת הבן . והם עצמם מה בנה הענין כי אחרי
הכת להזכיר עבות בתך לא תגלה . לידעת הדעת והעלומה כי כבר הזכיר שהם רחוקות יותר מהבת
ולמדו מסורה ועונש הבא אלה מדגרה שוה . כמו שהזכיר החכם ל אשה זל בן תימון זל בספר
מצות שלן כי אנה הבת בלמון . והזכיר כי מה בעה דיצמות בת עקר מסורה מדגרה אנה שמה
הכא . מה רב יצחק בר אביו . הנה הכא אנה זונה כלול שהיא אנה בבית בן אב בתך .
ערוך הנה . ואסור באסור אשה ובתה ובת בנה ובת בתה לש הנה . ומה להלן מפירש שנתסרה
בתה גם כן באסור בת בנה ובת בתה שנתסרה בת . דמדיין ליה דהנה הנה . ומה בענין אשר יקח
את אשה ואת אחיה זונה היא באש . שרפן אנה ואנה . כמו כן אנה ובת בתה בשריפה . לפי שמה
בהן זונה . ומדיין ליה בדגרה שנה דגרה זונה . והוא הדין לבת ובת בתה . לענין עונש . דמדיין
להן בדגרה שנה דהנה והנה . דבבית בת בת ובת בנה כנה הנה . כמו שבא באשה ובתה . ובגור

כריות. א. ת. גרה שוק קלה בעיניך. שהרי בת א חנופה. ולא לאדנו הכת לא בצרה שוק אלה
 הנה והנה זעה וזעה. הנה גם הם הקיטו בעריות. ושוב לא אשר הייט. ערות אחות אביך. הזכיר
 הכת אחות האב הדודה ואחות האם הנקראת אשרפת כבעת חכמי הקריאין. ול שועה הקיט מחיות
 השאלות טנים ומסרם בדרך הצברה. ול יוסף הרומה לא מסר בדודים ובדודות רן האמת כי בת
 אשת אבי האב. אינה שאר לאב וכן האוקשה עליה. אך זה שטמך בב הפסוקים הלא הם האמת
 בלבד. ועל השנש כך הוא. ערות דודו גלה. דודו האמת. וכתו שאר אביך היא שאר אונק הייט.
 והשאלה אינה שאר. והאמת בצבר. ל יוסף גל. והאשרף נודע בהקט הבכור. וכשם שתהיה
 דודת האיש מסורה עליו כן הדוד מסור בבת האח ובבת האחיות. ערות אחי אביך. שנים זה הפסוק
 יוכיח שאין מסור האיש לא אשתו. ואחרי ל שועה מסור נקבה על נקבה הוא מסור בעלה הקט על
 המדע. הוא לבדו דרך בזה האמת. אבל בעלי הכתוב דרכו בדרך אחרת לא כמו דבריו. והאמת
 כי מסור לאשה בעל בת אשת אביה. ומסור על בת אשת האב בעל אמה לא יח א מסור אחר
 אונק דבריו. והאבין כי הנה צרם בעל בת אשת האב לכן נתן דבריו. שאין המסור אשתלשל
 מתקבה א נקבה ומסור בעלה. ועליך לבחור האמת. כי הזכר אשרה ופועל והתקנה נפעלת ואינה
 פועלת והבן זה. ואחרי א אשתו. בלא ון כי המסור באשתו לא בבט ולא בבט. ובט ובט. שאר שאר
 שאר שארו. כי צר כי אבין שארו ואח. האב שאר האב ובת אחי האב שאר אביה וכן אחותו שהיא
 דודת הבן שאר שאר שארו. ובת הדוד או בת הדודה שאר רביעי. והנה הדבר מוכיח שאין זה
 מסור. דודיתק הייט. זו היא עליה מוטאה. ונקראת אשת הדוד. דודה שם של מורה. על כן צדקה
 אהיש אחר מותרת. שמסור הנקבה אין לה תעודה. ערות כלמך. שב ובאר אשת בן הייט.
 והוא הדין ^{אשת} בן בן. ולכלת ^{אשת} בן בן בעל לעטה. וכן כלת הבת משוס מסור בתה. ע סוף כל
 הדורות. וכשם שכלת מסורה ק חתם. ומסורו ישוב א אשתו צרת הבת. ערות אשת אחיך. ש
 לשען. ומחר שמסר אשת אחי האב אשת האח מסורה און. והתשובה למסרה הכתו מצד נדדי
 אן הכתו ואון. כי יש בעריות מסורן מחוסן א. ויש מצד ראיות. ויש אן. ע שהאם מסורה
 ותר אשש ראיות. כאש זה מדע. ונס ביה האם מסורה אונק שהיא אס. ואונק שהיא ערות
 אב. ואלו האנשים הפרישו זה הפסוק אשר פסוקי העריות. בתנאי היות לאשת האח זרע.
 והאמת שהכל בדרך א איש תלויים על תנאי. ערות אשה ובתה. מסר ב שארם בצוף א
 והוא הדין באשת איש ובט. ומסור לו בת חוננו ובת חורצת. והכת מסר לבן איש בת אשתו
 קן לאיש עצמו שיקח את בת אשתו והכונה בו כמו שהזכרנו בערות אשת אחך. או הזכיר כד.
 לוח בת בת ובת בתה. שארה. עם שאר ב שעות ולרמוז לאשה ובתה זעה היא כלוח הלתיחה.

וקצת בכל יכלתנו . אך לא יחסר לאבין אופני האסור וההתר . והרב יסופר על האריך בענין כחן ^{שנה}
במפרו הישר . ואשה . החל בון להפריש בין אמה הגה ובין אמה העריות שהן יא פסוקים . כי אסור
העריות בחיים ובמות בשוה . ולא הזכיר עונש במאה ואשה א אחות בפרט קדושים . ולא יוכל הטוען
לטען כי ק לא הזכיר בבית הבן ובבת הבת לפי כי משפטן חוקש . גם הטוען כפרע יעקב אבינו הנחיש ^{כבוד}
מה יאמר בדומה . לא חלק הכתב כבוד לאשה ולעארס אביו . ונאמר עבדים ימותו . כמו אשת האח . ויא
א אחותה . ולא אה עדות אחות אשתך . כי אינן אחיות אמש . והכתב לא בא ענה לאסור . רק לאישים
שצדה לשאת אשה על אשתו בעבור לעבור בה . שכל אחת מהן אוסרת את חברתה . כי כבר היו ^{לשאת}
שתי נשים . והכתב מוכיח כי תהיין לאיש שתי נשים . רק אסור הכתב להיות האחת יושבת אענה
וצדורה שאין בעלה כהן בה הענה האמורה במה כענ ותהיין צדורות עש יום מוקן אלמנת היום
וגרו הכתב עליה בחייה . ונאמר בה בעלת לעבור . לא היא ולא צדורה . איננו משמע הכתב . ולפי
דבריהן היה לעלות עבות . ואנה ידעוין אלה לעבור לא צדור . ואין הכונה כי אם העלה עדות האחת
וחברתה יושבת כאלמנה . לכן באה אלה תוך במתנו . ואל אשה . כשם שהגדה אסורה
זמן . וזמן אותרת ככה לקיחת אשה וחברתה אסור לעבור יתכן לקחתה . ואל אשת . גם אשת איש
אותרת להשא אחריות בעלה . והזכיר אשת עמיתך . שכל אה האסורין אינן לא לבני ישראל .
ויא להוציא האשה השפדיה כי אין אישות לבני . והלא כתב והכית את כל זכורה לפי חרב . לזרע
תספת באור כמו כי . שכל איש אומה שכבת זרע . או הזכיר טעם באסור כי לא יודע הזרע על
מי הוא ותבוא וזה קלקלה ורעה רבה . ואין העש בעד הרחמי הלב . מעש שהרהור . עברה קשים
מעברה . ולא פרט הכתב בין אמורשה ובין בעלה . כי יש הבדל בעונש כדעת בה שהבעולה אסור
בה . שכל דינה בחטן . ואם באורשה בסקילה . ובת כהן תשרף . לטמאה שם התפס . ואם הגואר
ואם האערה . ומגדעך . דבר הכתב בהווה והוא הדין לזר מזרעו . להעביר . אינה העברה ^{בעלמא}
כי נאמא לעבירו באש וטהר . אבל הוא לשון שריפה . כמו שכתב באחד ונס במ העביר ^{באש}
כמעביר קנים . ונס בדברי היונים כתב . ויעבר את בענו באש שתשלוט בס האש לבד וימותו .
אבל כזכור בעהם מצבחותם . לשרוף אותם לגמרי כמו העלה . לחולק . שם העלם . כמו לולא
בה עתון . אם אהיק . אדון כל הארץ . והסודך ענה זה באשת איש שענה אמתה כגדה ^{עצמות}
ואת זכר . לא הזכיר זכור כי השכב בין קטון בין גדול חייב . ונס השכב יקרא אוב . ושכבה
עמו . ואשכבי . כמו מדע הארץ . ויא אה אשכב . לאסור אשה חדודין . גם יתכן שהאדם דש
מצפנים . וזורה אבחון . או דש וזורה בפנים . וזה הוא אשכבי . וזה נאמא דבר האור שנת
משכבים . ש לאשה . והאכור אשר החצק פטו והתיר בפירו כי ישאו מקום סגד מקום האשה כי

קדש

יקרעו אות ויטילו בו מיני תרופה . והנה ידוע כי כל המשוש הוא חרפה לנו . לולי שהוא לקיזס היינו .
 והמחליף אותה שקצר הוא מורד בלתינו . וכן מסור אשה אשה ^{אשה} במחרס ביה נשים המסלסלות זו
 בזו . ובכל בהמה . גם זה חלוק האין . השכיבה מזרהה לזכר . כי הרבוע נזכר בבהמה בעבור
 ארבעת רגליו . שהבהמה היא הפועלת . ^{הגל} ~~הוא~~ ^{הוא} היתו מספרת ומבעלי הכפל בשקל תמוס יהלוק
 מלשו בלולה בשמן . שאין חין במיט כי אם שרוב חוץ החוק והכחוי . והנשיא יה א זה מלשון
 מפי על תבליתם . וגם יתכן להיות מבל ומתנס אנה . הלאה מלש בלה . כי זה הפועל כליון ^{ובליון}
 השלם . תעמאון . דגש הטיית לבצוע התו . ותעמאון האין . נמצאת טוואת האין בד דברים בעני
 ובספירות דמים נקיים . ובגלוי עריות . ובליית התלוי . ותקניא זמינה יכולה לסבלם . ושמירתם
 אהם . מספרת באור . מה שצוית לכם באסורי העריות כמו שמה בתולה וחי בהם . ולא תעשו
 אכל מה שהזרהת לכם . והוסף לזה כדי להזכיר הג' . המעצבות כמו משכב זכר . ומשכב בהמה
 וביאת אשה מיט . כי יעקב מביט שמה ב אחיות . ועמכם שמה דודתו . ולכך הקדמת כי מסור
 העריות מצד הלך היא לא ידענו טעם . כמשך קמה . העבון להיותו ומבעלי הלאה חן שמה
 ושכרו וקיו . פדרך ולא שמה אהם האין . ויוד וקיו תמורת אף קמה . ויש לזה שמה מנה .
 העין ותחסר תלת היא . סמט היא קמה . בשן בערב היא במה . וכן בזה לך . ודעת ל יונה
 שהעבירו מלש עבר תלת לעצה הטומ . והנה דבר ין בזה הוא עבר ולש זכר העלוא העין ^{העבר}
 טעם תלעיל וגם באוקנתם מלמע . והם בון כמו ושב לאתגבה . ובמה הממשלה . ויל שזה כמאס .
 וברמו הנפשות . השוכב והמשכב . ויש חן החכמים שהבדילו בין וברת האיש ההוא . ובין וברת
 הנפשות . ובין הכרת וברת הנפש היא שנה בה . כי השבר בדבר שמה בו פרט כגון חלב ודם ויש
 לזכיות לרב ובשל בעברתו יכרת יתו ויהות בלא יתו ועמ ועשו לא תברת אבל יהיה לו חלק ^{אחר}
 התחיה מה שראוי לו . וזהו וברת האיש ההוא אשני . ואיש אה שטתו מרובין מזכיותו שמש הכרת
 תיעל לפשו . והיא וברת השלם השמות ואין לו כרת בגופו אבל פעמים יבעלידי זקנה . ויש
 השעמדיך בעמ . ויש אה רבו פשעו ואין לזכות כלל . יש לו כרת חמור משעמם . שיכרת גופו
 ועשו שמה כי את דבר ין בזה ואת מצוות הפר הכרת וברת הנפש היא שנה בה . ולכך באר
 שנה בה . כי העין אשר בה הוא יכריתה . ויש אפרישים בין והמצדת ובין וברתה כי האובדת ^{תמצת}
 והברת וברת . ולא יסא אהים נפש . והכרת בעניי הבעלה רב כי גלוי העריות נמאס מאד .
 לקחתם את ין אהים . והנה אות בעמידת השמות הזכרת שתיינה קייחות כי אין מורכבות
 שתפרד הדכבת את ין אהים אשעה באששים ואת המומס באששי התעבות ואיך אסבל אם
 איהא מתבס עשות כזה . ולא תעל נפש . אהם ומיד מצור לאין ותקניא מתבס כי לא תביל עשי .

התעבות לכך סוף קדושים — תהיו — ואחר — מות — תהיו ..
שלאה פרשת אחרי מות .. ברוך הנותן עז ומעצמות ..

קדושים . הרבית לכם מצות הרבית לכם קדשה . ובשארית המצות תהיו מופרשים וקדושים אל
עם . ויש הפרש בין עמתי של . ובין עמתי בעי ישראל . ואם עמתי ישראל בנתקם אחר . ואחר כך וכי יגור
אתך גר ללמד בדבר אחר . ויל קדושים . כלומר תבין פרושים שאתם שהתנתם לכם המושגל ומכילת
הבשר ושתיית היין . לא ימנע בעל התאוות מקום . להיות שטוף בזאת משמנו ולהיות בסובא יין
בזוללי בשר ולהרצל לשונם לדבר נבלה . לא יהיה פרוש מהומת . והכר קרא לנזיר קדוש שהוא
נזיר בין לבדו לכל שכן שיפריש עצמו משאר הדברים . כי קדוש . ודין הוא לעבד להתבונן ^{במעשה}
האזון . איש אמו . הקדושים שהם שומעין עם השם יתביצרת הוולד . והקדושים האם על האב ^{להשומע}
בידמה ובכבוד . ואם תלמדו שכל המקלל אותם יתקצו יתיו . לקי שלו שייכא . ואם שבתה ^{הסמיך}
מעל מורא האבות . שראוי לאבות המולידים לשמור הבנים הקטנים מלהלל יום השבת . וזה
היום הוא ידוע שהוא התעוררות גדולה לידעת השם . לקי בסמוך לא תפגם לא האילים שאין גם
ממשא וישומם עירק א . ש נברא . מלש וישם למל מלת . ומעשה המס פטו ^{שם} איהם . על
שן השתבלות הלב כי הם שקר ואיל . ואהי ומטה . כמעשה העל . וכי תגבחו . שהגבחו לאהים
יחוס בלתי ליון לבדו . לרצונם . הגו בו כראוי עד שיהיה לכם לרצון . או הטע שפגזוהו בלב
שלא לא לראיה עינים . ומולי תמוה שזה הנשחט הוא ברצונו ומתעב בו כמש אנה רוצה . לא קטעו
והזכיר השלמים שאלו בחפץ הבעלים . וזולתם לאהים מקל וחומר . שהמלל בגן חייב כרת . כי ^{בזה}
המקום זכר משפט מוכל קדש . ואוכליו עמ ישא . כמו ונדדיקים כפפירי יבטח . ונברתה . אם ^{היא}
באזיד . ואם בשוגג יבין קרבן ויוסיף חמישימו . חלל . עשה הקדש חול . ובקרבכם . מתחלפה
תבעתו והוא שם המפס . והוזכר סמוך לשלמים . כי כמו שיש לכהן חלק מהשלמים קן יהיה
חלק מהקציר לכהן ולעניים לכבוד השם . לא תבלה . ראה לדבר שבמוק השדה הכתו מדבר
באי זו פיהה ירצה . ובהא חלק ממששים . ולקט . השבלים המתרים מפה ומפה כענ כמלקט
שבלים בעי . קצירך . להוציא פאת השדה המונחת . וכרורך . יא הכרם אינו מונסל בעפעם
רק כולל הגפן והאילנות אשר בו . ומלת תעלל טענה להם . וטעם לא תעלל שלם יכרות ^{העללות}
כענ ושדשך מארץ חיים . והעללות הם המתרים והם הקטנים . ופליט הם גברי המטכול הטפ ^{לם}
בשעה שבוצר . לענ מישל . ולגר שהמגר נדק . תעזוב אותם לאוי שהוקרה . לא שתמן ^{אותם}
לאי שאתה חפץ . והנה מן השדה ראשית ובעשר ענ ושכחה ופאה ולקט מעשר לוי . חלה ^{הראיה}
ומן הכרם . עבלה . הלולים . בכור ראשית מרוש . מעשר שני . ועללות ופרט ומלמה משערים

לא תעבדו

לא תגזבו . כחלה כלל בואי קדושים תהיו . ואחר כן מספר בג' תקדשו . ונס ועבד מזהרות פרטי .
 הדין . וכל אשה ואתן שבין בני אדם . והשם זה שיתן משלו אף יגב . והנה כמד אנכי יין אה'ך
 אע' יין אה'כם . וכמד לא יהיה לך . ואלהי אסכה . וכמד לא תשא . לא תשבנו בשמי . וכמד כמד
 את אביך . איש אחו . וכמד שחור את יום . את שבתות משחורו . וכמד לא תרע . לא תשחור על
 דם רעך . וכמד לא תטוף את חלל את בתך . וכמד לא תעטב . לא תגזבו . וכמד לא תענה . לא תעך
 רכיל . וכמד לא תחמוד . ומהב לרעך כחוק . לא תחטו . בתשומת יד או בפקדון וכיוצא בם שז
 וכחט בה . ולא תשקרן . מבטיח ואינו משלים . או למפרע מבקש ואינו מחברו וזה שלא נק' לו . ואה'
 בע'ית . וכי בע'ית אסור ובזולת ע'ית מותר . לא דבר הכת' לרב ג'נויו . כמו שמה' ואמת ע'יתך
 ולא תשבנו בשמי המיוחד . וחללת את שם אה'ך . שאר הכע'יים . וחללת עשה שם הקדש חול בשבוע
 אע' יין . ומפרע מהנשבע בשמי לשקר . ולא תשאוק . במת . לא תגזול . בעלוי . ויגזל את החמתי .
 לא תלין . י' זה שכיר לילה . וזה שמה' ביומו תמן שכרו . זה שכיר יום . ואינו נכון מפע שמה' לא
 תלין ועדיין לא עשה מאומה . והיה אה' בלילן תמן שכרו ולא תזרח עליו השמש . וטעם ביומו תמן
 שכרו שם לא נק' לו עד עריבת השמש . הנהירו שלא ילין שכרו אמת . לא יתנג ולא יעבירו
 מיום ליום . ויה' יש שכיר עשה עבודתו בחלקי היום ועליו הכת' ביומו תמן שכרו . ויש שכיר
 פועל מבקר עד ערב ועליו כת' לא תלין . ונקרא השכר בשם הפעלה . וכשכיר יקנה פעלו . ורבים
 שמתן . לא תקלל חרש . זכר החרש והער . שהחרש אינו שואע לאומות דברים לטקום קומת
 וכן העור אינו דומה . והוא הדין לשואע ולרומה . לכן מה' ויראת אה'ך . כי אם לא תכח מהם
 תרח ומי שרומה ושואע בלא כלים ובידו היכלת לשנות מה שבזה לזה . והמקללת שרומה
 רחוק ממנו כאו תקלל חרש . שז' ואת כחרש לא אשמע . והוא הדין לרומה . ובא מצל שכיר כ
 השכיר אולי יקלל לשוכר מות . כי לא פרע לו שכרו . לא תעשו . פעם לשו' יחיד ופעם לשו' רבים
 כמתן הכת' . או להכליל העדים . והמעשה הדין יקרא עול . לא תשא . שזה שות המשפט .
 וכמד פע' דל . או מה'ך פע' ג'ול . גדול במאון או בשם . וכמד מזהרות או הזכרו . אם כן
 העובר בכל לאו ולא חייב . בעדק משפט . בכל לאו ולא . ואמת עשה . רכיל הכך מקום ג'ואל
 לא רגל על לשונו . ויסגרו ויסכרו . ויה' מלשו' רוכליך . שלוקח חנה ומביא לזה כאו קונה ומוכר
 והששה ככה שומד על דם רעהו . כמפרט אנשי רכיל ה'ך למען שפך דם . אינ' יין . ואשיב
 לך נד השמש ל'ה שעשית במת . לא תשא . כי הרכיל שומד לחיו . ולא תשא עליו חטא .
 לכפות שמתו בלבך . או טעמו שרמאו עובר בדבר תוכיחו ולא תא' מי יתן ויוסיק על חטא
 פטע . ויה' אם לא תוכיחו משא בעבורו חטא כלוה תטא . ואה' שלמה ע'ה מוכיח אדם אחרי'תן

יחזקאל . לא תקום . שתבט להקם את . ששבו והתחנן לך . כמו ש יקום וי אוביו . ולא תשור .
 נטר איבה לזון רב . ובהא נוקם זהו שאה לשואל קרדומו לאו . ונטר שהמילן אבל מהלו אינו כמות
 שלם השאלת . ומהבת לרעך . גנות עשה . וחיבוהת לך . שלא תאז אם לא משטח אותה לא ^{לך} ^{אחיה}
 אומ . והמהבה והשטח אינם ~~הקין~~ ^{שע העדים} . רק שע הפכים כחוס וקור . את חקומ . שכל אומ
 בבאו משטח ימי האעשה וברכו באינן לא בחולת אמן . והמשנה כח התלדת הכחש במעשה ברמשה
 כי כלאים קרוב אלשו כלם מן מדע משה כלום . שכל אחד מעבב את חברו . ונדד כלאים . שים
 לבך בעשי גדלים ותבין האמת . ומין חבכ לחלת שעונג . ובהא שוע טווי וניג . כלוח בלונומשק
 ויש מי שפיל שעונג שח תלות מן קול שעות . ומן נגלים . לפי שהצומח והמים הנגלים . ונה
 הפי בלי טעם . ומה שדך . הוא הדין למילנות . ומה לא תזרע כרות כלאים . והכרם שם כלל .
 ומה זדיעה במילנות וזמורת זר תזרענו . ואם יקח אדם בכפו חטים ושעורים ועששים ואפוס
 וזרעם במטולת יד . מין בהם כלאים . ויהי מה לא יעלה אסור ללבישה ואסור למריצה . והפט
 הורד עדיך מעליך . כמו בשול הנזי . ומכילת . אבל רבוע הבהמות נאסר עלינו ולא רכיבתם .
 ומכל פרי האילן המורכב אלבד כלאי הכרם . אפני פן מקדש הגלמה . ולא הנכיר הכר משפט
 השבר . והראוי כי כל אשר הרכיב יהיה קדש זרע שדה . וזרע בהמה . וחייב קרבן . נחלפת
 זה אלש בימי חרפי . שעשיות עבה לאיש . וכל אשר נקרא עב פל . לא חופשה . להיות
 אמת גמורה . וזו היא האמה הנזכרת בלא המשפטים . ושמה לא נבאר משפט הבא איה ^{השדה}
 שם התופט מבני הפעיל . שלא נפדית מאביה או מעצמה . או שהאזון הומיל ויישנה היא נפדית
 משפחות . שם נק להצט שחזור פדה אותה משפחות להיותה אמת . על כן הבא איה חייבמות
 כמו שמש . כי לא חופשה . והנה לעדמ אם יפתה איש אותה במשפט המטות . ואם ימטט ^{במשפט}
 חתופשה . ואם יפתה אותה איש ויחטן מדנה לשמה לא תאסר עליו רק אם היה כהן . ושן חפשה
 לחולה עלך . שם התפס . בקרת לש חפוש וזרישה כמו כן מבקר את צמח . לא יותמ . שאינה ^{אמת}
 איש . ויהי בקרת פקורת לש הפקר . וכן בפס עביות של ל . שועה ^{המשפט} ^{המובקרות} כלוח
 של הפקר . ובהא האשה לוקה ברצועה של בקר . כי לדעתם מן מבד לבין איש לאשה לעששים
 רק בזאת . ומיך יתן שהבועל יתק באשם והיא תלקה . וכן מה חציה בת חורין וחציה אמה .
 והביא . מה לי יפת לא פיל הכמו המביא . לפי ששעהם חייבים השוכב והשפחה . מיל אשם . ופס
 שים שקלים . וכפר עליו . מוסב א והביא . ושועתם . ימנו שלא שוע הם . כל עקן מאכל . כלל
 גם הדין . ועבלתם . לשו סניכה וכובד . והנה מצמח עבל שפתים . וכן כבד פה . עבלה מונע
 וכן ולא כבדה מונ . עבלי לב . כבד לב פרעה . ומקדע סגור לבם . ומה הכפנ ועבלתם כלוח

תחטבוהו כעל ומטוס . שהפרי בתחלת יומיו לשון פתיחה כמו פתח הסמדר . ופרי האילנות בתחלת
 השמות כבד בטבע הרוב לחלוחית . שלוש טעם . וזמן עשות פרי . ויא אעת שיעתא ומא ושועם
 בהוה . והוא הדין בדורע גביעין . קדש הלולים . שמעלה אומא לירושלם ואוכלו הכהן ומאן תהילא לש
 ית שאו . ובגטה . כל פירות שישנה אשנה רביעית ואילך . היה לבגלים לאכלה . ואם היה כהן חוטג לו
 תפרי אשנה רביעית . להוסיף . מוסב על אע"ן . שאוסף התבואה . לא תאכלו . יא קדו הנזכר ^{בשאר}
 ולא תחטאו ליה . לאכול על הדם . מפני שלא היה ראוי בבית הארון ביעהם והם שוחטים ארצה לק
 אה שאול גלו אלי אבן . להיות גבול בינם ובין הארון . והג' אש . מצרים וארץ עמק ששוחטים בעבו
 השדים . כפי דעות ומחריק אוכלים אומא וחושבים כי בית עמידות במית כשפנת . ועד היום
 ישמאות עשים ככה . לק אה לא תגשו . וחכמי גל אה לא יאכל דבר מבשר רבם השלמים עד
 שידק דמם . ועד אה לא יאכל אדם ביום שיחייבו צ' משפט חוג לאיש . ויא אכילה ושמה שהיא
 גביה לשפוך דם והיא אכילה קלל וסובא . ומלו וכיוצא בם כדמות דגם . לא תגשו שלא ייה
 על אקל . מיד . פסק צביות הדרך וכיוצא בם . ולא תשוננו . מפעלי הכפל . והמשק ^{שמשפט}
 בשנים ובשמים ובבדקים . גם יתכן היות תשוננו מה . העין כי יש מי שמשתכל בשעות ארז
 שנה יחל מלמכת ויצא צדקת וישמש מטת . גם אשים אמן לשמוע קול כמאן גברא במתא וקל אמת
 באדברא . לא תקיפו . גלש ותקופת . שלא ילה סביב סביב והאצו יתר . ובגביה אם יגלה
 כל הראש אינו מסור כפי להקל ראשו . ולא תשחית . בכל כלי . בין גבער בין במספרים . וכל
 פדיתא לשון השחתה היא . לא תשחית את עצה . את פאת זקנך . בין לגלחו ועבול האמן ^{ולמעלה}
 אוהאמן ולטה . וה פאות לזקן . אבל לתקן קצת הזקן אינו מסור כי הוא תקון ולא השחתה .
 ראשכם . לשון רבים להכליל הששים . זקנך . לשון יחיד כי אין זקן בששים . ושרע לנפש ^{לשון}
 רשם . לנפש הוא המת . ויא לנפש הוא הדם כדי למסור ההקצה . ואינו נכון . ובגבור שהזכר
 פאת הראש והזקן הזכיר זה פגע לא תגודדו ולא תשימו קרחה . ופחבת קערע . פתה ^{האומות}
 אהם ששים ככה כמנהגם על ידי מחט וירשמו בשרם . ואומה הרשימה תקוקה וקבועה לעולם .
 וקערע אר יונה שהיא מלה ^{מיוצג} . והנכון שהיא מפעלי הכפל הפך פן תקע נפש . כמו גלגל .
 שהוא מן גלגליתך . ויל שהוא מן ויוקישם ושה עקרים בעבן אחד . ויהיה גם מן יקע כמו עבועים
 שהוא מן יגע . א תלל . שהיא ברשות . והטעם שלא שימנה הפקר לכל מי שיחפון . ולא תגנה
 למו שנה מזהרה לזונה ולבת עמה . שלא תמסור עצמה לזנות . את שבתה . כמו שיש תנך
 לתקדש . ק לשבת שיתקדש אבעד יום . ומעפ שהזכיר במקדש יראה . מין מלמכת בית המקד
 דחה את השבת . אה את שבתה תשאורו . ובה"קו היא תורא לא יבם להר הבית במקלו ^{ובמעלה}

ובאפודתו . ובאבק של רגליו . ושלמה ענה שמוך רגלך פתח תלך . אפר לא תפתח לא האובות . כן לפתח
בבית המקדש כן שם מורך לכל דבר ולשמואל באורים ובגמים . ויל המקדש . כמו את המקדש ומוט
וכן לאמן טמא את מקדש . האובות כמו וגם באוב לדרוש שהפעם בהם חושבים שהם מחיים את
המתים . והידועים . הם המבקשים בגורלות ובקורות וכיוצא בהם . והמבקש בעצמם לא כחוק השם
על כן כמו לטמא בהם . וחלילה שיש באעשה האובות והידועים שום חמסות ומסרם הכתוב . את
הם פתו והחטבם הלב . כמו הצלמים שאין מסורם אומך הקסם כי תהוהוה . ורבים מהם שבעל
אוב לא החיתה את שמואל אבל החייהו השם כדי לבייש את בעל אוב . ולידע שמואל כי לא דרש
כראוי . והראיה שלהם ותרמא המטה את שמואל חזק . וידעם שהדבר ברור הוא שאין הקרה עשה
האותות על ידי המטקרים . ואיטעך עב בלעם . ובאקומו תגמולו . מהנה בעל אוב לא ידע
והשבות שמואל : את שמואל העל לי . הכירה שהוא שמואל . ואיך פתה היא את . והכמו ותג
ראיית הלב והמחשבה שכות שמואל בשמואל אה למה ראיית . וימנע לה מה ראיית . והיא וידעם
התעל שלטום . השיבה אהים ראיית עלים מן המזן . ואיך לא ראהו גם שמואל . אבל הוא אהב
פחדו כמו שהכמו העיד המאין כל דבריה . והיא היתה יודעת תארו וחק אלבושו . וכאשר ספרה
לו כן גבה דעת . ויקד ארצה . והיתה היא מדברת . והכמו אה וימנע שמואל על
דעת שמואל . כמו הקול קול יעקב . איה הקדשה היא בעינים . וכל המאמרו שהצדה לו כברהיו
ידועים . מאין קשה הכלם . כן מחר אמה ובתך עמי . ואלה מחר . טמא לזמן קרוב וכחוק .
כי ישאלך בתך מחר . והיא היתה יודעת משמע כי דוד ימלוך . ומה שמואל ואהים סר מעל . ולא
עב עוד . הרגשה שהשם חרה לו . ומה מחר . כי הבינה כי יטל ביד פלשתים . ועל ידי אהים לא
עברו . ועל ידי בעל אוב חמא שאלמו . חלילה לנו מהמאין ככה . והנה אומנות בעל אוב ידוע
כבר זה והיה כאוב ומלך קולך . אפת שיבה . כל שיבה באשמע . תקום . קימה שיש בה הדור . כי
יש קימה להפך . פת זמן כמו אה זקנה ושבת . ויראת אלהיך . אם לא תירא אהזקן אפת חלישות . והזכה
הזך כי אין כח לעמוד בעד האזרח . כי גרים בייתם ועמאתם טעם גדול . כי ראייתם מה נהיה למזרח
על שהיו אחאים אהבם . לא תשא . כמו ושפטם צדק . בין איש ובין אחיו ובין גרו . בגדה . היא
הנזכרת לעצמם . ומשו בענין . ומה וקנה האדה בידו . וחדד מורק הבטן . ומה ואהים תבן באדה .
במשקל . כאשמע . ובמשורה . כל שער האתחלק באדה ובמשקלים . צעב ואהים באשורה תשנה
אשית הבין . אהזנע צדק . שתיין פחות שוות . אהב צדק . באה שיקח ויין . אפת צדק ביבש .
הין צדק בלח . אה יו . המשפח לכל דבר ודן דין אה . חקות . שהם צדק . ואשפט : שהם משפט
אה . ואבב ישראל . והנה הזכיר גם הצדק . למולך . יא הבועל לבת א צדק . והנבון שקצר לנה להעבד

למולך

לאורך ימי שנתן לכל עין בעבור שגליחות ויקבלוהו בחלוקה ובלל המנוח שזכר לשעלה למנוח
הן בשלמים שז' חזקתו בפרי' ט' והנה נתבאר הענין וענה החל להזכיר ענין העובר במזרח
עם האלף עם אומג האלף היושב בה אונעט שנתן דבר זה צורך חקירה בב' באופן סאו ויהי לו שנה
וחזור ודע שבה דעה וז' און און פ'ע לאומ שיעלמו פון אנה עשה בעת און אקדש טעם
קדשתי און שטמח חקדש ספי דעמ כי כבד לפי החלל שם המיוחד שגמ קדוש וסמתי און כעס
והיית און וצב שלה וצאשפחתי כי אפכישפחתי העלמו עין עם האלף וז' כל הזמנים און און
אשפחתי המיל והם עזרים לו כאלו ז' הם און אחריו כמעלך וז' כי אשפחתי ז' עם הקטנים וז' און
כל הזמנים הם גדולים והנכון לדעת חוסב על אשפחתי ולא און כל אשפחתי וז' עם הפסג בזמנה
וידעוהו זונה אמת אהיו ^{ועליו} וז' פניס א האבות והכרת אונת הפסג זכר חקרה און שועתה
לו והקדשם בששית מצותי כי און חלקי ופגלתי ומע חלקם וז' און כי און חלקי חזקתה
שכן שנתן ביצרתו וציע להעלה לק חייב און דעו ז' דעו ברמסו און לעצמו להעש ז' און
בה א' און הנקלץ והנחנין דמיהם בס כבד טעה לפי שהם הפרישו הדוג' ז' כמו שזכרתי וז' און
אשר יתן בעבור שגיה שליש בין דבורא ובין האבות ונאמרו גזל בין ז' הקצוות וז' הפסג הצביאה
לק חספסו אשפט און והיום און לחחר און קלל הבן למבוז כפי הענין חייבמת והוא און און
באמת ערוה און להכליל און ואיש הסמך זה מעל זה כי טעם שהבן חייב באמת האב קצת
באמת בו והזכיר אשפט הזכר שהעש און דמיהם בס ואיש א' והוא הדין לבת בת האשה
כמו שזכר וז' און לחמת און האחרונה בשואין כמו א דעת הספינה ועל עיה בן אונג יז' און
הבהמה תדעו לתקנת ז' האדם שלא יזכר החטא ואשה יש א שטוען אחר שהקטט עומד
בעריות למה זכר הכה האשה והאשה און סן ז' וכונתו און אשפחתי בעריות והענין כ' און
העבר פעה און נאזהיר הבת אמה אחת כנה פעמים כדי שיהיה העובר עשאו אב לאון און
ואת כפי הענין ופעם אומג הענין ופעם אומיק באור ופעם און און לבאור כי זה ידוע
און לענין אנה יהיה כך ובנה יהיה כנה לרצונה שם המופש און און הדין שנה למאש
האחות יקם כנה לביאה עב און וז' און אשפחתי לבאר לו ולכונתו כי הלאה בעבר
און ידעה והידעה כנה לתשמיש לעי' ע'ם לאנשי מקומם וז' און אשפחתי שנתן להם
תאנה לומ און למ אשפחתי כי אדם הראשון און שגמ לבג לא היה זולתם ע'ט ישא כל און
און און כעשה און הוא לבדו ישא עשאו חסד הוא י' און אשפחתי כי און החיים חסד הוא
און און לגלוי עוה וסן יחסך שומע מלה ענה כי הוא אבן הכבד און טע און חסד הוא
ובון הוא ואיש ללמדך שהנה ונזבה כנה בעריות און חקרה הערה און הכנס דאש ^{הערה}

ועדות אחרות אורך . הקדמה ואחרות האב כמו איש אחד . שאור הערה . כמו ישקב אנשי קומ פיה . עבדים .
 אומת . יח ערוצים . ונבון בלא זולד כי לא יעליח להם פרי . כתבו את האיש הזה עבדי . אשר
 אחיו . לעולם נחשבתי אלו כנה לבטלה . ושמותם : במבוא שהזכיר משפט העריות . הוסיף לה
 כב . מקוץ גם . כדרך ועלה נפש אדם . כלשון בני אדם שהם יחיד ואוסים אם ילכו במקום
 הצוי . אדם מנישו . על מעל לעשות הקוץ המשפט . ארץ זבת : יין כמותה . וכשם שהבדלה
 אדם מן העמים כן ראוי להם שיהיו מובדלים מכל אשר הבדלה אדם . ועתה שב ותכליל
 בדרך קצרה כל אשר הזהיר . הטוהר . קודם הטוהר כמו שהזכיר . וכן העקף הטוהר . אוסין
 הבדלה לא באנוש וכן הארבה . והבהמה הטוהר : מושג כנגד הבהמה הטוהר . והעקף הטוהר מועט
 והטוהר . ובכל איש תמוש . כלו טוהר . להם לטוהר . כלל הדגשטוהר . והייחוס ל' קדושים . שם
 תהי הבדלים לארום והעסקים במעמם . אין זה להם לא לשום פניה ורביה לכך הפרטים וקדש
 מן גלוי . בעריות : ובתלות הספר הקדש קרבנותיהם . אחרן הבדלים הטוהר אכלים וטוהר
 נענים וזבים וזבות . ומחריק הקדש וקדשיו . ומחריק בקדשים בעשים ובאצות האמונות ^{בשמה}
 זו . ומחריק מערש כהנים . ומקדש הארץ בטוהר ויובלים ומקדשים בערכים ובמעשרות
 וקדוש בעם . ברוך שהוכח נפלאות ממונת . והחל בקדושים והשלים בקדושים והייחוס ל' .
 קדושים . כי הפך השם להיותם כאלאפי עליון אעפ שהם בעל חמר . איש הוסיף להזכיר
 להם העשש ולהזכיר אומשה וזה המשלה ר' בן אונטר ששים .

שלושה פרשת קדושים . יתברך ששעלן בבוד קדושים .

עקרו חכמים זל שקראו מצות המורה גדולים . כי המצות נחלקות והם למשפחה ידועה והם
 הכהנים . והם לאיש אחד וגם הוא למשפחה ידועה כדן המלך . והם ליחידים כדן נגיד ומצוה
 ויש מצות לאנשים ולא לנשים . ויש לנשים ולא לאנשים . ויש מצות תלויות בביאת הארץ . ויש
 מצות כשיהיה הדבר כדון פדיון הבנים והאשכרות ופוצתם . ויש מצות בימים ידועים . ויש
 מצות ביום ולא בלילה . ויש להפך . ויש בימים . ויש פעם בשבוע . ויש פעם אחת בשנה .
 ויש בשבוע שנים . ויש בחמשים שנה . ויש בפה ויש ביד ויש ברגל ויש בעין . ויש בלב ומיד
 בכל זמן ומקום לקטון ולגדול לאנשים ולנשים יחד עשיר ואביון . והנה הכהנים בכלל כל ישראל .
 וכאשר הם קרבים א אלך מלכי האלפים ותמיד הם בהיכל המלך . הסגלים במקדש המצות ^{ש' צל}
 הטוהר והם אנשי שמים שמים הגומת להם כמו שאמרו הכהן והלך . אמור ואמור
 פעם אחת פעם כדי שיהו נהרים והטוהר . או כמו כי כל העדה כלם קדושים . ויזל אמור
 תמורת דבר על ק ואמרת . הכהנים . יא להוציא החללים . והנבון להפך . עבד אה בנ אהרן ^{ש' יח}

נגדו כי דעליונותו באהמורה שם הם בעמדתו . אעפ שאי כי את אשר יזו לחם אלהים הם
 הקריבים האדע באה הקדש . וכבר בעל תוספתאן איה שימון באך . שמה יך א הפרכת לא
 יבוא ולא ימנהכלל האנהרות . בצ אה קריהם ולא הבנת . לא יתוא . רבים ומיה . בענין הם
 הסנים . ותבנהחומה להיותו אהין המגוי . על פן איכא יכול להיות בעמדתו ^{לכל} שיה . וישל צמו
 אהין . ואין לשעון בעל הכתו ומלאת אדם לא יבוא כי ששן על מה שכתו במורה . פיאם לשארין . לא
 יתן להיות אסמ . כי היהסמו למתו . אף שלמגזעה שנקראת האשה לאיש שמרו . והכתו שכתו
 שמרו מכדי . העשם גופו שפצד אהר . גמלשעשו איש חסד . למתו . ולא למסמתו . וכן למתו .
 וקדם האם שלא תקל בעינו . כיהיאלבנה יתכן להיותה ישראלית . ויא כי האסה אתה קודם ^{בעלה}
 על הרוב . ולמתו . בין אהב בין אהם כילקך אה ולמחות . הקרובה ליו . להיותה מן אבין ותן
 אהין . הבתולת . אשר לא היתה . למשפח איש . וזי פת קל התנה למחות בן דברים . אם כן היה
 כתוב אשר לא היתה לאיש . ופך דעמו טמרה שהיא מוסר ען גס המורה . ולא נכל להקיש
 בתו בעמים או . בעל בענין . חסד בית פתו ורבי אהרן בית יו . והעשם אם התנה לך ליטמא
 בששה השמים א יעלה בערך ליטמא צדק גדול . גם יתכן בענין . כלוה באשת . וזה הבין
 או היה בעל כעשם איש . וכוסף לוא כדי להצדה עשו כי יתחלל לחלון . נעל והוא שם היש
 לא יקדון . תריטת הכאש וצלוה הנקן . ושריטת הבשר במה כמתו תקומות . והכנים בכלל . פה
 צד הנזכרו אבל הוסף להצד שם ישו הכנים ככה יהיו וחוללים . לא ישרנו . עד שישו
 שרטה . כתוכן למתנה בשרכם . קדושים יהין . אפי מהותה לישל כהולך אמר . לחם
 אהים פתו את קדבע לחו . למש . אשר גזע . יא היא התפוסה והתפתה . וחללה . שחללה שמה
 להתגלף בשמים ובחובות לא היא שצבה שונה שהיא טלחה וצלי ככשר . ויא זונה היא ^{שבעלה}
 בעלת אמור אחייבי כריתות או מהפסולים . וכן אה ביה הבא על הפטויה שלא לשם אישות לא
 שמה זונה . ואם אה תקנה בעוסר את בת פטויה שלא לשם קדושין . כי כותה חכמים במוסר
 את בת פטויה שלא לשם אישות כלא לתו שאי אפשר להיות אישות ביניהם עון גוי ועבד וחייבי
 כריתות . ומשה גדושה ומשה . אבל צושה מותרת לו . פתו ולחם אנשים לא תאכל . והבין שלא
 ישב בתן על צושה . מאה מאישה שהדין לצרשה שערך להיות כדין הצדושים . ולזה הדבר
 גדושה בתן מסורה לו . ולהיות הצדושים ובעלה האמת לא כאי שיקדש אשה שאין קדושין ^{מפנין}
 בה . ויא שמה מאישה כי יש צדושה אמתה פתו שמה איש והנה שתי ששים ליבום ובתליצת ^{האמת}
 מסר חברתה והיא מותרת לכהן ובלבד שמהיה אמתה כהן . כתוכן והאמת אשר תהיה אמתה
 אכהן יקחו . ויל שנה לעתב . והמה מן האכסירים הנלד והמסורות לכהן והם נולדו ואסור .

לחץ והם עדינות לבן . ולאדם חכהן גדול שלא יחלל זרעו . וקדשמו . בדבור . היסוד גלגל אדם
 דמיון אומן שובר הכל אה המזדירות חייב אמה לקדשו כי למתבונן לעשות לבנות ופניו צדוקים
 קרבנות . וחס חלל עצמו לא יהיו לדבון . כי תכל יבמלכה סגנון הדין פתרון הפעל אקן ואל
 והנבון להיות הפעיל ותחלפה תבאנה הדין וקנין גדול לקטון . כמו יין יבמות יין עליהם . תלשון
 חלול . לזנות . כמו והנפש אשר תפנה להאובות . ויהי בלילך תקום וחס . ובעת הקראים בפניו
 הכתוב מדבר . אבל צדק שהיא ארוסה או בעולה . וזה בקד לחלוק עשה . ואין לעשות כי היא ^{השירה}
 והבא ליה לא יהיה לו משפט וחס . כי הנה מוציא משפט על בעולה . שלא היא מחללה שיצא עליו לע
 כי בת כהן פלו זמנה . והכהן הגדול יבמעלת . ואחיו . שנתנה מתוך אחיו . על ראשו . ולא על
 ראש אחיו . ללבוש את הבגדים . ה צדי כהנה . לא יפצע . וכן פניו ופרע לא ילכו . וכבר פירשנו
 פרום פדש . שלא יעשה כן באת . ועל כל נפשות ית . ענה אדם את . כי תג מאר השם . לעבד
 ולזנו . שלא יאה שהם העקר נחובה עליו . לכבדים . ואין התקדים לא יצא . אחרי היות . ותן טעם
 לדבר . כי נזר שזן משחת ליו עליו . ושער הכהן יקרא נזר . ונזר נזר . ויהי נזר ומגלצף נזר
 הקדש . אע"פ . הנבחה אין בעין אחת בשנה . ובין גזול הקריב אוק . וכל כהן אינו ית
 בשעת עבודתו . והזכיר בגון גדול . וכן התקדים . בעבור שהזכיר אביו ואמו . במעלה יקח .
 עי שלא ראה דם שימאשו במעלה . זונה . חסרוו כמו כבבש אלוף . בגבל עשור . כי אם
 במעלה . הוסף כדי להזכיר שותהים בת כהן העמין . ולע יחלל . שחס בעל חלל זרעו יעבא
 שעבר בב מזדירות שקדש ובעל . לא יקח ולא יחלל . והוא כדן נמי בגשים שמתפרו לכבן ^{השנה}
 דבר ללחון . מזלעך . בבאת כי אהרן כלו וחזקיו . וכן איש איש חזקע אהרן והוא צדוק
 אשר בו אוס . בין קבוע ובין חוס עובר . שרוב נילפת חוס עובר . איש עור . וכן כפומא באחת
 עינו . או פחה בשתי רגליו . והוא הדין לצלע . חלום . גלש וחרם את כל עיר חתום . שישבו
 חסרון מצב או ביד או ברצל . ושלוע הפכו מלשון מוספה מלש ותשתרע . שרוב רצל . פנאוע
 יין . שיש לו קטורת בצבן . מלש הרים בצבעים . זק . ומחלל לזר בנשד . ויהי קצר קומה . תכלל
 הדין מסך . ^{השנה} כלול בשמן . שחור העין מערב בלובן שלו . גרב שתיך לת . כי חרם יבש
 וחס . קרוב מלש האה לחרם ולא יזרח . ילפת . היוד מסך כווד ילקט . והוא טעם עוות בצואר
 או בפעם . מלש ויחרד האיש וילפת . מלוח . אם הוא בשקל חמד ראש מלשו חת . אם הוא
 שרש מלשו ויחרחו על השחין ויחי . שאשכיו מרוחיים ומשכים . ולמוסן הראשון שנתפתחו ביצו .
 אשך . יהי האך טספ מלשון כסוך חמת המלך . כל איש איש להורות על שאר המומין . והנה טענה
 באור בהמשך כלל ופרט וכלל הדין בענין הפרט . והנה לא הזכיר האם והחרש תנבחה ותי שיש

לו רעד או החפץ. ועל דעת שהמונים הנכונים כפנים ומתקנים אינם רבים. ^כהנה העור כל חללים ^{הממילא}
 בעין עמיה כגון רחב הנקב בבר גען וערומו וחלשת הראות וכיוצא בהם שאינם כד. לפיכך כל המקרים כד.
 שלא יחדך הדבר. ופסח. כולל ^המי שצולע ומשאמת הירך ואקנה חללים. ומועז. רגל. וחזום. כולל
 כל חומך בשר או עצם או מבר אפי' חזום הדבור הכליו ווד שאדבר בחוטמו. והשנוע סלל כל תוספת
 בשר ומדרוגים. ושבר יד ורגל. והוא קדין שטעבו על צדו או עמיתו. וצדן תחתו ^המי שקדקדו ^{של}
 לעלה כמו בזה. או מי שראשו יוצא ומחוריו כגז ערפ. ודק כולל נאוך ומש' שגטע תמידים באחד
 המיבריים מתלדל. ותבלול כולל כל הנולדים בעין כגון הרים הנאוך והתילד הכנים גדול כבשר
 בקנה העין וחסרונן. ונלב כולל כל איש שחין. וילפת כל שות האף וקפית דפה ומכפיה והרע
 והשנוע ^התלדל הדמא מקום החוטם הנטה לצד אחד. ומלוח אשך. כל מה שאדע בכים ^הכבדים ^הכבדים
 והחזק. ומי יוכל לקבן ההוה והמקרים ההווים בגוף. וכלם נכללו תחת כל איש אשר בו חום. וזה
 חנו מותם ועלום תשעים מותים. וגם פירשו המלות בדרך אחרת. מה חכום זהו מי ששפת קרונה
 או אפן כרות. או שער חוטמו שקוע. ^האיש שיהא כחול שח עינו כחמת. ושדוע. מי ששמונה
 ירכו. וצדן. שיש לו שבע צדבנו. ודק. שהיתה נקודה לצב במוך שחור העין. ובלב שיהיה צד.
 או נקדה שחודה שוקעת במוך הלבן. וילפת כגון חזנית חזנית מאוזנת לחדם עד יוס מות. ומס צו.
 חסיק לה כד. שית טעם לעשן. לחם אהיו. קרוא כל הקרב אצל השם לחם אכיס. ומן הקדשים יאכל.
 יא בעל חם הוא אוכל הקדשי הקדשים כגון חטאת ומנחה ומנחם. אבל אוכל הקדשים קלים כלומר
 והשלימים ובפיר ומנחם וכיוצא בהם. וכפי דעתה המפרש טעם הפסוק הווא. ומן הקדשים יאכל ולא
 הקדשי קדשים. והנבון שיאכל הקדשי קדשים והקדשים קלים. ומן לעשן כי אחר שאוכל הקדשי
 קדשים קון הקדשים קלים. מפני כירקדשי קדשים ברשות כהנים וקדשים קלים ברשות הבעלים ולק
 הנכיר שיהם. אך לא. היה הנכיר הנעבד והפרכת לאד חקן וכבר רמזת כיוצא ^כויהא הוטרך להנכיר
 שיהם. בענבה שלא להקריב. ולפעם מהנעבד אפי' ביה לבד. שאם לא ינעב מלבוא יחלל הקדש.
 ומל כל צב. שכל. שלא יעבד לבעל חום להקריב. וכן הנכיר וקדשמו. ויגדלו. לשון הפרשה כה והנחם
 והולך ומבאר מהו שיפרכו שלא יאח האה הוואל ובעל חום אוכל קדשים יש רשות לטעם לצעו בהם
 ולאכול מהם. וזה מקרא והופך. וטע ויגדלו הקדשי בב ישראל אשר הם הקדשים לי. ולא יחללו. וטעונו
 כי ידא אהבט א האהים. אן טעמו אש הם הקדשים לי. אשר יקרב. מאחר שחייבו על העישה מה צורך
 לחייבו על האכילה וזה לכל שכן. ויה לחייבו בב לאוין שאם באוג יביא ב קרבנות. ויה קריבה קו לשון
 אכילה. והנבון כהנהג העבדי פעה לבאר. וכן אך א הפרכת. וכן הוא צדוע שבטוח יוס עבב קו טעמו
 ז. יא אשר קדשו. הסכל הקדשים אבב ישראל כי נאשית דמן תרוש ויגדו ובבונים וכיוצא בהם

צע טומא במ . אך לא יאכל אדם שטוא בקדשים לא יאכל . ובערה איתת חייב צברת . אחר ששטוא
או אחר שנקרבו האכשירים אולם לאכולה . והשואבה ואחר שנקרבו האכשירים כי טומא לא היה בא ל
התקדש . שטוא ויעזר השוערים על שער בית יין . חלפת . זה דאז גזול כמרתז השמות ואוקוס קדוש
באור . וטס אס נקט שבת . בקדשים . קדש . קדשים נבלאים במ . שהם לאדים חקן . עד אשר יעבר
בסוף טהורם - בכל טומא נפש . ששטוא אהור באהל או בעצם או בקרב . אשר יטמא לו . להוציא
שרצ האים ושרצי העק שמים וטמאים באגע . לכל טומא . הנוגע בדם הרב ודקוודם שיה ילד
ואשכב ומושב וכיוצא במ . וזמא השאט וטגד . הטמא שלא יאכל עד שקיע החמה ומפי אס עבר יאנו
ואחר ויחל . ולא הנכיר הקדיבה בי כל אוכל נוגע . כי לחמו הוא . אעפ שהמ לחמו . כמו כי מרדנובו
נבלה וטרפה . אפי באומם שאס אכל נפסל . ויז הנכיר זה שלא יאז ואחר שאז טמא חקן אסור עלי
לאכול נבלה . ושרצו אדרגות הקדש . והמבן . טע בעבורו . או יתומ באות הטמא . ופל זר חקן
המבדעם סגכר בפני ויקח קרח . תשב . של כן ושכירו . לפיכך נפסל שהיא סחוק . והטמא הוא
העובד בשש . וא עד שנת היובל . השכיר שפי' יום אושה או עד ג' שנים . נפסל נכר וקרה . חקן
כמפן . אבנ התושבים הנגים עגם . ויליד בית . אבנ האמנות . כי תהיה לחיש . בין לוי בין ישראל
בתרומת הקדשים . השוק והחנה וראשיות ובבורים וכיוצא במ . אלוה . ואיש נגר . ודע חקן לה
זכר או נקבה חי . ושבה . הטעם לרע תאר השם שאינו צווי . כעפריה . שאינם טומא במ . וכל
זה . שכן דאז זר יאס המואבת כקן . ומשת כקן איתו בכלל זר שפס היא חקן כפס : ויז פרוה
זו טומא בפני ויקרא . נפש כי תגעל חפל . ונקבת פה בעבד שהזכיר שאין רשות לזר לאכל
בקדשים . ואס אכל בשוגג יפן הלואי . כיומ קדש והמאשית ביחד . שטוא את הקדש . ואס אכל צנזק
חייב מות . והשאון . ונח לשליש . ומותם כפי לישראל . ויז אומם לעצמם . כמו וידעו הפועים אומם
עק מטומא לכביא אטם . דבר הזכיר מוא . המקריבים וענה יזכיר מוא . הקרבים . נזר שיה
בפיו . ונזבה במחשבה . ובהא הוא על נזר . וכל על נזבה . וזכר העולה והשלמים שהם באים
לעבור אליהם . תמים זכר . ופעה זכר תמים . כמו תלשת שט . ושע התלשת . בבטבים . בחסרון ו
לפלא יל לפריש . ויז שידור ליון בצר לו שיעשה עמו פלא ניצילהו מצרתו . תמים בלי זכר . כי
השלמים זכר ונקבה . כל תום . שלא יעלה במחשבת הנודד כי הנדור היה חן כבא בידו . שיה
תאר לעין . חרוץ כמו חרום . ואינו כמו שבר . ויז חרוץ שחרץ שפס ~~בצלו~~ . יבלת . יז חולה . ויז
כאן שומא וזאת קרוב חן יבלי אים . לא תקריבו . שענה לעולה . ובהא תזיקת דם בעלי מותן . ויז
שענה לשלמים שהם טעם החלבים לאש המצבה . קלוט . תלש עי . חקלט . על שם קבוצ גיד . רגליו .
נזבה תנשה אומ . ולא את תקריב . כי יתגו לבזק הבית . שאין קרב למצבה בעל תום . והעוק

בבצים

בבנים . אורח . אלש ודבן שדיק . שיחזו במוקד . אבולונו כעז שם במוקדים . והבנישה אור
אמניכה . זמון שמוקד בדי בינו . כמו השם מתקן . ויהי חוק המבד אמן קוד . וברא יופי נברת וקדמו .
אברהם על כדור חייב קן על טמון . אבל להביא טמון אחר כדור שהוא חייב באפרים אחר חסרם . אצל
וכי תחזרה לארץ ישן . דן הכונה מפילו זר מישאל לא יהיה השם לשמוט בכל ארץ . שרל . ואחר שגסבה
אלהפסיד כל המשאיש בכל מקום אחר דומ . והוא הדין בידים כי הטעם קיים . והדוק לוג . ואולי
בן נבר . שבהקדמה הוא אפור אבל לא באכילה כי גם הפגמים איז בן נבר אינו קרב למרום . כמדות
אדם כי יקריב חכם קרבן . ודריש ונה שנתן למצב לא ונה לישראל הקריבונו לעצמם . השחתם
לשן שיחות . ושחתם של היום יסוד . תחת אמו . שם הם למשחט באו שבעת הימים . והלמה . מעט
שהוא בשק ערמה חכמה נקרא בקרן רחב . ידנה לקרבן כי הקדו בו בשבעת הימים יחשב כבעל חיים
ואור . השם נפל לזכר ולקדמה . על סן מה רבים כי זאת האצוה נוקט עם למבאם . היה מדע .
בן . מוסב לשור ושה . וכן יאמר על הטלד ולדש באעני אמו . ויתרונתו הבנים בקדמה . והטמון שנקראו
על שם סופם לא דבר אחר . כי כגון שם תחלתו מין . ולמה אומרים להיית אמה עד שתלד .
וצדדים בקדמה קדמם בנים . וכמה שאמרו התנאים לסליל באורם שחיתת אמו מטהרת . הנה
נבטלו בשם אס . ואיך הוא אבדתי בדיה . והאם הבן משמח הצדוק . ולא דמיא ועולם חיי
להיות בעלת ל צדי השעה . עתה אם שחט אחד ומחר ק האחר היאם או האחרון . והבן
ששעה חומרים . והשוטט שבר בלאו . אבל אותם השחטים מן . והוצעה זה עם אמה ובתה
חלוס בלי פתרון . כי הלוקח אשה ובתה . המשא והנשוא שעהם בעלי דעת . והדביר רבח מדד שם
עבור היום כלומר זמן אכלתו כמו בעל חיים . ומכיליו עטו ושא . ונקדשה . כשב ונדבר לשם
אני יו . הקים בלי שט . מועדי יו . מעט שם שחר הוועדים הם מועדי יו . השבתות הם לבד
אהם מועדי . שהשבתות ימים קבועים לא יתחלפו ויום א יום . לכך כתב במועדים במועדים .
וכל הימים נוצרו להעשות בהם מעט . אבל יום השבת מעט לעצמו . וכמש רצה להזכיר המועדים
הדמוי להקדים זכר שבת . וגם כבי שיאמר אחרת השבת . ויזל שם יקרה מועד בשבת לא ית
עלמת מוכל . ומה מועדי לשון רבים כמו את שבתות השאורו . בכל מושבותיכם . בכל מקום
אה מועדי יו . קרא השבתות מועדי יו . וגם המועדים שכל החלל במועדים האלו כאלו חלל שבת .
וקרא . בתלפיה תבעת . אומם . מין הפרט בין זה ובין אומם דשבת . ולא נחוש לדבר . אחזקים
הרפה . לא מפיהם אנו חיים . ודי להם בארם בין מועדים בין שוגגין כי הטגה העדר האדם
בחדש הראשון . כבתו ראשון הוא לכם . בין הערבים . פירש . ובחמשה עשר . מערב השע . שבת
בין הערבים פסח ליו . השה הנשחט . כל אלוכת מעט לשאר המועדים להתר מוכל . כילא יזכור

סדר

בהם כל מלאכה . וספרות כל הבונה ילמד תעשה אלא זה כל . כי חסד מלאכה אובל . והקדמים אשכח
 חסדך הנגזר בפרט עתה . והאכבה חסדך חוץ וספור שעם שם אין חוספין לא תלל במועדים . כי
 השביע חסדך . כי בו ביום נהיה גם בקדש יום סוף . והוא ביום הראשון במלכות ישראל ואברהם במועדים
 כי צמחו . אחרי בואם לארץ . לאחרי הפגוש ולא לאחרי החלוק . יתקצרה . כל המעשה באות וחסד
 . שכל ומחנה לארץ והחדש והגוישן ולבד העמוד . ושה הלחם שהן באים ואין הקדושה וכן החזש
 גם תחת בטלים שהיא באה בצורה גם היא החדש אחרי הבאת העמוד כדע בעלי חסד . אבל כדע
 בזה חסד כי אפי' תחת קטנות אינה קרבה קודם שיהי הלחם כי הם ~~הוא~~ ומה חזשה . וקדש
 כשיקצרו אז הם חייבים . והנה קצירת העמוד העה והיוצא ומה רשות . עמוד . חלש וחזק העמוד יבנה
 שכלים . שיבוא נפש שער עשירית המיפה . ראשית קצורכם . שקצרו במשונה . והעמוד והשערים
 ולא והחטים . שקצרה השערים קדם שמוה עד כלות קציר השערים וקציר החטים . א' הכתן . הכתן
 הראוי לבקש . והתקן . או חכמה ולמד שהיא חסד ומכל לזכרים ולנקבות שבהנה . כנזכר בפרט
 קורח . וזה לכס תרומת ^{איתנו} . כי אילו היו קדש קדשים וקדשים קלים מונעים מה הבזל ביניהם .
 ואין לטעון במשם של אגודע שכתב והתקן אומה ומה קדש קדשים . כי המשם משעה שנגזק דמו הוא
 קדש קדשים . ולא כמגזן החטאת שהיא הער שחטטה . וכבר פירשתי ענין זה . ולא הסכר חלת בבגד
 בשומר . ולא אה והתקן את תעבת העמוד . ותחת בבורים היא תעבת יחיד ואינה באה לא אחר ^{הבאת}
 העמוד כדי שמתכל הנתנת לכהנים . כי כתב ולחם וקלל וכמאל . גם תחת הקטנות . והעמוד תגיד
 אכילת החדש לאכילה בין חטים בין שערים . ולקרב השערים בלבד . והתנה חבה שם חוטפים
 כי עסקים ביצוקת ובלילה ^{במקומות} ובמקומות . ובסדר תקנותם אין נבאלו כי העמוד הוא תחת
 צבורים . כמאל תתן כיון ששערה יום טוב של טו' בענין אה להם התנה בא המשם אה לו הין הין הין
 פעמים . ואלו אה לובין . קופה זו אה לובין . מקצור והם אה לו קצור ג' פעם על כל דבר ודבר . וכל
 כך למה תפס הביטוסין שהיו אה אין קצירת העה במוצאי יום טוב לא במוצאי שבת במשית . לפי כן
 היו אה ג' פעם לבודיע לכל שאחר יום טוב ^{היה} קצר העמוד . ואם שבת ואם חול היה העמוד בא תג' סתין וג' צד
 אדם ובג' קופות וב' תעלות . כי צד היו עשים שלותי בג' היו יוצאין מערב יום טוב וששין אומן ברשות
 באווצר לקרקע כדי שיהא נוח לקצור כל העשירות הסמוכות לשם המבטות לשם כפי שיהא קצור
 בענין גדול . קצרותו וטמאתו בנסות והביאו לעזרה שמה והבאתם ארעה . ולדברי חסדים היו חובטין
 אומה תמלה נזרין ובדרך אומה ולקחין אומה והיו והבהבין אומה באור כדי לקיים במערת קלי . שמה מביב
 קלוי במש . נמנהו באבוב מביב היה כלי חקרב כדי שיהא האור שולט בבבלו . שטתוהו בעשה והרור
 משבת בו . נמנהו בריחים של צרמות . גמט שמה גמט כמאל . והוציאו אומה ששון שהיא תמפה בג'

וכן שנה השנה ששירת האדמה הוא . זה שחר גפדה ומכל לכל אדם . בא לו לעשרון ומתן שנתו
 שנה ונתנה עליה שון . יתן ובלל מלח והתק . והגש וקקן והקטיר . שנה והתק את העמך . והגמור
 גדול שהיו חפצים שרון ביד נכה שהיה חנופה שלא היו פתוחות יותר . ובין השנה ובין אחת בכורים
 לא הדרו יתק את חפץ הביטחון . לדונבם ולהיות לכם לדון לפע השם . ומהרה . כל מחרת ^{דסה}
 להם פתח . השבת ביה הידועה . והיא שבת בראשי . והטוען כל השנה תלמה שבת שבת . כ
 לשלם אחת שבת הוא וכלל ל ית . ולא נחפש איזה שבת ~~הוא~~ הוא פתחה וספרתם לכם
 אסך פיר לך הכתוב את יוצא השנה ומה יום יתק השבת ית . מה ומה קדם והזכיר השבת ומה
 את ל יתק הרוחה כי השבת ידועה בועשה . באו במקר הים ביבשה . ית . שטען משוב ליו שעת . ית .
 זה יום טוב הראשון או האחרון . מה ומה ית . מה ית . מה לא הזכיר ביה חפץ לא שבת ולא
 שבת . ומה ישיבו הודעת הן השבת . והנה למי הזכיר שבתן לא בראש השנה וספרת . ושב ביום ^{הפסוקים}
 ופי דבריהם היה כמו . להיות זכר שבתן ב ית . פסח . והואו בפסח יהושע שון דמה ומתן לפי ^{שבת}
 חוקיה . אם כן מה ענין להזכיר הכתוב אם אינו עקר ללמוד ומתן . ופי דעתם שנה יהושע עה של
 כן כי מה פסח יו . ופסח ית . ולא נקרא פסח כי אם השה הנשחט . והאמת שזרת ומה עזרת
 כש תמים קרבן של יום ולא קרבן משנה . לכך אם אירע רעב כרעב שומרון וגם בשמטה זיובל קרבן
 הכבש אינו ומשכב . כמו שחתם דבר יום ביומו . ומתחמת כפולה מתחמת הכל מתחמת של חוספין ^{שבת}
 שנה היום מתחמת התבואה החדשה לאכלה . ושנת הלחם . מתחמת להביא מתחמת התבואה החדשה
 לבית המקדש . והנה יוסף בעבור העוספת לתבואה הברכה . ועמנו לי שגם שנתו כפול כפי ^{שבת}
 חלול על כן שבת יית . ולא נזכר והחוספים לבד קרבן העומר ושנת הלחם לפי שהן ההצדקה
 ולחם . יש מן החכמים שמה תחתיו כל אינו זרעונים . והראיה שלהם משכב וספור וכלי יוצר ^{יחמים}
 ושערים זקנה וקלי ופול ועדשים . וזה קלי השט הוא נזכר לשאר הזרעים . וקלי כמו
 קלי באש . ופרמל הרך והדטוב . עב עשם . כאלו ברוך היום אינו בדבר עסק . והוסף לזה ע
 הביאם ללמדך שם אירע שדפון בזרע ושנת בצורת ולא הובא השאר הואיל ובא יומן ית ^{החדש}
 בכל השבועות . ואין ההתר לבד ביחשלים בזמן שהמקדש קיים אשר הונח בו השאר . אז בכל
 השבת ישלם . וספרתם לכם . שב לפי ש ערך מחמת השבת יעמך הכהן . ומחמת השבת וכלל ל ית
 מה וסדר המקראות יוכח . שבע ימים מצוה תאכלו והקרבנות אשר ליו . אחריכן ומחמת השבת
 צבאה שאת העפת העומר והקרבנות העולה חייב לספר . וכל או חוויים בפרק . וכל יום שיש בו שט
 חוספין הזכיר האחד בעשאו . וק אעשה יום הכפורים . ומחמת בלשו העבר . לא יאה כי אם במחמת
 יום או מחמת לילה . מיום הביאם השאר ויוקן אז תביה הספירה . ואין לטעון על שבת מהחל חראש בקנה

כ כוהן והחל התבונה לבוא בית יי . וזה שאמ' ב' תי' הביאכם יכל יספור ויביא ביום שני
 שידנה יקראו ~~לשם יום קודש~~ ~~לשם יום קודש~~
 אפי' שבע קודש תל' והחל חרות . איך רשאי להחל חרות לא ביום הספירה . הם עצמם
 באסכת וטחא מצות העור הביא וכן הקרוב לירושלים לא בכר הקרוב וביאין וטחא וכל חקם
 מלך ישראל . וכל יפת זל' אה' לא אהר הכר והחל חרות תחל לספור חגשים ז' . והואיל וטחא
 השבועות יום ראשון יתן שיהיה העור נקב קודם בימים אפי' שבע . ויש טעם לדברין כי
 אה' תחל לספור שבעה שבועות . ואעפ"כ איך רואה את דברי ל' טוביך המענין . שאמ' כ'
 דין הוא שיהיה העור נקב ביום אקן שם זה אע"פ כשם . וכוננו זה רבים בתבנות . והזכיר
 ב' מי והחל חרות יכל יקצר ויספור . ויחזיק שידנה ביא . תל' תי' הביאכם . מי תי' תי'
 הביאכם יכל יקצר ויספור ויביא ביום . תל' שבע שבועות תתיאור . מי אה' אה' תתיאור
 בזמן שאתה אונה אבערב . הא כיצד קצרה וספירה בלילה והבאה ביום . ועדמה ל' שיהיה
 שבע שבועות תתיאור להודיע כי יחזק שבעה שבועות הם שבועות של בריאה . ולא שבעה
 אה' ימים . והוצרך לזה תתיאור בעבור שיא' תספרו חגשים יום . ומין יום החגשים אה' -
 שבועות אעפ"כ שהוא נונה כי אה' תספרו חגשים יום . והם אחרת טסך כה' אה' טוס
 אה' ל' אה' . וקצת חכו זל' אה' תתיאור החסך בו שנספור השבועות הבאות אחרת שבת ולא
 נכח שבת שבת אה' אחרת שבת בל' שלא נספור אומ' עד שתהיינה שבע שבועות שלמות
 לאה' . והבאה שנה תתיאור איה' רחיה . רח' ולא אה' לבוא ביום תמים . נהן הוא . והנה ב' ה'
 פיר' שבת ראשונה יום טוב ושבת האחרונה שבועות שביעימה . וזה אה' דחקם . עד שיהיה
 אה' בודה אה' שהוא כמו רוכבים על שלשים עיירים . וז' . ומיך ידעה זה עם זה . ובאקרא
 לא נאמ' שבע בלשם שבת . כמו שנאמ' ועל עיר בן אה' . ועיר פרא אה' ילד . עיר
 ועיר . אדינה ואדינה . ומין יומי השבת עם באי השבת שבועות שבת כה' טבוא
 וכל האקרא כשיבא לשון על לשון יאמרו ששה אע"פ . וזה גלו' אה' צריך באור . תספרו
 ובשבועות וספרתם לכם . ובשבועות שבעה שבועות תספרו לך . לכך סופרים ימים שבועות
 ושבועות כי זה מצות עשה . אבל וספירה לה' דרבה איה' כן . כי עוד אם תבאה דם סותרת
 ספירתה . תביאון . האלף בדגש וכן לא רא' . לחם ולא קוח . תגופה חוקק לשם . ומנה
 אחד שת לחם ומ' לחם הפעם . לישתן ועביבתן בחוץ . ומפייכן בפעם . ומין דוחות אה' השבת
 ולא שבת בלבד לא אפי' יום טוב שמה' הוא לבדו יעשה לכם . ומה' שת לחם עלושת אה'
 אה' ומאפי' אה' אה' . ומך כל חלה ל' טפחים ולב' ל' וקבה ל' אה' אה' תגיה

שיהיה טעור

שיהיה שיעור כזה וזאת עשרון והוא אמר יום אחד . ששאר השאר ששיכית האיפה הוא . והרבה
 הפרטים . ש בין שתי הלחם ובין לחם הפנים שזה קדש נאכל לזכרים ולנקבות שבתה ובעל
 מקום . ולחם הפנים קדש קדשים נאכל בזכרי כהנה לבד . ושתי הלחם חמץ . ולחם הפנים
 אזה . לחם הפנים והחדש וההישן . ושתי הלחם והחדש בלבד . ושאר מופנים שבמרון
 בספר מצות . תהיינה . החלה תהיה עשרון . והשאר השאר העשרון . חמץ תאפינה
 עד חואצתן היטב כי חמץ כילושת . ולא היה עולה על המזבח לא כללן ולא חקצתן שנת
 קרבן ראשית תקריבו אותם . לכך זה בזכרים ליו . שתהא ראשונה להקרבה לכל המזבח
 ובעזרה להטות שהן מן החטים כי כהן ואם תקריב מנחת בזכרים . ושתי הלחם מן החטים .
 ששאר בזכרי קציר חטים . הקדים הכבשים על הפנים והמילים . ואין כבה בעל המוספים
 כי יזכיר ושני כבשים . וזה המוסף אינו לעצם היום כי אם בעבור שתי הלחם . וזה המוסף
 גולת המוסף הנזכר בפרשת פיטח והוא חובת היום ויתקדם בה הקרבת הפנים . על
 הלחם . עם הלחם . וק על לחם הבבורים . על שני כבשים . להוציא שבעת כבשים
 שאינם בהנפה . ושני הכבשים יעפס חיים . והם לבתן למזבח . ותמפת הכבשים ^{במזבח}
 הלויים . ובהא אחר שהעפו הכבשים חיים שוחטן ומפשיטן ולוקח חזה ושוק מפלא השתי
 ומטחן בצד שתי הלחם ומנח שתי ידיו מלמעלה ומנח הכל כאח באגרה במקום המטות
 ומליך ומביא מעלה ומוריד ומקטיר האמורים . והבשר והלחם נאכל לכהנים לזאת היום
 וק הוא האות שאינו מקטיר רק החלבים ולא הבשר . ואינם קדש קדשים רק קדשים לבד
 לפי שהם מונפים . ושבת אי שטען כי וזה ראיה לשחוט בימי המועדים לפי שאלו ^{שלו}
 מטה . וקראתם בנצח היום הזה חמץ . כי מקרא קדש יהיה לכם . ובקצרבם . הוסף ^{לומר}
 שלא מאה אחר שהובא אשרה זה לחם הבבורים ולא יונח מאת פיה ולקט ושכחה . חקת ^{שלו}
 בשבת יום חג שבועות . וידבר יו . לא מאה כן בפני שבועות לפי שהוא סמוך בענין ^{שומר}
 בחדש השביעי . כעד שהזכיר בחדש הראשון . זכרון תבועה . ובמקום אחר יום תבועה .
 שנקרא היום כן לזכר התבועה . ויום בעזים . של בגלגותם יום תבועה . ובגולה זכרון ^{תבועה}
 והתבועה הזכורה ביום הזה הוא הלל ושבת השם . כמו וכל העם הריעו תבועה גדולה בגולה .
 כי לא הזכיר הכתוב שופר או חצוצרה . ויא יתכן שיהיה בשופר כי היו מכריזים שבא ^{שופר}
 השופר ואחריהם יום הפורים . ולא נאמא תקיעה ותבועה בימי המועדים כי אם ^{בחצוצרה}
 של כסף ולא בקרן היובל כנגד וביום שחתבם . והנה בהא לא ידענן תבועה מאישהו
 אינתי גנוח אי ילולי . ליל הלך עבדין תבועה ותקיעה ון שבבים . ובחזרה ^{שופר}

סופר היא ועודדת לבות בע האדם . וגם יעורר זכרון מתן תורה . שהיה בקול שופר . גם יזכור יצחק
יום הדין כמו שרומז משל התבואה ושאר השומע את קול השופר ולא ינהר . ואז לצולת זה אם יתקע
שופר בעיר ועם לא יחרד . אך במשור . דרך קצרה . כי לא הזכיר דבר א בעי שול . כי נזכר
ענינו בפרט אחרי חות . אך . אעש שכל המועדים אכלים ושותים ושוחים . אבל בעשיה . לחת
השביעי ותענם שמה ועניתם את נפשותיכם . יום הכפורים . אעפ שבכל יום מועד כמו
לפני עליכם אין יום הכפורים כמותם . כי אותה הכפירה בשנת היום עצמו . אבל כפרת יום הכפורים
בכפור עומת כל ימות השנה . לפי נקרא יום הכפורים . ועתה הוא היום . כנגד ענין בעם
נפשי . והנה בעני הנפש ושביית המלאכה . והתבודדת הנפש לדבוק באם ימי . כי כאשר
חליש החוץ המתאווה בדברים הכלים יתגבר החלק המשמקן בדברים הקיימים . וכל המלאכה
גם תזה נסור התשמיש כי הבלדל לתרום יבדל העסק העולם . תענה . והבטן הדגוש פעל
שלא נזכר פועלן . וכל הנפש . לחיב לבג שער . לא עזבנו לעשות מלאכה . או לאכול .
והמבדל . פרשמו . ועניתם הוסיף לוג כדי להכלילו בחקת עולם . והזכיר בערב הערב עד
שבת . כי שבת בראשית שבת ליו . והשבות בעריבת חמה עד שקיעת נמצא חמה לא
שיאר חלק מהשמש . ועם ראשית זה הערב יטהר הנטמא . וכל ערב זכור במצוות ככה הוא .
ומשקיע נמצא חמה נקרא ערב שש הוא שבת בין הערבים . ואז מבנה ומקטידי ליו . שש
בבקר בבקר ועלות בערב בערב . בחמשה עשר . כמו הפסח . רק נחלקו בסוף וכן בקרבם
נפרדו . והקרבנם . כי יום שמיני הוא חן בעצמו . עצרת היא . שיהיו עשבים יום אחד ^{בבית}
המקדש לשמוע דברי תורה כעב דומן כי היה עשר לפי יו . אלה מועדי יו . להכליל גם יו
ימים במועדי יו . ומקץ . ואם אין בכללם שביית מלאכה . והוסיף להזכיר משה כדי לבאר
והוא עולה ומטה . ולא היה בעולות נפכים ולא בגבח מטה ולמד זה תנה . כי נמצא ^{אשפט}
תעשו ואת חקוקי משאכנו . שהשמידה והעשייה לשניהם . וכן דגן בחורים ותירוש ינובב בתעלות
ונבב הוא גבח שלמים של צבור ושל יחידים . גם הפסח בשם נבב . ולא זכר החטאת . והיא
במה תחת משה . דבר יום ביומו . כמו חדש בחדשו . והטעם היה שהקרבן בכל יום . שום
עבר היום בעל הקרבן . מלבד שבת יו . ראיה בגורה שלא נקראו המועדים שבת .
ואז זה כי לא הזכיר בשבת בקרבנם משה ליו . מתנותכם . כמו שמה איש בתענת יו .
ולא הזכיר בלא מטה ונך דרך קצרה . וזכר בתקום אחר . אך בחמשה . שב לבאר
במה ישו פטת מה שמה בחמשה עשר יום לחדש . כמו שאמר . ולקחתם לכם ביום
הראשון . ופי' שנתן טו' הוא יום זמן מסיפת התבואה . תחלו . בשת תמוצו . והם השנה ^{הראשון}

שבת

שבת הוא שנה כל מלאכה עבודה ולקחתם כמו ויקחו להם איש שכ ואלקחם לעצמם בלש העברי
 כמקח מועד ראית לקחת מוסר ולקח נפט חכם לוקח לוקח לוקח ובפיות לקחת במה ^{לראות}
 לבוא ובראת והיך יקח לבך וקח אונק שאך מהו וקח בידו שכ לומר ואין כל לקיחה ביד
 מאר הבינון כדוב ועוד פל בוס הימסון לבדו והנה טעם הפרשה שיקחו הדבר הנזכר
 לשאת סכות וכתב בעזרא מאו ההר והביאו עלי זית לעשות סכות כבתו ואין סגוב במורה ^{ועל עץ}
 עשית סכות ואם נתחלפו לקצב מהמנים הנזכרים במורה ואקשה עלך שיהי פרי עץ כ
 שאו מעץ פרי לך יהי כפות תארים בלא וז כי הכונה בכפות לאו בפרי וכן משם פסוק
 עניה בדמעת שליש והזכיר זה כי יזכיר אילני סרן וכפות תארים הוא עץ הדד ^{איה}
 עץ הדד הוא הנזכר בעזרא עלי זית פאובן ויהי כזית הנדון זית רענן פה פרי תאמר ^{ועלת}
 פרי ^{כא} אסמך פלגרה במעשה והמחזיקים בו כפי הדעת ופי עץ עבות כמעשה
 עבות ואה שהוא ההדס ומעשה על ההדס ועל תארים ועל עץ עבות וטעם פסוק כי
 עבות זה כמו זה עבתה ובאו מאו מדום אדמה איוס איה ועבבי טל לא הוזכרו בעזרה
 וס טא עלי ההדס והוסף שם עלי זית ועל עץ שחן ושחחם ^{הוא} ושחח בחגך ומומ
 החן יהי שבעת ימים ויהי וחגותם ^{לשון} סבוב כי סובבו בבית יו בשיך והלל מלשו חומו וימו
 בסכות לשבן כמו הארון וישראל ושבים בסכות כל האזרח יהי לא הוצרך לטות הגרים כי
 רב איהם יושבים בסכות והנבן להוציא שברי ימים והולכי טעבות כי בסכות הוסבבו
 אך דוד הגשמי קל כי שכל ישבו בסכות בימיהם תאלץ ונרים ופני שמיחרו לשבת במדבר
 סיני וזה יתר נבון ממה שהסך השם בישל בשעם כי כן טמ הוסבבו את בני ישראל זה
 וזה ליצאת יצגים ותמחרה מצה זו עד זמן תשרי אולי אז החלו לעשות סכות מפני
 ספר הקור גם בכל הימים היה להם טרדה מאך ובמותם עבשו הומיל ותבואתם בפנים
 ושבים ושחחם בסכות כי בדרך יזו אהיך בבל תבואתך ^{ובל מעשי ידך} והיה אך שחח את מועשי יו
 כי הפסיות של מעלה ^ל אהדות לברעים אבל מועשי יו לכלם כאחד לא יחד בנס בנ
 מאן עז הוסף להזכיר עוד ^ל כי יזכר לחם הפנים שהוא ערך בשלחן יו ^{והמורה}
 כעז השלחן יו שאת אדם ויש לוג שהנשיאים הביאו השמן נרבה ^{קס} ושתה ^{קס}
^ל כי יקחו שכל משל עבודה לזולתם ומכתו שם ^ל הוא שנה על ההדלקה
 גם הוסף גם העודה טהודה כי לא יתן בחלופה והזכיר מהרן לבדו וצנן בכללו ומפית
 הטעם לרוב שכן לה אלה שפת אפוקל ומת הלמד ומפית הטעם בצווי ^ל ומבניקרות מן אההם
 על לחם המערכת ושנת כבר דעת מה שבארתי בענין זה לא נטית בדעת בה בשעת

החלות לא יאמר ויפטר קעבות ופפום וקאוק ואתקיות ויחפס שהיו בלג צורק . על ספר הפי
 כמו שידע . גם נמצאת הערה מדברי הנשיא דח א . לכן מזכיר הנה דבר . כי יפגול ועלך לבחור
 הבן . את החכם אורך השלחן שת אמת ורוב אמה . והייתה שת זכרות וטפח . יס ס יתבן
 שיהיה כל חלה וחלה בשעה של חלקי הזרת תשמה ^{שני} החלות בשורה אחת ושש החלות במרך השלחן
 בשורה האחרת כי . במל לכל אמה ג חלות וישאר הטפח . וברחב השלחן . שאר מן החלה של שיה
 הזרת וחצי טפח . וכן מן החלה שבעה . ויהיה בין שת המערבות מקום להיופ הקערות והפפום
 וזולתם . אלהים דבריו . ויש לתמונה שיהיה שער החלה מב שמונים כל כך מעט . ויש אמה
 ביה כי אורך כל חלה ג טפחים ורחבה ה וצורה ג אצבעות . נמצא כדבריהם יצאת החלה מן השול
 ג טפחים ב מפה וב מפה . כי אורך כל חלה על רוחב השולחן מפה . ומן אמה בשתי הלחם אורך
 כל חלה ג טפחים . והיה כמו להיות זאת לפחות יב אולי שת הלחם מפני השמור הרחיבתי . מן
 ונזרע לצדקה . על השלחן הטהור . שהיה מצפה דב טבור . וכן אמרו המורה הטהורה והבן זה
 לבונה זה . לא פיר הכת שער הלבונה שהיתה בצד כל מעברה . ובהם ב קוטר לבונה לב
 הבזיפין כי הכלי שבו הלבונה קודים אומאן . ללחם לאמזכרה . שהלבונה לבדה טעם באש המצח
 יעבבו . יחד הקטרת הקטרת והדלקת הגבות . שמה לשום לחם תום פיוס הלחון . בבית שלם
 שלא יעבבו כי תשא ברכה לכל ישראל . והיתה זאת בבית לחם הפנים . לאהרן ובניו ומכלביו . ולחם
 הפנים טפל ליומו . שם לחם מזה טפל כן קו לחם הפנים שהם קדש קדשים . והוא שהיה טפל
 בו יאס לא דברו לבונה . ודמיינתם כי אם לחם הפנים המוסריים . אין כי כמו שהצבדק פי חלב
 לחם הקדש לא היה לחם חול כי אם לחם שהוא מוסר ביום שיושם תמול יאס . היה דאו למתן לך
 זיתאוסר עתה דברי המצלות . ופבר ^{פדטק} במקומו . ויל והיתה כל חלה וחלה . וישא מן אמה
 כמו אמצא לריב אהר . וק יצאו אנשים בני בליעל . בתוך בני ישראל . בפרהסיא . או יהיה
 בית בתוך תמולאם . מן איש מצרי . לא היה מדור שליט . שמה בנס אש ולבוא להם . או
 יחס לאבין שדיה כפרין כפר . אמצא קודם זכרון הישראל . כמו דכבאחד את ^{החחד} ובה
 הישראל . כמו יום הששי . ויקוב כמו כבבו בשמות . שפי וצמד השם ית שמו . דאו אלש קבוחו
 אורכי יום . לשון חרוך ועדק יאוס אמו המפידה שלא היתה ראיה היא שתבשא למצוי . במאור
 באורין אדם בגשמי . לפיכך לש בחד . כמו אמת פנימית הכת . והואה בששה דברים ^{משה}
 גשם בשופטים ובקלל ותקושים . ובמאמי נפש . וב שמלות סלבים ולפחד . דנג על לחם
 ועבם מערת הסם אחרים עתה ^{משה} לישראל . ומאכן כי שפי גדולאשמו . ולאו תמססו כחמדי
 בדרוב בית דין לא בנה . כל העדה שלם חאבים לכבוד הסם . ושפי חמון . כמו אדם שמו

ובעבור כי שם מלהים שם משפחה פי' ונחב שם יי' שם כון כעד השם מות יואת . במקב שם
 הדיחז שהיא בן ארבע אומות . ויש ל' איה שם יפי' משמות הפנייים כי השם אמן המונב בן . ומיש
 כי יפה . ופעם ^{לפי} ש' זכר מיתח לאדם זמא לריב ונחב השם קולך וקוותם דברי ריבות שהם ועד יתין ^{מיתח}
 גם לצטור כ' כזרח . ולהעיר בפכש' הסטוכ' לזמא והיא בהר סיני . כי אה הדיעים נזכרו במלה
 המשפטים . וזכה נפס' . ל' וסא בה . מו דואי אחיה . כן יעשה לו . אם כון לכך . וזכה ששאר
 לה אם לפיקך הנזכר במשונה נפס' והוסיק להזכר וזכה כ' . להוסיק הג' כי אמר במותיים ^{בעמית}
 משפט אחד יי' כי גם על הדיחז הג' לא יקחו כופר . א' יי' . ומעשה ידי כלם . כ' כזרח .
 כקלה כעבד : כי מלה משפט יי' . ובע' ישראל ^{שש} . אף לסמיכה אף לסקילה . וברא אף
 לתליה אף ללוא ^{תליה}

שאלות פרשת אמור א הכרעים ברוך טמן עצמה לאין אוננים

אוננים ספר זה ע' דה נמו . בשנה השבע לזאת בע' שכל מאן מצרים . כי כמס' ירד
 משה ע' אהר סיני וצוה להם במעשה המשכן . וכמס' הוקם מיד ויקרא ^ל א משה . וצוהו ^{במ} בצוה
 וכל מורם כמעט . אף עד לישראל הן השם ^{יש} צוה מות בעלות ההרה לקחת לחות אבנים השטות ^{לבאר}
 להם השמטה והיובל . כי כמס' חטאו ישראל במעשה העצל אחל להם השם ומעצה עד ית ^{קדש} שמו ^{צוה}
 לאשה ע' בבבית חדשה . כעזר הג' אנו כרת ברית . והזכיר עוד המצוות החמורות שמו
 בצדק מלה המשפטים בבבית המשונה . שמו על פי הדברים האה כרת אף ברית ואת שכל .
 וזה היה בתחלת יום ארבעים הראשונים בצדקן דם הבבית על העם ועתה רצה השם ית' להחמיר
 עליהם בבבית הזאת במלות וקללות על כל המצוות הראשונות והאחרונות ולכל המשפטים .
 ולפי כך רחוק אה המצוות והחקים והמשפטים . שיהיו כלם תחת ברית חדשה . ופעם הראשונה
 נזכרת השמטה בכלל . והשביעית משמטה ונטמטה . ועתה נזכר בבבית הזאת ^{וככללה} בפירושה
 הקדוקיה ודין הוזה להזכיר בתמלה מי שהוא עזוק בקדשה מנכרון שמטה ויובל . ואחרי כל
 התנאים באוי להיות הבבית . וידוע כי חרבן בית ראשון מסבת החת שמטה ויובל . כנראה
 אה תרצה הארץ . וכבר רמזה לך כשרוצה הכתו לבאר המוקדם מפני הענן כדי להופיע
 הדבר ולגלות . כי יש הפרש בין בהר סיני . ובין במדבר סיני . כי בנה כתו מאהל מועד ^{משה}
 אע"טוק לכם . להביא ארץ סיחון ועד . ושבתה הארץ . ^{וכערה} לשבתות . וכי יגור ארץ ג' .
 ושה פסח . לפשיעה . שבת ליו . אחר שש . וזה רחוק גדול לשבת השם . וכן אה רבים
 כי שתא מלתי הוא והשביע' כלוממחה . וחדש השביע' לאות . שש שנים . זו אחר זו . לפי
 פי אם ^{הוקרה} ולא זרע בתוך שש לא יחשוב שמותה שנה מינה עלה לחשבון . כי מלו השנים

חלום אחד ששירי על אנה הנריעה והם כתיב בראשית בסדר יזכר אחר והעברת סופר
תרועה בחזש השביעי שש אמן הכבוט והחלוק שבבשו וחלקו בשבע שנים לא כחש אה
צ' שבע שבבשו ושבע שחלקו וחלוקה הנורה ודבר כלב ענה מן ארבעים שנה אבבי ויהי
למען אחיה ידוע שז אנה אתם מתרפים וכתב חותמו בע שרל אש לא חלקו יאש
שש ושש אחזים הם כמו תרוח אבי אברהם ואבי נחור והנפיעה והנפיעה איהן בבית
לכך אהושט תבואתה הכמי תוסב א הארץ שאה וסבתה הארץ וזה היא שבת ליון שמשבת
הארץ שדך לא תזדע וכראך לא תזמור כמו שת הזמיר הגע לשל כריתה לא תקצור ותע
לא תקצור ותבצור אותם לצורך בערך אלא יהיו לפלכם יחד כמו שמוך ומפרש ספיה חלק
העלה קרוב הלשון ונפתחו על בית יעקב עבבי הדגש ללא עורך כמו אש יקרך עון נזירך
שפרטו בשנה השבעית הלשון ויגדו מקדשי בע שרל תבצור כמו כבוצר על שלסלות ילנה
לא תהיה קציר ובציר כי שנת שבתן יהיה לארץ ועתה אינה ברשותך לא ליון הארץ והנחה
לכל חי כעבד סאדנו כחי המטכיל כחי האלים כח החיו על כל המשוני וזהו טעם שבת ליון
כדרך חלוה יו חוק דל והעבד והאמה הנזכרים הם מצב המטבים הנזים ערך הודעת
העני כי אינו מוסגל לגרים בארץ וכן ולחיה אשר בארץ כל תבואתה בין חטים
בין שערים ^{היו} אינ קטנות ותבואת הכרם והאילנות וכן מעשב לכרמך לזיתך ויג אפי
מינ ירקות וקשואים ואבטיחים כל אש תמן הארץ וספיות כל שמה וסמטה איהן בשבע
שנים שבע פעמים עליו ימי השמטות לחטן אש שנים וכשיחלמו כפז אה העברת
שופר ~~הוא~~ ובראה מן הכתוב כי עמן ראש לחטן השנים ולחועדים ותשרי ראש שנה
לשמטות ויובלים ולדרוך העבדים ולכך כתב וחד האסוף בצאת השנה וס ^{על} תשע וארבעים
דל בשש כמו אנה ידך גוים הורשת ותשע בששור קודם הכרז חמשה ימים מתחילת
שנת היובל לחטן ידעו כלם כי באה שנת הדרוך לפיכך ביום הכפורים כי אמרו סופר
ואחר ^{חוקרו} אה בששור לחדש אחר ביום הכפורים תנספת באור גס נמצא בית כשעם אחר
כבית בשבעותכם לכך אה ביום הכפורים וקדשתם גס שנת החמשים תהיה ^{המטרה}
אנה שחספר וקראתם דרוך וזה המאה כלל על כן שב ומבאר בבל פרשה ופרשה וכי ^{תאמר}
כי יתוך ואיש כי יאמר וכי יתוך אחיק וחברו יובל היא שחובלה כל דבר כמש בראש
או ^{השנה} השנה בשם שופר כמו שופרות היובלים דרוך לשון חופש לקרוא דרוך איש לחתיו
ושבתם שמשוב הקרקע לפעליו וכן טה כי המוכר א המוכר לא ישוב ואיש עבד עברי
לשוב א קרוביו כי ^{פי} דעת גס עבד הנרצע שנת היובל משחררתו וזהו ועבדו לעולם

שקילה

לא כל ימי

לא כל ימי חייו ארונו כי אחד כי טוב לו עמך . וכבר פירשנו והוסיף לומר יובל היא . כי לא
לבד שישב איש לאחוזתו אלא גם לא תזרעו . וספיקויה . הם הנקראים שחים . כי יובל היא
כדי לומר הן השדה . כשתמאו ללקוט מן השדה עם העב והעבד והבהמה לצורך אכילה ~~הוא~~
לא שיהיה לכם קציר ובציר ותמספולכם אהמוצ . כתבואת שאר השנים . שנה ושליש היובל
שהיה במלך אחוזתם ולא חוצה למלך . חוקנה שם התופש במסרון תקנה כמשפט המצד
כמו וסוד לבנות שמוע . ~~הוא~~ . ~~הוא~~ . ~~הוא~~ . שאלו לא היה ~~הוא~~ שב
לבעלים כל מה שנתן הקונה . לא היתה אונאה . עמה הואיל ושב . אל מנו . רק במספ
שנים . אם לב שנים יהיה קנה מרובה וכן להפך . כי תבואת נמכרת לך ולא הקרקע שהוא
ישב לבעלים . ואל מנו כדי לומר ויראת מאהיך . ויש להכליל שאר חכר וקטן . וישב
שלא תעדרו לצור במלך אחרת מפני חוסר לחם . והוסיף לומר כי אם נתן המלך פריה ^{והמובנים}
במים ומשחיתים יבול המלך כענין היה אם זרע ישראל ~~הוא~~ מה תועלת . לפי כך מה ויש
לבטח עליה . וכי אין הטעם מה נמכר בשביעית כי הזרע בששית אובל בשביעית . רק הטעם
מה נמכר . אם בשנה השביעית לא נזרע ולא נמסוק . מה נמכר בשנה השביעית . והשיב
וצוית את ברכת לכם . וישת . הששית שתפיק בשביעית ובשמינית ובתשיעית . ועשת
השן קמוצה כי משפטו ושמה . ובהסרת ההיא נמנה תבועתו בשן . ואין כן שנתו ושב
אע"פ כי הנתן תמורת היא ובהא תקוץ כבר הנתן נח נמנה . והוצרך לומר עד בוא תבואתה שלא
נמנה עד ראש חדש תשרי שהוא ראש השנה אם עד חודש ניסן . כי הוא יתחילו לקצור .
ומה צווי על הברכה . וכן יז יז אתך את הברכה . כל מש יצא על ~~הוא~~ . ואע"פ שבא ^{השאלה}
בשמה לבד . התשובה באה לשמחה וליובל . והמלך לא תמכר . אזהרה לחוכר ולקונה
לשולם גם עד היובל . והשנים הנזכרות הן כמקון ^{שנה יבנה} הגביאה . כי אם עבד חצ
שנה הששית תבגם שנה השמחה . ובה שלומה כאו חצ השנה שנה היובל . ואם השלים שנה
היובל תבגם השמינית ותהיה הזריעה בחצ השמינית והתבואה תבוא בתחלת שנה תשיעית
וזהו שמו לשלוש השנים . הן התבואה יטן . טע זרע יטן . או שב א חלמ הן . כמו הן
הנפוח תבגם ~~הוא~~ . לצמימות כמו מומ מצוית . לש כביתה . שלא תמכר ^{הכירה}
מוחלטת אלא במספר תבואות . כי לי המלך . כעב ליו . המלך ותלומה . והמלך נתן לבג
אדם . ובה הם כמו גנים ומשבים . כעב גר ותשב מנבי עמכם . ובכל מלך . להביא מלך
סיחון ועד . גולה תמו . לא לבד שמהיה מחנה שבה לבעלים . אבל אם בא היוזם
לגולה בתוך היובל אין הקונה נשמי לעבדו כמו ובא גואו . יחוק . יש מן המזקזקים ^{המלך}

פירוש

שזה ומך שהם פעלים השנים ויש אחרים שאם שהם מפעלי הכפל מעט שבא ומך קמוץ כי הדומה ^{שהיה}
 מענים מפעלי הכפל וימכו בשנים והדומה קודם לנצח מהתקדק ויהיה יחוק בשקל שוד
 צברים ומכר מחזמת קלא כל מחזמת מחזמת ולא מחזמר קנה ובא גומלו מחזמי יהיה
 קרובו שאין יכול לוג הקוץ אם באו הבעלים הם יצאלו ואיש כחוק הוא שלא יהיה לישאל
 גול דק הטע שאין יד קרובו משנת לצאול או שלא כצ לצאול והשיגה ידו במתון מה שיספיק
 לו ~~שדהו או כראו וחשב~~ מהבין הדגש והטע שיש החשבון כמה שנים
 עברו וכמה שנים המתכות עד היובל ופני התבואה כפי החשבון הבא לכל שנה יחסיר והטע
 יתן דמי המקח לאיש אשר מכר לו ולמדע מפכשה דן שאין יכול לצאול במק שנה אלא
 עברו שנים והשיב את העדף הפך הבית לשיב לו והוא הדין לקרובים אם השיגה דם
 ודין הגמלים כדין היורשים הקרוב קודם והזכר מהתקנה ויצא ביובל המחזמר ושם הפעל
 למחזמת בדרך ויעש כרמים וישו פרי תבואה ואיש בית מושב הכתה ^{הוא} כדומה
 והוא הדין לבת הבד ולמחזמות וכיוצא בה עיר הקפת חומה ועיר חסד בית השמוע
 והיתה גמלת מפע שקשה לאדם ומכר ביתו נצח התורה שיצאלת במק השנה הראשונה
 יגם שנה חיים איום לכך את תמימה גם להביא שנה החשבון ואם לא יצאל ומת
 המוכר או קרוביו ^{שבו} בשם הקוץ אותם לדורות אשר לו הקרי ^{הוא} עקר ומכר יצאו
 לצמימת מה שנת לדורות שם נחבה חוות העיר עד הבית קיים לקונו לדורות בת
 החצרים שהם עשויים להיות מושב לעבדי מדמה כי הם לשאיתם הכרמים והשדות דים
 כדין שדה הארץ ועל תמורת קן הדמות כמו ושית על עפר בצב תהיה לו בכל זמן וענן
 ואם לא תשיג יד הגמלים ^{שם} ביובל כדרך קרובי מות יבאיש ~~שם~~ ועיני הם
 מן ערים והכנים בכלל הלויים ככל אשר יורו מתכם הכנים הלויים גמלת שלם
 לצאול מיד ולצאול לשלם ולא הזכיר הכת המכר כי הלויים בכלל יצאלו ואם יצאל מן הלויים
 כי לא באר ^{שם} אם יצאלו הקרובים ולא אם ינהג בהם יובל לך שב ומה ומשך יצא ~~שם~~
 על דעת כן יצאל לוי שהוא קרוב שישיבם והוא הדין לישראל ולא הזכיר הכת בלוי שלא
 תמו שלא נתן הערים אם לשבט כלו ולכן יצאו מישראל אבל למאלו וכל שכן משא קרוב
 שהם קודם לקנות פנימה מבני לך את שאת ~~שם~~ הגמלה תצא ביובל ויזל למתין הלויים
 רשאים למכור בעריהם לישל שום מכר ולכן נקרא כל קנייתם ^{כלל} גמלה ועיר או עיר
 מחזמת או יהיה הון תמורת בית כמו אהים שלח ודוחו ולא הפריש הכת בין בית עיר חומה
 ובין בת החצרים היא מחזמתם היה נכון שישוב אבת כמו מחזמת עולם ובא כדרך

כי הוא חלקך בחיים. שהוא אהמואחר ולא אהחוקרים כמטגו. היא אחוזתם. לא נחלת טדה וכרם.
 וטדה וערש. כמו וערשיהם לברותם. והנה הבדיל הכתובים בשדותיהם. ואשר אכר חנמאל.
 לירמיהו יל לא היה שדה וערש אבל היה בית בתוך העיר ונהרם ונהיה לאחריה. כעב ציון.
 שדה תחרש ~~והיה~~. עלבן אה בענתות. ומה ידו. כתחלה מוכר אחוזת ^{אחרי}
 ביתו. ואחר שאין לו מה שמתכור ומה ידו ^{הוא} לכו לחזקו. ומה מלשו כי ימיטו עליו. אין.
 עמך. מי שהוא עמך קודם מעב עיר אחרת. והחזקת בו עש שלא יפול. שום יפול יקשה עליך
 להקטו. גר בין שהוא גר בארץ בין שהוא אזרחי. ויה אורג. ואין זה גר שער. נשך ותגבית
 יא ענב אחד. ויה הנשך במכר והלוואה. והרבית בהלוואה. נשך ומעשה הדבר שמתלווה ^{ההלוואה}
 תגבה קצתה כגון שהלווה לו עשרה דינרים והגבה מאותם א' עד דמין פל וכן במכר. והרבית
 עד יוס פל תמן לוי כן וכך. ונשך קרוב מלשון ושכח הנחש. ונה הלואו הוא במלוה. ובה
 למתשך למחוק. אזהרה ללווה שלא יקח בששך. את כספו למתן לו בששך. אזהרה ללווה
 בעט בששך לא יקח ותגבית למלקח. ותגבית כמו תבעת. וינחית מלשון. האוריים ^{והמעשי}
 ובתגבית האם כלום תפאית. מכלך. נשך כל דבר. אבל תפא העקר. וכי ימוך ^{שהחזקת} אחר
 בן בהלוואה או במתנה ולא הוחזק. ונמכר לך. לא תעבידו בעבדות קשות ובזנות שהן
 עבודת עבדי התגלות. כשכיר ~~הוא~~. חשוב לו כמו שכיר יוס. או כמו שכיר שנה
 או שלוש. כעמז ונקלה הוא ^{כבוד}. כשכיר כמטב. שכיר שנתשב עמך. וימא עמך. הוא
 העבד הנרצע פחש במדתו. ובעו ~~הוא~~ שמה. ולא הזכיר אשתו. כי עבדי הם. והכל שוים
 לפניו. לא ימכרו. וכן התגלות כעבד הנמכר בשוק זה הנזכר בספר ^{וינחית מלשון}. וינחית מלשון
 שהוא מדת האדנים. אשר סביבותיכם כעמון ומאוב ומצרים ואדום. ^{החובאן} מן השב
 או שבאו לגור ~~בארץ~~. ולא הם אל גוים ומתך שמתו לא תמיה כל שמה. והזכיר
 עבד ואמה להודיע שאינם כדן עבד ואמה הנזכר וכי ימכר איש את בנו לאמה. והגב
 המטבים. הזכיר הבנים שהם במכר לפי האמת. וכל פתגל אה הזכיר הבנים ^{הפני}
 שתגדלו בתוך בע. שכל ואינם מכירים את אלהים. וממשפחתם אחר. הזכירו היחידים
^{העבריים} ~~העבריים~~ ^{אמרי} ~~העבריים~~ הזכיר משפחה פלה. אשר הולידו. ולא תהאבות. והיו לכם לאחוזת
 שתמילו אותם לבעבם. בהם תעבדו. עבודת עולס ולזרות ולא לאחויכם בע. שרא.
 ובה חנו אותם מצות עשה. כמולנבר. תשיך. והאמת ^{נכח} ~~הוא~~. והתגלותם. כמו והתאוויתם
 לכם. ואינו כמו והתחברתם. וטאג בלש התפעל חוזר שהסבה מהתחיליים והתגביליים.
 אבל והתחברתם מסבב הדבר ומראהו. ואין כן. כי אה ואין קוטה. וכן מתבבב וחמר לחם.

~~הוא נקרא~~ ובחיים. האף פתחה וכן כל לשון רבים האף פתחה. ובמורה בסגולת הפה
 אף לחי. וכן אחיו שהוא לש רבים. ואמר ל דוד קוח. כי זה השם בב פעם רפה ודגש. שהם
 מהפתחים הם מן בעלי הדגש. והוא הדין לחיו ולחיות. כי לא תחלפה תאשמו כמו ולחיות
 הבטלה. שהוא מן הרעים. וכן כל אחי אחיך. לשון יחיד האף קמוצה ויפה דקדק. וכי תשיג
 הפך הדבר כי יקרה כענין הנזכר הגי אשר בקרבך. וחקך תחלפה פתגמה. בשן ותם לדין
 כחכס. לשקר. מלש ברם עקר שרשוהי. הפך עקרו שור. משפחת גר. הוא שמה ומשפחה
 אשר עמכם. ורוב חכמי ארץ נהגו דקן. גמולה תהיה לון. חייב לכל קרוביו לצאלו. או דודו
 משפחת האב לא משפחת האם. כי לא הזכיר אשה בשאר גמולה. או השיגה ידו. מירשה או
 אסבת אציה ונאל. והשב עם קוניהו. מעפ שהוא גר. וחשב שכמה דורות שנים נותרו עד
 היוכל. ולפיהן ושניהן. שיש גמולתו. בין רב לתעש. והחשבון בטעם שהן. כיון שכיר. חשב
 כמו שלוקח שכיר שנה או שכיר יום. ואם לא יגאל בין הקרובים בין מעצמו ^ל ביובל. לא
 שיהיה כמו קוניהו שהוא עבד לדוד ודוד. עבדי הם. ולא עבדי עבדים. לא תעשו ^{הכתוב}
 מדבר טעם זה הנזכר לגר. וק זכר השבת והוא הדין לשאר המצוות והזכיר העקר והכל
 בכללם. ואקדשי. שיעלה לחוג במקדש ג פעמים. ויל הזכיר האלילים כדי לזה פסל
 ומצבה. ומן משכית. מן הציינת. ועל כל שכיות החמדה. באשכיות כפך. את שבתות
 השמות והיובלים. תשמורו מעבודת קדקשות. ואקדשי תשמרו. להקריב ומנהג שליוזב
 שם לא זרעם בשמטה ויובל לא תגזבו מה שאתם חייבים ^ל

שלמה פרשת בהר סיני
 בעזרת ית שם דר — העני
 אם בחקותי. המצוות שלא תעלה טע או שכתו בהם חקת עולם. תלבט. הדמות נמשלו בדור
 שמה שגדו על דרכים. ומת מצוות. לשמור ולעשות. שם אין שומר אין עשה. ון
 ונתת משבות אם. כלוה מענה התמי. וכל ון אחר אלת אם מורה כן. אם קרה הברזל
~~לשון~~ וחייילים יצר. ונתת צוהים בנים. א תמנה שכל התבאה אם להפקיד ^{אשים}
 אם לתחלת העלה ושכר. לא תמצא רק בדבר עולם הזה. כיון בריאות הגון והצלחת רווח
 ולהשיג במהון רב ושלות הגון והשקטו הפעמים רעים. והולדת ולדות. ושיחיה חיים ^{מרוכס}
 וכיוצא באו או הפכס כלם השג ^{הנפיש} לא זכרון חיי עולם הבא. הנה ידעת כי סוד עולם ^{הבא}
 לא יובן במאה נביא מי שרובה להפחישו. ^{הוא דבר} מינו דבר מורגש כי אם מושג בחקירת דעה ^{הצטר}
 עננים אהיים. וספק הוא מעל רב משכילים כש לסכלים. ודברימורה נאמר להשכל ולסכל
 לקטון ולגדול למששים ולעשים שרובם אמתוים ^{כעצמם} העולם במראה עינים מהלך נפש. ומין

יכיר להם ~~עם~~ בהתראת הצמול בין טוב וחלופי . ובגמא שהוא עז לחיחוק . לכך אמרה להם . בדבר
 שהוא אחד הפעולה והצומח ~~עם~~ קיום הגוף לכך תפס העקר . וידוע כי הגוף הדעב והצומח ואשר
 הוא בתלמות לא יוכל לעשות כצון בודאו . לכן אמרה הדבר בעצ חיי שעה שיוכל המטביל -
~~לשון~~ להשיג בחיים האותמזים . והפגו וחי בגם . לחיותם כהיום הזה . וכיוצא בזה הם
 ראגים לא דברים הספקים ודעגה . בעגם . שמש הגשמים בעגם האנן השחרת פירומה .
 ואם יהיו הגשמים ארובים התבואה נרקבת . ובגמון שהגשמים בעגם האוויר נק ויהיה בריאות
 לגופים . גשמים . לש רבים שהמטר אינם רבים וכל אחד יבוא בעמו . ונתת מטר ^{אדמה} מרעם
 בעמו . ומיד ונתנה האנן יבולה . ויוז יבולה נוסף כיוז היקום . או יהיה שט שרשים יבל
 ובל . לבול עץ אסגוד . ואין יבול בצפנים . וכן יריב עם ק ריב . יתן פליו . בעמו . לא
 יבל . והשיג . מתוך שהוא רב . והבציר יהיה בגמון הזריעה . הפך וגם ימבי מעטת מכס
 את הגשם . לחמם . כל דבר הטוב נקרא לחם . לשובע . בשקל לטורח . לשבעה ולא
 בצמחום . ובגמון השבע בגרמת השם אכילת הטעם יהיה לשובע במע האדם . וישבתם
 לבטח . והאויבים שלא יאכלום תבואתם בדגמה . כי מה תעלה להם אם התבואה ^{הרובה}
 והם אינם יושבים לבטח . לכך ונתת שלום באנן . איש תחת צפנו ותחת מאטו . ואין -
 אחריד . והשבת . ^ב ארבעת ספטיו הרעים . חיה כעג שלמי זיקון לבט אדם . ולעגד ^{וששע}
 ימן על חור פתן . שישובו במהגם הראשון הוא הטבע שבו נצרו במעשה בראשית ^{למטל}
 שש האדמה . שמה ולכל חיית האנן . כי מתוך חטא האדם נצזר להיומן טקף לשעהם
 לכן כשיהיו ישל צדיקים תשבת רשת מתגם . וחלב . מפני בשלום ללכת להלחם לעם אחרי
 ואלו היקדור יאשיהו צדיקים לא היה פרעה עבד בארצם ^{עבד} . ודלפמם . כי יתג ערך לפעמם .
 ואם יעמדו להלחם יפלו ולא יקומו . והרדיפה היאך תהיה בתולה יבדוה האחד ששים ^{ומרב}
 הנצחון יבדוה הא' לואה . או פשענזאה בעגד ראשי הצבא ^{אחד} ^{קטלון} לואה והגדול לאף . ויה
 וואה חכם באספר החמשה . כי ה פעמים וואה ימא על הרבבה ה' לואה . וכן אינה יכדוק
 אחד אף ושעם ינסו רבבה . כי בחשבון עגול ה' לאף הנה לה אלפים ^{הוא} לואה . והב
 כנה לשדת אפים שהן רבבה . ועליו . שלא הפך הנם א הכודק . ופעמתי אים . בפעם
 אמירים . בכל זמן קדמם אי . והפזמתי אומם . הפך פרי בל ישון . והרביית . מעל אומם
 במשך ובכבוד . והקחיות בדיה האבות הרבה ארבה את זרעם . ואכלתם . אונם שיקיו
 זמר מדי התבואה תהיה גדול . נשן ישן אישן . והמון ^{למטן הפעול} ^{הוא} פמ הפעל . תהיה התבואה
 לסלשם פעם . וגם הבטיחם כי התבואה לא תפסד . כי יאכלו ישן נשן . מפני חדש . כי

לא יהיה מקום לשום חזק עד שיוציאו הישן. ~~ולא תעל ותאמם נפש כל ימי ה' אתכם~~
 עושים מצות והכתוב ולא תעלהם הוא שלא כלם לעמך. שאינך כדמות בשך ודם שום יתמיד
 בזבר מואסו. והתהלכת. כאלך ומגלך בתוך מחנהו אהפך בתוך צרכים ~~קוואה יו זיטע~~
 אויבך ~~קוואה יו~~. ובמה יאה טובה יו רבבות יו. והיית לךם לדין ^{מחלה} ואשנח ולא תוכל כל מואה
 ולשון לשאת ראש עליכם. וכמו גם את הדבר הזה איש דברת מעשה. הפך אך משובה אהקווא.
 אה יו. בזמן שהייתם עבדים ביד ממלכה עבדה גלת אתכם. קו אם תשארו מצות ותעבדו
 אותי יו יוכל לעמוד לפניכם. קוואה יו. בקוואה זקופה. שכל זמן יהיה השל בצומח השור קוואה
 כפופה. הריס השל קוואה זקופה. ומוטות כמו וכל מוטה תגתרו. ומוט ומוטה שט שעות. ומוס
 לא תשועבלי. לעשות מצוות. אבל תאמסו אותם ותאמסו עשיהם ותעבבים אחרים תלעשות.
 ותלמדו לבטחם תעבבות הדיס כענ בזן גדלו כי בעם זרים ילדו. אך אינ מעשה זאת לכם
 להפרכם. תמלפה תמעת והוא מבנין הפעיל. וטע שיכפרו בעמך לעבוד עז כי עבדו ^{מדרו}
 חלפו חק הפרו ברית עלם. אך אינ מעשה זאת לכם. שאפקיד עליכם בהלה. ומה היא בהלה
 אה השחפת ומה הקדחת. ובפקדת כטע צווי. כמו במקד חזקיהו. הקדחת חלש כי אשר קדח
 באפי. והשחפת הפכה. והם קלמים רעים. תכלות עינים. טולו אינן רואים תחזקת החולי.
 ויש להם דמיון נפש. כי יסעע להם המות. ואדיבות ~~מסר~~. חסר אף. וכמוהו ולאדיב את ^{נפשו}
 הפוך בדמיון נפש. וזרעם. כי יאכלוהו האויבים. ונתת פת. כעם וחמת. ונתפתם בשקל
 ונתת. נפעל. ודגש הגימל להודות לפת הפעל. לפת אויבים. תמורת ודרפו חכם. ונתת
 בשקל וקוואה. ליסרה שם התופט בתפפת הא כמו זמרה אהינו. שבע כמו כי שבע יפול צדק
 וקס לש רבי. ויח שהוא סך פחשבון. אחד ושברת. והיא שפלת המלכות. הוי עשרת גמול ^{שכר}
 אפרים. ב ונתת את שמיכם. ג ואת מרעכם. ד ותם לדין. חמיש. ולא תתן. ו ועץ הארץ
 ז והשלחת בכם. וכן הוציאו הברכות זז ונתת גשמיכם עד וישבתם לבטח. הם ז ברוט
 וכן ונתת שלום. עד וואה אכם. ועד וכן ופעלת. עד וישן הפע חדש תוציאו הם ז.
 וכן ונתת אסכב בתוכם. עד קוואה יו. ז ברכות תלק עד תון. ובטן להיות שבע פחטותם
 בגדה שחטאתם. כעזר בסדר עלם חטא בע שחטות ולקו בע שנה של גלות בבל. ^{שמיכם}
 כמו והיז שאך אשר על כחשך נחשת. ואין חשש ברפוך התכנות. גמון עזכם. גם המקדש
 נזכר כן גמון עזכם ומחאל נפסכם. ותם לדין. שייגע ויזרע ולא יהט. ולא תתן. הפך
 הנזכר בבבא. ועץ הארץ כולל גם מילת ההרים. קזי חקר בית השמות כמו ועבדו ^{ואמרה}
 מלש זקרהו מסון. שיאה כי הקרה הוא למ. או טע קשיון ומדדות כמו שחטות. ולא תמון.

כמו ותארו את פי יו . ויספת מוסב א ויספת ליסרה מתבם . והשלחת ^{איש} תחלה אמסוק האכות . את חיות
 הוא שאח על סן הכס אריה מיער . ושכלה כ תהרון הבנם הקטנם . לוי היה רעה מעביר בארץ ^{הארץ}
 ושאו דרכים . מבלי עבר . ואם בלה . היסורים . תסרו . נפעל עתה על חטאתכם לפי חטאת
 וכן על דעתך כי לא ארשע . נוקמת נקם ברית . שאח עשה ופשמע . או כוונת על ברית הושע
 בן אה . וברית עזקיהו . ואכת' חרב שבמה איהם ידועה . ותפול חרב שלישימה . ושלחת ^{עבר}
 תחת עתה כמו ומכלת חטאת היום . כמו שכתב החרב בחון והרעב והדבר בבית . והנה מס
 יאספו בעיר מפני חרב האויב מה יועיל בהם . ונתתם ביד אויב . בשעת שבר . לכם מטה לחם .
 כי האשען והמטה אחד . כל משען לחם וכל משען מים . ושברון שין שברי תמורת קוצן חטק . והוא
 סם התפס . והזכיר שבירה כי מה מטה . עשר עשים חשבון שלם . בתוך אחד מפני משענו .
 והשיבו לחתכם במשקל . שהיו שוקלות כל אחת ואחת לחמה בשעת האפייה כדי שלא תפסיד
 כלום . והנבון הנשים שהיו רגילות כל אחת ואחת בתוך עצמה . ומחלקת לאנשי ביתה בלי
 שעור עתה חולקת במשקל . משקל אחד ליום אע"א עת . ולא תשבע . כי תארה באוכל . פני
 אתה תאכל ולא תשבע . ואם בלמת האכה . והוסף חמה בקרי . מפני אכילת בשר בבהם .
 ידי שים כחמשת בשלו ילדיהן . אין להעלה מנה הרעב . לכן אבות יאכלו בנים בתוך .
 במותכם . במות עשויות לעני . דובחים בממות רק ליו . איהם . לבנה אשר בגבען . חמשתכם
 בתם עשויות לעבודת השמש . והתן טסק . ויהי הטן יסוד . והוא עני כצורת קוק . פלגים
 גופים . על כמות ^{עב} גלוליתם שאין בה מחשור והם כגללי סאת האדם ^{וצארה} . ונעלה נפשי .
 תמורת ולא מעל נפשי . חרבה כל עבר עליהם . שום וישרוק . מקדשיכם . כי הרבו בת עפיות
 לא עשו אמה השג לך פן תעלה עלותך . ואח גם הם לעני מפני במקדש עשו כבה . שמו ^{שקוציהם}
 בבית אש נקרא שמי עליו . ולא אדיו . כי מלך משובה א תקומי . והשמות את את הארץ . כמו
 והיית מפני צב שלוח חטאים . ושעמו הדך בה גם הוא יאבד כמו שהוקרה לשומרונים . ויהי כ
 זו בשורה שאין ארצם מקבלת אויבם . אזרה בתחלפה תנועת . והדיש אית מחומות מקבל .
 דגש . ^{וקוח מלכין הדגש} . והריקות כמע ארין חרב . בכל מקום שתינו . והיתה ארצכם ^{שמותה}
 חכם . אין משבת . ותשלים הארץ שבמנה כעני עד ירעה כשכיר יומן . ואימת משבת ארץ . שר
 שבמנה שכן שטות ויובלים בזמן שאתם בעלות ארץ אויבים . באספר השעם . כי לא שבתה
 בשבתה הארץ בשבתכם עליה . השמה . היא כמותי במפין . וכן בדברי הימים להלמת דבר
 יו . בפי יראיהו עד כעתה הארץ את שבמנה . ודע כי אה האות לגלות הראשונה כי בבית
 הראשון היו כל דברי הברית . והזכיר גלולים וחמטם שהיו עובדי עני ובעני זכרון האולה אית

מבטיח עליהם . רק וזכרת את ברית יעקב . והאזן מזכור . לא שיחול לשונם ויסלח לחטאתם
ולא שימסוק נדחיהם . ולא עלו מבבל רק יהודה ובעמין ואשר עלו עליהם ועשו מה שבטעים . אבל
במשנה התורה כתיב לגלותיטג זה והנאלק ^{אטל} תהיה . ולא תמאט שם באור לקץ הגלות ^{כגון שרעו} ~~הגלות~~ הנה
אבל שם תלה הגולה בשוובה כמש יזכר הברית . והיה אם לא תשמע בקול יי אהך . אחר כך
אה בפנישה השעת והיה כי יבואו עליך וגו' ושב וקבצך והיטיבך והרבך ואיבונך . שהיא הבטחה
לכל שבטי יש וזוגאלה שלמה . והכמו . שא יי . עליך גוי ארחוק הם עם רוחי הרחוקים והם . כ
הטעמים קרובים היו לישל ומכירים לשונם . ~~דבר~~ דבר טאל עבדיך ארמית . וביד רב ישל
קבלה כי שאה יולך יי . מורק ומת מלכך מש תקים עליך . הוא אגריפס המלך . שהלך בסוף צימ
שט לרוחה . ועל הליכתם שם טרב הבית . ולא טאה אשר ימלך עליך שביה מסוד מן התורה להקיו
והנה השמות והיובלים אשר לא שבט בע . ישל יי מזמן חות יהושע עד סוף זמן שופט . ישאל
והראשית חלכות רבעם מן בט עד חרבן הבית . והזכיר יחזקאל ומה פתח ~~את~~ את שט שטם לחספר
ימים שלוש מאות ותשעים . ואה ושאת את עון בית יהודה ארבעים יום יום לשנה יום לשנה . סך
הכל תל שנה . וזה בטת החמישית לגלות יהויכין . ועמד שבט יהודה אחר כך בגלות שט שטם
עד סוף חלכות צדקיהו סך הכל תלון שנה . בכל מאה שנה יי שבתות וב יובלים הנה הם יי .
עלה מן תלון סט שנה . ופרט שלוש מאות ותשעים שטם תחת יד כוטר רשעים . ועולשעלון ^{ושאונה טעם} . ~~אז~~ ^{אז}
יבן מלך חצר . וז לאדיון . וג לאבימלך . וארבעים היו ישל תחת יד פלשנים . וה שאל יפתח
וז עמד דוד בחברון . סך הכל קוד שנה . וה שאר אחרי שלמה עה . רחבעם יי שנה . מביה
ג שטם . מסח מא . יהושפט כה . יהורם ח . אחזיה שנה אחת . עתליה נ . יואש ח . אחזיה
כט . עזיהו כב . יורם יי . אחז יי . חזקיה כט מהם עד שבבשה שומוון . שטם . סך הכל
רלון . וזה השמות במדר חועדים . וחי שיעין בזכרון הפרט ימא מומ חשוב . וכמומה
לי ~~הפרט~~ לקחו מחכמי הקבלה כי הם מסכימים כלאה השטם תקטם מזמן השופטים ^{הנופטים}
שנת מלכי ישל . ואם לא ספרו כפי דבריהם . כי הרבעם אינם מודים בזמן שופט . ישל
רק קיח . והטון סנה כמג ביחזקאל ושאת ען ישל . הוא מזמן שנהיו לב גויים . ושבט שטם
שמלך דוד על יהודה בחברון אינם באים לא בשט שנה ולא בג כ לא עבדו ישל באות
זמן עג . ולק טאג כי אה שט הען הנכרים ביחזקאל הם מזמן רבעם ועד חרבן בית ראשון .
שט שנה . ותדע חטבונם ממלכי דוד . הנה מזמן רבעם עד זמן יהושע מן אה . רס שנה שהיא
שט שט ליחזקיהו . ומשט שט ליחזקיהו עד חרבן הבית קלג שנה . וזהו מענם כ לחזקיהו
נה למשה . ב למותן . לא לימשיהו . יי ליהויקים . יי לצדקיהו . כללם שט שנה ויותר . וה

שע

שנה שהם שע עון בית יהודה . הם נ שנים לעתליה . וכן ליהודים . וא לאחזניהו ויו לאחז כללם לא ^{אשע}
 שנים הנספרים מהם בזמן רחבעם ומהם באחרית זמן יהואש . ומהם בזמן אחזיה . חורך כמו יש
 נך לבבך . בשן במועל ידיהם . עלה נדך . שמכבו הרוח ומוציא קול . והטון הכתה הוא לנפעל
 וטון היסודי נודע בדגש הדלת . בשקל אין טון . ומאות קול יטפו ומסתחוב . וטפו הטע לרע
 טאו וסכו הצפרדעים . וכשלו איש באחיו . שואע קול העלה ומס אין רודק אין בהם תקומה . ותקומה
 בשן תשובה שמת מבני הפעיל . ומכלה ^{הרבה} ~~הרבה~~ באור ואבדום . או טעמו שיהיו עשים כמו
 ברכת אובד . ומכלה מתבם מתוך שני האויר . והשמים כעב והיה בכל הארץ נמס יו . פי
 שנים בה כרתו צועו והבאת את השלישית באש . יתקן . בשן יסבו . מלש המן בשנו . והם
 השוקדים בענם . ומן בעמט . לא די להם שנים לא גם בעון אבותם שהקדיתו להם בשבילם
 יתקן . והתודו . שהם עבירים או הנתיבים כשימלאו לבבל ע שנה כעב ומתגה פה איו לבקט ^{האלים}
 תפלה ותחמם . אותם עונות ^{שיתודו} . אשר הלכו עמי בקרי . ונמנו שאלך גם את שנים
 בקרי . או אז . ומז יכעב . כמו אותהש . ומז ירצו . שליתו מתענם . יתקן הקדיתו שהוא
 הנבם לצלות מצבים או כזי לחתום לאברהם לצב הארץ כי הוא טבשך לכך . ביום ההוא
 כרת יו את אברם ברית לאמר . ומש פיל כי וז איהו לערבון לעקוב . עקוב יעקוב . והארץ
 אזכור . כי תשוב לקדמתה ותתן את יבולה היא הארץ אש בעגבה . ותדן . והשליחה שבתומה
 ואזכור גם הם שהרצו שנים אש הוגלו בעבור שמשפט . תחסו . בהשמה . ראוי להיות ההוא
 באפיק . ומילולי שקוץ חטק תמורת שוה נב היה ^{בציה} בשוא והיא בקוץ חטק . ומק גם סמוך
 אחר סמוך . לא תחסתם כדי לכלותם . לגמרי להפך ברית שכרת אתם כמו ששאו הם . וגם
 נצח ישראל לא ישקר . אשר הוזה הפכו את ברית . ונכחתי . כי מוצא שפת לא משנה . ולא לצד
 שאזכור ברית האבות אבל גם ברית ראשונים יומתי מצבים והיא ברית חורב . לענת הגוים
 אשר ראוי ורגזו וחלו כדי להיות ^{להם} להם לאהים הרבית אמתם להוציאם מארץ מצרים . אלה החקים
 פיל . גם דברי הערכים בהכ סיב שאזכרו וסוף הפרשה מוכח . כי יתליא . וכן נאה בגזיר וכבר
 פיל . גם יש לזה שהם פלמים תיתר הנדכים . בערך . כמותו במיל האשם . והטע שיאה
 ערכי או ערך בג עלי . אס השם יפשה ליתן וכן . נפשות . כי הערך כופר הנפט . הוא ליו
 לשם יו . יפשה כבה . ויל הזכיר נפשות כי יש ערך בתים וסדות . הזכר . שהוא זכר וזכאי .
 מתן עשרים . כי האדם אז שלם בכחו ובדעתו . וגם אין ערך יותר מזה . ובבל טע הערך
 בין ארמיתם בין בתכם בין בסופם שוה . והשנים הנזכרות הם מעת אעת מיום הלידה . לפי ^{שנת}
 ומתן ששים וכן הכל . ומס תקבה . וודמית . כמתן טע הזכר ערכה שלושים שקל . שהקבה

פחות מהזכר . ואם לטב עשה סוף בזה שנתנו ראש . וכן הבא אחריו . ואם חבן ששים . כי אז
 חלש פחו על כן פחות ערכו . ולא נתן שער על שנה פלוני ואפי' היה אף שנים זהו ערכו ^{הנצח}
 ואם חבן חלש שלם . ופלוני חבן חלש . ולא נתן הכת שער וקצב ערך התרבה שזה כנגד ערך
 הזכר . ולא ידענו טעם בזה . וגם אינו ערך שזה בכל השנים העבירות כי פנים יוסיף ופעם
 יצדע . והעמידו . האנוג ערכי עלי . או ערך פלוני . או כטעם ויצק הכהן על כף הכהן . על פי אשר
 תשיצ' יד הגדל . ולא העזר . ובהא אין טוחן פחות וסלע שטאה וכל עבכך יהיה בשקל הקדש
 ואם בון . מוסב לאיש כי יפליא . האנוג שבע הקרבן . וזה אם נלד בהמת סתם . כל הראוי
 לקרב ^{יקרב} ~~אל~~ הקדש . אם זכר עלה ואם נקבה שלמים . ואיך יבשר להקדיש וקצת
 איברי הבהמה . ובהא סתם הקדשות לבדק הבית . וכן אה אמור להקדיש תמימים לבדק
 הבית שטאה נדבה תעשה אומת ~~למזבח~~ . אומת אמה עשה נדבה לבדק הבית . ואין
 אמה עשה תמימים לבדק הבית . ולא הבא מכלל עשה הכי הוא בעשה . לא יחליטם כחוש
 בשחן ושחן בכחוש כי לא יבשר שיקדיש אדם בעל חיים כי כבד הזכירו ^{מער גז} יקריבו
 אומת . חסר ו' להביא בהמה בעלת חיים . וז' תינים של ברמ . לטן המקדיש בהמה תמימה לעצמו
 ונפל בה אדם ונפסלה . תעך ותפדה . ויביא בזמיה קרבן אחר . ויל אשר לא יקריבו אומת .
 תוספת באור . טמאה לאכילה . כן יהיה בין רב לחשע . ואם יצאלה . הבעל יוסיף חווש .
 ובהא שזו בהמה שפלה בה חיים . וכן לא יבשר שיקרא בהמה טהורה בעלת חיים טמאה . ואם
 יש זה סמוך בנדר . בין טוב . כי בהעבד אומת יודע בסמוך איו . אם טוב ואם רע . כן
 יקום . כנגד וקס הבית . ולא תבאר ענין הבתים כי ידוע כי הלוי לא יקדיש בית כי אם
 שיצאלה בבל זמן . ואין כן הישאל . כמו ^{שהוא מפורק} . ואם לא יצא עד מלאת לו שנה תמימה .
 וכן עריך לצאול מה שקדיש . אבל בת החצבים כשדה הארץ . ואם המקדיש . הוא עצמו
 ולא קרוביו . יצאלה . כי הוא יוסיף החווש . בית . ולא בית שקנה . ואם משדה אחזת .
 ולא כל אחזת . לפי זרעו . לשער זרע שיזרע ולא מה שיוציא . זרע חוור שעורים
 בחושים שקל . לכל שנה היובל . ואין היובל חן הארץ . כי היובל הקדש לעניים אם אשת
 היובל עד היובל הבא יתן לחור נ שקל . והחומר עטר איפות . כי עשרת הבתים חור
 והאיפה והבת תוכן אחד להם . ואם אחר היובל . אחר שיעברו שנים וכן היובל . הקדיש
 שדהו . יעשה חשבון ויצריע שקל בבל שנה . והשקל הנסוף יחלקו בבלל השנים וזהו וצדע
 מעבך . כלוג חמישים כסף . ואם הון יערה והוסף לדבר אם צאל . כדי להזכיר תפדה
 החוש כי העך הוא עקר הצאלה . ואם לא יצא אה השדה . עד היובל יהיה ביובל קדש כי

כבד הנחו בעליו . גם אם גאלו ואכרו לאיש אחר זולתו לא יוכל לגאלו כי לא הנה השדה בקדשתו .
 לא מכר את הקדש . ויהי אם מכרו הכהן כי לא היה בעליו פודה אותו . ואינו נבא קן לפי כֹּהֵן
 השדה תלו . על הבעל אם גאלהו ואם לאו . וכיובל עשהו אחזה לכהן . אם כן איך יוכרהו הכהן
 או הנזכר קודם הכהן לאי ~~ש~~^ש ~~מכר~~ בשמנו ביובל . מיד הקונה אותו . לא ישוב אהמוכר כי אם אל
~~הקונה~~ הקונה אותו . כי כל שדה שב לבעליו ביובל . בשדה הקדש . שנדר לו לתת קדש ואינו ~~שב~~^{שב}
 לכהן המעריך . תהיה מחוזתו . או יהיה לכהן שם המין שתהיה האחזה לכלל הכהנים איש טהור
 שג כל חרס בישראל לך יהיה . ולא ~~פדו~~^{פרט} . הכתוב בין שדה יפה ובין חלופו . ודעהו בשדה החרס
 שהוא קדש קדשים . לא יוכר ולא יגא . והוצרך לדמותו בנה . כי אם ואם לא יגא ואם מכר ^{מכר}
 שמה ליו . אם לכהן . כמו המשם המושב ליו . לכהן יהיה . ואם השדה מקנת . כי יש שדה שזכה
 בו ולא קנה . אשר לא השדה מחזתו . כי יש שדה מקנה והוא היה שדה מחזתו . כי צד כעון שמוכר
 שדה ללו . ולא גאלו ובמך היובל מכרו לוי לאיש אחר . ומזה המחזק קנהו הבעל הראשון . זהו
 שדה מקנה . שהיה שדה אחזה . מקנת . כמו באכפת נפשות . העבך . העבך ~~לשדה~~^{לשדה}
 אחזה . אך ~~חייב~~^{חייב} לתת ביום העבך . ונתן את העבך . ביום ההוא . העבך בשמי ידיעת
 כמו והחצו א מול ~~הר~~^{שדה} . ולא חייב בשדה מקנה מספת החווש . זהו בין שדה מקנה ובין שדה
 אחזה . ששדה אחזה נתן חווש . ישוב השדה לבעל הראשון . לא למקדש שקנהו מאת . לך
 פקש למשך לו מחזת המזן . אך בכור . בעבור שזכה בפנייה הראשונה . ואם בהמה אשר
 יקריבו אותה . והיה נראה שכלל הכל בכור ~~הוא~~^{וזולתו} . הוצרך הכתוב לפקש . מש יבוכר . שהזכר
 יבוכר ולא הנקבה . ושקל יבבר . יספר ליו . לא יקדש . שהוא מוקדש מרחם . מיום צאת
 ממזן מצרים . ואם בבהמה הטמאה . יהי כי למדנו מזה הכתוב שאינו מדבר בפטר ~~הוא~~^{הוא} . כי
 כבר נפקדו אס בשה ואם ועפמ . אבל בשאר בכור . בהמות טהורות כמו צמלים וסוסים
 להיותם עבדים במספת חווש ונאיים לבעלים . והזכר חווש לבעלים . שלא יהיו חוזרים
 לאש הוציאו אידם . והטוב כי הואיל והחל לבאר קדוש הבכור רצה להשלים הענין . ולמדנו מדבר
 אחר שם הקדוש פטר חמור . יתן השה . והחומש בעבור שהקדשו . ואם לא יגאלו בעליו ^{יגאלו}
 בעבך לאחריים . ובעל החמור לא יפטר מהשה . אך כל . מיעט לא יוכר ולא יגא . שכל המחזק
 משלו שהוא תחת ידו בין אדם בין בהמה וכל דבר הוא קדש לשם שהן חרמי כהנים ואין להם
 פדיון . כי יש הפקש בין אם יאמר קדש ובין אם יאמר חרס . כי מי שיקדש דבר אם ירצה יגאלו
 מה שאין כן בחכמים . ויהי כי נדר יפתח כחזה . מאלים . כמו עבדיו ואהותם כי הם לנחלה
 כל חרס הן האדם . שאינו שלו . כמו אם נתן את העש הזה בידו . שאין דעת הטורד לתת

הכנה

חמור

לכהנים . וזה כחרס יהיה פעם באדם ובבהמות לבד כחרס עמלק . ופעם יהיה גם בערים והחרמות ^{עריהם} .
 וכן עיר הנזקת עם כל אש בה . ופעם הכסף והזהב וכל איש מתבודד לחוצה ביתו . והיות יחרס
 לא יפריה . שיתמו כל האדם הנמצא בהם . וכן בעבן . והתג הזה כלל חרס שישו זקני ישראל .
 והנה אש יבש גלעד . וכן חרס האלך . ויפקו העם את הוניתן והחרס כי שוגג היה . וכל מעשה
 הוא התג ולבע לוי . נתת את כל מעשה בישוא . על כן את סתם קדש לוי . כי הנזכרים לעיל -
 כלם לכהנים לבדם . והוזכר הנה כי . לוג ואם צמול יצאל מעשכנו . נפתח העין כי הוא ^{חזק} צמול
 לוי . הוא . כי יש מעשה שכל לבגלים . שטאה ומכלת לפע יו . אהיך מעשה דגך . מפני הן
 תכוש ויצהר וכל פרי מילן . חמישיית יוסף . כל קוואש הנזכר בתורה בכל מקום צריך שיהיה
 הקרן עם המספת חמשה . נמצא שמוסוף רביע הקרן שטאה ונתת חמישית לפדעה . וכל מעשה
 צדק . בגלדים הכתוב מדבר . רמיה לדבר וכל מעשה האכז . כל אשר יעבור . שדרכו ^{להנהיג}
 על ידי שבו . הנה יתן הבטור שהוא מקום אחד ראש המספר ואינו מן המספר . גם העשירי .
 סוף המספר ואינו ^{סוף} . הנה הנתיבים בלי מן לכך הם תחת הברכה . לא יצדק . לא יחפש
 לאומה בבא עשירי . בין טוב וחלוט . לא יואר . וגם לא יצאל לבגל אשר ^{יוצא} כי יוכרע הכנן
 לאי שירצה זולת מדעו . לא התעו . גם או טמאנו בבר סיני . וברוך יו .

נשלמה פרש"אם בחקותי יהיה בעארי יורע מחשבוני

עתה יבין סוף הדברים . ה' חיי כחוכה בגלוי .

במדבר סיני . להבדיל בית צדיק בבר סיני . ואש חתם . כי איוס שנבנה המשכן ^{ושכן}
 הכבוד בתוכו לא נמצא כי עלה אשה בבר סיני פנת ונועדת לך ^{שעלה}
 והנה הספר הזה מתן הדגלים להיות הכבוד ציניהם ודעה להגביל את המשכן כמו שהגביל ^{העדה}
 סיני . והנה הקרב יואת . כי סקול יסקל או ירה יירה . ולא יבאנו לכמות כבלע את הקדש
 וואת . כמו פן יכרסו א יו . לכמות . ושמותם את משאת הקדש . וגם הכהנים העשירים א יו . יקדשו .
 וגם מתן הדגלים מפני שבאים לרשת את הארץ . וקודם נעישם מורה להם כיצד יחט וכיצד
 יסע . מינה שבו יסע כמשונה ומינה שעה ומינה באחרונה . פאו מחיצה ומחיצה . וכנגד השופר
 חוצצות לאסעיהם . ואם תשתבל היטב תמצא פני אדם ופע מריה א היומן . ופע אשר ופע
 שור והשואל . והנה דגל יהודה ודגל ראובן . ואחריהם דגל אפרים ודגל דן . יצב ^{בבולות עמים} בבולות עמים
 והוא כל מדבר התג במקו ^{שהם} יא שכת מדבר קדש . לחודש השני . שבו נעש לאסעיהם
 לצאתם . להיות מועם וזמן יציאתם מארץ מצרים . שדבר זה כחודש העולם מתוך האמות . שמו
 הפועלים טמארו וחס אלה ואהרן . את כחש . לך יו . הגדלה והגבורה . לך יו . המאלפה והמתעשה

לכל לכאם .

לפי המעשה. על פי תקון המשפחות של יעקב. לבית אבות. ולבית אחות.
 והמשפחה דרך. ליתום. וינסקן לעמו. במספר שעות. פלו בן פלו. ואם ידמה שם בשם יעקב.
 אבי אביו אכל לחם. זכרון זיא. לעולמות. ראש המדע דמה לגלגל. וחכמי המחקר קראוהו ^{שמים}
 המעשה בעל שלם הכבוד. והן. אין זו מעשה שלא נמכרו ישל בשעה האשונה דן זה תורה ^{שמים}
 פתח השמים יומא מעבא. ואין הפכש בן שמו ובן שמו ^{כמו} שמו קצתם. ביטול ימי שדאל.
 מאתו בשלם להוציא הנפלים. כלומר. הכתוב לעתה. שאין יוצא המאריך ובעה בית ונטע כנס
 ולקח אשה חדשה וכיזא בן באלחות הנשות. למטה. ממה ^{כלומר} הרה לזמנים. איש למש. הוא
 הנשיא. שמו שפרכס. לראובן. כי הוא שבבא. וכן כתב נטה בבכמה לבב יוסף ^{ול} להנחיש
 לבבא. כי אם ראובן. לבב יוסף שיסק ובעתין בע גבת ^{הקד} הקד. והקדים אפרים ומנשה.
 שהוא בעל הדגל. לדן. מפני שהוא בכור שפתח רחל. והזכיר אישך שהוא ראש החטים לדגל דן.
 ומתבאר ^{הקצין} שם הוא בכור שפתח לחל. והשלים בעתה. שהם נבב ^{הקצין} כי ^{הקצין} כדמות שראש.
 והוא שמו לשמות. הוא טעם בריר חלמות. אמו אחרת ^{הקצין} שהיה בעל רעות לגוים. אך ^ל
 בקפיד בדיון גבירים. ואלו דברים ראויים לתענוקות. קרימי העדה. נקראים במעצות ודעת
 שמי השבטים. והמעשה נכסב טע' אחד ^ל. כי האב כדמות העקר והשבטים ^ל פאדור
 כחילן. ^{הקצין} ומה שכתב בבית ^{הקצין} האילן ובנו כדמות סננים. לכך נקראו שבטים. נקבו ^ל
 באור. נקבה שכרך. ואם ^ל לא יגדה הקהילון. איד ושכר והידותם לבנות דבש יי. הקהילון.
 השבטים לשתי המלפים והם לשתי המאות עד שתי עשרות. באחד לתשם. הלמד שלם היה
 שבהי לפי דעת האומה כי ביום ששי הוקם המשכן יבוא אייר בשבת וכבר פירש. ויתלדו.
 ען דעל דעת שלם כדן לקלות המעבא. והטעם חפשו אתם טלדו. לבית אבות. כמש' נצטוו.
 ופקדים. משה העקר והכל בכללו. בגדבב סייע. באומה הוקום. דן לא ביום ההוא. ויהיו בנב
 והוא הדן לכל לב. ובחר הקצור. ואחריו שאשן וגד להשלים הדגל. ולא זכר כל זכר ועד ולמעשה
 דרך קצרה. ולא נמסר בכלל השבטים חסר מאך או תמיה קצד לבדו. ולא שאשן סמו פקודיו.
 מוסב עליו. וגד בדגל ראובן כי הוא בכור שפתח אמו. והנה ללמה ב דגלים. ולרחל דגל
 בעצמו. ואפרים קודם משה ^{עברת} זקנו. ואם הקדים ^{למעשה} בעצבות מואב כי אין חסר
 המפקדים האלים. והדגל ברביעי לבבור שפתח רחל. ודן נמשל לנחש ואריה לכך הוא ^{במחרתה}
 שמו. שופטן שום בריה בדמש. הנה הוא כחרי וחי יעמוד לפטו. ואם מאחריו הנה הוא ^ל כמו
 אנטש. והסך ראשו לאחוריו. ויהודה הנמשל לגור אריה לכך נטע בדמשונה. לא הפקודים.
 כי זכר למעלה משה לבדו. ויהיו הפרט והכלל שוים. התפקדו. מורכב מב' פעמים והופעל

והתפעל. והפועל הוא מכה הבטן הדגוש לכך הוא פעול ואינו לשלם פעל. וכן הדשנה מחלב.
מורכב והופעל והתפעל. אך אתמה לוי. בשעה שמה לו שמו אתה מאס. אז לו אך אתמה
לו. לא תפוקד. לשון במלחמה. כי אם יפקדוהו על משכן העדות. ומשכן איש במשכן ארון ^{הקדש}
לוחות העדות. ועל כל כליו. השלחן והמנורה והמזבחות. ועל כל אשר לו. כל צרכי שמיים
והחל לבאר כמדן דברים שמה המה ישמו את המשכן. בנאום המלחה. והם ישרתוהו. לשון
כליו. וסביב למשכן יחנו. בחנות האהבה. באשרב גרשועים. ובתוך קהתים. ובצפון ^{מרכיבים}
ובאזרח אשה ומהרן ובנו. יזכירו להסיר הבריהים והעמודים. מקומו. תורה לאלת יודיה.
והזר הוא אבני ישראל. יקמת בבד. וחמבב. שכל איש על דגלו. שלא יעדרבו הדגלים זה
לזה. ושלא יתעברו בעמם. לוי. על מחנהו לכל שבט מאה כן ונשאו המזבחות החונם קדמה
והלויים יחנו. תצוה לדורות. כי שלא יהיה קצק. וכן ^{היו} בבית שלמים. וצבים אחרו
מהנה לוקח רחוק והותקן המשתרות. מנעם שדעת חפתי לל. כי זה הצווי בתחדש עליה
דוד עה. כי מאט צוהו יו. תוסב על דוד לא לאהרן. ושמרו הלויים. שישארו אותם בלילה
וילכו סביב למשכן והכרעם שומרים ופנעם והלויים ובהון. ודבר זה ^{ועבדו} אבואר בתקומו
בתקום אחר. וכן צבים ^{ועבדו} שאירעם שלא ישנו לבוא ^{מיה} זר באחיצתם ולפנעם. והנה כתוב
כי יצא הקצק אלפי יהוה ישנו בע. שלא יקרב מהם איש ^{ועבדו} חיצונית הלויים ולפנעם.
כן ישנו לחנות איש על דגלו לדורות. וא מהרן. הזכירו כי הוא ובנו תמועם לתת ללויים בעת
הנשיעה איש על עפרתו ואיש על משאו. באותות. כל דגל ודגל היה לו סימן בפני עצמו
כדי ^{סידע} כל איש את מחנהו. לדגל יהודה צבע אדום. לדגל כהובן לבן. לדגל אפרים
אדמון. לדגל דן ירוק. גם המערכה טבון הוא כי היה לראובן צורת אדם הרומז בן ^{הדחיים}
ליהודה אדיה כפי התמשלו. לאפרים צורת שור. הרומז בכור שוכו. לדן צורת שער. כי
להדמות במרכבה. ואם תשים לבך בכל סדר הפרשה ותעמוד על התקדה אז תבין כל זה
בע. שרא חנך. למלך. בשר ודם ירימים חנכת ליו. על אחת כמה וכמה שלא יהיו יראים
להיותם ארחוק כמד השכינה. יהודה מלך ויחנה באזרח. ויעבור אלכם לפנעם. והחונם
עליו. הסמוכים מצלו. וצריך להיותם חכמי לב יודעי העמים כדרך המלכים. ומבני שטכר
יודעי בינה לעמים. ודרך קצרה לא מה לשלישי החונם. ראשונה נשיעה ראשונה יסעו שון
קודמין ^{ועבדו} לכשיאמנו תקיעת החוצרות. תחנה תלשו צפון וימין. כי תתן ימין כמד
הלשעב ^{תאר הססן} שמה שחאל בצעשות ולא אחר. ושנים ^{ועל פי שמה} ראשונה היה ראוי ליה ושניה
ונפע אהל. כשיסע דגל אחת. יהודה אחריהם גרשון וארי. קודמין לתוך המשכן עד בוא בנ

קרי

קרת וילכו בין דגל יהודה ובין דגל כאובן . במך אחת שלהם . והנה אהל מועד הוא הארון שמהוארון
 בבית יו . נסע לפניהם . באש יחממוהו . כלום אחמתי שכל . כן יסעו . דגל יהודה . מקף ^{התורה} און .
 האון אן הדכום . מפכים אן המעב . דן אן הצפון . וככה היתה הליכתם . אש על דון . מקומו .
 כמו רועות על ידיהם . וישאו בנ . שכל . בשנים אחדים למשפחותו ^{מחר} את כל יום . ומלה
 מלכות . הוצרך להזכר ייחוס הכהנים עם ייחוס ישראל . ביום דבר יו . ומתה הקרב אך את אהרן
 בהיותו בדר סיני . ובאותו העת דבר לו למת הכהנים ולהקריב את מעה לוי . ומע לקחת את ^{הלויים}
 ומאחר כד . לסמוך עין מעל עין לספור את ישר ולצאת ולבוא למלחמה . והלויים לעבודת המשכן .
 ולהזכיר תולדותיו ומלכות אהרן אחיו לצורך משורת המקדש כמו שבאר והחונם לפע המשכן .
 קדמה לעבודה משה ואהרן לצורך משורתו . ספר תולדות משה ואהרן . ויכתן אלעזר ואיתמר
 אחים אחיהם להיותם ראשים ללויים . והסמון הפך . לפע יו . בתער סיני . על פני אהרן אביהם
 ובשם לא היו להם . ויכתן אלעזר על פני . כמו לפע . כמו אם לא על פני . בבכ . הקרב בחר
 סיני מאה ביום ששאו משפט לעובדי העל . והעשרת מותם . עמידה זולש שרות . כמו ומתה פה
 עמוד עתדי . לפע אהרן . שהוא עיני השבט ועיני הכהנים . ושמונו . שלא יטע לוי באחיצת
 כהנים . ומת משורת . שלא יטע אדם איש באחיצתם כי הם האחיצתיים . את עבודת המשכן
 לשואו מות . ושמונו ^{אין} את כל . והם שיקחו בעקרת המזלעות והסידות וכיוצא בהם . שז
 עליהם באשורת . ומת משורת בנ . שכל . שלא יגע בע . שכל בפני המשכן . נמשך לאהרן
 ומתם לבנ . ומת בנ . שכל . תחת כל בבור פטר רחם . ומת אהרן . הוא שבאר פקדו שומני
 משורת הקדש לתת פקידה לכל אומ . ושמונו ^{עבודת} את . באצוות האחרות להם כדי להיותם כשרים
 השם . והזר . לוי אן . שכל . יומת בצד . ומת . מפרישה שמו ומת בנ . שכל לקחת מותם ^{על}
 לוי . תחת בבורי ישר . שהיו כהנים לוי . וכאש חטאו באעשה העל נבחרו הלוויים שאלמו ידם
 לנקדיש . והיו לוי הלוויים . ולא בבורי . שכל לשרת . וכן אבה עד שלא הוקם המשכן היו הבנות
 מותרות ועבודה בבכורות . משהוקם המשכן נאסרו הבנות ועבודה בכהנים . פטר עם פטרת
 כמו דע עם דעת . צדק עם צדק . כילי . שמו קדש לוי . כל בבור . קדשנים היותם שאשים
 לוי . ביום בנות הכות כל בבור . כמו כי לא תדע מה ילד יום . שהיום הוא משעת . ויקרא העתק
 ואיקשה בעיניך כי השם יתש היה יודע כי בבורי . שכל יחטאו ולמה הקדישם . וכבר רוצת
 לק באקומו כי היות ית יודע כי פל יחטא לא יעב מלצוות . כי האדם לא נברא להיות
 מעלמו . כי אם ברצונם לעשות טוב וחליט . כמו שמונו חמה קל כי היכולת
~~הוא~~ ושורת . ומין היכולת כמו ההרשעה ^{הינה} הכל ~~הוא~~ ומין הוא יכול בעבור

אין ופקדתי

כי הוא חי כ לולי ק היו כל היכולים בשוה . גם אינו יכול בעשה כלום בזדוש כפועל בשעת ^{הע} ~~אשר~~
לא יוכל להוסיף או שיגרע כמו שנבאר בפני החוקר . ובה יכולת האדם ^{מקדמה} ~~הוא~~ בעבוד
מן הפעולה וגם שארתי ואחריו . לכן בדרך משל אי שיכול להתבונן ^{בפני} ~~בפני~~ ימין . תבונת
בפני שאל . והכל על כפדנות היא היכלת על השאמת . וכל שכן אי שיקדים טובה לזכר
מבלי הצרה . ולכן אל לל כן אין דמיון ביענו . והארסת בדבר זה בזולת זה במקום . ל י יויו .
על אעפ שהחלפתים בקדשות הם . האזים על בהמה . עד שיפדו . מולי יויו . מוסב אל
והיו ^ל ובעבור שארטי הדברים שנה הדבר . כמו ואין אי ואחי ועשי ואשי המשאר . ועו
לי ייויו ^ל ולויים תחת הבורים . ובהמת הלויים תחת בהמתם . במדבר סיני . מפני זה ביום
דבר יו . את אשר בהר סיני שב ומה כי לא היה זאת הסקדה של לויים כי אם במדבר סיני
והנה בב לוי גרשון וקה ומורי . נקראו שבטים ובעת השפחות . שמה ל תבנית את שבט
משפחות הקהת . מן חודש . כי בבור . שכל מן חודש נפדה . ועמא בכמו מספר הלויים ^{חמש}
פעמים הא זה . והב מן שלוש . שמה אלבר התחשב לזכרים למן שלוש . כי חודש יתנו
להם חמת . והנ מן שרשים ^{שנה} שפכרו ביום דוד עה כי בדבר . דוד האחרונם הוא מספר
בע לוי מן שרשים . והל מן שרשים וחמש . והחמישי מן שלושים עד בן כ . שוב מצא
העבודה . לבית אבותם . ומעפ שאספתת האם קרואה משפחה שמה ויהי עבר מבית לחם
יהודה ומשפחת יהודה והוא לוי . האב הוא העקר . ויפקד ולא זכר למהרן ולשניים דרך ^{אברה}
ומבאר במקום אחר . פקודים של שתי משפחות . אחרי . טעם אחור . המשכן . כמו על
אחריה ומתקיהא . ינה . הואים הגדול ספרדי . לפת מערב מכז . שכן . ומשפחת המשכן .
דיעות שש משדר . והמהל . ידיעות של עזים . תכפרו . שרות אילים מאדמים וערות ^{תחשי}
אשר על המשכן . כי הקלעים סביב למשכן ולמצבת . לכל עבודתם . להכליל התקנות והפטיס
שאר . משארת הקדש . כי הארון קדש קדשים טעם המשכן . בג קהת . ולא אה בע ^{לצטעם}
ולמדריס דרך קרב . על ירך . בדגלים החל הכמו והמצבה . ולא ששה כ במשורת הלויס
מין להם שם מקום כן למהרן ולבגן . והחל והמערב שהוא טעם המזרח . ושם בדקום בע
קהת שהוא העבד . ובצפון בב מררי . הוא המחרון . וטן להם תשמישי התקדש . והנה בע
קהת טעם מאובן שהוא הבכור . ובעבור היות ^{בצפון} בצפון בכור לוי הוטס בצד מערב בדגל
אפרים כי יוסף בכור רחל . ומררי . בצפון טעם דן . ארבעה פעם לזכר . ובין בצד וכזן בארז
והתבנות מצבת הצב ומצבת ^{תקאה} ~~הקדש~~ . וכלי הקדש כל ארבעים . והמך שהוא לפתח אהל
מעד . ונשיא . שהיה נשיא לשלשם . פקדת שומרי . משארת הקדש . מעפ שהיה נשיא

לשניים

לנשיאים אין לו אלא פקדו בקרת . תנחה משה ואהרן . בפאת דגל יהודה שהוא אלק . כל
 פקודי . תגיד גדול שפקד שבט לוי אמן חדש ולא היו רק כב אף . ואמן שלוש שנה ^{שנתיים}
 אלפים ותן ^{והעלה} . ולא הגיעו לחצ שבט מי שרל לפחות מן השבטים שספרו אמן עשרים
 שנה . ואין טע שהמרון הכלה אומר ^{ללא} עבר רק חדש . ויא כ לא היה שבט של לוי בשבט
 אצבים בית שבט . שרל כי כמש יעבן אומר כן ירבה וכן יפרוק . ואני אומר מחשבות השם
 עתון והמשכיל יחריש . כל לויים חסר יוד הרבים . כמו גוים . אך יוד לויים מודגם . שנים ^{ועשרים}
 וכשמה מונה הפרט תמצאות שלוש ומוות . שאלו הם בכורי הלויים ואין בכור פודה בכור . בכור
 זכר . להוציא הטובה . וזה בכור פטר רחם . בבג שרל . ולא בבג הגרים . רק אמת הלויים . הוסף לוח
 כדי להזכיר פדיון העודפים . תחת בהמות . של שרל . והעודפים באדם ולא בהמות . אם כן בהמות
 הלויים פטרו כל בכורי בהמות ישראל פטרי חמורים שהוא הבן אצלי . ולקחת לקח חמשת שקלים ^{השנה}
 על פי הגורל . מה עשה משה רב עה כתב לקלפים כב אף בג לוי . ולקלפים דגה ה שקלים וערבם
 מי שעלה בידו בן לוי היה נפדה . ומי שפל בידו קלח בת חמשת שקלים היה נמנם . ^{המורה}
 וכן . ויא משה . חלק הפסח התן על פי יו . שאם . שם המפש . ובלידה הקדים לגטון . ושנה לבני
 קהת בעבור כבוד השלוחים . אמן שלוש שנים . כמש ספר אומר אמן חדש כדי שיהיו תמורת בכורי
 ישראל . ובדרך כלל באר עבודת כל משפחה ומשפחה מהם אמר תהיה חטייתם . שנה החל לבאר
 בן כמה שנים צריך לשאת בתקן . וזהו לעשות חלמה במהל מועד . ובא מורן . באמצע
 בשוע המחה . קדם נעם . כשיש אע תקיעת תרועה . פרכת המזבך . שחפך המרון . כי היו
 חכמים אומר בפרכת שלא יראה . עליו כסוי עור תחש . ועליו עליו . שנה על המזבך . כי ^{לכסוי}
 לשעה למרון ולפרכת בעבור הגשמים במכה עור תחש . ויא שבצ ^{שר} היה לשנה המכה ויג
 הפסוק כפוך . ונבן הוא . ושמו בזין לתפוח הנשיאים יאו טעמו שיתקנס להמרון ^{הבדים}
 להיותם ברטון כנשיאים . ובלבד שלא יסורו . עליו יהיה . על השלחן עמו . וכן ועמ ^{עליו}
 שיהיו בשעת כנשיעה על השלחן כי כפירו בנה עליו היו זה מעור לשור בפני יפת בסדר
 הלחם . כי על השלחן ולחם הפנים יפרשו בצ תבלת . וישיונו עליו כל הכלים ואחריו ^{פרשו}
 על הכלים והשלחן בצ תלעת שכ סיון המלכות זה השלחן אש לפע ז . ונה על השלחן
 בצדים מכסה . ובעבור שאין למטה בדים שמוהו על המוט . ואינו דומה כמו ^{וישמה}
 במוט . שאין המטה נשאת תחת המוט לפי שאה על המוט . כלי שנה . כלים שהשוק
 טן בהם וכלים שמתקנס הפתלות . כלי השלחן . טון סככים וקערות וסירות ופנות ^{קערות}
 ולשט . טעמו שסירו הדשן . אמת הועב . מרבה העולה . בצ מרזמן . כי שם זריקת ^{הדם}

בחדש
 בחדש
 בחדש

והעין כלה כגון דומה . לכסות את הקדש . בארון והשלחן והמזבח והתנבחות . כל כל . הם
 הנגזרים בכלל . ואחרים יבואו . ברשות . ולא יגע מזכרה שלא יגע בקדש כי אם יטונו
 בבדים . ואין טעם לדבר האור לא יגע א הבדים טרם שיכסה לארון כי כבר חכמה הוא .
 ואם העינה נזכרת בעצב . על ידי בינוק לא נקיש הקדוש ברוח . כמוכן של נא מתהבנים
 תורה . וטעם הבבביל כי לא אה בטהור וקצב ככפן אינה טענה כי בטח על מה שה^{בראשונה}
 ואם לא היתה השאלה כזאת . מה אה שאל נא מתהבנים תורה . ועוד השיב כי הכן התורה
 באזוב מי נדה טקרא טהור . שמה ועבל בתים איש טהור הנה מסך איש טהור . וסמך ומה
 מי הנדה . ומה . אם יגע בקדש הם חייבי ^{טור} . ופקדתי אלעזר . משאכת לעזר להיות
 זקיד לשמן האור של בין הערבים והקטרת והתנבחות ושמן המשחה . ופקדתי כל הם התנבחות^{הנה}
 לה אהן וכו' . ככל ביד אלעזר . כי אימת פקיד וגבר לגרסון ומהרי . ואעזר פקיד על שלש
 ישימים וגבר למשורת בעקבת לתת בידם כל אש נזכר והוא שמן האור וקטרת הסמים^{והתנבחות}
 ושמן המשחה כי לא כתב ושם באעזר כנגד בלוים ושמן . א תבלימ . כנגד משה ואהרן
 שיהיה ולא ירמו לעצמם כמ . וכחל לבאר הייך יחיו ולא יתחייבו תורה . כי באו אהרן
 ובנו . ושמו אותם . בארון והשלחן וכל שזכר . ולא יבואו לתורה . כאש יסירו הבטן ויפיקו
 האהל ויגלה הארון אלש ובלע בדר בזה . מה הוא לשון כפוי תן יחד סביב ותבלע . כי לא יבוא
 הלויים עצמם בעת ^{שמימים} הארון לתורה . והנה הוזהרו לתורה הארון עצמו והוזהרו שיגעו
 לכפוי שלו כי אם אסר להם לתורה כל שק לעת . והנה עשה נגע בכפוי והם בעת . ואש^{בית}
 שמש כוונת לתורה הארון עצמו כי חכמה היה ונתחייבו תורה . וכן מצלי מה שפירש א
 מהתפרשים כי הוזהרו כלויים שלא יבאו כי כבוד יושב הכרובים עד ^{שעליך} הפרוכה כ
 אז יתעלה הכבוד בחביון עזו וישוב א חקותו כראשון בקדש הקדשים . ויביה כבלע כפשוטו
 כדרך ויבלע מטה אהרן . וכמו שם התפס אבטן הדגש ~~בטור~~ בטור כדבר הפרים רמת
 ומה איש איש ענ . מזה הלויים מזהרים שלא יעשה א תלפת רעקו . לא יביה משוכר
 שוער ולא שוער מסורר וכן לכל דבר

. ולמה פרשם במדבר . בדגלי אהבה תלבו ואלבר .

הם כמש שמש את נאש בעקבת . ק נשא את נאש בעקבת . לצבוא . בלי צבא הוא
 דגש . ובצבא הייך רפיח לקוונת העלות . לעבוד עבודה . כי בגשוע המשק יודידו אותם^{הלויים}
 ובחמת יקיהוה . ולמש . שמה ושמן את ידיעות המשק . ולמש שם התפס . כוונתם
 את כחמתם . ואין משא זה כמשא בעקבת כי משא זה לשמן ולחשים בעלות . ידיעות המשק

שש משזר . ואת מהל מועד . ידיעות של עזים והם יא . תכסו עורות אילים . נאח
 אסך . שהוא לפתח . סביב ^{הס} קלע החצר . יעשה להם . כלוא ליריעות להורידם ^{ולבשיתם}
 בעליות . ויתכן מלת להם שמוסב למשכן ולמבוא . כי כלים רבים להם . ועבדו . טמאן
 מפני התפסקה . וטעו ועבדו הלויים . על פי מהרן ובנע . הם יאנו בב תרשטם . כלוא
 אה כי מבני ציון יעשה פלוג כבה ~~פולחן~~ . פלע יהיה משורר . ופלוו טוער . וישא ^{היריעות} וכן
 כן וכן . וביד איתמר תהיה משורת כל א מה שכל אחד ישיב כלי משאו בידיו . ופקודים
 מוסב במל תבנית ומס הוא רחוק . והוא לש חשבון . וכן טמא בשמות תפקדו . כי ^{במספר}
 יצאום ובמספר ביאום . וכן כתו בבית עלמים . ומאנם תקון המשא והעבודה וגם כד
 משורת ביד משה ומהרן . ומה הביטונו . זהו הכתו אה פקודתם לעבודתם לבוא לבית
 יו כמשפטם ביד מהרן מביהם . וידעו שמהו זה ביד משה . וכתו וגם את מחיק מטה
 לוי הקרב . ויתדותנו של משכן ושל עמודי החצר . ומיתריהם של עמודי החצר בלבד .
 ולא הזכיר יתדות רק לבב אררי . וכשם שהיו יתדות למשכן כך היו יתדות לחצר ^{ובשעת}
 תפקדו . פל יסאן וק . ופלוג כך וק . לא שיצו אותם בכללם . והזכר כבה בבנ
 מרי בעבור כבוד משאם . ופקוד אותם ~~משאם~~ ושמי . מהם שמתם בראשונה פירט
 אותם במחנה . פי יו ביד משה . שהדבר היה למשה לבדו . וכנה נחסרו גר טועם
 מהקמתם קפ ~~מחנה~~ ארריים והם תג ועל הצטועם תקע . ובע קהת הוסף מספרם מבן
 חדש על ~~מחנה~~ ארריים וול לכן טבר המשכן ומשאו עליהם . עבודת עבודה . עבודה
 לעבודה אחרת כעון להפטיט ולרחוק . וכתבן להוריד המשכן ולהקיומו . ובהא זה השיר
 ועבודת משא כפשוטו . על פי יו . שיהיו הפקודים מבן שלושים ועד בן מאשים
 וישלחו . עד שלא נבנה המשכן לא הוצרכו . שרל בשלוח הטמאים שהטעם תלו . ולא
 יטמאו . וזה המאז יתכן להיות ביום שמיט למלואים כי טומאת מצורע וטהרת תלויה
 במאז כבן . והעד שזה המאז נוקדס חזיה . אנשים . ואחר שכן העלה ולא יטמאו .
 אין טעם למלת כל כי הכל בל כל . שולח . ומאנם הזכיר כל שהצריעתי ^{משום}
 זה ועד וכן הציבות רר והתמים . וכל טמא . הנוגע במאז ובהל ובקבר . והזכרו
 לו שטמאים אחרים . על כן בעל קר . לא יצא חוץ למחנה ישראל . והוסיף להו משלחו .
 בעבור וזכר עד נקבה . ואז שד משלחוס . כדי לומר ולא יטמאו את מחניהם . ומצו
 כל שטומאת חמורה חמור שלוחו משלוח חברו לפי כך משלחן את המצורע חוץ לשלח
 מחמת . שמה בדד ישב מחוץ למחנה מוטב . מפני שהוא מטמא בביאה . והזב וכיוצא

בן חוץ לב מחנות . וטעם זה מפני היות עצמן חותב ליכנס להר הבית . וראיתם ויקח מטה
את עצמות יוסף עמו עמו במחנה לויה . ובה הכתוב שיהיה כנגדם א מחוץ למחנה השלחום .
וכתוב וישם מטה ואעזר הכהן . וכתוב ואתם חנו מחוץ למחנה . וישאון . ששאלו שלשם מחוץ
למחנה . והנה היא זבה שמוח ומטה כי תקיף רבה . והיולדת היתה גם היא יוצאת שמוח ומטה
שבועים כנדרתה . כן ישאו בני ישראל . קודם שנבעו הדגלים . ובמחנה היוצא בחיוב אין
בהם מטה ולא שבים והמרון ביעים עלן היה להם לצאת שנה . אבל במחנה ישראל המטה
בתוך המחנה . ומחוץ מיע מורה על אחריון דק שלא יהיה סמוך למחנה עלן ענין לפי
במרחק שמוח ומטה יקח את המהל וכתוב הרחוק וכתוב ומדומם לחוץ לעיר . דבר נמוך ענין
פרט מועל לפרט שלוח הטמאים . כי זכיר פרט שוטה המועלת בבעלה . ויא כן ^{נמצא}
פרט מועל בשלוח הטמאים כי הצרעת והזוב אינם באים אלא בעבור מועל . והזכיר
פרט זה כדי להזכיר הן גם והמדון . איש או מטה . מלמד כי הכתוב בפסוק ויקרא ^{נפש}
הוא לבועים . מכל הטמא . בין בפקדון בין במשאות יד וכיוצא בהם . למעל בבעל . כן ^{שבע}
לשקר . וחמישיית שהודה מעצמו . למיטת המש לו . אם הוא חי . אם מת יתגם ליוקש
הקודם ^{הקודם} . ואם אין זהו הצד . המושב . ליראת השם . ימנה לכבן שבאומ משה . הקדן
עם החוטא . וכל תרומה . בעבו שמו לכבן לו יהיה סוף לו וכל תרומה . מה וכל . כי אין
שיער לתרומה . לכבן לו יהיה . למי שקחה הכבן בזרוע . והם בעלי המשור . ואיש את
קדשיו . כיון מעשר שכ וטעם רביעי . והשלמים שהם לבעל כמו חמוט ומותר הבעל בהם .
מעב שמקרא קדש . איש מש יתן לכבן . הם הקדשים שמצוה הכתוב ליתגם לכבן הם ברשות
הבעל ^{אחרי} חמוט שימגם לכל כבן שיחפץ . כמו שמצוה בפרש קרח הם לכהנים ולא יוכלו
שאר הכהנים לגזול אותם מהם . כי תשעה ^{אחרי} . ששנה למיש אחר זולת בעלה . וכן נזכר
למיש שסר בזנות . א . אט א דרכיה לבך . ואין בכל מקום לגטא . והאומ שטה מעליו ועבור
ומעלה בו . שחללה עצמה המקדש והמפורש למישה והפרה הבגית שהיה בית לבית בעל
כי חלל יהודה קדש יו . אשר אהב ופצח נגד . ושכב איש . בלעד . מישה . ובה הפרט
לקטון ולבבנה . שכבת זרע . פרט בבא איה דרך איברים . והכבן שהוא באור למעשה ובה
וכן מה ועולם . פרט למשת סווא . ומה סתרה כשיער בימה . ל . שבעל מוח סתרה
כדי הקפת דקל . ל איעזר מוח כדי ומצית טעם . ל יהושע כדי ^{לשמות} . ובן עמי
כדי לשמנת ביצה . ל עקיבה מוח כדי לצמעו . ל יהודה בן בתירה מוח כדי לצמעו בצים
זו אחר זו . ופוט הכתוב . ועולם . כי היא עושה בעמך והדבר עולם וכן בעלה . ואילו

היה יודע

היה יורע לא היה משקה אותה שאין משקין רק על הספק . ואם ידע אז שהודית היא סוף ^{לעין} ^{ההעלה}
 והוסיף לומר ונמנה כדי לומר שהיא שוממה לבעלה . ועל ^{ועד} אין בכי . או מפני שאתה שוממה
 חסודה . והיא לא טפשה . על ידי בעלה . לכך ועבר עליו לוח קטנה . או לא טפשה
 על ידי אחרים . ואין ענין תפיסה בכל מקום ^{למקום} . ואמרו בשם הלוחות . אבי כל
 מפת כבוד וענין . ואלו היה משמע טפשה לש אעפא שמורה להתר היה נזכר בשבועת
 האלה ואם לא טפשה . ועבר . לוח . דל לשון הרהור . כי מינה טהרה וטהרה ^{הצעות}
 וקנה חובה וסופו תוכיח . ונקרה האיש הענין . ומצד המקנה למשתת מקנה על פי שנים . ומשקה
 על פי שנים . שאם לה בפניהם את דברי עם פלו אתמתי עם פלו מפני היה מביה או
 אחיה או איש שחוק . והוא שאינן מתקשה ואינן מליד . אמת אמת . לא סר שם המשות
 ועליו . הדמויה להיות אמת . כי שוממה יבם והשמה באסורי עריות מינה אמת . וגם
 שלא יקנה רק באמת לא באמת ולא באמת . והביא מחייבו הכתוב כי כשיקנה יביא ^{והביא}
 את קרובה . לא אה והובא . מודיע שהקרובן הוא מוטב והואיל והקרובן חכסיר אותה לו יהיה
 הוא מוטב . עליה . בביאה אחת . והזכיר שער המטה כי לא יפחית . ולפי כי השעורים
 פחותים מהסלת והמעשה העונה ופחות לרוב . ובהא עשה מעשה בהמה תביא ואכל בה
 ואחרים מה רחוק הנה סערת יו חמה ואין צורך . לא יזק . מנחה זו מינה במה רק ליהזכר
 שן ומה צורך לשמן ולבונה שחוטא המקריב הנחת בשמן ולבונה כדי שיהיה נזכר
 לטובה . שאם היה בעלה כהן הקורא קרב והנחת ^{ידי} יאכל לכהן . שאין הוא וכל הנחת כהן
 רק המנחה הבאה לעצמו . ובהא היה בעלה כהן ^{על} שיהי מנחה טמלים מפני שיש לבעל
 חלק בה ומינה עולה פלה לאשים כמנחת ^{זכרי} ~~הזכרי~~ כהנה מפני שיש לה חלק בה אלא
 הקורא קרב לעצמו והשיכים מתפרדים על בית הדשן . הנחת . מנחה בעד קטנה לזכר
 שן . וטא קטנות בלש רבים . מורה שהיה מנחה אותה פעם אחרי פעם . או שזאת ^{המנחה}
 מעידה על קטנות השם וקטנות הבעל . או טלל לכל מי שיקנה . והקריב אותה . המנחה
 והשליד ענה על המטה . והחל לבאר ממה שהשלים היאך יעשה כהן שחפרט והולך ^{לפני}
 יו . בעזרת ששים . וכתב ביולדת לפתח מהל מועד . מים קדושים . מים שנקדשו לעבודה
 וכן הכיור . או מפני שהיה שם הקדש נמנה בהם . והמים מן הכיור שהוא נעשה במרחות
 הצובאות להפריש בין עבדת אלים לאיש לא עבדת . בכלי חרש . בכלי החצרות .
 אשר יהיה בקורע . מוכן לכך . ^{מקום} היה להיכל ובו טבלה שלשים וטבעת קטנה בו
 הנביא הטבלה ולוקח עפר ומתנו על פני האים . והוסיף לומר יהיה כי המשכן נאסע ^{המקום}

לחקום . ושער העפר עד שיעבור המים . ומצה להם כדי שיכחו . עפר שוטה . ומפר הפרה
ורוק יבנה . ל' ישמעל אור דם צפרים . והעגיד . החל לצמד איך יעמידנה ומה ישנה
לה . ומפרש שלא היה בתחלה הדבר שלא ידבר בה בדברי מיום ופחד עד שתודה ולא
יגחה שם הקדש . ומתרו צב אור לה צדקה בת הרבה היין עשה הרבה שחוק עשה הרבה
לדוח עשה הרבה שבעם הרעים עשים . ומור לה הרבה קדוה ומנשים גדולים ויקרים
תקן יצם עליהם ונבטלו . ומצדין לה מעשה יהודה ומתור ומעשה ראובן בפלג מבן ^{ועשה}
מוטן בחומה . עד שתודה שלא תקום לשם הגדול שבתב בקדשה שיחה על המים .
ומס הודיה טובת כמדתה ויוצאת . ודעת חכמי הקדמין תהיה והוא הטוב כי פיה ^{כמה}
עדים . ופרע בדבור . ויתן בידו . וכן ונתן . וטעם ופרע להוציא הודיה ועל ראשה .
או שיחך פרע ועל ראשה . ומה שאר צדקה שהיה תולה לה על לבה . אין לו עקר מהכתוב .
אמר ל' יהודה אם היה לבה נמה לא היה תולה . וכן אמר בשערה . ואם היה לבה נמה
לבעם לובשת שחורים . ומס היו השחורים נמיה לה לובשת לבעם . וטוב הוא להוציא ^{מעשה}
כל מיני מביטים . והנשים הנמשאות תתקבצנה שמה כדי לכמות ולקחת מוסר . שמה ומס
כל הנשים ולא תעשינה כזאתנה . ומת אחר שנתקלקלו ישן בעבירה זו לא היה נמה
זה הפלג המופלא . כנגד לא מתקוד על בגותכם כי תזכירה ועל כלותיכם כי תמאנה
בעבור שבעליהן נואפים שמה כי הם עם הזנות יפחדו . ונתן על כפיה . הידים שחבצן
למחך ובשאר הפריצות . ופדיעת הראש כי שפן קלות הראש ושחוק ומצלין למזם ^{לערה}
ושמית המים חקום הדע . וכלן סבות ידועות . או ונתן על כפיה כדי להפחידה ומודה .
הי המרים . כמו משי ולחקה . ומשי התרים . ונתן המרים על שם סופם . כי יפול
המפלגתו . על ק אר המאחרים . והוא תבין פעל הדגש . אשר אררה יו . ויא שמו
מתנס בו דבר אר ומיט נמה ק . והמתה ביד המטה בכלי השרת . ובהא בקפיפה ^{מצרית}
כדי ליצעה . ואחריק נמה בכלי שרת . והשבוע . בתחלה השביע אותה ואחר ק משק
אותה . והשבוע . אם לא שכת איש מותק . באומם ולא הודית . ואם לא . ומטן ממרו
בה דית נפשות פותחין לזנות ולא לחובה . הנקי . תהיי נקיייה . טומאה צריך בית השמש
כי שטית . נאע . ומת כי . בשבועת הלה . והוא יתן יו מותק . ויא כי והשבוע השב ^{בעבור}
שאר הדברים . וכי נמותה . בין באומם ולא הודית ובין ברטן . שמה תבלעדי מיטק
ומלת ומס בתחלת המאה . תתלה בטענת ומורה המטה שזהו והשבוע הכתו פעמים
למלה . שהנשים משבועה כמו שהיה לפלושת . כענ והמתם שמה לשבועה . יקן

ובתק

ובטח . תפס הקרובים להחלל . צבא נפוחה . ובאן המים . מבאר הימך יכיה . בת יו . את
 הייך . לצבות ולנפיל . נפתח למדס להופיע חסרון הכל של הפעיל כמו לחרות עיני כבודו .
 לשמיד מעוקטה . והבטן תלקה בתחלה . ומחר ק הייך כדרך השקמה . ומבי בשם ^{שכפול ענק}
 טקדמה כך פוקדמו . עד כי קצתם בדרך מפתחה או כי המזלרים מענין מיצרים של שני
 גופים . לצבות בטן . בטנו של טאח . וירט . מונן על השבעה . מונן על האלה . ומחן טע
 מאת קיום הדבר ומשפטו . בפרכ . לא יתכן היומא צביר הפע ומה כתב הוא . טול שיחקה
 את האלות . זולת מחן מחן . ולקח הכתן . וכבד לקח . כי קודם סכת וקודם שהשקה יקח .
 וכחך . מלמד שקרבן שטה קדש לבד ומכל כשאר המתפס . והנחך . שלא יתן ידו תחור
 ידה . מלא מחר טיקח המנה בידו מולך ומביא מעלה ומוריד . כי מנחם קטמות היא . ולא
 תפיה המנחה בידיה . את המים . מין שיעור במגלותים . ויתכן כמנהג השמה . ובה ^{מביא}
 מלי של חרט חדשה ומחן למכה חצי לון . ה יהושע אומר רביעים לון . והיתה אם שומחה .
 חמה שהשלים כמנהג הכתו . ואם לא שומחה . כמד אם לא שטיח . וטהורה היא . טעם אם
 לא שכת . או וטהורה היא לבעל וטהורה לפרוטה . ונלמדה דלע . שכת הבשת . ומבי אם היה
 זכרה לילד בקוש . תלד חברה . שם דכרה לילד נקבות מלד זכרים . תחת מישה . פדע ^{למחשה}
 ושומרת יבם . ונקח המים . נמצא אם יבוא איה עד שיעשה לה כל הכתו . ש לו עין ומשמה .
 אם ק דין למדס כשיקנה באשתו בדרך תמים ירחק ממנה . והאשה תשא . אם שטמה לא
 תבעל ממנה עונש עולם הבא . כי נמצא אם לא צד ושם עוט . והוא חייב קרבן . ויח
 כי לא הזכיר הכתו ומחור קטמות עם שאר המנחות . כי הזכיר יחוס העם לבית אבות ^{היחז}
 להם דין לדעת המעשרים . ומחרי השוטה זכרון הנזיר . כי זנת ויין ותכרס יקח לב . ויל
 חב פניסת נזיר לפרישת שוטה . להפריש בין המועלת בין . ובבעלה ובין המתקרבת בין .
 לשוטה כמו ופרע את ראש . ולנזיר גל פרע שבע כמסו . וכשיעור יופי הנשים . ויח אם
 טהורה האשה תזכה בזן נזיר . או אשה . גרושה ^{שומחה} . פליא פירש לון . שיהיה ^{נזיר}
 ללאס ין . כי ליחאת השם יבעל תמות ולכך נקרא נזיר כאלו הוא כמלך לשאר בכ העולם
 שהנז ^ש במסו . וכתו אל למלכים שמו יין . לנזיר נזיר . שיהיה נזיר מין ושכר . כחל
 לפרש ממה יהיה נזיר . כי נמצא סמוך נזיר מחיו . ובצרוק טמו הנזר סמך עשיית
 וינזרו . ולכך נזיר הוא שם של תורה שם ינזר מכלל הדברים בלתי היין לא יקרא נזיר
 ושכר . יח כל דבר המשכר . והבטן שהוא ^ש המכרש . כמו שהולך ומבאר . ונקרא יין החדש
 ושכר היטן ^{הוא} . הסך נקך שכר לין . משלה . מימי העבים המתקיים שיבשלו אותם ובעבור

לכסגלו ולהנבילו ולתת עליו גזר קבץ הכל . כי כל נדר צריך שיהיה מוסגל בדברי . ויהא ^ל
כל דבר שיוצא מהעבדים והם בבריאותם . ומשרת בשקל מקנה . והתנו לסמיכות קרוב ^{מש}
תלש אם לא שריתך לטוב . ובארתי משרת קטרין . וכל אשר יעשה מעפן היין ^{העלים}
והעללות . או אם יעשה בין ברטמה בין בדבר אחר הוא שיעשה . מתחצטם ועד ^{זג}
חצטם קלפות העבדים . וזן הוא שבפנים . תעג . והוא הדין לכל כל העובד בראש .
ודבר הכתוב על ההוה . לא יעבור לתקון השער . והוצרך לזה על ולמת . בעבור ^{שימו}
קדוש יהיה . שאין לו רשות על שיקריב קרבנו להעביר תעג . ובהא אין נזיר פחמ ^{משלושים}
יום ^{באש} מתן יהיה . ונדול הפרע לא יהיה בחדש ימים . הקירו . שם התפס . שעג ראשו .
עם ושער הרגלים ב משקלים . על נפש יוקח מת . כי האת תאר . למבין . שהנזיר דומה
בזה לכהן גדול כי נזר שמן משחת אהיו עליו . ולא הזכיר בן ובת כי רוב הנזירים ^{בחורים}
כנזרי ומקום מבצבם לנביאים ותחורכס לנזירים . וגם זה הפך האור אין בכלל אלמ
מה שבפרט . קדוש הוא . גליטמה בתים . בפרע פתמוס . כמו ונשם אטר . וטוא .
גם באהילה כמו שצע . כמש נזרו . טעג שער ראש נזרו . ^{ויצג} ~~שם~~ אמ ראשו . גם השער קרא
נזר . גזי נזרך והשליכי . וטואו באהילה שהוא בשעג . ונלח ראשו . התעלה ביום טהרתו .
באפר הפרה בן ובן . אבל הגלוח ביום השביעי . אחד לחטאת . כבר פירשת טע החטא .
שהוא מן ולא יחטיא . ואחד לעולה . כי שמה עליה ברוחו דבר על שאירעלו בפתמוס את .
ופצר כי גם השגות צריטת כפרה . על הנפש . הוא האת . ואילו חטא ^{כעבד} שציער נפשו .
לא היה מצוהו לשוב בחטאו . וקדש . יחל לקדש ראשו . תיום שהקריב . כי כן טאו לו קדש
יהיה . גדל פרע . ביום ההוא . תיום ההוא . כי לא יעברו ימים . והזיר . כאש בתחלה
שישוב עוד לחטא יג נזרו כל אשר נזר להזיר . וחובה עליו להביא כבש בן שנת ^{למש}
ביום השמיני . תעורת השלמים . כי לנזיר ב גלוחין גלוח טוואמה כמו שכתבאר וחוב
בקרבנות . וגלוח טהרה וחוב בקרבנות . כמו שפירש ^{הזיר} . ואור ובהי אחר והזיר
שיום שמיני יהיה לפירתו וכאש לפירתו . והימים הראשונים . משנים ולמעלה . ובאר
הזכיר . פלו . והוא הקש אם שתי יין או גלח שעגו כי נזיר שלא כלו יתין מסוד לגלח
ולשתות יין ולטמא בתים . גלמת פירשתו . ביא אומ : הקרבן שטענה . ויהא אומ ^{שמו}
כמו וירעו הרועים אותם . כבש זכר כיהא לעלה . מיל . ושלוה נזיר חובה כמו שלתי צבור
של שבעות . ומש ^{קורבן} בהר עיבל בעבור שהם בעו . לא בעבור האכילה . כי שלתי ^{נזיר}
טאכלים לבשל אלבר הזרוע . חלות ורקיקים . כבצוג . אך לא פחות משנים . ובהא ^{שאר}

מכל הין

מכל יין . ומנחתם ומכיהם . של עליה ושל שלמים . והוצרך להדפיח כבה שלא נקיש עליה .
נזיר בשלמי תודה בעבור זכרון הלחם ואם גם נאכלים ליום אחד . כי שלמי תודה מן להם
הנחה ונמך . ועשה את חטאתו . כנתבן הכתוב שיהל במומחה . ואחר השלמים כי צריך לברך
עין שיעשה בהם . על סל . עם סל . והזכיר עוד הנחת המזון שאחר שיעשה הנחה והנמך
עין שער הנזיר תחת הדוד . והוצרך שלמים כי השלים נדרו בשלום הפך וקרה הנחה .
וגלח הנזיר פתח . לפי הזכיר יביא מומחה . כי בפעם אהל מועד חייב לגלח שערו . בשלח
חייב להיות תבשלת . וככתוב ונה לבב עלי . שהיו לוקחים הבשר חי . והזדווע מן פרוק של
החזרה עד כן של יד . ולא פירש הכתוב שזדווע של יין או של שמאל ונקיש אותה במקו
היין . ונתן על כפי הנזיר . היה איש . התגלחו . התפעל ומוסב לנדרו . על חזרה
עם חנה . ואחר ישתה הנזיר יין . כי בגשות שמה היין . וזכר היין לבדו שהוא עקר
נדרו והכל בכללו . קדש הוא לכהן . הוא המזון . כי הזדווע תמילו של נזיר פנו חנה
התגפה והשוק שהם לבקן הכלל השלמים . ויה כי שתית היין חובה בו ביזם . זאת תורת
הנזיר . בין ששיר ובין עב . תלבד אשר תשיג ידו . כלום תמוג . ויביא בנדבה . או כפי
אשר ידוד נדרו תורת נדרו . שלוש הבהמות הנמנות בעגלה . דבר מעל פרט
נזיר שכל תביא קרבן צריך ברכה מן הכהנים קן הנזיר . כה תבדכו . בפרט ויהי ביזם
השנית וישא מהדן את ידיו א העם ויברכם . עתה יבאר היאך היא ברכת כהנים ^{בהשלמות}
הקמת המשכן . והנה קצר נשימת ידים ושתייה הברכה לאחר הקרבן ושם תפרט . כה
תבדכו . כלשון הזה בזה שבאר והולך לא פחות ולא יותר . ובג הפסוקים נזכר השם
המיוחד . והבן זה . והחל בברכה וחתם בשלום . וזהו ין . יברך את עמו בשלום . וישתדך
שכל דבר נוסף צריך שאירה . והשתייה המועת שלם להסב פעם מן המשאר על סן או
יאר ין פענו . כי באור פני מלך חיים . ויהתך . ותבת חנם . ישא ין . שתייה השקנת
פעם ^{בהשלמות} כעב והיה טרם יקראו . אשרי העם יודעי תרועה . ושמן הכהנים . את
התורה הקיום וההשקנה . ואנע מברכם . כולל המברכים והמברכים . ועתה הברכה ^{בפירה}
הדגלים כי הם באים להלחם בשבעה עממים וצריכים ברכה ושתייה וחטנה . וכמו בעת
הארון טובה ין רבבות אלפי . שאל . שיהיו בשלום נצלים מכל נע . ויהי ביזם . כמש הזכיר
הכתוב מי ישא הארון והתזבחות והשלחן והמערה . ומי ישא שון האמור והקטרית . שאלה
משמים על ידי מרם הוצרך הכתוב לבאר קדשי המשכן והיריעת היאך יהיו נושאים אותם .
וזה מינה מוצרך רק בנשיעת הדגלים לכך הזכירו הנה . כי שש עולות צב . תמנת ללוים .

איש כפי עבודתו כמו שכתב . ביום כלות . טעורט ביום החדש הראשון תקים את ^{השק}
 מיד ולקחת את שנת המשחה . וזהו וימשה אומ ויקדש אומ . ויהי ביום כלות שנה על
 המשחה לא על הקרבה כי לא העלו דבר להזבח לא לאחר ימי שנות החלומים כמו
 שבארתי . ודעת ביה זכרונה . ואפי' לדעת הכתוב כי ביום הראשון לחדש נסן הביאום ויד^א
 כי לא העלו להזבח דבר . וכבר פסק הנה הדבר . נשיא אחד ליום . לא שיהיה עליה ^{למחר}
 שנו . והנשבע בראש ספרו כי לא ישא פנים בתורה כבר התל בנפשו . כי בפרט אלה פקודי
 פיר מה שפי' . ועתה מה כי ויהי ביום כלות משה לעד לדבר . המעתיקים כי היה סותר .
 וכמש הכתוב במהד לחדש תקים את משכן . ואחריו ויהי ביום השמיני . והמאת אומת ואם
 יכתישוהו . והשקר ואם יודוהו שקר . נשיא ישרא . ולא נשיא שבע לוי . על כן הוסיף
 לבאר . הם העושים על הפקודים . ויהי כשם שנתנו איש טעם נפשו קודם שנתקדשו
 לצורך האדנים כן הביאו הנשיאים את קרבנם שהוא כפרתם בחטך הזבח שהם יעמדו
 למען את ישראל ועביכים כפרה . וכן כתוב בזולתה ויקרבו א משה הפקודים ויאמרו
 משה עבדיך נשאו את ראש . ונתקד את קרבן יי' . עב . כמו בצבים ובפרדים . יאמין
 מעיני השוורים . והנכון טעם הכנסות . ושע' עשר . בדועה להם והוא הנכון . על שנת
 תאורת לתר שמוט . ויקריבו . מפרט מורך העולות . כי עבודת הקדש . שהמרון והשלחן
 והזבחה קדושים כנגד המשכן על כן בכתב יסמו . ויקריבו . עוד בעבור שמת^{הדברים}
 ועד ויקריבו כפי לוג וימחר יי' א משה נשיא אחד ליום . לכבוד להם להזכיר כל אחד
 ואחד בפרט . כי לא מאר אחר קרבן נחשון וכן הקריבו כלם . ויהי המקריב . כפי תקון
 הדגלים לא כפי תולדותם . בשנת מה הקריב בלא ויהי . ומשלש . והלמה ^{הקריב}
 דרך קצרה . ס'ל . יא שמינן ונתת העולה רק ונתת נדבה שהקוואן עליה לצבוא ^{הנשמה}
 נאכל לצבוי כנה . ונמיתם שלם הזכר נמכים ומינן נראה ק מעלי . ולא הזכיר עקר
 קצרה . כי מה כבשים בע שנה שנים עשר ונתתם . בקר שנים . כמו ושת ימין . וגם הם
 פרים כמו שזכר במחרונה והם גדולים בימים משל עליה כי לא הזכיר בן . ביום שנת עשר
 טעם אחד עשר בלי זרה . ויהי מלשו עשומותינו לשון מחשבה ונכון הוא . וזו ראיה ברורה
 שאין האחד מן התן שום היה מן התן היה נתון . ואחר שימא המומר אחד מיד יוכל
 לחלקו ונתת מדבר כגב . ואם האחד עלת המספר מימין המספר כי מיד תהיה העלה
 עלול מבלי הקדמת עליה על העלה . ועם חשבון ומחשבה ענין מ לכך נאמר עשת עשר
 תמונת מ ודע זה . ומספר הימים הם המספר לחטך . אבל מין הימים כסדר כי בשביל

ב. המעלות

תבן להקריב שלמים ועולת יחידים. ונתון הוא שארבעה שלמים לבד הקריבן בסדר
 הימים והאחרים אחר שעברו שבעת ימי המצה. לפי כי שלמים או בשלמי תודה וכה להם
 לחם חמץ. שם היו שלמי נדבה היה תזכיר להם תנחה ונפק. ואח שאלו השלמים ^{השלמים}
 ליום אחד ואיך יתבן שיהיו שלמי נדבה. ואולי לזה ספר הכתוב כל מה שפרט שלמי הקריבן
~~בסדר הימים~~ ויש בכלל מה שאין בפרט וכן להפך לכך הזכירם עוד בדרכך ^{כלל}
 והפרט עם הכלל שנה. ובבוא משה. עתה ^{הפרט} הימך היה שומע הדבור ומתי זה תמוס
 יוצא הקול כפי מה שיעד לו ונועדת לך שמה ודברת אחר העל הכפורת ובין שכ ^{הכרובים}
 ופי העב ללמדך שמהחר החכה נאמר לו ויקרא יו. א משה. ואין חוקרים ותואחר ^{במרה}
 מדגש להודות לתו המפעל. וישמע את. הוא היה שומע לבדו לכך הוסיף ^{ידב}
 לו. שם תמצא במקצת הווא שמהרן עמו בבואה איש איש כפי מעלתו. והפרשה
 הבאה אחרי זו לאות. והיות קול ודא. תוכל לדעת תואה ובין שכ הכרובים. ועלה
 מזה שאין לכרובים צורך בינו לבין עבדו כי אם לסוד אין הנה זכרו. והרמז ומל צבא
 השמים עומד עליו תימינו ומשמאלו. והדבור בלשון העברי. יכה בקול מפני שמתנו
 הוא. גם השמיעה נאמרת בלשון הבנה ובין ובין.

שלושה פרשת נשוא הקדיל השם עשה

בהעלותך. מלמד כי מהרן ידליק הנבות כל ימיו. ואם כמו יערוך אותה מהרן ובטן
 וכבר פירשתו. ונסמכה פרשה זאת עם פרשת החטא כי ביום שתי ^{לשלמים}
 נבם משה עם מהרן ללמדו בעבודת פניה איך יערוך השלחן ואיך יקטיר הקטרת ^{ובצבת}
 איך ידליק הנבות והוא תחלת יום התשיעי. שבו יחלו לחטך המזבח. ואז אמרו לו לטכר
 גם הלויים. ואין חוקרים ותואחר במרה. א תול. כמו וכאיר א עבר פנה. שצפת הנבות
 עלם ולא קצתם. ולא באר בצמח ובמעשה כבה. ולמד שלא היו תמימים הן והן כנגד
 המצעי כי מה שבעת. ובעבור היות אור הפתילות כנגד השלחן נאמר פני כי אין להמנ
 פעם ומחור. כמש צוה ין. שיהיה אורה כנגד השלחן כי שם צוה יו. את הצרבה. וזה
 עוד פיר שיהיה לדורות תקפה שאין מעבב בה לא תקפה לא של זהב. כי תראה ^{התקפה}
 תראה יו. למשה וכן משפטה להשנות. והודיע עוד כי זו היא התורה שנעשית בצוני
 משה רבינו ע"ה כי שלמה ע"ה עשה עשר תנורות של זהב. ומש מה ב"ה כי לא היו ^{השמות}
 בהן מעט שהן כשדות לעבודה רק בתורת משה. הנה כמו ואת התנורות ועבותיהם
 לצרם כמשפט. ע"ה ירכה. וכן ירכה. כמו עוד היות על מדותי. עד יום תוסד

בית ין. קח את הלויים. יא בן ביום שנמשחו אהרן ובניו כלומר ברמז חדש טמן נהגו גם
 הלויים ומייתם שמה ועשה את האחד חממה. גם המשכן ערך שומרים. מצל לא למה
 כן וכבר פינתו ויהיה ועשה בצווי. לא שמה ענה עצמו עשבו חממה. ואין אמה האוה
 נמן כי שומר זה לעבד מנחה לפרט כי אהרן ובניו יעמקו בעבודת פטמה ולא הלויים כי
 דבר זה אפרט. אהרן בנך שאל. שיבדלים מכללם. הזה בשן הטה. חסדי טון פמ
 הפעל. מי חממה. מיית ^{היה}. כמו חממה בארוב ומהר. וכן מי נדה חממה היה.
 כי מותם מי הגיה מסירים החממה. ובהא מי חממה של אפר הפרה. והיה ראוי פפי ^{דעם}
 להיות כריות בגז ובז. וכן מה כי והעבירו חגב אפי הזמן ולא הפיאה. ומיט טון. כי
 זה הפורט במצוה. וג' ולוחין הן בערה גלוח המצוה וגלוח ^{הטעם} ולוח ^{הליס}. ומין
 שלשה דמין פאש זה ^{מלוח} והכתוב. ונטהרן. דגשמה הטיית לחסרון תג ההתפעל
 ולקחו טעה יקחו ומחונם. והנחתם שלשה שרועים ^{כמחטא} בן בך. תן בצווי ויא
 יתנג משה ומחונם כי בניו יקראו על שבע הלוי. והקבלת כר. שיסמכו ידיהם על הלויים
 וידעו כי הם מובדלים לעבודת המשכן לפע ין. הוא מהל חושד. והוסיק לבאר ערך
 שכל. וסמכו. ידעו ידיהם כמד ^{הלויים} ויא יסמכו ידיהם באות ראשי השבטים
 לבדם ברמז משפחות הלויים ונשיאיהם. ונב. שאל. רהיה כעב על אודות האסטל
 אשר כרת משם בע שכל. והלויים יחטבו כה קרבן ^{לעשה}. והתק. כמו שהתק לאסס
 מצוה כשהוא חי. לפי וישובו פעם ואחור. והלויים אחריכן יסמכו את ידיהם על כמ
 כל אחד מהפרים. ועשה. אהרן יעשה בתא משה. וסוף העב מוכיח וכפר עליהם אהרן
 והעם גם זה בצווי. והוסיק לוח ללמד שהיה התנופה אחר הכפרה. והיו לי הלויים ^{לעבודת}
 מהל מעד. או שלוש תנופות כמד שלוש תנובות בת הלויים שהיה תנופת כל אומ בצפ
 כי הם טמעים לי עתה נתנום לדורות. ביום הכות. בזמן כמותה לר יוס. הקדשה ^{מותר}
 כי לא כל בטר. שהעלתים אהמות. ואקח את אחריכן. ומהג את הלויים טמעים. תת
 בברי. שאל שהיו טמעים. ויהיה זה הפירו בכפל טמעים. ולכפר. הוא ולא יהיה בבני
 שכל נדך כבקר ושארן את משורת כל בעדה כי קר הקרב יומה. או טעמו שהם ^{עוררם}
 לכהנים בקרבנות של הקרבים לכפר. ויעש משה. שהקדיבם והעמידם לפע ין.
 ואהרן שהעם וכפר אותם. וכל עזת. שפאט ידיהם ללויים. ויחטמו. פי מה שמה
 קנה עליהם מי חממה. ואחריכן אחרי עשות להם כל מש נזכר אז הם ראויים לעבוד
 במהל חושד. כמש צה ין. אחרי טהרתם מהם. היו טמאים בכך והם יטעמו את ^{העלות}

קוזכר

ועבוד את

לויים

איש איש את עבודתו . כן עשו לעצמם . או עשו משה ואהרן ללוים . ויהי כן עשו להם לדור
 מינו טבון . כי אין זה יקרוב כקרוב כקן גדול שיהיה חוב לכל מי שיהיה . אבל זה יקרוב
 הלוים לייס להם ולבניהם אחרים . ולעמך טוב וישב מצדק ואתה כקן ואצל
 זאת . החקה אשר ללוים . והלא תבן שלוש ימים נספרו . וזה עתה תבן חמש ועשרים
 והטעם כי כל אש הגיע בשער כה יהיה מוכשר לעבודה אבל לא יהיה מוסגל בעבודה
 ידועה . כי אין עמנו שיהיה תבן כה בעבודת האהל וכשילמוד אז בן שלוש ימים עבוד
 בעבודת המשכן והלא נזכר שם לעבוד ולמשא . כל הבא לעבד לעבוד עבודה במהל
 הושר . וכתוב בדברי הימים אה בג' לוי עש . המלכה לעבוד בית יו . תבן עשרים
 לצבא . שיהיה עם צבא העובדים . ועבודה לא יעבוד כל עקר . אבל שרת עם אחיו .
 שיהיה שוער או בעל משמר . ככה תנשא ללוים . להיות בגשמותם לבד . ומן
 זו נהיה לדורו רק בזמן נשיא המקדש שאין הלו . נפסל בשנים או בחודים ידגה .
 יו . יפה בתורה פרשה זו עם פרשת הלוים בסדר אבל גם זה מוקדם . וזה צורך להכיר
 עב זה מפני שכתב להעלה והיה כי תבואו הזכיר שהם חייבים גם בגדבר קודם נעם
 כי לא נמצא שעשו פסח אחר עד זמן הושר והעלה ידועה . או בעבוד שאלת הטמאים
 ובהם שחל הפסח אז יוס שבת ואין השבת דוחה את הפסח . והלא הם אה כי יוס חמישי .
 צאו . שאל המצרים . ואין בין שנה לשנה רק יוס אזה לא יתבן . וז' יפתול אה שהיו
 עשים הפסח כל ימי היום בגדבר . ופי' הזבחים ונתנה . הכתוב אה הזבחים טמאים
 עשים לפני עבודה גדה עשו אבותיכם בגדבר . בתורה . ואין צורך . הפסח : בקרן עש
 הטרחה זה לבדו . ככל חקוננו . זאת חקת הפסח . וככל משפטיו . שיאכל צלי אש . ועצם
 לא משברו בו . או ככל חקוננו על מצות ומורוים יאכלוהו . ויהי אנטים . חטובים דורש .
 מצות אהים . לכך שאלו אה ולא אחרים . כי מחנה כזה אי אפשר שלא היו טמאים
 מטומאת זיבות או מצרעת . והיות אישאל ומלצמן . אין לט דרך לדעת . והאזה נשא
 ארונו של יוסף היו . נשתבש . כי שאל אחרו בגדבר שנה פחות . ימים ואין לא שברו .
 ביום ההוא . כח יוס יד . ויקרבו . יל שקרבו א מהל משה ושם היה אהרן . או על ידי שליח
 הודיעו לב הטימאים עה . ויצאו משה ואהרן . וקרבו הטמאים ושאלו למשה . ואם טעם בעצמם
 אמתו טמאי את לא היתה כונתם כי הטומאה מעכבת אותם לא הרחיבו זה בעבוד שהיו חזן
 לחנה ישר . כי לא יאז מצד לא באה שהיו יצלים כי בפסח מצרים לא נטונו . שאל שלא
 יאכלנו טמא מפני כי לא נזרק דמו בגדבר פס בסך הבית . והאזה כי לא היו יודעים אם כשר

טהור להקריב בעדם זבח וימכל הבשר לטהורים על שם אינו נכון כי משה רבינו לא היה
 מסתפק בזה . אנטע למה נקדע ~~מנוחה~~ הפסח ויש מצוות דוחות למנוחה וזה רגז באוועדן ^{עמדן}
 ומשעה . ומנוחה עד שמאעה מה שיצה השם . השתבל במחוג של גוף הנבבד שהיה לו עם השם
 יצרך זכרו . ומפיש הכת לטמא את כי הם סאלו ורוא הדין לכל טמא בטומאה חמורה . ומאחר
 שכתב עמדן ומשעה ידענו בודאי כי דברו משה לשם יתז ובחר הקצור . ורביס כן . בדרך
 החוקה . מי שלא הגיע בירושלים . לכס . בטמא נפש לבדו . מן לדורותם . הוא כלל הטמא
 ומי שלא הגיע בעזרה . ובדרך לא היה מובדק . כמו מכה מבין ואמו . ונבנה . שהכרתהוה
 לאי שאין לו סבה ולא עשה הפסח בזמנו בין פסח כמסין ובין פסח שע . ובפסח שכ אין מקין רק ביעור
 חוקן בשחיטתו ובאכילתו באומ האיש העושה הפסח ובבקר ישכים וילך כי לא חייבו הכת לק
 שהשת . חטאו ישא . עשו ישא . אם לא תהיה לו סבה ~~לעבור~~ ^{לעבור} וכי צופ . הזכר
 זה כי גם קצר אם יהיה טמא נפש או בדרך רחוקה ישנה גם הוא פסח שע כי חקה אחר לגר ולמנוח
 פסח העשן . מלאך שלא היה העשן מכסה רק למהל העדות . וכתב ויכס העשן את המשכן . והחל לבא
 הנה כי עתה יסע הדגלים לבוא במחן שבה חתם ולמנוח המחן . כן יהיה העשן המכסה מהל העדות
 ספי התלפת ביום ובליילה כן יהיה בהעלותו מעל המשכן לטחנות לישראל לדרך אש ילכבה שיתחלק
 בארצה אש בלילה . על פי יו . אחר שען יו . לסימן השם יתז הוא המסייע והמנחה אותם .
 אינו יוצא . ונזכר בדרך כלל . נוש . החל לפירש המריך העשן וחלוט . על המשכן . מספיק גם
 לפסוק השט . מעבד עד בקר . על המשכן ושלה כעשן . ביום נעשע . מן יהיה העשן במשכן יו
 כען מוב ימים מן שנה תמיהה מיום א יום ~~שבת~~ . ושאלנו . שמפי לא היה מקום תחנתם
 בעיניהם והיו חפצים לנסוע מאותו מקום לא יעברו על כען השם רק את משמרת יו . שחרו
 הולכים על פי יו . בין בהמריך העשן בין צרב ~~מן~~ במעו כמש דבר יו . ביד משה . עשה לך . כן
 לך לך . שכן נמצא במעשה נוסף . ואין הכנה להיות משלו . והיו לך . לערך מקרא ^{בתקיעה}
 לבד . ולמען את המחנות . בתרועה כמו שבאר והולך . ותקע ~~מן~~ . השמות בכח הפעלים
 בתן . סימן אם תבנה התקיעה בשמתיך יועדו כל ישראל . צפתם מהל חוועד . ואם בחוצות ^{אחת}
 יועדו הנשיאים לצדם . ואם תבנה תרועה סימן כי ~~עלה~~ ^{עלה} העשן . ויסע דגל מחנה יהודה ^{מחנות}
 שלשה שבטים . גם בצב גרסון ומרי . נוסעים כשיסע דגל יהודה שמה והורד המשכן . ואחד
 יסע דגל כמנן לכך מה שנת . תרועה ~~למסעיהם~~ . דגל מפריס ודגל דן . ובקרי יו
 שב ופירש בעבור שיזכר תרועה ותקיעה לעינים אחרים שהם לחקת עלים . והיו לכם . וכי
 תבואם מלחמה במרכבם . כמו כי ששת ימים . חסדי בית השמש . על עם הצר הצורר אתכם

כמו ויבאון האנשים על הנשים . ירשנו הכהנים . ונזכרות הדגש שיהיה בשעת התרועה ^{שועה}
לפני השם ולא יבעחו ברב חילום . וביזום שמהרבה . כיתים שקבע חזקיהו . או בזמן ^{שנצחו}
האויב וקבעו יום שמחה והקריבו שלוח ^{ועלמם} ~~ועלמם~~ ובתועד יכס . כולל גם השבת שמה אה מועדי
או יו . והחדש שם לא הוזכר לכך מה ובראשי חדשיכם . כמו אה דברי הברית . בעשרים בחודש .
הנה אות כי עשו בע ישראל במדבר סיני שנה פחות עשרה ימים . עליה . שהיה עליה השם לא
~~שם~~ ^{שם} תלך מן המשכן . וישעו בע ישראל לחסעיהם . הם קברות התורה וחצרות . ומש אמר וישכן
העין במדבר פראן . כי שם אחרון זמן רב . ומשם היה שלוח המרגלים . ובמלה תסעו לא נזכר
המדבר פראן . ויתכן כי אה האקוואות נקראו מדבר פראן . גם יש לומר לחסעיהם כל האסעות שמעו
המדבר סיני . והולד מבני הופעל יורידו המשכן בע גרשון ובע מרהי וישעו אותם בע עלות
ומש ישע דגל ראובן ישעו בבקרת נושאי הארון הוא המקדש . והקיומו . מוסב על בע גרשון ובע
מרהי שהם קודמים לנשוע בתוך שני דגלים וכמה יחנה יהודה בתחלה . ואחר כך דגל ראובן .
באים בע גרשון ובע מרהי ומקמים המשכן על חכום . ועדיין בע קרת באים עם ב הדגלים ^{המחירים}
ומצאים המשכן עומד כמשפטו . והכהנים חכמים הארון א תקומו . שמה ובא אהרן ובעו . הם
האוציאים והם האכפנים אות . ער בואם . הקהלים . ובא והקיומו כמו צעקו ויו . שבע יומך
לאותך תעשה כן . מאסך לכל המחנות . נפתלי כוסע באחרונה . ומש יראה איש מתחזק
ואספקו א דגלו או יקחהו ליו . ועל צבאו אחיעזר . שכל נשים ונשים ילך בראש כמלך בעזר
לחובב . וכתוב ויבב חובב חוק משה . והוא יתרו והיו לו ב שמות ורבים כן . ויהא אחרי ^{שתיציר}
נקרא חובב . ולעבדיו יקרא שם אחר . והכתוב א רעוא אביהן כמו ויבך מומ אביו . והוא
זקנו . אהי אבי אברהם . כי אם א ארצי . כי ארץ ישאל תמלך לפקודים ומה טובה תעשה לו .
כי איש כחדם שיש לו משפחה ואין לו נחלה או יש לו נחלה ואין לו משפחה . לכך כי א ארצי ואל
מולדתי אלך . אל נא סדרך בקטה . כי עלך . הואיל וידעת שחטייתנו במדבר אין בידינו
יכולת להיטיבך אם א כח תעבוב כי תהיה לנו לעינים . נבבד ונדול ונחשב אליה . כעב אס
מעט הקהלי . וזה דמז לו בעבור העצה שנתן למשה רבי עה . ועוד אם תלך עמנו מאומה הטוב
אשר ייטיב כלום מהשלל אשר יתן השם לנו תקח צם אה . וכמש לא בתפיים וישלח משה
את חתנו וילך לאה . ואין חוקרים ומאחר בתורה . וארון ברית יו . ראית דברי המפרשים
ולא הנאות . כי יא כי ארון ברית יו היה הולך לפניהם דרך שלשת ימים בכל החסעים . ואינו
עון כי הוא מפורש להיות הארון בתוך הדגלים . וכפי דעת זה המפרש איך יתכן להיות המשכן
בתוך הדגלים . וכנח הארון אה יכנסוהו . ולפי דעת ונמע אהל מועד הוא המשכן ולפי

המרון . וי"א כי בזה המסע הלך המרון לפניהם אבל בשאר המסעים כפי הכתוב היה . וזה אינו ראוי כי
בזה המסע ~~לפניהם~~ שבארה נסיעתם במסע . וי"א שמה לפניהם הוא לפעם שנת הדגלים דגל אחד
ודגל דן . והלא כמו לתור להם ממנה . והוא על כללם ואחרים הולכים לפעם . ואין הנסיעה
והחנה כי אם לפי העת . והמסע לפניהם לשון כבוד . מפני כבוד המרון אינו טב . ופירו' המסע
ועתה מרון ברית י"ו . מסע לפניהם והולך שלשת ימים עד פראן . ולא שכן העת עד יום השלישי . ^{בעת}
כי שכן במדבר פראן . גם מרון ברית י"ו . הולך אחרי העת . והזכיר לתור להם ממנה שלא היה
העת שוכן דן במקום שהיה מקום ממנה . והוצרך לפרש כמה צמחית לכתם במדבר הקדול
והנראה והוא הדין לשאר המסעים ומקום ממנה . ועתה י"ו עליהם . שהיה ביום ובלילה . והזכיר
זה כי לא היה נסיעתו העת . ויסעו ב"ב ישלח מהר י"ו . ומה שסמך הוצרך לפרשו . ולא
מה ועתה י"ו עליהם יומם ולילה . כי בזכרון יומם יודע גם הלילה כמה כתם שומע בעת ימין
ימים . מדם ובהמה מטיע י"ו . ואין צורך כי שבעה עגים היו . ולא כדעת המומרים כי ^{שלשה}
היו והם פרוש על ראשם . והמשתבל בכמובים היטב יבין שהעת אחד . וזכרון ומרון ^{ברית}
י"ו שהיה משה אומר בעמדת המרון ויאה משה קומה י"ו . ובגדה יאה שובה י"ו רבבות אפי' ישלח
גם העת לא היה כי אם בעשרה לבד . ומן פנישת ויאה משה ידע כי משה ^{היה} תמיד עם המרון .
קומה . הטעם לרע כדרך בע אדם בעבור נסוע המרון דרך תפלה . ובגדה . מנח . העין . ובג
בהם כמו ולא נלחם . ואויבך ומשטמך . כדרך הטוע בכס כנגד בבבת עינת . ואה שובה כי
דוע בו כוונת . וצריך רבבות בית השמוט . מותרת מלכת שובה י"ו . וצמ כי נמצא מזה העת ושב
י"ו אהך את שבותך . וה' הם בטעם לרע . וכל לשון קומה מלרע זולת ג' מלעל והם קומה י"ו
הושיע . קומה י"ו במק . וקומה לעזרת . ורבבה שמת אלפים . על כן עמך רבבות אלפים
או ^{ויבט} רבבות של אלפי שדא . ויש ^ל כתם מספק ברבבות אלפים . וי"א שובה לשון הסקט
כמו בשובה ונתח משען . י"ו שאין פרישה זו ראויה להכתב הנה לכך הוספת סימנים לפניהם
ולאחריה . ומה יאה בטמן הפרטים שהם במזמור יאה וצמולי י"ו . וכל או תקון סופנים לא
ידעו במס טעם . גם כן ראית בקצת בעל התפלה שמה משתכן בספרים המדייקים טוב
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד . וכן אפי' שדא ברוך שם . כמתאוועם כמו מאלפים
מה במדה . כשלשים וששה מיש . הקך לממת העת . והוא לשון תענומת . כמו מה ^{תמוך}
אדם חי . שמבקט דברי עלילות . רע . טע דבר רע . כי רע מאר . באזני י"ו . שלא דבר
בגלוי שימנע משה . וכן נזכר ויסאל בלבבם . ותאכל בקצה ממנה . מותר שמעגללים
עלילות ברשע . כי לא היה כל העם . ויזכר כבון מעלי . שמתאוועם רע הוא שמה שלחה אנשים

בהגלות

לפניו כי היו מדברים מאמה ועלילה כי לא יוכל השם להכניס בארץ ישראל ושם בני עמק על
 כן קרא שם המקום ~~מבשר~~ ועל בשר התאווה קצרות התאווה ותבער גם אש
 לא הזכיר ירידה באש ~~ממנו~~ מן הארץ יראה לכך אה ותשקע האש מלש משקע בבל ומרגם
~~מלש~~ עליו איש מקע ומכלה האש קצתם ועמק העם אמה והתפלל ושקעה האש ולא ^{בערה}
 ללש והאספסוף יפה קריאת בן נפתלי שמוציא האלף בקריאה והם ערב רב ומאספנו על ישראל
 וישובן המתאוננים רע והם בני ישראל ובכושם בעבור מאומם בבשר וזאת התלוונה זולת
 התלוונה הראשונה ויאמרו ערב רב וישלך דגה ודג שני שחור ופעמים נזכרים על
 כל המין כמו ויהי לי שור וחמור אית הקשואים בחסרון וז החבור ומן הדגה שם כלל לכל
 הפרט הקשואים באף והוא הטבון והיא מקשה מקום אף בשקל מקרא ומינו היא של קצבות
 חם סלוח בלי חמון לפי שנהר כלום יוצא ומתפשט וכל אחד מהמצויים חופר גומץ וכשהנהר
 שב לחקותו שארית שם הדגים מבטוחים האלף נוסף והם ידועים החצר שם איחד ^{במין}
 ירק הבעלים והשומים גם הם ידועים והזכירו אה לזלזל המן שהוא נבד ושה נפשת
 יבשה הנפש המתאווה היא השוועה בבבד מין כל מין כלום דק אהמן לבדו עינת גם
 הוא מינו בדינו כי מצפים אה בכל יום לחומר ומעשעים ללקוטו והמן כחל לספר הכתוב
 לשבחן שהוא כמגדל וקל הוא בלקיטה ועינת כעין הבדולח עמה לעין שטו העם ולקטו ^{בלי}
 ער שאיח מעו וברצונם לטחמ בריחים לעשות שגת והכמות לבשלו בפרוד בסיך של
 אמן וטעמו נבד כטעם לחלוחית קשון שעלה למעלה אס יבושל ולהד לשד יסוד כמו
 להד לשד בחרבות קין והטעם לעיל בשמן והוא בסגול כי מילולי היה הטעם לרע היה ^{תאר}
 והיה להד לשד נוסף ושקל שמן שק שהוא תאר ומאר השמן עם לשד כמו לריח שחמ ^{טובים}
 והמן במקום אחר תאר כצפיחית בדבש בלא בשול ובדלת מפני שהיאך הוא כעין הבדולח ומיח
 מלופף שהיה יורד טל ועל הטל מפל המן לכן הוא טקי בוכה למשפחות בוכים משפחות ^{משפחות}
 איש לפתח אהלו בגלוי בעבור מאומ הבשר ובעיני כ שמומר לחמק ומתק לחר הפכ ^{המאת}
 ורב הגמי תולים לאשה למה הרעות לשלות אומה שליח להוציאם מעבדות ובעבור אחר
 שלח מביד משלח מיד ויחד אף ין באשה ומלו מטומת חן בעיניך לא היית ^{נשמת} לעם הזה
 כי אמה יודע העמד ומה הריוח עלי שמשא משא זה העם עלי ובא אמת כמו ובשלימה היוצת
 חסרי האף האנבי היא התמה ומפני אומה גדושה נקד ההא בסגול כמגד הריות האנבי
 אומם מואנבי אביהם כי כמב ויולד בעם ובמת ופעמים אחר היא התמה במא חלת אס ^{בהיות}
 הדבר בשט מעשם כי תאמר שמהג העבד להיות האבות מתינים לבצם וכשימקדלו ^{הבצם}

ע. השם יתג. איש איש אשר ישחט שור או כשב או עז. ואך יכל המזבח אוחי וכל מן ^{הכבש}
 לזרוק דם שלמיהם ולעשות חפץ כלם בגב יוס והשיבו הקדוש היד יו תקצו להתחלק יסון
 ובקר בעוף וכל אחד ישחוט ויכפה הדם ולא ישרך למזבח. ויש לו טענה. אם את כל
 דב' דם. גם יל כי בעבור שמה לעביר בשר סתם הוצרך לדעת פן יהיה טעם הטעם ממשי
 לחם לחם. ולחם בבקר. והתן לא היה לחם ממש. פן יהיה גם זה כדמות טעם בשר ולא
 יהיה בשר ממש. ובמה לו התשובה כפי שאלת. ומצא ויספיק. כמו ומצא כדי גמולת
 כאלו ימצאן שאלתם. והמפרשים מסיפה בדגים כשחיתה בבהמות. הנה יתן תלת זסוף
 באצנות והדבב לא כן כי אם הוא ספור לדבר. היקרך לשו' חקרה. ויצא מאהל מועד.
 סביבם במהל. ולא במדך המהל. והבן זה. יא' תפכ' שמה השם וא' העם תאמר התקדשו
 לחמך. ידע משה כי לא יהיה הדבר בגם מאת יו' ועל כן שאל כמתניה. והשם כשיבו
 אין יד קצרה לתת להם שאלתם גם בדרך החקרים. ונהו היקרך דברי. אם לא. והנה ויג
 שלוים. פתגמו של עולם לא כי נבצחו עתה. ונה היה להם אבל עתה היו לרב. ועל
 דעת כי ואל העם תאמר כמו דבר איהם בין העבים. ויוצג טבון כי תחיה עד אשר יצא
 מאפכם ויהיה לכם לזרז ידע משה כי לא יהיה אומ' בחפד כי אם בקצף ולכשה גמורה על
 עזבי רצונ' הפך מה שנתן דמן שמים. והאומ' כיהשם לא יחדש אות כי אם להצדיק נביאו
 והלא עשה אות בשלו ובאים ובחן. וידבר' אין הוא. וימצל מן הדות. וי' דבר לו שימגבו
 שבר בזה. וימצל מן הדות. תבנן הפעיל. כמו וירב בטחל. ונתה האף כי משפטו כמו
 ניאות העם. לכך היוד קמוצה תמורת האלף המפלת' כחבטא. ואלת וירב יתכן שיהיה
 מהדגושים ובהסרת האף הושמה תמעה על היוד. ולא יספו. ולא פסקו. כי לנה טהה
 להם הרוח לשאת במשח העם. ואם היה כמו קול גדול ולא יסוף היו כלם היו. או יהיה ^{עצמו}
 ולא יספו להיותם כפעם הראשונה כמח עליהם הרוח ואחר כך היה מתמש עליהם אומ' ^{הכח}
 ושארנו לחטה בתדרגה ההיא. וזה החקרה בעצמו הויה לנביאי עתדות. וי' ולא יספו
 מעצמם להתגבאת אלא בגבואה שמה השם לחטה בה לבדה התגבאו. כלוה ומצילת רוח
 משה יודעים הגבואה לא מעצמם. וישארנו כי לקח מכל שבע ששה ויעלו שבעים ושנים. וסמ'
 בדוקלת השבעים זקן. ובב' חלק. מי שעלה בידו חלק זקן טמטה. ומי שעלה בידו חלק ^{עצמו}
 בזה. לכך כמו והיה בתמזבים. וימבאו. גם הם בדברי מזכרה ומסר מועיל. והאומ'
 שהיו מתגבאים לענין גן שמה האמה הוא מש' דברת בתיים קדמונים. ואמר שנים והם
 החליטו התגעה ומגלך לתשרת. מולי בחלום נראה לו ואין פתח חלואו. ולא יצאו ^{המלה}

במהל חושך . ככה ויעמד אורם סביבות האהל . וילך הער . לא הוא יהושע . ורץ מן המחנה אל
האהל כי משה דבר לעם כי רוחו יאצל בשבעים איש והם מש' עמדו סביבות האהל . ומלן לא
יצאו אל האהל . לכך אמר יהושע שהיה תמיד עם משה כלום . כי הם כמרגלים דברו שאינם
מן התמיצבים עמו במהל . ואמר כלום כי מולי רוח רעה מבעתם . שים אורם בבית כלום
או שהם בימי שקר . ומשה השיב את רוחו עליהם . לא מן רוחי הם מתגבאים . ומי מן והיה
זה לכל העם . מבחוריו . שם לא תאמר . כמו מעוריו . שהיה משרת משה מקטנתו . ואמר
מבחוריו מנתן שהחל להיות בתור . כלום בטקל רפאים . ובמה הלמד קמוץ כדן . המקטן
היה בפעם לבדו כדי שלא יתחברו ב' שואין . ל' כמו מארילי . ותי יתן . הלואי שיהיו
כל ישראל נביאים ולא היו תלפים על השם ועלי . כי כבר הם במובנים . ויאמרו משה . עם
הזקנים . א' החנה כדי שיכירו כל ישראל כי נטה מרוח משה על הזקנים . ורוח נטע . בבקר
ביום כד לחדש אייר . והנה מכלו הבשר עד כד בסיון . כי כמוב התקדשו לחחר . ורוח
הזרחית היתה . יסע קדים בשמים . ויגז מלש כי גז חיש ונעפה . לש' כיתה . שלוים מלו
היה מן שליו היה השין בשוא ומשקלי השמות משתנים . וימט . לש' פרישה . וכן ותעו^{החלחה}
כדרך יום כה וכדרך יום כה . מהלך יום נפל השליו . סביבות המחנה מלבד אשר נפל
במחנה עצמו . וכאולם ברואו במקום שפל וגבוה . וישתחו . מינה הפוך רק לש' פרישה . כמו
משטח חרואים תהיה . הבשר עדתן שלא שלמו הימים הנקברים . ויך יו' בעם . באמת דבר
כנגד לא זדו ומאומם . ויקרא . גם קברו בל' זכרון הפועלים כי הם בכח הפועל . ויהיו^{במחנה}
כי שם היתה סבת מרים . ותדבר מרים כמו ותבטב אסור כמלכה בת מביחיל ומכדכ^{היהוד}
שהיא עקר המעשה . וכל דבור ומחריו בית הוא לש' דופי . מקומה וידברו בי . ואם לדק
נבואה הוא לשבח . תחלת דבר יו' בהושע . רוח יו' דבר בי . האשה הכושית . דבר . הימים
ידעים ומה הבל . ויש אור כי צפורה עצמה היתה . וכבר רמת אומה כושית משום יופיה . וכן
יפסו כוש בן ימי . גם בדמטריא יפת תואה . ומחרים אור כי צפורה היתה שחורה כ^{היתה}
מדיעת . ומדיטפס הם ישמעאלים והם שחורים תכח השמש וחמו . וחשדו למשה שעל^{נעע}
מעגה מתוך שאינה יפה בעיניו . ואמר הקמך במשה . ומצל' מיט נבון זה . כי איך לא ידעו
מהק ומרים על הכלי כנגד דך החאר ודברו בעבורו על ענין זה . כך היו אור בדק גמר
איך לקח משה כושית כלוה מן האמות ולא נקרא כושית . לא כי המדיעים שוכנים בארץ כוש
וכש ומצרים אחים . ויאמרו כי במך דברי הם אמר גם זה וכי השם מדבר למשה לבדו^{הלא}
גם בג דבר וישמע יו' . על אמרם הלא גם בג דבר . ובמה התשובה על מעגה נבואת

עלו
ל
ל
ל

ולא בעבו

~~מלכות~~
מלכות

ולא בעבור לקיחת ככושית כי הסבה ידועה גם יתכן מאד הלא גם במדבר ולא פירשתי מבעל ימתי
 מאשתי ה'ך אך מעט אחר מעוט והאיש י' על שאען דברי ג'והם ושתק והלא סבל כמה
 וטעה תלומת איש כל ולא תארו הכתו ענו ועבשיו הזכיר כמה שהוא ענו אחד ובגמלה ל' ומתק
 לא גלה להם במה שהשיג כי מלו היו מכירים מעלת בתבלית השגת לא היו אוג גם במדבר לכן השיג
 בו והאיש משה ענו אחד י' או שהשיג במה שלא השיג מדם לפשו ולא לאחריו ומעפ' היה ספל
 מכל מדם כי היה לו להתגאות שהתדבק בשכל האלהי שהוא לובט גמות וענו תאר והו' מקום
 אחד הפעל כו' וענותך תרבע וחברו בהעלותו ב'בטא פ'תאוס בעבור מהרן ומרים כי מלו היו
 מכינים עצמם להתגאות ומשה ראוי בכל עת ומלך פ'תאוס תחת יוד פ'ת' כי לא היה באחטבתם
 לקראם השם וי' מלך תחת עין פ'תא פ'תע ומין עורך ורצה השם י' להיות משה שם שלא יתקן
 השם להם רק על ידיו כשיתחננו אין גם יראה קנאת השם לכבודו י'טאו שלשתכם מהחנה
 לבוא א' מהל משה לך כססר הען והנה מל'ס מערעת כשלג ובעבור הנדע הוצרך להיותם חוץ
 מהמהל הזכיר וי'טאו שניהם וי'רד ^{ב'טא} כבוד י' ויקרא מהרן להשיבם על דבר מהרם הרק אך ^{ב'טא}
 יזכיר שבחו שלא בפניו א'ס יהיה נביא אכס מע י' במלמא ל'ן מתודע הנה שם ההתוודעות
 על המראה והדבור בחלום והבן זה ונזרת ידע רב פעלים גם השבעה בנינים י'טאו ומתן
 מלבד יודעת הודעת ^{א'ס לא היה} והנה הכתו פי לנו מדרגות הנבואה שהם שנים מלבד מדרגת משה
 רבי וכבר רוצת בזולת זה ומעפ' שרמז לא הכתו מעלות הנבואה הן המעלות איך לכל נביא
 שזה בטוה והנה שמואל ע'ה מעפ' שהדבור היה מלו'ן בחלום היה תבאר וא'ס לא ידע הקורא בו
 ויש במפורש וי'טאו אי מלמך האלהים בחלום וזה אינו כמו חלום הרמטון ויש על פי חלום ^{ב'טא}
 יורה מהנזכרים כמאד ומראה מת י' וכן מיכיהו ובמליהו והנה י' עבר ובחסרון ו'ן מן בחלום
 מדבר בו תבין סוד במפורש הנה באברהם שהיה במראה אחר הגיעו במה שקיע בסוף המחנה
 תבאר שהיה בתדמה כי במראה לא יושג כי א'ס משלים על ק' מה מתודע ומאזי שתי מעלות
 הנבואה כי יש חלום נבואה גבלי שהוא ער רק ישן אבל במראה הנבואה איפ'ש שלא היה סוף
 המראה תדמה כמו שהתבאר כי ישוב הער ישן ויהפך לאיש אחר ומין מספר למדרגות ^{הנבואה}
 כי באלו המדרגות הנזכרות בכתו עלים ויורדים כל הנביאים מלבד משה רבינו איש נבד
 פ' השגו וכפי השתלשלות להגיע וכפי מה שחן לו השם כמו החכמים שזה ערוך מחברו
 ומין סוף למדרגות אך כלם במראה לא במראיות הנען רק במראה השכל וזהו יסוד מתודע
 כי כבר נראה המלמך בקצת הנביאים בחור ובקצתם זקן ובקצתם בעל כנפים וצומת מדם
 ובקצתם צורת מדם וקווצותו משתנים ופעמי רגלי ופעם דוכב סוס מדום וכיוצא בהם היטא

ביות כל אה על פשוטם . והבואה עמה על די משל כל שכן הסבה . והנה הלך . שענה ערוס
 ויחק . ויחקקא שכב על שני צדדיו היתים הידועים והעביר מעד על זקנו . ויכתיבו רמקסיו
 נפוח . והושע לקח משה זמנים . מי פתי יודע כל אה וכיוצא בזה על פי הפשט לכך המחקר
 הדברים כמשמעם כי הנביאים כמו המלאכים עין בעין וכל הדברים הנזכרים בתורה לא
 ידעו דרך יו . ולא הביע . אה בגמרא אין מתודע . ושים לבך בחלום הדיוט ותמכלה ^{השמות}
 ותבין מקו . ולא שים בלבך מאה האוה כי כל העלות הנביאים היו למשק כמחשבתם שכן
 שם מדדגות כמו שידע כי זה האוה פחיתות לרוב הנביאים . כי האוה ^{המשק} לא ידע
 לו שהוא מאיר כמו כב או כמו ירח או לחטה חכם . כי מצד המקבל מבוא הפחיתות לא
 מצד האור . שטצון השמש כלו אחד והמקבל מספת האור כבר סרו חושני האור חושני .
 ולפי כך סרו כל החושנים מאת משה ענה ולכך נטה התורה האמירה על ידיו . שלא קדמה
 כמותה ולא תהיה בלעדיה . ומלו אה אין לו צורך באותם העלות היה אחרים גבון . כי לא
 כן עבד יו . ופגהו עבדו כי הוא נאמן ביתו בכל עת באו א הקדש פתחה . ויהי שכבון ^{מצות}
 העולם העליון והתחתון . וכן וכבית יעלם עשן . גם שמים נקראו היכל . אביסל קדשך .
 פה לא פה . הפך בחלום מדבר בו . כי משה שומע הקול ובל סבה בלוא מושע והוא
 יקץ . ומראה הפך מט יו . בגמרא אין מתודע . לכך פירש ולא בחידות . כי כמה בעין לבו
 המשק כדמות . וכן למקץ ישראל . ויהי ולא בחידות מקום שטם והטעם ולא תראה . ומראה חס
 בית . כמו ימי עשה . יבית עין בעת . כענז ועודת לך שם . ששגור מצל ככרובים אשר
 נקרא שם יו יושב הכרובים . והנבון היה הבטת שכל ורעיון כענז מטבעה בבקין תמו
 כי משה רבי שב כלו שכל בפועל . ובעבור הזכירו מתודע לשאר הנביאים טוה למושע .
 ותמונת יו . יבית . שמיט משיג העשנים על ידי מתצע . ויהי ותמונת יו . ותבנת חס תמונה
 בית . יבית כמו למתביט און . ואין צורך . ומדוע לא כמותם לדבר . הלוא גם בג דבר . ויחר
 לחיים ולמחוק . וילך מוסב אה שם . ויפן כי היתה פונתה א החזיון . והנה מרים היתה
 מצונית . כי לכך טוה ותדבר . וחלילה שמידע למהרן מאומה . כי אם היה כפי שחשב קצ
 האנשים היה כמו והנה גם מרים מענישת . וכבר רמזה זה בפרשת דבר א מפרן . ומלת
 ויחר . נמשך למשק . והכבוד בם . שגם מהרן כגון . נחלל . נפעל . וכן נחלו שכי
 צען . והם פפוכים מן מולת . כמו כיבו ויריבו . כלה כי בשד כמצונית שבו המכה מיט
 מרביש כגת . כמו נפל משה שיצא מרחם אהן חתיכות חתיכות . ואין צורך לתקון סופכים
 חצי בשדה . וכן מתע . ואה וימפל חצי בשכו . ויהי על שגורו שלשום בבטן אחת טעמו

פירוש שבעי קבלה אחרת שגם ההפוך חזק חלם שם חלום הנביאים סופרים
 לבעולם האלקי חסני כבוד השוף ועד הפסוק עם פסוק ואל ידעה ברעתי נשאר
 כזה שיליסוס . שחלום פסוק ואל ידעה ברעתי נשאר
 הפסוק היה חקורם אשר בלאתה חרם אהן ולחטני דרך חוסר אהרן
 אשר בלאתו חרם אהן . ואכחיתו ידראים על אינם חודים להם
 אלף אחרים שלח בסופרים החליטום אלף אשה רוצה כך כנג בתורתו

לפעל

אגף

לעל שיצא מן שלייתו ונמכל חצי בשרו . מרים מצורעת . והם ברימים . אגף . יא חסר אף והענ
 שגב נוגעה ועמה תרפא . ופגול כי בידו היכלת לחחוק ולרפוא והשם משיבו . ואלו אביה ירוק
 ירוק בפטה הלא תבלם שבעת ימים . קו לשכינה . ראוייה שמשב יד ימים אבל הפתך תפג שבע
 ימים כגזופה לא שהיא מטומאה כי כמז כלו הפך לבן טהור הוא . וירוק שם התפשט והזד יסוד פגו
 וירקה בפגו . ואינו כחן וכי ירוק קזב בטהור . עז האפך . כמו ויאסף משה אהמחה . והכת רפא
 להסיר הלובן . גם יתכן היות הדברים כמשמעם הסך ואפיפה פגו ואספיק מצרעת . ואחר
 תאמר ~~לדבר~~ בפעו העם מהצרות וחסו באדבר פראן והיא רמזה והיא קדש ברע לא קדש
 שלמה פרש בהעלותך . קויות יו . לי שועתך .

כאט באו של אקדש ברע שהוא מדבר פראן אז טאו להם עלה רש א תרא ואתחת . קרבן מעל
 הנביא ומוג שלחה אנשים כדרך כל הבאים להלחם בארץ לא להם וכן עשה יהושע . ופגו וישלח
 משה לרגל את יעזר . כי זה העגל כל טובש ארצות . ואלו עשו מתוך שלא האמינו במחג עלה
 יש לא היה כמז וייטב הדבר . כי יק אה ואת העבים מש נבוא אליהן . כענ הדאמ את מבוא
 העיר . ולא דבר נבונה האוג שאה הקדוש חייהם שאה נאמן מקום לטעות בדברי האורגלים
 כי כב אה להם שהאנן טובה שמוג מעלה מתבם מעב מצרים . אפ כפי דעת איך אחר
 משה עה וייטב בעיני הדבר ועוד אחר שמוג לו חמאן טובה מקודם לכן איך עה אדם משה
 וראיתם את האנן מה היא . רק כי שלוח האורגלים עצה נבונה היתה בתחלה כמו שכתזנו .
 והשם יתג יודעה שיהיה עה שישלח איש אחד איש א לשבט מהחשובים שבהם כדי שלא
 ימצאו עלילות דברים כגזכ על פי יו . אנשים . חזקים באדע ובגבורה . כמו המתזקן והיו
 לאנשים . ויתרון . כאומרת את בלבי . לשון חפז וחקירה . כל נשיא . היו חשובים שכל
 אחד ואחד חכם כמו להיות נשיא וכאש בשבטו . ולא ספר אותם הכתן כפי מעלת השבטים
 או כדרך הדגלים . רק כל אחד וא נבא כפי מעלתו . או טעם כל נשיא . כי יהיו הנשיאים
 ממושם לשלוח השלוחים כל אחד ואחד משבטו . מלה שמוג . הוסף לוג כדי להזכיר ויקרא
 משה להושע . ונקרא גם ישוע . עלוזה בגב . לשון ביאה . כמו יעלו בתה ויאבדו . בגב
 פגו שהוא מפורש בלא חשע זה היה לכס פאת עב . ועליתם את ההר . כגזכ תגה לי את ההר
 הזה . ויתן את חברון לכלב בן יפנה . וראיתם את הארץ . אם בריאה היא באוירה או משכלת
 יושביה . ואת העם . אם חזק הוא ומעש . יש לחוש בדבר שהוא חזק . ואם רפה וחלש הוא ויהיה
 עם נב עז . יש לחוש מתוך רבויו . וזה הערים . אם בבניה ודלתים הם עם חלש הם ומספיק אל
 עי מבצר . ואם במחנים . ושבים ועריהם פגזות אין להם חזקה ופחד כי ישא אליהם גני חרב

והוא

וזה הארץ . השמה היא בפירותיה או לזה . הפך השמה כמו שמה אם אין . כמו וישלח זמן ^{בבשר}
או השמה לעשת תבואה כי שאלך עושה תבואה ואינה עושה פרי . ולקחתם מפרי הארץ שאלך
דרך המדגלים לילך לקחת פירות רץ מטבם שיתגברו ומהם חזקו והיו למששים להביא ^{מפירותיה}
שביר שמנות הארץ . ושמה תמוה שאלך זמן פירות ובימים ימי בכורי עבים . כי לא ^{הבשר}
כל הנפטים . וישלו ויתגדו . מתדבר צן שהיא בתזרחית דרוותיה של ארץ ישראל . שר רחוב
לבוא חמת . שהוא מערב . תלמד שחפרו וחפטו את הארץ לארכב ולרחבה כי לא תגו אונה
מפיה אחת . ויבוא עד חברון . כמו ויבוא אל אנשים חזקני ישראל . והמות וגם ילידי ^{העם}
דמיט שם . ולא במ כלב לבדו . ושם אחיתן על אודות הענ ששאלחו המדגלים . החזק
הוא . הנה הם עם חזק . ועל שמה העשה הוא מצמטהו עם רב . כי חברון נבנתה קודם ^{מצע}
מצרים שהיא מושב המלכים . שבע שנים . וכל עיר שקדמה לחברמה רבו יושבי . ויהי
דוג בתמוה השמה היא כי היא חברון שהיא קדמונית הנה היא עושה חסובים כמט ציד
למשכול . כל שכן בארץ חדשה . צוען מצרים . תרינה סמוכה במצרים . כי היו בצען ^{שריו}
מש שם במצרי . אותה ומוני בצ . עד נחל משכול . שנקרא לאחר כן . זמורה . הוא הסעף
כמו וזמוריהם שיחת . זמורה שבה משכול אחד . כי יאמר משכול על הארץ . וזה הענה ^{למאמר}
והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ . בשנים המושגש בשנים אנשים . והרמועם והמאמם
במוט אחד . קרא הקורא . חקץ יהי תחלה והטבון חסוק מרבעים יום . ותחלת שלוח ^{המדגלים}
ביום ל בחדש סין מפע כי ישראל נעע בכ יום באיר . ומוט יום הוא לחטן שלשת ימים
שמה וארון ברית יו . נסע . ויום חתיים היו מתמוענים ולחמר החלו למכול בשר שמה
ואל העם תמוה התקדשו לחחר . ולא יום לאכילת בשר . וז למרים . ונט במב שב ^{המדגלים}
ובעשור לחדש מב בט בכית חם . סיון בבה תבכה בלילה . וילט ויבואו לאשה . לא
הלכו לא מהלילים לא תיד באן א שט הנבאים . ומלכל הענה . שלא מה דבריהם ^{שעמק}
כלם כי עמידים הם להעמק דבת הארץ וצריכים להעד . ויכאוס את פרי הארץ . מבין
הפעיל . את פרי הארץ . עשיט שליחותה . ויספרו לו . לחשה שבוא בעקר והכל בבולו .
וגם גבת . מה ארץ מצרים כאין היא לפעה . מפס טע רן . כמו מפס אלהים . כי ע ^{העם}
תשובה להחזק הוא ומלו היו יושבים במחנים לא הייט יכלים בהם אך כי עריגם בצרות
וגבורות . וגם ילידי העם . תלבד האון העם שהוא חזק ועז מיט שם אנשים מופלגים
בקומה זקופה ובהילים לרומיהם זה הוא העם מש שלחם אותה לראות . ועוד שעולק
בדרום שהוא קדם ועלם בנ ברפידים שיצא מארצו עתה שמתנו עובדים בארצו על

אחת כחה וכו' והכנעני בזה וכו' ויהי גבול הכנעני מצידון ועל יד הירדן .
 שהעברות בלי שומר ומיד הנאמן לב העם כי זה מה בפע הכל . אבל בסתר כלוה במהלך
 דברו דברים אחרים כמו שגבר ויוציאו דבר הארץ . כי היא ארץ מוכלת יושביה . ויהם כלוה
 השתיק כמו הם כי לא להזכיר . לא משה . כי משה רב' בשמען דברי הקהלים כי עני העם
 והעיים בצורות ועמלק יושב בארץ הנגב וכל הספר הנזכר . מה לא תעבצון ולא תיחמו
 מהם . והם היו מותרים מה מחמת עולים כמו שזכר במשנה המורה כל המותרים ^{לפי} ~~מתחלת~~
 כדי להניד להם פעלים . ויהם כלב . דברי העם בדברי משה . ויאה עליה טולה . והם אחרו
 לא מכל . ומלת ויהם נראה בעני דבס כמו ויבל לחמורים . והעד הסו . שהוא בדגש . ויש
 מקדקים שהוא מפעלי ההא מבני המסך . וזה הנכון . כי היוז בפתי . ובשבור שיליט כל
 השדה הוציאו דבר הארץ . כי בתולה לפע משה ומהרן מה טובה הארץ אשר ין אלהים .
 ויש גבת חלב ודבש רק שהעם חזק . וכן מה לעפל בחרב נשיט וטפינו לא טענו מה שלא
 נאה לפע משה ארץ מוכלת יושביה . כי יכל . שס התפש . דבת מפעלי הכפל דבר שמיט
 ומוציא דבה הוא כפיל . והדבה ארץ מוכלת יושביה . ולא דבר יהושע שלא יחשדוהו כי הוא
 עקר לרבו . מוכלת יושביה לא המזרחיים כי כבר מה וכל העם מש' רמיט בתוכה מש' ^{מדות}
 והארץ אשר היא רעה ומיניה רעים . והארץ משכלת לא תקבל מש' מדות גדולי קומה
 ומיניה ארוכים גבל ימי האדם . אבל מש'יה דני בשר זעומי פעם חסרי גבורה מפלי קומה
 גדולי טחול לא מש'יה מזה וגבורים . והנה הוציאו דבה כי הארץ חזקת האויר כבדת הטבע
 ומיניה כבדים וכן פירוטה לא יוכלו לסבול אומם בע אדם הביטטם זולת מש'יה מדות . ולזה
 שאר בג אדם ומיניה אומם . ושם טבו להפחיד לבות בג אדם בחזקת הענקים לקרוח
 אומם נפילים כלוה חנם שהיו בדוד נח וגבורים הנה הגבורים מעולם מש'יה השם . קולם
 פעל לחלת ותשא . וילום חכשעים נפעל בשקל יכונ לש' תרעומת . טוב מצוייה . שם
 המפש . כמו לא מוכל קום . נתנה למש' . לא יהיה הכמש שלם כפוק במשלת אחרים ועל
 ק השיבוס אך ביון א תחודו . ויפל משה . בצומש . ויהושע . גם הוא לא התמפק ^{בשמעו}
 את תלונותם ודבריהם הקשים והשיבו שטים התבים כי אין הארץ כבדת האויר . אבל
 היא טובה מאד מאד לכל בע השולם . ואם עם הארץ חזק לחמת הם סר עלם כמוכל לחם
 כן טמל אומם כי עלם ~~ל~~ סר כלוה כחם וגבורתם כמו בצלו נחיה בגוים . כי הארץ
 שהיה ממנה עליהם לשמים ולבם בעים סר מהם . כי טמלם סמתם ושלים עומם . ורמז
 כי ין מתג כי הוא אהי האלים ומדע המדעם ובידו להשפיל ולהגדיל ולחזק . ולהיות לכל

גוי מלאך במערכת שמים הזכר בפי ושר מלכות יון צא ושר מלכות פרס עומד לתקד . און
טע חשך עליהם היום . לרגום אותם . ליהושע ולכלב . וכבוד יו . נראה מיד באהל מועד . ויא
המשכן . יטמנע . לשון גרוק . בכל המומת . כמו שעשה במצרים ובמדבר . ואו הסתפק
בנקמת מים יכולים לוג בכל המומת שהן על צד הקסם והמתבולה . ואיך מים ממתיש
בנה שאת מנה להם עלה רש . ושעשע מצרים . זה שחזית מבט צד . כי העלית אשר
העלית . כמו הלא מציד לנה זה אה כי אתה עשה . ואת המצריים א יושבי כנען ששעשע^{שעשע}
ורגזו וחלו . והולך ומפריט זה שבע . עין בעין . כשעלית להם בהר סיני . והראה כבוד יו .
כאש מופלת . ושעך . שם היה בדעתך שם יחטאו להמית אותם פאיש אחד . על זה שעך
מורה להם הדרך כי בהכנסם במדבר אם לא היה העשן היו הכל כלים והולכים במדבר כי לא
ידעו לצאת ממנו . וכבר העשן וכל צרכם בגללו . ומתרו הגוים . לא יאה שען . שכל צד
זה אבל יאה מבלי יכולת יו . שאין ידו תקיפה באהי כנען כמו שצברה ידו באהי מצרים . ובא
נראה אותה . כמו את הצד ראה עב . ושאר את . אבל מועלל את . הוא תאר כמולב
הומל הטבו . און נראה רמז לכבוד יו . ואתה יו בימורו . ואת שומד עליהם . שאינן עשן
מהם . ויל ומתרו הגוים אחד לאחר שאינן כל השם להכנסם בארץ שיש בה שלשים ואר
מלך . כי מצרים שהוציאם משם עם אחד הוא ואין יכולת מלש בת יכול . וישתחם כי ישל
נגשלים בצמן . גם כן אה ובעבם יהיו רועים . או הפך הרוך בקר ושחוט צמן . יזכר באז כ
כן יאמר ילך נא ארצ . או שלח הזכיר מלך^{מלך} כי טוב מאד מפיו מנצור והביטו . יצל טוב יו
כי תוכל להשיב מפך בעת זעמך זה שלא יוכל כבה זולתך . כאש דבית לאמר . שאתה ארך
מפיים . ולא הזכיר רחום כי לא היה ראוי להם רחמים . ולא חנון כי הדין נמשך עליהם על כן
לא הזכיר רק אריכות אף שלא יתימם פאיש אחד . ולא הזכיר אמת כי על פי מדה זו יהיו חייב
מיד . ולא הזכיר חטאה כי מגידים היו . ולא זכר נצר חסד לאלפים כי בזכות האבות לא
התפלל . כי ישל עתה הם כמורדים בהבטח האבות . סלח נא . שלא תבה אותם בדבר פדול
חסדך . כי כבר הם ומבטיים לך תינס צאמם ומצרים ועד עתה . וכאש מתחלם להם תאז כן
עתה תשא לענם . כמו ולא ראיתו עד הנה . סלחת בדברך . שלא מותית יוס אחד פאיש
אחד . כדברך חסד יוד הרבו . ואין הטעם סלחת להסיר החטא לגמרי . טעם כל לשון סליחה
דק להאריך אפו . לכן סוף אחריו . ואולם חיי את . ורבים אה כי ואולם מוסב על ונקח לא
ינקח . והטעם ששבע כי אינן נקח להם את מפריע מהם נבדדי . יהיה במקומו שלא יאמר
הגוים מבלי יכולת יו . אביא את בניהם א הארץ את שבעת לופת השלשה ומבניהם לא

גלגל

יבואו שמה יבוא פוקד עון אבות על בנים שהבנים יהיו גרים בחדר וישאו זמא אבותיהם . חי
 אב . אינו כמו חי יו . שכב עב הבקר . רק כמו חי אב נאס יו . שאלו חסרי השבועה מפני
 כבוד השכינה . וכן כה יעשה יו . לוי וכה יופיק . שהוא לבני אדם יחסרו השבועה ויאלמנו
 יא קושליכם בגלות על אמרם נתנה ראש . ומז זדוהו כל מלכי הארץ . כגזכ וישא ידו להס
 והראשון נבון שימלא כבודו את כל הארץ בזרעם ולא בהם . מפני כי האנשים הרואים את
 כבודו כמו שאמר משה אל עין בעין רימה אתה יו . כמו אומר עשר פעמים שהוא סך ^{החשבון}
 כלול פעם רבות . ויש המונים אותם . מ' חדל אמתו ועבדה את מצרים . כי מאמר ירא יו .
 וישפוט דבר יחידים שוטרי בני ישראל . והב' הטבל . מין קברים . ה' מה נשמה . הד' מי
 יתן מותם ביד יו . וצפידים על האיס ב' וירב העם עם משה . ועוד וילן העם על משה
 ולכן נקרא המקום בשם שמות משה ומריבה . והג' מעשה העצל . והח' בתבערה . והט'
 בקברות המאווה . והי' דבר המרגלים . וי"א בתן ב' הא' שהותירו . והב' שיצאו ללחוט . ומין
 זה נבון שזה מעשה יחיד . וכל המצוי . מהבנים . ועבדי . כהו עבדו בעבור שמתק העם
 בטענת המות . לוח מחמת . כעבד רוח המרגלים . אשר בא שמה . י"א רמז לחברון ^{והמג}
 ללב את חברון . והנבון שהסגלו הכתוב כי הוא לבדו ירש בארץ וזרעו . כי לא הזכיר
 הכתוב בנים ליהושע עה . והעמלקי . דבר השם גם זה למשה לוח לישראל כי יאמר ^{העלמנו}
 ואם והכנעני כי כל מחורי כנעני . וי"א המחורי לקראתם . ואם לא נזכר שם העמלקי .
 שהעמלקי ^{מחוק} העולה ממנו . והוא היושב בעמק לאורב לישראל . פנו וסע . טובו לאחור בדרכ
 שבאתם . למשה ואהרן . כי אהרן וזרעו מינם תחת השבועה כי לא היה משבט הלוי .
 והגל . וי"א בעבור כי משה ואהרן נטלו על פניהם . ע"ד מתי . לאמשי העדה הרעה אשר
 הוה עליהם . מה משה העקר ואהרן בכללו . א"ס לא כחש דברתם באזני . אוב מדבר
 הזה לו אמנו . כן מעשה . מוסב בא"ס לא . והטעם א"ס לא כן מעשה כחש דברתם . וי"א ^{לשון}
 תמידה . וכן פרשו הפסוק א"ס לא כחש דברתם כן לא מעשה לכם . וכה א"ס לא כחש
 דמית כן ביתה . מפני עשרים להוציא הלויים . אשר נשאת את ידי . כמו וירס ימית ^{ושמאלו}
 כמה בעמדם . ותספר המורחז ומדע מחביריו . כי משאל שמים . כי א"ס כלב בן יפונה .
 שהוא טען לכך הקדיוו חן יהושע . ופדריכם אתם . כמו עליו בשמים ירעם . יהיו רועים
 כמו רועת על ידיהם . או כמהג' הרועה שאימ נח כמורחז כמהל רועי . י"א לשכר יוס
 לשנה . ושנה ראשונה שעשו העל עלתה לחטן כמובן וביום פקדי ופקדת עליהם חטאתם .
 תמאת . לשון מעשה . הן תמאות עלי . ימצא . הנועדים עלי . כמו הנעשים עלי . יו . בעש

קרח ושאם ימות . באומה השער שמורת יום יום לשנה . ימות כלם ויאם ושאם ימות . בעולם
 הבא . ואין צורך . את כל . עם כל העשה . וימות האנשים שלטה לכם התעפה טרם היותה
 על האעדים . מוציא דבר . שבס בזה גדול במה און מוכלת יושביה . וכתוב ביהושע
 וכל מחטתם עמו עם רב כחול . וידבר משה . טאט דבר את הדברים הלה ויד ^{המגלים} _{עפ}
 ויתאבלו השם . כי האמינו לכל אשר טאלהם . וישפיתנו . כי נחמו באעשיהם ומה חטא
 ששועג לדברי המגלים ולא בטחמ בי שועה השם . והיא . ההליכה או המחשבה שאדם
 חושבים השנה לא תגלה . פי יין . היא גרמת . ודבר הכתוב על העני לקך את כי אין יין
 בקרבכם . כי על קן . הואיל ושבכם . ויעפילו . עלו במאש העופל . כמו עופל במ ציון . או
 מלשו הש עפלה לא ישרה . וארון . שלא נאמר כי היה משה ואהרן עם המעפילים לעלות
 ויבטחו מלה זרה בקדוק . והטבון היותה ובעל . הטן וק את חושב בו אמת אומה טחון ^{יהיה}
 ויבטחו ובעל פתו וידרכו את לשונם . שהכונה וידריכו . וק הוא ויביאם . גם י
 מן המזקדקים שהעבירו היום מזה הדותין כלוה כרת . החלומה . שם מקום שנקרא
 בעבור שהקרימום . כי תבואו . עתדים אמת לבוא בארץ רק על פי הצרה שלו . ויא החל
 לבאר לבס מדרת הקרבנות שיקריבו נפכים אחרי בואם לארץ . ואמר ביה שלא נתחייבו ^{נפכים}
 אלא מביאתם לארץ ואילך . משה ליון . הוא עולה מוצבת . והצבת הוא שלמים . או בעדבה
 יתאו שלמי מדרה שאין להם נפכים . ואין בכל הקרבנות מטה ונפר רק בעולה ושלמים ^{ולא}
 בעולה עק . נכ מה קצת החכמי בכל מקום שתזכיר עולה ואינו מזכיר נפר ומהה פון
 עולה יולדת ועלת מלואים הן בלי מטה ונפר . או במועדיכם . הם ימי הרי איון . ולהביא ^{עלת}
 כהן שמיא ליום הכפורים ושלמי שבעת . תעשה על העולה . כמד הכהן . לכבש הא . ומה
 שהשלים החל כהנת הכתו . והיא המדה טהרת לעז הא . או שלמים או נדבה . שלמים
 ליון . כי ברמאש הפרשה כבה הזכיר . לפלא נדר או בעדבה . ובטח הכתוב בהבנת ^{הט}
 יתין וכמה שחאל . כמפפר . החי האלם שהוא קרב . ככה תנשו כמספרים . מספר המטה
 והשמן והיין חותין הצומח . וכי יגור מתכם גר . לדודומתכם או שהוא במפכם היום . הקהל
 לא קרבנות יחידים יהיו כשעור הנזכר . אמנם אם הקהל ידכו נדר או נדבה כזה השער
 יהיה . או הא הקהל הא הקריאה . כמו הקטנים עם הגדולים . האמור בית יעקב . וכש על
 לכם . ככם כגר . כל כפין הבאים זה אחר זה מעפ שהם כפי הדותיון כל אחד כחברו מין
 הא עקר שידימה לו האחר . מזה אמת . גם בשאר המצוות מלבד אש פרטם הכתו . ואין
 כל המזבח בישאל . שבן בסכמת להוציא הקרים וכבר באקומו במרתנו . בצומכם . אחר ^{בזומכם}

ובמחלכם

ובאכלכם טרם אכלכם . וכן בית בשכבך ובקומיך . טרם שכבך ואחר קומיך . מלחם הארץ . ארץ
 סיחון ועד ומלך כנען . ראשית ערי סוּמְרֵי . כמו ראשית התרם . ואינן כמו ראשית שומעם ^{ישחן} .
 וכתע ראשית החלות של עשה לכך הקיטה בתבואת גרן . והזכיר בתבואת גרן . כי לאחר ^{שימלך}
 למלך ויזרעו ויקצרו הם חייבים בחלה ולא תזמן בואם למלך . וראשית ^{על פירות} הוסף כי
 לזה לדורותכם . והראשית תבן לכפן כי תבאר במקום אחר . וכי תשגו . י"א הנזכר בפרשת
 ויקרא . ואם כל עמך ישראל ישגו . הוא במצוות לאו . ובזה המקום במצוות עשה . ואינן נבון .
 שעל פי דבריכם אם שגג באמת חמה שצוה יהיה חייב הקרבן הנזכר . וכשיעבור על אחת
 מצוות עשה יהיה חייב כרת אם הוא בעזיז . והע טעם לחלת כל . וגם המעשה מצוות ^{קראו}
 כי עשה ולא תעשה שניהם חלקי הצווי . והוא כשלם יעשו בכל מה שכמו כי ישתוהו טמא
 נהיה בזמן ירבעם ובימי עזרא . אם תעני פי' שמי . ועשו . קרבן זה משונה מן הקרבן הנזכר
 בפרשת ויקרא כי זה הקרבן על שגגות ברב המורה או אחר בכללה . ושעיר עזים הוא ^{שנה}
 כי שיעיר עזים כמו עז בקשתה הנזכרת בה . ועל לחלהם . מעט שהחטא גדול מאחר
 שהיתה שגגה והם הקריבו קרבנם יפיר להם . משל' ליו . פיר העולה . וחטאתם שעיר הקטן
 ועל לחלהם עוד בעבור הצד . ואם יחיד שלוקח בשביה ועל לחלו העשן . בחטמה שם התפיל .
 והנבון בתפין היא . וכן ענה בה . בשגגה . מפני יפיר על השוגג בנגע . אבל העשה ביד
 ראה בעזיז הכרת תבנת . תזקח כמו מי חרפת וזרפת . ועצמה ואם בעזים במקילה .
 בזה בלב . הפיר בפה . או בזה בעשה הפיר בלא תעשה . והפיר כה הפיר . כמו הרע לעם הנזכר .
 ויא שבמבנה פרשה זו הנה כי אנו את דבר השם ומה נענה ראש . ויהיו בבי ישראל . הנזכר .
 ענין מקושש אחרי ספור המדעלים שהם הצייתו להתאחר במדבר וזהו טעם ויהיו בבי ישראל במדבר
 והנה מקושש מחלל השבת ביד רעה שלא שת לבו גם בזה . ויהי' אנו ההולכים א מהל משה . כדרך
 מדוע את הולכת אין היוס לא חדש ולא שבת . והמדבר מדבר פרמן ולא מדבר סין . כדרך ^{סמך}
 ביה כי שבת שניה היתה . מקושש מבעלי הכפל וטעם חלקט . וכן מקושש עזים ולא כל זקק
 העשה שבנים זקנים . וינתו אומם . במוצאי שבת . במשנה הידוע שהיה להם מקום כדמות
 סהר שבן שומעיים לבעלי עבדות . פולט . טעם שלא נזכר שם פועלו בשן טורף יוסף . והנה
 טורף . מה יש' הלו . באיזו מיתה יהרג . ובנן הוא כי את השם יה' לנבואו א תהרגו לחלל שבת
 עד שבאר באיזה מיתה יהרג . ונתקן ביה בזה שבארנו בכל יומת סתם . ומה כי מקושש ^{עצם}
 בשנה ראשונה היה בשבת שניה . כמש' צוה ין . כגם אומם באבנים . ורגום שם התפיל . ויזל
 כמש' צוה ין . יד העדים תהיה בו ברמטונה . דבר . י"א נמכה פד' צצית מצל המקושש

כי תקוּשט טען שזוג הייתי והבנן כי הדמה הכת שחן במזידיים תקנה אבל על השוגגים שהזכיר
בעבורם ספירה נתן לפס מצות ציצת שהיה נזכר להם וציצת על דעת חכמינו ק"ל הוא הנפרד
נדילים מעשה לך וציצת חסד יוד לך טעם המונה מומ כמו שידעת להם כלים וחסד וזה
הציצת הם החושים המונחים בז פחות הדב שאינם מרוצים כמו ויקח בציצת ראשי על
כפי הם קצות ובמאור הכת בדדיהם יבוא גם במחשבים לול שכתב על מצות פסוק כפוק
מש מבטב בב במקום אחר וידעו וזה שהיא הטלית ותמו על ציצת ולא בבין שצווי
פניה מבטב על הציצת ופניה לחושים הוא ובעד נפגלו להם נפגלו א עם אחת בזה
ג ואם וקצין מומ פתילים נקמה שהם חושים נקראו לשם סופם וטעם שבוא במקר בעצמיס וכן
צדק להיות בה חושים ובה קשרים כמאז קצת בעל הקבלה כי גם לרע שית הלל בח חושים
וקשרים ב והסכיתו כלם שיהיה הציצת לבן בין משי בין צמר רח ביה נדילים מעשה לך וכן
צמר אבל לא תלבש בד מן צמר ופשתים וכן לא יאמר כי אם אחרי כן יבוא בגלגל המעלה
פירט מן הכלל והיה לכם הוא פניה התבלת שם הוא יהיה לציצת כמו ציצת הכת שמתחבר
עמו שהעקר הוא התבלת ובה מין התבלת מעכבת הלבן ואין הלבן מעכב התבלת לך אחר
והיה לכם לציצת לסימן ולראיה קרוב ולשון מצין מן החרכים ונהגו כל ישיב להיות לובשו העלות
בעת התפלה בה יתם ותפלה יומר טבון היה ראוי שימשק מומ בבית בשוק ורוח צרות
כי בתפלה מי שהוא ותפלה באות מיט כחוטב עצים שבשפתו כבד השם ולבו רחוק ממנו
וראיתם מומ חובה לראות ועשיתם מומם העשייה היא העקר אם כן לביטום בינם ולא
בלילה את כל מצות יו עשה ולא מעשה וכן אהרב יוסף הראובני כי ש הפרש בין ראית
העין ובין ראית הלב כי לעולם ראית הלב כשימאך הדבר כעובן ויכא להם את המור כי
טוב וזה לא ספר בדבר על כן הוא ראית העין אך אינו הסומא פטור מן הציצת וכן
בה מדבר את כמות סומא שישנה בראיה מעל אחרים ולא תמרו אחרי הרהורי הלב וראית
העין אשר אתם זועם ולא תמרו אחריהם אחרי העין והלב פנה והולכים הדרך לא טוב
אחר ותשבותהם וראוי למדם שילחם ביצרו הרע ולחמה חזקה שם למדם מויב
וינחמו פעם או שם יקו ומנין אבל היצר ינחמו מיה פעמים שדמ מתחנן ומתדבר
לכן מורה התורות מש בחר בעת לטע סיומן כי שכתב לנצח ונזכר את כל מצונו יו ונהיה
ולא נתגל בטמך היצר אה יו אהיכם ונתת לכם סיומן בבדיכם שאתם עבדי והמדון עשה
סיומן בבדי עבדיו כדי להיותם מוכבים שהם לפלו ולא יצאו מתחת ידו
שלמה פירט שלח לך

מדר פלג ויקח קרח

וְזָמַן נֹסֶף • כִּי לָקַח קֹרַח אֶת דָּתן וּמִבְּרִים • וַיִּהְיֶה לָקַח בְּעֲצֹמוֹ הוּא וְהַגְּבֵרִים לָקוּם לַפְּנֵי מֹשֶׁה • וּמִן סָרְךָ
 וַיִּיָּקַח קָרַח וְדָתָן וּמִבְּרִים אֶת מִיתָתָם וְחַגְשִׁים מִיֵּשׁ הַגְּבֵרִים הַמֵּחֲדִיקִים • לַפְּנֵי מֹשֶׁה • מֵיֵנוּ כִּי אֵינוּ לָמְנוּעִים
 לָקוּם מִפְּתָךְ • כִּי מוֹמְטָה הַשְּׂמוּשׁ הֵם בְּמִקְצֵת הַתְּקוּמוֹת כַּבָּאֵד • וְחַגְשִׁים • יִמָּוֶס אֵלֶיךָ וְשִׁבְלוֹ • וְלֹא זָה
 הָיָה כִּי כָּל הָעֵדָה כֻּלָּם קְדוֹשִׁים • וְעַד שֶׁאֵל רַב לָכֶם בְּנֵי לֵוִי • וּמִצְלִי אֵימֶךָ רַב לָכֶם לְפִי שֶׁאֵל חָבֵב • שֶׁל
 וְהָיָה כִּי יִבְנֶה לֵוִי • וְפָלַח הוּא פְּלִיא • וְהָיָה לֵוִי שְׂמוֹת • וְהָיָה רַב לָכֶם בְּנֵי לֵוִי • שְׂקָרַח כֶּסֶף
 כֶּסֶף • וְכֵן הִשִּׁיב מֹשֶׁה עַל ^{וַיְקַרֵב} אֲמוֹתָיִם וְאֶת כָּל אֲחֵיךָ • וְאִשׁ אִמְךָ וּבְקִטְלָתָם גַּם כְּהֵנָּה • שֶׁבְּמִיתָה
 כִּי בְנֵי לֵוִי לֹא הוֹכִיחוּ אֶת קֹרַח • וַיּוֹתֵר נָטוּן שִׁיֵּהוּ אֵן חֲבָטוֹ • שֶׁכִּי הַעוֹדֵפִים עַל הַלְוִיִּים • וְלֹא
 בִּין כֶּסֶף כִּי מוֹלִי מִתֵּן הַכֶּף מוֹלֵא חָבֵב בְּעֲצַת חֲבִירָהִם • וּבְמַפְרֹשׁ שֶׁהֵן מַעֲרֵעִין עַל הַכֹּהֵנִים
 וְעַל הַנְּבוֹנִים • דָּתן וּמִבְּרִים לַנְּבוֹנִים • וְדָת מַעֲרֵעִין לַכֹּהֵנִים מִפְּנֵי שֶׁהַבְּבוּרִים מַעֲרֵעִין ^{הַשֵּׁם}
 שְׂמוֹת וְגַם הַכֹּהֲנִים הַקְּדוֹשִׁים אֵין • יִתְקַדְּשׁוּ • וְקָרַח מַעֲרֵעַ עַל הַנְּבוֹנִים וְעַל הַכֹּהֵנִים כִּי קֹרַח נִסְתַּחַח
 שֶׁהָיָה נֹשֵׂא הַמֶּרְוֶן בְּמִקְצֵת וְלֹא הָיָה כֹּהֵן לַעֲשֵׂת מוֹ לְרַמּוֹת וְעַלֵּה בְרוּחוֹ כִּי זָה הַדָּבָר בַּדְּאֵן מֹשֶׁה
 חֲלָבָה • וְדָתן וּמִבְּרִים הֵם בְּשִׂטְתָּה מִחֵת עִם קֹרַח שֶׁהֵן חוֹכְמִים כַּבָּאֵד לֹא מִפְּנֵי הַבְּבוּרָה כִּי עַד
 אֲבִיָּה נִשְׁלַח כַּבְּבוּרָה וְהַמּוֹנֵן וְנִתְּנָה לְיוֹסֵף • וְלֹא מֹשֶׁה עַל • גַּם הֵנָּה מִיֵּשׁ חָבֵב • שֶׁכִּי אֵם הֵן ^{עֲשֵׂנו}
 הַבְּבוּרִים מִפְּנֵי שֶׁחָלַף מֹשֶׁה הַבְּבוּרִים בְּלוֹיִים • וּבְנִגְוֹת שֶׁהֵיךְ קֹרַח עָקַר הַמַּחֲלּוּקָה הִיָּה הֵן ^{הַתְּבַלְעִים}
 וְהֵן הַשְּׂרָפִים • מֵשִׁיִּים עֵדָה • טַעַם מִתְּבַבְדִּים • יִשְׂרָאֵל וְחֲשׂוֹבִיהֶם • מִיֵּשׁ שֵׁם • יָדוּעִים לְכָל • כִּי
 לָכֶם • דִּלְכֶם שֶׁהָיָה מִתְּבַבְדִּים עַל עַמִּי יִן • שְׂכֵלֵם קְדוֹשִׁים • דָּתָם עַל מִתְּן תְּעָרָה שְׂמוֹת וְחַגְשִׁים
 וְהָיָה מִתְּבַבְדִּים כְּהֵנָּה • מוֹהֲטֵעַ עַל אֵלֶיךָ הַבְּבוּרִים הֵרֵךְ וְגַם הַכֹּהֲנִים הַקְּדוֹשִׁים אֵין • יִתְקַדְּשׁוּ • וְהִדּוּעַ
 הָיָה דַעֲבָם מִתְּבַבְדִּים וְיוֹצֵא בָבֶל עַל מַעֲשֵׂיךָ וְהָיָה קֹרַח וְהָיָה קֹרַח יִשְׂרָאֵל וְהָיָה הַכֹּהֵן
 וְהָיָה קֹרַח עֲשֵׂה כָל עֲבוֹרָתֵי יִן • וּבְמַעֲשֵׂי הַתְּשָׁכָן יִהְיוּ הַלְוִיִּים • מִיֵּן זָה אֵלֶיךָ הַתְּבַבְדִּים וְשִׂרְרָה
 לָכֶם בְּקֶהֱלֵי יִן • וְעַתָּה מֵעַתָּה קֹרַח זָמַן לַעֲשׂוֹת כָּכָה מֹשֶׁה כִּי הִיָּה נֶפֶשׁ כָּל הָעָם מְרָה עַל מוֹדוֹת הַתְּבַבְדִּים
 שֶׁמָּזַר לְכָל הָעָם בְּמִדְבַר זֶה • יִתְּנוּ וְשֵׁם יִתְּנוּ • בְּמִדְבַר זֶה • פְּלוֹ תְּפִיכִם • וְלֹא הִטַּע הַשִּׁיב
 דָּתן וּמִבְּרִים לְהַמִּיתָם בְּמִדְבַר • וַיִּפְּלוּ מֹשֶׁה עַל פְּנֵי • מִפְּנֵי חַנוּךְ דְּבַר יֵהֵם • וַיִּיָּדָךְ נְבוֹנָה
 לַחֲשִׁיב לְהֵם עַל פִּי יִן • כִּי מִיךְ יִתְּנוּ לְהֵם מֹשֶׁה מַעֲצוֹת שִׁיחְחוּ מִיֵּשׁ מִחֵתָם לְשׁוֹם עַלֵּיהֶם קֹרַח
 וְהָיָה כִּי יוֹצֵא כָּן לְרַב כִּי פֶעַר יִקְרַע לְסַפְּרֵי מִיךְ מֵהָ לֵן מִפִּי הַבְּבוּרָה הֵנָּה בְּמַעֲשֵׂי הַכֹּהֵן וְהָיָה
 שֶׁבָּאָה כָּל מִשָּׁה לְהֵם מִיֵּשׁ עֲצָמוֹ וְהֵם מֵהָ מִשָּׁה דָבָר יִן לְעַבְדִּיךָ כָּן עֲשֵׂה • בְּקִרְתָּה
 מוֹסַע עַד הַבְּקָר כִּי מוֹלִי יִתְּנוּ מַעֲשֵׂיהֶם • מוֹלֵהוּ מַעֲשֵׂים מַעֲלָה לְכָל • וַיּוֹדַע יְגֵלָה יִן
 הַשֵּׁב הַנְּבוֹחַר • וְהָיָה הַקְּדוֹשׁ • לְהָיוֹת כָּן גְּדוֹל מַעֲשֵׂה לְעַתֵּה הַמֶּרְוֶן • וְהָיָה לֵוִי • שֵׁם כָּל
 הָעֵדָה כֻּלָּם קְדוֹשִׁים מִיֵּשׁ רִמּוֹנִים לְהַקְרִיב דָּת מוֹתֵם שֶׁבָּח לֹ הַשֵּׁם יֵהֵם שְׂמוֹת יִקְרִיב לֵוִי בְּעִתֵּן ^{כִּי}

זאת הפעולה עשו כמו שבאר והולך. ולדעת האורח כי המתפנק בבבואה איך קבלו ומשה לקחת
המתנתו. ויול שלם המתפנק בכללה רק חשב שנים הוא מוסיף ומצטנן על דברי ין לכך בא המענה לעשות
את כל המעשים האלה כי לא תלבי. והיה האיש. שאין כל. שכ כשאר גויי הארצות כל הבא למלא את
ידו יהיה כהן. אם לישראל אל אחד. ומקדש אחד. והס גוי אחד ומכללם נבחר שבט אחד לשרת בשם
יו. ומאותם השבט אחד מונה להיות כהן גדול. ודאי הקטרת כרי. לזכור ענין שרצו ואביהו ולעשות
לב. רב לבם. כמש אהרן. המעשה צדקו הוא בכור לוי. והוא היה כמוני לשאר הקדש. והס יטב
הטח צדקו ופקדיב הקהלים לשאר הארון והתענה והתענות. וכל הקדש. והנה פחת הצדקו
מכם. ואין להרהר בחפץ הבוצא שסם בחר לטו מכם או שהבדיל שבאלו. משאר השבטים לשרת
כן תהיה בבחייה מישוהיש כי א דעת יו. ויקרב מוקף. ולא די לכם אם שאתם ובקשים גפי
כהנה ומתם מוסיים הלוי. לכן תהיה אהרן וכל עדותך. לקחת מישוהתנתג לפני יו. ומדקן ^{שמות}
מה הוא להיות כהן גדול ותליט עליו עשה כה. ויט המעדים על יו. להגוד בו. ומדקן מה הוא
עושה לעצמו. וישלח. נבאה כי כמש האריך משה לדבר עם קרח חרה להם והלט א בתהם
ומשה מתקן חסידותו לא שמתן מלשלות להם לבוא. לא מעלה. לשון ביאה כמו יעלו בתהו ויאבדו.
או כי מהל מועד היה במקום גבוה. המעשה מכם. המשובה על ידי השליח. דבר מועט ששיתלט
כי העלימתו. הבא ממצבים א זכך כעמן יקרא שולה. מהירו ועלו א אבי. רדה א. א מעמוד. גס
השחר. מדקן. מתקן ~~לשון~~. כי עיני כמו ומויבט. לעלו ולאו. ומצל. שאפילו עיני ממש. ^{המקן}
ההיא מוציא בתחבולותך למחבל לעלות. ודמנו לו כי דברי התעבולות מוציא. וטפכם מיש מוחות
רק אין יכלת בידך להעלותיט ולכך מנחה במדבר הזה יעלו פניכם. ויט תבינה לעור בצ מדס
בתחבולותך מלדמות במעשיך אין את עדים ותלו הקללה במחרים. א תפן. ייזה בתורה ^{כלוה}
תמונת מנה וכובר צדק וחרוק. ואינו מטעם הדבר. ויול שסם הקריבו קודס זה ועבדה לכם ענה
לא יהיה המחתם כען והיא הקטרת שיקריבו לחחק. ויט דתן ומכירם לא היו במקך במעשים ^{להקטור}
קטרת והס מעשעים בבהנה ורוצים להקריב קרבן בעבורם אה א תפן א ונתתם. לא תמוז אחד
משלהם שאמת המשא עליו ולא הרשות לא והס בשום ענין. וימחר משה. וכבר מה ובמ לפע
שהייתה המתנתו כמספרם כרי. שלא שימו עלילות דברים. ויקהל כרי. להצבים המתלקת ^{בישה}
לכתלונן על יו. ולבוא קצח לכלם ולא יהיה במופוש מי הוא החוטא. ויומ כהן שעלי ברמו לנצח
לנביא יו. נבדלו. נפעל. מתוך העדה שנקלה על ידי ^{קריה}. ויעלו על פניהם לבקש רחמים
א. יכל ידע דעת הכל בדרך פרט איך המעשה לכלם נהיה בצדק כבשע. האיש בקמץ כלומר
הידוע שהוא החוטא ומחטיא. דבר אמת מולא רצוק. אך ממוז לכל העדה. ויעלו ומסביב ^{למשקן}

קרח . ואלת העלו כמעט לא נעלה . או כי קרח ודמין ומבירים ירדו בבקשת המדונה . ויקם לאחור
 למש' סביבות מכלי . הרשעים לסור מהם . ולא הזכיר קרח כי הלויים סביבות מהל מועד . זקנ
 שכל . הם שבעים הזקנים . פן תספנו . זה הלשו מפל למה בלא שמו . ויש נספה בלא משפט .
 מאן נצבים . בעזות פנים . בזאת תלשון כמד . שאל . על כל הועשים . שחסדוה כי לא
 מלבי ששים . אם יחומא מיתה טובעית דברייהם אמת . ופקודת הטעם כפול . מן שנים . צמ
 דין מדיס ופקודת בתימת ב' או שטבע בים וכיוצא בה הוא באהג העולם . אבל לא למן
 רק ירדו חיים א שאל . ואם בריאה . שנה יברא ויחדש השם דבר שבעולם לא היה . שכל
 מדונה הנבקעת מינה נסתתה אבל זו תבקע ותסגר . לכך מה ובלעה מותם . כדתיין ^{מטן}
 העוסק לאומג שבלע השומע . את פיה . דרך גזותיו . ופיתוה . הוא הטאו ותפתח האנן .
 פנו עלי פיהם . כי נאמ . כי מה לא הנקרה השם כל מש' אע עשה . ואת ב'תהם . נשיהם
 ובהם נטפס . ואם כל האדם . שהלכו אחרי עצמו . מושין ועבדיו מלבד בעו . ובקרח
 לאחור . הרכוש מוען כלם . התקנה וזולתו . כי כבד הזכיר וא תצעג בבל מש' להם כי חרס
 הוא . וי' כי קרח וכן הבלעים כמו שמוה ומבלע אמותם ואת קרח . והאווה שהוא אה שרופים ^מ
 כי ואת קרח דבק עם בעות העדה . ודעתו כחזונו . וא' יש' אה . בשעה אחת או נבלעו ואלו
 נשפט . שנים שנה הכמות היו השבעות לא היו דוחות . כי דמין ומבירים מה לא נעלה ^{ילמה}
 הדבר דוה לשת אנשים שהיו תמוכותים עם מדיס אחר והוא משיבם בנה אהם וריבים
 עמי אם תפנ מוען הנכ ואם מצא מחוייב משיבם ואם ומך דברים הנכ . כא' ושניהם
 מה לו הנכ מקבל שטדיין . והאחר משיבן איכ כוזה להתדיין עק . ואפי' אם יאה לי הדיין
 הדין עקך לא יאמר צה לבא עקך בדין . השנה לתי ראוי . השונש הרב הלא לזה שאימ כוזה
 להתדיין . לפיכך ירדו דמין ומבירים חיים שאלה . אבל או הנ' כמושבים היו שחדעת ^{משה}
 טן השכרות למהרן אחיו ויקחו איש מחמתו . מהונ' א' מלשכ . שעל ידו היתה מצוה זו . בן
 מהרן הכ'ן . הוא הראוי להיות כהן . וי' כי נפלו . ובין מש' השכפה . זרה הלמה כי קדשו
 והחמות . מונהמזבח . כי קדשו החמות ממך שהקריבם לפע יו' . רקועי פתים . כמו
 וירקע את פחי הזהב . למות לפימן . לבב ישאל . הוא שמוה זכרון לבב ישאל כמו שהספר
 והולך . ולא יהיה . לכשיקרב יהיה כקרח וכעדרת כמש' דבר יו' ביד משה לו . כלוה לקרח .
 וי' לו מוסב על מהרן שיהיה הוא ובגן כהנש ולא זר . שמוה והקטיד עליו מהרן . מחחרת
 יוס השכיפה והבליעה . אהם האהם . כי לא התפללתם בעבורם . וי' שלא אהמתם להם
 להקריב איש עלמו ושלמין רק אהמתם להם להקטיד קטרת ואין קטרת יחיד קרב אה משל

צבור . ואפי' כהן לא יתכן להקטיר משלו כי נדב ואביהוא כהנים היו וכשלקחו איש אחתתן יצאה האש
ושרפתם . אם כן לא שרפו מפני שבעור הכהנה לא מתוך סבב הקטרת לפי וקח אתם מטה מטה
בהקדל . לריב למה ולמהרן לפי מלת על . והנה כפה העין לאהל מועד . ויבוא משה . כמש' ראון העין
הראונו . מפעלי הפעל מבנין פעל . ואין הכונה רוממות ועלוי . תקום דין הממשאות וחשיבות . וק' העל
כנגד . טעמו כמש' יעבור הרגע . ויפלו על פניהם להתפלל . ויאה משה על פי צרת השם ואם אמר
כתוב . המחמה הידועה . שהיה דגל להקטיר קטרת . ונק' עליה אש . משל ונבח . ולא משפטם כמש' המטה
ושיש קטרת . כשיער שמכילה . המחמה שצריך לכפר . והולך שרשו ילך בשקל הורד עמו . ופ' המטה
עליהם . לאותם שלא תיחו לחליעם . כי לחליעם במלמדי האהים החל העקף . והוצרך לוג מלמד
המתים . כי לא פחדו מאש קרה אמגול לקרח ועדמ . וישב . כשהתעפה בעצה . שב מהרן ונמס
למשה בפמת אהל מועד כי לא סר השם עד שמה לו וקח אתם מטה לבית אב . ראובן ושמשון
כמדד ילדתם . והמתות יהיו מהנשיאים יב . כי מטה א לבית אב ומטה מהרן מכללם . ואחר
שמה לבית אב . מה טעם שנים עשר . לפי שלא היה מטה מהרן שטעמו בן האותות לא הוא
מתין שאר המתות שלא יחסדוהו . והטבון הוא המטה שטעמו בן האותות . והאות קח את המטה
מאחר ק . תבוא כנגד משה . באהל מועד לפעם לפעם . וזה אומר כי משה טבם שם בגל עת
אשר מועד לכם . כי גם לאהרן ביום הכפורים . אונע לכם בשבילכם וחדבר במצוות ^{יהשפוט}
בשקל והסבוגי אכ את פני . משע' וחמת האלק שכבה . ואחר שמה מעלי . מה עליים שמי חלקן
עליכם כאן מלוטת עלי . מטה לנשיא . לכאובן אליצור . לשמשן שלומיאל . וכן כלם . בתוך
מתותם . שלא יתמולו עליה . וינח . מפעלי הפעל לא הטה אדם לעשקם . מטה מהרן .
שהוא לבית לוי . פרח הדבר היוצא מתחלה והנה יהיה לצין . ויצן צין . כדמה צין ועלים . ופעם
להפך יצן ופרח . שגל . ויצמול אומה הצין שקדים . הפך המהג . כי כמש' יכמו השקדים מפל
הפרח והעלים . והנה שקדים כי חדש אב אין זמן זה הפר . דין פירות אחרים . איש מטהו . הפך
בשמו . השב מורה כי פרוי יהיה עמו וגם עליהו לא יבול כל הימים וזה אומה גדול . מלי בהפסק ^{ותפל}
מלוטתם כנגד משה . מלוטתם בון עם הדגש הנון . כמו לעמל יולד . על מטה כבודה . והנה ^{המתות}
לאות על הכהנה . והפרח על הלוי . גם סרה מלוטת הבבורות שלא יכרהו כלם על שמחליפתם . הן
גועת . יא טגס זה תלטה הן גועת ומבזמ . ולא שד לא שכל הקרב במשק יו . ימות . כמש' ומה
עיר קרח הלואי ומתמ לגוע . ויזמ לבן שהוא לשו הכעשה כבב כמימ מה שקרה למ . עתה
כל הקרב אמשק יו . ימות . דמו במשן אס יקום לערער עד . האם אין במ דעם כי תמות
לדוע . ועד מסין בתורה . ומתמ הקרת פעל כמו בזומ למ . הקרב הקרב . כמו גבוהה גבוה

הוא יס כפי שהוא צבטן אהו אופע חטאן מאחרקן . ואין זה וזה צריכים אופתי הנה החי ^{עלמ}
בשמות מטומא בועע אף כי אחרי מותו . ואין דבר מכפר כי אם החי האם לא הוצרכו בפריה
וכיונה לדוואה החי יתן אלצו וידע מה זה ועל מה זה עד עלותם במחשבה בטפה הראשונה היא
הסבה המביאה לו להוציא שהיא הטפה נהפכת מלבנת למדוממות הנקודה המשמרת בסוף ^{וס}
הג' . ולזה הענין יעלה לו ההזאה בג' ובל' . כי יוס הז' הוא טהרה כל טהא בטומאה חמורה יבנה
צריך הדבר כדמות להסיר החטא . כי אפני הסבה היא יחטא מי שלא יהיה חוטב מחשב
ידעה . ופיתוק ואם יאדמו כטולע . ונה החי המצבר יש לו שתי סבות טפתי ועומתו . זבל
החי האם סבת הטפה כפי מחשבת האדם שומא המשליך והשוקק והאוסף בטומאה קלה .
ובל זה כדי להכעב ולהרמ תחומתו החי המשאר וישיס אלצו תבוטה ודעת לחשוב בענין
יתן טהור מטומא . ית השם סבתו בטומאה ההתבוננות עצות מרחוק . ובל זה פחיתות
החומריות העפוש . ולזה הסוד המופלא לא ידע איש את קבורת זך החומר שלא יפול
חטא בלבנות הפרמאס . והמשפיל יבין כי איש האלים קדוש שבכלו שכל . כי מה שזכה בתחלת
טומא זכר גלי העביאיים הנלי עתידות באחרונה אצל אחר עלותם בבר סיני לא קם כמות ^{ולא}
יקום . והמרכות לכל זה כי פליאה דעת מכל יציר בזה . וששוב לאש היינו . ואסף . טהא ^{שבעל}
נחמת עתה את הפרה להשרק ופביב לאומאכלי טומא האש עד שלא יתעב מפריה באפר
עצ השדפה . והימה הפרה לאי נזה . לש צדיקה . מולש פידוד מלש הנדיכס . חטמת היא
טומא חטמת הבאה לשם חטמת . מיוק מחטמת במזוב . וכבם דרך קצרה לא הזכיר ורחן
והוסף והימה בעבו להזכר ולגר הגי בתוכם . הננע בנת . בין מניד בין שונג בין גדול
בן קטון . לכל נפש . גוי און יהודי . קבע משבי הדין . ואין טענה וקן אדם יתם . הנה
טמ ולא יגוה בן אדם . נמצא לאפי שגם הגויס נקראים אדם . הוא מוסב על הטבע
ואם לא . שגם עבר ולא הנה ביזס השביעי . תחטא פעמים . מעלה לזה גייה ראשונה
להגיית שלישי והנה שעה להקמת השביעי . לא כן . אלא שיערך שיהיה בין הגיה להקמת
ג' ימים . בעת האדם . פרט לצורה ולפעל שהיא חמשת באר . אשר ימות . פרט ^{אבר}
הכרות מן החי והשער ועפרתו וטבו . ועצמה . אם עשה בנדיד . מתאשקן . הוא ^{שמה}
ולא יתמו את מחנהם . לא חזק . זה משפט הפועל . און כמו יל ויס גדליו . טהא
גיה . ונה טעם טומאמא בן . והד צון בן טומאמא בכל דבר ולחייבן בהקמת שלישי . שביעי
שלא יתמו המחיר שעברו עליו . ואים מעלב לי ספירת זמנת לידו טהרה . ואש טה
שאין חובה עליו . ונ' מתעבדו עליו האים אהו אמת . והמות ואותם חט מחוק

למחנה ונ' . ולא היה זה אלא אחר שובם מהמלחמה . זאת התורה . עצמה שאחריה במועד
היא באהילה שלא יאה שבנוגע החומר הכת . כל הבא . בין מדים בין כלים . ואפי' המעשים
ידו באומה מהל שהות עליו יקרא במ . כי לודג מהפכ זה יצא ראשונה . והמוציא ידו מבית
בשבת הוא מחלל לא כמאה ב' . ואה כי ימות באהל . והוא הדין המת בחון והובא אהמהל . והנכיר
מהל שכן היו באדבר . וגם הבית המהבר נקרא מהל . איש למחלקי ישראל . מהל רשעים אינו . רק אה
לו שאין הבית המהבר מקבל טומאה לעצמו . כי כתו והזה אהמהל ועל כל הכלים . ולא יזה לכלי חל
ולא נקיש בית המנוגע כי טבאר . והגית הכלים והמהל בשביעי לבד . וכל כלי פתוח . טעוהלה
כמו חרב פתוח לשונם . ומצד פתחה בידו . והפכ כי לשו פתחה בעבר . שנה בענ הנדע הוצק
לכא משר אין צמיד פתול . כי גם צמיד פתול הוסכם בדבר אחר . ושנ צמידים על ידיה ^{הצורה}
פתול והט על החבר בענ חרב המצד על המנו . לא כדע המהברם וכל מין דחסך דלית בהון
מקופת שיע . וכונתם לביות על כלי חרש בפיו טיט . והלא כלי חרש מין לו טברה . חזרה צמיד ^{פתול}
על הטיט זה שפת לא ידעת משוע . וקמוה כלי חרש אינו משומא ועבו מלא המוכ . והוא ל יוסך
הרומה שזה חזק ואין המט המעלה כי שומא מה שומא הכת והשאר יתלה בשכל בזה המקום ^{הוא}
מוסכם . כי הכת מה וכל מש באהל . וכבר יהיה מזה אם יהיה הכלי פתוח שיהיה הוא טהור ומשר
במוט טומא וממא וכל מש באהל . ועוד אם נזה הפך הפתוח היה במ פדרך כל היוצא מהכלל .
וכל כלי פתוח אשר עליו צמיד פתול טהור הוא . והוא טומא הוא שלא נחשוב בטהרת מה שבמוט
מן ממה וכל אשר באהל . לכן ממה קצת אם יפן באהל קפוח הפוכות ובס מכלים כעון גבוח
ולחם וכיוצא בה הם טהורים אינו נכון בין היום מודבקים ובין שלא יהיו מודבקים . ואם יהיה
המת מוסר או יהיה בארון או במך תפן מן פשתם משומא הוא באהילה . וכל אשר יגע שלא ^{הוא}
במת חיסה טבעית או במת באהל הכת מדבר . לכן הזכיר שכל משומאים טומאה אחת .
ואפי' העצם . מנע שיט מוח כי העצם אינו משומא באהל רק באגע . על פני השדכ . והוא ^{הדין}
על פני העים לא כי דבר הכת בהמה כמו הקרה לילה . מה על פני ולא מה השדה . יא להוציא
עובר באע משה שהיא טומאה בלוחה . בחלל חוב . והוא הדין בחלל רומח . או חלל מעק .
והוא חלל ומת כי הבהמה השחוט טהורה והמטה משומא . ומכאית זל את חלל חרב שאפי' הוא
מתעבב משומא כמת שפחה משומא . והואו שהחבר משומא בחלל ומשומא מדים וכלים משומא
ז מין לא חב יס כתת הזמה כמו שזכיר והזה על המהל . ואיך מין הנדיד תעלה עליו והכת ^{הדין}
בו . בקבר . קבר הכרוי והמת בו . ואדן הנעשה מן פלע ^{הוא} מן הס כלים מקבלי טומאה . וגם
משומאים לא חסע שהם קבר . ופמ וילך ויגע הטיש בצעונת ^{הוא} . וזה כמיה בכורה על המוח

כי יש מפרשים הקרב פעמים . כל שבט לוי שהוא עובד . אם יקרב בזה שמינו רשאי יהיה כל
 שן אמת . כמו האם אין עזרתו . כלומר האמת הוא . ואין צורך . ויאה החל לתקן לשבט לוי .
 שלא יקרב איש זר לשכנות ולעבודה . כי אם השבט עצמו . איש איש על עבודתו . וזו פרשינו
 נזכרו בשבטו של לוי . ואמה הפקד . הקרב את מעה לוי . קח את הלויים . ובפרט ^{הרב} עת
 הוסיף והן דברים . שיש שן המקדש . וילוו . ואמה ובבן . ולא יהיו . ושמתם . ואמה
 ובבן . עבודת מעה . ואמר ובית מבין . הם בבקרה מבי עזרם . שן המקדש . כמו שפרט
 ולמבית לפרכת . ובית מבין . ולא יגעו להקדש וזהו . משאו את שן כהנתכם . שמהן שומרים
 מאחזית הלויים ולפעם היו נהגים על דברת הטהרה לכל דבר כי לא יעשו רק אתכם אם
 לא תגהרו . וגם את מחיך . הם בבגד שו וזהו . שבט מבין . כלכם יקבעו . וילוו לשון
 חמר . ועליו הקב עליכם . וישמרך . להעשיט ולנתח ולרחוק בג המיעים . אבל אמה ובבן
 יהיו מועים להקריב הקרבנות ולהקטיר הקטרת ולהעלות הנרות שהם לפעם מהל מועש
 כי המזבח כבוד הארון . ושמו משמרת . יהיו שועים ולא יבחו איש סביבות המהל לביט
 במחיצתם . אך א הפרכת . הוא שמה וכלה אכפן . גם הם כמנהג העברי . גם תבן גם מספח .
 והטעם שלא יעבוד כן עבודת לוי . וכן לוי עבודת כהן . אנו שתהיה לנו ללויים שלא יבטלו ^{ידבר}
 זה יגדוס שזר לא יקרב איש . שמי לוי . ושמתם טעם לכל הדברים המוקדשים . און
 בגישה . והוסיף לזה ואמה ובבן . כי שמה וזהו הקרב יומר . ועבודתם לכל דבר ^{אמר}
 המזבח . ולמבית לפרכת . הוא והוכיחו את פרכת המסך . און רחוק למעשה יום הכפרים
 וכל אדם לא יהיה במהל מועש . ולמבית למד עם מים השמוש . עיש לזבחון יביטו ^{עבודת}
 מטה . הוא שומר והולך . ואנה נתי . ובגבד . הפעלה והעבודה ^{בבית} ללן כי
 מעבדיהם . והשכר יקראן ופעלו לא יתלו . תבנות . קדש קדשים . וקדשים קלים . ולשון
 תבונה מפל לכל דבר אדם מפרש ומתקלם שרצה . וינס הטבח את השמן והעליה ^{השמים}
 הריחו את . און יהיה תבונתם שם בקדשים קלים . ולפך הוא במתען . לכל קדש . הם
 קדש קדשים . למשמה בזמן המשיחה . ולחוד תעורת בית . שבת לכסא . שמה ^{משמה}
 מהן ובבן . זה יהיה לך . מנה שהשלים החל כמנהגו . וכן האש . להוציא העולה שכולה
 לגבה על האש . כל קרבנם . שם כלל . ופרטו וחטאתם ומשחם ומתחם . הן שעלה ^{הקומץ}
 והם לגבה . וחטאתם שעלו והן החלבים למש המזבח . ומשחם . כמו משחם אצל מועל .
 וכיצא בו . ומשחם שמתן בוגוא . המשחם המושב . בקדש קדשים . יא בקדש קדשים ^{הקדשים}
 ואין צורך . רק הטעם שימלא מעל המזבח העולה כי גם הוא נקרא קדש קדשים שנאמר

והיה המצב חקש קדשים קדש יהיה לך . לרבות המצב והעצמות והגדלים שלא שליכם במקום
חול . תבואת חמם . שהבעל מפריש מן השלמים חזה ושוק . ומחר הקטרת חלבין נותן לכהן
מתם . מן חמץ . ומתתם מן חמץ והן ב' שמות . לכל תנופת . שכל המונפים קדשים קלים
ומגלים לגברים ולקטנות הפך קדש קדשים שמגלים לגבר . כהנה לבד . ולבנותך . שאין
שמות לאיש זר מן הכהנים . כל חלב יציר . הטוב שלו והמוצא כמו שחמץ . ראשיתם כלום
היוצא בתולה . בטור . כל . גם הם בכלל תנופת . לוג כל טהור בביתך יאכל . כי כל טהור הקודם
הוא על אכילת חזה ושוק . כל חרם . אין בכלל תנופת שהכל לכהן . שמה כל חרם בישאלך
והם קדש קדשים . כל פטר רחם . הם קדש לבד . ובמה זה סמוך אזה כי שניהם יכללו אדם
ובהמה . לכל בשר . מכל בשר . אך פדה . הוא שמה ופדויין כי הוא שנה באדם לבד . ומ
בטור הבהמה . אם חמור בשה לדעת חמית . ואם בטור גמל או בטור סוס ופדה בעבך .
ודעת ידעת מאש במרת . מן חרש . אחר עבד ל יוס . אך בבגד . לא תקח ממון ^{לפניהם}
ובשרם . במה שלא יהיה כהן רשמי . לאכול מבשרם טרם הקטר החלבים ולזרוק דמם לכהן ^{הקישו}
בשוק חזה . ויהי שלא יהיה רשמי . שיאכלנו יומת חב ימים ולילה מ . וכל יפת גל מה הקישו
בדברים כי החזה היה לאמשי המשמר שמה והיה החזה למהרן ולבנו . והזורק דם השלמים
אוכל שוק הימין בחובה . כן בשר אה יקח הכהן הזורק לשוק והמתב יחלק לאמשי המשמר .
חלק כחלק יאכלו . כל תרומות . הוסף כדי לוג ברית מלח . והנה מתנת הכהנה מה חסו
גל שכן לה בין קדש קדשים ובין קדשים קלים עם הראשיות . ומלו הן . מתנות הסדורות
בויקרא וכן שש . ומתנת שונה . ומתנת שימי ועם האכז . ושונת אה . ומתנת הצבור
של יוס השמיט הכה אה עם המתנות אשר . ומתנות כמזכין מיל אוכל קדשים בשוגג . ושל
בור . ובעל פקדון . ומשומת יד . וגל ועושק . והמוצא מבדה וכחש בה . והבא בשפתה
מזרפת . ושל מצרע . ושל נזיר . אלהם קדש קדשים וטהר ושוק והזרוע . ולע שמן של
מצרע . ועומר התמפה . ושתי הלחם . ושני כבשים של חג השבועות . וז מן מיני לחם ^{הזנה}
יה אה קדשים קלים . וראשית של דגן ותירוש וינהר וראשית גז שמן וראשית כל עצי פרי
כללם לוג . ולא נזכירו חלת ^{העידים} ~~העידים~~ . ולא חמץ שעד בכל התבואות . אחת של צבור ואחת
חממת יחיד . ולא חממת גב וזה . וחממת מצרע כי כבד הנזכרו לוג שחמץ . ולא חממת
יולדת . וכן בשונת קול אה . אם חממת העלם בין המצד בבבלה או בתומת אדם ובבנו
שפתים כי לכל מ' מלאה חייב לזבית . כי כן עשו בתכחש בפקדון או בתשומת יד כמו ^{שענה}
גם למזכרו חממת חדשים ושל מועדים ובנה מה שעתה כי בלא החממת היה לכהן חלק

ולכן היו

זקת

ולכן היו שרפות מין טע' כי של צבור הם . וכשם שהביאן חטאת יום שמיני היה כאו' להזכיר
חטאת חנוכה כי גם זולצרך שעה . והרבה תורה שלא זכרו גם העשר וכן המעשר . ולא רחוק
לחס הפנים והחרמים ובבוקר . שור ושה והנפדה כי כלם לכהן . צריית הלח . צריית כרותה .
קרוב הלש' צפריית וחלח כי כורת הזרע . מן רחוק על הכנה שלא תאבד לעולם תזרע אהרן -
כמו שהחלח עומד ונבריא אחרים . וחלק לא יהיה לך . מפני וכן שלל האויב כן חפס לבד .
העשר . בצרי . מופסק ואם בפתיח סמוך . חלק תאוד עבודתם . חלק עזר בעבור קרח ^{ועדתו} .
ועבד כלוי הוא . שכל מ' יעשה עבודתו ולא עבודת אחריו . כמו והנדול דובר הות נפסותיה .
ואל הוא בעצמו שהזכיר בב' . שאל . והם . שאין אמת ענום . אם לא יזהירו . כמו ונשא ענו .
כלוה הענו . חקת עולם . מוסב א חלק עבודתם . כי די להם העשר . שאל . ואזן הח' ^ל
שיעמ חלק העשרה לכהן ויחשב להם כמו שיתמאן מיקביהם וענום . ק' תזימו כמו שיתם
לוקחים החובבין כן תפישו כמו שבאר . חל חלב . חל כלל ושכ ופידש . העשירות
שנעט אחר שחוקו העשר אתם חייבים . והוסף לזה חל חלב . כדי להזכיר חל
חלב . ויל לכפליל תבואת הלויים שגלה בעקש עביהם . שלא יאז הלוי בשל אחדים ^{מז}
זוכה קן בשל . כי עבי הלויים טמאת להם מן שר . וחשב הנמר ללויים חול שימטו
בכל מקום וימנעוהו טהור וטהור פתו תבואת . שאל שהן חולין ולא יהיה כמעשר שט .
מקדשו . הדבר המפורש ליטע לפלוט . וכן מהג בעבדי . לעב העשר ומקדשים ללויים
ולא תשא . אם תעשו כפר ותרימו החובבין . ואת קדשי . מה שהפרישו בב' . שאל וטעם
ללויים אם לא יתג והם העשר עשיתו חללים קדשיהם של . שאל וחייבים ויתר . וחל
חלב . שבו טוב . כגז ומפלו את חלב הארץ . תמורו טוב הארץ תאכל . על מיטב
הארץ . ובעבודת אמו והחלביהן . ומקדשו שחב שלא יתעב עם מקדש ^{תבואתו} . ועוד ^{מזכיר} .

שלוה פרישת קרח . ברוך היוצר קרח וקרח .
זאת מקת . החקה תורה שפפר והולך . פנה מדונה עד הנדע בנת . התורה סטומ ות
יער במפר הפרי . גם תעור פרה מן המצות העשיות כדמי . כלוה אם יביא הא' נפטר
הכל . ומן המקדש והמחר במרה . כי כמו וכל טומא לנפש . וזאת תבלית תורת כהנים
גם טהרת של . שאל על ידי כהן פהיה . ואחר ימי העלויים נעונו שט האחים ע' בעת
ועד ונתם אומ' א מלעג דכהן . ודבס אה' כי נהיה דבר זה על ידי . אעז סגן ^{כהנים}
כי לחבן בחיי אביו כי נעשה זו מן המצות של כהן גדול . מדונה מתינה . במדותיות
ועמ פרי שקרנה וטלפיה שחוריהם לבנים פסולה ואין צורך . כי לא תעשה כפר להיות

הקדמם והצפרים אדומים . לא עלה עליה עול . כל עקר . א מחוק לוחה . שכל . ושחט אומה . המוציא
 לפתו . לפע אלעגר . וכבה לכל כהן בכל דור ודור . ולקח . ולא וטבל . ששאר הדם היה שרף . והנה
 א לבח . כהן בית המקדש . ושוף השורף . ואת דמה הנמר . א תוך שרפת . אחר ששרף . ולא
 הזכיר חלבה שלא היה שרף עמה אלא בפרט שלא יבלע האפר אך לא בוצעו רק במקום שהיה
 דם ההגיה . וכבם הכהן . המשליך עץ ארז ומאוב . ולא הוא הכהן השורף . והכח מוכיח . והשורף
 אומה וטמא עד הערב . ויום השורף יתכן להיות כהן או זולת כהן . ואם הכהן אומה כהן שהיו ^{מפרישים}
 אומה לעבודה זו . וכבם מקרי הפוך . ועל ~~השורף~~ וטמא עד הערב . ואחר יבוא א הגמטה . ועל
 לאכל מן הקדשים . וזה ענין יתקשה לדעות בע שהפירה מטהרת את הטמאים וטמאיה את הטמאים
 וכבר ידעת כי לא זאת המצוה לבד עלמא בעינתו כי אם מצוה רבות כבה . אבל בידיעתו
 בי שדות רובן דעת אמתית ידעת שמתמסכלים במצב קצתם אבל הם בעצמם אינם לריק .
 וחכמי זל אה מאחר שהשם ית יודע בכל דבר ואיך צריך בשום דבר שאינם נכון אך יתה ^{במה}
 שאינם נכון ולא יהיה לו עני חכמה . שם לא כן הדבר יביא לנו ששם כל דבריו הכל חלילה לו .
 וידעת כי המורה לא באו אלא לדעת אמת בעצמו או באמצעם דברים והם שבו כפי מנין אולדע
 מדות טובות מדבד הוא לטהר פוד ישר ולהסיך העול . וזה הדבר בעצמו יקרה לבד אדם ^{במצוה}
 עלתו . מעט שידעת בדרכ כלל שהשם ית לא ברמ דבר בעל אלא כל אשר המצוה בעליו
 על פי החכמה תחב קצתו בקצתו יש הבנה מעשיות שם כל בידיעתם ופני ששם בעל ^{חומר}
 ואין יכלת בנן להשיג הדברים על אמתם . ומפני קצרון ידיעתו בדבר לא טמאין הדבר
 בחכמה . אבל נחזיק בעצמת החסרון ולא בפעולות כי ישר דבר ין . וכל מעשנו באומה . והנה
 דמים לנמר סבות בלתי נות . ולא מעמט טעם מן חלוס בלי פתרון . כי דמו אפר הפרה לדבש ^{שקט}
 בע אדם מועיל וקצתם חזיק כפי טבעם . ועמה כי המקבל מתלקח הדמיו . גם אמה כי השמש ^{מלבין}
 הדבר המטבם משחיר פני הטבם . גם זה כמאסון . כי המקבלים חסדיים הענין . וק דמיו ^{זולתם}
 דעת נבונה ומשגלה לכתבם . ומפני שמעצרת העני לת סבה וטוב בדבר . אמת וטוב
 שבעצרת דמיו בה שגלות רבה . מעט לא משייתו בדרכ גרה ואם לא ישר בעיני קצת חביונת
 יחשב שלא נכתב ויהיה שוקט בהשען על חכמתו וצדקת השם ית ודי לקי . ומעצרת בנה
 שמתעוררת עליו . כבר ידעת כי האדם והבהמה תחת סוד את ולבד השמה הקדושה שמת
 האדם . והנה בעצרת האדם נמצאת חזין האם בכל מקום כפי שהוא נרמז בזולתה . ולזה ^{קריא}
 זאת הפכה חטאת . כיתם ית החטא שחצו על הטומאה והפכה סוד טמאית ומבפנים כי גם
 גדולה נזקק . והמורה הראה סחיתות החומר כי אחר זאת השמה חזק האדם נטמא טמאית

שנים יכסו לחת בחך או בפסטים או בדברים שאינם מקובלים טומאה לא יטמא המאהיל בו . והנה
 העפר אינו מקבל טומאה והכח' אנוג או בקרב . ולקחו הפתו ב' בעבור האים והאפר . לחד לטמא ^{בעבור}
 כמו ואלו לעבדים ולשפחות נאכרם . ולקח מזוב . זה חוץ מהראשונים לכך תארו בטהור . ועברתה .
 כרת הראש בנוגע והשט במאהילים . וכל מש' יגע בו הטמא . טמא מ' או הנוגע בקבר וחלל ועצם
 כל אשר יגע בין כלים בין אכלים . כגון כלי חרש ומאכל ומשקה טומאתו לעולם . אבל אם יגע אדם
 טומאתו עד הערב . וכן כלים אחרים . והיתה להם לחקת עולם . נראה חזק כי הטומאה נוקדת ^{בלילות}
 על כן רב החכמים גזרו שנהרד במים . ויצאו ב' ישרל . הם הבאים א' ארץ פגמ . והטע' שבאו ^{בישוב}
 ב' חזר צ'ן היא קדש . ואין זו הפרישה מוקדמת כמש' אה' ל' סהל גל' כי שכת בין קדש ברע ובין קדש
 מדב' צ'ן . וכן אה' בן עזרא שישבו שם ימים רבים כי ככתב שחשב הוא הכת' בו ומשבו בקדש
 ימים רבים כיומים אשר ישבתם . וטעה כי ומשבו בקדש ימים רבים היא קדש ברע ושם ישבו
 ישרל כמש' כת' . אבל קדש זה הוא מדב' צ'ן . ובאו שם בשנת המדב' ושם חמה חרים . וחזק
 הפורש זה . וישב העם . קרוב למדב' חדשים כי במד' אב מת אהרן . שם פעמים כמו שם מת אהרן
 ויקבר שם . הפך חיתת משה . או שלח היה כמיתת יעקב אבינו . ולא היה . החל לבאר סבת אהרן
 ומשה איך חמה חזרה לארץ כי לא היו תחת השבעה . וילב העם . בעבן הטמא בה' עם משה .
 ומהרן בבבלו . בנזע שם התפש . בשקן בשפל קול הטחנה . מחי' . הם יד' אף ות' שמת ^{במגפה}
 העלי' . חסד וז' והשרק במקומו . והנה הוא מקום ח' הרבים כי נתברר עם הכנויים . וגם הו'
 סיון הרבים כמו ח' . וכן הצום צמתי אה' . וגם הוא חסד והתכתב . והזכיר תאנה ונ' וידוון .
 ומה שהביאו המכילים . ויבוא משה ואהרן . כדרך בורחים . ויפלו על פניהם לשאול מהשם שלא
 יחיה אף בישרל . קח את המטה . לא ידעם צורך המטה בידו כי אם לעשות בו נם . כמו שכתב
 אש' משה בן את האומות . וכן ואתך אשר הכית בא' הימור . ושם נבאר והכית בעור . ואם
 בחכות מצרים טאו לו סתם והמטה אש' נהפך לנחש באחרונה במפורש הנה אנכי מכה . ולכן ^{הנזכר}
 רבים לוג' כי גם הנה להכות הסלע ולדבר ^ש שיהיה הנם בדבור ובכמה כי שניהם בשנה מעל
 הסלע . כי מלו היה בדבור לבד מה צורך המטה בידו . והוא הכה ולא דבר לכן נעש . וי' ^{בראשונה}
 טאו לו הנב עומד לפתך שם . יאה' כי טאו הגדול על הצור בחורב שהוא כבוד יו' . האם המוכלת
 בימאס ההר ובעבור זה לא הכה לא פעם אחת ויצאו מים רבים . אבל הנה לא נבאר לוק' ^{והפכיתו}
 שנהם להכות בעור ובשם יו' פעמים והנה זה חטא . ולכן אה' לא האמתם בי לשום אמונה ^{בשנה}
 ואין צורך . והאומ' שנה משה בצד הקצנות לכך נעש . אהרן מה חטא . וכן אמו' כי אב'
 טמא חפני אריבות העם ולא דברו א' הסלע ולא יצאו מים ושב והכהו פעם שעת בכונה הדב'

בכל ויצאומים ומחרים מה שלא דברו בתחלה שיר כענ' עלי באר עבולה ולכך נעשו ומיך
מאז עליהם חטאתם מריבם מעלתם ומיך מעילה לא כחוש הדבר וכבר מהמשמע הכתוב
שלא היתה קטנה כי אם שידברו לסלע לבד וימך מימיו לא שיטתו והכתוב הזכיר ויקציפו על
מי מריבה הנה מי מריבה גם בי התאמך ין בגללכם אבל לא התבאר דבר המריבה מה
הם ולא נכלל לזה הם לצד מה שאז ולמה הבאתם את קהל ין ולמה העליתם אבל
גם דברים אחרים ולא הזכירם הכתוב וכבר מיך הכתוב את המטה כי משה לבדו יטע
שם וכתב מלפני ין ידענו כי הוא המטה מש' גמל השקדים כי מולי היו שכל חושדים כי
המטה עשה הנשים למי ין ונאז לוקח את המטה לראות יש מיך עץ ופירח מי ין
והנזרת או מדבר אחר ולא לקחו להכות בסלע ולכך נעשו השלוחים לרצו בסלע ולא
להכות והם עליהם השלוחים חששו להשיב בהקיצת העם בשעת הנם כמריב שמשו
המורים שהיו מחרים שלא יוציא הסלעים על ידי דבור והכעס סלק מהם הכונה והנ
ולא דברו להשמיע להם את דבר ין לעיניהם לכך מה הסלע הזה כי שכל בריבם לעיני
ין היו מכחישים דבר זה והנה חטאת בשעת הנם להתנכח ומרו שהנם מומן במטה
ומעלו שלא דברו בסלע לתת מימיו כדי להקדישו במכס וכן כתב במלך משיב דבר
לאחר עשית פאש צויתג ונתבאר כי ה' המן הסלע המ המנה לא ה' של קימה יפה
הנלה נגלית הרצחת וגם ירשת וי' שאלו ה'ין של אה הן ומס מאז ומיך יצאו המים
אחר שלא עשו רצון השם תדענו מאלת פעמים כי לולי טמן השם המים היה כחוש ^{בכל}
דבריהם או היו הוכגים אותם והטפס מש' מה כי שבע השם שלא יכנס למיך כי אם יושע
וכלב והבעס ולזה נהייתה הסבה לחות גם אה במדבר והלא מקרא מפורש כי משבט לוי
לא היה שליח עם המרגלים ועוד כי שעה ע' עמדו כנגד יש והוכיחום וכן מה בכל
תביאמו ותשעמו ומלה הדברים הכל הבלים כי מהרן ע' בכלל תביאמו ונתן מימיו
מי כמו והמיך נתן את יבלה כי זה בטבע המיך וכמו ובקך את לחמך ואת מימך כי
כן משפט הכנעיים והכונה המים היוצאים וכמו ההפכי הצר מגם מים רבו העם
היה רמוי מלעיל ובא כמורשו ודעבו ויקדט במ' מוסב למשה ומהרן כמו נקדט בעדקה
והבון שנקדט לעיע כל ישראל וכן והתקדלתי והתקדטתי ומדעתי לעיני גוים רבים י' שלח
מעם שהגרימו לו ונעשו לא שמתן מלעסוק בעניניהם א מלך מדום מי שהוא מולך
באותם הימים וי' זה מלך הדד כי לא כמו ויחמי מחיך יסל' כדי לזכר המחוי ^{ייחמול}
המלמה השעבוד שהעבירו המצביים כמו שבאר וי' לע' לט מ'רים ולאבותם לט

ולאבותם

ולאבותינו . במור ימים רבים . וישלח מלאך . וחלאך פנו הושיעם . הרמיזו המלאך המושיע את
 האבות על ידו הושיע את הבנים . ויוציאם . נתקיים וגם את הגוי אשר יעבודו דן אביו . ויא
 והנה אנוכי כי יתקיים לזרעך נתתי את הארץ . בקדש שם עיר . בשדה ובפרס . כדי שלא יביא
 הזק להם . לא נשתהווי באר . העשויים לבב עבדך . כי חיל כמות יוכל לשמוע מיד וייבשו .
 ונשתהווי הנחלים דרך שהמלך עובר בה רשות הרבים . וזה לא נעשה ככה לא עד שעבר
 גבולך כי אתה אחינו מעפ שמה ככה גם לפיחון . כי קמנה השולח צירים מעם א עם . ויא
 לא רמזו א הארץ מש' יו' אהינו טמן לנו . כדי שלא יקטנו בהם כי עשו צבור . אבל לפיחון ^{הזכירו}
 כמו שהזכיר ושה באשנה התורה עד מש' מעבור את הירדן . פן בחוב . הרמיזם בברכת ^{קצנו}
 ועל חרבך תחיה . ויאמר מלין . כמו מעחותך יתרו . על ידי שליח . או נקראו בני ישראל .
 כמו מש' כרתו משם צב . ישראל . במעלה . על שם דורכי בה . מלש' סלוח כמו ערמים . ונעמ
 הבית כלוח הידועה . ואם מימי הנחלים שמה נקנה אותם בדמים ומתך שהם יוצאים ^{בדמים}
 בגבולך . חכרם . מלשון וגם מים תברו . ואיך שואל מתך רק דריכת הדרך . טמן שם התפיל
 ויט ישראל . מין לטעון שבתו ואת העם צ' למה לפי כי סבבו דרך צפונה . כל העדה של
 נחמד והם מיש שעלה עליהם חלק מדום . או הוצרך לוח ככה כי יאה יאסף מהרן . ואמר
 אלעזר . שהוא יעמוד תורת אביו . והפטט גם והלבשתם יוצאים לשלישי . את צדיו .
 צדי כהנה גדולה . ובגדי הקדש . משכ למהרן יהיו לבנו אחריו . ואת שם . כמש' יפטיט
 צדיו . יאסף מיט דבק עם ואת רק יאסף . כי יתחבר רוחו עם רוחות הצדיקים . לעינת
 כל העדה . בעלותם ולא בקבורתם . וכן בארמים . והרמז שם שם . ברמ' ש ה'ר . מעלה הכתו
 מקום קבורתם הפך קבורת משה . וינאו כל העדה . כי עלו שלשתם וירדו שניהם . כי גוע ^{מהרן}
 וודאי את מהרן . כמו כי יו' אהיך ברכך . שלושים יום . כל חדש אב . וישמע הכנעני .
 כי בא מארץ אחרת . א מקום שהיו ישראל ושמע כי בא ישראל במקום הנזכר . מלך ערד . הוא
 מלך ערד אחד . יושב הקב בקברי האבות . הארמ'ים האך טסק . או הוא שם מקום . ויטב
 מן ישראל שבי . ואת עריהם . ולא כל עריהם . וימן את הכנעני ביד ישראל . ונאמר דרך קצרה
 חרמה . על שם המעשה . ומין זה חרמה הכתו בלא מלך לדעת רבים . והנבון שזה כמו ופני
 ישראל מכלו את הארץ . וכתו הנה כי חריותו גם עריהם . וזה יתכן אחר . בואם אל מלך ^{בעין}
 הקיחו את נדכס . כי בימי משה הרגוה שהרגו . ובספר שופטים כתו וילך יהודה את
 שאשון אחיו ויבן את הכנעני ויקרא שם המקום חרמה . לסבוב . הרפה היא הקריאה ^{הנבונה}
 וסבבו את מלך מדום בעלחונה ופונון . ומקצו נפש העם . מצעב הדרך . בלאים ובגשה .

כמו חרב ליון ולגדעון . והתבשרת היתה למה שלח משה מלאכים אל אדום ולא עלהם עמו כ' ^כ
באת במקום יישוב ומתנו מוצאים כל צרכנו . ומה לנו עוד במן שקצה נפשנו בזה כמה זמן
הקלוקל . מלש והוא לא פעם קלקל . אנטע היבש והתקלקל מלשן התקלקלו שאין לו מעמד
בטעם אחד . השופים תאר . וישפן . מבין הדגש . זו מדה בעד מדה . הם דברו בלשון
והביא השם להם נחשים שיטנו אותם בלי לחש . אם יאוך הנחש בלי לחש . עשה לך שרף ^{לחש}
המתאר כי ידוע גדולים השם יון . כי שרף חי נושך . ושרף מת הרפא . וזה פלא במך פלא
באות דבר שאכה באות הרפא . כיוצא בדבר קחו לי עלויות הלח . וכל השם התורה כן .
אבל נאוכי בעלי פס המות ברמות או ברמות צורתם וסתכנים . נחש נחש . כי הנחשים
השרפים מדי עינים ודמותם כדמות נחש ולכן עשה כן . ואימ לטון טפל על לטון . ושיס
בלבך מזבח הנחש ומרע סודו . וכתו ונוצצים בעין נחש קלל . על כן כתו והביט א נחש
הנחש במזח השם וימתימ באהים . ויסעו בנ' ישרא . עוד שב לעצמ . וקצר טע מפעיר
ונתפרשו באה מסעי . והאז שנקרא עליונה . על שם הצלם הנחש שעשו הנה פוטן כעודו
על פני מואב : בצבול הפאת מזרח כי השם גבול סיחון . ופאת מערב ארנון לגבול מואב .
וישכא היו מצוונים א מצר את מואב . לכך הפקש לך הכתו מאנה ירשו ישר והיך נסעו וחטו
כמו שהספר והולך להודיעך שלא עברו ישר על הצווי . מיי העברים . מינה הכי העברים
נחל זרד . הוא דיבון גד . וישלו שעתות . כי ארנון הוצרך לפרש כי ימה ויירש את ארנו
על כן . בעבור זה כתו ונאז בפטר מלחמות יון . ספר היה לישראל ושם כתוב מלחמות יון
ואימ היום מצלמ כמו דברי הימים . ממנהב מלה זו נחלקת בקריאה מדרחי קורין אותה
מלה חדה . ומערבי שתי מלות . ואם הוא שתי מלות והב שם מקום . והווי יסוד כווי ופסי
נשת . ונאז הנחלים . הטע היושבים במקום והב ובפאת נחלי ארנון . היו בסופה כן מקום
רוח סופה . והם פאות האמורי . וכבשוס ישרא והרגו יושביהן . ואשר שם מקום כמו ^{ובמטה}
ואימ שרף הנחלים . אשר נהה האמורי . לשבת ער . ונשען לגבול מואב . פשטה יד
ישרא עליהם . ולא השיבנו . מלת נהה על אשר . כי ההשעה מינה נמצאת רק במ
ואם ממנהב מלה חדה . הוא בשקל ממדע . והטעמי יתן וממנהב ברוח סופה וממנה
הנחלים של ארנון וכל מש הזכר כאו ממנהב לרמות בהשפלת . אנטע ממנהב כענין
עם חרף נפשו למות . ויה אשר נהה ישר . ונשען לגבול מואב כבזכר והוא יושב ממנהב
ונתבאר בשופטים . סיחון מלך האמורי היושב במשבון . במרה . הווי מקום אל הפתח
ומשם . מעבר ארנון נסעו ישרא א במר . הווי במר . אשר נעשה עליה נע כי עלו ^{הימים}

על יד .

חזת

על ידי שירה ומוצא זמיר וקולותם בתקופת הזקנה לא הדיבו עם משה כמו שעשו צעדי
 וכן בסלע כי הבעם צדיקים מאבותם וראויים הם שיכבדו לאורך ישרא. השירה הזאת היא עלי
 באר שגלה בשקל בגו והטע שימחך אחר שריס ואחר העם עלי באר. חפרוה שדי שרל פרוה
 נדיבי העם הטע כפול במחוקק בצווי משה רבנו במשענת חפרוה ופרוה כי לא הוצרכו
 ברזל. ומאותו המדבר שהיתה הצאר הלכו במקום חמה עד פסגה ששם מת ביום יו. וכל מלה
 המקומות מחל זכר נקראו בשם כלל עלמון דבלתוחא. הפסגה. מלש פסגה מדומתה
 לש רוחמות וגבורות. והיא נשקפה נוסף. כמו סמלי גם וגולטה. הישימון כמו לל שימון.
 מקום מדבר ושמות. וישלח ישר. משה שלחם ממדבר קדמות. ובבל המומות נצונו ישראל
 לקרוא להם לשלום מלבד עמון ומואב. וזה שאמרו משה דרך פיוס מעברה בארץ. כי ארץ סיחון
 ועד לישראל הוא ליהושה כי של אמורי היא. וזו הדין שמש יעג שלום יהיה כל העם הנמצא בס
 לחם ועבדוים מבל משה היה יודע כי ישראל לא יכבשו כל עשרה עממים. והיה חפץ שיהיה
 מעבר לירדן והלמה שיהיה מושבם ביהוד. שמש לא בקטוה בעצו ובנימון היתה לחובה ידוד
 ש. הזכר ברב חסד ונתן ארצם לנחלה על פי הטנה לא שמינה תחת הברית כדעת רביס
 ולא נמך. כי בטח בחילו הרב. וכן הוזכר בתהלות מלך מדיה. וייר שמת עבד עמון. כי
 האמורי כבש ארץ עמון. וישראל כבשוה מיד האמורי. וישראל לא עברו בצווי השם כי לא
 הוקירו ישראל רק על הארץ שהיא ביד בע עמון ומואב. כי עג. פלוג מקיף וחזק גבול בע עמון.
 לך לא כבש סיחון לכל ארצו. וישב ישל שט שבט וחצי. בחשבון. היא כמס והכפרים
 טבנת והם בלי חומה חוקפת. כי חשבון. הודיע כי חשבון היתה למואב. ונלחם סיחון עמו
 ונצחו. ותיגרם זה הם המושלים בעלי השל בעמידות כבלעם וזולתו כי כמו ששעה שומם
 לסיחון וחזקו ידיו וילחם במואב ונצחו. והמושלים מה לחמה סיחון אט החד יבו לחשבון
 באתו עליה. ומבנה עוד ומבטן. עוד להיופה מושב המלכים. וזה האופן אט יושב בחשבון.
 כי אט ימה מחשבון להבה מקרית סיחון. פיון שלכדוה האמוריים וישבוה מספות את כל
 חילם וילכדו מעבול מואב עד ארנון. משם ימה כלוה מחשבון ימה האט ומכלה עכ
 מואב ובעל. בנות ארנון ימו לך מואב. כל זקקללת המושלים. עם מואב עבד לכמוט
 הוא עג יצא פמוט בגולה. והזכיר פמוט דרך לעך כי נמך בע עבדיו בשבי. ועלם והער
 שלהם פלוה המלכות שהיתה בחשבון אבד. כמו היות ער לדוד. וששים. עשה שמהה
 עד נמך. כמו אס לא ישים עליהם ניהם. גם יתכן להיותם מפעלי האל. ויתכן ועלם שמתלפת
 תעשה. פמוט שיחם בק. והוא בשק נים יחד. והטע כמו כבשוים האמורי. באתו אמתו

שלא ויריב אותם . גלשו ויורו החורים . ונשים אותם מבין הפעיל גלש תאמס שומרון . ולא שלח
משה תלמיכים א על פאש עשה לפיחון . כי פאש שבע עב שהבה משה לפיחון מיד . יצא לקראתם אדרע
סס תקום . ואינו כמון במדרע וחיל . עב בלתי השמיר . ישראל לעג . שפיר . ויסעו בגב יסלא .

מגאש הפסגה הוא הר העברים מעבר לירדן מבית הישיבה

שלמה פרש זאת חקת המורה . ליהודים ביתה מורה .
וירא בלק . לפי שארמון גבול מואב . לאמורי . הלוצר בקאץ שהוא הנזכר ביש אמורי . אחר
ויצב . גלש העזרת רשע התי . ופקד כי היה מואב קטון בגוים מינג מתוך כמו הכנעני . ויקץ . פאול
מעב בעי שכל . קץ בחיין . מוחן מעוקותהם בהפק . ויאה מואב א זקני מדין . ויועצו לשלח מומס
לבלעם . כי היו דרים בארץ מואב . והמופת כזבי בתצוק . וכמו אש גבלו לכם בגבליהם . והס
נתג העצה בזמתי . ומדין היה קרוב לישראל ומואב לפי שהוא מן בעקטורה . כלחוך . זה בודד
במועדיו מן בני הקל . והזכיר השור כי יעקב גם השכט . וכלחוך גלש והמים אש במעלה לחכה .
מלך למואב . הלוצר נסח . בנגה התיא . בהתייעצם הבה נחכמה לישראל מה עשה היה בלק
חיל והאליכוהו . כנזכר הטוב טוב אמה מבלק . ומעב לא יצא להלחם עם ישראל רק שלח אל
בלעם במחשבתו כי יצאם על ידי קללם בלעם הרשע . פמולה א פמור . על הנזכר . פגור
מפמור מרס נהרים לק . מלך בג עמו . סס מלך ושם יחוש . ופל עמו קוסמים כמאוו . כי מלך
מקדס וענבים כפלשמים . מו הזכיר בג עמו כי היה סס לא במקום אחר . מותשן המלך . שלא
היתה נביאית . מול . ולא מולי . כי הגיא מבדיל ביטמו . מרה לי . מול יבוצה המדקדק שהיא
מבין הדגש . וכן אה במלת קבה לי . ועבן הוא להיות מן הקל וכפא נסח . ומפני שהכיש מינה
מקבלת דגש נקמץ האף . והקמץ תמורה קמץ חטף . וכן קבה לי . מעב שהבית מקבלת הדגש נח
הקמץ מקום דגש . כי הנמוי בקמץ חטף ובדגש . וכאש יופר ההיא הוא במשקל פוב מור קוב . מולי מולי
באות . כמו מולי מסמנו מינס אף יו . נכה בג . אה ואמה . מו אה ומדין . ולא יפן שיכיה נכה
סס המופש ט כמערר והצווי שוים . ולא נמצא משמוש המלה כלון שלם בבבל משמיטיו . ודגש קמ
לסיתון בפעל הפעל . כי ידעת . כמו שנזכר . על כ יאה המושלים . ברפת לפיחון ונצב למואב
תאור . בשקל תחון . יואר . בשק יומן רשע . מבג הפעיל . פעל שלא נזכר סס פעל . מועת
הצוין למ יקבלו דגש . וקסמים צידס . כמואס מון בידך הרחיקהו . ונעבו שהיה בלעם קום
הנמו ענמס שהס בקיאים בדבר זה ולא יוכל לדמותם בדברים . דברי בלק . כי ידעת
אשר מבקר . וימור שהיה בלעם יודע כי מחבבת יו למבנה יסל נגלה מלמך על ידי חלוס
לפכעה ולא בימלך וללבן . וכן יהי בעבור הבגס . וכן באמור בלעם לינו פה . מיד שבנזק

מדין

מדין כי עלו מומת חסה בתחטבה כמו ששמעו מן יתרו גדול ארצם . לכך נאמר וישברשתי וואב עם בלעם .
 וכן כמו וימא' א שרי בלק . וימא' אהים . מלאך האהים על ידי חלוס . מי האנשים . פתחת הדבור . לא תלך .
 כי יו' יתבר' שמו יודע היה ומה שיקרה לוישכא בבעל פעור והיו אמלים הדבר בקללת בלעם . לא שמוזר
 אה' העם . ואם לא תלך . שלא ימא' לך שום איך יכל לבוא עמו תקללם מחוקך . כי בזוך הווי .
 אמ' ברבנים . ואם תקללם אמרתה היה חייב ועוד לא משלוט בהם קללה . א שרי בלק . יתבן שיהיו ^{זקק}
 מדין בבבלום . או כמו שפירשת . נייא כי זקק מדין בשוכם עם שרי בלק נעשה בארצם . ושרי בלק ^{הלק}
 א בלעם . כי משם היה דרכם . תמן מצבן פעל . כמו עם חרף עפסו . להלך עמכם . תלה הקללה
 לעצמן ולא השיב הדברים כמשמעם . ומה עמכם משמע הדבר כי עמכם השם תמן לתת לבוא ^{עמכם}
 אבל אם יבואו אחרים יותר נבדדים אצלו . לתת כמו דברו לשלוס . לתת על הפעול . תתי מומת .
 על הפעל . הלוק שם התפש . ויפך . כי כן השיבו המעג' מוסר המלכות שלא להחליף . לכך אמר ^{על}
 כי כבוד מכבוד . כי משוואת הבין בלק שבלעם כדוק כבוד היה . וכל אשר נאמר מלי . בעבור
 תמון . מעשה . וכמד זה המאמר אמר בלעם אם יתן לי בלק מלוא ביום . כמו מלא קומת . ספי' כל
 קומת . את פי יו' . השם בן ארבע אותיות . מלה לקצת חכמי האומות חמך המומת שגששו על ידי
 משה והאמינו בן ארץ לא ידעו ודו . וכמו עלמע ספר שמי . בכל המכץ . ומה אלהי . בעבור עבדי
 בלק . קטנה וגדולה . משמות הצדוק . ורוצה פעולה או כיוצא דמת . וקטנה מצד קטן שהוא כל
 קמוץ . כי מילוי היה מן קטון היה קטונה . נא כפלו עתה . בזה כמוליט פה . כמד לחקוס . ויבוא יש
 הפרט בין וימא' ובין ויבוא במאמר הנבואה מענף שנמצא גם וימא' בבלעם . כי תאבה יו' ותשמו
 לישל נחה רוח הקדש בפי בלעם אך נראה שהוא כמוכרח בכל דבור ודבור . וישס יו' דבר בפי ^{בלעם}
 והבן זה . ואם אין בכל וימא' כבה . ואך את הדבר . מיעש שלא יוסף ולא יגרע . ומלוי היה בלעם
 שאיננו כדוק כבוד וגדלה לא היה הולך כי אמרי . שלא יקללם מה לו ללכת וקוראין לא יחפצו בו כבה .
 ולכן ויסך אף אהים כי הולך הוא . כי דין היה לגלות להם את דבר יו' . כי על מנת כבה נק' לי ^{ישו}
 שלא לקלל . מלא מה ידבר כי השם מומת מדבר . והוא לא ידע מה הפע' שהיה חפצו ללכת . שום
 גלי' להם זה כמו ששעה בפעם הראשונה היו מעתים מומת . וית' צב . ידע כי דרך הנבואה בנה
 שיסתור במקצת מעלה במקצ' כדי שיהיה הדבר מדע לחוקרים . וכמו ויג' יו' את עיני בלעם ^{מוכח}
 כי תרדמה נפלה עליו . וכן נעג אישע . ולא מעלה כל מעשה ותעש' רק החי' יתן אל לבו בזכרון ושב
 עגיו עמו . והלא שרי בלק שס היו . ואם תבקש סבה בנה שראה כימ תעירך על האמת כי השם
 יורה חטאים בדרכ' . כי בידוה' יג' לשוס האס מדבר וכן להפך . ומה יענה מלאכי גוי' ^{בעבור}
 שלא יתעוררו עיני השכל כי האמת ראתה כפי מה שאספר הכמו' לא שמו' ותאמר האמתן הלא תלמך

י. שמוך לעזי. דק אמרה הלז אמר ודע זה. ונאמל בך עשרה דברים נבראו בין השמשות
והכללם פי האמן אינו מאה טון. ונמדומה ל. מצד מאה זה כי האמיתהו. אמר החכם האוסף
וצריכה האמן לדעת היות עשיר. ואין ראוי לנו לספר בנגה זה המאה כי כיון שהדבר פשוטו. וסר
הוצרכה היות דבורה פלשון הרכב. במשעול הכרמים. קרוב אלשו אם יפוק עפר שומרון לשעלים. וכן
בשעלו מים. ואין אלו מן הכק של יד דק הוא בטן הרגל. ותלחץ. נפעל מלשו והוא לחץ את יסגל.
לשון דחק. וכן ותלחץ את רגל בלעם. אהקיר. והוא הקיר. ויוסף. יש למחוא חבעלי דעת מן
להיות המקראות במשעם. כי האמן הנצחה לתלחץ עד שברח במקום צר שלא יכול שלישי בישהם
מי יתן החדש יחרישון. בתקל. שהיה מנהג להכות. שלוש רגלים. שגאו רגליה מן הדרך. המעלה
בי. לשון צער. וכן והתעללו בי. ההפך הספגת. כלוח המנהגה בתנהגת כמו הוכח בדבר למ
יסכון. ויגל. בשקל ויקו ויצו. על מה הכית. עורנו נרדם במתנה. וענה מחל לבאר והוא כאספר
מנה שרמה. כי ירט כמו ועל ידי רשעים ירטע. וזה יוצא וירט עמוד. וכן רבים. וירטע לוליה הירט
אם היה מות גולת מקבל דגש היה דגש להוציא פח הפעל. גם יתכן להיומש שש שנישים ירט ורטה. כי
ירטע בשקל ירצע. ועבנו לשון חסירה. ויח מלשון שטיון. גם מותבה. יח סחק אשע עעין. והטון
שהוא סחק א ומות החיית שהיא תשאר כי לא חטאת והוא ימות. ותל לפכ. מפע. כמו יחזלו
לבגמ מלבגמ. ואפס כעע דק. אם משים בפך לברך ברך לא תינח מבלק. כי במבלעם. לשון
הווי. ואין מאצני בלשו הקדש. ושמע בלק הפי אחד המלמכים שפכד והלך ובשכ א בלק. והפע
להחצפו. צא לקראתם עד סוף תחווו. קרית חוצות. שס עיר. קרית ספר. קרית יערים. בנות
בעל. הוא בעלי בנות מרטן. כדי שינחה משס העם ויקללם. מתקצה העם. ולא כללם. וכן נזכר
אפס קצהו תראה. בנה לי בנה. דמדז לתקום. שבעה תצבחות. פגז שבעה האשרתם. כילא
הנח מנהגו. וישל בלק ובלעם. זה שוחט וזה מעריך. פר ומיל בתצבח. בכל תצבח. התצב
בעה ומניצבה על מצור. יקרה. בדרכ מקרה שאינ כמוי בזו החעלה. כלוח העלת הנבואה.
ולפי שכלו יהולל מיש. ואינ מלש לקראת. והעד ויקר מלהים. ולת מה טע כעצם לפיך. נסחק
איו. ודבר וילך שפי. יחיד מן שפיים. כמו פתי פתיים. ויח שבור לב כמו ושפנו עצמותו לא
כמו. ערבת דרך תפלה. וכה תדבר. מה מקוב. הן עם לבדד. וישא משלו. יש משל ומינ
כפשוטו דק הלכון בו ענ אחר. חוד חידה ומשול משל. ויש משל מאה פשוטו או קרוב לפשוטו
כענן כחוק לשעם. ויש משל מאה על דרך מליצת השיר מביא דמיון בלב שומעו כדי לקרב לב
השומעים או לשבח או בחלוט. כמו חיל הסיר משפטי. שאין בו משל דק כפל המאה. כה
בלב השומע. כיוצא בזה מן מרס יתני. עד מי מנה עפר יעקב. או יהיה המשל מי מנה עפר יעקב

כן אדם . כלום מחקותי . יחזי . כמו ולפע גדולים ימנו . וההרדי . כפל מחזק ומגליל לפי מורה
 בשבילי יעקב . דועתה בחלום . מפני אמת הנבונה . כי הוא כמו שארה זכרה . מקוב בשקן אמת כי גם זה
 יומא . לא קרבה . הלא מקום וו . ויש וצדקדק אורג שהיא תחת תנו שם התפשט כמו חמותא . שחוקת שמק
 טאט' הוקרה בבעלי הלמד עשות ספרים . עשה שטיס שמאח . כי מנאס צורים שהעליתיג מומא ^{בניח}
 קדש . כי לא יתחשב ישל לבדד . ישטן . וישטן . שכל בטח בדד . אין זה העם התחבר באמה ^{אחיה}
 לבער כי השם בדד יתא והוא עזרו . והספר את רובע ישל . שם התפשט משע עשים . הא ^{תלל}
 את . והשע שכוא בקחן ומיט סמוך . רובע ישל . תלש לא תרביע . כמו מחקור ישל . ויח כלום
 הדגל הא קו בגללם כי הוא לא יתחשב עם הדיס וכמו להיות כמז הכל כגמז יצב גבולום עמים
 להספר בע ישל . פגות נפשי . התאנה להיות חיתת כמו מימ ישל כי ישל כותלי מן עדן . ותה
 אחרימי כמותו כפול הענין . כי אין הכונה בעבור המיתה . על פן רמז בעלת שמים . כי לא תהיה
 אחרימי לרע . לקב . בשקל לרס את הסלת . ברט ברך . כמו מוחים מחור להטאצי . ובטמז ובא
 בוא . ואלו חות המספר . כי בעתדים ובעברים קודם התפשט מן הפועל כי כמיו שהתצדד קודם
 טובע וקודם במערכה אבל בצווי הדבר הפוך . שטעו שטוע וכמו כמו . וכן רובם . לך נא ^{בתסרון}
 הלא והס ג' בלבשטא . לך נמראה פעם . לך נקובה . והדין . והס לשון הליטה . וקבגלי . לא יתכן
 שיהיה הנין שדש כי לא נמצא ככה ובעל במעוטו . והיה כמו לבוא כמו רמ שמים . והנין פעמים
 מסך בשנה מפכים יקח . מעזנה . וכן רבים . ויח שהנין והוון כמי השתר . ובא הנין רפה ובמלס
 שלא כמנהג כמו ישט עם אחד . לכדומ את הרשע . אבל טענת ל יונה מינה טעה מה שטען
 לז יהודה כי הצווי והמצדד דרך מ לחון . כי אחר שטעמא ומשארן את השבעה . שם התפשט מאו
 כן בצווי כמו שטענהו זכבהו . שדה צופים . משם היו כומים להכתוק . ויין כמנהג . ויקר . דגש
 הקוק להורות לטן הנפעל . יו . ולא אהים . כי עלה המיש במדרגה במעלה לכבוד ישל . וכה
 תבר . בעל כרחו של בלק . מה דבר יו . וממנה לשטוע אם הכשהו השם שיקללם . וישא
 השלו . טענות נחם לו . הן עם כלביא יקום . קום בלק . כמקום המתלך בארץ . טעה התחזק כי
 טב היה . המזינה עדי . כמו אלי . וכן ועד מבין למה זה תביאט . במ צפוכ . הוון מסך כוון סיל
 יע . לא מישא . כי החלפתלי התקום . ההוא מיה הלא התמה ועמנו יוכי עליו . כי כן ביום
 ההוא ההא פמח . ולא יעשה . כמו המזס . ודבר . דבבה . והשם בכח הפעל . הנה בצך . שם
 התפשט . לקחתי . אין התקום מעב לי . ובצך . גם זה שם התפשט . מו הטעם ובצך השם בצרה
 ולא משיבבה . לא הביט . האביט מן בעקב . ולא למה הכומה עמלבישכל . כי מס כל מעשיה
 על ידי השם . ורוח אהים דבר בן בזה כי הוא מקום ומעשהו מן . והתבקט בו מבקט עמלי . וכמז ^א

הדבר יו' אהיו עמו ומרועה . כלום חסן ודעות חלק המלכים בו . ומה הוא בלק כנגד . שז' שמתלה
בגובה . והרמייה בגלל חון ועל נמצא בעבד . למה זמנא חון . והביט א' שאל לא תוכל . כ'
הרמיה וההבטה נאמרה על המחשבה . ויה' כשלם יביט השם חון ביעקב אהיו יו' אהיו עמו . ואימ'
הטעם העב' . א' מוציאם ממצרים . מודיע כי איך תרועת השם עליהם כי הוציאם ממצרים
ועלת' א' מורה על היכלה שבערו ומקטו גאלם ממה חזקה ולא יכלו המצריים לעמוד כנגד השם
יה' שם גבה ומקק . שז' כנגד קרע ראס . והרים חון תקטו כי מס בקרנא פאש' זה ידוע . וכן
הרים לו . כי הזכיר תחמת המזן . ואחריון כוחות הרים וק' חושן ביעק . ותועפות ראס לו
בשקל תוצאות . לו לישכא . מולו מוסב למצרים כלום שהיו חזקו ולא שחדו כנגד . שז' שהשם
עזרם . וזה כחז לבלק כי לא יוכל לעשות תמונה . כי לא נחש ביעקב . אינג כשאר התמות
משך א' העובים וא' קוסמים ישמעו . אבל הבורא הקיים להם נביאים ומודיעים להם עתדות
מה פעל א' עבר מקום עתד . ובא תלעיל מפני תלת א' . וכן וקבותאלי . והואז לבלק כי אשר
מה מדבר הנה לפס איש האלים ועלה להם כל אש' אה דובר . הן עש' ישכא . כלביא יקום . ויש
לאן חלק . לא ישכב . כי מעהו כמנהג החיות לילך בלילה . כנגד הכפירים שומגים לטקן .
ודם חללים יטה . כי יצא לחדין דרך משל . ג' קב . פתוך אלקב מויבי קראתך . מוכתו
תבן ג' ומפוא . יישכ' . שלם באמת . כמו וימא' בעיני שחול . ביד המייקן לבדו . ועש'
בנה לי . פאש' בתלה . כי היה רוחה בעין לבג שמשם תמול רעה בישל . וכמש' לא הוסף זמון
דוח יו' על לשונ' אה' כי טוב בעיני יו' לבדך אה' ישכא . כי בלק בנה התרבות בראש הפעור בעי'
שלו . כי שילת' ומשבת בלעם . ורוח אה' לבשה את בלעם . ולא הלך כפעם בפעם . שחלק
שפי . בראשונה . והוסף בפעם כ' עשה בשעה . ופירשו ענה . וישת' א' התדבר פנו . אש'
ישכא שוכן שם כי יחול אין כדבור מאה יו' . ותה' עליו רוח יו' . ג' יל' כי שם א' התדבר פנו
והשתבל כי כולכ' מדברות יעלו במהו ויאבדו . ועש' כנה חיל כבד . איך משה כל צבט בגשז
זה מרבעים שנה . ותה' עליו רוח אה' . וישת' משלו . כנחלים ענין כנחמ' עלי נבר . טמ'
כמו דבור . וכן מאס פשע לכשע . בג' פתו צפור . שמש' . מין לו דומה ואימ' תלש' פמט' כן
הפכו . והעז ונלו עינים . תחזה שז' . שמת' כמ בערכת שמים כנגד השם שהוא התנע
לכל . מכל כענ' בתול תרדמה על אנשים . ונלו עינים . שכומה הדבר כמו שיכמהו בעיני
נה' עוזב . עבר . כמו זורו כשעים . מהליך . משכנמך . כפול הטע' . מין מהלי יש' כשאר
מהלי מומה אחרת שמתג' לשבר במהלים . אה מהלי יש' כנחלים טענין תפה ותפה .
עלי נבר . משך לא ימישן העשת פרי . ודגש טענין לחסכון פה הפעל . כמהלים טענין . כמו

מד' ומהלוח

מה ואהלות . ואין מעזרת אהל . טע ין . כמו עיר גדולה לאהים . ידני לבטן מט טע . מן פטע כמן ין .
 סוף היד שולטת גם . ולא יבט לעולם . וטחנים בפלג אים . וינקותהם פורים ושפים . יגל אים .
 לשון יחיד . כמו מני עבר על נפשמהמים . דליו . ודליותו אחד . ודגש זין יגל לחסכון הטון שהוא
 פמהפעל . והגלת המים מהדליות מרב הרווי . ולפי שדומה במרז ירוס ממגד ולכן . כי סמול
 מפס את מגד . ותבשא מלכות . בימי דוד ושלהם עה . א מוציאו מתצרים ושם תקפס כמעטות
 דאס כדי שיחבל גוים צריו . וישלוט בשבעה עממים . ועצמותיהם יגס . ישב הגס שלהם
 כמו ואת חדשיה מצרתי . כעג ואת סופיהם תעקר . ובחצו יתחן . האמות חס בית השמוש .
 כיע שכת . בלי מתוך פמוחחוק עבר . פאז . כי החל לוג ותבשא מלכות . כי חלק ישרא
 משל טחי . ברוך . כל א וא . וק מרור . כמו זבוב מות יביש יביע . ומצאתי שאקלל אותך
 הוא מרור . ונתתי שמברך ומהיה בכלל ברוך . ויספוק את כפיו . בשמש את הדברים הלאה
 ובשמש כי יחבל גוים צריו ויעבט כמו ספוק על יך . לשון הכמה . לכה מיעק . כדי לשכך
 חות בלק . והעצה הנה היו בב שרל צדב בלעם . וטע זקק במלת מיעק . ודוצה זה וס מור
 לך מט יעשה העם הזה לעמך . אבל לא ביומך . וישא משלו ויאה הוא דרך ככב . דעת עליון .
 אמנם ומשוכנו . כמו ותפתח ותראה את הילד . שקודם הכני . ולא ענה . מפני שאין ^{הדבר}
 ענה לכך מה דעת עליון . כי מעפ שהוא א עליון משנית מה שיהיה לחטה מילים קדומים . ^{ומצוי}
 הדבר לחקצת מנשים את אשר יהיה . דרך טע עתידה . כמו תדרכי נפשי עז . וקס שבט
 מישכל . הטע כפול כשאר דבריו . ויא דרך ככב רמז לדוד . וקס שבט רמז לחשיח . ומימין
 כי כמ' לאחר כן ועמ אשר ועמ עבר . ואתמה לכ סהל שאה כי מן כען נקרא עבר והביא
 דמיה כי גב גבתי ממך העברים . וזה ידוע כי פל מי שדר במקום יקרא ממך פלו . ויומ ^{משופט}
 דבר המתרגם . כי היה סמוך צנה' כמשפט העברי . וממך פאת מואב . כי כן כמ' בדוד עה
 ויק את מואב ויחדס בחבל . וקלקר שיהרום . וכן מקבוק קיר . ועמלפה תבעמ והכמו הקוק
 בתרק . ובא כדרך לשקור טווע . והוא מן המרבעים . כל צב שם . כי שם היה יסוד העלם .
 וקיומו . מן שיהרום בב היסודות ולשון כי השמת יהרוסן . והיה מדום ירטה . כגזכ ניהי כל אד
 עבדים לדוד . ינשה . שס תחת תאר השם . בשק זכה שמה . וישכל עשה חיל . רב ועצם .
 פי יעמוד מלך בישראל ויתקן חיילותו שמה ועשה חיל באפרכה . ומומ מלך יקום דודה ויעקב
 והאביד שריד מערי מויבין . טעג עד הכרית כל זכר באדום . והמפרט מומ לאלך הגשיח
 זהו על העמד ולא יהיה שריד לבית עשו . וישא משלו . הוא נחשית גוים עמלק . כי מימ ^{כמשן}
 דין הוא משופט בדים כמו נחשית שמשו יושחו . ויא הטעם מי שלחם בישראל הוא עמלק

ומהרי"ת . אבל אחריתו . היה אובד . כן ומחלצה צורכי כיקס . וכמו והחמה חמיש ועד אלה . ויחן
 את הק"ע . ברוח הקדש . שהיה מושבן איתן וחזק אם ידור בישראל ויצא מעמלק שטמוג לפסוסורו רדו
 מתוך עמלקי פן אופיסק עמו . כי אם יהיה לבגדוקין . מעפ שסופו יהיה להשתנה כי יצא בגולה ^{השעלה}
 ישאל ביד מלך אשר יש ממ יהיה זה כלומר זה יהיה אחר עבור שעס רבות אבל השמרת עמלק ^{משה}
 בזמן קרוב . ואלה לבגדוקין ובגרת הרע הקרבך . משבך . הטע בוחחה אשור . כמו ויהודה
 לעולם משב . ומפול שבא ומתקס . מוי מוי יהיה . למלבז שעלה ישראל ביד מלך אשר ויהיה לבגד
 אבל גם שאר מלכות יהיו לבגדוקין מלך אשר לכן אמר מוי למומם שיהיו חיים באומות זמן . פאובן
 הני אשר שבא מפי . ואחר שכבה יהיה אם יהיה לבגדוקין מה בכך . וצ"ס . הרמזי וצ"ס . ובאחר
 כח הפצירה פים . ויתכן להיות כמו ופלא צ"ס אמר מוי שדנה אותם לחיות שהם בארץ ציה . או ^{מלשן}
 ועי מדיכ . מיד כמים . ומקום כמים . כמו כחבת ידים . הם הרומיים שיעט אשר וגם העלים ^{על}
 ידי אשר . וגם הוא . אשר עם הכתים עדי אובד . וכמים שס . כמו ומצרים ילד . וכמו ובני יון
 אלישה ומרשיש כמים ודודעם והחמים בדברי העמיד עם הכתים כי הוא החיה הרביעית על דעם
 רבים שהיא מאבז בימי המשיח כגזכר והובד גמיה . ויון מלכות שליטת . ובגבז כי טעמם ^{בדו}
 שהוא כמים יחשב מלכות רביעית . וזה יותר נכון מאמר שהחיה הרביעית היא ישמעאל . והמקור
 בארמון דעל היטב ידע זה באפודש כי בארמון הב ראה האיל מתח . ועבארלו כי הוא מלך
 פרס . והצפיר השעיר הוא מלך יון . והקרן הגדולה היא מלכסטרס המלך הראשון המצב
 על פרס וכעצמו משבר ולכותו ומעמודה ארבע תחתיה . ומן האחר מהן יצא קרן אחת מעצרה .
 ודבר הפעוש הוא כי מלכות רוחה הוא המסיר תמיד . והיא מאשך עד המשיח ובידו תפסק לגמרי .
 לא כדעת אחרים . וישב ישראל בשמים . כי שב לעצמו הראשון כי ישראל שם היה וכס עבוב
 הוא . ויהל . לש מלול . כמו כי תמל לזנות . מוהטע כי החלו לזנות ואחריכ השתמו לעז
 ומצמדו לבעל פעור כמפור ומקראן לעם . ויצמד ישראל . שהבועל גיה חמק הוא לעז שטמוג
 ובעל ברזא נבר . ויהר מן . הוא ויהיו החמים בעצפה . קח את כל ראשי העם . לעשות משפט
 לנצמדים . והוקע אותם . מוסב לנצמדים . והטע שיחפור בארץ ויכנסו עד חצי גופם . וכן
 היו החוקעים בעצפה . ואינו טע מליה כמו שהבימהו דולתה . נקש השמש . בגלוי . הנו
 מיש משין . כלומר יהרד מאנשי שבטן למי שזנה גמלת אהין . ואינו נכון כי כל אחד ואחד
 ישראל היה הורג שעם . ואם לא יהיו השופטים כמו שבארמ כי אם יהיה כדעת זה המפרש יהיו
 ההרוגים יותר מקנה אף . ואם ככה היה החסרון נמצא בחומש הפקודים ומיך יוכל להוקע כל
 אה . וכמו כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור . ולא נזכר כי הרצום . וידענו כי עשונה

כ. ת. כ.

ורבים כן במרה . והנה איש . החלו לבנות הפיץ וזמתי פרוץ פרוץ על פני פרוץ . ויקרב אל אחיו . כן
יערנהו כי הוא נשיא שבעו . והנה בעי ישראל בוכים על שמוה הרגו איש משין בעבו ששגמו
ונתברו עם בגות מואב . מהל מועד . מהלו של משה . ויח בוכים ומתפללים . וילא פינתם .
שעשה זה לעיני משה ולעיני כל ישראל . ואין איש חממה על ידו . ויקם ויתך העדה . לא על ראש
מרב קטמת ליו . הקרה בשן חקה אחת . וכן נקרא המהל בערבי . והוא כדמות כילת חמטם .
וידקר פתו את אשר דקרו . את שניהם מלמד שהיו נצמדים בזמה . אם כן אין ערך בעדי .
אל קבטה . מלש הלחיים והקרה . כי כן היתה . ונמש דקום הנחם שם . ומעצ התעפה . והעמים
אש' מה צה ידועים . גם כן הוסיפו כי הביאה מעל משה ואמ' לורו חותמת מן מסורה . ואם יאמר
מסורה בת יתרו מיהתרה לך . ועבן הוא כי בעבור שלת הוכיחו את זמרי . אש' שבעו ששגדה
משפחה

שלוה פרשת וירא בלק . יתברך בינה לכל יגור חלק .
פינתם . החל הכתוב ליחסו . הכהן כמויה היתה עליו הכהנה והשרות . להיות משרת ליו . כי צא
הוא קטמי חקטא קטמת יו . ויבדל מהרן להקדישו קדש קדשים . בקטמו בלי דגש . פתו שלחו
באש הקדש . את קטמת . עם קטמת . אוטע שקטא תמורי . במכס . לא חרד משבט שמעון
לעשות מה שעשה . לכן יתבשר לו הנע נמך לו את ברית שלום . שיהיה לו עם הברית שלום .
והיתה לו . שלא תפסוק הכהנה וממנו . והכהנה גדולה היא בשלשלת פינתם . מענפ שזכו
גם כן מימור בכהנה גדולה . ויש לוא כי עלי ויהויזע היופקידים לכהן גדול . שמו יו .
מתך כהן תחת יהויזע הכהן להיות פקידים . ומזמן שנבנה בית העלמים היתה כהנה גדולה
לצדוק עד סוף כל הדורות . אחרין . אחר שימות . והכמו הזכיר יחוס הכהנים ולא החליף שם
פינתם . ואלו היה אליהו הוא פינתם היה כמו בן איהו . ועוד כמו ופתח בן אשר עבד היה
לפעם . ולא מה יהיה . ואין עבר תחת עתיד ולפעם לאות . תחת . שבר וחלק . נאות תחת ידיו
בך . ושם איש עתה פירש שמו . את המדינית . עם המדינית . זה נשיא בית אב . וזאת
בת אחד נחמשת מלכי מדין . צדור שם התפשט . והכיתם אותם . אחר שמתה העם תמלך
וזה טע ויהי אחר התעפה . כי המספר יהיה תחלה . בעבליהם . בערממות . כחון וימבולן .
על דבר . אודות . כמו על דברת מלכי צדק . ועל דבר כזב . כי מדעת יועצי המלכות נהיה
כי בת מלך מדין מה תבקש בשטים לבוא אש אחר אם לא כנוט לך . ויהי אחר התעפה .
ספר לישראל ואחריין מה צדור . ואל מלשך מקום אביו . אותם מופב בכל יומא צבא בישראל .
כאש צה יו . לספור יוצא . מצרים כן צנה לחמט לבת . המכץ . ובע פלוא אימב . הזכירו קדי

כדי לזה דמן ומבירם כי הם ובעהס אבדו . אבל בעקרוח לא חתם . ויח להודיע כי אבד חלקם מן
האזן מעט שהיו מינודי מצבים . ויהיו לעם . מחמתם . שמה ויהיו לאומ לבב אל . שכל . ועל פי
שמה אמת על המזם מש לקרח . פירש עתה כי בבן לא חתם . בע שמשון . תזכירם הכת על פ^ה גלים
ולא הוזכרה משפחת אהרן כי עברה שמה ונתנה אמת פני באיש ההוא ובמשפחתו . לקרח .
הוא צחר . ימנה הוא מצבן . יוב הוא ישוב . לפנה המינודי הכא בבן . והקדים לאמשה שהוא ^הבבא
ובמדבר סיני לאפרים שהיה בעל דגל . לחכיר . הזכיר גלעד שהיה בעל משפחות כי היו לו ^בבעס
אחרים מן העב . והם שלקחו להם נחלה בעבר הירדן שמה ותלד מעכה משתחכיר בן ותקום
שמו פנח . לתמן . הזכיר בדברי הימים בעם אחרים לאפרים . בע בעמין . הזכיר לו חלשה
בעם לבזם . ומש הזכיר בדברי הימים הוא הנבון . ובבן הוא בן של בלע הבכור . וטמו
כי משך חנה הנז' ארד ונעמן בבבן בעמין באמה שחנה הם בבבן בלע . וקנה פי ומשפט
העבדי ידוע . ויאמר א באמין . והבעס בב . אחיזם . הוא אחי . שפופם . הוא אפיס . חופם
הוא חפים . לשומם . הוא מושים . ומלדו חתם משפחות ולא זכרם . הימנה . היה נבון לבוא ^במן
הצבע שהם יתחלקו במו . מוכמו בביעה הביעי . והישני . חמר יוד שלשם . ופן חג ושוע
וכמוי . ושם במאמר שרת . יח מפע שהאריכה ימים עד עתה הזכירה ואין צורך . ויח שהינה
בת אמת ממש אחר ולא היה לו בן והיתה נחלת לבת . וזה טעם וסרח מחומם . אמות בבן לא
בת . אהפקודי . לא נחמנו מהמספר הנמשון כי אם אה ותתך איש שמילולי החטא שגמנו היה
המספר כפל הכמש . לזה . לשבטים ולא לפקודים . כי אם היה לפקודים מי שהיה פחות מן
עשרים לא היה במ בידשת הארץ . וקודם חלוק הארץ היה במ בכלל עשרים . במספר שחור
שמה לשמות הטות אבותם . ואלו היה יכושט הארץ לפקודים . איך השיב השם יח לחשה
כן בממשל פתח דוברות . לזב תזבה . הוא לפקודים . והם האבות . שהמשפחות מתחמם
אליהם . אך בגל . שחלקה הארץ לזב חלקים שונים . כגל בבב יוסף . שחלי גנל אחד
ויקח כל שבט החלק שימא לו הגנל עליו והם יתלו אותם . בין רב למש . אם הם רבים יחלקו
חלקם לחלקים בצים או להפך . ועל פי הגנל יהיה החלוק שלא תהיה קטנה וקטנה לשבטים .
שזה מקום טמא באוירן ופיכונתן וזה להפך . כגל כי ארץ הנבב נתמב . וכמו יהודה ישמור
על גבולו הטב . לשמות הטות . שבט ומטה אחד הוא . ולא תשוב נחלה ממטה אחת . אה
פקוד . נפקד לו . בעבור שיתמ להם ערים ומצב שיהן . לצ'שון . הזכירו בתחלה שהוא ^הבבא
וקצב להזכיר לשמעי ולעוזיא ופן למזכר נפן וזכרי . והזכיר ליוכבד בעבן כבוד השלומים
נה . מש ילדה אותה . ולא הזכיר היולדת דרך קצרה . אה פקודי משה . אין הלוי במצבה ^{והמות}

ובמלה לא היה

ובמלה לא היה מושג . והלוי לא היה בכלל הנזרה . ומלעזר ופינחס מיוצאי מצרים . כי הם כלב
 הקדומוני הושע כמו שנגזר בעל המצות ועבד . כלב . ומתקבצו . שהן המשפחות הנשאר
 ומשפחות לפי משה . במהל שלו . המעשים . י"ח שהזכיר כן ללמד שהעפר בשם ירשמו
 נבדלו מן בתורה מן בבית המקדש לא יעול ירושה . והנבא שהדבר כדעת הבגור כי בנ
 עבדי העל נמפנו וכן לא ישיב בעון האב . כי בחטאות . מיתמא ביד . שמים . ומפני
 שאין לו בנים . יציע שם מבינו . הנה אמנם מקום הבנים . והזכרון . במדבר . כי כלב
 הממש במדבר ^{הס} יציר דין . הם הבאים לדעת את הארץ . וזה טעם כי בחטאות . כן בגור
 כן הוא הדבר . מאחר שאין לו בנים מקנה מחנה נחלה עם אחי מביהן . ולא בעי . שהכל
 מדבר . שיהיה כנה לכלל הדורות . ובן אצל . שהבן קודם הוא וכל יוצא . יכנס מן הבת .
 והעברתם . חלה העברה בעבד . טוע עניה שמה נמן חמן . וכן יעבידו קול במחנה .
 וכמהו ויפג קול ביהודה . והעברת כל פטר נחם . בכור בנך חמן לי . את נחלת למקונו .
 אמר מן האם קודמים לחת . האב ובהמשך האב קודם לחת . הנה . אבל דברה תורה ^{בדיוק}
 שהאב את נחלה . ומכר הסמך האחים ולא האחיות וכלם כדרך הבן והבת . ודב חטאי הק
 אה בהמשך האב והאם בנות בנם יחלוקו יחד . וכמש יורש האב קודם האחים כן מניש
 האם . וסמך בעל עניי ^{מה} שמכנה עניי את כל מש' לה לחלי חלק . וגם משפחת האם קדומה
 משפחה . ויהי נער מבית לחם יהודה ומשפחת יהודה . ודעתו אהרן . והמורה הקרוב
 איו המשפחה . לשמרו הקרוב . כדרך הקודם . והמנהג בחם דע המנהג שארזו משמ
 זיק גרו וירש אותה . למשמה . והכנה מנהג ונתת את נחלת לשמרו . שבפסוק ^{השני} הנבון
 לוקח ואיך יתן . ועוד שבהפסוק כל אדם הכנה הנה יירש את משמ . והטעם נירש היירש
 והנחלה . עלה אהרן העברים . אחר ומתחן אל יו . ואין מוקדם ומאוחר בתורה . מתקן
 בפסוק שהוא נפעל עבר . פמשך תריתם פי להקדישם . יפקד יו . ינה יו . מעל זכרון
 כירושות שידע מי הוא היורש העלמ . ויפקד . פשו בהפסוק יחזקיהו . אהי הירושות . שהיא
 משנית הנהגות ויודע מי הוא הראוי . ולזה טעה המנהג ידע כל חלק בדרך כל ולא על
 דרך חלק . לכל בשר . הוצרך לזה כנה כי דעת העלונים אחת בטובה ובאין וכן דעת ^{במחשבים}
 אדם דעת כל אחד ערופה ומבדיל פפי המענה . אך אין בן שני . כמו דעת בני אדם
 אש בקשו חסבות רבים ודונה . משך י"ח . המהיל מנהג אשר יוצאים בון הנבא
 כי על שם מעשים היתה שמלת . הא שיעבור לפניהם להגלים הארץ . והב בן אשר
 נוח אהים בו . שיוצאים במלת אנשים ומאשים כמפורסם בפסוק ^{במחשבים} . קמ'לך . תשובה

יפקוד יו . אשר כוחו בן . טעמו אשר רוח אהים בן . ובא כה אשר לבב . אשר מדות . וסופו
 כמש המחקר ידך עליו כשמשגרהו לפת אשר ולפת כל העדה אז יהיו כל . שכל סופו עליו .
 ונתת מהנדך עליו . שמשדה עליו רוח הנבואה כענ נחה רוח איכו על אשע . וצניחיות . שילחם
 מלחמות ין . ולמחמת עני עליהם . לחמך ישמעו . יבינו וישכילו כל . שז שהעמדנו לבניא מחמך .
 ולפת אנה . כבה שימ ויבוא לפניהם שיעמוד לפת ין . וישא לאשר במשפט המורים למ יהיה
 כמחך וכמדדך . שמה מוח עמדו ומשמעה מפי הגבורה בלי מחמעי . ונלה זה שלח קל בעני
 שכל על שלח הניע במדדנת רב מוקרוב ליו . נל פיו . של מלעד ימנו . הוא . הושע . וכל
 בב . שכל . וכל העדה הנועדים . במהל מועד לשמול בדבר . תורה . צמאת בב . שכל . ואין ^{מוקדם}
 והואחר בתורה . כי המוספים נעונו בשנה ראשונה עם עניהם . והקברים הנה . כי התמיד
 ויום הפורים וסבת עשו ישל בשנה ראשונה . ופסח לבדו בשנה שניה . ואחר נעם מנה ין .
 למ הקריבו קרבן עד במס למחן . וכבב כחזת ענן זה . וכמבם הנה . כי שנה יבנו למחן .
 וישליו תורת הקרבנות ויקריבו המוספין . קרבב לחמ לחמ . שלושה היודין נספין . נעם
 קרבן בשך הטח למש . וכל דבר הנאכל לחי יקרא לחם . ואח לחמ . כי נעמא זולת הקרב
 למזבח בשם קרבן . ונקרב את קרבן ין . איש אשר חמ . במנעדו בנחמ . למ ימקדם ולא
 יתאחר . זה המשה החל לבאר תעיותים באותים . כי אינא הוא בימים . כי למ ימא כבה בכל
 יום . את הכבש אחד . בחסיהא כמו בלילה הוא . סוכי הקפן נבריה . בין הערבים פירשתי ^{העשויה}
 בהר סיני . זה מורה שאחר נעם מהר סיני למ הקריבו התמיד . ויח שמה כבה כי עולת תמיד
 טמאה בפני שמי וזה מש' תעשה על המזבח . אבל הקרבנות נעונו במהל מועד . והל ^{העשויה}
 ענ צווי מלשו מן לשקר עשה עט שקר סופכים . בקדש . המזבח . הפך חסר מן השכט ועמ
 פירש . שכל ליו . יח להוציא המזון . והאוח פכט ין חמך מן אה ין חמך למ יביא ומס
 הביא כשר . עולת שבת בשבת . אחרי מוח וציוס השבת . נמא כי למ תבערו מש בכל
 מושבותיכם ביום השבת בשבת עצמו . על כן הוצרך לוח בשבת כלוח בו ביום . כמו חדש
 בחדשו . על עולת אחד עולה . וכל בקודם קודם . נעמכ של עולה . ולא הזכיר התורה
 קצרה . ושעור הנסך אינו נזכר בכל מקום . אבל שעור התעמך בכל למ נספר . כי בעמד
 כפולה התעמך עם בזם ^{קבכורים} לחם מזה . ודענה . וצ' מש . שב ופיר זאת עולת חדש
 בחדשו . שכל מקום שמעמא במחד לחדש אחר חדש רב ראש חדש . על כל משכ . לכליל
 כחמה בשם עולה . למ' אמ' ליו . יח זה בב' מב' כי כל חטאת מועד היא ליו . וכעבון מעל
 כי כל יום מועד במ לעלה ידועה פמש זה מטכט בכל מקום . אבל קדושת החדש . נמא

שהוא ללבנה . ושמח חסוב החושב כי הקרבנות החטאת בעבור הלבנה . מה ליו . לפיכך ^{העצמ}
במקצת היצלים לכפר עליהם . בהקדש הרמטון . כחטון על פי החביב . בארבעה עשר יום דרך
קצה . לא הזכיר בין הערבים או בעבד כי הזכירו בזולת זה . יא ואלמנת עבודה . חס וזן פלוה
ועבודה . וכבר פירשה . וטעני בלי עקום . דרך קצה . מלבד עלות הבקר . לא כשאר ^{המעופים}
כי באה שבעת ימי אצה פעם יהיה הפסח יום כחטון ופעם יום שט ופעם יום שלישי ויום רביעי .
והוצרך הכתוב לומר מזה עלות בקר לא עלות העמר רק של תמיד . אבל כדעת בזה הפורשים
בין ימנו מכסת . וביום השביעי . נקראם הוא עצמו במשנה תורה . וביום הבגורים . יש
מי שמה כי לא היו מוכלים . שאל מן התבואה הקדשה של חטים עד הקריב לחם הבגורים .
ואע באמתו והוא הטון . בשבעות . לא שמה כמו היחיד הסמוך שלא יתערב עם שבעות
גמול . כי שבע בשן חרול שרוע . ובא בסמוך שבע זמח . שבעת ימים . אבל ברוב ^{הענינים}
לא ישתה כן . והקרבנות לה עקר הקרבן של יום . אבל הנקבים בפני אמו לא הכתם . הם
בעד לחם התמפה . ושם מקדים הכבשים . והפר מ והמליס ב . וראוי שיהיה קרב תחלה
המוסף ואחר כך לחם התמפה . כי המוסף קדש קדשים . ולפיכך לא מה שם מלבד עלות התמיד .
תמידים . מוסב להכבשים כי לא הזכיר . ויא רחל אהווקרבים עם לחם התמפה שלא טמא
שם מתימים . ומכיהם שיהיו גם הנככים תמידים . שלא יהיה חייב העשן מן שיהיה ריחן ^{הרע}
וקן השמן . וגם עצי האשרה נבחרים היו . ובהם סלת שהתליעה פפולה . וכן הוא . והזכיר
כנה בזה היום וממנו מלקח רמיה על כלם . יום תבונה . כמוהו יעליו . כל המנן . כי אין
זכרון מצוצה מן שופר . ועשיתם וכן נזכר בעמך . ועשיתם ביום הנפס את העומר . כי
יקריבו מוספים זולת אלה כלו מה מעשונם אה . השביעי שביעי לזכר . ובקדש הרמטון .
ועשיתם . כל עמי דסמוך לנפש הוא הצם . ונפש טעה משביעי . מלבד חטאת . הם שנה
השעירים . וכבר פירש . ועל הנזכ בפני אחריות קודם . ומכיהם . של שבע כבשים
והפר והמיל . פרים בבקר . כלם שבעים . והאמר כיהם כמד שבעים מומת ^{נסיה} כ
שלוט בהם כליה הדבר הפרך . כי עם המתעשים . שמו שבעים . וחטון הפר בכל יום לא
ידעם טעם . מולי כזו להיות על השביעי שבעה . והמשכיל ידום . והפמג בשכ ומכיהם
שנה על כבשי התמיד של עבד ושל בקר . עזרה . כי היו נעצרים לרב היום להתפלל
במקדש . במועדיהם . ולא מועדי יו . להכליל התמיד . והטון שחין בשבת קרב זבוח
שלמים . כי בשבת כתג אה הם מועדי . ומעפ כי השלמים במקצת מועדי . ולא בכלל מועדי
שבת . מלבד אש קבע עם הכתוב ודומה לו ונבואתם שיהי שלומיכם וזבחיכם וז' ואחריכ

כמו ומכלום שם לפי יו: אביס . והעלות מיין בכלל ומכלום שם . אבל המכילה בקצת הנגזרים .
וזכר לעשות ולנסכים טרם השלמים כי השלמים לשע תלקים שלא נדר ונדבר יש לכם נפק ונמנה
ושלמי מדכה למין . לפי כך הזכיר בזולתה השלמים קודם הנסכים . ונת ונסכים דבר יום ביומו ^{ומיין}
מאז נכון שיהיה ולעשותיכם . ונתח הבאות בגדבה . כי לא מצאנו נסכים לבדם במים בנתה .
ומין כמיה והמקראי נהוא הוראת ^{שעה} . עב טוה ולעשותיכם ^{ולנסכים} ^{ועתות} ^{ונסכים} בקרבנות עם כעולה והשלמים

שלוה פרש פינתם : ברוך אש לקוויו חס

ויזכר משה . בלי זכרון שמה השם יה למשה . וסוף הפסוק ^{לודיע} אשר צוה יו: . וכבר זכרנו כמות
זה הענין . ועוד כמג אה החקים אשר צוה יו: את משה . א כמשי המטות . הם כמשי השבטים שמו
ומקח מתמשי שבטיכם . יה שידברו הם לבני ישראל . והנאני שי שמעו כלם מפני הנביא . ויהיה
לבני ישראל . חם וז ועדמט מעם מכתב הלאים . ויקרא איכם משה וישונו אין מהרן וכל הנשיאים
ומחריק נפשו אין כל בני ישראל ויעם . ולמד שכל המענות כבה נאמר . זה הדבר אשר . שמש ידור
מי ש נדר לא יחל דברו . ופמ לעיל לבד הנדריכם . סוף הכת פוש נדריים מעל נדריים . ^{בעצמה}
כי כנדיים היו קודם בוא המנה כנגד ביעקב . אבל הנדרות הנגזרות בפניו לא היו ולכך החל
לבאר בין מי שלמשה בין אבל במה . ליו: . זה הוא הנדר המונה שיהיה לשם יו: . מן השבט
טע ישבע שבושה . כמו וכמזין אי . כי כן מה ידור . למסור מן המותר למ להמיר
את המסור . על נפשו . שלא ימסור בפשו דבר שהוא מן הרברים שם חובות . שידור נדר
להתענות ביום הפורים מולא ימכל בשכ נבלה וכיוצא בזה . אבל יענה נפשו וינדר מאש הוא
מותר לו מליו . ומין הטע שהמסור לעצמו לא לזולתו . והלא מצאנו כי יפמ נדר נדר ונפל לבת
וכן חנה . מעפ שי ש לנדר חנה . מוסן שלא עברה בדבר שנדה שלא מצא בעצמה . ונמסר
גבול הנדר משלש . שם יהיה התומה . שלים הנדר תמנו כנדר יעקב אם יהיה להים עתה .
אם נתן נתן . נהו הרוב . וגם נמצא שקודם הדרוף בטורם יהיה התמאי כנדר דוד עה אם
מבוא במהל בית אם מעלה על עי: . וגם ידור המדס בלי תמאי והסבל . נה תוב למדס כל ימיו .
וזה המתקרב ליו: יה שמינ בעת דבר . ושקל אמר . ככב פזר . אם לא יהיה עבר . יחל
היוד פמח . וק ולא מחל את שם קדש . עוד . שהם מבני הדגש . כי יחל להושיע את ישראל
היוד קמוץ . ומע תגיה על ביה שהפט לש תלול לש מחילה . במהרם הוא למ יחל אבל מחנים
מוחלין לו . מי ימן החרש יחרישון . ואלו לא היו סומכים על כפמ נהת להם מלהחליף דבר
הנבואה שזה נראה מרדוה . גם מכל לוח כי יחל . ולא אמל מבני הפעיל בשקן יקל ידו . ובאון
בפתח לבביל בינם ובין לש מחלה . והתפש יחל לשו חפני כעע ימחר טעה בקדוק כי ^{היוד}

בלשות

יד כעמך . כל היוצא מפיו . ולא מה שבלבו . יעשה בלי תוספה וחסרון בין להיטיב בין להרע ^{לעצמו} .
 ואשה חננה הכתוב שהיא בוצרת שהקטנה אין נדה נדה . ואם לדעת ב"ה שאם לא היא קטנה ולא
 בוצרת מה טעם והחריש לה וקמו כל נדריה . ואם בעשירה . שעדיין לא נשאת . והנה באיש שאין ^{בבשות}
 אחרים אף ככל היוצא מפיו . אבל האשה שהיא ברשות אחרים החל לבאר . תדור נדר ליו . י"א -
~~כמו אש שבע ליו . כי הוא כמו וישבעלו ששבע ליו לערוב . אבל בשבועה יאמר ואשביעך~~
 ביו . ובשמות שבע . כמש שבעתי ביו . השבעה לי בזהים . ובכך לא יאמר ביו . ואסרה אסר .
 או אסרה . בבית אביה . ברשות . וכן אבית עבדים . בעשירה . שחס טלונה ושבה א בית ^{אביה}
 אינו רשאי להפך נדה . וי"א לא הזכיר הכתוב בתולה כדי להכליל אונת עץ ולחפותה ולאמסך שהיא
 יפר נדריה . ושמע אביה . בכל שמועה . אביה ולא זקנה ולא אמה . ואסרה עם אסר טע השקל .
 ואם הנח לשון מעשה שיאמר לה חופך נדרך בעלה שבעך . ביום שבע . בעת שבע . כאומה
 לדי יום . ניו . יסלחלה . לא יבקשלה עון אמה שדדה . ואם היו א מאורסה וא בעלה . ונדריה
 עליה . הם הנדרים שלם הופרו . ובה"א אביה ואישה מפירים נדה . ואם את האב הבעל יפר .
 והנכון שיצאה מרשות לרשות . ואת אבטא . הוא השבועה . ונדר אמה . אין רשות לאב
 אחר שנתאלמה להפך נדריה . ורבי סהל ז"ל אמר כי הבעל אינו מקר הנדרים שהוקדמו
 האב . וראייתו וקמו כל נדריה . כי אחר שאם וקמו איך יפר אומם הבעל . ואיננו באיה חזקה
 כי וקמו הוא שהבט ברשות האב אבל אם תנשא לאיש אחר ואם הוקמו . לא כי ונדריה עליה .
 נדרים שלם הוקמו ולא הופרו . וכל יפת ז"ל לא אמר אב בנדר אלוהה ונדושה כי אם נדה
 נדר בימי אלוהותה אם תנשא לאיש אינו רשאי להפך נדה . לכך אמר ואם בית אישה
 נדה . הנדרים שבבית יפר . ואם כונת התורה שהיא יוצאת מרשות לרשות . כיון שיצאה
 מרשותה א רשות הבעל יפר נדריה כמו שיפר נדרים שנדה בבית אביה . ואם בקודמין
 הוא אפר כן יפר נדרי האמה . ואף כי בפי הנכון אינו ואם בית אישה נדה שתנשא האמה
 בבעל שני . ולא כדעת הראש . כי אם בקודמין הוא אפר . שבבית קן . אבל כונת הכתוב
 שלא יאמר הבעל בשעת אונת לאשתו כל נדרים שאם נדרי עש שאם שונרת מטתה ^{מפריים} יהיו
 וקנתי ההולך לאדית הים יאמר כל שטרדי וכל שבועה יהיו בעלים . כי הנה אמר ביום שבע .
 לך שב ואמר ואם בית אישה נדה . ושמע אישה . אונת הנדרים יפר . וי"א ואם בית אישה
 נדה . האמה טרם בא זמן נדה לא תקים הנדר באלוהותה . כי כבד הפר אומם בעלה .
 לעגת נפש . י"א אינו אפר דק שהוא עני נפש . אישה יקומו . ולא הפקיד . והוסף לזה
 כדי להזכיר ונשא את ענה . והזכיר זה לבעל והוא הדין לאב . מיוס איוס . י"א כל היום ^{מעבד}

ש ערב . בין איש לאשתו . ומה שחמם כהנהג העברי . בעשוקיה . ללמד על המלחמה ומפיל
מתכל מלחם מביה אין לו רשות עליה . נקום נקמת . שב לעטן שפסק ומה שמה צבור את ^{המדעים}
החלצו נפעל . מלשו מלחן חושים . שיהיו חנוכי מלצים איש כל מלחמה ויהיו במלחמת הדין
נקמת יו . היא נקמת שרל . מלחן למטה . ומטה . כלמד הדג לזנועם . וימסרו לש עתה
נק למסר מעל . מותם . כי ימה ומה פיתחם . כיהרג לכזבו . וכל הקדש . המכון וכל השיר
ויהרגו כל זכר . שהוא גדול בשעם . ומה מלכ . חמשה מלכים . כי בע מדין חמש משפחות
שמה ובע מדין עיפה ועפר . על מלליהם . עם חלליהם . ומה צנר . מבי כזבי . ומה בלעם
כי דרכו משם ונתמחר שם לדעת מה יהיה בהם ולפכ מצאוהו והרוגוהו . מוכי שבלקחה ^{שכרו}
עפס שם כלל לזכר ולנקבה ולעולם לשו יחיד . מילס המאון והעבסים . במושבותם להכלל
הפכרים . טיכותם . היכל מלך . השלל . שמה חילם . המלקוח כלל מדם ובהמה . יביאו
א משה . קרוב למחנה . השבי שם למדס לבדו שמה מתם ושביים . ויטאו משה . במה
השלוחים . ויטאו להגהירם שלא יטמו אהמנה ובהם טמאי מתים . הן הנכ . מוסב אהמל
כל זכר בנק . שלא יתקדלו ויהיו טמאי מיבה . וכל משה . הנמויה להבעל . ויח שידעה מיש
הדוג . מדגרת פעול . שהוא סוף פסוק כמו לכו עבדו . עמדו עמודו . כל הורג נפש הקיט
נוגע להורג מה נוגע על ידי חבר אף הורג על ידי חבר . כי שהורג ואינו נוגע כגון ההורג
במבן או בחץ או בחמה . ושביים שהן במזקת גרי צדק . וכל צד . שטע בעומה את . וכל
כל עץ . החדש . וכל פלי עץ עזר . לא יהיה העור הקבל עומה עד שיהיה כלי . וזה כלי עד
הוא מן ישראל ולא של מדין כי העורות שהן משחיטה גויס בעלה הם ודעת רבים שהם של מדין
מתחטאו . התפעל חוזר כמו לה שמבח חוזר במהלך . מחר המקלחו את נזרו . הבאים
למלחמה . המלחמה . כה ויבוא שלהם לבמה מש בצעון . זאת חקת המורה . אמורה ^{בעומה}
מה . להיות הנוגע בין מדס ובין כלים נהר במפר הפכה . וימה מלעזר . שמצנה ^{נשמה}
על ידיו וטהרתם של ישל על ידי כהן מטמאת את . מך את הזהב . הן המרכבה . כל דבר
משך יבוא במש מעביונו . ומלביג מנת על ידי מור . אבל הבדיל וכעפרה לא יבוא במש
שלא יחת . ויבא במים . מך במי נדה יתחטאו . ונקראו מי נדה שמחק הטמאה כעצב
מי נדה לא זרק עליו . ואין צורך במאה שעכ מי נדה . גם הנכונים והעשה כל . מאמן איה
גם הנה במים יוצאו . וטהרת הכלים והבדים בכבוס ביום השביעי לצד . מלקוח שם כלל
לכך הוא סמוך להשבי . ויח כי השבי חסר ון . וחצית הנחמה שעה ואינו נוכח לדורו . ודוד
ענה שנה זה המשפט ושם מומלחק . והרמות כי שללו במכץ למלהם . אבל במכץ סיחון ועד

למטה

לא נטנו לכהנים ולא ללוויים מאומה . כמו שכתב וחלק לא יהיה לך במכס מפילו בבצה . וי"א כ"ג
שלן חלק הכהנים והלוויים והוא האב . כי היא פיננס עניה . וי"א קרוב כי לשאר העלמות כן
היה להיות כן בארון עניה . חכ"מ מפעלי כפול . כמו וומר לילדות . והוא האב מאש . העלמות
א"חיתן ~~ללעזר~~ . וי"א ב"כ י"ד . שלא הלכנו במלחמה א"חיתן . מחוז . סוף החמשים ^{שהוא}
דבר ב"ג שמו מחוז מחוז ללוויים . זה שמו ללוויים . הכל הבאה . שם כלל לשכרים הנ"ל
יתר מי"ג באומה וי"ג . כי מלו נאמרו תאר השם . וטע"י י"ג כמו עשר הבז . כמו יתרה עשה
יתר לעללים . שמי"ג כמו חיתר השמן . אוחיתר הבז כמ"ן זהב וכסף וכל אש בזזו מי"ג לו .
אוחיתר הבז מאש אכלו . והזכיר הכל בפרט שלא נספר ולא נסקח א"חיתן החלוק . הפקודים ^{שפקדו}
להיותם מאשים לצבא וסיומם בלוק . לא נפקד . ולא נספר . כמו אשה כעשה לא פקדו ^{שענה}
שלא נספר ומה מי"ג נקרב אמר קרבן י"י . כע"י י"דו ליו"י חסדו . וי"א על אשר שגו והחיו הנשים
וכל זכר . אצנדה האק מסך . וכוא תבטיט בגל . וצמיד בזרוע . טבעת באצבע . עי"ל
באזן . ועי"ל על מזנך . ופונד באק . וי"א דפוס של רחם כל זמ"ה ואין צורך . כל כל העשה
אוחיתן ושלים . מאשי הצבא . כל אש בזזו מי"ג לו . כי לא הקדישו כלם ליו"י . ואם היו נאמרים
הכל כמ"ה היה עולה בחשבון . לצבא כמ"ן . הקדימו שהיה בכור . וחצי שבע אשה נזכ"ה במק"ה
ויאמרו . מאשר השלים כמ"ה . אוכי בצ"ד חפצו יומ"ה בנ"ה כמ"ן . שמה וי"א ראשי"ה לוח
~~היה~~ . וי"א כמ"ן . א"חיתן כמו חלק א"חיתן . תבאון לשוחשנה . כ"ה ע"ש . עשה בצ"ד
מהחובלים עבדו את ישראל בצמ"ן . ואם יתעו ששם שבטים וחצי יביתו להשקת כלם .
חל"מ . הוקלה למד . ודי"מ להדגש . תר"ב . כמו רב"ה גב"ה . לפ"מ . כמו ספר חטאת
על חטאת . לשון מספר . ג"כומ"ן סמוך והוא הכלמות ודפ"מ . והקדימו בחק"ה מהטק כ"ג
לצורך החק"ה ב"כ ל"א . חוסי"ם ת"ד כמו חול"ם . והתל"ם נבשרק המלפ"ם חל"סון וחש ^{שע"ה}
לאו . הבי"מ"ם . ב"ג . מש"ם . כמו ויבאום חסדי"ך . עד המב"ל . יתילו ל"ה המל"ם . או
טע"ל"ם ב"ג י"ג י"א לוקח מי"ג נחלת מי"ג כמו שמתב"ד וחסר לחם . שמי"ג בעל כבוד
דן כמו נמקד ש"ם . והל"מ כמו והל"מ לזמשק . עד הוד"ש . מוסב על כ"ס . ב"ג לכ"ס
ע"ם . מפ"ש בע"ר . לצ"מ"ם . חלק א"חיתן בעלמה והתב"מ וזה המסקן ט"ל . וזה הוא הה"א
שצ"ב ומלפ"ם . וי"ל שהוא הפ"ך . וי"א ב"ג . כמו ויבא מלי"ם א"חיתן . חלוק צבא . סמוך
בש"ן כבוד שפ"ה . כמ"ש א"ד . כמו שמש"ה א"ד . וי"א ל"ם . בעבור . א"ס יעברו . ד"ך
הת"מ . ~~היה~~ בין על ל"ו . כמו שמה וא"ס לא יעברו . וכן י"ל למ"ה ע"ד שיהיה כפול ושי"ה
קודם ל"ה ושי"ה א"פ"ה ~~ל"ה~~ להיו"מ . ומחוז . נפעל במ"ה עלות הא"ך בק"י א"ה

לפקל . והטעם שיוכרחו להיות להם מחנה במקוץ כעמך ולא יירשו המקוץ כלל . כעמך נאמר במקוץ .
מחנה . כמו מחנה . והמורה אנו מיינו נכון כי לא נמצא . ומחנה . תהיה מחנה נחלתנו . מונו ומחנה
מקום אם כעמך . וי . לפי שהם עב . ויבג בנב . הנמרים שם הערים הנקראות . כמו מחנה
עב . מבצ . ערים בצורות . ומסבות שם . נב ובעל השן בלב . כי הסבו שום באין שום
של עב כעמך קורם נב . וי . מוסבות שם המחנה . שלב מוסב שום . ויקראו צלמות על
צלם יחזק לא על נב . ובעל השן בלב . וילכו בגמחיה . פקש ושגש . וילכו עם ויורש
כבים ויחיד . מונו ויורש ענה על מכיר כמו שנקבר לפעו . וימן משה את תלעד למכיר ב
וימיר בן עשה . והלא בן יכודה היה . שמה ושגב הוליד את ימיר . רק מחנה היטה השבט
שמה ומחנה במצבון אבג מכיר . וימן שיוסף עה קנה לאלה הערים בצורן הרעב . ומחנה
מחנה לקחום עמון וקולת . ענה נבדה יד . ש עליהם ושב הערים לישאל . ושאלו בע מכיר
ירשת אדם . והכח ויקח נשור ומרם את חוות ימיר . זה שהגלו צ שבאים ומצ . וימן משה
את הקלע . טע' לבג מכיר . והגכיר שלקח ימיר נחלה עם שבט מחנה כי היה לו חלק
עם שבט אבין . אבל בג מכיר לא נמצא שלקחו נחלה במקוץ כעמך . וזה לאו כי גם מקוץ
ושן תחת הברית . חוותיהם כפרים . ונב . הוא מבג ימיר . לה . גהם בלחמפיק היא
הדין לבגמ וימיר . וכן וכחמה הרג עלים . ומין צורך כי קרי לא כי תהם קוראים אותה
והם קר כה הלוח . הסב שמה

שאלה פרישת ראשי החטות
אי ברחמי ועל צואתי עמו ישובך חטות
מסעי . הוקל המך להקל המבטא כי מרב השמטתם במלות . פילו הדגש כמו יפע יקחו ופילו
בם . כי מסעי בשקל מפלי בשרו . והשוקל במרמי מדוה מינו נבון . כי מין נחיה תחלת
סועה כי יש לזה שהוא מחמי העין בלי ספק . וכבר החזקת כי כל דבר האן לא נשען כ
אם על רב הצרוק להבין חלה מרעמה כי אם מפני פלוגת הדגש ימירן . שמון שמה ומן
יקחו קחה ומן יפעו עשה ויכרות גלגלי לש' עב ושכשו יסיר כי העבדים נבגו להשים
במקצת המלות שלא לצורך ובמקום הצריך בולא שימנהו כדי להצחוק המבטא בדגש
וזה בא ככה וזה בא ככה . ואהים הבין דגש . בה ישאל . תינס היות השלם לא ששן
ומופתים בשמים ובמקוץ לאוהה מחנה כמו שטעם לישאל כי הלכו במקוץ מדבר וצתו . לל
שימון . והשם הנהיג וגם כלכלם במחנה פין . ולכן הגכיר בפריש כל מסע ומסע
נשאו נשים ואם בקצתם לא נכבדו . גם ישמעלים שלם נכבדו במקוץ עמך
בנה המחנה . ויש שמה בשמות אחרים . והמורה כי ישאל פגון במדבר מדורים הס כי

כל מחנה

וקצותו של גבול מצד מערב שמה יהיה . וגבול . הפאה מערב הפאה השנית הוא הים הגדול
ים ספרד הוא עצמו יהיה גבול מערב . הים הגדול וגבול . הוּן נוסף כוּן ואיה וענה . לחומות
ולמושי . וזה הוא מצד מערב גבול צפון . תחתיו . האלק תמורת וּן תלשו וימג קדלמת
מהר הרר . היא הפאה השלישית עד לבת חמת שהוא לצד צפון עד מצד עין שהוא צפון
צפונת מצרתי . ומשם תהיה גבול קדמה היא הפאה הרביעית מצד ~~ה~~ מזרחי . והתמונת
לשוגבול . כמו ש תמונת צפונות עלים . והגבול הוא הפעול בזה תמונת . או טעמו שתהיו
נגבליס לגבול קדמה . וזה הר הרר . אינו הר הרר שמת אחרן כי זה ברומם של ארץ ישול
בקצה ארץ מדוס וזה בצפון . ומתה לשוהנעה . כה ומח . קבלו . לגבולותיה סביב . למרבע
רוחומיה . זאת הארץ . כזי לוגי . מחול אומה . ולא מה צבג מעשה לבית אבותם כזי
מהם לקחו ירשת אומם . ועוד שם המעטות בעבור לוג כי לקחו מעבר לירדן . תחלו יוצא
לשלישי כמו ותל יו את יהודה חלקו . וזה שמו שגועך שהמריך במאה כמו ויאה האל
אחשורוס . הקדים יהודה . שהוא יעלה בתחלה ואחריו שבעון כי תחלה במתך תחלה יהודה
ואחריו בעמין . כי גם הוא שכן על יהודה . דן תשתמול וצדעה במתך יהודה . ולשלושה
השמיים למאה שיא דרך קצרה . אבל השבעה נמנה עמה לנשימות . לבית יוסף קדים
למעשה מעט שהוא חצי טבע . ומקדש . הוא רוח בין עיר לעיר . לבהמתם . הן מינים
הטבורים . חיותם הבהמות הטמאות . גם צבי ואיל . וית חיותם ואין ערך . אך אמנה סביב
שיהיה לכל רוח במרבע רוחות העיר לך אמנה . ומנה הועדה כלוה מחוץ זה . עד יהיה
אפים לכל רוח להינמלה להם לברמים ולשדומ . ור"ת אמנה לבהמה ולחיה . וית אמר סכתב
אך אמנה . מה טעם אפים . אמ כנה הוא שמתדוד מסוף גבול טבע עד סוף גבוליים . תמצא
אך מפאה המוח וכן אך לפאה האחרת . וכן לכל רוח . כל העבים . הוסף לוח להזכיר
המקדש וגם אמנה הרב רבנו . והקדושים נמצא פעל תלשו קריה כמו החרב נחבון המלכים
משלך בעלותו . ותענת הוא תלש מקרה . את שלוש העבים . כי מעבר לירדן ארץ רחבת
דיים למרבה ולרחבה . מקוץ מבלי הדם דרך קצרה . ואת שלוש מנה כשתהיינה שש ערים
מהם קולטות . ולגר צד שער . ולמשב גר צדק שהוא משב . והטבן הוּן והלמד מספים
וטע גר ומשב . ונתבאר ככה ביהושע . ואם בכלו . הוּן נוסף . כלי ברזל . מפי מחט
קטון . אשר ימות בה . כי פעמים לא ימות מחבת הארץ כנגד ועל למשב . לא כחמה
בה שלקחו ונהי ראיה שמוה דבר שהכנו בן ומקום שהכנו עליו . וכן מה בשעור המנה
עצמה ובכח הוּן . ומה המתבונן להרוג את זה והרצ את זה פעור ומיתרבה וכן ^{המשלוח}

לך

ומן הצלוח

ומן הגלות והלא טע' במערה כל כלי בלא שדיג' ופטרו מהמיתב ולא מהגלות. ולא הדס הוא
 ימית את הפונצ' אחר שמדד' בד' בפעם הפא שבר. ודבר הכמב בהוה והוא הדין לזהב
 ולכח שח' ומפ' במיט פירות. אוה שלק' הוא שמו בסמוך כל כלי. ומפ' השלד' קיר בעו. ^{עליו}
 לאור שם התפס. עד תומ' הבין. לפי שבהן משוח היה מתפלל שלא יבוא חטא בימיו. הוה
 וכן ביד זה חטא' זה התקרה והלבים אנה לידו. מינו רמזו לראו' פט כהן גדול כשב' אסיריו
 לא פתח ביתה. אטר משח. השס בבח הפעל. את גבול מן גבול. כמוהם יצאו את העיר
 והגבול קדם. והזכירו. ומדומ' מחוץ לעיר. ועד אחד. ומפ' כמק' בפנינו עד סיהיו שטס
 ולא תקחו כפר. למחויב' מות. שיפטר מן המות ומפ' גול הדס אם חפץ לפטרו מן ^{שומעין}
 לו. לנפס. יא שהוא תאר כמו טובי מלחמה. ונקח' הלמד כמו בין עיניכם למת. ויומר
 נכון מי שיצא דיג' לטס בער. התקלט שלא תקחו כפר לפטרו מהגלות. תחנפנו לש' שחוח
 וטמך הנעשה בסתר. יפ' הפועל והשפטו ידוע. בשם שופט. לא תמך הארץ מדס
 אה התי'. פק שמשך דס ההודג'. ובימי דוד עליו השלוס נהיה רעב בעמק וצבענים.
 ולא תטמא. יחיד ורבים. אה גלית מלחמה. החנופה שמש לא תהרגו את הפונצ' תטמא
 הארץ. כי את דר' בתוך בעי ישל' שהס דרים עליה. להשפחות ומשפחות. אה מל'ג'
 כי המדב' אחד. ביו. הבית מקום חס. ומוסף מומ' שצדע על נחלת המטה. חס יהיה
 ומשח' היה היובל לא בטוח שתשוב אינו הנחלה כי אין הנחלה כמו חכר. לא ומספחה
 נחלק על נחלת המטה. וכן אם לא יטבעו ויליט. מוטע' חס. כע' מומ'. כמו חס' ^{בריה}
 יצא יו'. כן מטה. אה מל' מטה בעי יוסף. ולא תשוב. כשס שלא תשוב נחלה משבט א'
 שבט כן לא תשוב נחלה ומשפחה אה שפחה. וזה הוא. כי איש בעתל' מטה אבותיו ידבוק.
 וכל כי תהיה גזרה זו לחייוס ותהי' אהר' נחלה הארץ. לכך הוסיף. ולא תשוב. ומו להכליל
 החכמה ובתמנה. לבני. אינם אחיס עב' דודיהן ביווד הרבוי. ולכך אה ומשפחות לשון
 רבים. מלה התמנה. גבול הארץ וקלט. וכל צ' ^{וע' וקלט} והמשפטים ^{בין רוצ' באלג' יק' קצ' קצרה} גדוין ובין ^{על' רחן}

נשלמה פרשה יאלה ימסבי
 בחקי אל תגיד אנשע

אלה הדברים. זה הספר ועד' ממשית מתכית ומוקדם אשר לא נשנה ומגיד ^{במכות}
 שכל כמה יאדוה במדבר. ועד' ח'ך התגד' להס בתע' החיים ^{והודיע}
 לדור עבד' למכ' רובי התמנה. ומוסף' להם ומצות' חס' סוף' ולא נבטו בהר סיני נאמר

למשה עבד מן באהל חושב כי לא נמצא כתוב וידבר השם למשה בלעזת יום ובאצת
 ושופטים ובעתם לעלמה ובאצת לקחין וקרוטין וכיוצא בם שמוסק לבס מזכרות
 זו מעל זו לענין עבד ומענה לבס לאהוב את השם מעבד אחר וזו מעלה לבס דבר יבוא
 וסדר דברים מענין עובדי הללמה וזה יבין בעת שאתם להלכס להשאתם מן באצת
 בהם וזו הוא המוסק עליכם מוספת ברית בקול פחדים באונם פחד לבס בכל עשי
 העבדות וזה יהיה להם בעלמם ומחוייבם אין יחזיקו פן יספיקו בכל חטאתם ואין יפליא
 לעשות כי עתה הסליחה לתען יודא כי יבוא יי שמים חדשים ואין חדש ולא יבוא
 הדמיונות ראשי תורה כמורה ומחריה תורה כמורה ובהשכל יבין כי הדומה כל
 שקיוס העולם בקיוס עם יי שהוא גי באין וקלוקל בקלוקלו ועוד קיומו בקיומו ונס
 זה צורך רבון הדוש העולם בתורה כמורה כמורה כמורה ומחריה יסדל וזע
 זה אשר דבר משב ומתג שמפיר והולך מן יי אבינו דבר אינו בעבד יבין
 כי פניא מול בית פעור באר לבס את המורה ששם אין סתון ועד וזה כמורה
 בערבה שהוא בעצול האזור ונתבאר התקום שהוא מול סוף בין פדמן ובין תפל
 ותפל ולבן וזו זהו לא מצאנו בגמעים או נחזקו בשמות אחרים אחד שר
 יום כמובח להם והחל לזה הן נעבדו חלבו באין ולפיכך נבאר לבס המעור
 בעבד הידון וקנה בית יום הלכנו מחרב שיצאו בשנה השנת השש עד במס
 בקדש ברנע כי קרוב הוא דרך הדי שער וקדש ברנע סוף הנהגה בעבד הנהגה
 ומס תואר כי ביימים הלכנו מחרב עד קדש ברנע כגב הס יי יום חגס גלדך וזו
 לתרים ויום א שבת ומן קדש ברנע שלחו האנשים ושתבש דרכם ופעל שקדו
 מאריהם הנפס השם בעבד ארבעים שנה וזמנתה השנה בשנת עשר חרש קדש
 קדש שש באר להם את המורה וכבר רמזת בפרשת זאת חק המורה
 הכותם בית המורה ועוד את בעבד הידון בעבוד שאר הדברים ייה במרבעים
 שנה לצאתם מארץ מצרים אליה הנזכיר קן דרך קצרה כי זה ידוע בשנת עשר
 מורה כי מרבעה חרשים אחרת ישרא בארץ סתון ועד אחר הכותם כמובח להם
 שאלו לא חטאו בשנה השנת היה חכמים בארץ כי כבר נמן בידם חלכיס אד יי יסכן
 בין ומתנבשים בלוא חלק על קן הנזכר זה כי ידוע היה והנזכר העים סתון בעורות
 הומיל כמובח מילן פנובי באר חסר וזו ובאצת בער במה אמן יי ובוצע
 בקדש הפעל עפילת הדגש מהלך ומס מן כמובח לכל הדומים לבס יי אבינו דבר

דרך ה סוף
 וזהו לתיש
 לבס ארבעים
 ו וכיוצא

דבר

מלינו . וזה דבר פט וסעו לכם . בחרב הוא כר סיני . רב לכם . די לכם . ולכם דסעו טסן כמו
לך לך . בהר הזה . ומחר שקבלתם המרה מעתה ראויים אתם להכנס בארץ . הר הממונה . כגזרה
ויצא הממונה . וא כל שכפנו . עמון וחומב . לתת להם . במחז ולזדעש בגמנה . אשר שבנו
יו . כמו למען יו . בעת ההיא בשבתם בחרב . ועתה אינה שיעור שעה דק זמן כה ובעת
קבצי אתכם . לא מוכל . לא מוכל עשוהו לבדך . והנכם היום ככבבי השמים . ולפני
הוצרך לברכם יו . אה . אבותכם . כאשר דבר לכם . אם מכל לספראותם . טרחכם . כמו
אך ברי יטריח עב . לשון טובד נחשא . והטע כן עלי . היה המשא והטורח ללמדכם המדות
ולעשות את פסכם במזון ולדון לכם בצבדי יבות . הבן משונה מחביריו . כי הדין הוא
בשאו ופתיח בשן דע רדו . שלא לחטק אות גרונת . חכמים . בבל חכמה ודייקות המרה .
ונבנים . להוציא דבר מתוך דבר . וידועים . נבנים במדומתם . ומשיגים . מי מחקר בכל
הספרים המדוייקים . ומצוה . מעט שהין במדות הללו עד צינים לבלת ועוות הדין והמשפט
ומה הוא הצוני שמוע בין אחיכם . כמו שמספר והולך . ושמוע שם התפש . בין אחיכם .
בין דבר זה לזה . והוסף לזה בין איש כד להזכיר גרו . לא תבירו . לש הדור וגדול כמו
הכר פכס במשפט . מוחשוב אותם כן לא ידעתם ולא הכרתם . כקטון גדול יהיה בשעת
הדין . לא תגורו . שמת הפחדו כן . שטך אם תחייבו מן המשפט שלך דק למלהים
הוא ומשפט . אהים חייבוהו . והדבר משיקטה הוא והדבר הקטה יביאון למה . ומחור
זה המחז וקאת ועלית . ומצוה אתם בעת ההיא . בזמן שהייתם בחורב פל המרות
והמצוות וגם תקון הדגלים . וזהו אמ כל הדברים אשר תעשון . הגדול והמאיר .
מדבר שבו נחשים ועקרבים . ובוא עד קדש . שהוא גבול הר הממונה . כמו שכתב
בשעיר עד חרמה . עלה דש . בשקל כד . לשני כושה . תחת מפעל . הכפל . מלשוחתת
אהים . ומחורו . בקשתם חזגלים ונתקלקל הענן . ויחפרו כמו משס חפר מל . לשון
עין . וייטב בעיני הדבר . וקלפת השם . ומיד מה שלחך משים . וטעם ויורידו מה
לשעיר כפי המקום . ומחורו גרת השם שמה עלה כש . ותרגם . נפעל מלש דבר . טעם
ומפר לש הדע . שמה בשטח יו . מתג ומספר והולך . המסו מין לבנו כה מצברי המעלים
לילך להלחם באנשי טעם . המותם דברי המצגלים מדברי השם . ועם כל זה עוד מחור
לכם . לא תעבטון . לשון חורא . גדול במספר . ורס בקומה ובבא . ועריהם גדולות שמשע
ונמא ויחס לבית . יו . אהים . מיט דוחה לבשר וזס שיידא לא כלס משעין והוא ילחם
לכם כלזה בשבילכם . והמות ככל מש עשה אתם במצרים ובמצר . אם טכחת המותם

שעה בצערים הנה האומות ששה בדבר . ומיך בדבר הזה עליה נש . אינכם מאמינים בן .
וכי על חם מורה לכם בענין עד מקום חנותם . ומהם לחד לחנותכם . מפני אומות ונתח
הראוי הלמד בשברון . להאומים פתח הלמד סימן הא של הפעיל כמו לצבא בן . וישמע
שמתחם טעם דמט . זולת כלב . היוז טסק . גם ביה התאסף לשון טעם . כי מתמב ^{בדללם}
לא מקלקול התרגלים כי אם מעשה סלע . השמד לפעך . השוקד ^{בשדוץ} . מעט שהוא משור
הוא יבוא . מומחזק . להתבבד עם ישל כמוך . יתילנה פעל יוצא לשלישי . אשר לא ידע יוס
באות יוס ששבע השם . טוב ורע . על רבם הכמו מדבר . אמת נעלה . וגם זה למכח
שם אמרתם חטאתו עד מרדתם באמה למפעל . ותהי . שמתחם הפך הלמוחין . כמו
הן לו יהי כדברך . ותזינו . מתח העין כמו ולי יזידון עד . ויצא האומות . גם הוא כעני
והביא לעמלק . לערו . וכן נדבר ויזנב בך כל הנמשלים אחריך . כמט פעשיה הדבורים
אם מתח יוצאת כלן יוצאות וכשועי . מדם אליהן ויד חכים אומ . ויתמ . כבר פליש גם
להיות שדשו ית גם מפעל הפעל . וכן בארו כמדקדקים . עד מדתם שם מקום . ומשבן
יהי יט שנה . כיתים מט . שבתם . ביה מפעים . כיתים מט . יהי היתים ומיטבון ^{במתב}
ב כפין יהיה כבה . וטעה ל אברהם שפירש כיתים מט . שבו התרגלים . אם כפי דעת ^{מת}
הלט שאר המפעלים . והנבון כיתים מט . שבתם שמת ששור השור כי פעמים דבור ^{בזמ}
קך הדמות ככה . ותבד אדם אליו כדברים האה פלוה קצת מן כללם . וכזאת וכזאת
עשית . פחתו יורג . ונפן . כמו שאת פת ופע . ונפע התוצרה . כגזכ ויסעו אהר
ההר דרך ים סוף . וימת ין . לי . זה התמה בשנת המרבעים . רב לכם . הודעה בענין
כי העין מסע וחטה ובגסוע העין ופע ובחמת יסמ . אהם עובים . מדך העונה למ ^{בגל}
עיר החלוכה . כי כמו וימתן מדום נתן אתי שכל שבו בדבול . השמרו לכם . שלא מתבר
בם . סאו למה תמרה בבעה . לשו ערעור ותמה . תבדו לשון קפן כמו ורחוק מפעם ^{מכה}
כי ין . אהיך ברך . ומיך חפר חלקת כל מט אהיך אפי . לא יתבולך החכלכל אומך
מתצרים ועד הנה . מלי חסרון ויספיק לך . כי ידע . והשני לך . בלתיך בתוצר . שמת
שם . ישוב יא מצר . אין מוקדם ומאוחר במרה . כי סמט ימו . שכל בתולה בגבול מדום
וכזה יכס עליכם מדך במן בגבול חומת אלהם . יא מצר . שמה וקרב מול צד עתון
קומו סעו ועברו את חל . אכ זנהת א תצ קדמת לחמת צבור את הוצעם . תצ
מתח העין ונפתח הצד . מפני הרים . מבל לא יצ שערך מבעל האם . היתים ^{מפחדים}
בב מדם ונתשבים כפמים גי יחזר הם . והמתבים מדב פחדם והם קראום איתים

חפתי זכות אברהם אפרים כשם ליד מואב ועמון בעלות כחש פרש . והזכיר ער שהיתה קריה ^{שגרה}
 והעם היושב בה בע עק . ועל ידי מה עתה לבני לוח יול יחשבן לשון חשיבות . ואחר שכן
 הענין אין ראוי לגזול מהם . ובשעיר כי הטע שהזכיר במואב הוא בשעיר ולכן יתעצם ^{המאן}
 שעיר . והוא החוי שמה צבען החוי . אפי' הוא גבני כענין . ועוד יזכיר מואב . לארץ
 ידעת ארץ סיחון ועד . עתה קראו וסבדו פסק בענינו ועוד טב לעצמנו כי מה פתח ^{צפונה}
 והימים . אף סהל קל הם לא שנה ומשכי עד תשרי . כי צד כי בעשרים באידי נענו מהר
 סיני ולא יום לבשר וז' לחיים ולצדק וז' לחגלים ועוד . שבו מרבעים יום שמה כי חיים אש
 . שבתם . נמצא כי נענו וקדש קדש משה בצורה ימים . זכר במדת טע ונשבו בקדש
 להיום בשן ליום . שמה מנו . עין עשרים ומעלה . והזכיר זה כי ישוב בענין ומחר יול .
 ולפכ וידבר יול . בענין שפסק כי מדכו הדברים . מצדום . הפעלי הכפל . כמו שוד ^{רשעים}
 יגורם . והוסיף לה ארץ רפאים . כי העמונים אש . ישבו וכלל ארץ רפאים קראום זהו חיים
 ולא חיים כמו המואבים . וישבו תחתם העמונים . כאש עשה השם . והתחיל לבני שאו ארץ
 שעיר שהתמיד החרי הפע שאו . והענים . מהשפחה ידועה כי אה שזכר הם מביני אברהם
 והמשפחה . והתמיד צבורים ופניהם בעבור זכות אברהם . אבל הענים שהרגום ^{הכפמרים}
 יטבו תעורת העוים . ישליש זכר ליקח מרצם לתולה . ויה כי הכפמרים הם משפחה
 הפלשתים . שמה אשר יצאו משם פלשתים . ויש שבעה בין אברהם ובין אבימלך ואין
 ישות לישראל ליקח מרצם מידם . עד שעברו דורות זמן השבעה . ומל תמנה שמה
 ואת כפמרים הלא כמ' כי שודד ין . את פלשתים שמה מן כפמ' . וזה טעם פמרים
 היוצאים חפמ' . כי עם אשר יצאו משם לגור במש' ^{צמח} יצאו והתמידו את העוים . שהם
 הזרע כענין . וישבו תחתם בעזה ובמשקלון ובמשדוד וגם ועקרון זהכל הארץ כענין ושם
 לעוים שמה מרצם כמו שהזכיר הושע העזת המשדוד : האשקלות והצפ והעקרון ^{ובעוים}
 ומה היו שבים בחצרים . באין חוזה ובמח ודלתים . עד עז . שהוא מצב הכענין ^{החל}
 רש . ולשו' רמשה ונקמן הפני המענה . מחל לת פחדך . כי תבנה מלכים אד ידים כל
 שומעו תצלה סת מזנו . ויבדו זיחלה . שקודם לך ראוי כי עברו . שאל מצול בע שעיר
 מואב וליהצדו להם אבל נראו כחוקים על . שאל וחשבנו השומעים אבל . יכלה . שאל
 ענה בצמחם נצחון סיחון ועד ידגו זיחלו . ומשלח מלמכים . טעמו וכבר שלחתי . כי ^{צמח}
 שיצודתם החל דש לא . שלח לו דבר . שלם שם ימנה לעייה עבר בתצות השם
 ואם ים שלח . שמה היה שליחום רבל . ואין זהו המצוה כי תרצו . ומקדים דבר השם

מלכות

התורה

כדי לספר כי הקשה ין אבך את בוחו ומתן את לבבו ונתרצו קדמוני קומה כבד וחיית
קודם וחיית מדצ סיני טמט שאל לי בני עשו סומסו לישו מוכל לחס ומיס מחוץ לצבולס
וכן החומבים היוטבים בעד קדמוני לישאל לחס ומיס מחוץ לצבולס ^{קדום} ~~קדום~~ ומכרולי שכל
זבל מחנו לעבור ישאל בצבולס כגזכ ויחוק מדוס טמן את ישאל וכסג ויסעג דמכר הכר
דכך יס סוק ופתח את חלק ישאל בנתרצו עדי יס סוק ויש זכה וקרא תבואה שלח
במוט מכן מדוס ומחוב: וכמוב חרתיק כמחוב: על יסג ספר לצבלעם ^{והעמות}
על אשר למי קדמוני בלחס ובמים ולקן למ הזכיר הט העמוטס החלומי תבכין ^{השכל}
ונפתח הגח מפכ החית ויצא סיחון כי חשביהל עשו ומחוב ^{למע} שהס חלשים
למ הטחוס לעבנו בצבולס ומיך מטחס את אב וזכו ולמ מבה סיחון ונך חסר נחש
ורגל מתיס הס מטשי המלחמה ולעלס לש רבני כי חיתו יתערב עם ספר מחיית
ומתיס דשופטיס כומ שס ומינו תזר מערועד זה בצבולס סיחון אשר טצבה כלוח
שלח יכלנו לה וטצבה כמו חומה טצבה קרבת כמחוקרוב: כן כנה השס למ ^{מקרב}
ל מכן צב עמוון כל יד מקוס כבל אשר צוה ין אהינו שלח נלחס בו עד בלות
השמיכ לו ישכל שרירי אסיס עיר אזהעריס שקב יוסק ברעב כל חבל הוה
גורל וחלק כמו חבלים נעלו לי צבעימס מלגב יתכן שהוה שס מדס שיטב ^{מקוס}
בתחלה כל אה שטיס עיר חוץ מערי הפרדי כשנפך דומ תשב ירושלס החוס
שס התפס בזוג הטע מלשל כמו כד לזנוי אחד מנגד פעל וצננו ומנו
פעל חרמוון ייש לו שלשה שותף וס נקדמ שיחון ועד הכ שיחון הוה חרמוון וכן
מקדמוני רביס צב שמונתג ונלה הכמל לצל זהש שלח ישתבס השותע בחלוק
שס המקוס כי כל מי שכבש מוסט מקוס קדמוני שכל כי הוה מתפאר בשבת המקוס
מיט בלשונ בנוייהס וכן הרדג סגל החוון לצמן ושדיון כמו בן דמותס כי כן
נמ מורדי כספת בו זה מתי שחוקן צבונת היתה ומלכמ בכל המקוס העט
נהעריס ומקסר כמות ערשתי מייסמה כי הוה למ צמד מכל מטשי דמיו כי הוה
שמר מן הצבוליס מטשי השס הלה קומ ההא מתוכת אף בסבתו הוה עיר
כסח ומלכמ ודבר עיר המלכה בית קדס לפן לצבני עמוון במחוקרמיס
במנת מטשי הדור ולא במחוקר וידוע מלכל מדס כי ונתע המבוס מדבר
ורחבה מטח מחבמג הוה יקרא מטשי הוה יקרא מלך הפטיס ^{העיר}
הכללה הוה מטח הטובה ויתג הנלעד הס מתבעיס עיר יקרא מלך פמיס

מתי
הל
מתי
קדום
הוה

מתי

הנה אנת כי זוהמאן תחת הצבית כמובן ואת כרפאים . ולאכיר . ולימב משפחה מכיר והם ^{פני}

ושרי . נתתי מה ששאר חן בקלעד . וטעם ימיר בן המשא . בעי ימיר . כי ימיר הדוד השני

מבתי מצבים . ומיר . כשר להיות מבתי בארץ . וכמוהו וילך יהודה את שמשון אחיו . מן

החל ונצל . כמולידהן ונצל . ומצו מתכם . לשעם שבטים וחי . ומת יהושע הפועל

זווי אצל זווי . בעת ההיא יי אחר שנתן לסיחון ועד . ומת פקוד יו . להי . וכן כתוב

ויצבו . לכל המלכות . כל מקום ומשלום . לא תראום . לכל ישיב ידב . הנה בפרט

כמה פעם יבצר עם . שאל ופעם הכתובים . והכתוב מוכיר

שאלה פכשת מלה הדברים . בשם מעיד — מי שרים .

ומתחנן . יקו בקרן . שכוח עבר . בעת ההיא מוסב א ואת יבושע צוית . ונס ^{מתוכח}

שרא כי מודיע להם שהם היו סבה כי בעבורם לא בא א מלך כעמך וגם מודיע מעלת ^{המלך}

ומת נבון לזה על מי ש האלים שלא היה מכיר כי מה שנגד עליו אינו על פתחי כי פה א

פה ידבר . ודבר לבאים אם אש אחזה בעצם לחים פס בקוצים כמחיים . מדע מחלת

תעמ . מתה החלות לפחית . בלבב אש . לא היית מתבון במה שהראית לי . וכל עלות

הסירות . ועוד אמרת שלח נביד משלח . וכן כמג שס מדע במד . מתגדלך . שמש

גדול מכל האלים . כי כל הצרות המתהוות חן העליונים כלם מתגדלך כי ככל כדדן

ביד החוצב והיתפאר כהשד על מעפן בין למעלה בין למטה כמפרס . משתי א באמים

והנה מרב גדלך בידך לגבל למי שמתה חפץ ומין ^{מתעמ} למחור כי הוציאות סלה חתך ^{מני}

ולקום הודעת אומת ומפנים בשמים ובארץ שהם מורים על איילותך . ואת על שהי

לו מדותיו שגם א רחום וחמן כי שם הודיעו מך חגיב בעולם השפל אם כנה שיש

לך כח לכבוש מסך וחמתך . מעברה נא . ויתגבר יו . מתם גרותם וידע למשה

בעבורם . ולא שמע לי . קבל תחנת דק השיב דילך אל מסך . לבקש בדבר

הזה . כי עסק הדין . עלה כחש הפסגה . השקף על פני הישיחון . וכמוהו נכר לו

עלה אהר העברים ינה לדמות ארץ ישראל במדבג רוחותיה . ונשב בציא . ע

בוא דמן שגד השם שמתבון למרץ . ועשאה ענן כדי לזה עיניכם הדמות . וענת

שחע . וקבל החקים והמשפטים למען תחיו ולא תמותם סאו אומם שמת בעבור בעל

פעור כל אשר זה אחריו ותאם חקי השם כי עיניכם כדמותם ולא זר ומתחן קרוב ^{היה}

לא תאספן . מה ישו בנה במוספים לנדה ז יתים נקיים ובבל יוס מועד יוס מסך

מקדי שים החול . וכזה העמך החדש אשר בדא בלבנה ומתם הדבקים ביו . סעמ

עם קרובו . חיים הקר שטענדן לבעל פשוט . ראה יחיד ורבים . לחדת מתבס . א-עלה ברוחם
זיס טעף להתל בן סבר הבטיחות לתת לכן את הארץ הזהירו לשמור ולעשות מקיס מושפטים
ולעשות כן בקרב הארץ כמות שאתם דברים היוס בני . ושמורם ועשיתם . דור אחר דור כל
זמן היות בעולם . כי היא חכמה . כמות ה' געלה היא . שאלת היא ה' להבא לפעול . ופי' תבס
בידיעה שדי' המעונות שהם דעה מושפטים כפי מקורס האדם . לעיני העמים . המקרים
לדעת עקר הדברים . מהן אתם הפוארס בעיני לבם כאם . שמתן ויבינו התאדות שמם
שוארס . כי תי' . הפואר טיט לו מלוק מות ענת לו בכל עת שיקראנו ונעצמו ^{ושיען}
ואחר שהמלוה שאת עובר ~~הוא~~ הוא משניה וחוקן שכל לכל משכיל העלה ועתה מי אפשר
שמך לנס מקיס ומשפטים שלמי יהיו צדיקים וישדים כי לא נוסמ לצורך ^{במקרה} ולפי
ומעפ אב חכמי' יאוחות נתנו לבם להבין בעקר היצרות לזכות לעולות התורה הקדושה .
והנה זאת יש לזכר לשתמיעלות העלת הדעה והתורה ונס זמן לעולות הנבואה והמן
סבה המצוות והקקיס . והפסוקים של חושבים רבים . ולזה הוא גוי גדול . ועתה הולך
ומפוס ארך הוא . אחד במאן . דק השאר לך . אשר לאו עיניך . הרעמים וקול האופר
~~שואר~~ וכל הטם רואים את הקלות . זוס אשר עתה . ציוס . כמו הנמצא בית ין . ואת
בנהם לחדון . בוא שאת והודעתם לבך . עד לב השמים . אחצע כדעת הרואים .
וזכר מרבעב אפכים האט ופחטך והענין והעפול זה בתוך זה . מתוך האט . זכר העקר
והכל בעליו . קול דברים . שמעם ולא דמיתם תמונת הדבר . זולת קול הטזכר
וישמוס פיס אחד תמונה ולא קולות שמעם זולת קול אחד אפי' ין אפי' . צעבור ^{היום}
התבא . חלון העליון . את צריתם . הם אשר בדברים . ימות צנה . כמין פכט דא ^{המשפטים}
ופרט בהר סיני . וכל המקיס כלם טאורו לו ~~למה~~ בסיני . כל תבאה . כלום תמונה
כמו ולא יעורר כל חמת . תבעת כל בהנה . כנה טבאה ~~למה~~ סינה אט בשמים מתועל .
סאל צנה ישנה . כשכ את פסל הסמל . זכר מן צנה . פגזכ וישאנו כמבנת איט
כפצאס מודס ~~לפי~~ . וכן השי . מן מזהבה חלסינת האדס שענו בשמים . דק הטהרה
של אידיאה ומשוגב בעיני ספלן שהנה מפיצם ומיביים . על פי סבוב ודחה ^{יעדים}
ונק לתמונת אהלים . ~~המשפטים~~ מפנה בחושבת להשתלב בהם . אשר חלק . הסחלק
שאר האמות ואת חלק ין . אשר נמן כח לעשות בנה שישן וישל עלו במחשבת
ה'ס בעיני העולם . וברוח בגעל עליון ז'ס . כחלק ין שישן ולפי חלק ין מתבס
איד עם שכן ~~המשפטים~~ בהטות החזקות . וזה רוח חכמה הבצול . על אמת הבב ^{שדין}

המצריים

אמנות

המצריים עובדים והוא תגל טלה שעדיין לא הייתה עת לטמא משם כפי כח אלהים . ומאז
 מצרים בכור הברגל כל שממכין בו כסף וזהב . כיום הזה . שאתם הדברים מצויים בו . ויון .
 התאזק בו . אעפ שכל ידי . הוציא אתכם מצרים אתם גרומתם וישבע לבגלתי עברי את
 הידן לבוא א האזן הטובה . והנה אונב אמת ואיכ עובר את הידן . מת כהו יוסף עה . השמחו
 לנכם . אם תפני דבר אחד חרה מפני בני . אתם הבאים בארץ הזהרו שלא תחטאו ביון . השמחו
 ברימ ותחתו לזולתם כמדס הפדח או ששה לעפול . והבורא מיט נושא פנים לקטון ולגדול
 יק הוא כחט מונלה שמחר שפעבר החט לאכול מפו שאפת האבנים והגלה אותם . לקטן
 כקטנת כחט במשנת . וכך הדמות נחסר מן מש מונלה . כמו ין . מיט מלחמה . נגס זהב
 באף . כי מליד בנם . שחמ מליד בנם ובע בנים ומשטם . והתאחזו בארץ . עלה
 ברוחכם לעשות פסל ומסס . הנה את מעיד בכם עדים קיימים שהם קיוס כל היקוס .
 כי מבז תאבדון . והמדס דירת בארץ והשמים תמעלו לו . לא תאדיטון . מתק שינהר
 נקמת עליכם . ובאות לא האריך אף ליכודה אלא מדבעים שנה כי השס בקדוסינ יקדש
 כי בעשרת הפעמים הארך מפו דים שנה מן ירבעם עד הושע בן אלה . וכתו ושומרון
 כחצ חטמתך לא חטמה . ושמותם חת . קרוב בזמן היטועה . ועברתם שס . ית
 עובדים לעבדי עז . ויל כי זה רות כי לזמן הגלור יגרו בקצת הזמנם שחד ליטל
 וית רות שיטמטון . של בושבע של גוס שבסימן עבודה זרה . ובהו היושב במוצה
 לארץ כאו עבד עבד זדק . וס יל לא מאדיטון יתס . כי תיבס יהיו גרועים לא כתידיס
 שהם בטבעו . אשר לא יראון . רכר הד לבז ומשוש יד בגלל האכילה כי היא על ידי
 היד . ובקשטם משס . רביס ויחיד . כי אם תכרשנו . כמו כי אחרת תמחנה ערטי .
 כי צרה קרובה . לא יתק על ידי המחומ . ולא יטחיתך בזמן הרעב והשחד . כי של
 נא . השמלה היא השמע והנפה . והנה לא עשה אה כי אם לזמן בבית האבור כן יעשה
 בגלום ולא יתק ילמ יטכח את בריה אבותך כשיהיה צלך לשטי שיצך התלמות .
 ושבתי עדי ין . בלבב שלם . זמן בגלות מצרים כמה רחית את עני . ושאל כח
 תפיק לשעם . זמן טעם ושאל נח לתקצו השמים . לזמן היום . הלמד נוסף כלמד
 שח נח לפטע עבדי . אלה יאבדך . ועד קצה השמים . ידוע כי מין קצת לשמים . אבל
 השמים שס שיתק בלוזתמוק העלם ועד פוט . כי קיוס פעולם השפל השמים ונות
 שנה מורי הארץ זה וזה בשבעה גופותיו . כהיה כדבר הגדול הזה . ששחע שיקול
 אהיס חיים . אורהשחע כחווה . שנה לבוא לקמת לו גי . אהיס אדס . בתסרון את

אליהם

המפריד הפועל מן הפעול . כמו בן יבד אב . הנ"ה בשום דור תמצא הכמאון ועד עמך .
הנ"ה . לש' הקבל ונהוג . כ' כל זה נשתי בחכמה . ויתכן להיות הסוּך תקום שין וההמחוקק^ל .
מקרב השלם היה דר . שרל כי אם בעש . מלטה מצד .ים . ולא לקחו בתרב ובחכמה כי אם על
יד . אומת . וית' . מוסב על השמע עם קול . בתוספת . דגש הסוּך בעש נון השכט . והם
התוספת דין שמשולמה כי בלא נוסף משה בבואה . והאומת בעש התפאר על . לומר
מעמד . והמופתיים הם עשר חטא . והמונמים קרעתי סוף . ומה בלשון רבים כי יא
עברו ומצבים טבעו על ידי רוח אחר . והזכיר מלחמה כנגד יו . לחס לבם . לענין כל
זה למי במת נהין על ידי מתבולה . מהג ברמית . כי השם הראך גבורותו משמר גו^{שמעך}
שני היצרות מכל לדעת שהוא המצית הכל ומיין שאם לא היו היצרות טעל ידיו אין^{תירס}
במש' יתפוז ותי יתה מליו מה תעשה . כי אין עוד מלבדו . מן השמים . למעשה ככה
כי אם ללמדך מוסר אף מי . יוכל להשתייע קולו מן השמים מרחק כזה . וגם תזה מכל לכה
שתי מלוח גולת כה . כמית ושמע . ותחת . זה שכר ותמור מהבז מבוך כי בחר
בזרעו כל אומ . מתליו . ובתקום אשר מה ברעם אחדיהם . וכמה כי ביצחק יקרא
לק רדע . ולא עשה לך כל זה כי אם לדעת ולהשיב א לבך כי הוא האהים . בפניו טע
מלאך פטו הושיעם . מן לשון רחמים . כה והאר פתך אטם . כיום קנה רחל למנן
סיחון ועד . מן להבא שמהיה מן גוים לך לטלה כמו שהוא בדרך כיום הזה . ידע
עוד . ש לך לדעת ולחקור בעתרי היצרות ומדעם בידיעת הלב כי הוא העקר . שתי
הקבלה משוב לחופות הדברים . הוא האהים המשגיח מעלה ומטה כי הם תעשה דין
מהבר קצת בקצת נגזר מוח כי אין בלשון כמו אין עוד מלבדו . ושומרת חייב
מה שמשמור מצוותו . ולמען מחריך יתים יתב ונתך . מן . בזיל . הבדיל
עמד מת עבד . בעבד הירדן . כמש' מה את שלוש הערים . מלכה שמש . במוצא
השמש למי מערב . ובא פיש מלכה בשום נע שהוא סוּך כמו את מקדשו ומע
מעט שמש סוּך שלם בשא מלכה דמשק . והופוף לוח לעם שמה . כ' להזכיר
בבל דעת . ופירש שמה הערים . וזאת התורה . כלוח משג המוכה גם המעלה
הירדן . ויקראתה מלכה מש' שם משה אם יכה מיט את מעלה בבל . דעת לעם בער .
מקלט נון ישנו במנן כעמ . מלה העדות . הפרשיומ הבית לפעם במנן פירש שם
הדברים ושמו המעות הנכרות . ופל העבבה . בידך צדל המקום ללמד כי אן הדברים
דברים למות מקום שביה שם . ויקרא משה . להודיע לכלם שהבריית משך כות בשם

ל

בז' שהוא

בחרב

אמנות

בחרב . לא את אבותי . לבד היתה הברית כי אם להם ולנו . והרמז למלכים אחר
 ותן תורה . ואינו נכון להיות לא את אבותי . שהיו בתצרים ונתן שם כרת הברית
 רק מתנו כי הדורות הבאות שם היו בתו שנתבאר בזולתה . לפיכך את כלל חיי
 כלול מתנת שהיית שמה ושמשג' לפי הנבואה ~~השם~~ וקמלדים ומחר קיכמחד ^{הבדל} אין
 ביעו . עולם ביה . בלי סיני דרך קצרה . מבי עמד . מינת מחר ועתה הקפיט
 ולא עליהם ביה למחר . ית למחר לא עליה כי יחמת הפכ המט . וית דבין עם ^{להגז}
 לכס . והנכון שהוא דבין כמדון למי מבי יו . אין הפרט ~~שעשה~~ הדברים ^{הראשונים} כיון
 במחרות לפי מנחם בשמי החלות בזכך קצרה . ועדס הנכד זה מזה לך כי זכרון
 שנת הדברים תלוי בן הענים שהם עסקי האדם ושמוטיו . והנן לבינת לבין בורחיו ^{ולדים}
 שבין אדם ובין בית . והנן בית לבין שחר בג' אדם . וזה מדע מינת צריך בחור . ויה
 כל אחד תלו הנן דרכים שהאדם משתמש בהם עוד הוא לב' ענינים והנן בלב ונתן בפה
 והנן באיברים עולים במספר תשעה שהם סוף המספר ותבלימ . והעשירי דומה למח
 והאחד עלית המספר ודמ והמספר כמו ספיקט . והנה בג' דברים הראשונים שהם
 השקרים והאמת והתקיימת בהם למתנת חלוק בינם לבין הראשונים זולת זו וכל תמונה
 מין השש בננין . ומה שמור הקוס זכר . ומה תמיה שיש הפרט גדול בפרט הגמא . כי ^{מחר}
 במשונה כי ששת ימים והנה זכרת . ולא שחול לב' בכל האמה כי מין הטע שנה כלל . להכין
 רק נשאו ונשאו בשמור וזכר טעמם שנה טוובן וזכרת את ברית יעקב . ושחר יו .
 להיק לך את הברית . שומד הברית והחסד . והשומר דבר זוכר אומת . והוסיק שור
 וחמור . והם נכללים במלת ובהמך . והאמה כי דור המדבר היו נזונים מן התן ולא
 היו מתעסקים בזריעה ובחרישה . אבל במי המנן צריכים לעבוד את המדמה לפימה
 שור וחמור . וכן הוסיק בלית תחמוד שדהו . מינת ומה אומת . כי לא היה הנביא עת
 מדבר מדעמלצרך הזמן . ומה מן ~~השם~~ הרודפים לתמן השניים בזכרת מה
 בעבור שהזכיר שישבות בעבד והאמה פי' משה כד . שמכור כי עבד היית במצרים .
 וזהו כמש' צוך יו . שצוה לזכור שהיה עבד . ובמאונה כמ' ועברך ומחך . ומין
 רשומ למשה לתת טעם אשר למדבריו יו . ומצלי בעש' כמבואר כי יציאת מצרים טון
 בציאת העולם וחדושו . וכמו שהשבת מעוכרת לבנה בג' אדם בזכרון היצרות . כמוך
 יציאת מצרים התעוררות גדולה למדס לרעה בורחיו שכבר נעשו אומת וחופפים
 שמפייע כח השם ולזה הטעם נכר החדש הזה לכס ראש חדשים . וכלי הבאים מחר .

משה דבר טובים לא תמצאם מונים מצרימת העולם כי אם תיציאת מצרים . וכל חסד חולקים
 לצד יאת העולם ומין ^ל כחיה מותית ותת עבד העולם . וזה מוח צב וזה מוח צב . והרי
 מהגדול ומהעצום השעבים מים לחיות . ומין זה תחש הוחלת . ובמל הספר כתב הוחל
 משה במק יאת התורה . והכל תפי השם ליו . ולפכ מה האור כי זכור ושמו ^ל מחד
 שגדו וכן כלם . וכפב המסדר בחלוק קצם שטע שיה . והוסף בבבז יתך כמנו ^ל שגד
 בשבב כי ק הוא ומס ליו נזכר בכל המאמרים . ושמו ושך הטעם שיה במקצ ובקורח ^ל משמעת
 בשטחם במקומות במענה אחד . ותמנה ותחמוד תסעין אחד . והקדים האשה ^ל תגיב
 ולמעלה הפך . ^ל את הדברים האלה . הם עשרת הדברים . ולא יסק . לא כוסף פעם ^ל מחנה
 כנה המעמד . והולך ומפרט ויהי כשמעכם את הקול ונאו ^ל כבודו ושללו מה ^ל נא
 אהים חיים פרשתו . ויהי . מוסב לחלת בשר . ומקבון א . קרבת פתחה לא קרבת ^ל הטיפים
 כי כמ וירא ^ל העם וימנו . ויותר נבון זה הוא שמה לך כד ועלית . ומשה ידד איהם .
 וזה לאות לפירושי . כי לא שמש כק קול לבדו . קרב אמה . לפי שכלו יהולל מיט . ומת ^ל שבי
 כמו ואם כנה את עשה לי . הטיב מעי העין . מי ימן . כל תקום שמה מי ומתכין ימן
 נכב בדכך מליצה . מי ימן חתנת ביד ין . מי ימן במפר ויוחקו . מי ימן כמח ל . מי
 יתב במדבר חלק מורמים . כעב דמה ריחב . מנה המערכות והיחך עצמו . לך חתור
 ברטות במו ובשמות ילכו . את כל התורה . אחד אתם לחיותם . והתקיים פכט בהר סיני
 ואם בחקותי . ושמרתם לעשות . פאט מוצתם נעשה ונשבע . לא תסוכו יתין ושמתם
 במצותלמו . בכל הדכך מוט . מעומ עשה . וזאת התורה . שכלבאר כי כל אה לחש ^ל תורה
 את ין אהיך . כי עקר כל המצוות יתא השם . ויחמך למדס הן יתא ין . תכתה היא ^ל הדין
 שותב . מעומ מדכנו . וזהו מי ימן והיה לבבם זה . ושמש . תקבל השמור לששן כ
 יעבך ותפכה ותרבה מאד לדש המכך שהיא צב חלב ודבש . שמש שדל . בבוא
 אי שלט במ עתה לענות להם ייחודו כי כנה פעמים הזכיר מין עוד חלבדו . כק הטעם
 שהוא אחד מין לן צנך בשט ומיט הוא מטיבלך כד . שימצא מתך נמת כוח לענך
 ליו . מבל כל מט הוא עשה עמך מדכך חמד ומצב טובו הטיבלך לא כתי שקונה
 קולת להטמת . וכן הוטיב לאחד כי בכב הימים תמצא . והפומכיס א במחודן מנה
 הכת מין להם מעלת . והתמה שכל מחכיהם בתציות השם ובידי עמ כחשול ^ל תהתורה
 כמשך הוא . ובחודו מין נשענ על הפת . והיות דבר לא ככל הדברים מופת הדע
 הורה זה . ונהו היחוד האמת . ונה בבב דבר היל החמוד הצול כ יוסף לל כי מה ^ל

ואתחנן

ומה כי אש פתלש ומה הדעה בפוכיו מה דע אומם מן המשמע וכן שמוע שכל ין .
 להיות ין אחד . למפסק שיהיה זה כמיה כמא שכבימנו חולטג . וכשיב לתי שיחול ויחול
 כי שם פתלוקה . יין דומים ויקבצם גזר אחד ירך . ובדלו בקרמח כחושכתי וכבר
 יתה השדבמ אחד שהם דומים מן הדין שיהיה מעשה כמ פועל השע וכן בצטן . ודומיל
 והם נפרדים בקרמח גממא מים דומים . ולא יוכל הטושן לטעון כי באחד הוא דומה
 ופועל ^{היה כמורה} ששג לא בצטן כי השע ~~הוא~~ וממס . ואם יהיה רצון שיעם בועש ועל
 משעם נראה כי שנים חלשים שלא יוכל הא עשוקו לבדו . ואם באחד יעשה והאחר לא
 יעשה גממא הא מותר ועוד שהם נפרדים . וכל חכמי החוקר הרבו מופקים בדבר זה .
 והנביאים עה לא כוונת בלא הענינם להורות כלא באו כי אם למשכיל וסמינו משכיל
 לבדל ולקטון ואם במקצת בטאות גממא רמז מעש הוא לשלם מורד וסבר ופכחיש .
 האבות קודם מן הנבואה קודם בוערתי ובכל קדימה ודעה . ואך יהיה העקר פרח .
 בכל לבדך . שלא יהיה לבן חלוק ודעה החשבה . ומכא כמתי השם מקום הועמא .
 ומיך . ומתמז . ויקראו ל אהים בחזקה . והין הדברים הללו הם עשרת הדברים והם
 עקר כל המצוות כה שמרבה הטובים שיש לכל הווה בעולם השפל ושנים . כמו אם
 שמה בקר חובי . בשנתך זכר זמתי האדם שבסמאיש . עסקין . אבית בשבך טמס
 ובית ובקנתך אחד כה בגמס . וקשומם הם עשרת פדברים . ומצבוע הידים ^{שעה}
 יך חסר יד הרבים . ל^{השפוט} פדשות . תמיה מע למחזיקים המאה כפשוטו אין ^{השחן}
 ובשעריך . אין שדרשו בחסדן וזו מעולה . ועל דעם היה רמז . הן האחרון מעפ שמת ^{השם}
 לחסר ולחלא כי אם לחסר דעת . ועוד מנתמיה לחסר שמת משל בתורה דק ברוב את
 המאה : וכל זה המאה בדרך רמזין . ומה ובשעריך שיהיו תמיד לעד עיך בכל
 מות ומות . וכיה לכשיביאך בארץ לא יך ותמכל ומשבע השעריך פן משכתי את יך
 כשני שמת ישורון ויבעט . כל טוב . קשקש תמורת חלם . כי הבא בשוק הוא סמוך
 לעלם . ומממ בחלם תמורת זה יהא סמוך ~~הוא~~ טוב לבטן . הפך כל בעל חולם
 חטובים . בשלע יתה לש חציבה . ומממ המתפאר הקדן על החוטב בו והוא בעץ .
 ולשון זה לש חפידה כמולחטוב להם ברות ברות שבעים . והעפר מעורב במבנים
 את ין אכך ופדמ . ממות יעשה . ובשמותשבע . מקרה שלם . שבע פלטים אחרים . מן ^{בשם}
 כשם וכשבע בארץ שבע בלאי מתן . לא תלמן . עזרת על ובשמת משבע שהות
 מקרה . אשר פביבותם . כלל כל מלכות כי ינושלם קדובה במממ היישע

זאת ירושלים בתוך הגוים שנתה . אוכי האדם אינו תועב רק כי אם אל בואו בזבז שהוא קרוב
לדני לא תגנו . אחר ששועתם קול אהים חיים אנו ראו להתרבה כי אם אשר עמו מקור ^{לשקחה}
למ תגנה בזמיונות חיי בשמים . וכן שאמות האשד נאמנה משה שהיא גומא ין ודבר
אהים בפיהו אמת . וכן כמ' ונ' בך יאמנה לעולם . והענין לבטוח אמת אמת אמת לשם
כי אין ראו לעבוד את השם השנה בשאלת אונת ומופת . כי למי עשו נעים לכל אדם ובעל
על במטה שואל ויקרא שם האקוס טעה . שמוך השאמרון . שלמה מאמרנו עוד ^{לשקחה}
לשגם דבר הנבואה השמימי בגמטרי . רק האמת במעשה ה' שנתה על ידי אבאמת
הנבואים והעליון . אשר צוך . כמו עצמות חוקך . שאלמה עך . ועל אהיה טוב ה' ישב
כי ישנים דרכי ין . וכאש תעשה הטוב ייטיב לך השם ששג בעצמיה . להלוק בשקל
לשגור . פאש דבר ין . ונדפם את אנוביבים . עור אחר : דמן קרוב ורסוק . ומהות ^{שש}
לשול . מכ העדות . כמן פסח ומצה וסכה וקולתם שנס עדות מצבב לעפל אמת . והחקים
זאת חקת הפסח . וחקת פרה אדמת וכינא במ . וקצת חקים בעלם טעה . וכן הוצות
מאין החקים . והמשפטים : ארבע מיתות בד' לנגד בסקולת . ולחכמה בשופר ^{ומהות}
אין הועה בעבור יצאת מצרים טעונו כל אה . רק הענין לך הוצאת מצרים ופדנה ^{אומה}
בעבורם למת למן סוכות לידת ין . לעוב לט . לא לערך לו . ונכר יצאת מצרים ^{בעבור}
חדוש המופתים . וכבר רוצה זה . ושקך קרא השבר בשם צדקה כי כל אמת ^{למ}
במול צדק צדקה כי אין עבודתם לו למעלתם כי אם למעלתם . ויח כהיום הזה . מה
לעולם שנתיים פאש אמת חיים היום . ואיך ידמה חיי ששג צדקים פועלים . ועל
עב יצאה והטן שרש מלשון ~~ששג~~ ^{למ} . כי ישלוא . התדס תחלים . מהל פהל הוא
אזהרה ולא חובה . כי מהל למטה כי יסיר . ולזה הורה יהושע לבצועם . וכפונה במה
אזהרה כלת הטעה . כי הנשבע לבעל מצה שבושע בעלה אמעל אינו נכון כי לא ^{למ}
כל טעה הדעת בו הרוך . ותעשה יהושע האדם קדוש השם שלא יאמרו תועב בעולם
ש אין אמת לישל . כי יסיר . כי ידע השם כי שצרו . תעם . ובעל חפכל . ופעם
בשכך וינגם ין . ופעם בקוץ חטף . ופלח בוצים . שדס . ולא תפנה בדי ית . בצדק
לכחיותם . כי יסיר חוסב לעלמבם . כי יסיר החונן . מועל יסיר זה כמעשה אמת בך
מאחר . על יסיר כמו וכל השמים יטמ יקר כי אסכה טעאלהם . שמהר חוסב . וטבותם
פמוט . שהם בגוים . ומצבותם כל מצבה ומצבה אמן אמת . משי יהיה . מילתם בצדק
אהי בגים : ופסילתם עלמים פפולים מען אמן . כי עם קדוש . עם מיוחד ועבד אמתך

ז'ר
הטוב
הצד

לוי אהרן וחוביה עליך שתיחד האלוה האמת בוכא הכל ונחלם בך בחר . ללא חרובם ^{אבטור}
 רוב הדד פתולך . חשק ומהב בכם . רק לשמרון השבושה . שבעת המצות הוציא אתכם ^{מ"ג}
 חלק אדיר . ונתת אתה שבעת ל ווא חלק . ונתת תדע פי הואל הטאמן כי שמר הצריח
 ונהי מחל כל חטאיק . ועל כל פטעים תבנה אהבה . ושמרון סם חתפס . לאף דור הטוב
 לפטו . ליהבין . עשים אהבה . והם שומרי מצוות יוה ומהבם לו . לחלק דור . כמו
 אש חוטא ששר רעומת . שחית סך החשבון . ומשלם לשמרון א פטו . על פטו שחית ^{חזקת}
 לשומרון להמבדו . כל אחד ואחד כח שהמביד החצייס . ויח נמן להם שכר זכיותיהם ^{בעלם}
 הקדישי לכבודים בנה וחינו העט הפרשה . שאמרת אחר שהס יח שמו שנה חסדן ^{ומחוטת}
 לשומר . ומצותו . תשמור המצות לשמורם כי א טאמן לקיים . אמרת יוה מלה יך
 שלמה פרשת ומהמן . בצל שז . מחלוקת .
 ויהי עקב . חלש את עקב חיס . כלום אחריית שחישת המשפטים ושחיתם . הוא ושמור
 יוה אהרן לך את הבבית ואת החסד . וטע עקב תמות ראש דברך אמת . קלל לט סבוב
 חלש העקוב לחישור . וכן ויעקב . גם דמות עקב הקלקן . ומצו בעקפן ובזופ ^{מטהמטין}
 וידעת ס חלש ראש יחל בתחלה הדברים . וכן חלה עקב סוף מחריית . וזה הנכון שהזכר
 ככה דמות האדם . והשחיל חן הראש עד העקב . והוסיק עד להזכיר המשפטים במשך
 חם כמנה העברי . כדילוג וברך והדבך . ושמור . שמירה כנגד שמירה . ויח כי הזכיר
 המשפטים לצד כי עס רב מיאפט שיהיה כלו נזהר במצות ולא יחטא . רק בגשפטים
 יעניד המצה . כעב חלק במשפט יעניד ארץ . מהבך . בצקן ושאלך חן פעל . והנה שכר
 המשפטים ועל עשרים . עד ומכלת את כל הפמים . ושכר החקים עשרה . חן כי תאמר
 בלבך . עד פסיל אהיה . ושכר המצות ד כמו שמזכיר בפרשת כל המצות . כללם
 לוי דרכות . ומלבך שלא תמור השעמא חתך . וזהו ושמור יוה אהרן . וברך בכל חלל וכל
 וזהו החסד . והרוב . גדל שחק בעלם . חלש על כל רב ביטו . מולט כבו שלח תתמעט
 במוד העצבים . פני בטן . הצעם . ופני מדותך . הדכיר סך מיטם שהם העקר והכל
 בעלם . ופך חספיק גם לשבך לפך . והוא הפך חן גרש את המנה . כמו גוער פים ויבשהו .
 עם חנה הים . לפך חן אופינת חסבלים . והם בקר . וקר חן שחנה צים וחלפים מונם
 לחרוט ולסבול בעל פטע עלה ולוודה . ושחנה טאן . לדי הצמן ושך חורה עליו .
 עק . שחנה חוליד . וכן ובבהותך . כל חולי . כשלא תשמור שצמך . וכל חנוי חצרים
 קמדים והסם . והזכיר זה כדי לומר ועם בכל שומך . כי אה כל חלוי . הרעים שהם קסים

וידעת ס חלש ראש יחל בתחלה הדברים . וכן חלה עקב סוף מחריית . וזה הנכון שהזכר

סירוס
 בל
 חזק
 אכל
 סך
 חלש
 חלש
 חלש

לומר . שיהיה בך נחלפה המצוה . ומכלת את כל העמים . כמוכל לחם . וכן מוכל . שתי
 מכלו לחם . לא תמוס . שם תרחם אותם יהי למוקט לך . כי תעבד את אלהים כי מוקט
 הוא לך . כל אומ . כי תמוס . אם תמוס . רבים בגוים . זכור מה ששה השם לאלך מצבים
 כי ין יעשה לשמה החלפים . הדמעה . חול קרוב ולש צבע . לא תעבדן . ותכח אהם
 כי ין . אהיך גדול ומרמ . שהכל יסמים ומוט . הוא מירמ אחרים למוטן יורמ . ומס מעט
 מעט יכלה לז שמונים אין זה ומסרון כח רן שלמה ורבה עליך חיימ השדה . והכסג והורשג
 והמבצרים והרד הוא בשעת המלחמה . שם בהם בני עמך לא יעשעוודי לנצרך זמן רן
 איד תמצס . והגם מתי העין . זהמס השם והווי גדולה עש השמיז אותם והאבציר
 את שום . גם מעבד שלהם . השמיזך . שם התפט . ובמהמ בחוק והיה הדין בפעם
 פסילי אלהים . פמו בני בליעל . ומימ כמו כל בני אלים . כי הכבבים כבנם לאלמים
 כמך ונהב משד עליהם . כמו ויצבתו ליו . והשלל הבימו . וטעמם הבימו . כי כן מעט
 בבמך ובהבי יפקו . מקט פעל מעת היוד ולש פח יקוט . כי תעבד ין . וחרס הוי
 או העט תעבד השם הוא שמקט בו . ולא תגרים תעבד א ביתך . תשקט . תשימ
 שקין ומול שלמ סימך אם הוא זהב וכסף . וישך וירעיבך אז וימכלך . שהמאכיל מעט
 אז הוא מכיר חסד המאכילו . משכ לא ידע . שמימ ביד אדם . ולא ידעון . הן נמך
 אבונך . שם הין יסודי עלם לא היעשה מעלם שיהיו נזונים עלם אבידיים . והודיעך
 זה שמדע כי הוא החחיה . ככל במצא פז ונזממ כמו סגור בלחם להיממ פרטמ למדס
 לכן שמור מצותי ויהי . שמלך לא בלמ . על ידי . נם . או הין הרבה . בצקה נופחה
 מעזרת פעל כמו בושה מופרה . מיסוך ועדיך בדרך זולתך כמב מיסר לבמ . ועמ
 ין . אהיך אבימך . בישוב מויר טוב . מן תלי מים . כי באדבר הין ומממך על ידי
 השם . ושמיממ עמ מימך . השמך לך פן תשכח . כי אבד תעבדן . וצמים
 זכר ומקבה . והזכיר תמוב וגמן וכלמן . ומש הבימו החקלים . זיה של שמן . במקממ
 לשו עמ . מלשו המסן תבוטה . לא תמסר כל . כלום . כה כל תמונה . ובזכר חייב
 אמה שמן שבה לשם על מודמ המכן הטובה משך ממך . ורס לבצך . כשמממ
 רבי הטובה עליך ותשכח ממך והמוליך במדבר הנממ מדבר נחש שק ועקרב
 פירממ קממ מדה . שממ חלמישלמעיימ מים . והמ כפול הפכי הצור מן מים
 בלבצך מוסב לפסוק וכל מיילך דבה . החילהה . העשר הזה . כמו חילך ומוצבותך
 לבז ממך וצממ . זכר שמימ וממך כמ וממ השם לקיים שבועת . והיה אם שכמ

את יו' מעיד אתכם כי אבדו מאדון עקב לא תשאעון כי שבר השמינה הצרכות ^{הצרכות}
 וטב המצטנה הקללות הנזכרות אמר עובר היום היעדרותן ואתה שאתה וזכר
 החתלים וי' יתעב לפיכך בעשן אבל תרע לך כי יו' אהיך כחש מוכלה והו'
 שתיזם ולא מאה בזכות רשות את האוזן כי ברשעים נחייבו עליה ולאשן בריג אבות
 קדושי יו' מעישים ופסוק ואתם שמו ואם הדברים בין קהירים לשעבר ולהבא כמו
 שאספר והולך זכור א משכח כי רחוק להם לא בצדקתך והחל להוכיח וזכור בדק
 כלל מיום שאתם עד מקום היום ובחרב הקצפתם את יו' כי התלונות קדש ומן תורה
 לא זכרם כי הוסיפו לחטוא אחרי ומן תורה ויותר עד הם חייבים מאחד שקבלו לשמוע
 בקול יו' לחות הברית הם עשית הדברים פשוט שאתם ככל הדברים אשר זכר יו' וקן
 מסך ארבעים זם והדע כי ביום שלחם הלוחות עשה העל ולא לקחם כי אם כי ^{להדמותם}
 לידל שלם יעללו עלילות שרשע כי כבד שברם זמם סוד לקחת אותם ומתפלל
 כי היה בופל מפיס מרצה זמבן קחמים על חטא אשר חטאתם הוא הנזכר וידא ונג ^{חטאתם}
 וק' וימאד משה אתם חטאתם כדמאונג עוד ארבעים יום כי לא התפלל במדבעים
 יום הראשונים וישמע יו' אי גס בפעם ההיא כי בסוף היום ארבעים הראשונים התפלל
 שלא יעשה להם כלה שמה ויטח יו' ולזה יתן שמה כראשונה ויז' כמזן שהתפלל
 בים סוף ושאנה תפלת טחון שם התפשט לעפר כמו עפר ובתבעה כלל מלמ
 שכל הקטנות ומחריקן שב ובחר התפלה שהתפלל במעשה העל כי התפלה שיה בנעש ^{תפלת}
 שהתפלל בחטא הודגלים במו שהזכיר ובשלוח יו' מתבם לא המאמתם לו שיה לא מע
 ולא תידאון ולא שאתם בקולו א תעלו כ' אין יו' בקרבם מארים היים רוזע על
 מלוא קודם ומן תורה ומחרי יו' ומתפלל באר במה שאתם בהתפללו לפי יו' ^{ומה}
 יו' להם א תשא עתך קש בשן פי חכמתך בעמ ההיא יום שאתם הביטתם ^{מזון}
 עין להבדל בין הארון שעה בצל שהיה מתפה זהב ולא הזכיר קן בלוחות הראשונים
 כי היה צלוי לפי השם שיוחטמו שכל במעשה העל וישברם משה וכבר נה לו ^{במרון}
 שעה בצל זמם טעם להזכירו הנה ^{ועד} ומה היו הלוחות עד שנבנה המשק ולא ימך
 לוח כי ויקהל משה פתש ירד ושבר הלוחות הראשונים הקהילים וזכר להם אלתאכר
 המשק כי שאלתהוין בצנזופים עד שפלט להם ואתם שנתתה ותפסט כי שמועם
 יום טענה משה לבד יחד עבון הוא ב' ק' יום הם כי בל יום המאצעים היה יודר
 ועלה ומה טעם לה ויהיו שם כחש צנז' כי אם היו בארון שעה בצל ונה כמפוש

מהתפלל
 בסוף ארבעים

בארון אשר עשית. ולזה אחרון רוב כי כשנעשה ארון בצלל והושמו שם הלוחות. ארון
 אשה נבנה כי נגזרוהו כדין ~~השמים~~ קדושה. ובעי שאל. אין בארון בני יעקן הוא בני
 יעקן. והוספה סמוך ליעקן. מוספיה קודם בהסעם בני יעקן. שם את אהרן. בבר
 ההר. התקרא מוסרה. ומצב יעקן עד הור ההר ששה מסעות. ויל שהר ההר גדול שבגרים
 וכל המקומות האלה נחשבים בהם עצמו. ויקרא כמש ההר מקרא שפלת מוסרה. כלומר
 כל אותם המקומות אשר בתישוד יקראו מוסרות. ושם בארון בשדה תקראם בני יעקן
 כי אגש בני יעקן באים שם להשקות את אמתם. והזכיר כי מוסרה נעשו אהרן ואל
 יעצתה. כי כל ההוצר אמן ציה נשם תלי אים ועמדו שם יסל ימים רבים. והזכיר חית
 אהרן כי לא הניעו המות בהעשה העל ואם המאן בו כי כבד נעלה לו ולקך אהרן בעת
 ההיא. כי תרצה באותה העת. ויבדל אהרן לבקדשו ויבדל כל כשבט לעזרו כי בעת
 רדת חסינה. אהרן ליון. אלי וימספו אין כל בני לוי. ונהג בני לוי. לא חטאו כל יעקן.
 אבל בגורי. שאל חטאו. כי לא עמדו להוטח. ונס זה בדרך תוכחה. יו הוא תולת.
 כי להטיל אהרן ים. כאשר דבר יו. את חלקך ותלתך. ומנב. עוזרת בהר. ^{במים}
 השלישים. כי ימים הראשונים. שלמה היה עולה ויורד. קום לך. בעשרים באייר. ^{ומה}
 לו. ושתלך נח אהרן. מה יו. אהרן שאל. החפץ ליון בעלות ונבתיים. רק לייחא
 את יו. כי מינה צריך כי ליון. עליונים ותחתונים וכלם צריכים בחוט חסדן המתח. ושע
 טובה כפתח. אמת הכבוד ועד טבור המאן. ולא חטק פנצם טובו רק באבונק יו
 והנה מיעש כי אין לי שאל בלתי ליון לבדו. ולא בחר אותה ולשון נולת. שאל לפי כך ^{הזכיר}
 השמים והמאן. לאהבה שם התפשט. והוסף בנם כי אהרן בחרם להוציא. ששעל ועש.
 וחלתם. להיות הלב רומה האמת כשיעדר החסוה. ונהו טן כפיס ובע לבב. כי אז ^{כש}
 כמני הלב ידבק נפשו שם בחיין. ותהיה נפשו צורה בצבור החיים כי מתעצן ^{בחשקה}
 לשם. עדה היא במסגרת הגוף. כי השם השען לכל. והלב הזכא השען לשכנה. ^{העצן}
~~שהורג~~ נפלאות ~~האמת~~ מצד. בימין. לא תקטנו עד. כמש עשיים בעל. ^{אין}
 לכם שם קשה עקף הוא. אהי. נלשו רבו. כי לכל כח. ללא מיש מיש כפי השלם
 נעמא בם לא השלם מקום הוא. כמלאכים רק השלם ~~הוא~~ וידיעה לשמו הגדול וק ^{ומדע}
 המדעם. כי נעמא לכל נלעל ונלעל. ומינ לעץ ולמין חלי לכולו כמש ידעו עב. הלב
 ולזה תקרא בכל מקום אהים. ומדע המדעם. כי אחר שנתמא לכל. ומשנית לכל מיש
 מיש כפי השגו. נמיה שהוא המדע האמת כדמות רבים. האל שכוא היכול האמת ^{ככל}

ולאמר

וכל אשר המלאכים פועלים בגזרתם שהם כעבדים לו . הנבון שתעלה הגלגל בגבורתו ~~בגבורתו~~ .
 והנאמן כנגד ד' היסודות שהם שתי השמים ולגלי היסודות . לא ישא פנים . לא מן המלאכים .
 והמדעם להציל עבדיהם בעת שמעלה סאתם . כגורו והנה שד יון בא . והזכיר זה כי אהרן
 באנוק . ולא יקח שחד . כי מעשה ידיו כלם אבלהכל . שפוט באש הוא שם . ואם הצדיק יעשה
 עול לא יקח חמתו מצה לנפשו עליו . ורוח להם בזה שום אדם בני ביתו ובבם בחר חכל
 עם לא ישא לכה פנים בזמן שמבטעו במזהרמו ויכיבו הנזולים לקטנים . והאמר שהוא עשה
 משפט ימים . כי מאחר שמים נשא פנים לאלהים ולמדעם באומם שדמה אומם כי בעולם
 השפל אדם כמלאכי הרום היו נקדים לידו את השם . מומתעבוד . בגלוי . וצו תדבק . בלב
 הוא תהלתך . ולא המלאכים . ובותרגלל . והוא אהיק . ולא הכבבים . בשבעים נפש . החל
 לבאר ~~ה~~ הנזולות ~~שם~~ והערמות . לפי ומרבה את יו . כי עינכם הרומות . מוסב על יד ~~עם~~
 היום . את כל מעשה יו . הוא שספר . ולמען מאריכו . אתם הכומים שתפנו לבטבם דור ~~את~~ בשנים
 דור ויעמדו בימתי יו . ומאריכו ימים . כי האמן . אשר אתם יורשים . מרץ אשר יו . אהיק
 דודש מומת תמיד . לכך הוא פדין לכם שתמנו את יו . להינמ עינכם מגיד איו . והאמן .
 שנה חסב שהאריך בדבר . לחטר השמים . מחטר השמים . חרשית חסד מלקי בזכות
 כמו ובשלייתו היוצר . והיה אם שמועתשוען ונתתי חטר מרצבם בעמ . יורה במרחשוון
 ומלקוש בעסן . וקרא הצמות לקט . ואספת אתה ולא האויב . כי מאספיו יאכלוהו והללומו
 יו . ואכלת ושבעת . מוסב על ג' התינים דגןך מלושך ויצהלק . כמו צעקו ויו . שמוע ^{השמים}
 לכם . פן תהרהרו כי חנה הכבבים יעלה האר והשקה את כל פני האדמה . כי זה ככה קבול
 השם להיות ובחפצו לעצר השמים ולא יחטירו . ועל העבים מצה מהחטיד עליו חטר ^{שגוף}
 המאורות עצמו לוקה חצרת השם . כנגד האוה לחכם ולא יזרח . ואיק תעבדו אומם ^{לאלהים}
 והם אחרים מינם בעל הבית . ולמדתם . מיום שיחלן לדבר . וזו תזוזות בעיני הדורשים
 לחברו חסר וקומ לאן כי וזו הרבו בו . על האמן . כי היא כנף ושליה מסובבים השמים
 או על תמורת עם כמו ויבואו האנשים על השמים . כיו . כל ימי היות השלם קיים . כי אם
 שמו . הוסיף עוד לוח כדי להזכיר והוריש יו . ולהזכיר הצבול ארמון ועד סופו . מן המדבר
 הוא מדבר פדימן . עד הלבטן . בצבול דמשק . מן הנהר בפאת מדרח . ועד היס האחרון ^{פאת}
 מערב . פחדכם . משמועה לבד . ומורמם במיית עין . כחשך דבר לכם . ושמי את גבולך
 מים סוף . ונתתי את כל אויביך אך עוקף .

ותבל פרשת והיה עקב חסדו השם מעבדו לא ישקב .

רצה אבי . כמו וקבל היהודים . יחיד ורבים . וכן דמה לאדמה ארבע . גוף לפעם היום
 כמו הליועץ לחלק טעור . מודיע לכם דרך ברכה וקללה . את הצרכה . ברוך אמת
 צדי . וקללה . מרור האיש אשר ישה . מוכרעת רבים ברוך אשר לא ישה פסל . וקללה
 גרוע והצרכה הפכה . אשר משמעו . אם משמעו . כמו אשר שיה יחטא . ובפרט עקב
 באר הברכה שיבוא הקשם . ועתה מברך לכם שנתיה הברכה חבב אדם שיצטן של
 הטוב . ויקללו לעשי הרעה . כעו והייתם נקיים תין . ומישל . אם לא משמעו . וסרתם
 שנים רעה . כחובן כי שנים רעות עשה עמי . ונתן במחלה הפכה . הלא הנה . שנה
 ההרים . וכמו כל ישראל וקטן ושופטיו ושופטיו . אחרי לך . פאת מערב . כמו על
 אמריה ומתקיהא . אם ישדד עמקים אחריך . מאל הגלגל . מין זה גלגל ובעת העלולות
 רק הוא שהלך משם אינו עם אלישע עד בימא . וזה הגלגל קרוב בשכס שהוא בצפון
 בתלמא פרים . וההרים בצד מערב והגלגל ששם נמולו . שכל קרוב ליריתו לפאת מזרח
 מעל מקלות חורה . עד יקלון וקרה . ובעת המורה בעמק . כי אהם ענבים . כחבטת
 להם כי יעבדו שם הידן ויירשו הארץ . אה החקים . שישאו בארץ בתלמא בימא
 כל עץ מכל מקום . וכפסוק הפוך . ועל אשר עבדו שם הגנים מראיהם על ההרים
 וכל הגבעות ומחת כל עץ רען אשר אהם יורשים כמו חצוק שנונים עמים תחוק יפלו
 רען . הוא עץ לח . וכל הגן כמו שחן . ועקור אשרה נהג בכל הימים לפי אשר
 אהם חיים על האדמה . מצבות פכשטן . או הוא שלחן הטמא . ומשדינס הם האילנות
 ומצותם אה שום . שלא יעלו על שפת לשון גם יחליפו שום לגמא . לא משאון כן לון
 אהים . לרבות בת כעמיה לרבות עליהן כי אם בתקום אחד ויחוד . או כמו שאת
 עשה ומתה בת עץ ומצבותיה לא משאון כן להדום כלום מהיכל יו . ומצבחו ודוהיהן .
 אשר יבחר . לא עלה התקום שלא תפול קטנה בשבטים מי . נחל אומה התקום כי יהיה על
 פי הגלגל ומין כל משפטו . לשכנ . כי שם ישכן השם . תלזשו . לכו ועלה אהרין
 וצאת שמה . בן חגים . ורבותיהם שלמים ופחים . משאונכם . לא משאון ראשון
 לוא טען ללוים . אבל אשר ששע הנחל לבעלים . ולא משאון עני כי שלוהוא . גם משאון
 בהמה נחל לפניהם . ומתצוות ידכם . מה שירים אדם ומתונן ומין שיער לתצוות
 ולא אה תצוותכם שלא נחשוב בתרומה הכהנים . ויל שם הבכורים שגם הם צריכים
 הבאה לתקום הבחירה . וכל הנער בפסוק הזה הוא הקרב א בית הבחירה . ויש שחל
 מן הבא שם חייב . שמה וזר לא ימכל קדש . ומכלתם . כל הימיו שימכל . כי הבעלים

ראויים לשלמים ולא עשר אך לא בכללם . והכין לבבורים . ואז ומכלת . הכאן לאכילה . כ
 השלה יוצאת מן האכילה . לא תעשון . אין זה הפסוק לטעם תוכחה שאם היה כן היה אזהרה ה'וס
 רק הטעם שישל נעונו במדבר לזבוח כל זבחים שלמים לפע המשכן . ואם לא יחפצו לאכול
 שור ושה מינו בחובה להם . וגם לא תחייבן להביא קרבן או בבורות ומעשרות ואין להם חיוב
 אפי' בג' חגים . ואחרי זריקת הדם והחלב מאת השוחטים אומם פתח מהל מועד . והם שלמים
 ליון . מוכלים אומם במחנה וחוק למחנה לכל חקום . ואין להם חיוב בכל הקרבנות . ואיש הישר
 בעיניו יעשה במדבר . אבל יחרי' בואם א הממחה לא יעשון לא יבאו בחובה לחקום שידוע
 ומובחר ויביאום שם זבחים ומעשרותיהם וכלל הנזכרים ומכלום במחיצה לפע העם . ממחיל
 מתכם . שמה א הנחלה באשר חתם . והנח טעם הממחה . וק ועה העח יו' לי ומביב אין
 שטן ואין פצע דע . כמו שמה וישבם במח . והיה החקום . יא הדמשון טמא בשילה וזה ב'יושלים
 והנחן כי יחל לזוג בבשר תאזה הזכיר עוד . משך ת'מה . כמו יו' לא כמה . לשון כצון . מה
 שהקריב ג' ען ומליהו הורמת שעה לכבוד השם ימברך . כל אט' אט' מ'ט' מ'ט' שמה הקרבנות
 והזכיר העולה במטות ש'לה כליל ליון . ואזנה עלה בגלל היתה ולמה יצאה להקיש אליה
 מה עלה וייוחד שהיא בעשה ולא מעשה ככה כל שהוא בעשה הנה הוא בלא מעשה . פ
 לאון . ושם מעשה מצות עשה . הטמא והטהור ימכלט . להפרישו מהשלמים שאם מכל און
 והוא טמא חייב כרת . כצב ומחיל . שמכלים בכל זמן ובכל חקום . בכל שעריך . כ
 הקדשים מכלים בבית הבחירה . וז' שלהם הנשיא ג'ל מה מסור לאכול חולין בירושלים .
 ואוסרי' בשד בקר וצאן גדולה אין להם חסעד . כי כבר הבשר הותר מזמן נח שמה כל מה
 אשר הוא חי . והמבוא ג'ל שחטו ומכלו . ולא על ידי אב הנביאים משה ע'ה מסורו רק מה צאן
 הבהמה אשר תאכלו . הנזכר פה בשעריך ומכלט לא מסר בזולת השערים כי אס' הזכיר
 ככה כי לזה לא מכל לאכול בשעריך . וכן מ'רק קדשך . כי ירחיב . אין זו הרחבה כ' כ
 ירחיב יו' אהיך את גבולך ויספת לך . כי ההרחבה היא כשיכבשו ישל לעשדה עומים
 כקודם לכן מה כי יביס יו' לכך את הגנים בלה והם ז' עומים . ואם היתה פרשה זו
 לא היה בשד תאזה מותר בבואם בארץ . כי ברור הוא כי לאחר שכבשו ל' גוים וחלקו את
 ארצם הותר להם הבשר . ואין לעשן ממנו שמה ג'לו . אי . כי הארץ שם היה וכזה
 לתת מחיצה . וזה דבר ידוע אין צריך באור . כי תאזכר . כשתאזה עסק תאכל בשד . יבוסין
 להזכיר צד . לזה דברים לא הזכירם בפרישה הראשונה . והם כי ירחק . למען ייטבלך . וזם
 זבחך ישפך . כי ירחק . אין הטעם שיהיה מותר בשד תאזה בהרחק החקום . אם כן ה'ושב

קרוב ליושלים מקור להם בשר תאווה . ואפי' במקדש יושלים תאווה להם . לא כדעת רבינו שלמה
בנשיא . ועל כל ישרא' ככתב ודבר כי ירחיב יו' . ולכלם אשר בשר תאווה כי היו יושבים
סביבות המשכן . ולכללם במירו . ודבר בהרחק המקום כי איך יתכן שילכו כלם ומקום המקדש
אשר יבחר יו' לזבח זבחים שלמים כל מה שיאכלו . כמש צויתך . תזבח ומאכל . כיהשחוט
הותר ולא החמק ולא שטבללל ששחיתו . השחיטה בלשון בקדש היא כריתת שם השם . והמחוק
ישחטם במדבר הוא מליצה שזבח אותם כצאן . ויחזק נכון שיהיה כמש צויתך . כי צוה
להם במדבר שיאכלו החלין פת שפת הקרב . עשה צא והמיר להם לאכלם חלין מה כמש
צויתך . בהיותם קרבנות מאכל אותם חולים בכל מקום ובלבד שיהיו שוחטים כמש בתורה
בהיותם קרבנות . והזכיר הדם . ולא החלב . וכבר הזכיר בשערים . וצוה בדם עתה שהקישו
כצבי ופאיל . ונראה מן הענין לנסות דמו הוצרך לומר על הארץ משפכת כמים . ועוד כי
הדם היה משבב במדבר באכילת הנזבח עד שיזרק דמו . יחדו שקום מאיש אחד ^{הטומא}
והטבור באכילת החולין . אין הטעם בקערה אחת . ולא מאכל . מזהרה לאכול בשר קודם
המליטו . ורחצו . לא מאכלנו . הוסיף לומר למען ייטב לך . ^{הזדורות} והאומ' עד
עולם . דין קדשך . שהם מפוקשים . כגון שלום ושלמים וחטאת ומשם יביאם לבית שלמים
הבשר והדם . שלא ישפכת על הארץ . והעור יתן לכהן . ודם זבוחך . השלמים כמש
בתורה . והבשר תאכל . הכהן יאכל חמט והבשל הראוי לו . וכבר נבאר כל מקום ^{במקומו}
ואין צורך לבאר בכל המקום . שחוקה מה שאחזקתך . אבד ומבדון את כל המקומו ^{ושמעת}
בין בשר תאווה ובן אקדשים . תנקט דגש הן לצלוע כון הנפעל . שחרי השתדס . שלא
תפחדט לומר מה עשית . או שמתבוד את יו' אהיך . כדכך שעבדים אותם לא תעשה כן .
כי כל מעשר יו' אשר שנת כדמו שחפדט והולך . שנת מעשר פעל . אומ' קדבר שמחמת
לך שמתן קרבן ומתין החי האס משחכנו לעשות כי לכך נהיה השה תחמ' צחק למען יוסר זה
העול ממלעם יעקב עליו מין לבוסיה ומועט מין לגדוע . כי כמ' ועלה לא העלו בקדש ^{אחי}
וייהקצק יו' כי עבדו תגרות חלפוחק הפרו צבית עולם . כי יקום בקרבך . נראה שהביא
בהקיצ והע' מחולם חלום . וי'ל כי מלמ' יתבה . אומ' סימן לחדושן . ומופת כי ישמרה
הדבר הטובעו . ונתת מופתים בשמים ובאכץ . וכמ' הנה מנבי והילדים אשר נתן לי ^{אני}
לאומות ולמופתים . והטע' אפי' יעשה אות ומופת . וינבא בשם אהים מחריים לא תאמר
לו . ומשך יצב בשם אהים מחריים ומת' המתבבא בעני' . כי אם יפיה האומ' והמופת ^{העפר}
השם עליכם לא במ' האומ' להצדיקן . וזה טענה גדולה לדברי הרב ר' יוסף הדומה ל' במדבר

אין מונע הנביא מן המושג יתלה עם טענת בלא מחור . כי יעשה על צד הקסם ^{והתבולה}
 ודבר זה ברור . ויעשו כל החרטומים גם הנה בלטיהם . ובנראה כי הם מונע . והנה רמז
 למה הנה כי מן הענין יודע הנביא המושג בשם יו . באזהרת הרע ובשחירת מצוותו . ובזה
 רמז גדול כי דיעת הלאות קודמת מהנבואה כמש' ידעת כי דעת מורה בקיום האלוה' והי' ומה
 אחד ודבר ככל הדברים . ולפכ' לא יורה האות והחופת בהמות אהים אחרים אשר ^{הדעת}
 לא תבילת . ודעה היטב כי באמונת א' ח' אשר הדעת מורה זה יתקיים האות והחופת ^{מכל}
 בזולת למיין . ולפכ' המושג שזה הענין הוא כי נביא השקר שחע מפ' נביא האמת והיג' -
 אומן המושג כדי לקיים דבריו הבל הבליים . הי' ש' פעם בחרק ופעם בסגול כי ^{המעשה}
 כחחד . אחרי יו' . ולא בלעדיו . ואומן תלמו . שהוא המשיב והמניע . ונכח ביראת עשו .
 ואת מצוותו משוערו . שכלן אמנות . ובקולו משועו . ולא בדבר נביא השקר . ואומן
 תעבדו . ש' חופסק כמו ונס את רגיו אשר יעבדו . ובג' יכם לא תפרומו . ומצד ק' ג' ה' י'
 ומצוות הכללות שכללת התפלה ושמן המורה ולבוא להתקדש וכיוצא זה . ואומן תעבדו .
 ולא תאמ' גלגל אחר . אהים אחרים ועבדס . ובו תדבקון . שלם יכם אמצע' בינכם
 מ' יהי המעשקצ' . ד'ג' ס'ה . אמרה סרה . כמו ועשיר יענה עזות . סר מתיב האמת
 להפכו . והפודך . והפודה אומך . ובג' . תפיר ואחריו חס כמשפט להודיע עטמ' . בן
 אומך . כמו בבן אומך תמן דופי . וי' הזכיר בן האם כי הוא מחביב מצלו וכן חבין כי בן
 אביו חולק עמו ביכשה ויגוס זה לשמו . ~~למה יתעלל~~ . ~~למה יתעלל~~ . ~~למה יתעלל~~ .
~~למה יתעלל~~ . ~~למה יתעלל~~ . ~~למה יתעלל~~ . ~~למה יתעלל~~ . ~~למה יתעלל~~ .
 ואלו לא טאר גלגל עד הדבר בספק ק'ן גלגל ועבדה כענין
 וילך בדרך ידבעס . מש' כפפס' . כי יש הפנש בין ריע לריע . ולא זכר אב ואם בעבור
 שיא' אשר לא ידע אתה ומבנתך . גלגל הע'ים . משה יוצא וכלב נחמ' . הקרובים
 מן הקרובים תדע הרחוקים מה טעם . לא תאבה לו בלב . לא משמע . איו גלגל . ל' -
 תחום עיק' עליו אם הוא נחמד לחימה . ולא תחול . אם הוא קרוב שנא' כמש' יחול
 איש על בגו . ולא מבס' עליו מלגלומ' . ידך תהיה בן ברמטונה . כי בעדות ר' אק' רובים
 פסולים . ודעה מורה ביחיד . ובפ' ש' כי ימש' בקרבך ימבאר . ע'ך י'ל להוציא ע' .
 גוים . בלי' על מלה מורכבת . ומ' ג' כמו בע' . ב' על ג' בג' בלי' ש' : ויד' יחו .
 שהדיותם בדבר פת' עד שהורחו ~~למה~~ לעבוד אהים אחרים . וד' ש' . שלם יהיו ^{העדים}
 צומתין . וחקרת במעשה באיכות . ושאלת באיזה דמן נהיה זה המעשה עד שתמצא דבר .
 העדים שונים . וי' א' וד' ש' כג' באחת ע'ך . וחקרת כג' בע' בלי' על . ושאלת כג'

וידיון . הכה תב . גם מצוה זו תמצוה הבאור . שמה זובח ללהים יחרס . החרס אורה . העם
אשיה . ואת כל אש בה . י"ח השנים הנמשכות יחרי . האנשים . אבל זכרים ונקבות ^{הקטנים}
אין מתינים אולם . וענן הוא כי לא יוחא אבות על בגים . אלו תוך רחובה . מקום הפקר ^{שלי}
שאר כלום שלא תשלטנו המש . תל עולם . הוא לא תבנה עוד . תלשן גבוה ותלול . למען
שוב ין . כי יראה כי לא היה בך רצון לזה . וישל ערבים זה בזה . ואה ודבך . בעבור
כי בעיר העזת היו שם מהקרובים ~~פמנעמה~~ . בעם אדם ליו . עלק לא תתגודדו . כי
אביכם ח' וקיים . תלש ידים גדודות . נחת גדודיה . בין עיניכם לזה . ש"ח שתקליק
עיניו בצרכיו . ויה שלח משחו להעשות כבה לעיניכם . ויותר נכון כי בין חסר כן הדוא
והטע כבין עיניכם . וכן נגס זהב באך חזיר . כי תואם קסס חרי . כעב ושרט לנפש
לא תתג בבשרים . ועמכה פנישה זו בעיר יצאת שלא יתאצל איש לקרובין . תעבה
כל דבר השקן גם לפי האזהרה . שור ש"ה . כמו שמש ירח . איל וצב . אה"ה תינים של
במ . ותמו כתא חכאר . וזמר . גדול הגן צוארו מרוך מאד ועדו דומה לעור האיל .
וכל מפנסת . הון נסק הסך מעלת גבה . שתי פרסות תמספת באור . ולא גרה יחסר יגראו
מעלה . הכמה . היא דמה והיא איה . כל נבלה הנמה מהעבודה . או נפסלה בשחיתה
ויש כמות מינים שוחטים הבהמה ואוכלים העבליה . כי עם קדוש חתם באש החל לא
תבשל גדי . כי יחשב נבלה באכילה . ולא נקיש אומם בשענז וכלאים . היוצא ^{השדה}
אשר יוצא והוא כבז . יאחר . שלוקח הזרע הזרע כי הוא מעושר ~~שזן~~ אה את כל המבוא
זרעך . וכן בקר וצאן העשור מהגלדים ולא יהיה היוצא יוצא . וכן העיר היוצאת אה ^{אצל}
הוא כמו וקראת ליה לשלום . שנה שנה . אין מעשרין אנה זו על חבורה . וי"ח זה מעשר
שם הטמבל לבעלים . והוא ח' תינים . אבל מעשר ראשון הוא מכל תין והוא ללויים . ילבע
לוי נתי את כל מעשר תבואות . וצבונות הכאוי למכלס . לתען תלמד . כי יראה תקון
בית המקדש וילמד ליכנה את השם . לא תוכל שאת הנועש . ותתה המעשר בבסק .
ולא טה ומכבה כי אם יחפון הבעל יקחם בתמספת החוש . שמה ואם צמול יצול איש
המעשרו . וצבת הכסף . כמו צור תעדה . הנה הוא מופקד בידך הכסף עצמו יהיה . לא
יסחור לו . בכל אש תמה נפשי . כלל . ובשכב ששוי תאין אחריס תוך מהיין . ומכלל
אין קס מעט מכל . וביתך אם יהיו עמך . והלוי ~~לא~~ לא תעזב . תמחיר המעשר
ולוי של שעריך קודם . והנכון למעצבת חלמת לו מעשר ראשון שלא תחשוב כי תפטר
במעשר עב . תקצה . שנה שלשית חן השמטה וכן בששית . ומנה זה המעשר ^{מעידות}

טהור
ביתו

ר נכצאן
למען יצא
זכר

של אהן

של אמן ישרא . ולדעת רבים ג' מעשדות ~~שם~~ שבבל שנה היה נמן ב' מעשדות האללני והשנ
נמכל לבגלים . ובשנה השלישית יוציא ג' מעשדות והג' הוא מעשר עני . וברא קן כ' מעשר
שנ . אין מחללין מומן חוץ מירושלם לא על כסף . ובירושלם נמן הכסף על מיני מומכל לא ברב
אחר . וי"א כי זה הנמן לעני הוא מעשר שנ ועשה ממנו לעניים . ואין הבגל מומכל מומן . ^{א'נחמ}
בשעריך . את שנת המעשדות . ובא הלוי . ליקח מעשר ראשון . והג' והיתום ליקח מעשר עני
והלוי אשר בשעריך . מנעם שמעשר עני בגל מעשר לוי מיני בגל . ושבעו וקצו פעל .
למשן יבדך יו . שמהיה בבכה בתבואה ורבו מעשדות . מןן הוא תחלה . וכמוהו לכל
תבלה דמית קן . מקצה השמים ועד קצה השמים . שמהו כמו משאמה . שמוט שם ^{המפס}
כל מיט משה ידו . כנגז וענוט את השנה השביעית ומשח כל יד . ובשנת שמעו הכתוב
מדבר . שמהו קרקע ושמהו כסף ובגזן שהיה כוהג' שמהו קרקע מהג' גם שמהו כספים
אשר ישה בבעהו . תנספת באור . ומנעם שהנשיון גם הוא הלואה מיני המלוה כמשה ^{שהמלוה}
על ידי משכנן הוא והמות כמלוה כלוה כמשה כמשה בנ . מת רעהו . לכבוד ג' צדק .
כי קרא בשם שמהו . ואין ללוה לא תבואה ולא פירות לחטור לשלם חוב . ואמ' ליו . כה צדק
להים עשה מומן . תגוש מבגלי הטן . עמי מגשיו מעלל . לש' לחץ . והזכיר זה לומר את מחיק
משמה ידך . כי מיט מעות עשה . מת מחיק עם מחיק . ועלת משמהו הוא מ' בבניט ומצנן
המקד . מנס כ' לא . בעבור שלם יהיה בק' מבין אם מעשו נצון השם . וי"א הואיל ובשנת
השמהו אין משה אין מדע מי הוא מבין . והכח כ' יהיה בק' מבין . כי לא יתא דור ^{שכל}
ישנים . והעבטת תקח משכונם . לא מעבט . לא תצורך מהם מחון עד שתן להם
עבט . בגוים רבים . גדולים ומדירים . מבין מלש' אבה בשק' עליון . באמ' . עני
מנך קודמים מעני עיר אחרת . תקפון לש' סציה . כמו קפצ' מלכים פיהם . ומחיק קדם
מע צדק . פתח תפתח בא שם המפס כמשפטו . והעבט מעביטנו . כאו על ידי . עבט
מתלו . מוקח משכונם ותג'והו . די ומסוכו מש' יחסר לו . בין כב' למש' . בלי על . שלם
עלה בלבנות ישנים . זרעה עיך . הפך טוב עין הוא יבוקד . ובין ועמד נרעה . סיחנך
זכר ונצבה . והמסורת הכללים והפלג' הבטיין . והיה בק' חטא . כי יקרב העש' וק' בעשן
יקרא בשם ענוט ברב המקומות . מן כפשוטו . ואם לא יקרא ג' יהיה לו חטא . והזכיר ^{קרא}
כי יבוא העש' על ידי הקריאה בתורה . נתן נתן . כי בעבור זה ילגל השם ברכת אק
לענך . מדכה ע' צדק . כי יתב' פוא במביון . והזכיר פיר' זאת עוד לומר בשק' העשן .
מעשה לו עשן ופבוד . ולהכיר העב'ייה שזאת מוכרת עתה מתוך ענוטה . מן מוכרת

ה'ה

בצבחה והיא רשמה לעצמה . וחק לאחמך תעשה כן . מוסב על הענין הענין לו . כמו ענין וי .
שמו . כי משנה שהעבד עשה כל מש' מדתו וענוהלו או שלא נמצא שכיר בעבד . יתג' ^{מש' של}
שעם כנגד בשלש טעם כשע שכיר . כל כבוד תקדיש . ומהתקדיש שלא תעבור בבגור
סורך ולא תגזר בטור צמך . כי כבר הבגור התקדש הוא . לפי יו' אהיך תוכלנו . הרמז
לאכלו . וכוסף להזכירו כז' לזה לא תעבור ולא תגזר . ולואלבעל מוס . וביתך בית של
כהן . המוכל שאל כל הבגור כמוה שלמים . וחכמינו ז"ל אמר זה בגור ערד . ואיננו מטעם העב
כי אחר שיאכלנו הבעל מה הט' שלא יקח הגז . כל מוס דע . הנכבדים בתורת כהנים
הטמא והטהור . הא הקדימה כהא המחור בימי שקב . גם בעל מוס . י"ה הכהן יאכלנו . ^{ובענין}
הבעל . אך יפרט בערכו ובתפארת חמישיה ואם לא הוזכר בבית קנין מומן בבהלה ^{טמאה}
שמוך אמ חדש המביב . אחר שזכיר כי המעשרות והבבכות באים בבית הבחירה ^{במועדים}
הוצרך להזכיר ג' חגים . ולפיכך לא זכר יום תבועה ונפוך כי אין בהם חגיגה . ואם שמוך
כי על פי המביב יעבדו השנה . ובשנת השמיטה לא תאמר נאנה חדשים ונקדש פסחיים כ
כמו מכל בשנה ~~השמיטה~~ ספית . וצ"ל לא היה רמזי . לכס אפי' על פי חשבונם שיעברו
טעם ניקבעו חדשים בחוצה לארץ . כי תצטרקדוש החדש על פי דעתם איננו לכל איש ^{מיש'}
לא בצד הצדול ובמאן . שאל בלבד . וכמו שבארנו ^{בפ'} אשר תקראו ארץ במועדים . אשר
ימכנהם שהן מועדות אפי' שוגגין אפי' אמוסין אפי' חוטעין זוהי מקצתם . והשתכל
אחרי שוגגין ואמוסין וחוטעין ודי זה . ועשיית פסח בזמנו . ומצבים לילה . ליל המוסב
על ועשיית פסח . בחדש המביב . נמחק החדש א הנמצא בו בקצת כמו יום תבועה יום
הפטורים . וי"ל הוציאת יו' ~~השמיטה~~ . כמו שנהיה זמן לפסחים ובקר לשלמים . וי"ה
זמן ובקר לחוג חגיגה ונפסח ידוע ונמ' ויבשלו את הפסח במש' כחטפט . והקדשים בשל
במיקומ . לא תאכל עליו חומץ . והלא כמו לא תשאט על חומץ דם זבח . לא תחייבו
בב' לאוין . או הטע' אחר . שבעת ימים אחר הפסח . כל ימי חייך . בכל שנה ושנה
בכל גבולך . גם גדי שעב יהיו מוזהרים לעשות כבה בשבעת הימים . ולא ילין ^{הבשר} חוץ
פי' על והטע' חומץ . שהטע' הנמ' חומץ עד בא הבקר . שרק . כי הבקר לעולם קדש
לק לא דבדו בטע' המומחים בגדים והעצמות הנמ' . שרפו בין . חל בין להיות
שבר . שרפו בין . וגם זו טענה בבדון . ביום הראשון לבקר . כי זה בימי הקרבנות
כי הפסח בין ותחמת טו' . מוש' צמך . זמן באותו הזמן שהוצאת אתם קבעת
לישחט הפסח . ובשלה ומכלה . ורצלי גם הוא מבושל . קרא . והטע' שלא יאכלוהו חי .

ומכלה

אבות

ומכלת . הוא חובה לדברים ולא לנשים . והלכת לאוהליך . כי בלשונך הקדש הין ^{מוכלים}
הפסח ושם הין מהללים את ין . עד הבקר . ומהליכם סביבות ירושלים . ששת ימים ^{כדילפריד}
כי יום השביעי . עצרת . ואין טעם שהיה ששת ימים מהקדש ושבעה ימים מהיטן . כי ^{הושע}
הקריב בנו ביום . ושיתן שבעה . הטעם בתוך שבעה . ויח ושיתן מספיק לשש
כלום ושיתן חן שבעה ושיתן מסתובב . ואלו היה ככה היה וחסד יח סכום
חסד יח חן חן . כלום מה שירים ידו . ויש מדקדק שהוא הפעל . ככפל בשן ^{חלש}
שני חסדים . לחם ועבדך . והטעם שיתן אותה נטבב כמו חובה כגון חן השוער עליו .
כי אחר שהוציאנו מפני הנהלוח חובה ונזכר חסד למה למה . ותנן
די . חסד . חבונג לנדרים ולנזבות כי ישו לחמת המועד . אבל העולה ^{חלש}
והשלמים הם חובות היום . וסוף הפרש איש כחמה ידו . ובתוך הזה מה החקים הלה .
הפסח שלא נבחר טעם שבעה שבעה . ושיתן חובה לשמחה הוא ולשמחה הנזכרים .
משך יבקר ין בירושלים . ולא הזכיר בתורה שחמה כי זה התבואה בספק . ובתוך ^{הסכום}
הזכיר לשמחה גם הן ימים . כי כל תבואתם ^{הפירות} תאספת ל הבית ותחלמו החסדים עם ^{דיהם}
ויים ושמים באוצרות . ויש להם לכמה מה כי ברם השם בכל תבואתם ובכל העש
והיית אך שוח . לחש כדמגה והיגון . או הטעם במלת תהיה שוח כמו אך עמי ובשר .
מה . כי משוח מה ויש משוח לב הששה שם בן ובמתך כי יבקר השם ותהיה ^{שוח}
כל יתיר . וכונןך לוח שלוש פעמים להזכיר שלא יהיה ריקס הרימיון . ובנוך א עליון
אשר חייב לתת כל איש מה שחננו השם כגבר כבכת ין אהך אשר
תן לך . וכן אשר . תתן . כאשר יבקר ין אלהיך .
שלושה פוסט ^{שוח} ונבדק אים ונמה .
דורש . פתיחות מה בצבא שהזכיר לחעלה שלשה החנים שהיו עליהם כל שכל .
ומולי יכיה בקצת משים דיב תתן להם שופטים כי עד הלאים יבוא דבר שיהם .
השופטים לשפוט כענין שופטים בארץ . והשופטים יעשו כגד המחייב ^{שוח}
וישועמו בעיר יבשוקים וצחובות לכמות ענת בני אדם : וכן מש אין לה קצין ^{שוח}
ומושלם תתן לך השים . כמו למתלל עלך איש נבד . ומדות השופטים ^{שוח}
ומין צדק לפתכים . לכן סתור לא תעב משפט . כגד השופטים . תתן לך ^{שוח}
בכל שבת ושבת . ושפטו את העם : שופטים . את העם . לרבות הקדים . למה
תביר פנים . הכר פנים משפט ^{שוח} . והטיית משפט לא תביר כי אם בכמה

ובגשיות פנים ובלקחת שחר . ובידיעת הדבר הקטנה כבר נבאר שיביאנו א להחלה ^{שמים}
כי פלאותך דבר . צדק צדק . פעמים תספת ענין זו כנגד ב' יריבים . ואחר שהקדירה
לכל א' נא מהשופטים . לא תנה ולא תביד . יתכן כי צדק צדק כנגד העדים . או תצא עשה
לבעל הדין שלא יסבבו דבריהם . כי אין הדין רן לאמה שמזנו שוחעות ועישו רואות תרוץ
כמו בקש שלום ורדפרו . שרעם לאחזו . וירשם עם ישראל יחבר . ונהה רבים הנה בפרוט
דמה פעם כנגד יסל ופעם פני הנה ופעם עם הלוי כמו שירע . כי רבי הדברים נעושים
ותעצל הכתוב להזכירם בפרט . לא תנוע לך אשרה . והלא אשרה בכל מקום מסורה ^{מכל}
אשרה זו אפי' אין לך ננוע על פתח בית אהים לדרך כואי מסור הוא . ויא' נקרא אשרה ^{שערה}
דרך לעם . קדוב הלשון תמוך אשרי . וכל חבג' ל עממים אפרם הכמו ובחוקותם ^{לכל}
ולא תקים לך אשרה אשר שטח . שגם זו אשרה אכן גדולה נצבה על פתח עץ כד' ^{לכרוב}
קרבתם ^{או לקרטיה} קטנה תעבה . אשר שטח . כי אשרה הקים שטח ושמים עשנה
אשרה . גם יתקרב עשה . כל דבר דע אחד שאר בו חוס להכליל רובע ונבצע ^מ שאימ' ^ל
החוצה ואשר יפסל בשמיטה והאמית את האדם והחפץ זמן והמתן והחזיר . ובהא
גם כעבד ויוצא דופן וכלאים והחוקרה . והאמית תפסל הבראה או העוף משום חוקרה
שפטי ישנו בגם ה'מרים מעשה כגון שיגזו אומ או יעבדו בו לשם ע' . באחת ^{שעריך}
אפי' חוצה לארץ . ואח' בקרבך לרבות ג' צדק' או אשרה . תפסל קלום מנהה . כעבד הבעס
מלקטים עצים והאבות חבצעים האש והנשים לשון בצק . לעבדו ברימ' . ובתספת
בית השמות לקיום . אשר יעשה ה'ע . כל אחד וא' . וישב' . שהקטי' אורבח או
השמתוה . והקכד ההשתחויה להורוה על כל עבודה ועבודה . מלקים אחרים . כגון
שפילים ודמומת . או לכל צבא השמים . ^ש חושה המשמע והחזרות ^{שפסל} השמש
והירח שגם השמשים ביותר בעולם השפסל . ותמוך תבאומ' שמש ותמוך גכש יתחיס
ושמש ופיה בעדים . והנה אחר כי נהיה המשנה המונד' . את המיש מפני ^{הדברים} מרובם
כמו וימה כעלך אחשורוש ויחגר לאסתר . וסקלתם . לא חגם . ^{שמש} ^{שמש} ^{שמש}
כמו א' רכתי הספינה . על פ' שנים עדים . אם אין יומ' . והאמה או שלשה עדים מקבל
ענוה השמש אין נבון . כי חוכיה הכת' ד' הפדים תהי' ובו . מקבל ענוה ^{שמש}
השוחטים . ואין בבנו קבלת ענוה רק שדה בעדים . ובא כמו אך אם יוס או אומים . יד
העדים ישי' שערך הדבר כלא על חגם ברגוהו כס' אם לא חזק להם הוצר במור . כי
פלא' . שיהיה הדבר חופלית נפתח . כמו היפלאות ידבר . אוק דבר לשופט דבר . וכן

והרבר הקסה ביחון אשה . כי חייב הכמ לשופט שידין בנה שהיא חכיר היטב . אבל במופ
 מחנו הוא עצמו ידעט והמעלה מחנו . בין דס לדס . יה כי למד לדס ושמש מקוס ביה
 כמו ויחפיהו זהב לכבדים וזה מינו נכון . כי כן יהיה בין קדש לחול בין טמא לטהור בין מרה
 למצוה . כי מלת בין מס למ יהיה מבדיל עד במלה בין יבוא תמורתא למד . ועד בין דס
 דדון לדס שגגה . כי בשגגה צדק חקירה והוא למ אויב לו ולא מר ^{שגגה} הפרישו כמו ^{שגגה} והע
 מפי ברוצח בשגגה מזה הוא גולה ומזה מינו גולה . דון שמה היה מעיל במעלה ונפלה
 עליו והרצת . היה משלשל ^{היה יוד} ונפלה עליו והרצת . ^{כסולם ונפלה ונפלה ונפלה}
 הדיקה גולה . אבל אם היה מושך במעילה ונפלה עליו והרצת . היה דולה בחבית ונפסק
 החבל ונפלה עליו והרצת . היה ^{בסלם} ונפלה עליו והרצת . היה מינו גולה . זה הכלל
 כל שכרך הורדמ גולה . וכל שלא כדרך הורדמ מינו גולה . ולא הבאת זה העני להפ
 בין לבין אלא כי עומק הדינים נפלא ומי ימלא הקורות . וסוף מאה הכת דברי רבא . בין
 דין לדין . דין תמונות בירשק והלוואה ופקדונת . וצברו בה את הגדיש והיו בו כלים ^{המשליך} .
 ל יהודה מאה . שלם כל מה שבתוכו . וחכמים מאה מינו משלם אלא גדיש של חטים . מן
 גדיש של שעורים . היה גדי . כפות לו ועבד סמוך לו ושקף עמו חוב . עד כפות לו
 וגדי סמוך לו ושקף עמו פטור . וחודים חמאי לו יהודה במדליק את הבירה שהוא משלם
 כל מה שבמטה . שן דרך בב מדס להניח בבתיס . וק הרב רבי . שועה הזכיר בגקדמא
 ספרו ספר עיון ומא ונדמה משפטו . ודרך הערה שהרצת . ולול שבתמ הקטור ^{היה}
 מאריך . בין נגע לנגע שיעשה כתמונו . ובין נגע שיתן כפרו . בין נגע שחייב בהקין לבג
 ובין נגע שחייב בשבת ורטי ובשת ועג וכונצא בלא . א הכהנים הלויס . כי שם כן ^{משמך}
 ואל השופט . הוא החלך . מן שופט תמונה מבני ישל . והנדולך . בדבר המופלמ ^{וששית}
 על פי הדבר . כמד בין דס לדס . ושמת לעשות . כמד בין דין לדין . על פי התורה
 כמד ובין נגע לנגע . ועל המשפט . כמד דברי רבא . וביהושפט כתוב וכל ריב אשר
 יבוא מחיכם היושבים בעריכם בין דס לדס . יתן ושומל . מזה אומרים לך על יתן
 שהוא שומל מ על שומל שהוא יתן . ועמה ועבריהם שחליפין דברי תורה . אשר
 ישה בודון . דין תורה . ומה על פי בד . ויילאו ובערת דע מקרבך . וישב . לאחר
 החלק והכבוש . ומחור . מינו מצור עשה כמו שחשב החומס . ובעב שהזכר מן השופט
 החל לבאר אשר יבחר ין . על פי . נביא מן על פי אורים ותמים . די שליט עליה ^{במלכות}
 אשר . מקרב מחיק . ולא מקרבך . להוציא צדק . לא תוכל ^{שמה} . אם הוא מיש

ישיש נברי שמינו מחיך כי כבוד בישראל מאד והקדמת להם ^{שם} משפט המלך . לא ירבה לו סוסים
שלא יבטח על כובו כי רב ועל פרשיו כי עבדו ומאד מלא כזי מרכבת . ולא ישיב נחן טעם
לדבר . ואשר הרבה שלמה כפי גדל מלכותו מעשים היו . ומה ישיב למי לא היה מעולם ^{למעצבים}
פנו השתדלך פן תשיב את בני שמה . ואין טעם לדבר החכם שאר ויו . מאד לא מגסיפון כוח
לרבים לא ליחזים כי מוריה בכרח בא במצרים גם ימיה כעוק . ויו . מה ולא נבטח . או
טעה ויו . מה לי לצנוות מתבם כמורה מה יו . כחצות הלילה . ואמר מטעם הענין מן לא מגסיפון
לראותם עז עד עלים . והנה נחן טעם גם בגושים ובמנון פגע לא תחיה כל שמה . כד .
שלא יסירום מעבודת השם . את משנה . יא תורה שנת מצרמשיד עד לעיני כל ישראל .
מלפני הכהנים . שהם יציהו . ובבואה לי כי על ספר זה לבד שנקרא משנה התורה . על ספר
מלפני הכהנים . כי כמז לקוח את ספר התורה הזה . והתורה הכתובה מפני משה הייתה ביד
הכהנים . לחזק ולמד . ולא ירבה לו סוסים ונשים וכסף וזהב שיהיה מעשש בישראל לשונם
באוצרות . והנה התרעמותי שכל לשלמה עה אבך הכביד את עלות כי אין כסף נחשב
בימי שלמה מרב מהבוא בו . ובימי עמו התורה . מצה היה יוצא למלחמה והיא עמו נבג
וכי עמו יושב בדין והיא מצלו . מסב והיא כנצדו . שמה וקרא בו כל ימי חייו . לבלתי דום
לצבו ומתיו . הנה מסור הצמות והמורה ואם המלך קו ההדיוט . ולבלתי סור מן המצוה
משה שינציח מן החפוש בקוש בעשה ולא מעשה . הוא נבג . שלא יגלו ברמז גלים
כי מעשה המריך ימים וכלם בחיים חייגמן לא יהיה לכהנים . מאד שהזכיר משפט המלך
השופט החל לבאר חק הכהנים כמו שהזכירם . משי יו . העתבים ומשי יו . והלמ ^{רמשיית}
תבואות ומעשיות וכל קדשי הצבול . אבל נמלה גמורה לא יהיה לו . כי עגי הלויים
בימות השבטים . וזה יהיה משפט מצוה מחדשת מפני כי במדבר היו זובחים כל אשר
היו אוכלים כדמות שלמים . ומתנה הנזכרת פה מינה נוקמת במקדשן ובבואם למזן
הותר להם בשר מאוה נחן להם הזרוע והלחיים והקבה ומה . גמורה לא כמו הקדשים ^{שם}
במים בבית הבחירה . אבל מלו חולין גמורין . גם במשית הנז . וכי יבוא יכליל כהן ולוי .
מאחד שעריך . להכליל אמן סחון ועד . גם שם . מיש לוי גז בידמת הכ מפריים . ולק ^{בא}
בבית הבחירה כד . לשנת ולעבוד את יו . בשם יו . ובשנתו יתבללו טמס יו . לוגישיכ
השנתים ^{שם} שלש קנים ושקידה . כמו ויעמידם לעד לעול . חלק כחלק יאכלו . עם שאר
הלויים . על המזבח . מנפא יאכלו . זעם ^{על} שיתלוק זה הלוי הבא . עם בני אבות ^{על}
שהלויים ומתלקים לשמרים ומרבעה משארות . לבד ומכריו על האבות . חזן ^{שהיה}

לו ומכנו

לא ומכרו שלמי ימיה לו ישלך . אנו יהיה תלת על כמעט מן המצות שהיה לו תלה ומצותו ומצו
 תלש נכח המכור ומכר . ויהי שהם כמו אמת מכרו כלום זולת החלקים שחננה המצות . כ
 לכל אומן היה לו רע ומצד והיה תביא לו ומגמ . והנמשך נבון . מעביר בג . אה רב סהל
 זל ומעבירים אש ומעבירים הבנים ומצד זה לצד זה על כמט וכבר פישט . קופס קסמים
 החנונים בבבנים ומולך וכך יהיה כדרך שבמה כאלו חותבים בעטן . קרוב מלש קסם
 על ספת מלך . אנו הוא שם כלל לכל תלמדי הנזכרים . מעטן פכשתי . קל צבא צבתי
 וקל אמתא במדבא . ומתחם . המציט בצפצוף בשק . אנו היום רע מן טוב וכוצא זה ^{ומצפוף}
 העשה עמל במס הדרך . ותוצר חזב הלוחש לחיטור בעב חוצר חברים ומתחם . א
 מקבץ המתחם . ושומל מוצ . הוא הנזכר והיה כאוב ומלך קולך . כי עשה צור ונגב
 שם ומשדע קול מן המלך . וידענע המפיל בצלום ובקודות . או בעטן דוע . ודולש
 זא המתחם . הלן בקבנות שמשה עליו כוח טוחמה ומקטיר קטרת שם . כי מעביר ין
 דברים וממעבים הם לפניהם שם כזב ושוא ומתעיס לפתאים ומרחיקים מותם ודיעב
 השם ומתקרב ליו . מתחם זהיה . שלם יעלה בלבך כי בלעדי השם . ש דבר להטיב מן
 להכע והדורש בדברים מלואין לבו בטוח ביו . ובדברי נביאיו . וכנה הניס משך מתה זל אומת
 זה חקם ודעם כי לא ימותו בלגים אצל א מעעבים וא קוסמים ישמע . ומתחם לין . שיש
 לך נביא . השם והם מקדבך וממחך טוח נביא מתה . ככל אש שאלת . קרב מתה ושתע
 או כמו וזו . אה לבם לא מספון . כמות מין רוחו בבבומה . כן שם הוא יהיה מתלשע עקב .
 כי למקם נביא טוחם . לא מוסף . ק שאלת להיות דבר . השם על פי נביא ללוח פודן
 לין . כל אשר מצונ . עשימתה כל מש צימב . לא יוסף ולא ירע להגהיר ולבוכח
 ולדב עתות . מנבי אדרש אטמו . בעב הכע נא ~~ומצות~~ . ומצות נביא שוק
 כמו ומצות בשם אהים אחרים . כי שעה נביא אליל ותבית . משך יזי . ששה ^{בצד}
 לוח שבא נביא ין . ומתחם נביא . מיתמ בידי . שמים . כמו חנה בן עזר . ומשע עולם
 בעטן קדנפ פטן נביא . וכי מצה המצות בעב סורכר בפכשמתה וכחל לבאר ^{למתעב}
 בשקר . בעב בבוא דבר הנביא ידעה הנביא אשר שלחו ין . באמת . שחן השם ית
 אמנתם על הטובה . לא תצור מתנו . שתכח משום שתכחה עצמו שמו חסיד ויכח
 אהים . כי נביא ין . צם מצה זו ומאמת . והוסף לבאר חוקיה . ולבגיד עוד שלוש
 עבים ולשלש נבול המלך שיק שם עי . התקלט . וישבר . מודיע שאתר החלוק ^{והכע}
 מתחית כנה לעשות . משלש נבול שלישי . ושלישי . והוסף הכה ומש . בוא את

רעהו . עם רעהו . ונדהה בעל ודגש גדלת לחסרון טון השקט . וכן ומשיה נחה אנה . בדרך .
גלש בקלות מניצ עיני . והוא הפוך מן נגזרת ^{שקט} . ושל נגד . אבל ושל יו . לביך
יוצא . כמו ושב יו . להיך . עם ושב וקצץ . ורביסן . ואם ירחיב . שומן לבס ששה עותים
אדבר לתל ליבריהם . אבל כי יכריח'הם ל גוים סומכיר בכל מקום . וזה לא יהיה כי אם ^{בשמים}
את המורה כל הימים בל . הפסק . ואין עורך שזה לעמש לבוא . ולא יסק . אית מזהרה . כן
כמו לא תשא בשאר העבדים . דס נן . דס ההורג בשגרה . ומב'לו . כמו להדגו בערונה .
לא משג . מזהרה שלא תחליף גבול החלוק . כמו כמשיג . וקדוב הוא עם עכן הכתוב
בשן וכן כתוב גבולות ישיג . שיוצא וצבולו . ומנע בצבול רעהו וגוללו . מומן והוסג מחור
משפט . שמוה שהמאשנים לא הגבילו יפה . משג גבולו כמאשנים . לעזר ויבואע ^{המאשנים} והנש
וכן בכל דור ודור . והזכיר ואם ירחיב . שהטע ואם לא ירחיב אתה לא תשיג וצבול אפי' יביה
בדחק . בגלותך . לרבות אין סיחון ועד . לא יקום . זה בגשמת ובנתן ובכל ענין . כי ^{ברצחה}
כבר הזכיר בכל חטא . בין דס לדס . בין דין לבין בעל לעג . ועמדו שני המאשנים
כשיחקרו ^{על} והלכי יודע . העז אם הוא זומם . ויח ועמדו שני המאשנים הם העדים כי
פיהם יהיה כל יבי וכל טע . לעגת בזמה . כמו ומאכלו בריאה . לפע יי . הוא לפע ^{הכרע}
כי המשפט לאלים הוא . וקנה בכור הדבר כי העז שקר . כי שקר עגב באחיו . כאש זמם
בין לחות בין באחיו ^{כיוצא} וכן וצבול דבר שיכשר שיהיה . שאם העיז עליו שהוא מחזיר או
זה לא יעשה לו פן . ואימת יעשה לו כמו שזמם אתה שצור הדין . ואין לעשן מן להדגו
בערמה . וצוה הכמו שיהרגוהו . כי נמצא המועד נתי וצדיק . כי מעלו היה מות לא
היה נצדק בבד כי בהשפטו יצא כטע וכתל ליתא צדיק כטע . ופה השם יתן לב ודע
לשופטים להוציא הדבר בצדק ומעלה גדולה לשופטים להספס הדבר הזה על דס וזה
לשפוט . עין בעין . יתן ביתך . והוא הדין באחיו . כי תשא מוצה מחודשת . לא תימך
מזהרה . עם רב . סקר הסות לתשועה . כן דבכם מתלפדה תבועת הריש כי בורה רמיו
להיות כמו כמפסס את העיז . ונגש הכין . משאת מלחמה ודבר אהם את קרבנם
היום . תלמד מרבות מלחמה היה תשבר . ירך בשן יחס . אל תכחון . כמד סוס ^{ידע}
ומל תחפזו . סקד עם צדקת הלע מבוא אמה ויראת חפזון . די יו . אפרגו והוא יחס
בשבילכם . שנים תלמיכי רוס המאשנים באומ גני צידו הסו ולפי' הראשונה . ולתעבצו
כמו כי מעדן האמן רבה . ופעם מלה זו יתמו ופעם טעם . וכן רבים . ודקבו השופטים
בדל הכין . סיעד לחשיע ארבע כן משתישיל סכל הוא עצמו . ולא תמנה ^{חבר}

כי

דין

הבית לעשות חשבה ושמחה וישאב לבנה וכן הנהגתו ואלו חללו שעשה מזה בשנה ^{הכבישה}
 חול כי עשה אותו ובשנה החזיקו שית תאכלו את פהיה או כמנהגם לתולדותיהם בכרמים
 אסור וצבן סגור ולא לקחה בקדושים ופניו הארושין אסור לקיחה וזוהר קל ^{אמת}
 צדקה כפעת ימות אדם בלוי קטן אסור ופניו חנו וזוהר אור וצדקה רד ושפתי
 נזכר מקרה היות בשלש חלקים זיכרון אהבן צדיקה מינו על פי המנהג כדמות הג
 הנזכרים ורך הלבב הוא השם שפני דבר לבן כמנהג אחרים אבל רוב העם
 כשיזכרו חשבה ולחמה לשעה ימים וזכר באופטיס אי ידן וחודר שוב ויצטרף ^{היה}
 קלעו ויה ידן להכות ורך הלבב שיכבו אחרים ולא יתקן ויצדקת הקל והוא וצדק
 וזאת אמר למה אי ידן את טעם ויחם טעם ופקדון לצדקה נחמד והנזכרים ^{אין}
 וזי ידן הולחמה ומי חשמה ומי חשמה על פי הולחמה וזו שחנה לשון שם הרשום
 בידו גמול דמות וקריאת אליה לשלום חובה ואם שלום טעם וזוהר הקריאה אבל
 ליחך סן און וקבלין אותם ופתח לך ^{לפי} צדקה טובה צדקה לזמן לקבלתם וטעמו ^{לזמן}
 און הוא חסד שיעבדום ורובי האפרשים און שזאת כפרטה בעלמיהם וזוהר חובה
 חובה כלומר עומים כחן לזמניה כל שעה ובפי הצבן שחן חבדל בין שתי החלקים
 כי גם בולחמה חסד קריאת בשלום חובה וזוהר עה קריאתיון לשלום ושלמה עה
 כבד ידן וקריפה כחן על שיעבדום בחשקן כל העם הנזכר חן האמורי החת הפרזי החו
 והיבוס אסור לזמנה שכל הוא כלום אולם הערים הנזכרים שם לזמן אולם בנ
 ישלם ט אס עומים הנזכרים ולא נזכיר הכתוב לחן לחך שלמה צדקה כמנהג
 עשה פי הוייל ויטל היב להחיותם כי טעם עשיל אעמא חן לזמן און חסד אס עבד
 ועוד כחן בדושה כי חסד ין היב לחון את לבם לקריאת הולחמה אתי שכל לחמן ^{החיות}
 לזמן און חסד אשר השלימה את ישראל שם כחן להשלים עם ישראל היו השלימים עם
 ואין החפשי צדק שתי הולחמות חן כי צדקה השם בערים החוקות לבנה נזכרין לבד
 אבל אס שלימות היו לחם וזבן עומים שלא יחד כל שמה ואם שלימות יקבלו להם
 חסד ועבדות ושלי יעבדו עה ולא הוצרך להזכיר עתה הכתוב כי הוא אמתן לזמן שבו
 בארץ פני חסדיו ואם נפתח עה חוששן לשבת בה ועבד אנוש וצבן שולח שבע
 הנשימים היו נצבן שבתם בידם ולא קבלו חסד ושעבוד אבל להיות שנים עם ישראל כח
 באון עבדן לשם ין אהיה וזוהר עה ארה לכם וקיים שבתם יהיו לך לחם ועבדן ^{והחם}
 הזוהר לשבת עה וזוהר חלשן וצדקה זכורה הנזכרים כה ידנה כל זכור טעם

לזמן

מקרא

לך בשקל מקור. וכעת מאור המדגש. מסן והוא הדגן בחדב ובבל בלמשחים ולעקר טועה הען
 פני האכלים הקדש בשם הדב. בי חרבך הפכה עליה. כי מאדם. יתחמך הא המנוה האדם
 הען השדה חנם יש לזה כי הוא חסר ולעלם. וקמחו כי אם איש הקנה לפעמי. וזה מה שכתבנו
 כי לא יתן שחמה למאמה ספק שעה. והרמז שהוא חסר שחיה האדם עין בשדה כמו ומאמץ
 מי כוסתלם. במאמשים. טעמו במאמשים וקנים. לבוא הפך במנוף. וזכר עם לחם
 משחית את עצה כדי לעשות תעשי. וזוהו כדי שצבא העיר יתפך על ידי המור. אבל
 עקם סמיים עקתו הכל. מוקדבותו וזבת המור. עד כדי החיות שישו הקבוצה והדבורה
 ולכן מה ימים רבים. חלל. סלל כל אדם. ובצבא פרט האלמות הזכר פרט חלל כי שכל
 עם האלמות על המנוע מי הכהו. וזה בשדה. וזהו הדין באשר וצבאו וכי לא עם. דין
 דברה מורה על ההוה. וישמוקיקי קצת העיר ושפטיה שמשחיתלל. והנהו בעל הש
 חלל. מדדוקו המוטס או המטבור או הממחן והתקום שבעשה חלל. אבל במאמשים. וזהו
 אמנם במקום אחד יוליכו גוף אצל המאמשים וזהו לספק. לא עובר בג. שפודה המדמה
 לא משנה בעל. להביא המאמשים. מיון נחל שוקו שוקו בתורה. וכן מיון כמין כמין. וזהו
 שפלה בעל. וזהו יסרתו פרפה כדי שיטעפה ממנו ושיתחנן ידיו בש. שהמאמשים
 כילא נאמלו בדם חלל כמו שנתן ימים וזו העלה. אשר לא יעבד. וקום סוד. והנהו
 פדמות שפיר המשתלח וכצבור המצנע גם כמו פרה מיונה דין היא המיונה והדמה. ולא
 עלה עליה על. ומלוא המשים. נאך השפל לכל המסל וחלוט. וזה חלל פעלו המשים כב
 לית מחשבותו מחשבותו. וקרא שפטים. שגם צדוקים וצד לוי. ופל קפדה פיר. הם
 שמה וישמוקיקי. לא שפכה. ברא כמו חגרתה ופע. גב' כמל למריון לכשתן. וזהו
 אם היה שם עד אחד היו המשים בלשונן או מהו וחולל כי עד אחד לא יעשה בפני
 לחות. ספד לעוק. שרל. כי לולי שלא היה סבה ממדת על שיט לא נהדוקנה החלל
 להיות מקוב אצל פירט. אשר פדותו. וכן פדמו להם עשאים כמין אמנם. חכמים
 מי ההובא. ולא שכן עש דם נקי בקרב עוק. שאלו מלוא המבב העב שינוע סדוק
 דגד. וימסר להם הדם. או כפר מאלו הדברים. והפך להם מאלו השם. על כן ומה
 מצנע. ונפך מוכב משה בעים נפול והקטל וכן המורה בלמשחים. ומה שחמדעם
 שמתה. והוה היה ראו להדגש כי עין הפעל בהתפעל דגש. וזהו שם קטעם. וזהו מוסף
 דגש עין הפעל. וזוהו אמרים צדוק ומקום הסיון הצד ששם החלל. התפקדו ויתפלדו. כי
 מותר מה הדע מין להזכר כי הם מואם. הדגש. ומה ששם המוסף. וזהו מוסף.

ואתה תבער . ומשמיד הדם הנתן . וקרובך כי תעשה . זה הענין שאספר כי הוא הישר
בעיני יי . לעשות ככל אשר צוך . או הטעם אמה חייב שאם ימצא הבודד שמהגונה . ואם
אחר שערפון העלה ימצא הטוב אשר . או אם תעשה הישר בעיני יי . לא יקרה בזה ^{תמצא} כי תבער ^{הדם} הנתן
שלמה פרשת שפטים ושנאים

כי תמצא . פרשה זו סמוכה ~~לפרשת~~ עם כי תקרב א עיר . ובמלחמת עמים הרחוקות הכתוב
תדבר . ושבת שבין של מויבך . ונאמ' כי הזכרים הטובים בלבד נהנים . אמת פת
תאמר . כמו על אמת . ואין טעם לדבר האומר שאין אמת לגוי כי כבר הם נהנים . פת

שיקחה

תאמר ששמה חן בעיני ומהב שיקחה . למשה למ' שיבא אלי כבוא א משה זוג . ~~שיקחה~~
אך אם יקחה יצא כזוג עם התנאים הנזכרים כאש הולך ומפרט . וכן המשפט
לכל צורת כבאה לחסות תחת כנפי השכינה . אעפ' שיש לזה כי ~~לזה~~ הנלגול להסיר
חסון נאמה וימחה . אמן בייך . שלא תהיה בחקוס סתר . וינצחנו יצרו . ובלחה
את כמשה כדמות המצורע . גם קשה זה הענין למשה כי השער מפ' הנשים . ועשה את
עפרה . כחול לא עשה שפתו . כי תחמוך צפנה . ויה' להפק . והסירה ~~השומל~~ ^{שלבית}
משום ~~נאמה~~ . או שהיתה מצוייה ציור עז . ובב' . מלמד שלא היה לה בעל .

ירח ימים . עד שוב הירח על הנקדה הראשונה . את אביה ואת אחיה . הם כעקר ומחה
ומחיומה בכללם . ויה' תבנה אמתם צדקם באברון שהיו עובדים עז ולא זכו בדת ^{היודים}
ואחר . כל אה יכשר אין שיבעל בה . לא קודם לכן כמו שמה ב' . והיה לך למשק

הוסף בעבר כצארכו הזכרים או הטעם שמהיה נדונה כבמת י' אם תגנה כאשת איש
בת ישרא . ולא הזכיר הכתוב שמהיה בת ישרא כי כבר הזכיר אמתם ושבים . ואין צורך
שמשב ^נחדשים . לפי פרוטמ ואיך אמרו בא אליה בזמן המלחמה . ~~אם לא~~ ^{תפצת}

בה . אחר משלום החדש קדם שיסמה למשה . והענין הנזכר כמו כל אמה וימס לא
תענין . ומצא בעלוח השער ומסרנוהו לעמות . ושלחה לנפשה . שמהמברשות ^{ובצנוע}
בכף כמו וצמד בשדה שהסג' מדבר על הרב . לא תעשה בה . וכל אין סמורה ^{וחצבו}

והמעמד בו . ויה' בתלוק עין באלף לא תמאור בה . לשון רוחות להיוות מדון עליה
לחכה ולש' שמה בה כשפחה בה . תמאורו כל פועלי און . האמת מהובה . כי יאמר
השבחה : והאמת כמו שסידמור אליעזר . וילדו לבנים . כי בכור הנחלה אכס היתב

אבל בספר פתח דהם הוא ^{לשון} . לשנמה תאז כמו בכרה . ביום העמילון . שהוא שכיב
אדע . תצרותו בריא . כי כזה ללכת ^{בשוק} אחר . אמ' יש' היה לו . שהוא מוחזק ^{בשוק}

בידו וזכה שהבגור נטול פי טעם בנכסיו ואין מטל פי טעם בגבסיהם וכן אמר שמים
 נטול במחמתו וזקן ולדעת בגו להפך לא יוכל לבצר לאו כי אית הבכור יכיר
 סיכרהו לאחרים שהוא הבגור במקום שלא ידעוהו לא יוכל לעשות הבגור פסול ולקטשוט
 בכור וחייב האב בלידה אם ילדו הארובה והשגמה בעם בפני יחד מי הוא הבגור להכיר ולא יוכל
 להעדיף פסוט על פשוט על פני על דעתך כי לא מרשע וכן אמר לחד תמונה על
 ויפול למפיו על מפיו כי יא על פני לאחר אור הבכור כי אם לא הכיר לאחד מותג מי
 עובר בלאו כי לא נמצא על פני במבדק דק בחיץ פי טעם אם יפך טעם אחים יחשב
 כי יפול הבגור חלקו ומלק הבגור ואם ידן שלשה אחים הם במקום ארבעה ואם ידן שלשה
 הצדיק שנטול הבגור והיו בגו משה ומפריס מוח טעם שטבטים וכן פירן ויהי ט פי טעם
 ברוחק אי טעם חלקים משאר המלאכים זק פי טעם בה זכרתי ועו ושלשית ומר
 בה בכל אשר ימצא ברמון לדבור קרקעית וסדוק הטעם בעל ויהי מזה שנתן בטעם
 מיתת האב נטול הבגור פי טעם ולבד אשר יבאו ויחדר ק והכמשון פון כי הוא עלת
 הדבר שזה הבן המשיח און וכל הטעם מכת האב הם אבל זה יחד דמשוה ומתקטעם שהוא
 ראשית הביאה והאור תיערב מביג שכתב בלאו ויבוא מליה ומחר שטעם בלחל שטעם
 לאה ולדעת כאור בתלוקה זה האופן ועשים הם הבגורים והכתוב לא ידבר וקנה לאו הטעם
 ואם עבב אביו ולקטכו בן סורר אימקטון כי הקטון פסור מכל עשים שבגור וימחר
 בה מיתת אביו מן סורר ושיביא שמי טעמו עד שיקף זקן התחנן לא העליון סורר
 בעשה ווערה בלא טעם או סורר ויזיר כעך אביו ואמו שמיג טועם בקולם והיומ
 זולל ופובא סורר כע סורר יכיל ווערה מלש אש וזרה מתפך ויסרו אומג לפע עשים
 שטוס מר הבגור ופער קטעם יכר כעך פי יש תקנה ויפשו בו ולא גדתי והעמית אומג ולא
 חרין ומחר לא ולא מלתי בגוגה ולא סותין מיג טועם בקולנו ולא חרשין ומתבין
 צפני שלשה ומלקין אומג חר ומתקלקל נדון בכך ואינו מקל עד שיבין שם שלש
 שטעה בעשה הוא שלק בפתים וכן דעת בגו כי בד היו משביעין אומג על שלש יוסף
 לחטוא ואם בוסף של מטמא פטע היה מקל זולל בבשם ופובא בין וזכר לדבר
 חובה לצוקא תבי בפובא יין בזוללי בשר לאו ופפס הסמג העקר ומחגדין לכל מיג מאכל ומש
 ינועעטקן כי הנקדמת של כלול בחנם ימג ב אם גב ופוטו לטק דס והמסתבר ואוכל
 בלא לשעם כטבון ושעים תחסר הוא צווד בעקרים ואין לו בית תפלה ורמון הוא
 לפתילה כי ימות רפאי וא אומג חייב כל אעם עדו להיות שם בבגלו ימג ודקאן

הלב

כמו למען

שהוא

היגש בו

שטוס מר הבגור
 אוקול טעם
 קוט כלנה
 טעם וימחר
 העם אשר
 שטעם שופטים
 ימרים נקלק
 גטעריך
 מרוג עיזה
 חובה לצוקא תבי
 שאוק ככה ויזר
 ינועעטקן כי הנקדמת
 כד ומרה ש
 יקוט טעם
 ענין דיקודה
 מר חס לא
 יקה מלחמויה
 זכין אינו בעשה
 מקורי ומרה
 קטאן לו

והוא

והואת . אחרי התימה תולין אותו . ולדעת ביה כי ותלית הוא ברשות אס יחפצו בזה לתלות
 יתלוהו . ובהיה כל הנסקלין נתלין . וראיתם לצבועים שהכדו לבב שחול והוקיעם ולא ^{תלמוס}
 כי הנתלה מינתלנו רק יוסף ויואב נהרג ונקבר מיד . כי קללת אהים . הנתקלל מכל -
 אדם הוא התלוי . מפני גדל שנו ומוך כמוי שילין זה הנתלה המאורר שהוא קללת אהים . ^{ומעומד}
 המלך ^{המלך} ~~ששם~~ הקדושה כי שם צה ין . את הברכה . ויהושע גר ויורידוס משוס קדש ^{המלך}
 לא בתלייתן הקללה שהזכירו בתעקף ועובר ע"ז אס היה משוס צלם אהים לא היה תלה ^{טהות}
 בוס ההוא טרם בוא הלילה . ^{אמר} ש"ו וסיהו . טעו אורו ואורהו . כי פעמים טעו ^{העמית}
 גם בשמות בהם ון כמו בפעלים . נלקים . כמו הש"ב כהלך את נחו . ודגש הדלת ^{לחסרון}
 פ"ח הפעל . והתעלמות . כי תעלים עין כלו לא ראית . השב תשיבם . כיהם כמובדים
 והזכיר השור והשה . שלא יעשה מלאכה בשור רק יהיה כמו השה בהשבה . ומה תשיבם -
 להשיבם הוא על ידי איש טחון כי שמת לא יהיה שב והזכיר החמור והוא הדין לכל בהל ^{או}
 טמאה . לכל מבידת אחיק . מכל כלי בית חסובים ופחמים . שבוכלל . נופלים רובן ^{כמו}
 תחת משאו . הקס תקים עמו . חייב אתה לשכנו ולמ לבדך . לא יהיה כל צבר . שתלבש
 המשה כלי זין מיט נבון . וכן המיש שלא עשה חתימת זקן מסור ללבוש בגדי משה . כ -
 יתעב עם הנשים ויעשה זנות . לך אה כי תעבת ין . כי יש עמים ותלבש המשה כל -
 תלחמה כדי שתבצל מחקרה החות והנאות . וכן המיש שיסתב ממך צרה . והכנת מיט
 מזה ד רק שלא יבנה לדרך תעבה . וזה הפסוק כמו דמן בחורים ותינוש ימבב בתולות .
 בן חכם ישות מבונ . מה שמאור לזה מאור לזה . כי יקרא ~~ק~~ . מן נקרא ^{תקרא}
 בהר הגלבע . קן צפור שמתה קן במתינות כי הוא בפמת והדרוהיס לו בסקל בסמיט
 על שן סלע ומצודה . בלב יס . בדרך כלל בכל עין . יאו על פרט וכוז הדין לים ^{המלך}
 שמוז כמות בים דק . מפרותים . האך מסף . והס שיטון בקרוב מן הביטה כאלו ענה
 מלן זפורשים כפיהם לשק והס קטנס מהגזל מלש פוח . ויל הפוך מן ירחק . ומרגז
 אשר תעוף בשמים דפרח באויר שמיים . הפנים כולל מפרותים ולבצים וכן הקסית
 צנה ללא לה . ומכריות לב ליקח האס על הבנים . וכמוהו אותו ומה בג . ^{הבנים}
 אחר ~~ששם~~ ששלח ^{האס} והזכיר האס והוא הדין למב ולזה לא מה שק כי הצפור ^{טהור}
 שמה כל צפור טהורה תוכלו . והנבון כי צפור שם כלל לכל בעל כנף חוז משדן שק .
 לאשן יטבלך . ותמריך ימים עד תראה בנס ובב בנס . כי תצבה . והוא הדין אס
 קנה מן ירם . והמשך . מזה המדסט . מוהיה כמות מן ולא משמוד על דס יעך .

מעקה תבלי דומה . ויחמתו הנה אנו מעין תחיתכם ואין צורך . ולא תשים דמים בביתך . לרבותכל
דבר חסכן כגון עליה שבנה וסלם רעוע מקיר טווי וכיוצא לה . כי יפול הנופל כמו ושבת שבין ^{שמות}
על סופם . וטח קמח . ובדי ערומים תבטיט . כרוך כלמים . אין שלם במיט . ואמר הכתוב
לזרוע מבואה בכרם והוא הדין לשאר ירקות . וכבר נזכר שדך לא תזרע כלמים שטלל הכרם
והזרעים . שהזרוע עובר בשע לאוין . ולדעת ^{הגבאים} שזה הנזכר כרוך כרם ואילנות אין ^{שמים}
במיט . וילחטים ושעונים וחלץ במפלת יד . פן תקדש . ונדאי תקדש המלואה מן הזרע ומן
תבואת הכרם ולא יהיה הטאה לבעל כי ימסרו בקדש . ויהיו לכהן . ופן כמו אחי חיים פן תפסק
לא תצאו פן תמות . או יהיה פן שחז והטעם יצאח וימסך עליך הכל . כי מים נאמרים . ואזה-
תבואה מתקדשת משמשים ועבדים משישאו כסול הלכן מעת שיראו הרעיעין באשכולות . ויהי
שלם יעשה הזרע השלם למה שלא נבגל עדיין . בשור ובחמור . והוא הדין לכלתין כלתים
אפי' חתן עם חלש בגין אחד . והזכיר החדשה . והוא הדין בדישה . ומה חמד פירו זה באומר
לא יטב מיש עם אשה נבגית . וסוף על לולי חדשים בעלמה . לא תלבש . למד שאין העליה
אסורה אלא שהיא כדמות לבישה . שעשה . טבאך שהוא צמר ופספסם יחדיו . גזילים אסר
לבישה שעשה וחייב לבישה הציצית כי לא הזכיר במיזו לפימה יהיו . ובא הנה ובאד ונפ פידש
שהיו גזילים כמו פתילים והציצית היא הגזילים . על מדבע שהיו החוטמים לבדם ולא מן
הבד עצמו . ואם כמותך שהיא ביום כי כמו ותכסו בשמיכה והנשים פטורות מחציה זו .
ושם זה עלילוח . חפץ ששאה . והעלילוח לא מצאנו לבד במילים . והוציא עליה דבה .
ומקרב אליה . כמו לשכיבה ולא בכלי ולא באצבע . אף בתול הנערה . שהן בשמלה שמה
ופרשו השמלה והוא שמלה חמש אמה משל ואה אבי הנערה . ולא אמה דרך חוסר . ואם
אין כמות בחיים יהיו הפקידים . על שמנה שרל לפנים זאת ביטול כשיטעוהחמ וכלה
בחופה אולם כנקמים שושבעים עדים כשואמין להם ובבקר השכם כשיצא חתן מחדרו ^{נבגים}
העדים ולוקחים השמלה ויראו הדמים הם יבאו ויעידו . והו ופרשו בשמלה . ולפכ אמרו
קצת שחמשל . ועל פי הפשט אם לא אמר הבעל בו ביום בקומו חתמת כי לא נמצא ^{במילים}
אין שומעין לו אחר יום או יומים . ויפרו אומ . מכת חרדות . ולא יותר מארבעים . ונפ
יעשורו אמה כפק . כפל עש . כפק של אונם כי זה חכב ונעב דעת הבדיות . ולא
דן אומ הכפ כעז דומם שזה כבעל ריב . ונתג למיז הנערה . חלק בשמ . ויהא אם ^{היית}
בוצרת כפק שלה ומיט נמאק . על במלה שרל . כי המצות חופלות לשרל . והוא
הדין אם נשא בת גורם כפר שרל היא בכל דבר . בתולים . כמו שגרים זקונים תבלי .

חלשים

התיחדו

השחזור וסקלוה מולי אחר שנמארה שוכב ועל פי עדים יסקלוה שלם נמצאן לה
 במלים ולפ"כ ראוי לבב שכל שיטתלו לשמוך במתיהם ואם יקרה חקרה ותגיה הערה
 חוכת עץ עלו הדבר לחארש ולא יסמכו המעשה ומצ"ה הנשא את המשה ולא חטא לה במלים
 והיא מול השארית נאמת נסתתפה שדך והוא מול לא לא ש שלם מרשק היה חקח
 חקח טעור רבן גמליא נר אליעזר מול נאמת יהושע מול לא מפיה מנחיים לא הר
 היא בתזקת דרוסת מיט שר שטביא רמיה לדבריה א פתח בית מביה ואם לא היה ^{מאומ}
 חקוס לא דברה תורה על הרוב לזמ"ת בית מביה בלי בית השמש כמו העצמ בית י
 ונזכ פתח שנמצא הפתח הידוע פתח כשי לזמ"ת המולידים גדולם ורב חכמי הקראים
 מה אם זמ"ת קודם שנמארה או נהיה מוכת עץ וכפתורה הדבר ולא נמצאן לה במלים
 אין לה השפט מול אם לא ימצאו עדיה כי אחר המרוסין זמ"ת והנשוא ביד המיט לטעם
 מולפטור שוכב בלי שבת זרע דרך קצרה מן ^{ללמד} שם החערה ומ הגומר והציר
 חות יומה הנאמן והנאמפת והוסף לבאר כי זו המיתה במקילה ולבאר בין בעד ובין ^{בשדה}
 גם שניהם מצ"ה לדבול את הולד והנבון גם סמוך לסקילת הערה שנקלה בפמח בית
 מביה ולכך הוסף עוד והמשה להוציא את העצבת או כמו מומת את טבוכדנאצר ^{במלה}
 המולשה והוא הדין ללאנה שנמארה ומצ"ה צעיר כי יזכיר כי לא צעקה ואם היה
 חקוס הפקר בעיר נמשב כמו השדה כי קמ"ה הדבר בהווה והנה ואין מושיע לה שחס היו
 לה מושיעים גם בשדה חייבת והוא הדין אם ראו הערה עלחמת בו בכל כחה ובטה למה
 מסקל ואם לא ידעה לצעק מלמ גם הצעקה כפי הרב ועלמוד מן הסתם חפונה בעיר
 ובשדה אמרה ולו מהיה למשה אם תמפוז היא והנה החוששים כפך הוא ענש מי ^{מה}
 וכבר פירשתי בפרישמולה המשפטים לא יוכל שלחה מאומם דברים שפרש מאנה
 צט ולא ילה סך מבין ואם היא אמרת וקרמה כפך מבי שמה ופרשם כפך על
 מאתך ולא דברו בטוב ב"ה לוח אמסת האב מותרת לבנו וצה בן עזרא קיים ^{שבעת}
 לא יבא בקרל ין בכל דבר והנבון בשואין לבד והש הן כל חביריו פצוע דכא
 מדוכא בצים כי דט נפתח ביצין שלי ימבר יצנו עליו וכר"ה האבר ששופך האים
 ונזכע ^{האית} כחן ונקיש בזה העומטוס ~~הוא~~ והגלד בביצה אחת לא ^{הוא}
 חבירו ממזר מוזר לאחיו חבב שכל ויה האתים חוספין והנבון שהמם השכ שדש והטע
 שאית יודע מן מה הוא ומהי במ ונבון הוא כי הגלד מעללה מסודה בוא ממזר גם הגלד
 מספק כדון משה שמתדשה ספק קדושין או נמרישה ספק זנושין ומ הזכר ומ הנקבה בלא

יבוא ויפגש הכתוב דוד שלי . שהעשרה סך החשבון . והטעם לעולם . וכבר נתבאר בפירוש השטת ^{הבמה}
אחרים . ולא ידעת טעם לדברי . ל סהל שם יחפץ . שכל יקחנו אחר . שהוא בלמו ודמיינו חלושה ^{לחזק}
כי ירחע עבר היה ולא אמר . ויתכן שיהיה חזק שם גוי אחד והאות וישב אמר במשדוד . עמו
והוא . ידועים הם מן גלדן והוא עמוק ולא עמוק הוא ולא חומבית . כנה בעצמו כמו
גם בימים ההם דמית את היהודים הושיבו שים ~~משה~~ משדודיו עמוקות חומביות ומן הגנות ^{בלבד}
בעבור שכנחו בלשון הקדש כי לשון משדודית בלבד הזכיר ואם שמה ביה דרך המיש לשטור ולא
דרך המשה . וכן אמר הפת שהמיש דרכו לקדש ומין דרך המשה לקדש מין חנה האמר כח . והמלון
וכליון אם שמו הגנת חומב העלה ידועה והכמו ללא במ בדבר המיוחד . ודברי רות ידועים .
באשר תמונה חמות וכלו . כי ענינו כבר נדחת חומב בצל כחה . ורות דפקה בה . והנה הכתוב
מספר כי עמוק לא קדש יין ולקש . וחומב שכר ~~ל~~ לקללם . ולפי כך הנקוד ט לא שמתנו
בישאל בקרובים כי אם כרחוקים גוי זר ואמר חנה כמד חנה . לא מסנוש שלוחם . מס' קדמו
ויפצע הנדר ולחמו ביטול . וכמו ביפתח ויכס הענוער . וכן ישה דוד לכל עב . כע עמו . ולא
עברו בא מתכונם . דוד שלישי . אם יתיר ויהיה הבא רביעי . בדם היהודיה . כי מלא זה
האחנה . היוצא על המויב והמרון במט ומינ כמחנה המדבר ששם אחיטו מחנה שפינה
מחנה לניה ומחנה ישראל . לא היוצאים למלחמה הם סביבות המדון וצריך שיהיה המחנה
קדוש . ויהיו נזהרים מכל דבר רע מפני המלחמה הצמאה ומכל טמא וגמול . חנה הדג
למלחמת סגנון מהכנו . או הדגש להורות על המן וטע' ל'מן קרה לילה . וכמו כדן קרה יום רק ^{דברה}
מרה בהוה כמו ובשר בשדה טרפה . ואם אשר לא יהיה טהור . לשון נקיה כמו ומן הבגות
אשר איננה טהורה . לפתע ערב . הפט לפתע בקר למיתו . ויד תביה . חקום כמו ורועות
על ידיהם . מתוך המלך בו סוף מקדח כמו ואת הזוג רחצו . וית' כמו ידה ליש ^{שלחה}
וכפית את שוק . כשיסתלק . והנה באר ממה שמה ושמה מכל דבר רע . ולחמון עצמו
חקטעם וישולים . וכמו דוד טהור בעיניו ומצאתו לא כאן . וצאה עם צמאה שחשקלים .
ולא יתמלך צמאה בהפחט . ודין הוא שיקרא לשוננו לשון הקדש . שנה כפי הפעול וכן כל
שמות הנטי כמ' זה ידוע מינ צריך באור . והיה לחתך קדוש . כמו חדות שחן מבידיך
ולא יצאה . כי יכיה החכוער הדבר גלוי . ושב ואחריו . כי קדוש הוא . עבר ל . אם
מדנו עבר עז לא יתן ששיבנו ליו שיהיה עובר עז . לא מ'טנ . לוח לו בעת מן ^{העם}
עבר בוכח אמה . מנהטעם לא מ'טנ ליקח חמון שבידין ואם הוא חמון מדנו . קדשה
חזמה לאיש בעתו עד זמן משוער מוכיח היושב בפתח עינים . כמובן ויחשבה ^{לזונה}

לעולם

ומה מיה הקדשה היא בעינינו . וקדש הוא השכב . ואין זה נכון כי האשה נאסר עליה להיותה קדשה
 לעבן זמנה אבל שתקח איש בשוואין הדבר כשר . אבל הדבר נאסר לעולם שמה ומה זכר לא
 השכב השכבי אשה . והנכון קדש הוא המשדך למעשה זמנה ושב בקצה של דומה ונקרא
 על שם המעשה . ומעורר מעד אה בקדשים . שמה תמות בגער נפטים . ושמה חפי חכס
 אחד כי קדש הוא המזוהן לבוא באשה איש שאין בעלה . כול לבוא עליה ולא יתכן כי זה טמא ^{גמור}
 אמת . האף טמא ומתן ומעב כהו שדין ושליה . חמת חסע ושדיה . וקן פעמי . וקן גם כי יתכן
 בגוים . והטעם שחושבת הזמנה כי מזונה נדנים לכפר מעבדותה ואין טעם לדבר האוה
 שזו הזמנה היא החפשה יח האמנה . ומחיד כלב . שהמלבים עני נפש מזיקים לעבדי דרכים
 בלילות זמנים ומשעם מעשים שימצאו כפר לנפטים לזכור במחיריהם ונאסר מחיר הכלב ולא
 בהמה טמאה כי הכלב גזול חבת הרבים כל איש ימצא מלחם ובשר . גם שניהם הם ולא ^{שנייהם}
 והלמ גם המתיך זה בזה הנזכרים בפסוק . לא השך . שתקח חמת נשך כל דבר . מפילו
 בעצב בגן שלא יאה אה כי השך הוא על הבק ועל האוכל בלבד . ובהו לטב . השך .
 מעמ עשה ומיתכן . לא תזכר לשלחו . כי היות פריד בייך לבינו והבנוא דדוש ידשנו
 העתך כי חמתה של קיימת אומה בזמנה . ואם תחזל ולא תזכר . אין בך חטא . כי ^{הער}
 תחלת נדה . מוצא שפתך . לא תמסין ולא תצבע . וזהו תשחור . וכה כל המאחד ^{ידיו}
 עובר בעשה ולא תעשה . נדה היה ודברת בפוך ועשה נדד ועמה הוא בחובה . כ
 תבוא . במטר כרוהים ופועלים הכתו מדבר וזכר הכס . והוא הדין לכל מילין . ^{אמלת}
 עבדים . כסום . ואינא מעמ עשה כהו שמה ביה . ומכלם הוא ימכל ולא ימין לאחרים .
 ואל פליך . והוא הדין בחיקון ובספק בדנו . וקטפת כהו הקוטפים מלוח . בייך בחסרון יוד
 הדבוי . הלילות . הם השבלים שלא תבשלו היטב . קרוב מלשו ימל . וחזות ^{שמן}
 המכובעים והוא הדין בכל מיע קטנות . כי יקח גם זו מעה מינה נכרת לא ענה לכרון
 גם והשבה . ובעלה להיות משל עליה או אחר הבעילה חכיר האדם מוס משמ . ובאר
 כי לא מעמה חן בעיניו מפני שמה בה עבות דבר . וטעה האוה או מעמ בה עבות דבר . כ
 זה הסתה לפריצים אם אינה שמה משמ חן בעיניו שיגרשה . ואה ומעמ מורה שהיה לה ^{אוס}
 קודם שמתאש לא גלולו שחס נולדו לה חותין אחר הארושין באמת לא יגרשה מלבד אם
 יקה לה מהחלמים הקדולים אש לא יוכלו להרפא . עבות דבר . כהו ולא יראה בך ערות ^{דבר}
 דבר שמה ימל לסבלו . ואין מיה מופס שמה קנת ביה אפי הקדיחה תבשילו ל עקובה
 אוה אפי מעמ אחרת טהה היטה . אבל המקללת יולדיו בפניו . והמאורה שמים בית לביך

בלב וצדקה חמה שהוקרה לאלהים אפצ' לטון הרע . והנה זה מצד עשה והמוטם שכחוד . האוזה . לא
 נמצא בלמ הא . והכמ' ובכפי' ^ל דבן ^א האום . הוא כמו ילדים אשר אין בהם כל חמוס . וכן נזכר טרן
 פנים . וזה נבדד ^ה המסרה שמו מלן ונה' מלן פתג' אף באמצע תבואת . ולא קריתן ^ל לעצט
 עבטו . לקחת משכנת . נטה בו . מלת בו מבלל בין ^ב פועל לפעול . והנה כגשה כאשר נטה
 בו . והנה הפדים בין עב לעשיר . לא משכב . והעבט יהיה עמוך . כי לא יבשר להיות לא משכב
 לא תשמש בעבטו . אם כן ישמש בעבט של עשיר וזה כדמות נשך . תהיה צדקה . דעת ^ה צדקה
 השם . לא תעשק שלב עב' . והוא הדין אם אינו עב' ומבין . וזכר הכמ' עב' בצדל השן ^ב צדקו
 תמן שבו . שמש לא תתקלו בצדקו . לין אתך עד בקר . ואינו עשה ולא תעשה . והיה בק' חטא
 הפך ולך תהיה צדקה . לא יוהמו אבוא . אם נתייבו הבעס מיתת ב' וכן להפך . כי איש
 בחטאו יומת . ואינו לעטן עדות . והאומר בנג' זה סוכר . לא תע' . והלא כמ' לא תבירון
 פנים במשפט . לא זכר אה' מפני חלשתם . והאטה משפטם עובר בשט' לאוין . וזכר כי השם
 מציל עב' מחזק חמוטו . וזה הפסוק כמו בן חכם ישמח מב' הטע' שלא יחבול בצד' ויחוס'
 ולא יטה משפט אמה . בסודך . מופסק בלי טעם המפסיק כמו ולי' אכ' עבדך . עמוך ולא
 שנים . ושכח המדון ולמה שכירים . לא תשוב לקחת . אנהואו שכיחיו . לחשן יברך יו' .
 תוצא מספת בתבואה . כי תחבט כמו חובט ^ב ב' . לא תפאר . לא תתפס הפחדות
 והסעפים . והוא הדין לכל מילן . לא תעלל . העללות . כמו עולל . עוללו פ' . ר' ב' ^ב עש' .
 אלו העשים שתקבצים העללות והעוור . ושפתוס השופטים . אם בן בחדק . וכן ובן לילה ^א אב'
 והוא כמו כי בן מות האיש ההוא כלום חייב . כד' רשעת . פ' עוודי תחסורו . בין רב לחש' ^א מרבעים
 יבג . היא ההכאה הגדולה אין למעלה חמה . וכל' מ' יוס' ומ' לילה . עב' מרבעים יוס' ונכוה
 הפכת ותבין האמת . ונקלה אחך . כי תצא צדקתו או ישמח . ניה' כי ונקלה אחך בעבור ^א שיהיו
 השופט יותר חמה שג' השם שהוא המדון ^א האמת . ולפי דעת ב' כי כל מלקוח ^א הוצ' חייב .
 לאוין דרשאו בעדים זומאין והאמת נוספת . אחך . אחר שקבל הדין אחך הוא . לא תחפוס
 כמו וחוסמת היא את העבדים . בדישו . פה כשיבו קצת חכמינו ל' שזה טעם לבה' כי
 כמו שפירשים לא תבעדו אש' בכל מושבותיכם ביום השבת ^א מסור ^א לבער האש . אבל ^א ביום השבת
 קודם השבת אינו מסור . כפי' האחרים בדיש' עצמו הוא מסור לסגור פי השור אבל קודם
 דישו יחסמו השור נידוש' . וזכר השור והוא הדין לכל בהמה . כי שבו אחים יחדו כמו ^א שבע
 בפרש' הבאה אחר דמת . כי יצאו אנשים יחדיו איש ואחיו . שבת אחים גם יחד . ולא
 נמצא לשון ישיבה בכמ' היות בחיים כמאה ב' פרט לאחיו שלא היה בעלמו . ואמר ^א יחדו

תעלה תבואה

אור מענה על כל השמות שם לוח חלוק העל חלוק העל . והחזיקה בחבוסין . מלש בשת בשקל
 מצוק . מכץ . וקצמה . לשו חמוך סוקסין עבד כשעים . את כפה . פס ידא עם המצבעות .
 לא תחוס עיך . שתק ספר פיר המומים כי שמה מעשה גזל ועבד גדולה לשלוח ידה
 במקום הסוד . ובהם תפדה ידה . בביסך . מינו כים דק הוא מלשו תבוסן על השו לשו שער
 וכן יו . את חלק . וטסי . ויח הוא כים שיתבג המשקלים . גדולה בלקיחה . וקטה בגינה .
 שלמה . במשא וחמץ . כמו שזכר חמזני צדק . כל עשי של . להכליל כל דבר חמזני כדון
 שחוכר כמך טמא במקום כמך חזוקן וכן זהב וכן כל מיני מאכל נע בעובדין בסתר בין בלוי .
 והנה כל המדות על פי תקון כל מלכות ומלכות וסקון מקום מקום . זכור מצה לזכור להיות שמה
 בפה את מש' עשה למ הרשע . כמו זכר של מרים . שגזר מלשו הרע . אשר קרך בדרך .
 שלא עליה במחשבה כי ישהבן . מלש וקרהו מסון . בשק עשך ויכונן . ויזב בך . נה
 הזנבות . כלוה הרגו סוף מחשבים . וכן סמ' לדמשולא לזב כדמות הבהמה . הנמשלים הפקד
 נמו ויחגרו ויחגרו . כשב כבש . עיך טולא מים עקן תשקה . כי ברפידים בא להלחם . וכן במצב
 פראן וירד העולקן והכעב ניכס ויכנס . ויגע מן הדרך . ולא יכא אה'ים לרחוק . והיה
 אחרי הטח יו . אהיך לך . מכל מלחמות אויב שהוא מסביב מזי תהיה חייב במלחמת עולק שמה
 זכרן ומישי ועד משה מעולל ועד יונן משור ועד שוה תמול ועד חמור שלא יזכר שם עולקן
 כי יאה בהמה זו של עולקן . לא תשכח . כי אם תזכור . ורבים מה שזה לעתה .
 שלמה פרשת כ' תש

בעזרת רוח מאוצרותינו חוצא

הוצרך לוח והיה כי כמב למעלה והיה בהטח . מה הכתן מין הבאת הבגדים חובה מחך שיהיה
 תמא לך מסביבותך . לא אחר הכבוש והחלוק יהיה . כשיצב פרי המדמה . כי סמ' כי תבוא
 א המכץ אשר יו . אהך טמן לך נעלה ניריטה וישמרה בה . ומל' והוא לכשיעלה בז עקן וזה נהיה
 אחר שם שנה לבימות . מפני כי בית המקדש נבנה בשנת תפ' ליציאתם מתצרים . הוצא
 מ לשמול וה לדוד וה לסם בוצר . וטמנו שם שנה . וממין לחדט כי שמול חלק מנבעים
 שנה כי במאיש בשת היה בן מנבעים שנה בעלמ . ואחר חלוק שמול מלז מיש בשת .
 וכבוש כמכץ וחלוקה היה אחר שבע שנים לבימות כגל' בגל' בן מנבעים שנה מנב' בשלוק
 אור משה . ובהם שבע שנים שרבו ושבוע שנים חלקן . וטענת בידים . אשר יו . אהך טמן
 לך . לא בחרבך ולא בק שחק . ולקחת חרמשיה . שמה כמשיה בגוי מדומך . וזה כלל פני
 כל מילן ופרי ממדמה . ובהם מין כל הפירות חובה בבטרין לא חז' הטיטן לבד . והם שמה
 מכץ חטה ושענה . והלא סמ' בעזרא ולהביא את כל בכורי מדומתם וצבוקי כל פרי

כל עץ ופרי כל עץ תרוש ויצהר נביא לפתים . ושלח בטנא . מורה שמעו לו על הקרובים בירושלם . ויא
להכליל שנים שפטים וחצי . טנא פיסל . ואין הבכורין באין אלא מחילן שבכר תולה מכל חין וחין ומות
בכור פטר כל החין . ואלו הבכורים באים לכל שנה ושנה . לא הפתן . הוא שכן שדול . והנבון שבכורים
נתעם למשי המשורר ככל הקרבנות . וכי יעלה על דעת פתן שחית בימיק . קצות כמעט הודת . או
יהיה הקצות כמעט נתת לכפף השדה . כלום את מעד היום . ליו אהיק . כמו אולי ישמעיון אהיק את יצרי .
רב טקה . והנה הבאת מפרי המדמה . ולקח הכפן . אחר הויזיו . כי צריך לזה כל ההודאה והטעם יהיה
בידו . ועשת ומותר . כמו ותען להם מרים . וענתה שמה כיומי נעוריה . מרתי חסר בית השמוע כלום .
בארתי היה מובד מבי . כי בזמן שבא יעקב אל לבן היה עב . ואובד מאד כמו יצא ועמד . כמו תגן שפר
לאובד וקצוב כי במקלי עבדת אמר הירדן הזה . ורבים אמר כי יעקב מביט הוא מרתי שדר בארס . כמו
יתם הישמעל . ואיט נבון . וירד מצוימה . הנה הזכיר כי היה מבי עב בבואו אל לבן ובדדית במצרים
היה בנותו מש . והטעם שהסס בתסדן ית העשירו בארס ובמצרים שאנו לגוי גדול ~~הוא~~ . ומתלעלם
בלשו רבים והוא סמוך . והנה לא ירשת הארץ חכת מצות לא מעשור ולא מחיל כי היה עס רב . וירע ^{אומת}
כל הבן הילוד הימורה משליטהו . ויעמנו . בתמר ובלבנים . ואת עולית . ובבל עבודה בשדה . ואת
לחצית . הוא כלו מעשים דבר יוס ביומו . ניביאמ אהתקוס הזה . עש בקריעת הירדן ובנפילת
חומת יריחו ובמות עמידת השמש והירדן לא מלכים . ויתן לנו את הארץ שהיא ארץ מרבה טובה
ולפכ הבאת מתכאשית פכי המדמה . יודוליון חסדו ונפלאומנו לבב אדם . והנחמ . טעם פתח
הקדים . והשתחווית . אחר שמבוח הטעם . גם הטעם לא יקחהו . ושלחמ . ית שנה בשורה כי ירבה
לו פכי המדמה . והנבון כי ישמח וישמח לנזכרים . מפרי המדמה . ממה שעלה עמו חלב הבכורים
והאמר כי הגז מביא ואימ קורח מינו נבון תסמך והגז אשר בקרבך . כי אין ושלחמ מורה על הבט
שאר הבעל מוכל פתקס . ועד שהגז מיט יורש הארץ ישראל . לעשר . חבג הפעיל בשקל לבכר
וללבן . את כל מעשר . רבים אמר שנה מעשר שט . והלא במדבר שמעש שט אין תחללן מומ
חוץ תירושלם אלא אם יתן על כפף והכפף עצמו צדור . ובירושלם יתן לדבר הדמוי לאכילה ^{ושמיה}
לא שיוציא בשאר ערכים שיקח בו בעים או פלים או זולת זה . וכבר בארמנו . ולדעת תלמוד
ל זה מעשר שט ובשנה השלישית יוצא כל המעשר ממעשר התבואה . והעניים יאכלו אותה ^{בקרשה}
בשערים . ואין צורך . בעצרת הוצאת הקדש ~~קדש~~ . הוא מעשר שלישי . לא עבדת בעמיד
תלת המעשר ללוי . ולא שכתה . ~~שכתה~~ לבג ליתום ולאלמנה . מולא שכתה בשוק תלהוציא ^{שלטה}
המעשר בשנה השלישית מעשר לוי . ומעשר הטמא כל לבעלים ומעשר עב . לא מפלת באות . אם
היית עלוב ועצוב . והראש מעשר הנאסל לבעל . כמו בן אונ . או הטעם לא תגר שלתי אם היית

קצות

אמן

אונן מלהוציא מעשר עב משום אבילות . וימאנע כמו און לי . כלום בעשר . וכפיו ואין צריך ^{בטומא}
בדבר טומא . או הטע לא הוצאתי מומ שיגע בו טומא לא הייתי מדקדק בעב הזוכים ליקחנו אם ^{מן}
הוא טומא כגדול בכל קדש לא תגע . לומר . שלא נתי ארון ומבויכין לומר שהוא מצוה קן בדברים
אחרים לקנות מומ דבר אחר . והוא הדין לשאר דברים כגון בטרכים ותבואות וטע כביעי וכיוצא
בם . והטע כי אסור לאדם קודם שיין מה שהוא חייב להוציא ^{דבר מה} דגן ומהתרוש ומיצהר ואכל דבר שהוא
תלוי להפריש ממנו קדש כדי שלא יגהו כי אם והמוט . ויהי לומר הם דברים לא יחיה בם האדם
וק קצת מה לעז . ואין צורך . עשיית כבל אש צויתג . כי מוקט אדם . לעקדש . הסקיפה
ברחמים גם אתה ובך את עמך . שכל ותרבה תבואתם . כי אש קיימת מומא מצוותך ושאר
דבר ק גם אתה שמור אדמתג . תהיה השנתך עצמה אינו . מענה טוס יו . מענה את השמים
לאבומים . אבות הקדושים . ויל יוצאי מצרים כי להם הוזכר מן דבר חלב ודבש . טאש כלום
ק תהיה המן כמש נשבעת שיהיה מן דבר חלב ודבש . היום הזה . השלים משה לפקד את
כל המצוות אשר צוה יו . מומ לחדש מליהם . ושב ומזהיר מומם וחורה כי בשמירת המצוות
ובקבלתם . האמת היום להיות לך לאלהים . ובדבר הזה האתיך הים . שמהיה לו לעם סגלה .
והמרת ומאיתך מלשון מומר ועבד הפעיל . ויהי מלשון רוממות מעט בראש אמני . טאש
דבר לך . ועתה אם שמוע תשמע בקולי . עליון מעולה תכל עס . כי בקדוש ^{למפניה} תתהלל .
שמתפארים בגבואה ובענן הנשפים ובענן מורים וממים . ויצו משה . במאז השם . וקנ
שכל . הם שבעים הקנים שיאמרוהם לישל בצרת משה . שמוכ את כל המצוה . כי ביום
מעברו את הירדן והקוהות לך מבנים . ושדמותם בשיד . שיעמדוה על גבה . מבנים ^{גדולות}
כדי להכליל המצוות . ויהי ישדו מומם בשיד בעבור המטב . וכתב גם שמוע לאת שמע ^{אז}
הברכות והקללות . והנבון ספר ילי הדברים לצד כרות ביהושע . ויהי מצות עשה ומצות לא
לצד . בעצך . תיד אשר תבוא . אשר באת א המן כי בעבור המרה באת שמה . והיה ^{בעצבכם}
שלא תאחרו . במוך היטב שמהיה הכתבה תבוארה לחטן ירוך קוראבה תקרא לעוברי דק .
סם מצב . להעלות שלמים להודות לשם יו . על הטובה אשר עשה לך . וכתב על המבנים
אחר שמעשה התגבח ותגבח עליון השלמים . והכבנים הלומים . שהם מורי המרה . ויהי מלוהם
שמו ויצו משה וקנ . שכל . הסכת . לשון קבול . ויל יתחלק תנו בגן כמו הישימות הישימות
היום הזה נהיית . כי יכרם עמך ברית . ושמש . דין לך שתקבל לעשות מצוותנו וחקינו שמהיה
בכלל ברוך . ולא בכלל מרוד . את העם . מי יעמוד על הברכה ומי יעמוד על הקללה . והכבנים
הם המברכים והמקללים והשבטים ישג אחן בברכה ובקללה . ובע הציבדות במחן על שברכה .

ובב השפחות באמת שלם כללה . חציו אמול הר עיבל . והצדן אמול הר גדוים . ועגה כלוים כמו ועגה ^{האטה}
או כמו וישן מיוב . ואח רביע סהל זל כי היה רחוב ונד אשר וזבולון נמנע על כללה . כי ידע הזרוא
יהוש כי מלה יצאו בגולה תחלת כל השבטים . וק כללה פול לשע שבטים וחצי . ואחרים לזבולון ^{ישראל}
שטמה טנת הכמטון הקל מרצה זבולון ומרצה נפלי . מזור חלש אמרה . האיש בין גר בין מזרח . ושם
במרת . מודה כי כל העברות הנזכרות שהן ~~במרת~~ יא עשו במרת על ידי יחידים . והאמירות יב
כמד שבטי ישראל . ואחרו מתן . כמו ומורה האטה מתן מתן . ופנה העובד עז מכחש לבזרא ומקלם
מבמותו שבטים אמנם כר ררים כגשים הפסל שני לשם ימנע . ומקלה לשון קלון . מושדט ומקלה .
ומשיג גבול דעהו . שלא בפניו ימא מצול האמת אשר גבולו ראשונים במקלה האבות . ומשג עור
סאלו מוציאו מצול הדרך הישר והוא כדן ומשג מדס בדבר שאימ מכיר בין בסחורה בין בכל דבר .
שמה משנה ישכים בדרך דע . ומי ידעתי הטנהו . ומעט משפט צי יתנס ומלמה . גם הם ^{כעורים}
ושוכב עם אשת מבין במזל גר ומי יחשדו בדבר זה . וק עם מחמת ועם חומתו . כי גלה כמך ^{מבין}
לרבות מנוסות ומפתות וסוכמת . ומכה רנהו . הוא בלשון . לפי מה במרת . כי כל העברות ^{המלה}
הן במרת . והוא כמו לט ~~במרת~~ בלשון . ולפכ סוק אין לוקח שוחד . ומי שוכב עם כל בהמה ^{לרבות}
העקן שגם הוא בשם בהמה . אשר לא יקים . כמו קיימו וקבלו היהודים . את דברי המרה
הזאת . עשה ולא מעשה . ומין ענד לדוט אשר לא יקים מי שאימ חזביה ספר המרה להראות פני
כעבתם לפס העומדים על ימינו ושחמלו . אשר מבית מצר כיום . גם המהירות נזכרות בלשון
עני . ומתקין . עליון . בברכס הנמורות אחרי הקבול והשמוע . ובאנו עליך והשיגך . הפך ^{הבואה}
שמה לא ידע . ברוך מנה . זאת היא הברכה . לא כמנה מי שמה שהיו מנה ברוך מש לא ישה
פסל . ברוך משך מימ תקלה מבין . בנניכ בכל חלמה וסחורה . שלא יגעך דע . בשדה בעישה
וצרישה וחידה השדה השלמה לך . ברוך פני ברוך . בצעם טעם שלשה בבטן אחת יהיו בלח מוס .
בבטן בליזה ובהריון . ופרי מדמתך . כענ וימא בשטה ההיא מאה טעמים . ופרי בהמתך ^{כלל}
גם בהמום הטממות . שגז מלפך . הקטנים . וששתות צמך . הקטנים . ברוך טמך . כענן ^{כד}
הקמח לא תבלה והוא כלי הלחם . ומשמתך . כמו משמתם . והיא העפה כי לא תבוא ממרה
באוכל . ברוך מנה בבואך . ביצימה זבבימה בכל עת . או כשימא לסחור ולהלחם באויבין יהיו
מויבין נפטים ומפלים לפטנו . ובשבעה דרכים . כמו שבע יטול צדיק וקס . כי מרב פקדס לא
מבילס המך . לא ימפן חסד וחפה . באמתך . כמו ויחלמו אמתך שבע . והס ^{התבואה} מוצמת
שהיו נשמתים לא . שלוט במ דקבון או עפוש . ובבל משלת . בכל חלמה יד . יברכך במלך
שמש לבטח בלי פנין וכלי צומה . יומס השמשלת יכר . קימך יוני . שמידך לעם קדוש ^{ועבד}

עגה

כענ

תבוא

כגזל זרעים לי סעלה . ואם מהיו לי האלטר כגנעם . וזה יהיה לך כשעור המצוות . וכמו האומות
ששם העבד משעמ עלך וירמו ויסתדו מתוך . כגזל מני מי . יעלג מיד האלים . וכוונתך יי . ומס שמה
לזמנים מויד הארץ תהיה אמה נמר לטובה לא תכחא מחולי . ונתקרה העולם רק תהיה לטובה אמה
ופרי בטח ופרי מדחיק . מוצרו הטוב . ולא מוצרו הרע להיתחור מדכך מבן ועפר . ואמר
מוצרו שכל בידו . וכן הבאת אמוצרות שלג . בעת . כי שלח בעמא משחית מעד סופח ואין לחם
ובזמן שהמטר בעת לא יהיה שני . באויר העולם ולא תשכח עלטה שיצאנו בעולם חלמים השנים
לפך וכוונתך זו לטובה . גם רעב לא יהיה . והלויית גוים רבים . כי הם יהיו עניים ומתוך יהיה
כל מחסורם ויהיו נכפפים בשומך . לראש . לעם אחר . והוצרך לזה למטה . כי יתכן שיהיה
לזב לעם נבד . ולא תמור . שם הלכת לעבוד אלים אחרים סבת מכל מצותנו . וזה
לאו . ונקדים בקללות עונש העבדים מפרי בטן . כי בברכות הקדים פרי בטן שהוא חביב
אחר מומא שם לא ישוב כשיכד העבדים יגיע אינו העשש צפר . בעת . המורה כענ אמה מאכל
לא תשבע . והמורה כליון הגוף . והמחנה ברמות המורה . שגמאם ויתבלבל . המעשר
הפך כמו כשב כבש . מן לשונערה ונדפה . כי לא יטח במלמא . ידבן יי . כי יבוא העש
מעט מולי . שוב ואם לא יהיה עד כלומא מומא וישארו ומת מספר . בשחפת . הוא הקור
הוא החוס . כקדוח אש החפסים . והוא שם כלל בכל מית קדחות . דלקת . הוא חולי שורק
המצאות וששה מומא כמו מסר כהדלקת הכר . ובתרחוק מלשו וחרה נחמה . כי זה חולי
יארע במקוץ בגוף . ובחלב חיוב ויובש כי יכלה רטיבת הגוף . או הוא בבב . ולכ אחריין
שדפון . כי יתפת הבטן וישתנה מדימת הפעם מחלי ההדרקון וזהו ובידקון . ויל שאלו חלמים
בזרעה המדמה . נחשת ובוזל . חסכי כק הדחיון . ובברכות הקדים מפת האויבים ומחפן
הזרעה באמצרות . ובקללה לכפר . כי זה העשש יגיע אליהם תחלה ואחריין יצלו . והפך יורה
ומלקוט מבן ועפר . תרב החס וכח הרוחות המשוואות זומנו . עד השמדך . כמו ביום
הבאיך . כי פאך . לענה . הפך מן זועה . כמו בע עולב עלוה . מין מחריד . כי לא שים על
לבן להחריד לבהמה ולעוף . וכן כמ נמא מן נבל עבדיך מאכל לעוף השמים . בשחן מצרים
שהיה בתרטמים ובבל מכץ מצרים . או ששחין מצרים משונה . ובנפלים סת וקר . ובמחורים
שם בפעם מלשו שפל ובחן . ובמחורים שהן שבחון סביבת פי המוצא . ובגרב הוא החטך
הדעב . ובחוס הוא הגרב היבש המתצר בחרש . בששן הוא בלבג הדע . ובגרון גם
זה כמו בששן . אבל הם מינים משונים זה וזה . כי פעמים יביג החולי מן המוח בסבר
דועה ופעם יהיה בלב סאלו מינו רומה . ובתמחון לבב . כענ יאבד לב האלך והשמים

למי יחסך רק

שיהיה

מצות

ובקללה

ובקללה

ובקללה

ובקללה

ובקללה

ובקללה

חוגים הם חלי הלב . כי טבעת החיים בחלל הלב שהיא בפאת שמאל . והיית ממש . שלא ימשך
 מדריך להדריכו . עשוק ונזול . מכל עובר . ואין חושיע . ואיש אחד . כי ימות קודם הכנסו בחפר
 מו יטבע העשוק . שגלה מלאו טבע של ליתיק . יתחללם כמו ולא חללו . וכבר פרשנו . גזול
 מלפניך . באנגיאה . וכלות אליהם . כמו כלמה למשועך נפש . עני כלו לישועך . ~~הוא~~
 ואין כח בידך להצילם . ולעז בתקופת ~~כמו~~ . וירצן מסא חן העם . והיית משגה
 מרב הצרות והתלאות . לא תוכל להרפא . ואם הם מבחון . ונזכיר הברכים והשוקים . כי אם
 יולד קודם צדי . בשמיים ומשם יתחב לכל הגוף מן תל ועד ראש . יולך יו . פיה . וחכמת
 מנה הם עשרת השבועים . לשמה . כל דומיק . שמו . למשל . לשמע מזן . ולשעה . כי יעלו
 על שפת ^{לשון ודבר} עש . כי יפירו מעשי . שכל הדעים . כי יחלנו . ימכלל החסיל . גם הוא מן המצוי המורה
 לא תפוק . כמו ופוק למ סבת . ולא תאגור . כמו מוצב בקין . כי של . דגש השין לחסרון ^{השם}
 והוא בשקל וידר . שכל נדר . ופטע . שליק הזתם שהם הפרי . ויה מבטן פעל . כי לכוב שב
 קשה מהמזג . כל עזר . מילת פידות ומילת סרק . יידש בבן פעל . בשין יחל . קרוב מעני ^{להיות}
 גוים . כעצב . מין תלעת . ויה שם לחמה המויב שמשמיע קול בעצבלי שמו . וכן פי מן עצב
 כפיים . מעלה מעלה . בלי הפסק . והפלט מהמטה . וכשילוך יהיה לדמט כי עבד לוה למיט
 מלוק . ומה תהיה לזנב . כדמות הצבחה . ונדפוך בכל אשר תפנה כי לא שומע בקול יו .
 למות ולחופת . מכת ודברים משועם . ובזנעך . כעני ומחמט ענתמהם קבלת . מנות ימכלן
 בוסר ושע בעם תקהינה . עד עלים . עד בוא הקץ . כמו ועבדו לעולם . תחת מלך ושכב . שלא
 עבדו את יו . מרב כל טובה . ובעלום הקרה . עצום מבי תאר . כמו עבוס ויחך . מעני דגלך
 עיחך . ישא יו . פרשנו . וחכמת מתנו זה הגני המר והנמרה כשדים . יחון כמו אממשר מחון
 ידמה הנשר . כמו וידא על כפי כוח . כי עינו למחוק יביטו . עד המבדו אומר . לתוך עני ^{ידל}
 מלשו מרמי מוצב מבי . ואם הם ב בטעם . והצב . כמו והצור . וכן הפך והפיר . אחד הם
 אשר חמה בוטח בהן . ולא בעזרם יו . והצב הראשון השעבוס שבג בעי של . והשמה
 שטן להם השם . ומכלת פרי בטק . הוא שכמו לך מבור ימכלו בעם במכך . ענה יהיה ^{במצור}
 ובמצוק . מרב הרעב . מויבך יחיד . עמו בשן קרוב . תגע עינו . הקך טוב עין . אשר יומר
 שהכח ולא הרג . ויה אשר יומר מבשר הנהרג . מות שם המפס . וכן מתלבסילים . הכב
 בק והעני . טע"המשה הרבה . וכן הדרך . הצב שם התפש . וטע הצד ימפה . תבע עינה . לת
 בשלימה . והוא חקום הוולד והונו בו טמך כי תאכל השליה עם הבגם כמו החמלה . מבין קוליה
 כמו ומפסקי . מתקליך . כגו למתום המוק . במות . שלא מתן למחר . והפלא במלך כי אלו

מכות לא נודעו ולא שמועו מלשון פלא . חכמתך . מלה מורכבת ^{של} רבים ויחיד . ונאמנת .
שלא יפקדו . כמו חיותיו נאמנים . מדוה ^{בה} תמונת יוד . פפטיה . מוסב בעלת מדוה . גולת .
כמו יקושת לך . מעזרת פעול . גם כל חלו . אשר מינם כמובים הנה . יעלם . היה כמו ^{להפגש}
העין בשוא ופחת . ונח כמו לעלו המעשקה . כלוג יעלה אותם עליך . או יעלם בחסרון עין -
כי לא ישעח בכל זה התלמות . כן ישיש ין . כי ימלא כצנע וחפצו לשוטטין . וכן יטעם ין . במעשיו .
טעם כצון . או כמט' שש בבחשונה כן ענה . לא אז ולא ענה . ונפתחם דגש הסוף לחסרון ^{טן}
השכח מלשון בית גמים יסח ין . ועבדתם שס . שהדר חוצה למכץ כעבד עז . או הטע' שיעב'
עבדי עז . ויט' שישמשו במטבע של עז . לב רוג . מנב הצומ . וכליון עינים . כי יקונו -
הצלה בכל עת . ודמבון . סחוק כמו רעבון בתנכס . פלומים מלך תמונת הא בעקרי . כמו מלך
תלומיה . במעט שלא ישאר איש ^ש קטון גדול . והתחכמה . כמו ונתבכך בלבבו ^{שהוא}
מעצמו מתבכך . והמות ומין קונה . ואז שס כי המצריים נטרים איצה כי כבב ^{משפחה}
יטדל . ומין קונה . כי בקונה עבד ממכלו ומשקהו וחלבישו . אשר ענה ין . להוכנה
שכבית במצות ין היא . מלבד הברית . צית אמס בחקותי . אל כל . שדמל לכנות הברית . אומ
ראיתם : כי היו רבים ^{מהם} חבן פ שנה . החסות הנצלות . שעשו במצרים עבדבג . כי האוכלס
הטן והשקה אותם מים מן הסלע . ולא נתן ין . יא והלא . כמו כי ענה לא רבנה מנה בפלשתים .
וכבון בתורה . ולא נתן ין . וקלמ לבי הלך . כי לא בחסרון הכח הפך האמת . ותבואו . כי י
שלא כמו אותם מצרים הלא כמו אדך נעמו לשט המלכים המדידים . ודין להם להכסים דעת
לשמור דברי הברית . להעמ' שפילו ויצלמו מות כל אשר פגשו . כמו ויהי דוד לכל דרכיו ^{משפחה}
והזכיר ומולך מתבם כי המליכס בעמוד עמ . ויין ושכר . כי כה המן מספיק להם - ללחם וליון .
שאלמה פדשת והיה כי תבוא .
ברוך חניד חקדס את אשר יבוא .
אומ' נצבים . כי כמג לחעלה ויקרא חשה א כל ישנל . לפע ין . אהיכס . פתם מהל מועד .
ראשיכס . ראשי שבטיכס . כמו ועץ הדעת טוב ורע . ואחר שמה כלכס החל ללוג בפדט כל
מיש שכל . הבוגרים חלבד הגרים . וזמן טח ונשים וגד חוטב עצים ושומב מים . ומס מינם
קרימי מועד . כי להעבדס בברית חדשה . כי טמפנו כלס ומזומנס לקבל לצבד בברית .
והברית היא השבועה וכמלה אשר יזכיר . לעבדך בברית . ניל שהקריב עליה עולה נדק דס
כברית הדי סיט ומס למ הוזכר . ונאומחוטב עבדך . לקח יהושע דמו ושס לצבעונס חוטב
עצים ושומבי מים . לעבדך כמו ויעבדו בין ברגיו . לחמץ הקיס . ולהעמיד היוס מותך ^{בברית}
שמהיה אמה לו לשם סגלה וכוא יהיה לך לזהים . ולא מתבם לבדכס . כי לא יצורכו הבאים

אחרים עוד ברית. כמפסדי זאת הברית אשר אכרות את בני ישראל תהיה לכל הדורות הבאות. ישג
 כטן יתר כטן וקבנו. ואת אשר איננו. כנגד הברית ובחלה. ויש אומ' כי את אש. שגופה להכניס אומות
 בעולם בברית. ואין צורך. כי אתם ידעתם. בשקוצי מצרים שלא הועילו. ובאיהם עשה יו' שפטים.
 וכן בעמון ומואב ומדנו אשר עברתם בתקנותיהם מה הועילו להם וללוייהם. מפני שהם עין ואבן סף ^{לרב}
 דברים נקמאים מהו ההי. לפי הזהירו. פן יש בבם איש או אשה. אשר לבבו פונה ~~לעני חכם או~~
 מהבאים אחרים. ללכת לעבוד להם אחרים. ומה בתחלה ליחידים ואחרים לרבים. כי כן יהיה ^{הנה}
 מיכה ואמו שהעמידו לפסל ואחרים נחבר פניהם משפחה משבט הדע. ואחרים כל שבט שדן
 שמה ויקימו להם בידן את הפסל. והגדיותו חרבן שילה. שרש פוכה הוא הנמצא. דוש ולענה. ^{אשר}
 איננו. כי פריא המלמד דרכים רעים שהם דוש ולענה. ודושהוא דוש פתגם אודם הוא עשב ^{הלענה}
 שמזיקים לבריאים. מוחשום שהם מרים הזכרים. כעני הנביא כטן הדורש. וכה ירבעם חטא ^{והחטיא}
 נהיה בשמעו. מי שלבבו פונה היום מעם יו' הוא יתברך מעמון במך לבבו. כי יאמ' שלום יהיה ליל
 יחולו בי דברי המלה הזאת. כי בשרימות. היא מחשבך המתברך קרובותן בשדירי בטג. לחען ^{סמט}
 כמו סמט חטאת על חטאת. להוסיף להולך בדרך. שר ועובד להם חיים עם עבד עני. ומשל האיש
 הישר ברנה. והרשע ^{הצמחה} כצמחה. וכל זה מאת הטובה. כי הרשע במחשבתו הוא קרוב. וכל קרוב ^{והצמחה}
 דרך טובה ודרך רעה. כי הדעת נמשלה לדרכים. עמדו על דרכים ~~הטובות~~ ^{טובות} ~~הרעות~~ ^{רעות}. ופי
 נבון הוא לחען יוסף הנפש הקדושה שהיא קרה. שאינה מעורבת ^{הקרה} בקרבן האומה עם הדגיה שהיא
 צמחה. ומרב חזק תמותה שטופה בזה ולכל עון וחטאת. ויא' כי כל אשר יתברך בלבבו מהמלה ^{הקרה}
 בשדירות לבבו ^{הקרה} מחשבותו שהם סעפין שיבנהו לחטוא ויצמיחו פשעים שלא היו יותר מבראשונה
 מאומם שהיו פורים. לא יאבה יו'. הוא באיש מופאטה. פן אה קטאת באיש ההוא. ואתה יו'.
 הוא במשפחה. והפדילו. מלוח השבט. ומה ישן. כי יכלה אומ' וכל הזנבים אחריו כבלוח האש
 לקוצים. ונבב. שאינה תכרע ישל. ומה הדור. ולא הזכיר האומ' והוא שמה ואמר ועל אשר
 עזבו. ומה הגוים הוא מאה הנבבי. והקדים כמנהג דעברי. וראו גפרית ומלח. כמנהג
 ארבע ערים לא יעלה בה כל עשב. על אשר. בעבור אשר עזבו ברית יו'. ועבדו עני עבודת
 לא חלק לישל כיהם חלקו ונחלתו על אמת שהיו בעבודת. הואיל ולפי רבה לאומ' בעולם ^{תורה}
 להשיך להם יחודו מצל העחס בלי תורה טענורכו כל אומ' גוי גוי שהיו. כנגד אש חלק יו' להיק
 לכל העמים. במלך ההיא. ולא במלך כבוד כי ישל יהיו בצלות. ויקיים. דגש התנו להודות ^{לנו}
 התפר פה הסעל. כיוס הגה. דבר השואלים על מה עשה יו'. הנפשות. אם אין ^{מכירים}
 אין לא אשה בלוג בדבר שמחטו שוגגים בו. מלשו מעשרות נקט. כי מה לעשות את כל

לך

והרע . החיים הוא חמור אשר מצינו מצד היום . ושכר החיים שהוא הטוב וחייית ורבות בריאות הגוף
ורב בעם . וברוך המספת כל דבר מלגז ומלבר . והמות ואם יפנה לבבך . ושכר המות הגדול
לכם היום כי מבול תאבדון . ומה למהבה את יי . הוא ההולך בדרכיו ושומר המצוות . והמהבה
חשק הלב משקף לחזות כאלו דבק איו . ולפך טאו מרום וקדוש מטבון ואת דטא ושפל רוח ^{הגמורה} והמצוות
והחקים שלמ יברקה למה כך ולמה כך . כי גבול המהבה האמתית לא יחקור האוהב מה זה ועל מה
זה בחפץ אהובו . וקו לשידע שאין עטן החפץ רק למעגל המצווה למלמעלה המצוה . מבול
תאבדון כילא מאריכון ימים . הפך וברך יי . אהיך באכץ . העידות בעם היום . הוא טאו יפתת יי
לך את מוצרו הטוב . ומנוחת והינו שחך . והנבון ממה שיאו המזיט השמים כי הם עדים קיימים .
העידות עבר ממה עמד כמנהג העברי . גם יש לומר כי המזיט פכשה מוקדמת ומקומה הנה . וק
הברכה . וזהו וילך משה . והמופ זהו כבלות משה לטוב את דברי המנהי . ובחרת בחיים . ומהו
עץ החיים ששומריו הכרובים הוא למהבה את יי . והדבק בן לא יזבדנו להט החרב המתהפכת .
כי השומר מעט רחוק מהדבק ראשיתו מאחרית דברים והבן זה . כי הוא חייך . קול יי ומאחריו ^{והדבק}
במאחריו דבק בשכינה כי עמו מקור חיים . למבומך . כמז כי לא היתה הבחינה לישראל מפלגת
כי אם מאהבת יי את האבות משום התבקוים ביי . וילך משה . יא לא היה זה ביום
עגדס לפע המשכן אלמ ביום אחד . שהלך ממסנה לניח א מחנה . שכל כד . לצוונם ולחזק
לבם כי אם ימות הוא הנה יהושע לטוב ^{לחזק} לחמו . הדברים האלה . מה שידבר . לא מוכל עז
הטע ומה הייתה חיי מעיל מעשה לצאת ולבוא במלחמה . ועוד כי השם אמר לי לא מעבור .
והנה השם אמר לי יחליפהו הזמנים . הוא ישמיר את הדגים . מה עברת בשר ודם . ואם אתם ^{צריכים}
אדם שיהיה לקצין ולראש כמנהג העולם הנה ינוסע הוא עובר לפתך . ונה מות לדבר מה
שדמיתם קרוב במלחמת סיחון ועץ שהשמיר השם אותם . לפך חזקו במלחמה ומאצל לבב
כל המייחלים ליי . אל תלמו . אם הם עם רב . וא מעבצו . אם תבאו בג עטן . כי יי ההולך
עמך עם על כל גרים ומרוס וממכותים . למס באוניבך . חזק ומאץ . כדי שיכמו ישל ויהיו
סרים על משמעם שהוא הממונה עליהם . תחילתה . יוצא לשלישי . לא יפך . מעזרת . ולא
יעבך . ממשלת הנבואה . והזכיר לו ששה דברים כמו שזכר לישראל . א הכהנים . שהם מלמד
העם וברשות נשאים בב קהת הארון . וא בלזקני ישראל . כמו ויצא משה וזקני ישראל ^{במועב}
שנת השמעה . הוא חג הסוכות . בתחלת השנה . קרא אחד מהכהנים את המורה היום הנאשון
עז יוס השנים מבראשית עד לעיב כל ישראל . וכן כתוב בעזרא וישמור על מצדל עץ .
וגזר אפי' גז טעב לחטן ימיהד . מוהוא גז צדק . ומאז בשערך . טעב במקומך . לחטן ^{שמעון}

וילמדנו

וילמדו . כי יזכו להם הבאור בעצ' ושום שכל ויביט בחקרא . מוהטעם למען ילמדו כל ה' ^{השג' ה}
 ויכמו . כי ישמעו תימת ב' וכעגשים ויפתחו וישמו על לב ולא יחללו בשום מצה ^{ובענינם} .
 הקטנים ישמעו ויתגבגו ליראה את יי' . כי יכמו האבות ביראת אהים ומעשה מצות יעשו ^{בעם} .
 קרבן יתיך . כמו ויקרבנו ימי דוד לחות . ויקרבנו ימי שרל לחות . ונכבת הקריבה בימים ^{בעבור}
 דבר הצמחה וכן כמו בשלשה הנזכרים . וילך משה ויהושע . ששבו בחתנה שכינה .
 ובמה הכבוד בעמוד העץ כי באהל משה נראה השם ית' כי שם היה מדרשו של משה .
 ומצונו . שיהיה נקיד ומצוה לעמי . וזהו ויצא מתי הושע . ופסק בענינו . וכתוב ענין הק' ^{שוב}
 כי אחרי מות משה ע"ה יהיה לנקיד לישכא . וכן כמו ויתמו ימי בכי אבל משה . ויהושע
 בן נון ~~היה~~ . וקם העם . כמו כי מליד בעם . ושם זה הצעה והקדמה לשיירת המזיג .
 וקם כמו ויקחו לפת משה . כי יעז פנים . אהי נבר הארץ . כי ליו . כמחן ומלוכה . וכל הארץ
 נבנים הם בארץ . וק ואין עמו א נבר . ~~היה~~ . בקרבן בקרב הארץ ^{לשון}
 זכר . מוהטעם בעם שבה ואם מיג נזכר . כמו ויהודה לעולם משב . ועצמים . יחיד
 ורבים יחיד . והיה לאטל . כי מפיר השגחת מהם וזה פנד מזה . ועצב והפר את ^{בית}
 והסתרת פנין הפטות איהם ומפי בעת קראם אי . יקראונו . ולא מענה . והיה כל אחד ואחד
 מאכל האמות . ומל ~~היה~~ ^{היה} . כי ~~היה~~ ^{היה} . בעלות . טפה . לכן אמר
 פה מהביט אורם . כמבולכס . ית' כמו עד מה מאת ^{היה} . והכוונה דבר א בני ישכא ויכ
 אותה . ויותר נכון שמה כתבה . ואה בלשו רבים כי יושע קורא ונראה . ובסוף השייה
 כמו הוא והושע . כי יושע באקוס משה יהיה ורצה לכבדו בחיי רבו . ולחזה צווי כה שייה .
 וכן בוא טבה ~~היה~~ ^{היה} . ועל ספר חקה . ונטע שילמדס הבאור . שימה בפיהם . ^{שידעו}
 ברסא . כי מביאנו . נתן טעם מיק . פנה א עבודת אהים אחרים כי את לא מחלל בה' .
 אבל מביאנו א הארץ והם יאכלו וישבעו . ומצא שפתיים שמתכו טעשה ושמע ישע .
 והיה כי תמצאה אותם דעות . שיעדת להביא עליהם ויאה . שרל לחה ומצונו כל אלה .
 תענה השייה שהיא לעד . לפינו נקדו . כי לא משכת מפי דרעו . על כן את מצוה שימה
 בפיהם . כי ידעת טרס שמביאנו א הארץ שיהיו מזונותיו ~~היה~~ ^{היה} ידיו הוא מבעט . מק
 כי מביאנו . כדרך בע מדס . כי הוא ית' ש ידע השעיד . ב'נס ההוא . ב'נס שנאה לו ^{וכתבו}
 לכס . והיו ככלות משה . דבק עם ויטעב משה את השייה . ע' תמוס . עד תס דברי ^{הסורה}
 וי' משה כמו ונתת מטר מצבס . את הלויס כלוה כהה הלויס . סמאה ויתנה א הכהנים
 הלויס . כי לא צונו סס לויס . ושמש אומת מ' מ' מ' . שלט יעו בו כלל . עליו מ' ^{להוסיק}

כי נמצאה

והוא מן לגרוע. וזהו עד תמוס. ואין נאיה ברורה שכתב ידוע ח' פסוק מהתורה. גם וינתן שם
משה. משה כתב חפי הקבורה עד לעינת כל ישראל. ושם ספר התורה בצד המרון שתיבה לעדות^{למעשים}
אומה שלא להתליף אות אחת. מן שם. גם ספר התורה לעד. כי בו כתוב השינה שהיא לעד בבג
ישל. וכמו ספר התורה מצאתי צבית יו. תליך במגול כי תמנה זו ותמנה החרק שוים ומתחלפים
בעודת. הדלם במגול והטון בדגש שלא כמנהג. כי טון יוד המצבר לא ידגש ובמוקצתם כבה
מי זעידת. הנב בע. עתק הקשה. ונד ברזל ערפק. כי ידעת אחרי חוות. כפי מה שייעד
לי. וקם העם הזה. וקראת מתבם הרעה. הוא וחכה מפי בו. עד תמוס עד מנס דברי השינה
כמו עד תתי מותם. והנה העיד השם להם עדים טאמעם שע לוחות העדות. השינה לעד^{היתורה}
כמוק וקשמים והמלך. העדות בבם ~~הם~~. וקבוימים ויעד יו. בישל וביהודה ביד כל נביא.
והמבן והנה המבן. וישל עצום עדים מותם בבם כי בחותם. והשם יתש ומנב^{היודע} ועד טאס יו.

שאלה פרשת אהם כל נצבים עזרנו יושב הכרובים

המזינת השמים. החל להשמיע העדים אמ דבריהם שמה העדות בבם היום את השמים.
והנה המזנים למזס כמו מאזנים וכן הצעה. והחכריע הוא התבונה שהיא באמצע הדמ
כמו שבארתי. ובעבור היות המזן שלם הצעיר מעלה ומטה מתדמים אין כי ללבדן טען^{הדיבור}
כדי לתקן כל עכטו ~~השמושי~~. ומה ~~השמים~~ כמו מים לעולם בלשון רבים חלב^{משטר}
במלך. וכן מה ישעיה. שמה שמים המזינת מלך. והמפרשים בחלופי הפסוק מספן רוח ~~השמים~~
והכמו מה לשוע שמים. וכמו הכוונת מזן ~~השמים~~ ודעה זה. והשמה המלך. לנבול ~~השמים~~
לנבח. כי מתן העבדין. שקט משקיות פיקו ~~השמים~~ ~~השמים~~. שמה לפשע ~~השמים~~
ואחריכן כי מלחמות יו. מדע טלחם. ויהי טעם יו. להיות עלינו. ואין טעם לחוסוף דמרי^{השמים}
ודמרי מלך. כי הנה כמו כי היא שמה את כל אחרי יו. אשר דבר. אך אם השמים יפגו
טלם והמלך לא תמן יבולה. בזה תהיה יד העדים צבא שונה. ומה כל המבוס הנכבד ~~השמים~~
יערוך כמטר ~~השמים~~. הפוך מן הרעיון שמים ממעל. וטעם ירידה וכן יערוך מזבחותם. כיוצא
בם. כמים המזרים במורד. וכנראה לגיח מבנה. לקחי כמו לקח טוב. כי מאחרי פי יהיו ~~השמים~~
לשמש. כשעירים ידוע מן רביבים. שהשעירים מין מהמטר הדק ומנה שהשלים בטל ~~השמים~~
ושעירים רביבים. במסרון המתמחר. ודשא. מעפ שהוא שם כלל לכל מוח הנה יורה ~~השמים~~
תחלה לא מה טל. וט העשב הוא שגל. והעשב כי טאט העל בדשא והמטר בעשב מרויס
אומם ומזיילים להם כן יהיו דברי אשר יצאו מפי. כי שם יו. מקרא. מותם שמים ומלך ~~השמים~~
גדל ושבח לשהיט ונדלו שמו. העור תמים ~~השמים~~ התקוף והחזק מעל כי כל הנבויים כמין ~~השמים~~

כי לא ישא

כי לא יעשו דבר כי אם מהנמצא ופועל השם הרב תקפו חזקת המור ולכ פעלו הוא תמים שלא
 לקח מדבר וכבר ידעת כי הנביאים לא ידמוהו כי אם בגמטא ומפני שהצד חזק ואשען ^{בן}
 השמים לאדם טהור הצור . מוטע טעם הביטוי א צור חוצבתם . שהוא מקור חציאתם וכוא ^{בב}
 ראשיתם . והנה הצור הוא הדמיון לכל הווה והכל צריכים אין להוציאם ולהשמידם וזה ^{זמן}
 על כן תמים פעלו . כמוהא תמים דרכו . כי כל דרכיו משפט . צריך בית כשמוט כלו במשפט .
 לא בחר לזרע יעקב בדרך חקרה וכעח שאר אדם ^{בב} למהגן מין זה ^{בב} בדרך חכמה כי אם ^{בב}
 השם לבב המבורח הסודי המוסדי המרץ מטרם שצווה אב המון בחר לעבוד את השם ^{בב}
 ואיך לא יאהב השם יי לו ולזדעו מחרינו להפעילו לנלעם סגלה הכל העמים . מל ^{בב}
 שקיים כל אשר הבטיח אותם כי יש בידו יכלת לעשות . ואין היכלם עמו בדרך חקרה היוס
 גבור ומחך חלש אבל הוא במחנה והעזב מלכין ומהקס מלכין טן מרץ שבע עומים ^{ליש}
 עמו . ויהי כי עשו הרע בעיני קי . ועצבו ברימם טעם ביז המחנות ולא עשה בזה עול . צדיק
 הוא במשפטיו . וישך הוא הצור . והכל לצמר מזה שהשלים צדיק וישר הוא לכורות מיק ^{שחמ}
 ישל דרכם . ומחרי ק'ספר מיק בחר אותם ופחדם ועוד ידבר בנאמם . שחמ ישל לעצמו
 עד שאין כאוי לבחור להם בעיני דור עקש ופמלמל . וזהו חומם . שאים נקראים בעל
 חי ולפ' בבטאות והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם וג' . ויא שחתלו לצור חומם
 ולא בא להם חסדון מצד הצור כי הוא תמים אבל מצד חומם כי משחמם במ והמוס משחית
 חומם . פמלמל . טעם עקש . וזה גבולם שאים הולכים בדרך ישרה . נק הם נפמלים כפמל
 הליון . מלה זו משונה כי היה ראוי הלמד בפתח וההיא בשוא ופתח . וראיתי במסרת ^{שחמ}
 ה דיקודשא ופלוג על כתבם ה'ל לחוד כלוה לבד קודשא לחוד ואם כן מין זרות למלה כי ^{שחמ}
 ההא מפני שוא הלמד . אבל כפי מכתב הספרים שהיא לבדה ^{שחמ} . יש אולי ^{שחמ}
 כך זה יוכה לקוד ולפי' ההא יחידה . ובין כך ובין כך היא זרה והיא נבדלת תקון סופרים ^{שחמ}
 זמם . רעה תחת טובה . אישם נבל . והנבל הוא מפל ומדרגת שרמו . להיות אדם והוא
 המשלם רעה תחת טובה וקרוב מעט נבלות יקומו . קיך טעם עשך . כי העשייה והקטייה
 שוים בעברי וצא כחוקה ילדך . זכור ימות עולם . חיותי בנאשית . ואם איך חכם אולי תבוא
 חכמה בלבך . ימות . כמו כמות עיתג . בית שטת דור ודור . מה שששה השם בכל דור
 ודור . דור המבול . ודור הפלגה . ודעם לנפשך יעם . כי קומוטו בלא עת נהר יוצן סודם .
 ואם לא תעשה כן לזכור ולהבין ולחקור של לקדמונים חמך ויגדו לך . והמורה בצבר ^{שחמ}
 בשם אב וזקן . שחמ בצ חוסר מביך . ויגך . חבג הפעיל וכבר יאמר לך . בהנחל הבורח לעים

מדתם בגויהם ובהפרידו בעמדם בדוד הפלגה . אזגד להיות מדן כענן לישמאל לפי מספרם וימא
כי כל גבולי עמים כמעין שבטי ישראל בין למעלה בין לחטה . ויצב שם התעט על משכן לענן טהור
את הארץ . כי חלק יין עמו . כי יעקב בחר לו ייה . סבל נחלת . כי הוא חוט המנוח . ובמקום
החבל שם תביה הנחלה . ולא עשה כן לכל גוי . והמות שבתר לישאל שבספיק וכלכל לישאל משה
במדבר במקום שאין שם ישוב כמו ומצא להם . יסובבתו . בעננים . יבונתו . שלא הסיר ^{השגחת}
מהם . יצרתו מהאויב . פאיטון עיני . מויתמחו במדבר כטע כעבבים במדבר וצאת ישרא . וכל
מקום חיות רעות . ויללת יעבם יטוס שולע קולם . וישימון כפל מדבר בישימון . יבונתו . תכרת ^{הדור}
ומקום טובים . ועל פי יין יחנן ועל פי יין יסעו . מיטון הוא השחור ^{שלא} בעיני . ויא יתמחו שמת
לו מאמעם שקבלו עליהם תאמת ומינו מעעם הפרשה שכוא מוכיח לישראל . כעשר . כמנהג ^{השוא}
שוכן על שן סלע ומצודה ועינו למרחוק יביטו ויראו טרף ויקח מפרוחיו שם לאכול ויעלעודם ^{זהו}
יעיר קנן . על גזליו . הם גדולים מן האפרוחים . ירחק . כדי שיעלן על כנפיו . מחריבין
יפרוש כנפיו ויקחהו . כל אחד ואחד מגזליו וילך ממקום למקום . כן הברא הסיע לישראל ממצבים
שהיו משועבדים ולא היו ~~מכירים~~ דרך למחמה ודרך הנהגה בכל ענן ודבר והשם ^{הקיים}
על פי הענן ושארם מהאויב והולכים ונלחמו בצוא חלבים ונצחום . ונתן מרצם לנחלה לישראל עמו .
וכל ענן ימן מפרוחיו תמת כגליו והעשר לבדו ימן מפרוחיו על כנפיו שמינו יכא מכל ענן שהעשר
מלך לבל העפות . וכמו ומשא מתבם על כנפי גזרים כי יצאו ישראל ביד רמה לעיני כל מצבים
ובאו ארד סיני . יין הוא לבדו יחנן ומין עמו . קצין שוטר וחושל מכל המלכי מעלה . מו יין ברד
יחנן לישראל . כטע הן עם לבדד . שטון נקמין לישראל רמון כי אם מלכה אחד ולא מלכה שש שהוא
א נבר . כי השם יה שהוא א אחד יחד לישראל גוי אחד בארץ . ירכיבו ויחשילו על גבוה ^{ועליו}
ארץ כי ארץ ישראל גבוהה וכן והרכבתך על גמות ארץ . שדי . היוד תגורת היא והוא מאכ כמו
דני וכן יעלו שדי וכל אשר בו . תגבורת הלשון כי יטוב . ועבו נבנה אכלו . הטע פרי . יעקוהו
טח היוד להורות על פא הפעל . דבש מסלע . דרך משל על רבוי הטובה . וקוה נבנות מלכנה
חלב . מחלמיש צור . סחוק הלמד בשוא . וחלמיש הוא מבן חזק מחורר . ופעל בוא הפוך ^{עיר}
החלמיש . כמנמלעם שט . ושט מלעם . חממת בקר . טובה היא מחממת הצמן וכן חלב ^{הצמן}
שאן מחלב הבקר . עם חלב כדים ~~הוא~~ . כלום שומן נטוב הכרים והשלמים וכן חלב הארץ .
בט בשן . מקום שם מרעה שאן וכל חי המלם שבן שאן מבירי בשן פנות הבשן . חלב ^{כליות}
היה ראוי לוח חלב חטה כמוכל חלב יצהר ומאר החטה החשובה בבלינה שמרב גדולה דומה
לכליות . והסמך התאר א המתאר . ודם עב . כי היין מדום כדם ולפי כך מה חמרי . ועב

כאית

לכן

כשן

בשקל לבב

ט"ז

בשקל לבב . משנה התנו לנכח . והבא מחרין . שנת עבית . וישמן . שורון . כמש מכל כל מלך
הטובות הנכרות . שכן שהיה ישר בעט ומאס פנותה . מלש לאה תבענו בנבח . מוהוא הפוך
מן יעבון מוכתומם . עבית מלשון קטע עבר . וכן במעבה המדמה . כשית . י"א עד שנתבסוס
ל העצמות ^ל רב השותן מלש וכמה קלון ערום . והנבון שאין לו דומה וענינו לפי תקומו . וי"א ש
אזה עשהו . שהוא עשה ותקן לו כל הטובות . ומה כתי ועצם ידי עשה לי לכל זה . וינבל מלשון
נבל . וכן א תנבל נמא כבודך . צור ישועת . שהושיעם מכל צרה . ^ל מנבלים לצרמת ית
ומזה ותן מז חדלנו לקטר למלאת השמים חסדנו כל . יקנימוהו במהל הקנאה התקנת צביאה .
בזרים באהים מחריס ועמ מחמת מאשרים גדים . במעצבות . בתשע מעבות . יכעיסוהו .
כלום דברים שובאים כעם על כל הכעסים אשר הכעיסו אשה . מוכי האלילים נקראו כן ^{שם}
מעבים לשדים ^ל שמה בזרים . והם שודדים דעת בע מדם שעובדיהם חושבים שיש להם ^{למשות}
ניש להם מיתה חס . לא מלוק . כי יש דמת שעבדים המלמכים או צמ השמים אבל שפאל
בזרים שהם תהו ומפס אהים לא ידעום . רק הם חדשו אותם לאהים כי לא עבדום אמות העולם
ולא שמע לשום גני . לא שעדום אבותיכם . לא עשוהשדים והשעניכים למלוה . וי"א מלשון שע
עליך שער והטעם לא שערן מהם . כמו תמלמונו נפשי . שפירושו תמלמ מהם . צור ילך ^ל
הלא הוא מצריך . שמה היית לו לבן . בעם אמם ליו . השי . התנו בפעל שמימ קל רק הוא ^{מחרין}
להוליד נח להודות לטן פמ הפעל . והשקלו ומטמתם חלפתך אול תנחי . א מחוללך . שבבאך ^{בפעל}
מאפס כמו באין תהומות חוללתי . וי"ל בא הטעם מלעו בנשי ובנחחי כי כינוד טסק בהם . וחמם ^{והיה}
בצור ילךך . במשך החל הצור תמים . ויטאן . כמו נאצו כל מכותי לשון תשוב . בשו ובמתנו
כי הצעם חלקטים עצים והמבוא מבערים המש וכששים לשון בצק המבוא מת התנו . ממע ^ל
פע . כי אך משובה א תקווי . שיםמלק שכיתג מהם . מה מחריש . בצב להם יחחונב . כי דנד ^ל
הפכים . השקר לאמת וכן להפך . והשם מה צעם לא יסקרו . והם בעם לא מחון בס . וי"א אין ^{בהם}
מחון ומשל . והנמשון נבון . והוא בשק מחון מבוס ושמת ברבני ובכתי . עד אמנים . מס ^ל
על מבוסך . הם קטנות . בא כמו מלמן אחרי יו . לקלות המבוא . בלמ א . שמה לא מלוה .
כעסוט בהבליהם . שמה במעבות . כעיסוהו . מקנאם . מבנן הפעיל . בלמ עם . מזה טנד
מזה . כי מביא עליהם מלכשדים זה העם לא היה . בגוי נבל . טנד עם נבל והוא מדום שלמ
זכר ברית אחוה מו הם השומרוניס שהיו צרכי יהודה ובעות . כי משקדחה הקטנה באפי . כמו
קודחי מט . כי הקטנה מביא לידי חמה . והחמה כדמות מט שמה כי קטנה חמת צד . וכן ^{המט}
משל בחרון מלש וחרה נחמה . לא מעשה חרון מפי . ומקד ע"ד המש עד שמאכל המאן ויבולה

מחרין
בפעל
והיה
לד
התנו

ט"ז

ותלכה תוסד. הרים. והיא מלך ישראל. וכתב והשמוע את את המלך. אמר. לא אענה כעה שלם אביא
 עליהם. וכן האך תספה. ואם הם בבעים. ואיננו כעע מוסף. והאות מכלה גם. חזי כלן והס
 לא יכלו. שמוך אך אומר לא מעשך כלה. והחל ללוח הרעור. חזי בשן את. ועבנו לפי חקוק.
 ואיננו מלשו לחזי לאמנא. כי הם לחזי לשמוע שהוא מלשו חזא ימנה. וכתב כחו חללי רעב. וכתב
 השן. מכלי עוף. סעובב כשן צבדו עוף. וחקקים לכשפים. או מכלי ~~מש~~ ^{מש}. וקטב מרידי. מן ^{הרעים}
 הוא הדבר שמוך מקטב. שוד צהדים. מרידי. שהוא חר וקשה והוא מאר. כי אה ארבעה שפטין ^{הרעים}
 וכן בהמות. והשלחתי בכם את חית השדה. זוחלי עפר. כגון נמשים ועקרבים שכם נמשכים
 בהליכה. או שכם הענבים להולכי דרכים מלשו חללי ומידי. וחזן משכל חרב. כחרב בחזן.
 ומחזרים אמה. איות המויב והדבר. גם בתור. סמוך. א משכל חרב. יונק עם איש שיבה
 כמו בחורים ונס בתולות קנים עם נעים כי הזקן ישוב לידי עלותיו. איש שיבה בעל שיבה
 מפמיים מבגן הפעיל. כלוח בכל פיאה. משבימה. שלם יהיה להם זכרון כי יאבדו כלם. לולי
 שלם יאמרו קמויבים מפני תקפס נצחו. שכל וזה כעם גדול ~~מגור~~ ^{מגור} מן העגמ רשע. מולשן
 קבץ. מן החזרות. יצרו. כחו וחומותם למ ^{השם} ~~למ~~ ^{למ} זכרון. לשו שמוי וכחוד שיכדו החעשה
 וישיתו הדבר בעצמם. וזהו ולא יז. פעל כל דמיו. כענ ומתנו בגנים אשר שמוע את שמוך למור
 כי שימו כל מעלתי שכל שיעדפו מכל גוי. כי היתה על פי כח הוצרות. וענה חלק ועבר. ושם
 השם יז. לא נלה בעולם כי אם על פי האומות והמופתים שעשה בעבורי. שכל. ואם יאבד ^{זכר}
 שכל. שכתו אומותם וישכח השם מפי כל יצר. כי יאמרו הנה העם אשר הבטיח היות לו
 סגלה מכל העמים לא היה יודע כי יחטאו ולמד בחר אומם. וישבדו דברים לא כן ויש ^{לאלהיהם}
 וזהו ידימ רעה. כי גוי אובד ~~מגור~~ ^{מגור}. כלוח הגוים מן בהם חכמת המורה וק ^{חכמה} ~~מגור~~ ^{מגור} כן
 הוצע על כן גם מסוס. ענה ונמשלפה פגועת אובד. כי הכתו בצרי. ובא אובד עצור כמו
 רק הנסא מנל מתך. קבועי בגדים. ואין בהם תבונה. כי לא השכילן האמת. לו מלוחכמו
 באומות והשכילו לחכמית. שכל כי כל אשר בא אליהם לא בא ~~שכל~~ ^{שכל} כי אם מלפני ענם לכדוק
 האחד מהאומות אף מישכל. אם למי חקם. הבונא ביד האומות והיו חוזים הגוים. כי לא ^{כעצרת}
 צר ישראל. אם היו חכמים והיו מויבינו דעם כן. ^{מכבם} ~~מכבם~~ ^{מכבם}. כמו וילכדם ין ביד סיפורה
 ויוי הסניכס. כפל האמה וכן לב ~~מגור~~ ^{מגור}. ויה לחחיתם. מחכית הגים כי ק יעשה השם ^{לכל}
 האומות. שגם חוזדים יורג מישכל. ויה לחחית. שכל שיהיו בעולם. ומפני שם כי לא
 כעצרת צרכם. מושך עצמו ומחר עמו. ולא מויבינו פלילים. כמו כי לא לכעז. שכת מבין
 והנבו כחו עון פלילי. כי ~~מגור~~ ^{מגור}. יא מוסב א משבימה מאמ שוכים. ואיננו כן

שובא גוי מובד . כלום תמוה החק והלמוד של סדום לחודס וזתם . כי תמוה יין שמו .
 נמשלם לתיס וליין הוי כל צמח לתיס לכו לחחו בלחתי ושמו בין חקבתי . ומשכ היא דת משוקצת
 נמשלת בצורות שצבים . ובין שדומה לחתמתן . ותשדמות כמו פנים בעצת . כי שדמות
 חשבון מולל . והם הגפנים שלא הציעו עדיין . וכן נקרא הדקע שלא נמשל ביעב . ושדומה
 לפת קמה . ולפכ כמד שדמות אשכולות ארוכות לאו . ויין מומם הגפנים כמות תבנים
 וכבוש פתן . שמתית מיד . ומלך ראש תמונה וזו ומלך חכור נסוף . הלמ הוא היין שדומה
 לכחש פתן המכזר . כחוס עמד . ומהא ישמ כל הגוים . ושמוולעו וכיו כלמ היין . כלל
 ומדי דרכם וכל מש עשו יעשו להם . כחוס כמע חתום מין לו דומה . ויש מתלפים פת
 בקוקה יקסם על שפתו ולך כלזה כדור מות וכן כובע קובע . לל נקס . שיקס מאויב .
 ושלים . כמו בכח מחבל . וכדבר מין צהם . לעת מוט . ומת יהיה השלים והנקס
 הכנל שלהם כי פלו ולא יקומו . וקרוב לבוא עמם ויתיהלם יאשכו . ומש עמידות
 אחישא מפלטלי . כל אחד ואחד מאשדוד חש לחם . מו ומש מע לעשות מה שעת . לאו
 העמידות שמה כנביאים ונתן ין . לביך מתכל במלות הלה . וכמבלת את מוטק את
 קול שמן מעד . וכחצא במ . כי ידין ין . דין עמו וינקס מצדיו . ועל עבדין ימבוס
 שהם שגל . יתבסם התפעל . חזר על שגל . ויתבן כמו הוי אמנס מצבי . ניתס ין . על
 הדעה . ברב שמיא קאק לעשומ . כי מולת יד הפני . של נקבומ . כמו ושכנס צב
 יד כמו כח . ומפס . וכן שצור חכלרע . מעצב וממשפט לוקח . וערוב . מכל עזר
 הוא שאר מן ומה המויב מ . מלהיתו . של שגל . והנה תפרש מה יהיה . כי ידין יק עמו .
 צדון שיסחרו ישראל עניים ומרוזים ומתכפס להם האומות מיה אליכס ומפס כמו ומפס
 את הדבר . מן ומפס כמו מפס אליס . ושצור וערוב מאר . כמו עשוק בדם נפש . מלש
 זה יעצוב בעמי . ושוב . כמו ויעצב . מש חלב וזבחון . שיקו זבחים עליו ומה מכלן .
 וישתם לשון רבים כי כפי דעת האומות רבים הם . וגם מוכלים ושמים . עלק אמר
 ראו . כי את יחיד ומין להיס בלעד . נמיכש עם נמכ שח משקלים . ויעזרונם הטע
 מתבס . כמו ברבמכס . ויה ומאזר השם כחש יעשה דין עמו . מיה אליס וצרכם
 חסו בו . כאלו ליעבדי מותם . חלב וזבחיו . כי הישמשלים כשיצחון וזל זמן
 המועד שלהם ימכלו חלבן והדם יזרקו מומ . שמו יין נמיכס . כמו האדמות .
 שמתכיס יין לעץ . נמיכס . כמו נמיכ סיחון . יין של כוחיהם . יקומו . מס יהיה
 להם תוקף יהיה כל מו עליכס סתרה . שיעזר מתבס . לעת ממוט קולם . קול שלהם .

לכ

לשון

ופין

ימיר

והדמות

משוקצת

שדמות

כמות

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

שדומה

לאו עני הדעת שמת הוא שהשלכת לישראל בגולה ולא תידכם הימה זמא . עתה מקום ימאר ין והקלוח
נגשל במות . אע מותג אומם ומע אחיה אומם . מומית לעוים ומחיה לישראל . כי טפ ביד ין . זה
שפיל וזה ירים . ואין לביס עגדי . לא כבב ולא שום דבר . לחמוץ ולרפוא . לכן האומר חיי בב
לא בזכות תליא תלמיא מלמ במזלמ חוטאים . כי קשא . נשבע בבטחו ומח משא כדך בב אדם .
כענין הרימות ידי א ין . חי אנוכי . כפל השבעה . אס שנתה . הדבר שנשבע . והוא תלשנא
חציו שטעם . ובחרבן אמ כל בשר . ושנתמ בשקל וסבומי אע . וכן בבטוח יחזקל כשחרה השם
לישראל חרב חרב החדה . עגד יחדד אומה בעבור מניבי ישראל . ותאחז ידי . החרב לעשות
משפט ונקמה בגנים מומחז החרב כמשפט כל בעל בעלחמה . ומח לצרי . כי צרי ישראל ער .
השם . מוכי הגיסי מצרים והודגס לישראל לעשות כמעשיהם . כי עליך הודגס כל היום . כי
יטחו ישראל עבודתם . ויחללו שמו הכדגס אס כן לשאת השם לעשות פדעוה וכפדעוה
מהאומות לישראל . משכיר חצי . מכב הדס ולא הוצרך להזכיר חזוד בחציס כי כבר הס חדשים
נשאו כי כל חציו סלה אומם בישראל . שמה חצי מכלה בס . והנה שכיר חצון מעס חלל ושביע
וחרבו ממל בשר . כשחברות ראש האניב ופדע מהאניב . פדעוה כמו בפדע פדעוה בישראל .
הרענו לא יתכן שיהיו גויס פועלים . ועמו פעול . כי טס ישיב . להס ואיך יתבאר דק הטעם
הרענו . רנה ושמתו גיסי שס עמו . וכן והרענו כל ישרי לב . שמיט יוצא כעני וזרעו . היה
מלא כדגויס . וכפר מדומה . כי כפרו עם ישראל למאן ישראל שטמו וקבדוס בית ישראל למען
את המאן כי ישראל יהרגו לגויס שיעמדו להלחם עליהם ולמאן לא יטפר לדס כי אס בדס שופט
וכן יוצא חצי העיר בגולה . והנה השירה הזאת העידה לכל המוצאות אומה . בעבר בהווה
ומבואר הדבר בגולה העתידה ורביס אמרו גס יש בה זכר לעלם נבא . מע אמית ומחיה . יהי
כענין שהשם לכקיס הכמב בה כי קצתה לא נביה . ויבוא משה . כי כמ וילך משה ויהושע וכבר
הושע הענין . באזע העם . קטעס ונדוליס . והושע בן נון . מבל לבדו מדבר וקראו עור הושע
כי גס בזה היו קוראים אומ . ונקרא גס יצוע . שיהו לבבכם . כלוה השתבלו בדברים . כי לא
דבר דק . שאין דבר במנה לבטלה מבל תעלה דק יש במאן ענין גבוה מו הטעם כי לא יהיה
דבר כק חכם . כי הוא חייכם . כמו כי הוא חייך . חכם . כלוה בכם כמו המש חכם כי הבדיל
המש מאך תחומות א . והנה . כמו ותחנה . וכחוקו וסיס במלעקך . כמו מת אהרן . בעבור
סבתו חכיבה ויש לוה שמת בלא מקרה החולי . והאסף א ענוך . רמיה בבורה חנה בעבור
הנפרד שיתברר הצדיק . כי אין עתיו כעצ תרמה ענתוק שמאן כעצ החקוס . הן באמץ . שולם . המאכ
עם יתברר הצדיק . כי אין עתיו כעצ תרמה ענתוק שמאן כעצ החקוס . הן באמץ . שולם . המאכ
שלמה פרשת המקינט
ומיון יהי בגרמ

מחית
ענין

הברכה

קראת הברכה . כמו שהוכיח לישראל קן ברם קודם חותג . מוזמנת הברכה כי ברם ישרב
 אבינו . מ'ש המלהים . וקן נקרא שחל ומליהו ויעבו החוזה ודע וקרה ופינחס . את בני ישראל ושמעיהו ו
 להכליל שבט שמעון ומין דבר התפרטים נכון . כי מפני זה ~~הוא~~ סלוח העם שבט שמעון משה
 ולא ברב . והלוי כמ' ויצמד יחד לבעל פעור . ועד שהטעמים יו' בעדת קרח יותר נבדלים ^{על}
 היו משיח' ועון העל נבפר עליהם . וקן כמ' כי כל המ'ש מ' הלך אחרי בעל פעור השמדו יו' .
 להיקרוב . ומתם הדברים בין . להיכס חיים כלם הי'ם . ושמעון בכלל הדברים . אבל ישרב
 אבינו לא ברוך כי אם שם שש שבטים וכן הזכיר משה ל'ע . יב וכולם עמים לחספר בני
 ישראל . כי שכל יסוד'עולם הסכל ועדיק יסוד עלם . והוא מדומה לחעלה ולחמה . וכן לשגד
 לבוא שעי יו' שמה יו' כי כן כמ' שער יוסף אחד . ומפרים בגלל משה . והנה נמה משה
 על פי הדבר לצורך את ישראל . ולצורך את שבטו . כי הם התקייבים קרבתם יסוד ועל ידיהם
 מתברכים כל ישראל ומתברכים מעון . ושמעון יהיה בגללו כי קן את ישרב שמעון ולוי אחים .
 ומקן כי נמו' שם מחלקם ביעקב ומפ'ם בישראל . וכשימברט כל ישראל . ברוך שמעון ^{עמו}
 כי מיק יתמה שבט מ' ישראל . ובבל מקום בין בחלוק הארץ . בין בגשימת נמשי ישראל .
 ימה הכת' לישראל יב שבטים . ובעבור ששם משה ל'ע ליוסף שש שבטים בתעם התעב
 וצדקלים . לא היה עמ' נכון להעמ' מ' מהם ולפי' העמ' שמעון שלקח ברמ' שיהיה ביעמ' ^{השבטים}
 והוא בגלל את בני ישראל . לפני מנח . סמוך לחיתומ' כמו ולפני זה מלי שיבה כהן . וימנח
 החל לספר בצדק כלל תפארת מותם שיצרך מיק בתר'ם מבל גוי ולא עשה קן לכל גוי .
 ונמו' השולח והשליח והשליח'תו כי לחעלה הזכיר דברי מנח'ה ויספורים שיקרו להם . ולפי' קן
 כ'ה לקשכס . וזוהי מ' הברכה האמתית . אם הם מותקיים בה . יו' מסי' במ' . י'ה המ' מקום ב'ת
 ומתרו חכמי'ם זל זכר מרוב פאות העלם . מסי' פ'ת מערב . משעיר פ'ת טב . והר פ'תן
 פ'ת טפן . מרובות קדש . פ'ת מזרח . ששם עמדו ישראל לשמוע את דבר יו' באשור הר' ^{סי'}
 ולמה עלה משעיר ופ'תן . כדי שיכבסו בעל התורה . והם למחששו ~~ב~~ ולא שמו על לב .
 ואם היו מזרע אברהם . וי' יו' מסי' במ' . כי משם נמנה להם . במתן תורתם ושם מתרו
 ש'ל כמו שנה . ומחר נסע משם שן הען במדבר פ'תן . וכשהיה מעשה האמ'לים ^{המקל}
 ישראל ונהיו כהגדים ולא היה הדבור עם משה עד באם א שער בשנת המדבנים אז היה ^{הי'ם}
 להם לאור עלם ושלו י' מבלם . הופיע מ'הר פ'תן . כי משם היה תחלת הכנסם ונה
 משם הופיע עליהם לתקן להם כל צרכם . הוא הנגב ידע לכתך את המדבר הגדול והנכון כי
 הזכיר מקומות אלו להפליא הדבור . כי ביום מתן תורה כשהוציא את ישראל לקראת האלהים

וכשכנה בחיך וצמחופתה וכל איש מצפה לחזותה . כן היו ישרים באומות יום מצפיהם . וספר הכתוב הנה
הוא נראה מקום פלוג והופיעו תעורר פלוג פלוג פשת פשת פשת וכו' כגבב אזה אמתן יבא . יו' בצאתך
משעיר . מקורות שהיו מכירים ~~שילבו~~ . ומה מרובות קדש . שמה רבב לביס רבותם שהם
קדושי עליון ותיד יתיג הדת שנתנה לישראל מהמש מן השמים השמעך את קולו ליסרך ועלכמן
הימך את משו הגדולה וג' וידבר יו' איכם ממך המש . מודת בתסרון ו' מש וזה לחן ^{המורה}
משלה במש כי תצדק ותטהר לשונך ומהכל לחלילה . כלמ כב דברי סמש . כי הו' ^{עמים}
סמש מצדך . וישב מצדך וטהר כפך . מן חובב ומוהב עמים . שהם שבט ישרים . שמה ^{עמים}
הר יקראו . כלמ סבה יורה מהב לישראל שמה ותיים לי סגלה תכל העמים . ושבת מן כנבוכ
א המכח . לזה כל כך חבבתם ככל קדושיך שהם המלכים מיתיק ומשאלך . והם ישרים שכל
כל שבט ושבט עם ממך רבויה . תבולגליך . כי קבלו מיד צדק ממך ועשו עשה . והזכיר ^{היכל}
דך כבוד שהשתוו אפיהם מרצה . ועם בעבד . זכר ומרצה . ומתאמתך . חבי כמעט כדע . יכל
אחד ומתד . שם בפיו מן דבורך ^{למחמריך} שהם המורה שצוה למששה ובא זכר ומרצה
כמו מדוע שובבה העם הזה . ותבן מצדך ^{היכל} כעשב ויבש לבי . ומסרון כן הדמיון כמוב
ממחמקסס מרי . וכביס כן . ויה כל קדושי . שאל . שהם הלויים והכהנים בידך ובמקומך ^{ישל}
תבן הוכן לרגליך בבית המקדש ללמנו מדבורך . תבן כמו מבגלה למפרים שהוא ^{היכל}
ויה תבן מלשו תבנים ומיג טבן . וק ימה חובב . מלש בחובב ענת . כענן ובצל יו' כסימך .
וכל קדושי דוגמת כ כל העדה כלם קדושים . מדבורך בשן נצממך . והיחיד דברה ^{שמה}
כקטיקורה ^{צוה למששה} . מפ' הצורה שכן אמרנו לך קרב אתה ושמע . היא המורה
שנתנה בצלוי בקולות ורעמים . כמובן ומה מרובות קדש ממה מנחם ^{מצויות}
לשמוך ולעשות . והיא מורשה . לכל ישרים דור אחד דור לא נחליך ממה ולא נקבע ולא
מפיק על הדבר אשר נצוויה ומין תורה בלעדיה וכן חתמו חותם כל הנביאים זכרו ממה
מששה עבדי שהיא ממורה על כל ישרים ולא ליחידים ומיג חושב שמה מחכמי הקבלה ^{ממה}
על מה שהוסיפו . כמון שנות לעריות . וז יתיס לו ימי הנדה ובבל מצוה ומצוה מן התורה
שימה גם זה מפ' הצורה . שחילול ק היו מועם גם הצרות והמספוח . שהן מדרבן עם ^{מצוה}
התורה . והלך הם ממנו לענן מקרא ועלה תג רבן מ' נביאים ושבע נביאות . שעמדו
להם לישראל . ^{על} וככל לא פחת ולא הושרו על מה שכתב בתורה מפילו ממה חזן ומקרא
מעלה ומי דרוש . ועוד דמיג מפרשן אחד כי מה ובכיוסלתי כתב פ' קרעם וכתב ^{למנו}
היו מצעעבים על הדבר הזה . מ' ^ל המצוות אשר צוה מששה לה המצוות שנצוו מפ' ^{מששה}

כך מה לנאמשה ואין נביא אחר עמד לחדש דבר אחר לכם . ומדרכי ומסתב רוצים לחדש
 למ דבר . לא רזו משם נשמים ומתננים בדבר עד שהאיר הקצה עיניהם וכו' . והתנה אם
 אין נביא נשאי לחדש דבר איך נעמד קדוש החדש על פי החשבון . ויתב דברים שאין שמה
 כוונתם להזכיר . ואם תמצא בדברים הלכה לנאשה במינה . זה תמצא לה לא יצא משם ענינים
 כי אם לקיים דבריהם תולים הדבר **לשם** לעדול שבנביאים . או שכן היה מתקן להגדיל **התורה**
 מפ' דרש משנה גדילהו ויחשיבהו כדי לאיים העם . ש שזה הענין גרס לכם ומתרו דבר
 שלא כדיון . כל העובר דברי תורה חייב חלקות . וכל העובר דברי חכמים חייב חיתה . וחלילה
 שנתפנה בנאם האנשים רק דרך הערה זכרה . ומזכיר העו . **אף** ל ירמיה ואיתמר
 ל חיה בר **אבא** תרגום של תורה מונקילעם הגר **אמר** מפ' ל אליעזר וז' יהושע . תרגום של
 נביאים יונק בן עזיל מה מפ' חג זכריה ומלמכ' . באומה שעה נקדעשה מן יסדל
 ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה . יצתה בת קול ומתה מי הוא שגלה סמך **לצב**
 אדם . עמד יונק בן עזיל על כגליו **אמ** הוא שגלית סתריך לצב אדם למלכודי עשיית
 ולא לכבוד בית אבא עשיית לא לכבוד עשיית כדי שלא תבזה מחלוקת . **ב** בקט **לגלות** **בש"ר**
 תרגום של טובים יצתה בת קול ומתה לו דיין **אמ** טעמא משום דאית בה קץ גשיח **אב** **אב**
 סמך . ויקראו בפכר תורת האלים . זה תקרא תפורט זה תבגס . ושום שכל או הפסוקים
 ויביט בתקרא אן הטעמים . ומתכ' ליה או המסורות . מלא שכתום וחזרו ויסד **אב** **אב**
 דאורייתא דלא מקדענע ו**אמ** שטח דנביאי מקדענע . דאורייתא תגלו טעמיה דנביאי לא
 תגלי טעמיה . דכתיב ביום ההוא יגדל המספר בירושלם כמספר הדד רחוק בבקעה וקדו
 ומה כב יוסף מילתא תבגמא דהאי קרא לא ידענא **אמ** פנושה . **ב** בעצמא הקדו
 שגא תפדא בירושלם כמספר דאממאב בר עמרי דקטיליתיה הדד רחוק בר טבריותון
 בדמות גלעד . וכמספר דיאמשיהו בר אחון דקטל יתיה פדעה חגירא בבקעה וקדו **השכל**
 עד כההגדילו החשיבו התמה עד שמתרו עמד יונק בן עזיל על כגליו . וזה תפורסם
 וגלוי בכל אמריהם . וכבר הזכירו זולתם כיוצא זה . ומה תמה גדול ומה בנה מספרו
 באעשה בטלמיוס התלך כי הוסכם בלב ע' הקנים ומה שיסופר . וזה ידוע **אמ** **אמ**
 מפ' האותות הנבואות שלוקחן ועמתן מצלם אין חלוק . מלבד אש' רצו למצא עזר לעמיד
 דתם . וזה כמבין משה בטלמיוס התלך . שטעם ע"ב זקנים והכנסם בע"ב בתים . לא גלגל
 להם על מה כונן זקנותם נכנס מצל כל אחד ואחד מהם ואה לו כתוב לי תורת משה רבך . נתן
 הקצה בלב כל אחד ואחד מהם . והסכימו כלם לדעת אחת . וכתבולו אליהם צבא ברמשיית

מעשה אדם בצלם ודמותו זכר ונקביו בראם ויכל ביום הששי וישבות ביום השביעי ^{הב' זכרה}
ואכלה סם שפתם ותצחק שרה בקרוביה כי באפס הרגו מיט וברצונם עקרו אבוס ויקח ^{מעשה}
את אשתו ואת בנו וירכיבם על נושא בג אדם ומושב בע ישראל אשר יטבו ~~למנו~~ ^{למנו} זכרים
ובשאר סמלנות שלושים שנה ומרבע מאת שנה וישלח א געוטי בג ישראל וא געוטי בג
ישראל לא שלח ידו לא חמד אחד מהם שאותי אשר חלק יו אהיך אותם להמיר לכל העמים
להמיר על הארץ וילכו ויעברו את אשר לא צוית לעבדם וכתבו לו צעירות הנעלים ולא
כתבו לו צעירות ומהפך זה לא כתבו לו צעירות מהפך של אשתו של תלמי מרנבת שמה
שלא יאה צחק בי יהודים והטילו סם אשתי בתורה התבונן אתה הועיין תכלל אחריהם ^{שפיסכים}
הבורא בלב כלם לכתוב הבלים והלא כתב ולחמס חזון וביא ונתן גנות המאמרים האלה
נספר בשבחיו של תלמי כבר הוא היה חכם גדול בכל חכמה וכאשר בקש להעתיק לו המכתב
מכתב אהים כן בקש באור הנבואה ולמה לא יכיר במהו ברמשיית ברמ אהים ועד עתה
זאת היא טעם תמונת השלשה תמה נעשה אדם וידוע כי כבר עשירים ומרבע העתקו
מספרי המלך הנזכר ועוד למי היו פוחזים לחלק מלכי המלכים שמה לא תמסיתו ולא
תצדעו מולמלך בשכר עס ודגופי חוקי התורה כגון הקרבנות ופרי מזוזה וכיוצא בהם שאותו
העולם משיצין עליהם לא תקע ותקע בקרבה בקרוביה ואם נבוא לבאר כל דבר יתקן
הדבור לכן נכתב אל אשר היינו ויקרי בישונון מלך תורת משה למלך
על ישראל בהתאסף כלם לקבל על התורה מנה הוא מוסב אי יו מפיכ בג
שהיה השם למלך על ישראל כאשר נאספו ראשיהם לקבל על מלכות עליהם שמה ואתם ^{תהיו}
לי ממלכת כהנים והזכיר ראשי עם כהנב ראשי הטוות קח את כל ראשי העם יחד
שפטי ישראל שכלם קבלו מלכות שמים ומז אה למה דבר אה עמנו ושמה ולפיכך
תורה צוה לנו משה אם כן עם ישראל שקבלו בעל מלק ישראל ראשיים הם לברכה יתי לאו
ובא ראשי מלעיל מהפך מלמעם שהיא מלה זעירה ומה יתי כחובן כלוה שבאן ^{שהוא}
הבכור והקדיון והטעם שיעברו חלוצים צב ישראל ולא יפקד מיט במלחמת האויב כ
צא מהמלחמה דפקד ולא יחסר ממנו מלך יהיו ממנו ואנשין כהמפקדים כעשן שאון
את ראש אנשי המלחמה ולא יפקד ממנו מיט ויית יתי כחובן בחיי שלם הבא ולא יפרי
עליו עון פלש אביו ויהי ממנו שיהיה לו הקדוה בהמפקד ויית וא המפקד לשנים והטעם
וא יהי ממנו המפקד כמו א ישוב דך נבלם וזאת הברכה עצמה ליהודה שהיא מלך על
כל ישראל ולפיכך הזכירו אחרי כחובן וימאמר דבר משה שמה יו קול יהודה שיצא

אחיהם

למנו

לאויביו . ואעמו ישראל תביאנו בשלום . י' לין . בידיו די לן להלחם באויבנו . ואין לן צורך לאחור
 אם תהיה לן אמה עוזר אנהטעם . י' לין . דיבנו בערו . וחסרון בית השמוש כמו ירחץ מים ^{הנמצא}
 בית י' . וללון . בעבור לוי אחר כמו ויאמר שמע י' . והזכיר לוי אחרי יהודה כי שבט אהרן ^{לוי}
 עם בני יהודה בירושלם ובצאת כהןך למלחמה יעמדו למעלה ויבקשו פהטם שישיבו לשלום ^{מלח}
 ולפי הזכיר רחז מותיק ואוכיך כנגד השם ועעמך כעג הבה תמים . הישה ^{לוי} את האפוד ^{לוי}
 שהוא חסידך . ונסימך בגסיון שט בעג וקבל כדן וידוס אהרן . ועלה לא נמצא בשפתו בשלום
 ובגיטור הלך . חלבז מוי מריבה . אנהטע כפול שנעמו במעו במי מריבת קדש . האומר
 לאביו ^{לוי} בשעת הדין כי לא יכרו פנים במשפט . ויא הוא רחז מוי לין . אי ויאספ לין כל בני
 לוי . אנהטעם שממיר היו בבית י' עושי מלחמת י' . וטאלו מים מכירים את קרוביהם כי
 אין כי אם לשם י' . וזהו כי שאלו אמרתי . ותמיד מעינים בתורה הא ובביתם כי יורו
 משפטי האלים וחקין על ישראל ובין טמא לטהור יודיעם . שימו קטורה . כעג קח את ^{החמה}
 ומן עליה משונ . מו שמקטירים בקר וערב . וכליל עולת הממיד ומחמת כהן . ברך י' . מלון .
 ומגנת הכהנים . ופעל ידיו . שיהיו כקרבנות שמקריבים לכזון כי הם החכפרים ^{לוי} מן ^{לוי}
 כפיהם בברכת כהנים . מחץ מותבים . כמו מייצרכים . ומחץ כמו לחמן תמחץ כגלך . וכל לשון מקום מחץ
 למשפט טביעי . מן לא יקומון . שהקרקק ועגיהו החסיד נצטרע בעגרים . לבנותין הזכירו
 אחרי לוי כי גם זה היה בתלמי יהודה . ידיד י' . יא כנה לבנותין ידיד כי הוא נמר עם
 יהודה אבל כל השבטים הלכו אחרי ירבעם בן נבט . ישכון לבטוח . ביו . עדי עד . וכן
 מדרכי לא חרד מן המון כי בטחו על השם . והשם מסך וחופף לו כל היום כלום כל זמן .
 ובין כמפיו . השם דר כלום הכבוד שהיה בתלמי דר . וישלום ידיד י' . הוא שלמה שנקרא
 ידידיה ויקרא מומי שכון על בנותין וישמנהו בין כמפיו שכן . כי שלמה נבנו שוכנס בין
 ספי בנותין מעפון שלע ופאלף ומקב עין רוגל וביניהם ציון ובית יער הלבנות . וליוסף .
 ובעבור יוסף אמר תהיה מבורכת י' . ממצ . ממה שמספר והולך וקודם לוח השם י' ^{הכל}
 חננתם וכל הנרות הבמות בעולם השפל מהמעניים הכל בכזון השם כפי מה שגזר ^{ביום}
 מוה מחנך הנעלד מטל שמים . כפי מה שמסר להם בוראם בשעת יצירתם והם במהלכם
 מועלים ומזיקים לבני האדם ומעפ שכן הם אם השם רוצה לבטל כחם ומחשלתם יבטל
 לפיכך הכל לפי מעשה השם ורצונו . כמען מעשה נוס י' . מעג את השמים והם יעמ את
 המכץ והמכץ מעג את הדגן ומת המכוס ומת היצור והם יעמ את ידעל . הן נמצא בע האדם צריכי
 למרבע מעג השם לשמים ומעג המכץ משע מעגם . וגדולי המכץ צריכים

לשלושה מענים מענה השם ומענה השמים והארץ ובני האדם צריכים לארבעה מענים והכל יצאים
לידי פעל ומענה הראשון ואם אין מענה השם כלם בעלים ומענה זו אינו לשון תחלת החמה או
משוואת דין לשון כח ועזר כמו והכפף יענה את הכל ומתקום שאלצו רבת מעיינות ותבונות
יוצאות בבקעה ובהר וזהו לשון רביצה ויהיו מילת מצו וצוליה לחים ומתקנים כי המילן שיטתל
על פלגי מים ופריו יתן בעמק ועלהו למ יבול ומתקן הוון נוסף כי מתקן הכזב לעיל הוא שם כלל
לכל פרי תבואות שמש כי בבית השמש תבואות הדכע והכרם גיש פני היוצא ומתבשל הכח
הירח מלשון גיש את המטה הזאת ומתקן ירחים כי בכל חדש מתחדש הירח בגמחה
והרבה מיעם ומצולו הארץ כשיגע בהם הירח לא ינסיון להתקדל ונזכר במילוי ובשם
מעדנת כימה כי בזמן שהחמה עומד בעל שור אשר בו כימה כל נצוצי המעשים וכל העדים
פתחים היוכל יזם לקשרם או מושכות כמיל הפמת ובזמן שהחמה בעל סרטן אש בו כבד
כמיל כל הנעם סתומים וזכר הצבעות והררי קדם שהם מששת ימי בראשית להפלאות
הדבר כי ברכתה תהיה תרובה חלגו וחלבר ומלומה הוא מקום הישוב ונלצן בתסכון
בית השמש כלוא ובצוון שוכה סנה בצורת השם ששכן במנה תבוא כל זאת הברכה לראש
יוסף ונזיר אחיו כפל הדבר וכבר פרשנו ויתן והיא תבואת נוספים כבא נפלאות עזרתה
כי הנתן הראשון מורה לתקנות שלא לנבח בתרבה בבני שורו מפני הזכרון בתבואות
ליוסף לשור ורב תבואות בבית שור הדל לו כי הבביר כלוא הקודם לו והוא יהושע יהיה לו
הדר או הוא רחל למפריים שנתנו בביר וקדש ראש קדש כמו ויהי לי שור וחמור כי הראש
אין לו אחרת אף בהם באותם הקדשים לתם ויתן קדמות האמות וקדמתו תבואתה
ומה יתן כלוא מבחון שלא יתבם בקדש הנלחם כמו שיקרה בכאם יחזיו עמים יתן הקדושים
אין עם הרחוקים שהם במפסי ארץ והם מש' דעה אותם בקדש כאם הם רבבות מפריים
ונתן הרבבות למפריים כבבת יערב אביה ששם יתינו על מפריים נתן לו הבבונה והנה
הקדים בע יוסף מבע המאהות כי נתלמס היתה בתחלת בני יהודה ויעל גורל מטה בעמין
למשפחותם ויצא גורלם בין בני יהודה ובין בני יוסף ואחר בע יוסף זכר לגבולו כי
כמב הגורל השלישי לבני זבולון והגורל הר' לבני יששכר ואחריתו זכר לבני המאהות כלל
השלישי ונקדים ג' כי יצאו מנעם גבורים אה חבג' הקטון לחמה וגם מפני כי לקח עם
ראובן תמלה ונתלם זבולון בקצה ארץ ישכר שמה ויכמת על צידון שמה זבולון בשאר
כי בשארם במלחמה היו שמתים שלא היו חוששים מתקנת שאוב שמה זבולון עם חק נפש
למות ויששכר באוהליך שהוא מתעסק בעסק בית כי נעה שמתן לסבול ויהי לתם עבד

ויהי שמה

הברכה

ויהי שנת זבולון בעמק ג' חגים ויששכר אמעם ברבי תורה והלמ כל ישראל הנלכים לחוג
 בירושלם שלוש פעמים . עתים הר יקראו עם זבולון נודרים נדדים בהר ין . לזבח שם ^{בצמים}
 כי שפע ורבי ימים . יתן עד כי ששכר רב יטמלו בחול . והנבון מצלי עתים הם ההולכים
 בים לבוא במחז זבולון שהוא דר לחוק הים ובשפתו ומהר יורדי הים לשור נדדים כגז
 ויצחו רב לין . וידרו נדדים . הר יקראו . הוא הר התורה . כי שם יזבחו רבתי צדק . ^{שבו}
 בין אנשי זבולון בין אחרים כי יראים מזעק הים כי יתן רבוי המים ויחנקו . ושפוט טמט
 כלוה שהם בפניה יהיו טמוט חול . ונבט בשין מלא כרשו . ויחמוס כגן שכו . ויל כל כלו
 שפע ימים . הטע ריוח הים . ושפע כמו שפעת מנ רומה . יתן כלוה בלמ יגע . ושפוט
 טמוט . הטע אחד כמו הרק אך בגשה . והכנה כי למ יקראו א הר הקדש לא שינעלו מחמת
 קמים וירויחו ושיבאו א נעל הים בשלום שהו שפוט טמוט חול . לחוק הים . ויה כי זבולון
 יתמו שפוט טמוט חול משבירם המטות כי יוצא הים שם . בבוך ^{יון} מרחיב ג . כמו לביא
 שן וכל רומם נמים מאמ כי יפחדו כי יטרפס כמני טורף . זנוע אך קדקד . בבת אחת
 והטע שגז טורף החיל עם החלק שדומה לקדקד וכמו ופכ מניה פטהם . ויה כמשיית . דמה
 לעצמו לקחת נעלה קודם כל ישל מעבר לירדן עם כמובן בעבור כי שם תהיה קבורת משה
 רבי מחוקק התורה שם יהיה קברו ספון . כי שמש מפ הוצרה כי לא יעבור משה את הירדן
 ספון לא ידע איש את קבורתו . ויה ^ל ^ל . בחסרון פמ הפעל והטע מלרע כי בא
 עם נאטי עם שהם לחלוץ עמו עד הוריש ין . את המנץ לישראל . צדקת ין . עשה . כגז
 ביהושע . אתם שחרתם את כל אשר צוה אתכם משה . ויל כי שם . כי מותם התקום ^{מיו}
 לשאות בנינם נבדים אפונים . ויהיה מחוקק מלשו חוקק . במלע משכן לו . מוחלקת ^{נדדים}
 והעשירים כמו לחוקק . ישראל . זנת מין לו דומה . והטע ידל מן הבשן . כענ מביר .
 בשן . והוא רחז לשמשון ויעקב המשילו לנחש . שבעכצן . תמו כמו זקן בית שמינ
 סר מכל דבר . ומלא ברט ין . ים הוא כמו כבת . ודרום שלים כי דרום של מנץ ישראל
 ליהודה . והנבון שהיה נחלם מעבבית דרוותיה . יהשה . ההמ צרוך מבעם אשר . כ
 יברכהו בע . שכל שבטי יעקב שהוא ימן מעזכ מלך . לפיכ הוא רבוי מחיו . כי ^{במבט}
 טובה לרוב ומפכ רבוי השמן ירחוץ הליכו בשמן . מו ברוך מבעם אשר יוליד ומינ
 טון להיות מם מבעם . כמס מדי העבודה כי יהיה הוא מבורך יומג מיתב השבטים .
 ברזל ומחשת תחת מעליך . כי יהיו במנץ חלקו הכי נחשת וברזל בכל חקנים שיהלך ^{מחלם}
 מוכי דין הברזל והנחשת . וכימך רבמך . וכימי ענודך יהיו ימי זקעמך . וזבמך

הפוך מן דמיון נפש . או האלק תיקום בית הכפל וכן רבים מלשון דובב טפת ישנם והדמיון נכון .
ויש אחר דבאר צבאך . שמהם ארצו גבת חלב ודבש . וכן מזדהב מזדהב . אין כל יסודות ^{הזן}
ויטל כמזהב והזכיר זה כי הוא יעשה כל הנזכר ומברכת יבורכ שבעי ית כי ביזול לזל ולתקן
לכל והוא תנושל השמים ורוב תקפו ומסבב הגלגל העליון בכחו והזכיר זה כי לזב הברכה הם מן
השמים עקר הכל ומזרת השם ששמו השלטון בכל . רוכב שמים . כי הרכוב בצמון הרכוב ^{בעל זר}
הטע בעקר ישראל כי אין הכתבים ועלומהם שולטים לישראל ביתר הגוים כי אם השם לבדו ^{ובצאומ}
שחקים . כי בכחו הם קיימים . וכמו ועזו בשחקים . ומקראו השמים בשם שחקים מרב צבהם
קרוב מלשו וכשחק מאמנם . הוא הדבר הזק שאינו עולה לעין . מעולה . כמו יני השן אמה .
אהי שמי קדם . כמו לרכב בשמי שמי קדם והוא יתברך יסוד בעולם כי מעלה ומטה ^{תלויים}
בכחו . ויהיה זרועות כמנומי שזרוע לוח הארץ . שקום טעם כח . וזרועים אמת יעמודו ^{דיגומ}
כי ליון מצוקי ארץ . והפך קדם אה ומתחת ועליו . כי ישמיד לז גוים וישכב ישראל לבטח הם
לבדם . עין יעקב . כנוי לזרע ~~הוא~~ . כמו ומתקור ישראל . אין שמים . כמו והיו שאך אשר על כד ^ש
או הכני מוסב א ארץ דגן . אשר יק ביום ואם הוא יחיד כי לעולם לא נמצא אשרי בלא יוד שלמ ^{זמ}
עם מלת השלום שהוא אשר . ובכבוים נמצא ביום ובלא יוד ושומר תורה אשרהו . אשרך ^{ארץ}
ומלכזו איה נאמר בעברי . כי אם בארץ לבדו . וענן אשרך ארץ הטעם למשי הארץ ועם
לשן אשר ושבת . גשע פתח נחברו ישראל גשע ביון . השם ית אמן עזרך . ומרב גאותך ^{שבו}
תתאה על אויביך . ויכחשו אויביך . שיהיו לפתך כחושים ומושפלים . קרוב מלשון כחש משנה
זית . וכן כחש פתח מליה . באומתו . עם הכני בתלם ובלא כני בסחור בחטק קומץ על
במה ארץ . כי התלם וחטק קומץ בהברה קרובים ולפי מתחלפים ברב . ובא במה ברבוי ^{שבו}
הקבוצ וברבוי הזכרים . ועשה בארמו . תלדוך שיהיו מדרך לדגליהם . ויעל משה . משה
כמבו על פי השם והנה לפנים ויגש הפתך אויב ורבים כן . ומשה לבדו עלה ראש הפסגה . כמו
פסע ארמניה . וילמהו ין . כמו והמיט משה עמו אחד . ובהא הכמה ולארץ יטל כשולחן ^{עבד}
את כל הארץ . כלל . את הגלעש פרט . ואת כטע מן השם יצאו את העיר . מן הגלעש אשר ^{בעבר}
הירדן על דן . שד הים האחרון פתח מערב . ואת הכב . הוא כב הירדן . שד צער . היא מקצה
ארץ כנען . היא המך בעתך . לאי בקלוס ולא במקמה . עלפי ין . כי אשר ארצו . וסבן חלום
שאת בכשיקה . וזה סוד גדול . וקראו עבדיו . ואינ כמו מיט האלים שנתח חפטי מפעלות
העולם הזה . ויקבור אומ . כמדויקעו הדועים אומם . האות הם חכמים טמס ין . חלל
אומם . ולא ידע מיט את קבורת . כי הוא קרב אומ . והוא בן קרפ שנה באומ . למבהת

ענת

03829